

Giới thiệu Văn Thuyết

Thể loại: Cổ đại, tiên hiệp, ngôn tình.

Edit: Yunchan

Các cô nương đều trưng tư đại sư huynh Mộ Sơ Lương của phái Không Thiên. Vừa tuổi trẻ tài cao, lại còn ôn nhu, nhã nhặn.

Thế mà không hiểu sao Vân Khâm cứ cảm giác vị đại sư huynh này chẳng giống như trong lời đồn chút nào, không lẽ đây là đại sư huynh giả?! = __ =

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Edit: Yunchan

Trên núi tuyết gió lạnh thổi rít qua như dao cắt, một bóng người để lại bước chân nông sâu giữa nền tuyết trắng, chẳng biết qua bao lâu mới ngẩng đầu lên trong vùng hoang dã, nhìn sơn môn cao ngất ngường ở cách đó không xa.

Không Thiên phái.

Vào mười năm trước, đây chính là đầu não của tông môn chính đạo, là danh môn đại phái nhất hồ bá ứng, nhưng hôm nay, nó chỉ còn là một vùng ven nằm giữa núi tuyết bị người đời quên lãng.

Thình lình một cơn gió thổi thốc tới, màn tuyết lại vùi lấp tầm mắt một lần nữa, gió tuyết thổi quét qua khiến người nọ phải siết chặt mũ trùm đầu, cắn răng sải bước nhanh hơn, nhắm về hướng đại môn của Không Thiên phái cách đó không xa.

Người đang vượt qua cơn gió tuyết này là một thiếu nữ choàng chiếc áo khoác bằng da cừu trắng muốt, tuổi tầm mười lăm mười sáu, vì gấp gáp mà dáng vẻ vô cùng chật vật, môi tái nhợt và khô nẻ, đôi mắt vô thần nhìn thẳng tới trước, gương mặt vốn đẹp để lộ ra chút tiều tụy, chỉ thả từng bước vô hồn.

Chẳng biết phải mất bao lâu, cái sơn môn dường như mãi mãi cũng không tới được ấy cuối cùng cũng xuất hiện ngay trước mắt.

Nhìn xuyên qua cánh cửa nọ là một bậc đá dài tít tắp, trên đó trải tuyết mỏng, bốn bề vắng lặng như tờ, chẳng có gì khác với con đường vừa mới đi qua.

Không Thiên phái tọa lạc trước mắt chỉ có vài tòa đại điện gác cao trống rỗng đứng sừng sững trên đỉnh núi, khó phát hiện ra chút hơi thở sự sống nào.

Thiếu nữ không khỏi thở dài một tiếng, nàng mệt mỏi ngã ngồi xuống đất, kẻ hai tay bị đông cứng lên nếp hà hơi.

Nàng nhìn chằm chằm vào bậc thang dài không có điểm tận cùng, như đang do dự mình có nên đi tiếp hay không.

Gió tuyết dường như đã bớt đi đôi chút, trên đầu là ánh mặt trời chẳng mấy âm ập, nhưng dưới nền tuyết trắng ánh mặt trời lại vô cùng chói mắt. Thiếu nữ hơi che mắt lại, đương lúc chần chừ thì chợt nghe cách đó không xa vọng tới một giọng nói: “Lạc đường à?”

Thiếu nữ nghe tiếng thì ngẩn ra, ngẩng phắt đầu lên nhìn về hướng giọng nói, lúc này mới phát hiện đằng sau góc sơn môn là một tiểu cô nương. Cô nương nọ nom chỉ trạc mười hai mười ba tuổi, mặt mũi xinh xắn, phấn điêu ngọc mài. Nàng khoác một chiếc đạo bào rộng lưng nhưng càng làm nổi bật thân hình gầy gò nhỏ nhắn, ôm trong lòng một cây chổi còn cao hơn mình, dựa vào bên cạnh cửa, đôi mắt đen láy trong veo đang nhìn thiếu nữ kia một cách vô cảm.

Thiếu nữ lấy lại phản ứng rất nhanh, khẽ lắc đầu coi như trả lời.

Tiểu cô nương quét sân bèn hỏi tiếp: “Vậy là tới tìm người?”

Lúc này thiếu nữ mới gật đầu.

Tiểu cô nương gật đầu nghiêm túc, rồi ôm cây chổi bước tới trước mặt thiếu nữ, chìa tay ra với nàng.

Thiếu nữ sững sờ giây lát, sau đó mới đưa tay ra cho nàng đỡ mình dậy. Tiểu cô nương đỡ người dậy xong thì quay lưng bước dọc theo bậc thang trước mắt, nói mà không ngoái đầu lại: “Đi theo ta.”

Bề ngoài của nàng nhỏ nhắn đáng yêu, nhưng cách nói chuyện lại vô cùng đứng đắn, khá có phong thái của người từng trải, thiếu nữ nhìn nàng xách cái

đạo bào rộng thùng thình sải bước nghiêm trang lên núi mà mọi khổ nhọc đều quên hết, lại mỉm cười tít mắt.

Thiếu nữ vội bước theo, giọng nhẹ nhàng: “Tên của tỷ là Hoa Tinh, tới Không Thiên phái để bái sư theo lệnh của cha mẹ.”

Tiểu cô nương đi trước không lên tiếng đáp lại, cứ như đang nghiêm túc đánh nhau với vật đạo bào không vừa người.

Thấy vậy Hoa Tinh lại bước lên hai bước, tới trước mặt tiểu cô nương nọ, cất giọng hỏi tiếp: “Muội tên gì, là đệ tử của Không Thiên phái sao?”

“Ta à?” Tiểu cô nương nghe vậy thì lắc đầu đáp thờ ơ: “Không phải, ta chỉ là đệ tử tạp dịch thôi.”

“Tạp dịch?” Hoa Tinh dừng chân lại, có vẻ không tin lắm.

Tiểu cô nương hất cằm về hướng bậc thang trước mắt, sau đó liếc Hoa Tinh: “Ừ, toàn bộ đều do ta quét hết.” Nói rồi nàng kéo Hoa Tinh qua, lăm lăm: “Ta mới quét xong, đừng làm dơ.”

Hoa Tinh không ngờ sẽ nhận được câu trả lời thế này, chỉ biết “A” lên ngạc nhiên, sau đó đi đường cũng cẩn thận hơn rất nhiều, không để tuyết ven đường vấy lên son đạo.

Son đạo này quá dài, mà tiểu cô nương có vẻ không thích nói chuyện nên không chủ động mở lời, Hoa Tinh chỉ còn biết lúi thủi theo sau ngược mắt nhìn theo bóng lưng nàng, hai người đi được hồi lâu, cuối cùng cũng lên tới núi, tới khoảng sân trống mênh mông bên ngoài chính điện của Không Thiên phái.

Ở đây cũng vắng lặng như bên ngoài, tuy lầu cao khá nhiều nhưng chẳng có lấy một bóng người, tiểu cô nương như cũng đã quen với cảnh lạnh lẽo này nên trong giọng nói chẳng chút gọn sóng, chỉ thấp giọng hỏi: “Cô tìm ai?”

“Môn chủ Không Thiên phái, Mai Phương Viễn.”

Tiểu cô nương chỉ về phía đại điện đằng trước, nhướn mày nói: “Cô đi tới đó, tự động sẽ có người dẫn cô đi gặp môn chủ.”

“À.” Hoa Tinh gật đầu một cái, hoang mang hỏi: “Muội không đi chung với tỷ sao?”

Tiểu cô nương lắc đầu: “Ta còn việc phải làm.”

Thấy tiểu cô nương nọ sắp đi mất, Hoa Tinh phân vân chốc lát, cuối cùng gọi với theo: “Tiểu cô nương, muội tên gì?”

Tiểu cô nương đi được hai bước thì ngoái đầu lại, đáp: “Vân Khâm.”

“Còn nữa, đừng gọi ta là tiểu cô nương, ta với cô không hơn nhau bao nhiêu tuổi đâu.” Vân Khâm sửa lại vạt áo, nói với giọng rất là bất mãn: “Ta mười lăm tuổi rồi.”

Hoa Tinh ngây ra giây lát như bị bất ngờ, đến khi muốn đổi lại cách xưng hô thì phát hiện Vân Khâm đã đi khá xa rồi, nàng mỉm cười nhìn theo bóng lưng của Vân Khâm, sau đó mới đi về hướng chính điện mà Vân Khâm chỉ.

*

Trong khi đó, sau khi rời khỏi khu vực chính điện, Vân Khâm ôm cây chổi to về lại chỗ ở của đệ tử.

Chỗ ở của đệ tử nằm ở phía tây của Không Thiên phái, vì trước đây Không Thiên phái có rất đông đệ tử nên nơi này có rất nhiều nhà, được chia thành ba khu trúc từng mai, mỗi khu đều có chừng trăm căn nhà, nhưng hôm nay Không Thiên phái ít nhân khẩu nên những căn nhà này đều để trống.

Vân Khâm đi tới nơi ở của đệ tử, nhìn vô số khung cửa sổ tối om trống hoác xung quanh, tìm hồi lâu, cuối cùng cũng tìm được chỗ ở của mình là gian ba mươi bốn chữ từng.

Nàng đẩy cửa bước vào.

Trong phòng bày biện rất đơn sơ, chỉ có một chiếc giường, một chiếc bàn và một cái ghế, trên tường treo vài bộ đạo bào sờn cũ, trên bàn đặt cái chai nhỏ cắm một nụ hoa mai trắng chưa nở.

Đóng cửa phòng lại xong, Vân Khâm lập tức cởi chiếc áo khoác không vừa người xuống, vóc dáng nàng gầy gò, làn da trắng trẻo khuất dưới lớp đạo bào trắng, cổ tay mảnh dẻ không giống với người quen lăm lăm.

Nàng chọn một bộ đồ treo trên tường để thay vào, lúc này mới như nhớ ra điều gì, đảo mắt tìm trong phòng.

Chỉ lướt qua một cái, nàng đã nhìn thấy thứ quần vải màu xám tro đặt ngang trên cửa sổ.

Thứ nọ trông như cây gậy, bị lớp vải tối màu bọc kín, không nhìn ra hình dáng của vật bên trong, Vân Khâm lấy vật đó khỏi cửa sổ rồi dựa nó vào góc tường, lăm lăm nói: “Hôm nay Không Thiên phái có người mới đến.”

“Có phải ngạc nhiên lắm không, nơi quý quái này mà cũng có người tìm tới.” Nàng cup mắt về lại bàn, ngồi chống cằm, như đang chờ nụ mai trắng trong

bình nỏ: “Người đó nói tới đây bái sư theo lệnh của cha mẹ, vậy là cuối cùng Không Thiên phái cũng có đệ tử mới rồi.”

Nói tới đây, Vân Khâm chợt bật cười, hàng mi mảnh như lướt lên một độ cong xinh xắn: “Thế nào Mai sư bá cũng vui lắm cho coi.”

Trong phòng yên tĩnh, ngoài nàng ra chẳng còn ai khác, nhưng nàng cứ như đang trò chuyện với ai đó: “Ồ đây cũng được ba năm rồi, chúng ta cũng sắp phải đi, người nói xem có đúng không?”

Nàng nói xong thì nghiêng đầu nhìn vào góc đặt cây gậy.

Nhưng trong góc trống trơn, chẳng có cây gậy nào cả.

Vân Khâm chẳng kinh ngạc chút nào, hướng mắt về cửa sổ, thấy bên ngoài cửa sổ có một nữ đệ tử Không Thiên phái đang đi ngang qua đây, nhìn thấy Vân Khâm trong phòng nàng ta cũng chỉ gật đầu qua loa, rồi cứ thế đi lướt qua.

Trong Không Thiên phái, tính cả chương môn, đệ tử và tạp dịch như nàng thì chưa vượt qua bảy người, trong bảy người này, trừ nàng và Mai sư bá ra thì cũng chỉ có đệ tử mới đi ngang qua đây là nữ.

Vân Khâm mỉm cười với nữ đệ tử nọ xong, đợi cho bóng người đi khuất mới thu nụ cười lại, vội vàng lôi cây gậy đã treo về lại cửa sổ từ lúc nào không hay, đặt cách xuống bàn nói: “Người thích ngắm Cận Surong sư tỷ lắm hả.”

Cây gậy nằm im trên bàn không rục rịch gì.

“Lần nào giáo huấn thì người cũng giả chết.” Vân Khâm chợt chột cây gậy, cảm rần: “Người là đồ kiếm lưu manh.” Nàng ngừng lại, nghĩ ngợi một chút rồi bồi thêm: “Chẳng biết ai dạy người ra cái dạng này nữa.”

Vân Khâm nói tới đây thì suy nghĩ lại dần bay xa, hồi lâu sau nàng mới hoàn hồn lại, thấp giọng nói: “Đệ tử mới tới cũng là một tiểu cô nương, cô ấy lớn hơn ta không bao nhiêu, còn rất xinh đẹp, nhìn rõ ràng là một đại gia khuê tú, không hiểu sao lại tới Không Thiên phái này chịu khổ nữa.”

Nàng nói xong thì nhìn một cái, cây gậy kia đã linh khỏi cái bàn, nhưng chẳng mấy chốc Vân Khâm đã tìm thấy nó ở cạnh cửa.

“...” Nàng nhắc cây gậy đó lên, lắc đầu nói: “Không được ra ngoài, cũng không được nhìn cô nương kia, người ngoan ngoãn ở lại đây cho ta.”

Cây gậy bay vọt khỏi tay Vân Khâm như một làn khói, treo mình về tường.

Vân Khâm cười ngất, lúc này mới mở miệng nói: “Ngày mai sẽ mang người đi nhìn cô ấy một chút.”

Trời đã trở tối, những việc Vân Khâm muốn làm cũng đã làm xong cả rồi, ăn qua loa ít thứ xong thì ôm chăn đi ngủ, mãi tới rạng sáng hôm sau.

Vân Khâm bị hàng loạt tiếng động “Lạch cạch” đánh thức, nàng dụi mắt ngồi dậy thì phát hiện cây gậy vốn treo nghiêm chỉnh trên tường bây giờ lại đứng ở trước giường, gõ vào mép giường cộp cộp.

Vân Khâm dụi mắt tóm cây gậy ném vào góc, sau đó ném chăn qua trùm nó lại.

Đợi tới khi thay áo xong Vân Khâm mới đào cây gậy ra khỏi chăn, xốc lại tinh thần nói: “Đi thôi, mang người ra ngoài ngắm thử.”

Nàng bẻ gãy cán gỗ trên cây chổi, rồi lấy cây gậy bọc vải tối màu thay vào đó, ngụy trang thành một cây chổi bình thường, xong xuôi mới xách nó ra ngoài. Suốt đường đi không nói gì, chẳng mấy mà Vân Khâm đã tới khoảng sân rộng của Không Thiên phái, khoảng sân bình thường trông hươ trông hoác, hôm nay lại có một người đang múa kiếm.

Không Thiên phái quanh năm phủ tuyết trắng, rét lạnh vô cùng, mà Không Thiên phái ngoài nàng ra thì sáu người còn lại kể cả tông chủ môn chủ đều thả ở trong nội điện trầm tư tu luyện còn hơn là ra ngoài luyện kiếm, người có tinh thần ra ngoài luyện kiếm vào những ngày tuyết rơi thế này cũng chỉ có đệ tử mới mà thôi.

Vân Khâm bước đến gần, quả nhiên thấy người luyện kiếm chính là thiếu nữ tên Hoa Tình mới tới hôm qua.

Hoa Tình có lẽ đã gia nhập Không Thiên phái, thứ nàng mặc là đồng phục trắng của đệ tử Không Thiên phái, múa kiếm một cách linh hoạt kỳ ảo, nhìn thật đẹp, Vân Khâm xách gậy đứng nhìn hồi lâu, cuối cùng Hoa Tình mới dừng tay, ngoái đầu lại mỉm cười với Vân Khâm.

Vân Khâm không ngờ nàng sẽ chú ý tới mình, thấy đôi phương chào hỏi cũng đành phải gật nhẹ đầu.

Chẳng qua Vân Khâm không ngờ rằng, cây gậy đó cứ như xem Hoa Tình luyện kiếm tới phát nguyền, ngày hôm sau cũng gõ đầu giường Vân Khâm như phát rồ, mãnh liệt biểu đạt nguyện vọng muốn ra ngoài của mình.

Vì vậy Vân Khâm lại ngụy trang nó thành một cái cán chổi để nhìn người ta luyện kiếm.

Cứ tưởng đầu Hoa Tình là người mới nên mới luyện kiếm sáng giữa trời tuyết, Vân Khâm ngỡ rằng chỉ nhìn thêm vài ngày thì chẳng cần tới nữa, nhưng không ngờ Hoa Tình lại luyện suốt một tháng ròng. Trong thời gian này Vân Khâm cũng rảnh chẳng có việc gì làm, nên chiều ý cây gậy kia tới xem luyện kiếm mỗi ngày, tuy nàng và Hoa Tình không trao đổi với nhau, nhưng luôn nhìn nhau, hoặc mỉm cười hoặc vẫy tay, qua vài lần lui tới cũng bắt đầu quen

thuộc.

Nhưng hôm nay, Hoa Tinh luyện kiếm xong thì không thu kiếm rồi ra về như trước, mà sau một hồi do dự lại mím môi bước lại gần Vân Khâm.

Vân Khâm không cử động, chỉ nhìn chằm chằm Hoa Tinh đang đi về hướng này, không biết nàng muốn làm gì.

Hoa Tinh đến gần Vân Khâm rồi mới mỉm cười một tiếng, kéo Vân Khâm tới cạnh bậc thang ngồi, hai người hàn huyên mấy câu nàng mới thử dò lời: “Ta thấy ngày nào muội cũng tới đây nhìn ta luyện kiếm, có phải thật ra muội... cũng rất muốn tu luyện không?”

“...” Vân Khâm cau mày, không ngờ được Hoa Tinh lại nghĩ tới chuyện này.

Hoa Tinh thấy Vân Khâm không đáp thì nghĩ rằng mình đoán đúng, bèn nói tiếp: “Ta nghe chương môn nói muội ở Không Thiên phái làm tạp dịch ba năm rồi, nếu muội muốn tu luyện thì tại sao không bái nhập Không Thiên phái tu hành?”

Vân Khâm nghe câu hỏi của Hoa Tinh mới vỡ lẽ thiếu nữ trước mắt đang muốn nói tới điều gì.

Ánh mắt nàng có một thoáng rối rắm, giọng cũng nhỏ xuống, lắc đầu đáp: “Cô hiểu lầm rồi, ta không muốn tu luyện, cũng không muốn bái nhập Không Thiên phái.”

~ Hết chương 1 ~

Bạn đang đọc truyện *Vãn Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Edit: Yunchan

Vân Khâm không thích tiếp xúc với ai, cũng không muốn tiết lộ quá nhiều chuyện riêng tư với người khác, vì vậy nàng nói câu này xong thì bỏ đi ngay.

Mấy ngày sau Vân Khâm không tới sân xem Hoa Tinh luyện kiếm nữa, dù bị cây gậy kia hành hạ tới chết đi sống lại Vân Khâm cũng làm lơ.

Cứ tưởng lời mình nói đã đủ tỏ rõ thái độ, nào ngờ vị đệ tử mới nhập môn này lại chẳng thêm hiểu ý nàng chút nào, mấy hôm sau, nàng ta lại mò tới ngoài căn nhà nhỏ của Vân Khâm.

Khi thấy Hoa Tinh đột nhiên xuất hiện, chuyện Vân Khâm làm đầu tiên chính là vớ lấy cây gậy đang nhảy chơi chơi khắp phòng nhét vào góc tường.

Hoa Tinh không thấy rõ hành động của Vân Khâm, nàng ta đứng bên ngoài cửa sổ, cười với Vân Khâm qua cửa sổ: “Gần đây ta luyện kiếm không thấy muội tới.”

Vân Khâm im lặng, lát sau mới đáp: “Có chuyện nên không đi.”

Bây giờ nàng mới biết, đệ tử mới này vẫn chưa bỏ thói quen luyện kiếm trong trời giá rét.

Đợi hồi lâu Hoa Tinh mới nằm nhoài ra bệ cửa sổ, nói khẽ với Vân Khâm trong phòng: “Ta đã nghe chuyện của muội từ chỗ sư phụ rồi, câu hỏi hôm đó, ta xin lỗi.”

Vân Khâm đang cúi đầu nghịch hoa trên bàn, nghe Hoa Tinh ngoài cửa sổ nói xin lỗi mới nghiêng đầu sang, bình thản đáp: “Không sao.”

Nàng biết tại sao Hoa Tinh lại nói “Xin lỗi”.

Hiện tại chương môn Không Thiên phái đã không còn thu đồ đệ nữa, sư phụ mà Hoa Tinh nhắc tới hẳn là con gái của chương môn, Mai Sương Mộng, mà Mai Sương Mộng cũng chính là người thu nhận nàng vào Không Thiên phái ba năm trước.

Có lẽ Hoa Tinh đã nghe Mai Sương Mộng kể về quá khứ của nàng, nên mới nói xin lỗi.

Đoạn quá khứ ấy cũng rất đơn giản, ba năm trước nàng trọng thương hôn mê ở bên ngoài sơn môn của Không Thiên phái, là do Mai Sương Mộng nhặt nàng về đây, thương thể của nàng nghiêm trọng, Mai Sương Mộng phải mất rất lâu mới trị thương được cho nàng, Mai Sương Mộng thấy nàng có duyên với Không Thiên phái nên có lòng thu làm đồ đệ, muốn nàng ở lại Không Thiên phái để kế thừa y bát.

Nhưng sau khi Vân Khâm khỏi bệnh thì Mai Sương Mộng mới phát hiện thể chất của Vân Khâm đặc biệt, kinh mạch yếu ớt như thể sinh ra đã kém cỏi, hoàn toàn không thể tu hành.

Mai Sương Mộng vô cùng lấy làm tiếc, nhưng Vân Khâm lại nhìn rất thoáng, nàng không cần tu hành, nàng chỉ cần một nơi để dung thân thôi.

Cho nên nàng mới ở lại trong Không Thiên phái, ngày thường chỉ làm việc tạp dịch, cũng coi như tự tại.

Vân Khâm nhớ lại ba năm trước, rơi vào im lặng rất lâu, Hoa Tình nghĩ rằng nàng để bụng chuyện mình không thể tu hành, nên lật đặt lên tiếng cắt ngang dòng suy tư của Vân Khâm: “Thật ra thì tu hành cũng không vui tí nào, vừa mệt vừa khổ, ta thà làm người bình thường còn hơn.”

Vân Khâm nghe vậy thì ngược mắt nhìn Hoa Tình, Hoa Tình vội chuyển chủ đề: “Nhắc mới nhớ, hiện tại Không Thiên phái có bao nhiêu người thế? Ta tới đây lâu lắm rồi, vậy mà ngoài chương môn với sư phụ ra thì chỉ thấy mỗi mình muội thôi.”

Thấy Hoa Tình không nhắc tới chuyện tu luyện nữa, giọng Vân Khâm cũng dịu lại đôi chút, đáp: “Cô còn có một sư bá, ba sư huynh và sư tỷ, có điều ba người này thường xuyên vắng mặt, lúc ở đây cũng rất ít ra ngoài, rồi sau này cô sẽ được gặp họ thôi.”

Hoa Tình gật đầu cười cười, sau đó kéo Vân Khâm tán gẫu chuyện từ khi lên núi tới nay, Vân Khâm đang rảnh rỗi nên cũng trả lời câu được câu chăng, hai người cứ trò chuyện mà quên cả thời gian.

Chẳng biết có phải vì hôm đó Vân Khâm không quá bài xích mình hay không, mà trong một tháng tiếp theo, Hoa Tình lại cố tình dời nhà tới đối diện Vân Khâm, ngày nào tu luyện xong cũng tới tìm Vân Khâm tán dóc, dần dà hai người cũng quen thuộc hơn.

Mãi đến hôm nay, sáng sớm Hoa Tình chào hỏi Vân Khâm xong thì đi luyện kiếm, Vân Khâm thì kéo cây gậy bọc thành cây chổi bắt đầu đi quét tuyết.

Suốt đêm tuyết rơi nhiều khiến cả Không Thiên phái biến thành vùng mịt mù tuyết trắng, cảnh tuyết này khi mới tới Vân Khâm còn thấy mới mẻ, nhưng nhìn lâu thì cũng tẻ nhạt vô vị. Nàng toan bắt tay vào quét dọn như trước giờ, nhưng không ngờ trên con đường núi thường ít người lai vãng, lúc này lại xuất hiện khá nhiều người.

Những người này mặc y phục màu tảo, thấy Vân Khâm ra ngoài quét tuyết thì lớn giọng đòi gặp chương môn Không Thiên phái, Vân Khâm thấy giọng điệu của họ bất thiện thì khẽ cau mày, đang định đáp lại thì chợt nghe một giọng nói khác vọng tới từ bên cạnh: “Các người là ai?”

Giọng nói này Vân Khâm rất quen thuộc, nàng quay đầu nhìn về nơi phát ra âm thanh, đập vào mắt là một cô gái mặc đạo bào, dung nhan thanh nhã, người tu đạo vốn khó nhìn ra tuổi tác, cô gái này trông thì khá trẻ, song đôi mắt lại tỏa ra nét cơ trí thâm trầm, khiến người ta khó lòng nhìn thấu.

Cô gái này chính là con gái của chương môn Không Thiên phái, cũng chính là người đã nhặt Vân Khâm từ trong tuyết, Mai Sương Mộng.

Sau khi Mai Sương Mộng tới thì hướng mắt ra hiệu cho Vân Khâm, muốn nàng đi trước, Vân Khâm hiểu ý bèn lui sang bên, nhưng nàng không đi ngay mà chỉ lánh khỏi tầm mắt của những người đó, ôm cây gậy nép vào sau góc tường, im lặng nghe Mai Sương Mộng đối thoại với những người đó.

Không Thiên phái có rất ít người lui tới, những người này cố tình đến đây, lời lẽ còn hết sức lạnh lùng, nhìn qua là biết không phải người hiền lành gì, tu vi cũng sâu không lường được, Vân Khâm thấy rõ điều đó nên mới ở lại đây chờ, muốn biết bọn người này tới đây với mục đích gì.

Suy đoán của Vân Khâm quả nhiên không sai, Mai Sương Mộng đối đáp với bọn người kia chốc lát, giọng đã trở lạnh.

Từ cuộc đối thoại này Vân Khâm mới hiểu ra.

Họ tới tìm Hoa Tình, Hoa Tình mang trên mình mối thù gia tộc, bọn người này tới đây là muốn đòi người của Không Thiên phái, cũng chính là đòi mạng Hoa Tình.

Nghe đến đây, ánh mắt Vân Khâm không khỏi trầm xuống, đang tính rời khỏi đây thì nghe Mai Sương Mộng nổi lên xích mích với bọn người kia, cuối cùng động thủ.

Vân Khâm trầm mặc lắng nghe tiếng đánh nhau, chỉ cảm thấy cây gậy trong tay run lên khe khẽ, cứ như có thứ gì đó muốn phóng ra, nàng vội vàng ghi nó thật chặt trong tay, muốn cây gậy kia yên tĩnh lại.

Nhưng ngay vào lúc này, động tĩnh bên này đã đánh động đám đánh nhau bên kia, một nam tử mặc y phục đỏ thẫm đập xuyên vách tường, ngã ục ịch xuống trước mặt Vân Khâm.

Vân Khâm bỗng dừng bước lại, những người còn lại cùng lao về hướng này, ban đầu Vân Khâm vốn không quan tâm, lúc này lại vô tình bị cuốn vào trong vòng chiến.

Cũng may Mai Sương Mộng đến kịp, chặn lại đòn tấn công của mấy tên nam tử cho Vân Khâm, sau đó đẩy Vân Khâm ra, hỏi thúc: “Chạy trước đi! Dẫn Hoa Tình trốn đi!”

Mất thấy mấy tên nam tử đuổi theo mình, Vân Khâm cũng biết bây giờ mình đã bị cuốn vào, muốn không quan tâm cũng không thể nữa, nàng đành gạt đầu, nhân lúc Mai Sương Mộng kiểm chân mấy người đó thì vội vàng quay lưng bỏ chạy về hướng nơi ở của đệ tử.

Hằng ngày Hoa Tình luyện kiếm xong sẽ quay về chỗ ở của đệ tử để tìm nàng, quả nhiên lúc này Hoa Tình đang đứng ở cạnh cửa phòng nàng, có vẻ như đang định gõ cửa vào nhà.

Thấy Vân Khâm đang hốt hải chạy tới, Hoa Tình hơi kinh ngạc, lên tiếng hỏi: “Muội sao thế?”

Vân Khâm biết tính của Hoa Tinh, đã hỏi là phải hỏi cho tới, vì vậy không muốn giải thích nhiều mà chỉ nói ngắn gọn: “Cô theo ta!”

Hoa Tinh còn chưa kịp hiểu gì đã bị Vân Khâm dắt chạy qua con đường nhỏ, lánh sang một hướng khác.

Nàng tới Không Thiên phái đã được ba năm nên cũng rất quen địa thế của vùng này, dẫu Hoa Tinh chạy chưa bao lâu thì chui vào trong rừng mai. Vân Khâm không biết tình hình giao thủ giữa Mai Sương Mộng và bọn người kia ra sao, nhưng bọn chúng rất đông, dù Mai Sương Mộng có mạnh hơn nữa thì cũng chỉ có một thân một mình, không thể nào chặn được tất cả, bọn chúng có thể đuổi theo bất cứ lúc nào, do đó Vân Khâm cũng không dám dừng lại, chỉ muốn dẫn Hoa Tinh tới nơi an toàn, tìm được những người còn lại trong Không Thiên phái.

Tiểu là người của Không Thiên phái cũng không nhiều, lúc muốn tìm người thì cỡ nào cũng không moi ra được một mống, hai người chạy qua lại trong rừng mai hồi lâu, còn chưa chạy được tới chỗ muốn đến thì đã thấy một chiếc bóng màu đỏ lao vút xuống từ trên trời, chặn đường cả hai.

Hoa mai run rẩy theo con cuồng phong mà bóng người này đưa tới, Vân Khâm hơi ngần ra, tức tốc kéo Hoa Tinh dừng chân lại.

Hồng ảnh này chính là một trong những tên đánh nhau với Mai Sương Mộng lúc này, chẳng biết hắn làm thế nào đuổi kịp hai người, vóc dáng hắn cao lớn, đứng chắn ở trước mặt hai thiếu nữ mà chẳng khác nào một ngọn núi nhỏ.

Hoa Tinh thấy trang phục của người nọ thì sắc mặt trắng bệch ra, lui về sau rung giọng nói: “Là các người...”

“Hoa Tinh cô nương.” Giọng người nọ gần xuống, tầm mắt chưa từng dừng trên người Vân Khâm, chỉ chĩa thẳng vào một mình Hoa Tinh, giọng tay lên nói: “Cuối cùng cũng tìm được cô.”

Trên tay hắn là thanh đao sáng loáng, mũi đao chìa vào Hoa Tinh, hàn quang chói lóa.

Chẳng biết từ bao giờ bốn bề lại bắt đầu nổi tuyết, màu trắng xóa của tuyết hòa vào màu trắng muốt của mai, bên trong dường như còn nhuộm vào sát ý của nam tử trước mắt, hắn dậm từng bước tới trước, mũi nhọn từ từ ép sát, đằng sau là tiếng gào thét hòa trong tiếng gió, hẳn là có rất nhiều người đang chạy về hướng này.

Vân Khâm biết tình hình hiện tại rất nguy ngập, nhưng bàn tay nắm chặt Hoa Tinh lại không hề nói lỏng, nào ngờ Hoa Tinh lại đột nhiên sấn lên một bước, đẩy Vân Khâm gầy gò ra sau lưng.

“Không thoát được đâu.” Hoa Tinh hạ giọng thì thầm bên tai Vân Khâm, sắc mặt trắng bệch nhưng lại cố chấp cắn răng nói: “Chuyện này không liên quan tới muội, muội đừng quan tâm tới ta, đi đi.”

Vân Khâm nhìn Hoa Tinh, nét mặt tối tăm nhưng không trả lời.

Nam tử kia bước thêm một bước đã tới gần hai người họ.

Hoa Tinh khẽ run tay, cầm chắc bội kiếm tùy thân của mình, chờ đợi với vẻ mặt khẩn trương, chờ giây phút xuất thủ.

Nhưng khi đối phương xuất thủ lại khác xa tưởng tượng của nàng rất nhiều! Chỉ kịp nghe một tiếng choang, trong tích tắc hoa mai bay tung lên như tuyết rơi, ánh đao đã vụt tới! Hất bay thanh kiếm trong tay Hoa Tinh chẳng chút lưu tình.

Hoa Tinh cứng đờ cả người, bàng hoàng ngửa đầu nhìn người nọ.

Người nọ nhếch mép cười lạnh, bước tới thêm một bước, lúc này hắn đã tới trước mặt Hoa Tinh, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy mạng Hoa Tinh.

Vung đao, xuất thủ, động tác rạch ra lưu quang, chẳng chút chần chừ!

Nhưng lưỡi đao chém xuống lại không thấy cảnh máu văng tung tóe như trong tưởng tượng!

Lưỡi đao đó va phải một vật cứng, tấu lên tiếng vang thanh thúy trong rừng mai, chặn đứng chiêu thức của nam tử nọ.

Người ra tay cản đòn là Vân Khâm gầy gò thấp bé.

Mà thứ chặn đứng lưỡi đao của nam tử nọ chính là cây gậy bên trong lớp vải tối màu.

Một đao này khiến cho lớp vải bao ngoài cây gậy rách ra đôi chút, vải miếng vải trượt xuống, để lộ đường vân kiếm tinh xảo bên dưới lớp vải.

Bạn đang đọc truyện *Vãn Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Edit: Yunchan

“Đây là...” Thấy Vân Khâm đột nhiên xuất thủ, chẳng riêng gì Hoa Tinh mà cả nam tử đối diện cũng nghệt ra, ánh mắt cả hai đều rơi lên thanh kiếm trong tay Vân Khâm.

Nhưng ngay khoảnh khắc nam tử nọ đỡ ra, Vân Khâm đã bồi thêm một đòn.

Nàng không có thói quen cho kẻ địch cơ hội, có thể giải quyết nhanh chóng nào thì tốt chừng nấy, chỉ kịp thấy hàn mai chung quanh run rẩy chứ chẳng thể nhìn thấy rõ động tác của nàng, vô số cánh mai rụng rơi là tả theo động tác của nàng, bay tung lên tán loạn, trong phút chốc làm rối loạn tầm mắt.

Trong khoảnh khắc gió rét và bông tuyết giao nhau chỉ nghe thấy tiếng kiếm chém vang lên đột ngột, bốn bề đột nhiên lắng lại, chỉ có một luồng sáng trắng chói lòa như vầng dương ban sớm tỏa ra trước người Vân Khâm, xé lóp vãi tối màu bao quanh cây gậy thành ngàn mảnh, trong tiếng vãi bị xé toạc này, thứ đằng sau lóp vãi rớt cuộc cũng lộ diện trước mắt mọi người!

Đó là một thanh trường kiếm, thân kiếm cực dài và mảnh, trên bao kiếm có khắc hoa văn rồi rậm tối nghĩa, gần như cùng lúc đó, Vân Khâm chỉ dùng một tay đã bắt được chuỗi kiếm, rút ra, vung tới, động tác mạch lạc, kiếm quang phai mờ trong tích tắc!

Một nhát này hùng hực kiếm thế, tự nhiên sẵn có, chẳng ai ngờ nổi kiếm pháp thành thạo như khai thiên lập địa này lại phát ra từ tay của một tiểu cô nương mới mười tám tuổi!

Ngay cả Hoa Tinh đang lo lắng bên cạnh, khi nhìn thấy kiếm thuật này cũng phải ngẩn ngơ.

Nhát kiếm của Vân Khâm chém xuống, nam tử trước mặt không ứng phó kịp nên bị ép lùi mấy bước, trường đao tuột khỏi tay, hổ khẩu chảy máu ròng ròng, run lên lẩy bẩy, hấn dùng tay ấn lên cánh tay phải, cúi đầu nhìn máu trên tay, rồi ngược mắt nhìn thẳng vào Vân Khâm.

Vân Khâm nhìn trả lại hấn với nét mặt chẳng chút sợ hãi, thậm chí còn có tia sắc bén ẩn trong đáy mắt.

Nam tử nọ chống người toan đánh trả, nhưng đúng lúc này lại nghe trong rừng mai vang lên tiếng gió, chỉ thấy hai đệ tử mặc trang phục của Không Thiên phái chạy tới, mà đằng trước họ chính là Mai Sương Mộng đánh nhau với bốn nam tử ban này.

Ba người chẳng mấy chốc đã tìm tới đây, áp chế tên nam tử đang muốn động thủ, Vân Khâm thấy mọi người tới thì mắt cũng trầm xuống.

Nhưng bây giờ muốn thu kiếm lại thì cũng muộn rồi.

Tầm mắt của Mai Sương Mộng đã đóng đinh trên người nàng, chẳng những thế, hai đệ tử theo sau, giải quyết xong đối thủ thì cũng nhìn chằm chằm vào Vân Khâm.

Thứ họ nhìn là thanh kiếm trong tay Vân Khâm.

Vân Khâm ở Không Thiên phái suốt ba năm trời, nhưng có vài thứ vẫn luôn giấu giếm mọi người, trong mắt mọi người nàng chỉ là một tiểu cô nương kém cỏi trời sinh chẳng tài nào tu luyện, mãi đến tận hôm nay, vì bảo vệ Hoa Tinh mà nàng phải rút thanh kiếm này ra.

Vân Khâm mím môi im lặng, đợi mãi vẫn không thấy mọi người lên tiếng, nàng biết mình lừa dối quá lâu nên cũng không có ý định giải thích, chỉ lặng lẽ thu kiếm, sau đó quay lưng muốn đi.

Nhưng ngay lúc này Mai Sương Mộng lại bất ngờ lên tiếng, gọi giật Vân Khâm lại.

“Thanh kiếm đó...” Mai Sương Mộng chần chờ hồi lâu, lúc này mới dời mắt khỏi thân kiếm quay lại với Vân Khâm, như muốn nhìn rõ nét mặt của nàng: “Uẩn Hoa kiếm?”

Vân Khâm muốn lên tiếng nói gì đó, nhưng nghe Mai Sương Mộng nói vậy thì chợt cau mày, hỏi lại: “Cái gì cơ?”

Mai Sương Mộng không giải thích ngay, chỉ quay sang nhìn hai đệ tử của Không Thiên phái chốc lát, rồi mới nói tiếp: “Ngươi không biết tên của thanh kiếm này sao? Vậy ngươi lấy nó từ đâu?”

Vân Khâm trầm ngâm không đáp, nàng ở trong Không Thiên phái lâu như vậy, một là vì hiện tại không còn nơi nào để đi, hai là vì nàng có ấn tượng khá tốt với nơi này, cũng có chút thiện cảm với người trong Không Thiên phái, có điều từ đầu nàng đã giấu diếm rất nhiều, bây giờ muốn giải thích thì cũng hơi khó khăn.

Hồi lâu sau, rốt cuộc nàng cũng rũ mắt nhìn thanh trường kiếm trong tay: “Thanh kiếm này do ta nhặt được ở cánh rừng bên ngoài vực sâu Thất Hải, ta không biết chủ nhân của nó là ai, nhưng nó có ân cứu mạng với ta.”

Sáu năm trước, khi Vân Khâm chỉ mới chín tuổi thì bị người ta truy sát tới vực sâu Thất Hải, nàng tưởng lúc đó mình chỉ còn một con đường chết, nhưng không ngờ, nàng chạy mãi trong rừng thì lại bất ngờ gặp được thanh kiếm này.

Đó là một thanh kiếm kỳ lạ mà Vân Khâm chỉ mới chín tuổi đầu chẳng thể tưởng tượng nổi.

Nó biết động đậy, không cần ai cầm cũng biết tự tung ra kiếm chiêu, kiếm thuật còn cao siêu, công lực khủng khiếp.

Cũng chính thanh kiếm đó đã cứu mạng Vân Khâm trong cảnh hỗn loạn.

Từ đó Vân Khâm đã coi thanh kiếm này là ân nhân, lúc nào cũng mang khư khư bên cạnh, vượt qua ba năm dài, trong ba năm ấy nàng phát hiện thanh kiếm này có ý dạy cho nàng kiếm chiêu, thế là nàng bắt đầu luyện kiếm.

Cho tới ba năm trước, nàng gặp lại kẻ thù lần nữa, phải lê theo tám thân trọng thương bị truy sát tới Không Thiên phái.

Thanh kiếm này không biết nói chuyện, Vân Khâm cũng không biết lai lịch hay tên tuổi của nó, càng không biết chủ nhân thật sự của nó là ai, nhưng đối với nàng thanh kiếm này là sự tồn tại vô cùng quan trọng.

Khi thấy mọi người của Không Thiên phái nhìn thanh kiếm này với ánh mắt kỳ lạ như có vẻ hoài niệm, trong lòng Vân Khâm sinh ra dự cảm không lành, bèn mím môi nói: “Trước đây ta lừa mọi người, nếu mọi người muốn ta đi thì ta sẽ đi, nhưng thanh kiếm này ta sẽ không giao cho bất kỳ ai ngoài chủ nhân của nó.”

Nghe Vân Khâm nói vậy, ánh mắt Mai Sương Mộng có vẻ xa xăm, hồi lâu sau mới hoàn hồn lại, lắc đầu thờ dãi: “Thanh kiếm này người tìm được, nó còn cứu mạng người, âu cũng là duyên phận.”

Vân Khâm không ngờ Mai Sương Mộng lại đột nhiên nói vậy, bèn thấp giọng hỏi: “Có ý gì?”

Mai Sương Mộng tiến lên một bước, lần này ánh mắt nhìn Vân Khâm đã thay đổi, giọng dịu đi: “Người có muốn biết chủ nhân của thanh kiếm này là ai không?”

Bàn tay cầm chuôi kiếm đột nhiên siết lại.

Thanh kiếm trong tay đang run khẽ, tuy sự run rẩy này rất nhẹ, nhưng Vân Khâm lại cảm nhận được nó rất chân thật.

Thậm chí nàng còn không phân biệt được, sự run rẩy này rốt cuộc là từ kiếm hay là từ tay mình.

Trước đây nàng đã từng nghĩ tới, rốt cuộc thì ai lại đặt thanh bảo kiếm này ở vực sâu Thất Hải, cuộc sống trước đây của nàng vì phải lẩn trốn sự truy sát của kẻ thù mà buộc phải ở trong sơn động ở rừng sâu, thời gian trong núi rừng trôi qua khô khan tẻ nhạt, còn phải nơm nớp lo sợ bị kẻ thù tìm thấy, khi ấy niềm vui duy nhất của nàng chính là trò chuyện với thanh kiếm này. Kiếm không biết trò chuyện, nhưng nó biết động đậy, nó dạy nàng kiếm pháp, thậm chí còn giúp nàng nổi lửa đun củi, làm rất nhiều chuyện.

Nàng sinh ra thiện cảm với thanh kiếm này, rồi cũng chuyển tình cảm đó lên cả chủ nhân của nó.

Đã từng có một quãng thời gian dài nàng suy nghĩ về con người chưa từng gặp mặt đó, tưởng tượng xem người nọ có đáng về gì, tại sao lại làm mất thanh kiếm này rồi để nàng tìm được.

Về sau nàng rời khỏi vực sâu Thất Hải, phiêu bạt khắp nơi, cuối cùng đi tới Không Thiên phái, tính tình của thanh kiếm này cũng càng lúc càng phóng dăng hết kiếm chế nới, tất cả đều là chuyện sau này.

Bất kể ra sao, đối với chủ nhân của nó, nàng vẫn ôm lòng cảm kích và cũng chờ mong.

Cho tới hiện tại nàng nghe Ma Sương Mộng hỏi mình vấn đề này.

“Người có muốn biết chủ nhân của thanh kiếm này là ai không?”

Dĩ nhiên là muốn, cực muốn, luôn muốn.

Vân Khâm ngược mắt lên, nhìn thẳng vào đáy mắt Mai Sương Mộng, giọng do dự nhưng khẩn thiết: “Người biết sao?”

Ánh mắt Mai Sương Mộng thoáng qua ý cười, gật đầu nhẹ giọng: “Ta biết.”

Không còn câu sau nữa, Mai Sương Mộng chỉ bước tới gần Vân Khâm rồi giơ tay lên xoa xoa tóc nàng.

Vân Khâm tròn mắt nhìn, nhất thời quên mất phải làm sao.

Mai Sương Mộng không nói chuyện với Vân Khâm nữa mà chỉ quay người lại cất bước đi, hai đệ tử Không Thiên phái đã trói gô tên nam tử lúc nãy lại, nghe theo chỉ dẫn của Mai Sương Mộng, đầu tiên trói người nọ giải tới Không Thiên phái trông chừng nghiêm ngặt, sau đó bắt đầu điều tra lai lịch và mục đích của bọn chúng, mấy năm nay Không Thiên phái chẳng có một người lai vãng, hôm nay lại xảy ra chuyện này, dĩ nhiên phải đề phòng nghiêm ngặt, hơn nữa nhân số còn thừa thớt, Mai Sương Mộng bận bịu giải quyết mọi chuyện, khi ngời tay thì cũng đã tới chạng vạng.

Sau khi trấn an đệ tử mới Hoa Tinh bị hoảng sợ xong, rốt cuộc Mai Sương Mộng mới thông thả bước ra từ phòng Hoa Tinh.

Hoa Tinh ở đối diện với Vân Khâm, Mai Sương Mộng mới ra khỏi phòng thì thấy Vân Khâm đang đứng ở bên ngoài nhà, đôi mắt đen trầm lắng như giếng nước cổ đó đang nhìn mình chằm chằm.

Mai Sương Mộng đột nhiên bật cười, bước tới nói: “Đang đợi ta sao?”

Vân Khâm gạt đầu, ánh mắt vẫn đóng chặt trên người Mai Sương Mộng: “Người còn chưa nói với ta.”

“Hừm?” Vân Khâm tuy đã mười lăm tuổi đầu nhưng vóc dáng lại rất nhỏ, Mai Sương Mộng bèn dứt khoát cúi người xuống, mắt hơi nheo lại, để lộ nụ cười nhẹ nhàng.

Vân Khâm chưa thấy Mai Sương Mộng cười thế này bao giờ, như đang nhìn nàng, mà cũng như nhìn một người quen nào đó qua bóng nàng.

Rốt cuộc Vân Khâm cũng hơi thấp thòm: “Chủ nhân của Uẩn Hoa kiếm là ai?”

“Mộ Sơ Lương.” Mai Sương Mộng thôi cười, nhấn mạnh từng chữ: “Y tên là Mộ Sơ Lương.”

Vân Khâm không đáp, nàng nhìn chằm chằm vào mắt của Mai Sương Mộng, nhắm lại ba chữ này mấy lần trong lòng.

Mà Uẩn Hoa kiếm vốn đang đứng yên bên góc tường, đột nhiên như cảm giác được gì đó bắt đầu rung lên khê khàng, thân kiếm cạ vào bao vang lên tiếng leng keng, Vân Khâm nghiêng đầu qua, thấy thế thì mới dám khẳng định ba chữ “Mộ Sơ Lương” này quả nhiên chính là tên của chủ nhân Uẩn Hoa kiếm.

Ánh mắt nàng nấn ná trên thân Uẩn Hoa kiếm hồi lâu, đầu rồi bời vô số cảm xúc, sau đó vẫn quay người lại, cắn răng quyết định nói với Mai Sương Mộng: “Ta có thể gặp y không?”

Lời đến bên môi thì khựng lại chốc lát, Vân Khâm chớp mắt cố vớt đi sự do dự trong đáy mắt, sau đó mới nói tiếp: “Ta muốn tự tay trả Uẩn Hoa kiếm lại cho y.”

Mai Sương Mộng thấy nét mặt này của Vân Khâm thì thoáng ngần ra: “Không cần trả kiếm lại cho y đâu.”

Vân Khâm cau mày khó hiểu: “Tại sao?”

Mai Sương Mộng mỉm cười, đáp: “Ta sẽ dẫn người đi gặp y.”

Mai Sương Mộng dẫn Vân Khâm vượt qua con đường phủ tuyết trắng xóa, băng qua rừng mai bạt ngàn, rào qua mấy tòa lầu đã hoang phế từ lâu, hồi lâu sau mới dừng bước trước một tòa tiểu lầu xưa cổ.

Trên mái hiên treo chuông bạc, khi gió lùa qua sẽ vang lên tiếng chuông leng keng nho nhỏ, tiếng chuông thanh thúy làm cho màu trắng xóa bốn bề càng tăng thêm vẻ tiêu điều lạnh lẽo.

Mai Sương Mộng dẫn Vân Khâm tới trước tòa lầu đóng kín, rồi quay đầu thấp giọng: “Y đang ở bên trong.”

Bạn đang đọc truyện *Vãn Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Edit: Yunchan

Không Thiên phái năm xưa tiếng tăm vang dội, đệ tử đông đúc, đứng sừng sững trên núi Không Thiên có đến mấy trăm năm lịch sử, địa thế vô cùng rộng lớn, nhưng mà Vân Khâm ở đây suốt ba năm, những địa phương đã đặt chân tới chỉ có chính điện và nơi ở của đệ tử mà thôi.

Những nơi còn lại dường như cũng bị bụi thời gian vùi lấp trong núi tuyết theo Không Thiên phái mười năm trước, không còn thấy nữa.

Mãi cho tới hôm nay, Vân Khâm theo Mai Sương Mộng mở ra cánh cửa của tiểu lầu này.

Cảnh trí trong lầu khác biệt tương đối xa với dự đoán của Vân Khâm, tất cả cửa sổ đều đóng kín, cả tòa lầu to lớn là thế vậy mà lại âm u lạnh lẽo, chỉ có một cái thạch đài tinh xảo đặt ở trung tâm.

Bốn phía thạch đài cắm vài cây đuốc, còn ở trên thạch đài là một người đang ngủ say.

Ánh đèn chao đảo, bên ngoài lầu tiếng gió lại nổi lên, khuua vang chiếc chuông bạc trên góc mái hiên, làm lọt vào tai tiếng leng keng huyền ảo, hệt như điệu khúc du dương trong giấc mộng dài. Khung cửa kêu lên cọt kẹt vì gió, ánh nến bên thạch đài đung đưa nhấp nháy, màn che nhạt màu bay tung lên

pháp phối.

Tất cả mọi thứ diễn ra ngay giây phút Vân Khâm nhìn thấy người đó.

Chỉ một ánh nhìn đủ khiến nàng cảm thấy, mình đã chờ giờ khắc này rất lâu rất lâu rồi.

Nàng nhìn người nọ đến ngẩn ngơ.

Đó là một nam tử dung mạo tuấn tú thanh nhã, y nằm lặng yên trên giường đá như tách biệt hoàn toàn với trần thế, chẳng vương chút bụi trần. Y mặc một bộ y phục trắng như tuyết, chỉ cần nhìn thoáng qua Vân Khâm đã nhận ra đó là trang phục của đệ tử Không Thiên phái, song y phục khoác trên người y chẳng hiểu sao lại khác hẳn với mọi người.

Đột nhiên Vân Khâm rất muốn biết nếu người này mở mắt ra thì sẽ có phong thái ra sao.

Nàng theo Ma Sương Mộng bước tới gần người đó, quan sát rõ hơn mặt mũi của y, thấy được chiếc bóng in dưới rèm mi của người đang ngủ mê, thấy được sắc môi tái nhợt và lồng ngực nhấp nhô đều đều.

Lòng nàng hơi chùng xuống, quay sang nhìn Mai Sương Mộng đằng trước.

“Y... sao rồi?”

Mai Sương Mộng cười khê, nhỏ giọng đáp: “Y còn sống, chẳng qua bị thương quá nặng nên mới hôn mê bất tỉnh tới giờ này.”

Vân Khâm nhìn y hoang mang, trong lòng trống trải, không khỏi cất giọng hỏi tới: “Y hôn mê bao lâu rồi? Bị thương ở đâu? Khi nào thì tỉnh lại được?”

Như thể đây là lần đầu tiên nghe Vân Khâm lãnh đạm hỏi nhiều đến vậy, Mai Sương Mộng hơi kinh ngạc, nhướn mày lên trả lời từ tốn: “Vết thương của y không phải ngoài da thông thường, mà bị thương ở hồn phách.”

“Hồn phách?” Vân Khâm chưa từng nghe vết thương nào như vậy nên buột miệng lặp lại một câu.

Mai Sương Mộng ngoảnh đầu nhìn người trên giường đá, nói tiếp: “Y đã ngủ mười năm rồi, ta cũng không biết tới bao giờ thì y mới tỉnh lại.” Mai Sương Mộng nói đến đây thì ngừng lại giây lát, giọng nghiêm túc hẳn lên: “Nhưng y nhất định sẽ tỉnh lại.”

Vân Khâm nghe vậy, tầm mắt lại lơ đãng rơi lên người nọ, đứng đó thật lâu không chịu dứt ra, nàng hơi nhếch môi, hỏi khê: “Y là ai?”

Mai Sương Mộng nắm lấy tay Vân Khâm, nhẹ giọng đáp: “Y là đại sư huynh của Không Thiên phái, là người đứng đầu trẻ nhất trong Không Thiên phái.”

Vân Khâm nghe thế thì bất giác ngược mắt đối diện với Mai Sương Mộng.

Kể từ khi tới nơi này vào ba năm trước, Vân Khâm đã thấy Không Thiên phái có diện mạo như hiện tại, trừ nàng ra Không Thiên phái cũng chỉ có sáu người, trong đó bao gồm môn chủ Mai Phương Viễn, hai tông chủ Mai Sương Mộng và Mai Nhiễm Y, còn lại là ba đệ tử.

Vì thế, Vân Khâm đối với hình tượng “Người đứng đầu trẻ tuổi nhất Không Thiên phái” thật lòng có hơi mờ nhạt, không biết hình ảnh đó rốt cuộc là thế nào.

Mai Sương Mộng cũng bật cười không dẫn được, chẳng qua trong nụ cười này toát ra sự tiếc nuối, nàng lắc đầu thờ dãi: “Chuyện năm xưa không cần phải kể nhiều, y được coi là nửa đệ tử của ta, là ta nhìn y lớn lên, ban đầu mọi trách nhiệm của Không Thiên phái đều đặt trên người y, nhưng y chưa bao giờ để bất kỳ ai phải thất vọng.”

Vân Khâm im lặng nghe Mai Sương Mộng nói, tay nàng vẫn còn ôm thanh kiếm kia, bao kiếm của Uẩn Hoa kiếm vẫn đang run lên không ngừng, nàng cúi đầu nhìn, sau đó bước lên, đặt thanh kiếm bên cạnh người nằm trên thạch đài.

Mộ Sơ Lương, đây là tên của y.

Vân Khâm trầm lắng nhắm cái tên này, tự đáy lòng bỗng lướt qua một cảm giác khác thường.

Nhưng đúng lúc này, Mai Sương Mộng lại cất giọng nói: “Kiếm pháp ngoại danh trong rừng mai lúc trước ta đã nhìn thấy. Lần đầu gặp ta còn tưởng ngoại sinh ra vốn đã kém cỏi, kinh mạch không hợp để tu luyện, tất cả đều là ngoại lực gạt ta sao?”

Vân Khâm ngẩn ra, nghĩ lại lời nói dối ba năm trước hiện tại đã vô ích rồi, đành phải gật đầu đáp: “Phải.”

“Tại sao?”

“Ta đã học qua kiếm pháp, không muốn luyện thêm kiếm pháp khác nữa.”

Mai Sương Mộng nhướn mày, quay lại hỏi: “Kiếm pháp của ngoại học được từ ai?”

Vân Khâm không biết những lời mình nói ra có ai chịu tin hay không, nhưng chuyện đã tới nước này nàng không muốn nói dối thêm nữa, nên đành phải thấp giọng nói: “Là Uẩn Hoa kiếm.”

Mai Sương Mộng nhìn xoáy vào thanh kiếm kia, rồi cười ngất.

Vân Khâm nhìn Mai Sương Mộng thắc mắc, ánh mắt của đôi phương và nàng giao nhau, lúc này mới đáp: “Đó là kiếm pháp của Không Thiên phái.”

Mai Sương Mộng thốt ra câu này xong bỗng nghiêm nghị hẳn lên, nhìn thẳng vào mắt Vân Khâm: “Vân Khâm, ngươi có muốn gia nhập Không Thiên phái để tu hành kiếm pháp và võ học càng cao thâm hơn không?”

Vân Khâm không trả lời Mai Sương Mộng ngay, nàng cứ như không ngờ đôi phương lại nói ra câu này, trong cơn trầm mặc nàng nhìn vào người đang ngủ trên giường đá, ánh mắt lướt qua Uẩn Hoa kiếm đã theo mình rất lâu, rồi mới quay đầu lại nhìn Mai Sương Mộng.

Nàng có rất nhiều băn khoăn, nàng còn rất nhiều chuyện phải làm, nhưng vào giờ phút này nàng đột nhiên nảy ra một ý nghĩ lạ lùng.

“Nếu gia nhập Không Thiên phái thì ta có thể nhìn thấy y thường xuyên sao?” Vân Khâm vừa lẩm bẫm vừa chỉ tay về hướng người đang nằm.

Mai Sương Mộng nghe câu này của Vân Khâm thì hơi ngỡ ngàng, lát sau nàng đã cười híp mắt nói: “Tất nhiên, y ngủ say ở đây quanh năm suốt tháng, hiện đang cần người chăm sóc.”

Mắt Vân Khâm vụt sáng, nàng rất ít khi để lộ cảm xúc, nhưng lúc này trong mắt lại như sao động ý cười, gật đầu nói: “Ta gia nhập Không Thiên phái.”

Nguyên nhân gia nhập Không Thiên phái và sự kích động này khá là khó hiểu, nàng còn rất nhiều nỗi lo, còn cả đồng chuyện phải làm, nhưng sự dao động trong khoảnh khắc nàng nhìn thấy Mộ Sơ Lương rất chân thật.

Nàng muốn chờ người này tỉnh lại, muốn thấy khi y mở mắt ra sẽ có dáng vẻ gì, muốn cảm ơn Uẩn Hoan kiếm của y đã giúp đỡ nàng vượt qua giai đoạn gian khổ nhất.

*

Ngay hôm đó, Vân Khâm được Mai Sương Mộng dẫn đi ra mắt môn chủ, trở thành đệ tử chính thức của Không Thiên phái.

Đệ tử mới vốn phải ra mắt sư huynh sư tỷ trước, nhưng Vân Khâm ở đây đã lâu, cũng đã quen mặt tất cả mọi người, do đó bước này cũng cho qua. Không Thiên phái có tổng cộng bốn đệ tử gồm cả Hoa Tinh mới nhập môn, trong đó có hai sư huynh, lần lượt là Văn Tư, Lý Bích, hai người này một thì thường đi xa, một thì luôn ru rú trong phòng, Vân Khâm tiếp xúc với họ không coi là nhiều. Còn một sư tỷ nữa tên là Cận Sương, người này cũng coi như rất thân thuộc với Vân Khâm.

Vì Uẩn Hoa kiếm cực thích Cận Sương. Chỗ ở của Cận Sương cách căn nhà nhỏ của Vân Khâm không xa, mỗi ngày ra ngoài luyện công hoặc trở về tỷ ấy đều đi ngang qua cửa sổ phòng của Vân Khâm, tới khi đó, Uẩn Hoa Kiếm đều tự động nhảy lên cửa sổ, khẳng khẳng đứng ngóng cho tới khi bóng của Cận Sương khuất dạng, vậy mà vẫn còn tiếc rẻ không nỡ nhúc nhích.

Và cũng tới khi nhập môn rồi Vân Khâm mới nghe Mai Sương Mộng nói, hiện tại Không Thiên phái chia làm hai môn, một môn theo nàng tu hành cơ quan trận thuật, môn còn lại theo tông chủ Mai Nhiễm Y tu hành kiếm thuật. Nếu Vân Khâm muốn luyện kiếm thì theo lý phải bái Mai Nhiễm Y làm thầy.

Nhưng hôm nay đã quá trễ nên đành phải thôi, tới sáng mai mới đi bái sư.

Cứ thế, Vân Khâm lại xách Uẩn Hoa kiếm về nhà.

Trời đã khuya lắm rồi, Không Thiên phái vốn yên ắng, hôm nay bốn bề còn không thấp đèn, trên trời thì đổ tuyết, Vân Khâm từ chính điện ra về, khi tới trước nhà mình thì mới phát hiện có người đang chờ mình.

“Cận Sương tỷ tỷ.” Vân Khâm đứng sững ra trước cửa, nhìn cô gái đang chờ trước cửa với vẻ khó hiểu.

Cận Sương khẽ lên tiếng, đôi mắt lại khóa chặt vào thanh kiếm trong tay Vân Khâm.

“Chuyện muội bái nhập Không Thiên phái ta đã nghe rồi.” Cận Sương thả ra một câu rồi chỉ cửa phòng sau lưng: “Vào trong nói chuyện nhé?”

Vân Khâm gật đầu, hai người cùng bước vào nhà.

Trong nhà trông chẳng ấm áp hơn bên ngoài bao nhiêu, sau khi Vân Khâm bước vào bèn gác kiếm lên bàn, quay sang châm trà cho Cận Sương, Cận Sương ngồi ngay ngắn bên cạnh bàn, chỉ vào thanh kiếm hỏi nhỏ: “Ta có thể chạm vào nó không?”

Vân Khâm quay người lại, còn chưa kịp trả lời đã thấy thanh Uẩn Hoa kiếm nọ chủ động lúi vào trong ngực Cận Sương.

Vân Khâm “...”

Tới khi nàng rót nước trà bung tới bàn thì Uẩn Hoa kiếm đã cọ cọ trên người Cận Sương một cách thân thiết rồi.

“Quả nhiên là Uẩn Hoa kiếm.” Cận Surong cầm kiếm lên, chẳng biết lời ở đâu ra một chiếc khăn tay, lau nhẹ lên thân kiếm, trong mắt đong đầy ý cười hoài niệm: “Khi đại sư huynh còn ở đây cũng thường xuyên giao thanh kiếm này cho ta lau chùi, quả nhiên ta không nhận lầm nó.”

Vân Khâm nghe vậy thì ngoảnh sang nhìn Uẩn Hoa kiếm.

Bấy giờ nàng mới hiểu hóa ra Uẩn Hoa kiếm có giao tình với Cận Surong, cho nên mỗi lần nhìn thấy Cận Surong nó mới có phản ứng như vậy.

Cận Surong tới đây dĩ nhiên là muốn hỏi chuyện liên quan tới Uẩn Hoa kiếm, Vân Khâm bèn lặp lại những điều đã nói với Mai Surong mộng, ánh mắt nhìn Cận Surong ra chiều nghiêm túc.

Cận Surong nhận ra nàng có khúc mắc trong lòng nên lên tiếng hỏi, lúc này Vân Khâm mới nói: “Có thể, kể cho mọi người nghe...” Nàng nói đến đây thì chợt nhớ bây giờ mình đã là người của Không Thiên phái, bèn đổi cách xưng hô: “Chuyện về đại sư huynh được không?”

Ánh mắt Cận Surong dịu lại, gật đầu ngay lập tức: “Dĩ nhiên là được.”

Đối phương đã đồng ý, Vân Khâm lại đâm ra trầm mặc, nàng chống cằm, trong lòng rối bời tâm sự, cảm thấy mình muốn biết rất nhiều thứ, nhưng lời chực tới bên môi lại không biết nên hỏi câu nào trước, cuối cùng nàng tròn tròn mắt, nói với giọng e dè: “Y là... người thế nào?”

Cận Surong cúi đầu lau chùi Uẩn Hoa kiếm cẩn thận, khi nghe câu hỏi của Vân Khâm thì không khỏi bật cười, tiếp lời: “Huynh ấy là người hoàn hảo nhất mà ta từng gặp.”

Người hoàn hảo nhất, cách nói này đối với bất cứ ai cũng là lời khen ngợi tối cao, Vân Khâm nhìn chòng chọc Cận Surong, không hiểu sự tồn tại nào mới ăn khớp với lời khen này.

Cận Surong không ngừng đầu lên mà chỉ nói tiếp: “Huynh ấy là một thiên tài, sinh ra trong thế gia nổi danh nhất chính đạo, từ nhỏ đã là người xuất chúng nhất trong những người cùng lứa, tám tuổi huynh ấy đã lên Không Thiên phái tu hành, tới mười tuổi thì cha đổ bệnh qua đời, huynh ấy phải kế thừa cả gia tộc, về sau một mặt tu luyện ở môn phái, một mặt xử lý sự vụ của gia tộc, thường xuyên qua lại hai nơi.”

“Huynh ấy là đại đệ tử của Không Thiên phái nên cũng phải gánh toàn bộ trách nhiệm của Không Thiên phái, năm xưa Không Thiên phái rối rắm bộn bề, các tông chủ chẳng thể nào thoát thân, tất cả đều nhờ huynh ấy ra mặt giải quyết. Sau đó nhiều thế lực của hai đạo chính tà giao chiến, Không Thiên phái coi như là môn phái đứng đầu trong chính đạo, nên cũng phải do huynh ấy ra tay điều đình, thương nghị chuyện hệ trọng với mọi người.” Cận Surong nói đến đây thì lắc đầu bất lực: “Lúc đó huynh ấy phải gánh vác rất nhiều trách nhiệm của gia tộc, môn phái và cả chính đạo, suốt ngày bận tới nỗi không có thời gian về nhà để nghỉ ngơi.”

“Từ trước đến giờ ta chưa từng thấy ai như huynh ấy. Huynh ấy cứ như muốn ôm hết chuyện rắc rối trong thiên hạ vào thân, cố sống cố chết giải quyết phiền phức cho người khác, chưa bao giờ nghĩ cho bản thân mình.”

“Có phải khó tin lắm không?” Nói rồi Cận Surong bắt gặp ánh mắt cười.

Vân Khâm nhìn tới tròn cả mắt, cố gắng phác họa ra hình tượng của người đó trong lòng.

Nhưng nhìn thanh kiếm vẫn còn đánh nịnh bợ cọ cọ vào người Cận Surong, trong lòng Vân Khâm bất chợt sinh ra cảm giác dị dị.

Mộ Sơ Lương tốt cỡ đó làm sao nuôi ra cái thể loại kiếm này được chứ?!

Bạn đang đọc truyện *Vãn Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Edit: Yunchan

Dĩ nhiên Cận Surong không biết được sự nghi ngờ của Vân Khâm, nàng ngồi nán lại trong phòng của Vân Khâm một hồi, nói thêm ít chuyện trước đây của Mộ Sơ Lương, sau đó mới đứng dậy, ánh mắt vẫn quyến luyến trên thanh kiếm kia cứ như đang nhìn một người quen cũ.

Sau đó nàng quay lưng rời khỏi phòng.

Cận Surong đi rồi căn phòng lập tức vắng lặng trở lại, Vân Khâm nằm bò ở cạnh bàn, cầm gác lên mu bàn tay, buồn thiu dùng đầu ngón tay đẩy đẩy chung trà, tâm trạng có hơi phiền muộn.

Con phiền muộn này chẳng biết ngoi lên từ đâu, cũng chẳng biết phải giải quyết nó thế nào, đúng lúc này nàng chợt cảm giác tà áo bị thứ gì đó đụng nhẹ, nàng ngoảnh đầu lại thì thấy Uẩn Hoa kiếm đang dựa vào chân mình, đúng đưa thân kiếm như muốn lấy lòng.

Vân Khâm quơ lấy thanh kiếm, nhìn thẳng vào nó, lầm nhảm một mình: “Rốt cuộc thì khi nào chủ nhân của người mới chịu tỉnh hả?”

Tất nhiên Uẩn Hoa kiếm không thể trả lời nàng, nàng ngẫm lại câu hỏi của mình thì bỗng đứng cười ngất.

Sao tự đứng lại tò mò về người này như vậy chứ, rõ ràng tới chính nàng cũng không thể nói rõ.

*

Ngày thứ hai sau khi trở thành đệ tử của Không Thiên phái, Vân Khâm được Mai Sương Mộng dẫn tới một đình viện khác nằm sâu trong rừng mai.

Đọc đường đi nhờ có Mai Sương Mộng giải thích Vân Khâm mới hiểu được, hóa ra lúc xưa Không Thiên phái chia ra tổng cộng bốn đại tông môn, lần lượt là Mạnh Chương tông, Giám Bình tông, Lăng Quang tông và Chấn Minh tông, vì chuyện mười năm trước mà mấy đại tông môn của Không Thiên phái lần lượt giải tán, tông chủ cũng chẳng còn ở đây, ngày nay cả Không Thiên phái chỉ còn lại hai tông chủ là Mai Sương Mộng và Mai Nhiễm Y.

Mai Sương Mộng là tông chủ của Mạnh Chương tông, phụ trách dạy dỗ các loại chú thuật, phù pháp, cơ quan và thuật chế tạo là chính, còn kiếm thuật chỉ dùng để cường thân mà thôi, và thứ Hoa Tình học chính là nó. Vị tông chủ còn lại tức Mai Nhiễm Y, chính là người huấn luyện kiếm đạo, hôm nay Vân Khâm nhập môn vì kiếm pháp, nên dĩ nhiên phải vào Lăng Quang tông.

Cũng như tòa tiểu lâu nhìn thấy Mộ Sơ Lương hôm qua, đình viện hôm nay họ tới cũng là nơi Vân Khâm chưa từng bước tới trong suốt ba năm qua, còn vị tông chủ Lăng Quang tông Mai Nhiễm Y mà Mai Sương Mộng nhắc tới, Vân Khâm cũng chưa từng diện kiến bao giờ.

Vân Khâm chỉ nghe về Mai Nhiễm Y qua lời của hai đệ tử khác, họ nói rằng y là một kẻ cuồng kiếm, từ rất lâu trước đây đã nhốt mình trong tiểu viện của mình, tập kiếm luyện công, chưa bao giờ bước chân ra ngoài, những chuyện ngoài kia dường như cũng chẳng liên quan gì tới y, cứ thế y tu luyện cũng đã được mấy mươi năm.

“Kể ra thì kiếm pháp của Tiểu Mộ ban đầu cũng là do Mai Nhiễm Y truyền dạy.” Khi Mai Sương Mộng nói câu này thì cả hai đã đi tới cuối rừng mai, một đình viện xinh đẹp mở ra trước mắt, có điều đình viện này dường như ít khi được chăm sóc nên hoa cỏ mọc sum xuê, toát ra vẻ tiêu điều hoang vắng.

Vân Khâm chưa từng nghĩ trong Không Thiên phái còn tồn tại một tòa lầu trang nhã thế này, vào mười năm trước khi Không Thiên phái còn hưng thịnh nó ắt hẳn rất xinh đẹp.

Trong khi Vân Khâm còn đang ngắm nghía cảnh quang chung quanh thì Mai Sương Mộng đã cất bước đi tiếp, nàng quay đầu lại cười với Vân Khâm: “Người theo ta.”

Vân Khâm gật đầu đuổi theo, hai người đi băng qua hành lang, tới một sảnh đường nhìn sạch sẽ hơn những nơi khác rất nhiều.

Trong sảnh chẳng có mấy vật dụng, chỉ có một chiếc bàn đặt một chung trà còn đang bốc khói.

Đằng sau sảnh có một tấm bình phong, bên trong đốt nến, Mai Sương Mộng nhìn chung trà trên bàn rồi mới nghiêng đầu nhìn vào sau bình phong, cười nói: “Nhiễm Y, tiểu cô nương này là đệ tử mới của đệ, hôm nay ta dẫn cô bé tới cho đệ, sau này phải nhờ đệ chiếu cố rồi.”

Vân Khâm nhìn theo tầm mắt của Mai Sương Mộng, đứng chờ trong im lặng.

Chỉ chốc lát sau, một bóng người đã bước ra từ sau tấm bình phong.

Người bước ra là một nam tử nom không lớn tuổi, khoác một bộ thanh sam rộng rãi, hàng mi dài như vè, đôi mắt đen láy như sao, chỉ với một ánh nhìn đã khiến trong đầu Vân Khâm lóe lên một từ.

Hàn mai.

Đây là một nam tử hết như hàn mai.

Trên mặt nam tử này không có quá nhiều thần thái, khi nghe Mai Sương Mộng nói thì mới ngoảnh sang Vân Khâm, ánh mắt hai người chạm nhau chưa đầy một giây y đã rũ mắt xuống.

Y chính là Mai Nhiễm Y, con trai của Mai Phương Viễn môn chủ Không Thiên phái, đệ đệ của Mai Sương Mộng, là tông chủ của Lăng Quang tông và cũng là sự phụ tương lai của Vân Khâm.

Vân Khâm nhìn người nọ chằm chằm nhưng dù có thế nào cũng không thể sinh ra chút cảm giác thân thiết nào, thậm chí còn không tin nổi sau này mình sẽ học kiếm với y.

Vì ánh mắt của y rất lãnh đạm, thậm chí Vân Khâm còn cảm thấy ánh mắt y nhìn con người cũng như đang nhìn hoa cỏ, chẳng có chút cảm xúc nào. Thay vì nói người này say mê luyện kiếm, thì thà nói bản thân y là một thanh kiếm còn đúng hơn.

Ngay trong bầu không khí yên lặng này, rốt cuộc Mai Nhiễm Y cũng mở lời: “Tên.”

Gọng y cũng lạnh lùng hết như con người y, Vân Khâm khẽ chớp mắt, lên tiếng trả lời: “Vân Khâm”

Mai Nhiễm Y nhẹ gật đầu, tầm mắt lướt đến thanh kiếm mà Vân Khâm đang ôm trong tay.

Thân của Uẩn Hoa kiếm rất dài, trong khi vóc dáng của Vân Khâm lại nhỏ thó, khi ôm thanh kiếm này có hơi lỏng ngóng, khi nàng phát hiện ra tầm mắt Mai Nhiễm Y rơi lên thân kiếm thì cũng ngược mắt lên nhìn đáp lại y.

Cuối cùng trong đáy mắt của nam tử lạnh lùng cũng nhen lên thứ gì đó như háo hức, y nhướn khẽ góc mày, nói hờ hững: “Uẩn Hoa kiếm?”

“Không sai.” Mai Sương Mộng đáp: “Bội kiếm của Tiểu Mộ được cô bé nhặt được, đó cũng coi như duyên phận.”

Nàng vuốt vuốt tóc Vân Khâm, quay sang nói tiếp với Mai Nhiễm Y: “Tỷ giao cô bé cho đệ.” Nói rồi quay lại mỉm cười với Vân Khâm, sau đó mới quay lưng bước đi.

Sau khi Mai Sương Mộng ra về, bầu không khí trong sảnh cứ như đông cứng lại, Vân Khâm không giỏi nói chuyện cũng không thích tiếp xúc với người khác, hôm nay đối diện với một người càng kiêu hơn mình, nàng chỉ còn biết dời mắt sang thứ đang hoạt động duy nhất trong sảnh này — chính là làn khói bốc lên từ chung trà, bay bay rồi tan vào không khí.

Ngay khi Vân Khâm cho rằng sự yên lặng này sẽ tiếp diễn mãi thì rốt cuộc Mai Nhiễm Y cũng lên tiếng.

“Ngươi đi theo ta.”

Thả ra câu này xong thì y bước ra ngoài ngay mà không quay đầu lại, hướng đi ngược lại hoàn toàn với hướng Mai Sương Mộng vừa đi ra.

Vân Khâm ôm kiếm lầm lũi theo sau, Mai Nhiễm Y dáng cao chân dài, khi bước đi cũng chẳng chậm chút nào, làm Vân Khâm nói gót theo sau phải chạy chậm mới bắt kịp.

Hai người đi được một lúc rốt cuộc cũng dừng lại trước một căn phòng nhỏ đóng kín.

Vân Khâm nhìn Mai Nhiễm Y khó hiểu, đợi đợi phương giải thích nguyên nhân tới đây, thì thấy Mai Nhiễm Y bình thản nói: “Mọi cuốn sách trong phòng này ngươi đều có thể đọc.”

Vân Khâm đáp một tiếng rồi quay đầu ngó vào cửa phòng, thấy trên cửa bám một lớp bụi mỏng, cứ như lâu rồi nơi này chưa có ai ghé thăm.

Trong khi nàng quan sát căn phòng thì Mai Nhiễm Y đã quay lưng định đi.

Vân Khâm lật đặt muốn nói, nhưng qua hồi lâu vẫn không biết phải xưng hô thế nào, cuối cùng đành phải dùng giọng ậm ừ suốt căn luôn đầu lưỡi: “Sur phụ!”

Mai Nhiễm Y ngoái đầu nhìn nàng.

Vân Khâm chỉ vào căn phòng, lí nhí hỏi: “Trong đó có cái gì?”

“Lúc đầu trong đó đựng những thứ Tiểu Mộ chuẩn bị cho đệ tử mới, ngươi đọc xong chỗ đó thì hãy tới tìm ta.” Mai Nhiễm Y đáp nhạt nhẽo: “Ta về trước.”

Thốt ra một câu bình tĩnh như vậy xong, Mai Nhiễm Y bỏ đi thật.

Mà Vân Khâm khi nghe hai chữ “Tiểu Mộ” phát ra từ miệng Mai Nhiễm Y thì lập tức đứng bất động ngẩn ngơ, tới khi bóng lưng của Mai Nhiễm Y biến mất hoàn toàn nàng mới quay người lại, quan sát cánh cửa đóng kín này.

Nàng chưa bao giờ nghĩ ngày đầu tiên mình nhập môn lại phải đọc sách.

Nhưng mà mọi thứ có liên quan tới “Mộ Sơ Lương” nàng đều có một loại mong đợi kỳ lạ.

Nàng thở ra một hơi thật nhẹ rồi đưa tay ra mở cánh cửa lâu rồi chưa có ai chạm vào.

Cánh cửa phát ra tiếng vang cũ kỹ, lớp bụi đọng trên cửa bị động tác này khuấy động, bay tán ra trong gió lạnh.

Mọi thứ trong phòng hiện ra rõ rệt trước mắt Vân Khâm.

Gian phòng này rộng hơn trong tưởng tượng khá nhiều, bên cạnh bệ cửa sổ kê một chiếc bàn, trên đó để bừa vải chồng sách, đặt bên cạnh là một nghiên mực vuông, bút lông vẫn cắm ngay hàng thẳng lối trên giá, chỉ có một cây đặt ngang trên bàn, như thể có người đang viết gì đó ở đây, đương viết dở thì đứng dậy đi đâu đó, cho nên nơi này mới còn giữ lại nguyên trạng.

Đằng sau bàn là gian phòng rộng rãi với chừng mười kệ sách xếp chỉnh tề, trên kệ là hàng dãy sách đủ thể loại, bên dưới mỗi ô sách đều được đánh dấu tên thể loại, kinh văn, trận pháp, cơ quan, phù pháp, kiếm thuật, thậm chí có cả chú thuật, Vân Khâm nhìn dọc theo kệ sách này, phát hiện sách có liên quan tới kiếm thuật là nhiều nhất, thứ hai là trận pháp, ít nhất là chú thuật.

Từ nhỏ Vân Khâm đã ở một mình trong núi tu hành, chưa từng thấy nhiều loại thuật tu luyện và kinh văn cổ tịch nhường này, nàng ngẩn ngơ trong phút chốc, hồi lâu sau mới hoàn hồn lại, đi bừa tới một giá sách.

Chắc chắn căn phòng này đã không có ai vào từ lâu rồi, tất cả mọi thứ trong phòng đều phủ một lớp bụi dày, và sách cũng không ngoại lệ. Vân Khâm rút một quyển kiếm phổ từ giá sách ra làm bụi bám bay lên mặt mù.

Nàng vội lui lại mấy bước, chờ cho bụi tan đi mới nhẹ nhàng lau bụi bám trên quyển sách rồi mở ra thật cẩn thận.

Nhìn chòng chọc nội dung trong quyển kiếm phổ chốc lát, mắt nàng dần mở to.

Kiểm chiêu viết trên này chính là chiêu thức nàng học được từ Uẩn Hoa kiếm.

Vân Khâm không đành lòng nổi bèn lật tiếp trang sau, nàng theo Uẩn Hoa kiếm học kiếm pháp cũng đã được năm sáu năm, nhưng vì lúc trước không có cơ bản, sau này cũng chỉ bắt chước thể đi của kiếm nên còn vướng mắc rất nhiều nghi hoặc với kiếm chiêu, bây giờ được đọc kiếm phổ, nàng bèn nhanh tay lật tới mấy chiêu mà mình khó luyện nhất, muốn nhìn kỹ xem nó thế nào.

Chỉ lật một lát nàng đã tìm thấy những chiêu thức đó, điều khiến nàng kinh ngạc hơn chính là bên cạnh mấy thức kiếm chiêu này còn viết một dòng chữ nhỏ, chú thích tất cả những chỗ nan giải khi tu hành chiêu thức đó, người này ghi chú rất tỉ mỉ, những vấn đề mà Vân Khâm gặp phải hầu như đều được những dòng chữ này giải đáp cả.

Vân Khâm nâng quyển sách lên, nhìn xoáy vào mấy dòng chữ nhỏ đó, bất giác ngẩn ra.

Người viết chữ chắc hẳn rất kiên nhẫn, nét chữ của y rất đẹp, từng nét bút đều ngay ngắn chỉnh tề, trông thì nhu hòa nhưng không yếu đuối, chỉ nhìn thoáng qua đã đủ khiến người nhìn cảm nhận được sự hiền hòa.

Đáy mắt Vân Khâm hiện lên ý cười, nàng đọc trang này xong thì lập tức lật ra trang sau.

Cả quyển sách, hầu như tất cả mọi chỗ khó đều được người nọ viết chú thích, nắn nót từng nét, chẳng chút thiếu sót.

Vân Khâm suy nghĩ đến điều gì, bèn đặt quyển sách đang cầm trong tay xuống, rồi bước về phía giá sách tìm đại vài cuốn sách rồi lật ra, nhìn lướt qua đã phát hiện quyển nào cũng chẳng chịt ghi chú, bất kể là kiếm thuật, phù pháp hay là kinh văn, không có gì là ngoại lệ.

Nhớ tới câu nói trước khi đi của Mai Nhiễm Y, một lần nữa Vân Khâm lại chứng thực được suy đoán của mình, người làm những chuyện thế này trừ Mộ Sơ Lương ra thì có lẽ chẳng còn ai nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vãn Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Edit: Yunchan

Vì trước khi đi Mai Nhiễm Y có nói khi nào Vân Khâm đọc hết số sách trong căn phòng này mới được đến tìm y, cho nên Vân Khâm cũng chẳng nóng lòng luyện kiếm ngay mà chỉ ở lì trong căn phòng này.

Trên giá chất hàng đống sách đồ sộ, Vân Khâm cũng chẳng biết mình phải mất bao lâu mới đọc xong hết từng này, nàng chỉ biết mình rất thích đọc chúng.

Vì trong mỗi quyển sách đều có lời chú thích của Mộ Sơ Lương.

Vân Khâm rất thích nhìn những con chữ đó, khi nhìn vào một con chữ nàng như có thể nhìn thấy hình dáng Mộ Sơ Lương ngồi trước bàn, chuyên tâm viết lách.

Trong một quãng thời gian rất dài sau đó, mỗi ngày Vân Khâm đều dậy sớm chạy tới căn phòng này, đầu tiên là quét dọn cho sạch sẽ, sau đó thì bắt đầu vùi đầu vào sách. Thuở nhỏ nàng luyện kiếm nên dĩ nhiên cũng đọc kiếm phổ để lớn lên, trong căn phòng này có bao nhiêu là kiếm phổ, dù đọc cả ngày lẫn đêm Vân Khâm cũng phải mất rất nhiều thời gian, nói chi đến chuyện mỗi lần đọc nàng đều mò từng câu từng chữ, tìm kiếm tất cả vết tích mà Mộ Sơ Lương để lại.

Để đọc hết tất cả kiếm phổ trong căn phòng này nàng phải mất tròn một năm.

Trong một năm đó cuộc sống của Vân Khâm trôi qua vô cùng đơn giản, hễ trời rạng sáng thì tới đây đọc sách, tuy nàng chỉ đọc sách nhưng lúc nào cũng xách theo Uẩn Hoa kiếm tới căn phòng này, mặc dù không luyện kiếm nhưng nàng đã tạo thành thói quen đem kiếm bên mình chẳng biết mệt mỏi.

Hôm ấy, Vân Khâm đọc xong quyển sách cuối cùng có liên quan tới kiếm thuật rồi đặt nó về giá sách, sau đó nàng thần thờ nhìn mấy dãy kệ đằng sau.

Chú thích của Mộ Sơ Lương giúp đỡ cho nàng rất nhiều, mỗi lần đọc xong một quyển sách, khi về lại nơi ở của đệ tử nàng đều thử luyện kiếm thuật một lát, có rất nhiều chỗ khó mà trước đây nàng không thể lý giải được, sau khi dùng phương pháp trong chú thích của Mộ Sơ Lương thì đều gỡ rối được dễ dàng. Chỉ một năm thôi, nhưng thực lực của nàng so với trước đây đã không còn ở cùng một cấp rồi.

Nàng không khỏi hoài nghi, cuối cùng thì Mộ Sơ Lương biết bao nhiêu thứ và tại sao phải làm việc này, sách trong căn phòng này rốt cuộc đã bị bao nhiêu người đọc qua tới nổi trang sách cũng phải cong cả lại, cũng không biết rốt cuộc đã có bao nhiêu người được ghi chú của Mộ Sơ Lương giúp đỡ.

Chẳng qua có một chuyện nàng luôn không hiểu nổi.

Theo như Mai Sương Mộng nói thì Lăng Quang tông là nơi luyện kiếm đạo, thế thì tại sao trong căn phòng này lại có nhiều loại sách khác như vậy? Và vì sao lúc đó Mai Nhiễm Y bắt nàng phải đọc hết chúng mới được đi tìm y?

Nếu nói phù pháp chú thuật còn có chỗ cần thiết, thì chú thuật đó tại sao lại ở trong đây?

Trong khi Vân Khâm còn đang nghi hoặc thì trong góc chợt vẳng tới tiếng động nhỏ, Vân Khâm vòng qua giá sách đi tới góc phát ra âm thanh thì thấy Uẩn Hoa kiếm đang dựa vào cạnh giá sách, thử trưng bày trên đó chính là những quyển có liên quan tới chú thuật.

Hôm nào tới đây Vân Khâm cũng thả cho Uẩn Hoa kiếm đi rong, thanh kiếm này khác với kiếm thường, hết sức hoạt bát hiếu động, bao giờ cũng chạy nhảy tung tăng khắp cả phòng, nhưng hầu như mỗi lần Vân Khâm muốn xách nó ra về thì luôn tìm thấy nó ở trước giá sách này.

Mới đầu Vân Khâm cũng chẳng để tâm mấy, nhưng hôm nay thì nàng lại khá phân vân.

Dù sao cũng đã xem hết những cuốn có liên quan tới kiếm thuật, bây giờ nàng cũng chẳng biết phải đọc gì tiếp theo, đúng lúc nhìn thấy mấy quyển sách này thì quyết định cầm chúng xuống.

“Ngươi muốn ta đọc cái này hả?” Vân Khâm như có linh cảm, nhìn sang Uẩn Hoa kiếm.

Uẩn Hoa kiếm lập tức nhảy phốc lên bàn nằm nghiêm chỉnh.

Vân Khâm bật cười, cũng ngồi xuống bên cạnh bàn.

Nàng lật đại một quyển trong số đó ra, cúi đầu đọc nghiêm túc.

Quyển sách này cũng hết như những kiếm phổ mà nàng đọc lúc trước, đầu đầu cũng chỉ chút ghi chú của Mộ Sơ Lương, Vân Khâm chẳng hề có hứng thú gì với thể loại này, nhưng nhờ nhìn chữ viết của Mộ Sơ Lương mà lòng nàng cũng tĩnh lại, nghiền ngẫm từng câu từng chữ, chẳng qua càng đọc nàng càng nhận ra quyển sách này có chỗ khác với những quyển trước.

Nàng phát hiện trong quyển sách này ngoài chú thích ra còn có vài ký hiệu kỳ lạ, cách mấy trang sẽ có một ký hiệu, ở những trang có đánh ký hiệu ghi chép trên đó không gì ngoài quy trình rèn đúc, có đao, có kiếm và các loại vũ khí, trong đó cũng có vài thứ lật vật như ấm nước, cây trà, xích sắt linh tinh, bao nhiêu là thứ, tất cả đều có đánh ký hiệu lạ lùng đó.

Vân Khâm đọc tới đây thì lòng lại thắc mắc, nhìn qua Uẩn Hoa kiếm khó hiểu, lẩm bẩm: “Đây là do Mộ Sơ Lương lưu lại à?”

“Tại sao chứ?”

Uẩn Hoa kiếm không biết nói chuyện nên dĩ nhiên không thể trả lời nàng, chân mày nàng xoắn lại, lật tiếp mấy trang sau, sau khi lật qua mấy quyển thì phát hiện tất cả đều có đánh ký hiệu bên trong, tuy lòng nàng khó hiểu, nhưng đã nhiều năm trôi qua rồi, chẳng ai có thể giải thích cho nàng biết rốt cuộc thì chúng có ý nghĩa gì và ở đâu ra cả.

Mãi đến khi nàng lật bừa thêm vài trang thì bất ngờ tìm được một tờ giấy mỏng kẹp trong một quyển sách.

Nó trông như một lá bùa, nhưng thứ viết trên nó dường như không phải là bùa chú mà là một dãy số chẳng ăn nhập chút nào.

Dãy số trên giấy có nhóm ba chữ, cũng có nhóm bốn chữ, Vân Khâm đếm sơ qua thì thấy nó có nhiều hơn mười sáu nhóm, bên dưới vài số còn đánh ký hiệu vừa nhìn thấy trong sách lúc nãy, lăm người xem rồi bù đầu óc, Vân Khâm cầm tờ giấy trong tay suy nghĩ hồi lâu, nhưng cuối cùng cũng chẳng làm sao hiểu nổi.

Chẳng biết qua bao lâu nàng mới dứt mắt ra khỏi tờ giấy nọ, lẩm bẩm trong miệng: “Đây là đồ chủ nhân ngươi để lại thật đó à?”

Nàng đã quen đọc thoại với Uẩn Hoa kiếm nên cũng chẳng hy vọng nhận được câu trả lời, bên ngoài cửa sổ trời đã sụp tối, nàng biết hôm nay có ở lại xem cỡ nào cũng không thể nghĩ ra được, nên dứt khoát đứng dậy, dọn dẹp phòng ốc xong thì xách Uẩn Hoa kiếm rời khỏi phòng.

Chẳng qua trước khi ra về nàng cũng tiện tay nhét tờ giấy nọ vào người.

Sau khi rời khỏi đó, việc nàng làm trước hết là ăn vài thứ, sau đó mới trở về căn phòng nhỏ của mình.

Khi đi ngang qua bên ngoài đại điện, nàng lại vô tình gặp được Hoa Tinh và Mai Sương Mộng đang đi ở phía đối diện.

Hoa Tinh ở Không Thiên phái đã được một năm, dù một năm trước có xảy ra vài chuyện, nhưng bọn truy sát Hoa Tinh đã bị Không Thiên phái giải quyết nhanh gọn, sau đó chẳng còn phát sinh thêm chuyện nào nữa. Một năm nay Hoa Tinh một lòng theo Mai Sương Mộng tu luyện, tu vì một ngày tiến ngàn dặm, so với trước đây cứ tưởng như hai người.

Nhìn lại Vân Khâm, nàng theo Mai Nhiễm Y luyện kiếm, nhưng sau ngày đầu tiên nói được đàm câu với Mai Nhiễm Y xong thì chưa từng gặp lại vị sư phụ trên danh nghĩa này một lần nào nữa, tất cả mọi thứ đều do Vân Khâm học được từ những quyển sách để lại trong phòng Mộ Sơ Lương.

Thấy Vân Khâm ôm Uẩn Hoa kiếm đi tới, Hoa Tinh, Mai Sương Mộng và Vân Khâm chào hỏi nhau xong thì cất bước đi tiếp, nhưng Vân Khâm chợt nhớ tới tờ giấy cất trong ngực mình bèn quay lại gọi với theo Mai Sương Mộng: “Sư bá!”

Vân Khâm bái nhập Không Thiên phái làm môn đệ của Mai Nhiễm Y, vì vậy theo lý phải gọi Mai Sương Mộng là sư bá.

Mai Sương Mộng nghe thấy tiếng kêu của Vân Khâm thì quay lại hỏi với vẻ khó hiểu: “Sao thế?”

“Sư bá, ta thấy trong thư phòng của Lăng Quang tông có rất nhiều sách liên quan tới chú thuật.” Vân Khâm chần chờ giây lát rồi mới nói: “Ta nghe nói sách ở đó năm xưa đều do Mộ sư huynh chỉnh lý, vậy Mộ sư huynh có phải rất am hiểu chú thuật hay không?”

Như không ngờ rằng Vân Khâm sẽ nhắc tới Mộ Sơ Lương, Mai Sương Mộng dừng bước lại, hồi tưởng chốc lát mới mỉm cười.

“Người nhắc ta mới nhớ ra, năm xưa Tiểu Mộ quả thật từng có hứng thú với chú thuật, đã từng học hỏi ta một khoảng thời gian.” Nói đoạn tầm mắt Mai Sương Mộng dời tới Uẩn Hoa kiếm trong tay Vân Khâm.

Vân Khâm thấy vẻ mặt của nàng thì cũng nhìn về thanh kiếm trong tay mình.

Đến đây mới nghe Mai Sương Mộng nói tiếp: “Uẩn Hoa kiếm là do y đúc ra.”

Đôi tay đang ôm kiếm của Vân Khâm cứng đờ tại chỗ, lần đầu nàng bàng hoàng tới mức này, lẩm bẩm hỏi: “Uẩn Hoa kiếm... là do y tự đúc ra sao?”

Trước khi gặp Uẩn Hoa kiếm, nàng chưa từng nghe nói có loại kiếm nào có thể nhảy loi choi khắp nơi, tự thi triển kiếm pháp, rồi còn có hành vi y như con người, nàng còn tưởng thanh kiếm này chính là thần binh lợi khí cổ xưa nào đó, nhưng không ngờ nó lại do Mộ Sương Lương chế tạo ra.

Trong khi nàng còn chưa thoát khỏi con kinh ngạc, Mai Sương Mộng lại gật đầu tiếp lời: “Đúng vậy, Tiểu Mộ đích thực là thiên tài, lúc đúc ra thanh kiếm này y cũng lắm chỉ mới mười ba tuổi thôi.”

“Mười ba tuổi?” Vân Khâm cảm thấy chuyện mình nghe được hôm nay hình như đã thay đổi ấn tượng của nàng về Mộ Sơ Lương một lần nữa.

Mai Sương Mộng ừ một tiếng, sau đó nói tiếp: “Tiếc là sau khi đúc ra Uẩn Hoa kiếm y lại không động vào những thứ này nữa mà chỉ chuyên tâm vào luyện kiếm, còn bận rộn với chuyện của môn phái và gia tộc.”

“Tại sao y không đúc kiếm nữa?” Vân Khâm không hiểu nổi, nàng còn nhớ những quyển sách mình đọc hôm nay hầu như trang nào cũng viết chằng chịt chú thích của Mộ Sơ Lương, còn có rất nhiều ý tưởng và sáng kiến độc đáo của y, mặc dù đã qua rất nhiều năm nhưng Vân Khâm vẫn có thể cảm nhận được niềm yêu thích của Mộ Sơ Lương đối với chú thuật.

Mai Sương Mộng không hiểu sao giọng điệu của Vân Khâm lại có vẻ tiếc nuối đến vậy, nàng chỉ lắc đầu nói: “Có lẽ là vì không thích nữa thôi, hướng chỉ tài năng kiếm thuật của y vượt xa người thường, nếu tốn thời gian lên chú thuật thì thật là đáng tiếc biết bao.”

Vân Khâm cụp mắt gật đầu, Mai Sương Mộng hỏi thăm Vân Khâm tình hình tu luyện hôm nay xong thì không nói thêm gì nữa, chỉ dẫn Hoa Tinh đi khỏi.

Mãi tới khi hai người đi xa rồi, Vân Khâm cũng không nói năng gì nữa, nàng không biết mình phải nói thêm gì, chỉ biết trong lòng vẫn còn hơi băn khoăn.

Chung quanh đã bắt đầu đổ tuyết mỏng, Vân Khâm ngược mắt nhìn bông tuyết bay toả bốn bề mới nhớ mấy ngọn đèn bên trong tiểu lâu mà Mộ Sơ Lương đang ngủ cần phải thêm dầu. Vì vậy nàng cúi đầu, nhẹ giọng nói với Uẩn Hoa kiếm trong lòng: “Chúng ta đi thăm chủ nhân của người đi.”

Từ khi chính thức trở thành đệ tử của Không Thiên phái Vân Khâm mới biết, địa phương rộng lớn đằng sau Không Thiên phái mà một đệ tử tạp dịch như nàng chưa từng bước chân vào lúc trước thật ra không phải là nơi vắng vẻ không người lai vãng, mà là nơi do tông chủ và các đệ tử của Không Thiên phái tự trông coi.

Trong đó bao gồm cả tòa lâu mà Mộ Sơ Lương đang ngủ say.

Sau khi Vân Khâm trở thành đệ tử của Không Thiên phái, nghe theo sự sắp xếp của Mai Sương Mộng, cách một khoảng thời gian nàng sẽ tới đây thay dầu trên bốn ngọn đèn, cũng chăm sóc cho Mộ Sơ Lương đang ngủ mê.

Vân Khâm rất thích nơi đây, vì Uẩn Hoa kiếm mà nàng biết tới sự tồn tại của Mộ Sơ Lương, nhờ những quyển sách trong thư phòng của Lăng Quang tông mà nàng dần hiểu được con người này, nhưng chỉ khi đứng trước mặt Mộ Sơ Lương nàng mới cảm giác được đối phương đang thật sự tồn tại, chứ

không phải là một sự tồn tại xa xôi từ lời kể của người khác hay một hình ảnh tưởng tượng trong đầu nàng.

Thời tiết trên núi Không Thiên luôn thất thường, Vân Khâm đi được nửa đường thì gió tuyết đã nổi lớn, nàng trùm kín áo khoác bước nhanh hơn, từ đằng xa đã nghe thấy tiếng chuông ngân vang thanh thúy trên góc mái hiên.

Mà trong dư âm của tiếng chuông hình như còn pha lẫn một âm thanh khác.

Vân Khâm giật thót, cảm thấy máu toàn thân trở nên khô nóng, mọi giác quan đều mất đi tác dụng trong nháy mắt, tâm trí chỉ khóa chặt vào tòa lâu trước mặt. Nàng đứng đơ ra tại chỗ cố giữ cho mình bình tĩnh, lắng tai nghe rõ âm thanh kia.

Sau đó nàng nghe thấy cửa lâu vang động khe khẽ, phát ra tiếng kết.

Bạn đang đọc truyện *Vãn Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Edit: Yunchan

Lúc Vân Khâm chạy tới tòa tiểu lâu thì quả nhiên nhìn thấy cửa đã bị mở ra, chuông trên góc hiên vẫn kêu leng keng như nào giờ, có vài đóa hoa tuyết bị gió thổi lùa vào cánh cửa mở toang.

Khi nhìn thấy cảnh tượng này Vân Khâm chỉ cảm thấy trong lòng mình nổi lên tiếng trống ngày một lớn, âm thanh đó hối thúc nàng phải chạy nhanh vào, nhưng đôi chân nàng như cắm rễ tại chỗ, hồi lâu không dám cử động.

Mãi tới khi trong tiểu lâu vọng ra tiếng động khả nghi.

Vân Khâm hơi ngần ra, nhưng như phát giác được điều bất thường, rút cuộc nàng cắn môi cất bước vào trong.

Lê bước khó nhọc vào trong, cảnh tượng trong lâu lập tức đập vào mắt nàng, người nọ vẫn đang yên giấc trên giường đá, có điều áo quần hơi xóc xếch, mà bên cạnh giường là một tên áo đen đang đứng quay lưng về phía nàng, người này hình như đang cúi đầu lục soát gì đó trên người đang ngủ say.

Nghe thấy tiếng Vân Khâm bước vào, người này bỗng quay phắt đầu lại, gương mặt của nam tử này hết sức xa lạ với Vân Khâm.

Người này có nước da trắng muốt thanh tú, dáng dấp trông khá có phong thái của thư sinh hoặc thế gia công tử, vậy mà lại trông lên mình bộ trang phục đen đúa, thậm thà thậm thụt lục lợi trên người Mộ Sơ Lương, Vân Khâm nhìn thấy hành động của người này thì không khỏi ngớ ra một thoáng, ngay sau đó tức tốc rút Uẩn Hoa kiếm chém thẳng tới cổ của người nọ.

Người nọ trông thấy Vân Khâm thì nhường mảy ra chiều ngạc nhiên, còn chưa kịp nói câu nào đã thấy Vân Khâm bỏ kiếm tới.

Nhất kiếm chém tới bất thành linh, nhanh như tia chớp, người nọ vội lách mình lui nhanh ra sau, bóng người vụt qua đã núp vào sau hàng lớp vải trùng trùng.

Vân Khâm đuổi theo sát gót, dĩ nhiên không có ý định bỏ qua cho hắn, Uẩn Hoa kiếm lưu chuyển hào quang vung lên lần nữa, chỉ kịp gạt một chiếc màn trong số đó ra thì bóng người nọ đã phóng vụt ra từ sau màn, lẩn vào sau một lớp màn khác.

Vân Khâm lại xuất thủ lần nữa, hai người giao thủ trong căn phòng không tính là quá rộng này hồi lâu, mắt thấy tất cả màn vải đều sắp bị Vân Khâm chém rách bươm, nam tử hắc y nọ ứng phó đến phát bực, không đành lòng được bèn lướt tới bên mép giường của Mộ Sơ Lương, khóa lấy chỗ hiểm trên cổ y, rồi ngược mắt nói: “Cô mà cử động nữa là ta bóp chết hần.”

Lời đe dọa này quả nhiên còn hiệu quả hơn bất kỳ thủ đoạn nào, chỉ một câu nói đã khiến Vân Khâm đứng khựng lại ngay tức thì, nhưng ánh mắt nàng vẫn nhìn người nọ lom lom đầy cảnh giác.

Nam tử hắc y nhếch mảy như đang mỉm cười, sau đó nâng một bàn tay khác lên lục lợi trên người Mộ Sơ Lương.

Động tác của hắn chẳng chừng mực chút nào, y phục vốn chỉnh chu của Mộ Sơ Lương bị hắn kéo đến nổi mở phanh ra, Vân Khâm trợn mắt nhìn hành động của hắn mà giật thót trong lòng, hốt hải thét lớn: “Người đừng đụng vào huynh ấy!”

Nam tử hắc y không ngờ Vân Khâm sẽ phản ứng quá khích như vậy nên cũng giật bắn cả mình, quay người lại ngó Vân Khâm với vẻ hứng thú.

Vân Khâm cố đoán nét mặt của hắn, không biết tên áo đen bất ngờ xuất hiện này muốn gì.

“Rút cuộc thì ngươi là ai?” Vân Khâm dần giọng, lạnh lùng hỏi.

Nam tử hắc y dừng tay một lát, cười nhạt đáp: “Ta á? Ta là sát thủ.”

Nói rồi trong lòng bàn tay hắn chợt thò ra một ngọn dao găm đen nhánh, ấn lên cổ của Mộ Sơ Lương đang ngủ mê.

Tim Vân Khâm như bị ai đó bóp nghẹt, nàng muốn bước tới nhưng lại e dè lưỡi dao trong tay người này nên đành chôn chân tại chỗ, nói với giọng bất đắc dĩ: “Người muốn gì?”

“Chẳng có gì hay ho.” Nam tử hắc y cúi đầu xuống nhìn người trước mắt, gần từng chữ: “Chẳng ai thèm mua mạng hắn đâu, ta tới đây lần này là để tìm đồ, tìm được rồi sẽ đi ngay, nhưng nếu cô dám tới gần thêm một bước nào nữa, ta bị cô dọa, tay run lên bất cẩn đâm cho hắn một nhát, vậy là không thể trách ta được đâu.”

Vân Khâm tất nhiên không dám manh động nữa, nhưng thấy người nọ chuyên tâm sờ tới sờ lui trên người Mộ Sơ Lương thì bỗng sinh ra cảm giác kỳ dị, bèn buột miệng hỏi: “Người là người trong Quý môn, đúng không?”

Người nọ nghe câu hỏi của Vân Khâm thì hừ khê, tay vẫn hoạt động không ngừng: “Sao cô biết?”

“Ta không biết.” Vân Khâm nhìn thẳng vào người nọ, hất cằm nói: “Là tự người thừa nhận thôi.”

Quý môn là tổ chức sát thủ lớn nhất trong thiên hạ, nếu đã xưng là sát thủ thì bất cứ ai cũng nghĩ ngay tới thế lực này, lúc này Vân Khâm chỉ thuận miệng hỏi dò một câu, không ngờ người này lại gật đầu thừa nhận ngay tức thì.

Lúc này nam tử hắc y mới ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Vân Khâm, nghiêng đầu bật cười: “Cũng hay đấy.”

Vân Khâm không hòa theo hắn mà chỉ mỉm nhẹ môi, hỏi tiếp với nét mặt dè dặt: “Người đang tìm thứ gì?”

Nam tử hắc y hừ khê không buồn trả lời, chỉ luồn tay vào vạt áo trên ngực của Mộ Sơ Lương, Vân Khâm nhìn thấy cảnh này thì bật kêu lên, sau đó lạt đặt bịt miệng lại.

Nam tử hắc y phát hiện ra chỗ bất thường của Vân Khâm, bèn nhướn mày nói: “Cô thích hắn?”

Dù Vân Khâm đã quan sát người này từ trên xuống dưới còn đoán luôn cả lai lịch và thân phận của hắn, nhưng tài nào cũng không ngờ nổi hắn lại đột nhiên hỏi một vấn đề kỳ lạ đến vậy, nàng nghệt ra chốc lát rồi lắc đầu do dự.

Nam tử hắc y “À” một tiếng, sau đó lại mò vào trong vạt áo của Mộ Sơ Lương.

Vân Khâm lại buột miệng kêu thành tiếng.

Như thấy phản ứng của Vân Khâm rất thú vị, nam tử hắc y cứ thử đi thử lại nhiều lần, trêu tới nổi mặt Vân Khâm tái mét, hắn mới chẹp miệng bật cười: “Còn nói không thích?”

Vân Khâm có lời mà chẳng biết tỏ cùng ai, chỉ cảm thấy mười mấy năm sống trên đời mình chưa bao giờ hoảng tới nỗi này, bèn trừng mắt lườm người kia, quát: “Người không được đụng vào huyệt ấy!”

“Được rồi được rồi, ta không đụng nữa.” Rốt cuộc nam tử hắc y cũng thôi cười, thả hai tay ra chấp sau lưng.

Dù vậy, Vân Khâm vẫn nhìn thấy hắn mò được một vật từ vạt áo của Mộ Sơ Lương, nhét vào người mình.

“Người lấy thứ gì đi đó?” Vân Khâm hét lớn, nhân lúc người nọ giấu đồ thì nhào lên, chấn giữa người nọ và Mộ Sơ Lương, người nọ thấy Vân Khâm muốn động thủ trận nữa thì tức tốc phi thân bỏ chạy, khi ra tới cửa còn quay lại cười với Vân Khâm một cái, sau đó mới lủi vào trong màn tuyết, cũng chẳng biết hắn dùng loại thuật pháp nào mà thân thể lại hóa thành tuyết rồi biến mất ngay tại chỗ!

Vân Khâm đuổi theo vào trong tuyết thì chẳng thấy bóng dáng người nọ đâu nữa, chỉ thấy dấu chân trên tuyết đến đây thì dừng lại.

Lòng tự nhủ không thể đuổi kịp người nọ nữa, Vân Khâm bèn chạy vội về lại tiểu lâu, thấy Mộ Sơ Lương vẫn đang nằm bình yên trên giường đá, cơ thể chẳng có gì khác thường thì mới hơi an tâm lại. Khổ nỗi y bào trên người đã bị nam tử hắc y lúc này vò cho nhăn nhúm, Vân Khâm toan rời khỏi đây, nhưng khi ngó thấy y bào xộc xệch đó thì chợt dừng bước, nhích tới gần chiếc giường đá.

Trước đây Vân Khâm tới từ lâu này dọn dẹp cùng lắm chỉ châm thêm chút dầu cho bốn ngọn đèn hoặc là quét tước phòng ốc, chứ chưa bao giờ đến gần đối phương tới mức này.

Tuy nàng có thiện cảm khó nói rõ với người này, nhưng luôn cố hết sức để giữ khoảng cách, chưa bao giờ vượt qua giới hạn.

Mãi tới bây giờ.

Tầm mắt nàng khóa trên người Mộ Sơ Lương không tài nào dừng được, nhìn thấy chiếc xương quai xanh gầy gò nhưng đẹp để lộ ra dưới vạt áo nhăn nhúm, và cả làn da trắng trẻo sáng bóng vì quanh năm không thấy ánh mặt trời, tất cả khiến nàng nhìn tới thừ người ra.

Vì vài nguyên nhân mà tính tình của Vân Khâm già dặn hơn những bạn cùng lứa khá nhiều, nhưng ở phương diện nào đó nàng vẫn chỉ là một tiểu cô nương chưa trải sự đời mà thôi.

Khi trông thấy cảnh tượng này sắc mặt Vân Khâm lập tức đỏ ửng, lẩm bầm “Xin lỗi” một tiếng, sau đó rút rè nâng tay lên, chỉnh lại y bào cho đối phương.

Động tác của nàng vô cùng nhẹ nhàng thận trọng, chỉ hận không thể vuốt phẳng tất cả nếp nhăn trên áo bào, mãi tới khi y bào được sửa sang ngay ngắn nàng mới chậm rãi rút tay về, ánh mắt dừng lại rất lâu trên mặt của Mộ Sơ Lương.

Dưới ánh đèn chập chờn, đường nét trên gương mặt của Mộ Sơ Lương đẹp đẽ hiền hòa, như người ở trong tranh.

Cảm giác vừa rồi khi đầu ngón tay chạm vào thân thể đối phương, hơi ấm đó vẫn còn đọng lại ở đáy lòng.

Vân Khâm cố dần cảm xúc bất thường trong lòng lại, nghiêng đầu ôm lấy Uẩn Hoa kiểm bước thật nhanh ra khỏi tiểu lâu, đi thông báo tin này cho mọi người trong Không Thiên phái.

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Edit: Yunchan

“Người của Quý môn tới Không Thiên phái?” Khi nghe Vân Khâm báo lại tin này Mai Sương Mộng không khỏi cau mày, chống cằm nhìn những người bên cạnh như muốn nghe ý kiến của mọi người.

Không Thiên phái bị kẻ gian lên vào chẳng phải việc nhỏ, cho nên hiện tại trừ môn chủ Mai Phuong Viễn đang lâm bệnh và Mai Nhiễm Y vị sư phụ luôn ru rú trong nhà của Vân Khâm ra, thì những người còn lại đều tập trung trong sảnh này.

Bốn đệ tử còn lại của Không Thiên phái và Mai Sương Mộng đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng Cận Sương cau mày, cất giọng nặng trĩu: “Lại là Quý môn.”

Vân Khâm không hiểu ý của câu này lẩm bầm nhỏ giọng hỏi: “Lại là Quý môn là sao?”

Hoa Tinh bên cạnh không hiểu nên cũng nhìn Cận Sương với vẻ mặt nghi hoặc như Vân Khâm.

Đến đây Cận Sương mới nhớ ra hai người là đệ tử mới, vì vậy than nhẹ một tiếng rồi giải thích: “Mười năm trước Không Thiên phái từ thịnh chuyển suy cũng là do Quý môn.”

Quý môn là một tổ chức sát thủ, thế lực cực lớn mạnh, những năm lại đây tuy đã bắt xuất đầu lộ diện nhưng vẫn khiến người đời không dám quên đi sự tồn tại của nó, ngay cả người không quan tâm nhiều về chuyện thế sự như Vân Khâm cũng biết thế lực này hùng mạnh nhường nào, nhưng trước giờ nàng chưa từng biết hóa ra sự sa sút của Không Thiên phái có liên quan tới Quý môn.

Nghe Cận Sương nói tới mối liên hệ giữa Không Thiên phái và Quý môn, Vân Khâm bất giác nhìn qua Mai Sương Mộng, Mai Sương Mộng biết nàng muốn hỏi điều gì nên lên tiếng giải thích: “Mười năm trước chính tà đại chiến, Không Thiên phái thân là người đứng đầu chính đạo nên đã dẫn đầu mọi người đi tiêu diệt Quý môn, nào ngờ lại trúng phải mai phục của bọn chúng, đệ tử môn hạ tử thương vô số, trận chiến ấy cũng khiến cho tính tình của môn chủ thay đổi bất ngờ, sau khi trở về lập tức hạ lệnh giải tán đệ tử ở các đại tông môn, cho nên Không Thiên phái mới có hiện trạng như hôm nay.”

“Tại sao?” Vân Khâm không hiểu, tại sao sau một trận chiến bại môn chủ đã lập tức ra quyết định kỳ lạ như vậy.

Mai Sương Mộng cau mày lắc đầu, Vân Khâm ngoảnh sang những người khác nhưng chẳng ai lên tiếng, chỉ có tiểu sư huynh Lý Bích này giờ vẫn ngồi yên lặng trong góc, lúc này uống một hớp trà, nhẹ giọng nói: “Môn chủ nói đại kiếp của Không Thiên phái đã đến, nếu không làm thế thì tất cả mọi người sẽ chết.”

“Là đại kiếp gì?” Hoa Tinh cũng chỉ mới nhập môn được một năm như Vân Khâm, nghe đến đây thì không đành lòng được bèn lên tiếng hỏi.

Lý Bích bị Mai Sương Mộng liếc nhìn nên không nói nữa, trong sảnh lập tức yên ắng lại.

Rốt cuộc Mai Sương Mộng phải nói tiếp: “Người trong Quý môn tới đây tuyệt đối không phải chuyện đơn giản, mọi người phải đề phòng nghiêm ngặt mới được, mấy ngày này các người phải thận trọng nhiều hơn biết chưa.” Nàng nói tới đây thì nhanh chóng bồi thêm: “Qua lời kể của Vân Khâm lúc này thì người Quý môn phái tới lần này thực lực không tầm thường, cũng chẳng biết có thân phận gì.”

Mọi người gật đầu, Vân Khâm nhớ lại hình như trước khi đi nam tử hắc y đó còn cầm theo thứ gì trên người Mộ Sơ Lương, nàng kể lại chuyện này với mọi người, sau đó hỏi: “Trên người Mộ sư huynh có giấu thứ gì quan trọng sao?”

Thế nhưng mọi người chỉ nhìn nhau, ai nấy đều lắc đầu: “Không có.”

Không có thứ gì quan trọng, vậy thì rốt cuộc tên đó lấy cái gì trên người của Mộ Sơ Lương mới được chứ?

Bàn bạc chuyện Quý môn xong mọi người đều lần lượt ra về, Mai Surong Mộng thì gọi người mở trận pháp để ngăn người ngoài tiến vào, phòng trường hợp người của Quý môn lại đột nhập lần nữa, còn Vân Khâm sau khi về nhà suy tư chốc lát thì mang theo vẻ mặt phức tạp bước nhanh ra ngoài.

Nàng quay lại tòa tiểu lâu mà Mộ Sơ Lương đang ở.

Người trên giường đá vẫn đang ngủ say mê mịch như nào giờ, Vân Khâm bước tới bên cạnh, cúi đầu nhìn gương mặt của y.

Vân Khâm tự nhủ, tên áo đen đó lên vào Không Thiên phái, sau khi bị nàng phát hiện vẫn cố tình nán lại đây, chắc hẳn có mục đích nào đó, mà mục đích đó nằm ngay trên người của Mộ Sơ Lương. Tiếc là chẳng ai biết trên người Mộ Sơ Lương giấu thứ gì cả, thế thì nàng chỉ còn nước tự tới đây điều tra thôi.

Trong khi nàng đang trầm ngâm thì đột nhiên phát hiện dưới cổ áo của Mộ Sơ Lương hình như lấp ló một sợi dây chuyền bạc, trước giờ y phục của y luôn ngay ngắn chỉnh tề, tuy Vân Khâm đã nhìn y rất nhiều lần nhưng chưa từng để ý tới thứ đeo trên cổ, bây giờ quần áo của y bị tên áo đen kia vô cho nhăn nhoe, tuy đã được Vân Khâm chỉnh lại nhưng dầu sao cũng khó thể chỉnh tề được như xưa.

Vân Khâm vừa nhìn thấy sợi dây chuyền đó thì bất giác dịch tới một bước, đưa tay ra muốn chạm vào nó.

Nhưng vừa mới giơ tay lên, ánh mắt nàng lại vô thức dời tới đường nét gương mặt được ánh đèn phác họa.

Vân Khâm khựng lại một lát, lẩm nhẩm trong miệng: “Xin lỗi.”

Nàng vẫn thấy chột dạ, nhưng đã tới tận đây rồi thì dĩ nhiên phải điều tra ra mục đích của người nọ cho bằng được. Nàng lén thở chậm lại, dè dặt giơ tay lên, đầu ngón tay lướt qua chiếc cổ ấm áp của đối phương rồi chạm vào sợi dây chuyền bạc.

Ngay khi đầu ngón tay tiếp xúc với vật kia thì Vân Khâm cũng hạ quyết tâm, chậm rãi rút sợi dây chuyền ra khỏi cổ áo của Mộ Sơ Lương.

Trên sợi dây này vốn dĩ có treo thứ gì đó, nhưng hiện tại vật đó đã biến mất, chỉ còn lại nửa sợi dây bị kéo đứt đang đơng đưa trong tay Vân Khâm.

Thứ đó nhất định đã bị tên áo đen lấy đi.

Vân Khâm yên lặng suy nghĩ, nhìn chăm chú vật trong tay, còn chưa kịp làm gì thì chợt nghe bên cạnh vang lên tiếng cười: “Cô bảo ta không được sờ hân, hóa ra là muốn tự sờ à?”

Mạch suy tư bị giọng nói này cắt ngang, Vân Khâm nghe má mình nóng lên, sực nhận ra một tay mình còn đang đặt trên người Mộ Sơ Lương. Nàng lật đặt rụt tay lại, quay đầu bỏ một nhát vào nơi phát ra âm thanh, người nọ bị hù cho một vố bèn tung người nhảy thẳng lên xà nhà.

Vân Khâm ngửa đầu nhìn nam tử hắc y trên xà nhà, cau mày nói: “Rốt cuộc thì ngươi lấy đi thứ gì?”

“Chìa khóa.” Nam tử hắc y lắc lắc tay, trong lòng bàn tay quả nhiên là một chiếc chìa khóa bạc.

Vân Khâm không hiểu ý đồ của hân, chỉ nhũn mày nhìn hân với ánh mắt ngập ngừng, còn nam tử kia thì cười rộ lên ngồi luôn xuống xà nhà, còn đơng đưa hai chân: “Lẽ ra cô phải hỏi ta quay lại làm gì mới đúng chứ?”

Vân Khâm không làm theo ý hân: “Ta phải hỏi ngươi có mục đích gì mới đúng.”

Nam tử cười khẽ, cúi đầu nhìn xuống Vân Khâm: “Ta gặp chút rắc rối nên muốn tìm cô giúp đỡ.”

“Không giúp.” Vân Khâm đáp cộc lốc.

Nụ cười trên mặt nam tử cứng lại, rồi lại cười híp mắt.

Vân Khâm nhìn hân hờ hững: “Nào có thể loại đi nhờ kẻ địch giúp mình?”

Nam tử nghiêng nghiêng đầu hỏi ngược lại: “Nếu như ta không phải kẻ địch thì sao?”

Vân Khâm chẳng thèm đếm xỉa tới lời hân nói, mãi tới khi hân giơ một tay lên chỉ vào Mộ Sơ Lương đang nằm ngoài thế sự: “Ta là bằng hữu của hân.”

Nghe thấy câu này ánh mắt Vân Khâm mới thay đổi chút ít.

Nam tử tưởng rằng Vân Khâm đã tin mình, bèn cười cười nhảy khỏi xà nhà, phui phui bụi bặm trên quần áo, rồi nhướn mày nói: “Bây giờ thì cô chịu giúp ta rồi chứ?”

Hân vừa dứt câu, Vân Khâm lập tức vung kiếm tới, mũi kiếm kề lên cổ của nam tử hắc y, Vân Khâm đánh giọng nói: “Ngươi nghĩ ta tin à?”

Nam tử nhất thời không thể động đậy, nhưng sắc mặt vẫn không thay đổi chút nào, chỉ có giọng là bất đắc dĩ: “Cô không tin?”

Đĩ nhiên không.

Suốt một năm qua ngày nào Vân Khâm cũng ở lỳ trong thư phòng Lăng Quang tông đọc đủ loại sách, trong những quyển sách đó viết đầy ghi chú của Mộ Sơ Lương, đọc nhiều rồi nàng cũng như nhìn thấy con người y qua nét chữ, rồi nàng lại không cảm lòng được thử đoán xem con người của y trước đây thế nào, nàng phải tốn hết một năm ròng mới gộp nhặt được một ảo ảnh mờ lung từ những quyển sách chất đầy phòng đó.

Cũng như lời kể của Cận Surong và những người khác, Mộ Sơ Lương đích thực là một con người hoàn hảo, chẳng hề cầu thả, tính tình nhẫn nại ôn hòa, đĩnh đạc chính trực, là một người hết lòng vì mọi người, không màng tới bản thân, là một đại sư huynh tôn kính của mọi người trong Không Thiên phái.

Đĩ nhiên Vân Khâm cũng từng suy nghĩ một con người hoàn hảo như ông đó sao có thể tạo ra một Uẩn Hoa kiếm bát nháo đến thế, nhưng nó cũng không tổn hại tới hình tượng của y trong lòng Vân Khâm.

Con người đó dường như từ khi sinh ra đã gắn liền với đại nghĩa thiên hạ, chẳng hề có chút vướng mắc nào với những thứ tà môn ngoại đạo hay yêu ma quỷ quái xấu xa hỗn loạn cả.

Do đó Vân Khâm hoàn toàn không tin vào lời của nam tử hắc y này, nàng không hề nghĩ Mộ Sơ Lương lại quen biết với tên sát thủ tà môn miệng mồm ngà ngôn này.

Cho đến khi tên áo đen thờ dài ngoạc ngắn, làm bộ lắc đầu: “Xem ra chỉ có thế này thì cô mới tin thôi.”

Hắn nâng một tay lên, gõ gõ vào thanh kiếm đang gác trên cổ mình, lưỡi kiếm dưới ngón tay phát ra tiếng vang lạnh lót, hắn nhếch mày nói: “Uẩn Hoa kiếm, không ngờ ngươi lại bắt tay với người khác đối phó với ta.”

Vân Khâm ngần ra, ngay lúc này Uẩn Hoa kiếm bỗng run lên hết như có phản ứng với lời hắn nói. Vân Khâm bèn nói lòng tay theo phản xạ, thì thấy Uẩn Hoa kiếm cọ cọ lên người nam tử hết như cún con, chuôi kiếm còn huyếch nhẹ vào gấu quần của đối phương, bộ dạng rất chi là thân thiết.

Vân Khâm “...”

Nàng chợt cảm thấy những hiểu biết của mình về Mộ Sơ Lương suốt một năm qua hình như đang bị bẻ ngoặc sang một hướng hoàn toàn sai lầm.

*

“Sao vẫn chưa nói gì thế?” Nam tử hắc y nhân lúc Vân Khâm thộn mặt ra đã nhanh tay khép cửa tiểu lâu lại, bấy giờ mới ngoái đầu háy mắt cười với Vân Khâm: “Cô đã tin ta là bằng hữu của Tiểu Mộ chưa?”

Uẩn Hoa kiếm đã biến thành cún, bây giờ Vân Khâm có muốn không tin cũng khó, nàng giương mắt nhìn nam tử hắc y lom lom, sau đó thấp giọng hỏi: “Làm sao hai người lại thành bằng hữu?”

“Ồ thì?” Nam tử hắc y nhún vai: “Bọn ta quen nhau từ nhỏ.”

Hắn đi tới một góc ngồi xuống ghế, sau đó vỗ vỗ cái ghế bên cạnh, dài giọng nói: “Lại đây ngồi!”

Vân Khâm vẫn còn giữ khoảng cách với hắn, nhưng khi nghe thấy câu này thì vẫn dè dặt bước tới.

So với đề phòng cảnh giác thì nàng vẫn muốn nghe nhiều chuyện từ người đàn ông này hơn.

Còn nam tử hắc y khi thấy Vân Khâm ngồi vào chỗ đối diện mình thì mới chống cằm cười nói: “Ta tên là Hắc Y, là Hắc Y trong tứ đại hộ pháp của Quỷ môn.”

Cái tên này dĩ nhiên Vân Khâm đã từng nghe, mà nó cũng rất hợp với hắn.

Nàng cứ như vô tình đảo mắt ngó nghiêng bộ y phục đen thui trên người hắn hồi lâu, rồi yên lặng chờ đối phương nói tiếp.

Hắc Y chẳng vội, chỉ khoan thai nói: “Cô nghe thấy tên ta bao giờ chưa? Nhìn cô có vẻ không sợ ta chút nào?”

Thật ra thì Vân Khâm đã nghe về Quỷ môn từ lâu, cũng biết cao thủ trong Quỷ môn gồm có thập đại sát thủ và tứ đại hộ pháp, những người này đều ra tay tàn nhẫn, thập đại sát thủ thì khá tốt, nếu không có nhiệm vụ thì tuyệt đối không tự tiện động thủ, còn tứ đại hộ pháp thì thường xuyên gây chuyện với các đại môn phái, vô cùng khó chơi.

Nhưng trong đó lại có một người ngoại lệ.

“Sư bá đã từng kể cho ta biết rồi.” Vân Khâm nhìn trả lại Hắc Y, nói thản nhiên: “Quỷ môn tứ đại hộ pháp, lần lượt lấy tên là Bạch Phát, Hồng Trang, Bích Nhân và Hắc Y, thực lực của bốn người này đều đáng gờm, công pháp sử dụng cũng hết sức xảo diệu cổ quái, nếu gặp phải thì nhất định phải cẩn thận. Chẳng qua trong số đó Hắc Y là yếu nhất, nếu gặp trúng Hắc Y thì không cần cẩn thận cũng được.”

Hắc Y: “...”

Vân Khâm nhìn Hắc Y như đang nghiền ngẫm gì đó.

Hắc Y lập tức nổi cáu: “Còn không phải tiểu gia đây cố tình tha cho bọn chúng sao! Nếu ta mà xuống tay tàn ác thì chúng nghĩ mình còn mạng để truyền bá bậy bạ à?!”

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Edit: Yunchan

Vân Khâm nhìn Hắc Y chăm chú mà chẳng biết mở lời kiểu gì.

Hắc Y xì nhẹ một tiếng: “Bọn chúng chả có tài cán gì, nếu không nhờ ta cố ý thả đi thì chúng còn sống tới giờ này sao?”

“Ngươi cố ý thả họ đi?” Vân Khâm lẩm bẩm: “Vậy rốt cuộc ngươi là ai?”

Dĩ nhiên không phải hỏi thân phận “Hắc Y” của hắn rồi.

“Ta là ai ấy hả?” Hắc Y ung dung ngẩng đầu, nhìn lên người đang nằm trên thạch đài cách đó không xa rồi gõ khề lên chiếc bàn bên cạnh: “Cô tin ta là ai thì ta chính là người đó.”

Vân Khâm trầm ngâm: “Ngươi đang giúp Không Thiên phái sao?”

Hắc Y nghe Vân Khâm hỏi vậy thì nghiêng đầu nhìn nàng, háy mắt nói: “Còn giúp rất nhiều lần là đằng khác, không thì với tu vi của mấy tên đệ tử Không Thiên phái, ta muốn giết chúng cũng dễ như trở bàn tay.”

“Cô có biết mỗi lần ta giúp chúng khó khăn tới cỡ nào không?” Hắc Y nói tới đây thì lại nổi nóng: “Bọn ngu đần tới kiếm cũng xài không xong, ta cho chúng cơ hội chúng cũng không đánh bại ta nổi, bắt ta phải tự vác thân đâm mình lên kiếm của chúng, lần nào cũng phải giả vờ bị thương mới có thể để chúng chạy được, vì thả cho chúng chạy mà mình mất ta từ trên xuống dưới toàn là thương tích! Bọn chết dẫm đó còn không biết thẹn mà dám nói tu vi ta kém nhất, dễ đối phó nhất hả?!”

Hắc Y càng nói càng tức, lườm bầu: “Coi đi, lần sau thế nào ta cũng đánh cho chúng rụng răng!”

Vân Khâm chưa từng gặp ai tự độc thoại mà có thể nói nhiều tới cỡ này, nàng nhìn chăm chăm Hắc Y hồi lâu, rốt cuộc mới lên tiếng hỏi: “Tại sao ngươi lại giúp bọn ta?”

Hắc Y nhướn nhướn mày, liếc về phía Mộ Sơ Lương đang ngủ: “Chuyện này thì ngươi phải hỏi hắn.”

Vân Khâm ngó ra, trong đầu nảy lên một suy đoán, nhưng nàng không nói gì mà chỉ nhìn Hắc Y nghi hoặc, Hắc Y bèn khề gật đầu, chịu thua: “Đại khái đúng như cô nghĩ.”

Vân Khâm nói: “Ngươi là nội ứng mà Mộ Sơ Lương cài trong Quỷ môn sao?”

Hắc Y cười cười: “Có thể nói là vậy.”

“Ngươi ở trong Quỷ môn bao lâu rồi?”

Hắc Y nhún vai: “Chắc cũng hơn mười năm.”

“Chuyện này còn ai biết nữa không?”

“Tiểu Mộ.” Hắc Y chỉ vào người đang ngủ đằng kia, rồi chỉ vào Vân Khâm: “Cô.” Sau đó hất hạ tay xuống, nói với giọng bông lơn: “Còn hai người nữa, nhưng họ biến mất lâu lắm rồi.”

Vân Khâm không ngờ mọi chuyện lại ra thế này, nàng vẫn còn phân vân lăm lăm, có điều thứ khiến nàng phân vân đã nhiều hơn trước rất nhiều.

“Ngươi tới đây rốt cuộc là vì cái gì, bây giờ có thể nói cho ta biết được chưa?” Vân Khâm hỏi.

Hắc Y gật đầu cái rụp, đưa tay phải tới trước mặt Vân Khâm rồi xòe lòng bàn tay ra, thứ đang nằm trong đó chính là chiếc chìa khóa bạc mà hắn lấy

trộm trên người Mộ Sơ Lương lúc trước.

“Ta có vài chuyện phải chứng thực nên cần vào trong mật thất của Tiểu Mộ để xem thử.” Hắc Y dùng bàn tay còn lại cầm chìa khóa lên, quơ quơ: “Đây chính là chìa khóa mật thất của hần.”

Trước giờ Vân Khâm chưa từng nghe Mộ Sơ Lương có mật thất gì cả, cũng không biết trong mật thất đó chứa thứ gì, nàng nhìn Hắc Y khó hiểu, Hắc Y bèn cười nói tiếp: “Tiếc là có chìa vẫn chưa đủ, mật thất đó hình như còn cần thứ khác nữa mới chịu mở, cho nên ta mới quay lại đây tìm cô.”

“Thứ gì?” Vân Khâm hỏi tới.

Hắc Y không đáp, lấy tay trở trở vào Uẩn Hoa kiếm còn đang cạ cạ vào chân hần một cách thân thiết.

*

Không Thiên phái vốn rất rộng lớn, ở hậu sơn hầu như chẳng ai lui tới, Vân Khâm đi chung với Hắc Y, hần vốn lăm lờ, cứ huyền thuyên nói với Vân Khâm những chuyện râu ria không quan trọng, vậy mà dọc đường đi cũng chẳng lo bị ai phát hiện ra hành tung. Cuối cùng Vân Khâm hết nhịn nổi phải chặn họng hần: “Chuyện người nói muốn kiểm chứng rốt cuộc là gì?”

“Doanh Châu.” Hắc Y vẫn bước tiếp tới trước, thuận miệng đáp.

Vân Khâm nghe thấy hai chữ này thì bỗng nhiên dừng bước, nhìn hần chăm chăm.

Hắc Y không phát hiện ra chỗ bất thường của Vân Khâm, chỉ lo nói tiếp: “Trên đời này chẳng có mấy ai từng nghe qua Doanh Châu, ta cũng không hiểu rõ nơi đó lắm, chỉ nghe đầu Doanh Châu là một đảo ở Đông Hải, trên đảo có không ít cao nhân thế ngoại, đệ tử họ đào tạo ra cũng khá nhiều, chẳng qua họ rất ít hành tẩu trong thiên hạ cho nên người ngoài cũng không biết nhiều về họ. Song dạo gần đây Quý môn qua lại rất nhiều với Doanh Châu, ta nghe được tin tức từ chỗ chúng, rằng Doanh Châu định ra tay với Không Thiên phái.”

Hắc Y quay đầu lại: “Vì vậy ta mới tới đây nhắc nhở mọi người trước, luôn tiện điều tra chuyện trên đảo Doanh Châu.”

Vân Khâm hỏi: “Người muốn điều tra thế nào?”

Hắc Y cúi đầu nhìn chìa khóa trong tay: “Thứ ta muốn điều tra đều nằm trong mật thất này, năm xưa Tiểu Mộ đã từng thăm dò khá nhiều về đảo Doanh Châu này, đáng tiếc hần lại bất ngờ xảy ra chuyện đến nỗi phải hôn mê, có nhiều chuyện vẫn chưa kịp giao phó.”

Vân Khâm không hiểu: “Năm xưa kẻ ép Không Thiên phái ra thế này không phải là Quý môn sao?”

“Quý môn?” Hắc Y nhượng mảy nhìn Vân Khâm.

Vân Khâm thuật lại những gì nghe được từ Cận Sương và Mai Sương Mộng cho Hắc Y: “Họ nói sau khi giao thủ với Quý môn Không Thiên phái tử thương trầm trọng, nên chiêu mộ mới tuyên bố giải tán bốn đại tông môn.”

“Không sai, đó đúng là chuyện mà người ngoài đồn.” Hắc Y dừng chân lại, bật cười: “Nhưng ta ẩn náu trong Quý môn nhiều năm nên cũng biết nhiều hơn người ngoài đôi chút, Không Thiên phái và Quý môn giằng co bao nhiêu năm, cũng chẳng phải là chưa có tử thương, nhưng Không Thiên phái chưa bao giờ ra quyết định như vậy cả. Nguyên nhân khiến Không Thiên phái giải tán không phải là Quý môn, mà là thứ khác.”

“Thứ khác?”

“Thứ khác đó có thể là bất cứ thứ gì, và cũng có thể chính là Doanh Châu.” Hắc Y nói đến đây thì nhanh nhẩu ngoắc ngoắc tay: “Có gì thì chờ vào mật thất rồi nói sau, cô bám cho sát vào đi.”

Hai người đi vòng vèo ở hậu sơn hồi lâu mới dừng bước trong một sân viện vắng vẻ, khu vực này Vân Khâm chưa bao giờ bước tới, thế mà Hắc Y lại có thể tìm được chỗ này một cách dễ dàng. Vân Khâm nói gót hần bước vào trong sân, rồi dừng lại trước cửa, hỏi: “Trước đây người từng ở trong Không Thiên phái à?”

“Ừ.” Hắc Y mở một gian phòng ra, bước vào chung với Vân Khâm, căn phòng này trang trí hết sức đơn giản, nhưng chẳng biết hần nhấn vào cơ quan gì mà khiến cho tủ sách bên cạnh bất ngờ dịch ra, để lộ một cánh cửa đá trên tường. Hắc Y tra chìa vào cửa đá, sau đó ngoái đầu chìa tay ra với Vân Khâm.

Vân Khâm hiểu ý hần, bèn giao Uẩn Hoa kiếm trong tay cho hần.

Hắc Y nhếch mày nói: “Cô có vẻ rất tin ta nhì.”

Vân Khâm đáp nhạt: “Ta tin Uẩn Hoa kiếm.”

Thanh kiếm này theo nàng đã nhiều năm, từ thuở nàng còn dốt nát vô tri tới khi gia nhập Không Thiên phái, nên nàng rất rõ Uẩn Hoa kiếm sẽ không tự tiện thân thiết với người xa lạ.

Hắc Y hừ nhẹ từ chối cho ý kiến, chỉ rút Uẩn Hoa kiếm ra, cắm mũi kiếm vào khe hở trên cửa đá.

Trên cửa đá đột nhiên hiện ra mấy đạo phù văn kim sắc, Vân Khâm nhìn cánh cửa chầm chầm không chớp mắt, chẳng biết bên trong đó rốt cuộc ra sao, trong lòng dâng lên chút mong chờ.

Những thứ về Mộ Sơ Lương mà nàng biết được suốt một năm qua toàn là từ lời kể của người Không Thiên phái và những dòng chú thích ngắn gọn để lại trong thư phòng của Lăng Quang tông, so với chúng, nàng càng muốn biết hơn Mộ Sơ Lương ở ngoài rốt cuộc có đáng về gì.

Có lẽ do nhìn thấy nét mặt khẩn trương của Vân Khâm, Hắc Y bên cạnh nhân lúc phù văn này mờ ra, bèn tranh thủ cười với Vân Khâm: “Căn mật thất này là do Tiểu Mộ tự thiết kế.”

Khi Vân Khâm còn đang kinh ngạc thì phù văn trên cửa đá bất ngờ phát ra ánh sáng chói lòa, ngay lúc Vân Khâm tưởng rằng cửa đá kia sắp mở ra thì cảnh trí chung quanh lại đột nhiên thay đổi, vẫn tự ánh vàng cũng trải dài ra dọc theo mặt tường theo phù văn trên cửa, bỏ đầy cả căn phòng. Cả căn phòng sáng bừng lên, Vân Khâm chỉ cảm thấy mặt đất dưới chân đột ngột sụp xuống, mà cảnh quang chung quanh cũng thay đổi vùn vụt, tới khi nhìn rõ lại, nàng mới phát hiện nơi mình đứng không còn là căn phòng ban nãy nữa.

Nơi này cũng cùng cỡ với căn phòng vừa rồi, nhưng cách bày biện thì lại khác hẳn, nói là mật thất thì chẳng đúng chút nào, vì nó giống với một chỗ ở thật sự hơn, bàn ghế giường tủ, tất cả đều có đủ, bên cạnh còn đặt một giá sách không hề nhỏ, trên đó ngoài sách ra còn đựng hàng đồng thư từ. Chúng được trưng bày ở đây, Mộ Sơ Lương hôn mê chừng mười năm, vốn chẳng có ai dọn dẹp, vậy mà căn phòng này lại sạch bong đến nỗi không mờ ra được một hạt bụi nào, cứ như có người thường xuyên đến đây quét dọn.

Vân Khâm thắc mắc trong lòng, đang định hỏi Hắc Y thì thấy hắn đi băng băng tới cạnh bàn.

— Sau đó một cái ghế tự động dời tới dưới người hắn.

Vân Khâm “...”

Ngay khi nàng đang nhìn tới bàng hoàng, thì đủ thứ đồ kỳ dị trong phòng đều đồng loạt mon men tới gần Hắc Y, cạ cạ lên người hắn một cách thân mật. Trong đó bao gồm bàn ghế, bình trà, ly tách, bút lông, thậm chí cái tủ sách khổng lồ ngay bên cạnh cũng lê cái giá chật ních lạch bà lạch bạch nhảy tới gần Hắc Y.

Còn Uẩn Hoa kiểm thì đã bung ra khỏi tay Vân Khâm từ đời nào, bây giờ đang háo hức xoay tít mù với một cây vũ khí khác trong phòng.

Cái giường to đặt trong góc cũng rục rịch di chuyển như đang phát ra tiếng kêu bất mãn.

Vân Khâm cuống quýt quay đầu nhìn về phía cái giường, thì nghe Hắc Y đáp băng quor: “Cái giường đó hiếu động quá nên bị Tiểu Mộ khóa lại.”

Vân Khâm tròn mắt như chưa kịp hiểu, do đó Hắc Y đành kiên nhẫn giải thích: “Tiểu Mộ nói hắn không muốn mỗi lần về mật thất đều bị cái giường đó ngăn cho té đập mặt.”

Vân Khâm “...”

*

Sau khi trấn an hết những món đồ nhỏ nhảy náo loạn khắp phòng, rốt cuộc Hắc Y mới có thì giờ giải thích với Vân Khâm: “Lúc trước Tiểu Mộ thường tu luyện ở đây, nhưng hắn thấy căn phòng này quá tè nhọt nên mới nghĩ ra một cách, đó là dùng phù pháp chú thuật biến đồ vật trong phòng thành cái quỷ này.” Hắn vừa giải thích vừa đẩy đẩy cây bút lông thấm mực đen đang liếm mình thân mật ra, chỉ vào Uẩn Hoa kiểm bên cạnh Vân Khâm: “Món đồ chơi trong tay cô chẳng phải cũng bị Tiểu Mộ biến ra cái thể loại đó sao.”

“...” Hôm nay bị sốc quá nhiều, bây giờ Vân Khâm thật lòng không biết mình nên trưng ra bản mặt gì mới đúng nữa.

Tới giờ nàng mới biết hóa ra thứ biết nhúc nhích bên cạnh Mộ Sơ Lương không chỉ mỗi Uẩn Hoa kiểm, mà là nguyên một căn nhà.

Hắc Y nhìn nét mặt của Vân Khâm mà không nhịn nổi, “Phụt” một tiếng bật cười.

Hắn nhếch mày nói: “Có phải rất nhàm chán không?”

Vân Khâm ngồi thẳng người dậy, lắc đầu nguầy nguậy, nhìn quanh nhìn quất một vòng, sau đó dè dặt nói: “Có thể kể cho ta nghe... nhiều chuyện về huynh ấy hơn, được không?”

Hắc Y không ngờ Vân khâm lại yêu cầu như vậy trong thời điểm này, về mặt hắn biến hóa trong phút chốc, rồi lại lẩn ra cười: “Được thôi, cô muốn nghe chuyện gì?”

“Đến cùng thì huynh ấy là người thế nào?”

Lần trước, khi nói chuyện với Cận Suong, Vân Khâm cũng hỏi về vấn đề này.

Nhưng hiện tại, từ miệng của Hắc Y, nàng lại nhận được một đáp án hoàn toàn trái ngược.

“Tên đó hả, hẳn chính là một tên cáo già.”

~ Hết chương 9 ~

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Edit: Yunchan

Trong mật thất không có cửa sổ, nhưng đăng phù đặt thẳng đứng bên tường lại chiếu sáng nơi này hết như ban ngày.

Vân Khâm ngồi ở bên bàn, đợi Hắc Y nói tiếp với ánh mắt mong chờ.

Hắc Y gác khuỷu tay lên thành ghế, cười khẽ nói: “Vậy thì phải kể từ lúc bọn ta còn bé rồi.”

Lúc hắn kể chuyện, đôi mắt dừng lại trên ánh lửa, hồi ức xa xăm dần lan tỏa ra theo màu sắc của ánh lửa.

“Chính đạo trong thiên hạ có bát đại thế gia, cô biết chứ?”

Vân Khâm gật đầu: “Thiên Cương Minh, tam môn thất phái, bát đại thế gia, ta đều biết cả.”

Ba phe thế lực hợp làm một thế, chính là chính đạo trong thiên hạ. Không Thiên phái thuộc tam môn thất phái, vào mười năm trước vốn là môn phái đứng đầu thất phái, nhưng hôm nay môn phái suy bại nên đã ở vị trí cuối cùng từ lâu.

Còn Mộ gia của Mộ Sơ Lương vốn dĩ cũng là gia tộc đứng đầu trong bát đại thế gia, nhưng Mộ Sơ Lương đã hôn mê mười năm nên Mộ gia cũng sa sút từ đó.

Những thứ này đều do Vân Khâm biết được từ lời kể của người ngoài.

Chỉ một Mộ Sơ Lương ngủ say mà có quá nhiều thứ đã thay đổi.

Hắc Y nghe Vân Khâm đáp xong thì mới nheo mắt lại kể tiếp: “Năm đó, Mộ gia đứng đầu bát đại thế gia, danh vọng cực đại, chủ nhân của Mộ gia lại có tu vi rất cao, xếp thứ ba đương thời, khi ấy hễ ai nghe nói tới Mộ gia hoặc nhìn thấy người của Mộ gia thì đều rất cung kính.”

“Mà Tiểu Mộ thân là thiếu gia độc nhất của Mộ gia, nhận hết mọi thương yêu là lẽ dĩ nhiên, từ khi ra đời đã là đối tượng chú ý của tất cả mọi người.”

Vân Khâm như có thể tưởng tượng ra cảnh tượng khi ấy, vì trong lòng nàng Mộ Sơ Lương vốn phải là sự tồn tại sáng chói như vậy.

Hắc Y chẳng biết lời ở đâu ra một bầu rượu, quơ đại một chung trà đang nhảy loạn xạ trên bàn, tạt rót uống: “Tiểu Mộ cũng không hổ là thiếu gia của Mộ gia, từ nhỏ đã có thiên phú dị bẩm, thông minh vô cùng.”

Đây cũng là chuyện nằm trong dự liệu của Vân khâm, cho nên nàng vẫn bình tĩnh gật đầu.

Nhưng ngay sau đó Hắc Y đã háy mắt phì cười: “Tiếc là hẳn thông minh không đứng chỗ.”

Vân Khâm hơi ngược mắt lên, Hắc Y bật cười cứ như thấy phản ứng của Vân Khâm rất tức cười, giải thích ngay: “Cái thông minh của hắn đều dùng lên mấy trò chơi khăm.”

“Trước tám tuổi Tiểu Mộ chẳng khác gì con khỉ, hồi đó đệ tử của bát đại thế gia đều tập trung luyện công học chữ ở một nơi gọi là Mộ Thâm viện, ai nấy đều là đệ tử thế gia, hiểu phép tắc biết lễ nghi, chẳng có ai làm ra trò gì trái luật, nhưng sau khi Tiểu Mộ gia nhập vào thì cả Mộ Thâm viện đều rối tung lên.”

“Tên đó lúc năm tuổi thì được đưa tới Mộ Thâm viện, sau khi vào rồi thì liền dẫn đầu cả bầy con nít quậy phá khắp nơi, đùa giỡn phụ tử, hù dọa hạ nhân, cả Mộ Thâm viện bị quậy cho mù mịt chướng khí, cứ thế qua hai năm, đám con em thế gia vốn ngoan hiền dưới sự dẫn dắt của hắn đã biến hết thành khỉ. Các chủ nhân của bát đại thế gia tức tới nổi râu cũng dựng ngược, từng người một dắt con tới cửa Mộ gia mắng vốn.”

Hắc Y cười càng vui hơn, uống thêm một chung rượu nữa mới kể tiếp: “Cảnh tượng lúc đó phải nói là tung bừng cực kỳ, chủ nhân Mộ gia xưa nay uy phong lẫm lẫm, bây giờ vì đưa con trai này mà phải hạ giọng xin lỗi người ta mỗi ngày, rất lâu sau chuyện này mới được tính là trôi qua.”

Vân Khâm nghe đến là hứng thú, môi cũng nở ra nụ cười không kiềm được.

Đoạn quá khứ này không khiến cho Vân Khâm thất vọng chút nào, thậm chí nàng còn thấy thích nó nữa.

“Sau đó huynh ấy chịu phạt à?”

“Dĩ nhiên rồi, phạt cực nặng là khác, hần bị cha đánh cho mông cũng nở hoa.” Hắc Y nhướn mày, nói tiếp: “Lần đó Mộ lão gia thật sự nổi nóng, xuống tay chẳng lưu tình chút nào, Mộ gia của họ vốn là chính đạo đệ nhất thế gia, gánh vác tất cả trọng trách của thiên hạ, vậy mà người thừa kế của Mộ gia lại ra thế này, dĩ nhiên Mộ lão gia rất giận.”

“Sau trận phạt đó Tiểu Mộ bị thương rất nặng, nằm liệt trên giường suốt nửa năm mới lành. Có điều tên đó cũng là rất ương ngạnh, Mộ lão gia càng đánh thì hần càng làm tới, nhưng may mà từ đó về sau, hần cũng học được khá khá chiều mới.”

Vân Khâm không hiểu: “Chiều mới gì cơ?”

Hắc Y lắc lắc ngón tay, bật cười nói: “Gây họa xong thì chạy, làm càn xong thì rút, tuyệt không để lại thóp cho người ta nắm, Mộ lão gia dù đoán được chuyện phá hoại đó là do hần làm thì cũng không tìm được chứng cứ để phạt.”

Vân Khâm: “...”

Hắc Y lắc đầu chắc lưỡi: “Cái tính gian xảo của hần, hơn phân nửa là được dưỡng thành nhờ đó.”

Nói xong câu này, Hắc Y bèn thả chậm giọng lại, nội dung câu chuyện bắt ngờ bẻ ngoặc: “Có điều khi Tiểu Mộ lên tám tuổi, vào một ngày nọ tính tình hần đột nhiên thay đổi.”

“Tại sao?” Vân Khâm bật thốt lên.

Hắc Y nhìn sang Vân Khâm, ánh mắt cả hai giao nhau chốc lát, hần mới ung dung lắc đầu: “Không biết.”

“Ta cũng không biết tại sao, có lẽ là hần đột nhiên nghĩ thông cũng nên?” Hắc Y nói lấy lệ vài câu rồi quay lại câu chuyện: “Nói tóm lại có một hôm hần đột nhiên tự nhốt mình trong phòng, đóng cửa suốt ba ngày, sau khi trở ra, hần đột nhiên biến thân từ một con khỉ gàn bướng khiến mọi người nhắc tới là nhức đầu thành một tiểu thiếu gia kính cẩn nhún nhường tao nhã lễ độ.”

“Hần được Mộ lão gia đưa tới Không Thiên phái tu hành, trở thành đại sư huynh trong lứa đệ tử đầu tiên, và cũng do thiên tư xuất chúng nên hần cũng thành người đứng đầu trong lớp đệ tử trẻ của Không Thiên phái.”

Vân Khâm khẽ cựa quậy như muốn nói gì đó.

Hắc Y nói: “Sau đó, khi hần lên mười tuổi, Mộ lão gia qua đời.”

“Mộ lão gia... tại sao qua đời?” Vân Khâm hỏi nhỏ.

Giọng điệu của Hắc Y rất qua loa: “Hình như là bệnh chết, thật kỳ lạ, Mộ lão gia rõ ràng là cao thủ hiếm thấy trên đời, nhưng mới ba mươi tuổi đã lâm bệnh qua đời, trước khi chết còn nằm liệt trên giường bệnh nửa năm, chẳng ai biết rốt cuộc ông mắc bệnh gì, cũng không ai có thể chữa khỏi cho ông.”

“Sau đó Tiểu Mộ từ Không Thiên phái trở lại Mộ gia, kế thừa gia nghiệp, khi đó hần đã đủ sức đảm đương mọi việc một mình.” Hắc Y nói nhàn nhạt: “Về sau, chuyện của hần chẳng còn quá thú vị nữa. Có nhiều chuyện cần tới đại đệ tử Không Thiên phái, hoặc là chủ nhân Mộ gia quyết định, từ đó hần bắt đầu chạy qua lại hai nơi, ngày nào cũng bận tới mệt mà vẫn chưa hết chuyện, thường xuyên chẳng thấy bóng dáng đâu, đối với những bằng hữu trước đây như bọn ta cũng dần xa cách. Đoạn thời gian đó ta rất ít tiếp xúc với hần, hần đã làm những gì ta cũng không biết rõ, nhưng chắc cũng toàn là mấy chuyện nhàm chán thôi.”

Vân Khâm nghe hần kể hồi lâu, nói chung cũng có thể đoán được thân phận của hần qua lời kể ngắn gọn này.

Có thể làm bạn từ nhỏ với Mộ Sơ Lương, lại biết được nhiều chuyện của bát đại thế gia ngày trước, mà còn miêu tả sinh động đến thế, chỉ có một khả năng: “Người cũng là thiếu gia của bát đại thế gia sao?”

Hắc Y chớp chớp mắt, rồi nhún vai nói: “Phải, ta chính là một nạn nhân bị hần dạy hư ở Mộ Thâm viện năm đó.”

Nhưng lúc này một gút mắc mới lại xuất hiện, Vân Khâm hỏi: “Tại sao người lại trở thành sát thủ của Quý môn.”

“Đây là chuyện riêng của ta, ta không thể nói cho cô biết được.” Hắc Y hơi cau mày, nói tiếp: “Nói tóm lại sau đó có một lần ta bị thương sắp chết, ngất xỉu ở vùng hoang dã, tới khi tỉnh lại thì phát hiện mình được Tiểu Mộ cứu sống.”

“Lúc đó bọn ta đã gần sáu bảy năm không gặp mặt, hai người cũng không tính là quá thân. Năm đó ta trêu phải một đối thủ rất lợi hại, để sống tiếp ta không thể ở lại chính đạo được nữa, nên đành phải tới nương nhờ tà giáo.”

“Mà khi ấy, Tiểu Mộ là đệ tử trẻ tuổi lừng danh nhất trong chính đạo, tuổi trẻ đầy hứa hẹn, chính trực ngay thẳng, một lòng trừ ma vệ đạo.” Hắc Y đã uống hết rượu trong chung tử lâu, nhưng hần không rót tiếp nữa mà chỉ cúi đầu ngắm hoa văn trên chung, tiện tay chơi đùa: “Khi đó ta bị thương khắp người, cũng chẳng còn sức để động thủ, ta cứ tưởng mình bị rùng cột chính đạo Tiểu Mộ này bắt được thì chết chắc rồi.”

“Nhưng hần không giết ta mà kéo ta lại nói rất nhiều chuyện. Cô tin không, đến giờ ta đã quên mất bọn ta nói với nhau những gì, ta chỉ nhớ mình bị hần vòn đến nỗi kể hết cho hần nghe những chuyện mình đã trải qua mấy năm qua, bao gồm cả chuyện nên nói và không nên nói, không chữa gì cả.” Hắc Y cười khê: “Thật ra thì ta cũng không sợ chết đâu, trước khi gặp lại hần ta đã trúng độc, ta là người vốn phải chết rồi, khi đó ta nghĩ, trước khi chết có thể trút hết mọi tâm sự cũng hay, có thể sau khi chết cũng khỏi phải sợ không ai biết một số chuyện.”

“Loại độc đó không có thuốc giải, sau này dù Tiểu Mộ tốn rất nhiều công phu cũng không thể giải độc cho ta, chẳng qua ta có giải độc được hay không cũng chẳng sao cả. Từ nhỏ sinh ra ở chính phái, nhưng lại bị buộc phải nương nhờ vào tà giáo, đó đã là chuyện tiểu lâm, còn sống cũng chẳng có ý nghĩa gì.”

“Ta vốn muốn tìm cho mình một chỗ đẹp để chết.” Hắc Y ném chung rượu xuống, chung rượu kia lăn trên bàn một vòng rồi quay lại bên cạnh bình trà, Hắc Y nói tiếp: “Có điều Tiểu Mộ đã hỏi ta rằng, trước khi chết có thể giúp hần làm vài chuyện cuối cùng hay không?”

“Huynh ấy muốn người làm nội ứng của Không Thiên phái trong Quý môn.” Vân Khâm sức hiểu ra.

Hắc Y gật đầu cười: “Đúng vậy, và ta đã đồng ý.”

Cứ thế đã mười năm qua.

Vân Khâm nhìn Hắc Y dăm dăm, gấp giọng hỏi: “Vậy... độc của người có giải được chưa?”

“Chưa.” Hắc Y giang tay ra nói với vẻ bất đắc dĩ: “Cô đừng có nhìn ta như vậy, ta cũng không biết tại sao mình vẫn chưa chết, độc đó sớm muộn gì cũng có ngày phát tác thôi, ta cũng không biết đó là ngày nào, nhưng bất kể ra sao cũng nên sống thật tốt, không phải à?”

“Nói tóm lại sau đó ta thành nội ứng nằm vùng ở Quý môn của Tiểu Mộ, cái trang gia nhập Quý môn rồi trở thành một trong tứ đại hộ pháp, thường xuyên tuần tin tức của Quý môn về cho hần. Lâu sau ta mới phát hiện, mặc dù Tiểu Mộ nhìn thì cứ như thành người đứng đắn, nhưng trong xương tủy vẫn là tên đại thiếu gia bất chấp phải trái hôm nào, những chuyện trộm gà bắt chó hần làm trong tối nhiều vô kể, chẳng qua là chưa có ai nhìn thấy thôi.” Hắc Y chỉ chỉ mình: “Cô nhìn đi, ta chính là nạn nhân bị hần gài bẫy đây.”

Vân Khâm mím môi im lặng, Hắc Y bèn xích tới gần, cười híp mắt nói: “Chuyện cô muốn biết ta đều nói hết rồi, bây giờ tới lượt cô.”

Vân Khâm bình thần nói: “Người muốn biết cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Edit: Yunchan

Hắc Y gắt gù quan sát Vân Khâm từ đầu tới chân một lượt, sau đó tầm mắt lướt ra sau Vân Khâm, dò tới thanh Uẩn Hoa kiếm đang chơi đùa phản kích với một thanh kiếm khác trong phòng.

Vân Khâm thoáng cái đã hiểu ý hần, nhanh chóng nói cho Hắc Y biết tình cảnh mình gặp Uẩn Hoa kiếm và những gì cả hai đã trải qua.

Cũng như Hắc Y, chuyện cần nói Vân Khâm đều kể hết ra, song nguyên nhân tại sao mình bị truy sát và lưu lạc tới vực sâu Thất Hải thì nàng không hé răng một chữ.

Nghe Vân Khâm nói xong Hắc Y rơi vào im lặng hồi lâu, trong lúc trầm ngâm bên môi vẫn nở nụ cười nhạt.

Vân Khâm có vẻ khó hiểu với điệu cười này của hần: “Người đang nghĩ gì thế?”

“Ta đang nghĩ nếu cô đã lấy được Uẩn Hoa kiếm của Tiểu Mộ, thì đó cũng coi như là một thứ duyên phận.” Hắc Y đứng dậy bước nhanh tới trước giá sách, rút bừa ra một phong thư trông hợp nhãn, rồi quay lại nói khoan thai: “Bây giờ Tiểu Mộ đang hôn mê bất tỉnh, ta ẩn náu ở Quý môn nhiều năm nay, đầu sao cũng cần phải giữ liên lạc với một người trong chính đạo, không thì tin tức của ta ai sẽ truyền ra ngoài đây?”

Hắc Y nheo mắt nhìn Vân Khâm: “Cô nói xem có đúng không?”

Vân Khâm lập tức hiểu ra ngụ ý trong lời hần nói, nhưng dù hiểu thì nàng cũng không nén nổi cơn sôi sục: “Người muốn ta làm chuyện đó?”

Hắc Y gật đầu.

Vân Khâm do dự: “Người tin ta được sao?”

“Thanh kiếm đó đã theo Tiểu Mộ rất nhiều năm, nếu nó đã chọn trúng cô thì ta cũng tin được cô thôi.” Hắc Y trả lại cho Vân Khâm câu mà nàng vừa nói lúc này, sau đó chỉ vào Uẩn Hoa kiếm: “Huống chi hiện tại ngoài cô ra, ta cũng không biết phải giao việc này cho ai nữa.”

Trong tay Vân Khâm có Uẩn Hoa kiếm, mà Uẩn Hoa kiếm chính là thứ quan trọng nhất để mở căn mật thất này, nói tới nói lui, chuyện này cũng chỉ có mỗi Vân Khâm làm được.

Hắc Y bồi thêm: “Chuyện này khá là nguy hiểm, nó có liên quan tới Quỷ môn, Doanh Châu và cả Vô Ưu cốc, phải cẩn thận hết sức mới được, nếu bị phát hiện ra thì chẳng những cô mà tôi ta cũng không thoát nổi, cho nên có đồng ý hay không tự cô hãy suy nghĩ kỹ đi.”

Quỷ môn, Doanh Châu và Vô Ưu cốc mà Hắc Y nói, chính là ba thế lực ngoài chính đạo lớn nhất thiên hạ hiện thời.

Ánh mắt Vân Khâm dính chặt lên người Hắc Y, cảm thấy một người như Hắc Y khó mà thốt ra được câu này, quả nhiên, ngay sau đó Hắc Y đã bổ sung thêm: “Chẳng qua cô đã biết quá nhiều chuyện về ta và Tiểu Mộ, nếu cô không chịu nhận lời, thì ta chỉ còn cách nhốt cô ở trong mật thất này luôn thôi.”

Câu này hoàn toàn không thể coi là thương lượng, vậy mà vẻ mặt Vân Khâm vẫn bình tĩnh như không, thậm chí còn cười cười.

“Ta nhận lời.”

Hắc Y “Ừ” một tiếng rồi bỏ phong thư về chỗ cũ, thấp giọng hỏi: “Không suy nghĩ thêm chút nữa à?”

Nét mặt Vân Khâm rồi rầm, lặp lại lần nữa: “Mục đích của chúng ta đều như nhau, nên ta sẽ giúp ngươi.”

Hắc Y như phát hiện ra gì đó, hỏi tới: “Mục đích của cô là Doanh Châu? Hay Quỷ môn?”

Vân Khâm lắc đầu, sau đó bước tới cạnh Hắc Y, nhìn những lá thư chất trên giá sách, hỏi: “Ta có thể đọc chúng không?”

Hắc Y ôm một chồng xuống, nhướn mày đáp: “Dù sao trước khi Tiểu Mộ tỉnh lại thì chúng đều là của cô, cứ đọc thả cửa đi.”

Vân Khâm nghe hắn nói xong thì làm thật, đưa tay cầm lấy lá thư mà Hắc Y rút ra ban nãy, lá thư này chẳng biết do ai đưa tới, chất liệu khá kỳ lạ tựa như lá bùa, nhưng bên trên không hề vẽ bùa mà là những hoa văn kỳ dị. Vân Khâm cúi đầu đọc thử nội dung trong thư mới phát hiện nó chẳng hề đơn giản chút nào, tất cả đều có liên quan tới đảo Doanh Châu.

Vân Khâm chỉ nhìn thoáng qua một cái đã ngẩng đầu lên ngay lập tức.

“Lá thư này là ngươi đưa tới sao?”

“Không phải.”

Hắc Y sai tay ra: “Đây là chuyện mà ta muốn nói với cô.”

Hắn rút một xấp thư từ cái chồng to trước mặt rồi trải ra bàn, Vân Khâm lập tức nhận ra huyền cơ trong những bức thư này.

Mặc dù nhìn chúng na ná nhau, nhưng bên trong lại có tới ba nét chữ, chẳng những nét chữ khác nhau mà tới chất liệu giấy cũng bất đồng, hoa văn vẽ trong mỗi bức thư cũng có kích thước khác nhau.

Hắc Y tách ba loại thư này ra, rồi chỉ vào đồng thư vẽ hình mây đen ở bên trái, nói: “Đồng đó là của ta.”

Nói đoạn hắn chỉ tiếp vào chồng có hình vẽ mặt trăng đỏ: “Chỗ này là từ Vô Ưu cốc.”

“Còn cái đó là của Doanh Châu.” Hắc Y chỉ vào lá thư trong tay Vân Khâm, trong thư có vẽ hình ngọn lửa vàng.

Vân Khâm nghe Hắc Y giảng giải mà không khỏi suy đoán: “Trừ ngươi ra, Mộ sư huynh còn có nội ứng trong hai thế lực này nữa à?”

“Chính xác.”

“Là ai?”

Hắc Y không trả lời ngay mà nhìn vào bức thư trong tay Vân Khâm ra chiều suy tư.

Vân Khâm hơi liếc mắt qua, đến đây Hắc Y mới bật cười bất đắc dĩ: “Không biết nữa.”

Hắn rút lá thư khỏi tay Vân Khâm, mở ra xem: “Ta đóng vai Hắc Y Quỷ môn quanh năm suốt tháng, nào có cơ hội biết tới hai người còn lại, hai người này luôn giữ liên lạc với Tiểu Mộ, nhưng sau khi Tiểu Mộ hôn mê thì đường dây liên lạc đều bị cắt đứt, ta chỉ biết hai thế lực còn lại cũng có nội ứng của Tiểu Mộ, nhưng không biết bộ dạng của họ ra sao. Ta muốn cô hỗ trợ, cũng là muốn cô ở đây chờ, có lẽ một ngày nào đó họ sẽ chủ động liên lạc với cô.”

Đến bây giờ Vân Khâm mới coi như biết hết dụng ý của Hắc Y, trong lòng nàng cũng tràn đầy kinh ngạc, không ngờ năm xưa Mộ Sơ Lương lại giăng ra một cái lưới lớn tới nhường này.

Đó đều là chuyện mà người đời không biết.

Vân Khâm cứ ngỡ mình đã hiểu Mộ Sơ Lương, nhưng hôm nay lại cảm thấy hình như mình chẳng hiểu gì cả, nàng biết càng nhiều thì sự nghi ngờ về người đó cũng càng nhiều.

Nàng lấy lại tinh thần rất nhanh, hỏi tiếp: “Lúc trước hai người liên lạc bằng cách nào?”

“Bùa chú.” Hắc Y đáp.

Khi thấy ánh mắt ngờ vực hoang mang của Vân Khâm, Hắc Y lại bật cười, tiện tay cầm một lá bùa trên giá sách kế bên lên, sau đó ngoắc ngoắc tay, một cây bút lông liền nhảy phốc vào tay hắn.

Hắc Y hươ bút trên giấy vài đường, viết xong thì đặt bút xuống rồi gấp tờ giấy lại, sau đó hấn chắp hai ngón tay vào nhau, lẩm nhẩm một câu chú thuật, trên lá thư kia từ từ nổi lên hình mây đen, hình vẽ nọ khắc vào giấy, kim quang lóe sáng rồi dần lắng xuống, cuối cùng biến thành một vệt đen nhánh. Nhưng ngay khi kim quang tắt lịm, lá thư kia cũng đột nhiên mất dạng!

Vân Khâm quay ngoắc đầu nhìn sang Hắc Y, Hắc Y mỉm cười nhìn Vân Khâm một lát, sau đó rảo vài bước sang bên cạnh, lần mò ô vuông cuối cùng trên giá sách, móc ra lá thư vừa rồi từ trong khe hở.

“Thật ra cái này không phải thư mà là phù chú, bất kể chúng ta ở xa tới đâu, viết xong thư rồi thì chỉ cần thi chú thuật trên lá thư này là có thể đưa nó tới đây.” Hắc Y lắc nhẹ tờ giấy trong tay, sau đó lại nói với giọng bắt đầu dè dặt: “Đây cũng là đồ Tiểu Mộ sáng tạo ra, cái tên đó từ nhỏ đã thích nghịch loại đồ chơi này rồi, cứ tưởng nó vô tích sự, ai dè lại được hấn tận dụng vào chuyện này.”

Vân Khâm nghe Hắc Y nói mà vô thức nhìn sang đồng hồ lật vạt đang nhảy nhót khắp phòng, và cả thanh Uẩn Hoa kiếm tới giờ vẫn chưa chịu quay vòng vòng, cảm thấy mình hết sức đồng tình với ý kiến này của Hắc Y.

Đa số con người trên đời này tu luyện cũng chỉ vì muốn trở nên mạnh mẽ, bất kể là phù pháp, chú thuật hay là cơ quan trận pháp, đối với người khác chẳng qua chỉ để đánh nhau hay giết người, nhưng ở nơi đây thì không hẳn vậy.

Thảo nào trong thư phòng của Lăng Quang tông lại có nhiều sách liên quan tới chú thuật, trận pháp và bùa chú tới vậy, thảo nào Mộ Sơ lương lại tinh thông nhiều thứ tới vậy. Vân Khâm nghĩ đến những ghi chú liên quan tới kiếm pháp mà mình đọc được trong thư phòng, rồi nghĩ đến những chú thích đầy chi tiết trong sách chú thuật của Mộ Sơ Lương, trong lòng bỗng dưng cảm thán, có lẽ đối với Mộ Sơ Lương, cảm hứng thực sự của y không nằm ở kiếm pháp, mà là ở những món đồ mà mọi người cho là không quan trọng này.

“Những thứ này rất thú vị mà.” Vân Khâm bật cười, thốt ra lời từ đáy lòng.

“Chỉ có mình cô là thấy thú vị thôi.” Hắc y liếc nàng: “Có điều những thứ này là do hấn tạo ra lúc còn bé, sau mười tuổi thì hấn không hề động tới những thứ lật vạt này nữa.”

“Tại sao?” Vân Khâm hỏi nhỏ, sau khi thốt ra lời thì lại thấy câu hỏi này chẳng cần thiết chút nào.

Sau mười tuổi, Mộ lão gia qua đời, Mộ Sơ Lương chính thức kế thừa vị trí chủ nhân Mộ gia, vừa là đại sư huynh của Không Thiên phái, vừa là chủ nhân của Mộ gia, y có bao nhiêu thứ phải lo, lấy đâu ra thời gian để nghĩ cho sở thích của bản thân nữa.

Do đó không phải y không muốn, mà là không thể.

Trong mắt của tất cả mọi người y chỉ là một đại sư huynh chính trực kính cẩn không có lạc thú của Không Thiên phái, nhưng bản chất thật của y lại không như mọi người những tưởng, chỉ vì những trách nhiệm mà y phải gồng gánh bắt y phải trở thành con người như vậy thôi.

Hắc Y thu hết biểu cảm của Vân Khâm vào tầm mắt, rồi bất ngờ cốc vào đầu Vân Khâm một cái, nói tình bơ: “Được rồi, những thứ cần nói ta đã nói xong, ta không thể ở lại Không Thiên phái quá lâu, lát nữa là phải về rồi.”

“Cô hãy tới đây thường xuyên vào, nếu có tin gì thì ta sẽ truyền tới. Còn hai nội ứng còn lại, nếu họ có liên lạc thì cô cũng nhớ nói lại tình hình chỗ này cho họ biết.” Hấn dặn dò xong thì bồi thêm một câu: “Hiện tại Không Thiên phái đang bị Doanh Châu theo dõi, cô nhớ nói với bọn Mai sư bá hãy cẩn thận đề phòng.”

Nói rồi, Hắc Y đem chiếc chìa khóa bạc mà mình lấy từ trên người Mộ Sơ Lương lúc trước, trả vào tay Vân Khâm.

Vân Khâm biết lời căn dặn của Hắc Y quan trọng bao nhiêu, cũng biết thứ mình tiếp nhận lần này rốt cuộc là gì, trước nay nàng chưa từng nghĩ mình sẽ gánh nhiều trách nhiệm như vậy.

Nàng trịnh trọng gật đầu, cất giọng: “Ta biết.”

Hắc Y lại đột nhiên cười phì: “Tiểu cô nương này sao lại đứng đắn hệt như bà cụ non thế này.”

Vân Khâm im lặng, nàng chẳng cần tranh cãi với Hắc Y làm gì.

Hắc Y lại đếm thêm một câu: “Cũng phải, chỉ khi nào đứng trước mặt Tiểu Mộ thì cô mới không đứng đắn thôi, phải không?”

Vân Khâm nhớ lại chuyện Hắc Y dùng cơ thể của Mộ Sơ Lương để trêu mình, sắc mặt rớt cuộc cũng hơi thay đổi, nàng vội vàng nói: “Chẳng phải muốn đi sao, chúng ta đi mau lên.”

Nụ cười trên mặt Hắc Y vẫn tươi rói, chẳng qua hắn không nói đùa nữa, chỉ mở cơ quan để cả hai ra khỏi mật thất.

Vừa rời ở trong mật thất Hắc Y đã giao phó hết mọi chuyện cần thiết cho Vân Khâm nên bây giờ cũng không nói thêm gì nữa, chỉ thuận miệng nói vài câu rồi quay lưng định đi. Song mới đi được vài bước, hắn bỗng ngoái đầu lại, ngập ngừng gọi: “Vân Khâm.”

“Hả?” Vân Khâm nhìn lại.

Hắc Y nói: “Có lẽ Tiểu Mộ sẽ tỉnh lại nhanh thôi, trước lúc đó, nơi này đều giao hết cho cô.”

Vân Khâm đứng yên tại chỗ, nghe tiếng gió thổi rít qua bên tai, gió tuyết cuốn sượt qua vạt áo rồi mất hút, nàng ngẫm kỹ lại ngụ ý trong câu nói của Hắc Y, hồi lâu sau mới chắc chắn mình không hiểu sai một chữ nào.

Nét mặt nàng không thay đổi nhưng đôi mắt lại sáng ngời như chứa cả trời sao, nàng gật đầu thật mạnh, cười khẽ nói: “Ừ, ta sẽ chờ huynh ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Edit: Yunchan

Nhưng giá nào Vân Khâm cũng không ngờ được, ngay vào lúc nàng và Hắc Y ở trong mật thất, thì trong Không Thiên phái lại xảy ra chuyện lớn chưa từng có.

Chương môn Không Thiên phái, Mai Phuong Viễn đã qua đời.

Lúc Vân Khâm ra khỏi mật thất thì đã là sáng hôm sau, dọc đường trở về nơi ở của đệ tử nàng gặp phải Hoa Tinh thì nghe được tin này. Vừa nhận được tin Vân Khâm không còn quan tâm tới thứ gì khác nữa, chỉ đi theo Hoa Tinh tới đại điện của Không Thiên phái.

Lúc hai người tới nơi thì những đệ tử khác đều đã có mặt, di thể của chương môn đặt ngay giữa điện, mọi người trong đại điện đang đưa mắt nhìn nhau, tất cả đều giữ yên lặng.

Có vài người trong điện nhỏ giọng trò chuyện với nhau, Vân Khâm và Hoa Tinh là đệ tử có thời gian nhập môn ngắn nhất trong không Thiên phái nên không hiểu nhiều lắm về chuyện trước mắt, thậm chí với vị chương môn Mai Phuong Viễn luôn nhốt mình trong phòng này cũng chưa gặp được mấy lần, hai người đành đứng lặng tại chỗ, nhìn mọi người trong Không Thiên phái nhỏ to trò chuyện.

Sư tỷ Cận Sương và sư huynh Văn Tư đang trầm mặt nói gì đó, trong khi sư huynh Lý Bích vẫn ngồi một mình trong góc điện, cúi đầu lau chùi trường kiếm trong tay.

Mà góc bên kia, sư phụ Mai Nhiễm Y của Vân Khâm đang ngồi đó nhắm mắt dưỡng thần, vẻ mặt vô cảm chẳng nhìn ra vui buồn.

Trong lúc Vân Khâm đang quan sát tình hình chung quanh thì Mai Sương Mộng đã bước ra từ trong điện.

Vân Khâm đến Không Thiên phái, biết Mai Sương Mộng cũng đã bốn năm, nhưng chưa bao thấy nàng có vẻ mặt như hiện tại. Mặt mày sa sầm, hốc mắt ửng đỏ, vẻ mặt tiêu tụy mệt mỏi, đôi mắt luôn ánh lên ý cười nhu hòa xưa nay, bây giờ cũng không còn tìm thấy sự bình tĩnh quen thuộc.

Mai Sương Mộng cứ im lặng bước vào chính điện như vậy, tầm mắt của mọi người cũng vô thức dời lên người nàng.

Ánh mắt của mọi người bám theo Mai Sương Mộng, nhìn thấy Mai Sương Mộng hơi nhưống mảy, đảo mắt qua mọi người trong điện, hồi lâu mới buông tiếng thở dài: “Thật ra từ đêm qua ta đã đoán được chuyện này sẽ xảy ra.”

Mọi người chưa hiểu ý, Ma Sương Mộng bèn lên tiếng giải thích.

Chuyện là hôm qua sau khi Vân Khâm báo với mọi người chuyện sát thủ đột nhập, Mai Sương Mộng bèn đi đến phòng của chương môn, báo cáo việc này với y. Chương môn vốn đồ bệnh từ lâu, sau khi nghe tin về Quỷ môn cũng không có phản ứng gì quá mức, chỉ nói muốn ra ngoài một lát, kêu Mai Sương Mộng đỡ mình ra ngoài.

Mai Sương Mộng đồng ý, hai người ở trong rừng mai chốc lát, ai ngờ lúc trở về, cửa phòng vốn khép lại của Mai Phuong Viễn đã bị ai đó mở ra.

Trong phòng chẳng có thứ gì bị xô dịch, chỉ có trên tường là xuất hiện một nhát kiếm.

Sau khi nhìn thấy nhát kiếm nọ, thần sắc của Mai Phuong Viễn lập tức đại biến, cơ thể chao đảo suýt bất tỉnh, Mai Sương Mộng vội vàng đỡ lấy y, đợi tới khi y bình tĩnh lại mới hỏi về nhát kiếm trên tường. Nhưng hỏi thế nào Mai Phuong Viễn cũng không chịu nói, chỉ đánh mặt bảo Mai Sương Mộng về, Mai Sương Mộng gắng hỏi không được, tuy lòng thấy bất an nhưng cũng đành cất bước rời khỏi phòng.

Không ngờ rằng sáng hôm sau đi thăm Mai Phuong Viễn, y đã xảy ra chuyện.

Nhưng nói xảy ra chuyện thì cũng không hẳn, vì chương môn tọa hóa* bên trong điện, trên người không thấy vết thương nào, trong điện cũng không có dấu vết đánh nhau.

() Trong đạo Phật dùng để chỉ hòa thượng ngồi chết.*

Cho nên chuyện này cũng không tính là tai họa bất ngờ, chẳng qua là tuổi thọ đã tận, hết phương chuyển xoay trời đất mà thôi.

Năm xưa Không Thiên phái tiếng tăm vang dội, chương môn tọa hóa chính là đại sự, nhưng hôm nay Không Thiên phái đã chẳng còn ai để ý, cả ngọn núi Không Thiên lạnh lẽo tiêu điều, chỉ có vài đệ tử tới tiễn đưa nhân vật từng khuấy đảo một thời, lặng lẽ nằm lại trên ngọn núi rơi đầy tuyết trắng, ra đi trong yên lặng.

Song dù vậy, đối với nhát kiếm đột nhiên xuất hiện trong phòng chương môn, mọi người cũng không thể nào làm lơ.

Nói rõ mọi chuyện xong, Mai Sương Mộng bèn dẫn mọi người Không Thiên phái tới nơi ở của chương môn.

Đồ đạc trong phòng rất tầm thường, thậm chí còn đơn sơ hơn bình thường, mà trên bức tường đối diện với giường có khắc một nhát kiếm cực sâu, không phải do mũi kiếm quá bén, mà do công lực của người dùng kiếm quá thâm sâu.

Nhát kiếm thế này rất hiếm gặp, nên không ai có thể nói rõ dấu vết này từ đâu tới và tạo ra từ tay ai.

Mọi người quan sát nhát kiếm này hồi lâu, Cận Sương bắt ngờ lên tiếng: “Cách đây không lâu Vân Khâm sư muội từng nói có người của Quý môn đột nhập, liệu nhát kiếm này có phải do sát thủ của Quý môn để lại, nên khi chương môn nhìn thấy sắc mặt mới đại biến không...”

Với suy đoán này của Cận Sương, mọi người đều không cho ý kiến, Vân Khâm thì lặng lẽ quan sát nét mặt của mọi người một vòng, nàng không biết rốt cuộc họ đang suy đoán điều gì, nhưng bản thân nàng thì rất rõ, chuyện này tuyệt đối không phải do Quý môn làm, vì lúc chuyện này xảy ra Hắc Y đang ở trong mật thất với nàng, dĩ nhiên không thể nào phân thân được.

Tuy lòng hiểu rõ nhưng không thể nói với ai, nàng chỉ đành đưa mắt nhìn vào nhát kiếm lần nữa, lòng đột nhiên nảy lên một suy nghĩ.

Doanh Châu.

Trước khi đi Hắc Y có nói, hẳn tới đây lần này là muốn báo cho mọi người chuyện Doanh Châu muốn ra tay với Không Thiên phái, nhưng với thân phận của hắn thì không thể báo trực tiếp tin này cho mọi người được, nên đành thông qua Vân Khâm.

Hiện tại nếu kẻ ra tay không phải Quý môn, thì liệu đó có phải là Doanh Châu mà Hắc Y nhắc tới không?

Ánh mắt phức tạp của Vân Khâm khóa chặt trên nhát kiếm, như đang vùng vẫy trong ký ức khó quên nào đó.

*

Theo quy tắc của Không Thiên phái, sau khi chương môn qua đời, sau hai ngày chúng đệ tử sẽ đưa chương môn ra hậu sơn hỏa táng.

Thế nên ngày hôm đó, Mai Sương Mộng ở lại nội điện gác đêm, số còn lại thì đi chuẩn bị những việc cần thiết khác.

Tối đêm, sau khi Vân Khâm làm xong việc Mai Sương Mộng giao cho thì quay lại phòng của mình.

Từ cái ngày nhìn thấy Hắc Y trong tòa tiểu lâu, Vân Khâm vẫn chưa nghỉ ngơi chút nào, chỉ trong một ngày một đêm mà xảy ra quá nhiều chuyện, thậm chí khiến cho người ta khó lòng suy nghĩ kỹ, vậy mà tới khi được yên tĩnh chốc lát rồi Vân Khâm lại khó mà ngủ được.

Chương môn Không Thiên phái qua đời, đây quả thật là một đả kích to lớn đối với toàn bộ Không Thiên phái.

Từ thời danh tiếng lẫy lừng mười năm trước cho tới long đong sa sút của hiện tại, tất cả mọi người đều cùng nhau vượt qua từng bước một, vậy mà hôm nay lại xảy ra chuyện này, tương lai Không Thiên phái sẽ đi về đâu, điều này càng khó thể nói rõ hơn.

Vân Khâm mới gia nhập vào Không Thiên phái, nếu đem ra so với mọi người trong sư môn, thì nàng chẳng có quá nhiều quyền luyện với Không Thiên phái, đối với nàng nơi đây chẳng qua chỉ là một chỗ nương thân trên con đường dài đằng đẵng của mình mà thôi.

Nhưng nàng rất thỏa mãn với nơi nương thân này, nàng vẫn chưa muốn đi.

Vân Khâm vẫn trần trọc khó thể ngủ nổi, thế là nàng dứt khoát mở mắt ra, ngồi dậy mặc quần áo vào, rồi xách Uẩn Hoa kiếm dựng trong góc ra khỏi phòng.

Đêm nay bầu trời đen sẫm một màu chẳng có lấy một ngôi sao, bốn bề gió tuyết vẫn thổi rú rít, Vân Khâm đành phải siết chặt áo khoác, rảo bước nhanh hơn.

Chẳng mấy chốc, nàng đã đi tới chính điện của Không Thiên phái.

Vì tang sự của chương môn nên trong điện cấm đầy nến trắng, đèn đuốc thấp sáng cả bốn bề, tám màn trắng buông xuống bao vòng quanh, đông đưa phần phật theo tiếng gió rên xiết ngoài trời.

Vân Khâm bước lên bậc thềm của đại điện mới phát hiện trong góc thềm có một người đang đứng, người này đứng ôm kiếm dưới ánh nến mờ mờ, bóng người đơn bạc phóng khoáng, khi trông thấy Vân Khâm y cũng không có phản ứng gì đặc biệt, chỉ hờn nâng mí mắt, sau đó lại trở về với dáng vẻ không vui không buồn, nhìn vào sâu trong bóng đêm như đang nhập định.

Người này là sư huynh Lý Bích của Vân Khâm, đều là người không thích trò chuyện như nhau, Vân Khâm với y chẳng gặp mặt nhau được mấy lần, cho nên cũng không coi là thân thuộc.

Nàng khẽ gật đầu với Lý Bích rồi bước vào trong điện, vừa vào đã trông thấy Cận Sương và Hoa Tinh diu Mai Sương Mộng sắc mặt hốc hác đi ra phía đối diện, khi nhìn thấy Vân Khâm họ cũng không nói nhiều, chỉ cố nặn ra một nụ cười chẳng hề dễ nhìn, rồi lẻ bước đi ra.

Vân Khâm nhìn theo hướng họ đi thì mới nhìn thấy sư huynh Văn Tư cũng đứng ở đằng xa, đang im lặng nhìn vào trong điện.

Tối giờ Vân Khâm mới hiểu, hóa ra trong đêm dài này chẳng một ai yên giấc được.

Trước ngày hôm nay, chẳng ai nghĩ tới Không Thiên phái sẽ đi tới bước đường này, bây giờ cả môn phái không còn ai làm chủ, thậm chí chương môn còn chẳng để lại bất cứ lời trăng trối nào, tiếp theo phải đi con đường nào, điều đó đã trở thành một câu hỏi khó đáp.

Vân Khâm không thích tình cảnh này, nàng đứng lặng ra tại chỗ, thậm chí còn bắt đầu suy nghĩ, nếu bây giờ Mộ Sơ Lương tỉnh lại, nhìn thấy cảnh tượng này thì y sẽ làm gì đây.

Nàng không nghĩ ra được.

Ánh mắt Vân Khâm dò tới Uẩn Hoa kiếm trong tay, nhìn giây lát rồi quay gót bước tiếp vào trong nội điện.

Nơi này chẳng khác chính điện là bao, ánh đèn rọi sáng cả điện đường, di thể của chương môn Mai Phương Viễn đặt ở ngay trung tâm, y vẫn giữ nguyên tư thế ngồi tĩnh tọa, chẳng hề khác biệt, chỉ có lồng ngực là đã không còn phập phồng.

Có một người đứng trước Mai Phương Viễn.

Người nọ khoác y phục trắng toát, tinh khiết như tuyết, hào quang quanh thân thu gọn vào đôi mắt, y đứng lặng ở đó, cách Mai Phương Viễn chừng một thước, tựa như đang đối mặt.

Hương mai thoang thoảng thổi tới thấm vào tận xương tủy, lan tỏa khắp đại điện.

Mai Nhiễm Y.

Tuy quay lưng về phía mình, nhưng Vân Khâm vẫn nhận ra y, người này trên danh nghĩa là sư phụ của Vân Khâm, nhưng sau khi vớt Vân Khâm ở thư phòng Lăng Quang tông xong thì y chưa từng dạy nàng bất cứ thứ gì cả.

Vân Khâm bước tới gần, khi nhìn rõ được hình dáng của y rồi thì thà chậm bước lại.

Người nọ nghe thấy Vân Khâm bước đến nhưng không quay lại, chỉ nói hờ hững: “Có chuyện sao?”

Vân Khâm nhẹ gật đầu, nhưng nhủ thầm ở góc này đối phương không nhìn thấy được động tác của mình nên định lên tiếng, nào ngờ Mai Nhiễm Y lại nói trước: “Chuyện gì?”

Vẫn là chất giọng đều đều vô cảm đó.

Vân Khâm do dự bước lên, rốt cuộc vẫn lên tiếng: “Đồ nhi có một vấn đề muốn hỏi người.”

Mai Nhiễm Y nghe vậy mới quay người lại, nhìn nàng với ánh mắt trong vắt.

Vừa chạm phải ánh mắt Mai Nhiễm Y, Vân Khâm bất giác dừng bước: “Người có từng nghe tới một nơi tên là Doanh Châu chưa?”

Bên ngoài điện chợt thổi lùa vào một cơn gió lạnh buốt khiến đèn đuốc trong điện đồng loạt đông đưa, sau một khoảng yên lặng ngắn ngủi Mai Nhiễm Y mới bước tới gần Vân Khâm, đáp thờ ơ: “Đông Hải có tiên sơn, tên là Doanh Châu.”

“Thế nhưng nó không phải là chỗ ở của tiên nhân.” Giọng của Mai Nhiễm Y rất chậm, trong lúc nói chuyện đã bước tới trước Vân Khâm, đôi mắt y trầm lắng như màn đêm, nói tiếp: “Người ở nơi đó vốn phải phi thăng thành tiên, nhưng lại không muốn thành tiên.”

Vân Khâm nghe thấy Mai Nhiễm Y thốt ra câu này thì không khỏi biến sắc, nàng đón lấy câu này, tiếp lời y: “Nghe đâu vào trăm năm trước, các tiên nhân ở Doanh Châu vì thương thiên hạ nổi lên phân tranh khắp nơi khiến dân chúng lầm than, nên đã lấy chém giết để ngăn chém giết, phải tất cả môn đồ trên đảo gia nhập vào tam môn thất phái và các đại thế gia, trở thành trụ cột của chính đạo.”

Mai Nhiễm Y không nói một lời, chỉ nhìn thẳng vào Vân Khâm.

Vân Khâm nói tiếp: “Nhưng đó là Doanh châu của trăm năm trước, Doanh Châu hôm nay đã cấu kết với Quỷ môn trở thành tà đạo từ lâu, nhưng những đệ tử mà họ cử đi trăm năm trước hiện tại đã trở thành trụ cột của các đại môn phái, chẳng còn cách nào phân rõ xuất thân của họ được nữa.”

Những người của Doanh Châu đó hiện tại là thiện hay ác, trung thành với Doanh Châu phản lại chính đạo, hay vẫn làm trụ cột của chính đạo như trước, điều này chẳng ai biết được.

Mắt Mai Nhiễm Y trầm xuống, thấp giọng nói: “Người muốn nói gì?”

Vân Khâm đối diện với ánh mắt của Mai Nhiễm Y nhưng hoàn toàn không có ý định dừng lại, vẫn nói tiếp: “Nhất kiếm trong phòng của chương môn cực sâu, kẻ có công lực để rạch được nhất kiếm này, sư phụ nói xem, có khi nào là người của Doanh Châu không?”

“Kẻ đó để lại dấu vết trong phòng của chương môn, liệu có khi nào chương môn cũng biết nó có liên quan tới Doanh Châu không?”

Nói ra tất cả xong, Vân Khâm bèn im miệng không hé răng nữa.

Nàng nói thế là muốn thử đánh cược một lần.

Nàng không biết rốt cuộc thì Mai Nhiễm Y là loại người gì, có hiểu được lời nàng nói hay không, nhưng nàng cần có người biết chuyện này.

Thần sắc của Mai Nhiễm Y u ám bất minh, y không nói gì, thậm chí còn không quan tâm tại sao Vân Khâm lại biết nhiều chuyện liên quan tới Doanh Châu như vậy, cũng chẳng buồn để tâm Vân Khâm nói với mình chuyện này với mục đích gì, mà y chỉ đột nhiên quay lưng đi tới trước mặt chương môn.

Vân Khâm hơi chau mày, tức tốc đuổi theo Mai Nhiễm Y, khi hai người bước tới trước chương môn, Mai Nhiễm Y đột nhiên nâng tay tới ngực của chương môn, xé phăng vạt áo ra mà chẳng hề do dự.

Cơ thể của Mai Phương Viễn đã lạnh băng và cứng đờ từ lâu, trên da hình như còn hiện lên màu trắng tái chẳng chút sinh khí, dưới động tác của Mai Nhiễm Y, vạt áo của y lập tức phanh rộng, lộ ra lồng ngực trần, trên đó có một ấn ký hình lá phong đỏ vô cùng rực rỡ.

Là ấn ký của đảo Doanh Châu.

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Edit: Yunchan

“Quả nhiên là vậy.”

Tuy đã dự đoán trước, nhưng tới khi tận mắt nhìn thấy cảnh này Vân Khâm vẫn đờ ra tại chỗ.

Chương môn Mai Phương Viễn của Không Thiên phái chính là một trong số những đệ tử được Doanh Châu phái tới Trung Nguyên, gia nhập vào chính đạo. Nói như vậy, năm đó Mai Phương Viễn giải tán Không Thiên phái đã có thể giải thích được.

“Mười một năm trước, trên đảo Doanh Châu nổ ra nội chiến, đảo Doanh Châu đã đổi chủ.” Vân Khâm nói tiếp, sắc mặt càng nặng nề hơn.

Người ở trên đảo Doanh Châu toàn là ẩn sĩ có cảnh giới cực cao, thực lực của họ đã sớm vượt qua nhân giới, ngay cả đệ tử môn sinh được họ bồi dưỡng ra khi bước vào Trung Nguyên chính đạo cũng là cao thủ hàng đầu, nếu họ thật sự xuống tay tàn sát nhau thì chẳng ai có thể nói rõ được điều gì.

“Ban đầu Doanh Châu được chia làm hai phe, một phe chủ chiến, một phe chủ hòa, hai phe này kiềm hãm lẫn nhau, nhưng từ sau trận nội chiến đó, mọi thứ đều đã thay đổi.”

Một nơi vốn là tiên đảo không tranh đua với đời, vậy mà lại bắt đầu xuống tay với toàn bộ Trung Nguyên, hành vi chẳng khác nào tà ma ngoại đạo, họ kêu gọi những đệ tử phân tán ở các phái chính đạo Trung Nguyên xuất thủ, trong vòng mười năm đã xuống tay tàn sát mấy chục thế lực lớn nhỏ trong

chính đạo, gây ra vô số sát nghiệp.

Nhưng Vân Khâm biết, mọi chuyện không dừng lại ở đó.

Hôm nay nàng đã điều tra ra Mai Phuong Viễn là đệ tử của Doanh Châu năm đó, vậy thì nguyên nhân y giải tán Không Thiên phái năm đó cũng lập tức lộ ra.

Y là người của Doanh Châu, không thể cãi lại lệnh của Doanh Châu, nhưng y cũng là chủ môn của Không Thiên phái, nếu Doanh châu muốn lợi dụng Không Thiên phái để đối phó với thế lực còn lại, thì y cũng không thể nào cãi lệnh, do đó chuyện duy nhất y có thể làm chính là giải tán Không Thiên phái trước khi mọi chuyện xảy ra.

Đó có lẽ không phải là cách tốt nhất, nhưng lại là cách nhanh nhất, từ đó Không Thiên phái đứng đầu chính đạo sẽ không bị ai lợi dụng vì bất cứ lý do gì nữa.

Nhưng hôm nay, Doanh Châu đã tìm tới cửa.

Mai Phuong Viễn đã chết, liệu bây giờ Doanh Châu sẽ thu tay lại, hay sẽ vì hành động của y mà trút giận lên cả Không Thiên phái, điều đó họ chẳng tài nào đoán được.

“Nếu trong Không Thiên phái có người của Doanh Châu, vậy thì các môn phái còn lại nhất định cũng có, cái họ muốn đối phó không chỉ mỗi Không Thiên phái, mà là toàn bộ Trung Nguyên.” Vân Khâm trầm giọng nói.

Từ lúc Vân Khâm lên tiếng Mai Nhiễm Y đã không nói gì thêm, y chỉ chấp tay sau lưng, nhìn chăm chú dấu ấn ký hình lá phong đỏ trên ngực của Mai Phuong Viễn, quan sát hình dáng của nó bằng ánh mắt chăm chú, hồi lâu sau, y mới quay đầu lại hỏi Vân Khâm: “Rốt cuộc thì ngươi là ai?”

“Là đồ đệ của ngươi.” Vân Khâm đối diện với Mai Nhiễm Y, đáp một cách nghiêm túc: “Bây giờ là thế, tương lai cũng thế.”

Điều này Vân Khâm chỉ mới thấu suốt khi nàng bước chân vào đại điện Không Thiên phái ban nãy, trong khoảnh khắc nàng bước vào đại điện này, thì nàng đã chính thức là người của Không Thiên phái rồi.

Nghe thấy câu này của Vân Khâm, Mai Nhiễm Y trầm ngâm chốc lát, rồi không truy cứu lai lịch của Vân Khâm nữa, chỉ quay lưng muốn bước ra ngoài điện, Vân Khâm biết y muốn báo chuyện Doanh Châu với mọi người nên cũng nói gót theo sau.

Hai người quay lại chính điện, Mai Sương Mộng theo sau là Hoa Tình và Cận Sương cũng đã trở lại, còn Lý Bích vẫn đứng trên bậc thềm như trước, Văn Tư thì đứng ở trong bóng đêm, chẳng ai rời khỏi đây nửa bước.

Khi nghe thấy tiếng bước chân của hai người, tất cả đều bất giác đảo mắt về hướng này.

Thần sắc của Mai Nhiễm Y chẳng có gì khác thường, sau khi rào mắt qua từng người thì bước tới gần Mai Sương Mộng.

“Nhiễm Y?” Ánh mắt Mai Sương Mộng nhìn y có vẻ nghi hoặc, Lý Bích và Văn Tư nhìn thấy tình huống này cũng bước vào trong điện.

Mai Nhiễm Y dừng bước trước mặt Mai Sương Mộng, trầm giọng nói: “Nếu lần này Không Thiên phái gặp phải cường địch, thì tỷ muốn đánh hay lui?”

Câu hỏi này quá bất ngờ, Mai Sương Mộng kinh ngạc nhìn y với khóe mắt còn chưa ráo lệ, chưa kịp đáp thì đã nghe thấy bên trong đại điện bất ngờ vọng tới tiếng vải bị xé toạc.

Tám màn trắng vốn buông rũ trong đại điện đột nhiên bị xé phăng, sợi tơ rách tóe bay tung lên, một đợt sóng khí sục qua trước mặt mọi người.

Tiếng động này phát ra quá sức bất ngờ, mọi người đồng loạt quay đầu nhìn, tiếc là họ còn chưa kịp phản ứng gì thì một khắc sau trong góc lại vọng tới một tiếng động lớn, lúc mọi người quay đầu qua thì đã thấy giá đèn bị gãy lìa, vết cắt không bén nhưng rất sâu, giá đèn gãy kéo theo ngọn lửa lật đổ, đóm lửa bắn ra từ đèn dầu bén đi rất nhanh, trong thoáng chốc đã biến thành trận cháy lớn.

Trong lúc đó, càng lúc càng có nhiều âm thanh vang tới từ bốn phương tám hướng, màn che trong điện lần lượt bị xé tan, vô số bàn ghế và đèn đuốc gãy đổ, mà trong những âm thanh đó, trên mặt tường của đại điện chợt hiện ra một nhát kiếm!

Nó sâu hoắm, dài ngoằng, còn cực rộng! Giống hệt với nhát kiếm mà mọi người nhìn thấy trong phòng chủ môn cách đây không lâu!

Lúc này Vân Khâm sức hiểu ra, quay ngoắc về hướng màn đêm bên ngoài đại điện, trong bóng đêm sâu hút chỉ có bông tuyết bay là tả theo gió, con gió kia như đao bén, còn tuyết kia thì hệt như ánh kiếm chói lòa, nó không phải là gió tuyết, mà là kiếm khí vô hình lẫn vào trong gió tuyết.

Có người ở bên ngoài!

Vân Khâm vừa nảy ra suy đoán trong lòng thì đạo kiếm khí kia đã phóng vút tới chỗ mọi người đứng với thế chẻ tre, nàng lập tức rút Uẩn Hoa kiếm ra, toan xuất thủ.

Nhưng ngay lúc nàng toan xuất thủ, thì một bóng người khác đã chắn ở trước mặt nàng.

Phù văn kim sắc nổi lên giữa hư không, hóa thành lớp màn sáng chắn trước mọi người, kiếm khí lăm lệt va mạnh vào màn sáng, nổ lên vỡ vụn, màn sáng và kiếm khí đồng thời tan biến!

Người ra tay là Mai Sương Mộng, nàng kẹp một lá bùa trong tay, nhìn vào màn đêm bên ngoài điện, cắn răng nói: “Nhiễm Y, lần này Không Thiên phải gặp phải cường địch, đệ đánh hay lui?”

Đó cũng chính là câu Mai Nhiễm Y hỏi nàng vừa rồi.

Mai Nhiễm Y chẳng chút do dự, bước tới bên cạnh Mai Sương Mộng, đứng sóng vai, lời lẽ ngắn gọn nhưng đánh thép: “Đánh.”

Mai Sương Mộng hơi nhếch môi như cười như không, đánh mắt nhìn mọi người, nói giọng khàn khàn: “Còn các người?”

Đáp lại nàng là tiếng rút kiếm hàng loạt, ngoài ra, chẳng cần tới ngôn ngữ nữa.

Đúng lúc này, mấy đạo khí lại bay vút tới đập vào chính điện, đi đôi với chúng là một toán bạch y nhân thân hình lơ lửng như mây! Chúng có tầm ba mươi tên, trên người chúng còn mang theo hơi lạnh của gió tuyết, bên hông giắt nhuyễn kiếm mỏng nhẹ, sau khi xông vào chính điện thì lập tức rút kiếm mà chẳng buồn chào hỏi ai một câu, tức tốc dàn thành kiếm trận, bao vây người của Không Thiên phái bên trong.

Tu vi của toán người này cao thâm khó lường, Vân Khâm cũng khó thể nhìn ra chúng đã tới cảnh giới gì, nhưng trong lòng nàng rất rõ, mình không phải là đối thủ của chúng, dù đối mặt với bất kỳ ai trong số đó thì nàng cũng không có tí phần thắng nào.

Đây là đối thủ đáng sợ nhất mà Vân Khâm từng thấy, ngay cả năm xưa khi nàng trốn khỏi truy sát ở vực sâu Thất Hải cũng chưa từng đối mặt với cường địch thế này!

Nhưng dù vậy, Vân Khâm cũng không lùi nửa bước, nàng vừa cẩn thận đánh giá bọn bạch y nhân xuất hiện bất ngờ này, vừa nắm chặt Uẩn Hoa kiếm trong tay, ngưng thần chống đỡ.

Đây chính là đối thủ tương lai của nàng, người của Doanh Châu.

Trong lúc Vân Khâm đang trầm tư, thì một đạo kiếm quang sáng tỏ như trăng bắt chợt lóe lên, kiếm khí lao tới bằng bạc, kéo gió tuyết thổi mạnh vào trong đại điện! Cùng lúc đó, mấy tên bạch y nhân đồng loạt xuất thủ, nhuyễn kiếm rọi sáng cả tòa đại điện, chặn đứng mọi con đường của người Không Thiên phái, không chừa lại dù là một đường lui!

Sắc mặt Vân Khâm tối sầm, lòng biết rõ trận chiến này hung hiểm dường nào nên không dám phân tâm dù một chút. Mà ngay trong tình thế nguy hiểm này, mấy đạo hoàng phù đột nhiên bay vút ra từ trong bạch quang, rơi vào các góc của đại điện, ngay sau đó, một âm thanh trong trẻo bỗng vọng tới từ sau lưng, đó là tiếng Văn Tư cắn rách đầu ngón tay, nhỏ máu tươi lên lá bùa cuối cùng trong tay.

Giữa màn kiếm quang chói mắt, Văn Tư quát khẽ một tiếng rồi quỳ một chân xuống đất, đặt lá bùa cuối cùng đó xuống nền đất dưới chân.

Bốn góc lá bùa lập tức phóng ra kim quang, lấy chỗ đứng của mọi người Không Thiên phái làm trung tâm rồi loan rộng ra bốn phía! Trong thoáng chốc, nơi kim quang lướt qua động tác của bạch y nhân ở đó nhất thời khựng lại, tất cả đều bị đợt sóng trận pháp này đẩy lui ra sau!

Thừa dịp chúng lùi lại, nhóm của Lý Bích, Cận Sương và Mai Sương Mộng cũng lập tức động thủ, thân hình lướt nhanh qua bên cạnh bạch y nhân, lúc này bọn bạch y nhân đang bị trận pháp kim quang cản chân, động tác chậm đi trông thấy, kiếm trận cũng lộ ra sơ hở.

Tất cả mọi người đều đang giao thủ với bạch y nhân, trong lúc đó Vân Khâm đã tìm ra kẽ hở của kiếm trận, nhưng khó lòng thi triển, đành phải hướng mắt nhìn quanh, phát hiện trong đám đông đang giao chiến chỉ có mỗi Mai Nhiễm Y là đứng yên tại chỗ, đánh mắt nhìn ra ngoài chính điện.

Người đáng sợ thật sự, cũng chính là người đã rạch ra nhất kiếm đó, hiện tại vẫn chưa xuất thủ.

Lửa cháy trong góc đại điện càng lúc càng bùng lên dữ dội, dần dần đã ngốn lấy toàn bộ đại điện, nhưng những người đang giao chiến dường như không hề phát hiện, cũng hoàn toàn không có ý định rút đi, trong lúc Vân Khâm đang chần chừ thì Mai Nhiễm Y đột nhiên bước tới gần nàng.

Ánh mắt y nhắm thẳng tới trước, linh lực trong cơ thể đột nhiên tăng vọt theo nhịp bước, áo choàng phát qua đánh văng mấy tên bạch y nhân ra xa mấy bước, cứu Hoa Tình vừa bị chém trúng ra khỏi trận đánh. Hoa Tình được y lôi ra, rồi ném tới trước mặt Vân Khâm.

Vân Khâm đỡ lấy thiếu nữ nhập môn sớm hơn mình chẳng bao lâu, rồi nhìn sang Mai Nhiễm Y với ánh mắt nghi ngờ.

Mai Nhiễm Y không giải thích, chỉ bình tĩnh nói ngắn gọn: “Sau khi phá trận người hãy mang cô ta tới động Từ Yên ở hậu sơn, đi lấy kiếm bên trong.”

Tình hình ở đây vô cùng nguy cấp, không có thời gian để chần chừ, Vân Khâm nghe Mai Nhiễm Y dặn dò xong thì gật đầu đáp ngay mà không kịp nghĩ ngợi: “Dạ.”

Mai Nhiễm Y khẽ gật đầu, trong lúc hai bên đối thoại tiếng rít xé gió lại vút tới lần nữa, thêm một đạo kiếm khí phóng vào từ bên ngoài điện! Kiếm khí lần này mạnh mẽ hơn trước, quấy đảo tới mức bốn phía rung chuyển, mặt đất ngửa nghiêng, khí thế như muốn lấp đất chém trời.

Uy lực đường này người bình thường tuyệt đối không làm được, công lực như vậy rõ ràng đã đạt tới đỉnh điểm, vượt xa người phạm!

Sắc mặt Vân Khâm đại biến, Không Thiên phái này tuy có không ít cao thủ, nhưng không ai có đủ năng lực để chống chọi lại một người siêu phàm như vậy.

Nhưng ngay khi Vân Khâm còn đang hoảng sợ, thì Mai Nhiễm Y vốn đứng ở phía sau đột nhiên bước lên.

Bước chân của y rất chậm, thế mà chỉ cần sải ra một bước nhẹ y đã thoát ra khỏi trận pháp hỗn chiến với vô số bạch y nhân, đến trước mặt Vân Khâm.

Sau đó y rút trường kiếm bên hông ra.

Động tác rút kiếm của y trông cũng rất thông dong ưu nhã, không giống như một kiếm giả mà lại có hơi hướm của một nhạc sư, đang định tấu lên một khúc ly tan trong cơn mưa tuyết.

Nhưng đường kiếm của y lại cực nhanh, cũng cực sắc.

Kiếm quang lóe sáng, ngay tích tắc Mai Nhiễm y rút kiếm ra, Vân Khâm tưởng như mình nhìn thấy đại dương nổi lên đột sóng hùng vĩ, thoáng qua bóng mờ, sau đó trở về yên tĩnh ngay trong giờ khắc mọi thứ xung quanh đều đang hỗn loạn quay cuồng.

Kiếm khí hùng mạnh ban nãy rốt cuộc đã bị một nhát kiếm của Mai Nhiễm Y đánh tan! Hai đạo kiếm quang lồng vào nhau, không nhìn thấy sự va chạm kinh thiên động địa, mà là sự yên tĩnh đầy sức nén!

“Đi.” Ngay lúc này, khốc miệng Mai Nhiễm Y ứa ra dòng máu đỏ, bật ra một câu qua kẽ răng.

Câu này là nói với Vân Khâm và Hoa Tĩnh.

May mà Vân Khâm phản ứng cực nhanh, không chờ Mai Nhiễm Y nói tiếng thứ hai nàng đã tóm lấy Hoa Tĩnh bên cạnh, lao ra khỏi đại điện của Không Thiên phái, chạy thực mạng về hướng hậu sơn.

Sau lưng dường như có người đuổi theo, nhưng Mai Nhiễm Y đã lập tức ra tay chặn đường của đối phương, trong trận tháo chạy này, tuy Vân Khâm thoát ra khỏi vòng vây một cách chật vật, nhưng một tay vẫn xách Uẩn Hoa kiếm, một tay lôi theo Hoa Tĩnh, ba chân bốn cẳng chạy tới huyệt động ở hậu sơn trong sự truy đuổi ráo riết của mấy tên bạch y nhân.

Vân Khâm chưa từng tới đây bao giờ, vừa nhác thấy có một hang động liền dẫn Hoa Tĩnh lao vào đó, cũng chẳng có thời gian để tâm xem đây có phải là động Tử Yên mà Mai Nhiễm Y nói hay không. Sau khi vào động mọi thứ chung quanh bỗng tối sầm xuống, Vân Khâm ngoái đầu nhìn về phía lối vào mới biết ngay lúc nàng tiến vào thì cửa sơn động đã khép lại khiến bốn bề tối đen, không thể nghe được động tĩnh bên ngoài nữa.

Vân Khâm ngẩn ra, đứng dậy bước tới chỗ mình vừa chạy vào, sờ soạng một hồi thì chỉ lần ra được một vách đá đồ sộ chắn ngang trước mặt.

Cửa động cứ như đã biến mất trong nháy mắt vậy.

Nét mặt Vân Khâm rối rắm, lòng còn lo lắng về trận chiến trong đại điện, nhưng bây giờ dù nàng có ra ngoài thì cũng vô dụng, chỉ còn cách quay lưng lại nhìn sâu vào sơn động tối om, nàng phải lấy được thanh kiếm mà Mai Nhiễm Y nói, rồi nhanh chóng ra khỏi đây.

“Hoa Tĩnh.” Nghĩ đến đây Vân Khâm bèn cất giọng gọi khẽ tên Hoa Tĩnh.

Nhưng trong sơn động tối om chỉ nghe thấy tiếng hít thở yếu ớt, hoàn toàn không có tiếng trả lời của Hoa Tĩnh.

Vân Khâm hơi cau mày, nàng cúi đầu móc ra một lá bùa trên người, khẽ niệm chú thuật, lá bùa lập tức phát ra luồng sáng trắng, ánh sáng dần lan rộng ra cho tới khi cả sơn động đều được nó chiếu sáng. Tâm mắt của Vân Khâm hướng về chỗ Hoa Tĩnh nhưng lại chẳng thấy Hoa Tĩnh đâu, chỉ thấy một bé trai mặt mũi thanh tú như ngọc mài, trông vóc dáng cùng lắm chỉ chừng mười tuổi, nó đang mở to cặp mắt trong trẻo nhìn Vân Khâm từ trên xuống dưới với vẻ tò mò.

Vân Khâm nhìn thẳng nhóc trước mắt mà thấy hơi thở mình nghẹn lại.

Mặt mũi của đứa nhỏ này giống hệt với Mộ Sơ Lương đang ngủ say trong tòa tiểu lâu kia.

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Edit: Yunchan

Thời gian cứ như dừng trôi trong phút chốc, Vân Khâm đứng đờ ra tại chỗ, tới cả hít thở cũng nhẹ lại, chỉ im lặng nhìn thẳng bé trước mặt.

Mãi tới khi bé trai kia chớp chớp mắt, lên tiếng hỏi: “Ngươi là ai?”

Giọng của nó toát lên sự trong trẻo và non nớt chỉ có riêng ở trẻ con, thậm chí còn hiền hòa êm ái hơn cả những đứa trẻ cùng lứa, Vân Khâm vừa nghe thấy thì chợt tỉnh táo lại, vẻ mặt phức tạp vô cùng. Nàng không trả lời vấn đề của nó mà chỉ hỏi nhỏ: “Đệ là ai?”

Đứa trẻ này rõ ràng chẳng hề có tâm phòng người chút nào, khi nghe thấy câu hỏi của Vân Khâm thì bèn mỉm cười, đáp ngay: “Ta là Mộ Sơ Lương.”

Nét mặt Vân Khâm vụt thay đổi, Mộ Sơ Lương tí hon ngó thấy phản ứng của nàng thì tò mò hỏi tiếp: “Ngươi từng nghe về ta rồi, đúng không?”

Cho dù thẳng thóc này tự nhận mình là Mộ Sơ Lương, nhưng nét mặt Vân Khâm vẫn chẳng hề giãn ra, nàng không hiểu tại sao mình lại gặp một Mộ Sơ Lương chừng mười tuổi, rồi tại sao thẳng thóc này lại có mặt ở đây, mọi thứ đều vô cùng không tương, nàng chỉ còn biết nhìn thật kỹ đứa nhỏ trước mặt mình như muốn tìm ra sơ hở nhỏ nào đó.

Mộ Sơ Lương buồn cười nhìn thẳng vào nàng, lòng tò mò vẫn chưa chịu yên, hỏi tới: “Ngoài đó qua bao lâu rồi? Ta đã chết rồi ư? Ngươi nghe về ta bằng cách nào?”

Một loạt câu hỏi này khiến Vân Khâm càng nghi ngờ nó hơn, Mộ Sơ Lương nhận ra sự nghi ngờ trên nét mặt nàng thì bỗng bật cười, nghiêng nghiêng đầu nói: “Thôi, hay là để ta giải thích thắc mắc cho ngươi trước đi, nào, ngươi muốn hỏi chuyện gì?”

Nói xong, nó lập tức trưng ra dáng vẻ người lớn y như thật, làm bộ làm tịch khoanh tay nghiêm chỉnh chờ câu hỏi của Vân Khâm.

Ánh mắt của Vân Khâm vẫn đóng đinh trên người nó, hỏi thật nhanh: “Đây có phải là động Từ Yên không?”

Mộ Sơ Lương gật đầu cười đáp: “Phải.”

“Trong động này có cất một thanh bảo kiếm đúng chứ?”

“Ở đây có cất bảo kiếm gì à, sao ta không biết nhỉ?” Mộ Sơ Lương sờ cằm, đôi mắt lấp lánh ra chiều nghiền ngẫm, hỏi: “Ai nói cho ngươi biết?”

“Mai Nhiễm Y.” Sắc mặt Vân Khâm hơi tối xuống, sau khi nghe được câu trả lời của Mộ Sơ Lương, trong lòng nàng nhất thời sinh ra dự cảm không lành, nàng nói tiếp: “Không Thiên phải gặp phải cường địch, sư phụ muốn ta tới đây lấy kiếm giúp...”

Vân Khâm đang nói bỗng khựng lại giữa chừng, thậm chí ở đây đã không có kiếm thì có nói cũng bằng thừa thôi.

Mộ Sơ Lương trẻ con nghe thấy thì cười khê, nó quan sát Vân Khâm một lát, rồi nói: “Y lừa ngươi thôi, động Từ Yên chẳng có bảo kiếm nào cả, nơi này là chỗ ta bế quan luyện công, một khi bước vào thì cửa đá sẽ tự động khép lại, cánh cửa này sẽ không mở ra trong mười ngày nữa tháng đâu.”

Vân Khâm sững sờ, còn chưa lên tiếng đã nghe Mộ Sơ Lương nói tiếp: “Xem ra kẻ địch lần này rất lợi hại, không thì Mai Nhiễm Y đã chẳng bảo ngươi tới đây để giữ mạng.”

Rốt cuộc Vân Khâm cũng hiểu ra.

Thứ gọi là bảo kiếm đó, chẳng qua chỉ là cái cớ để Mai Nhiễm Y bảo nàng tới đây ẩn nấp mà thôi, có lẽ Mai Nhiễm Y đã biết trận chiến này lành ít dữ nhiều, cho nên mới ra quyết định như vậy.

Vân Khâm làm sao ngờ được chân tướng lại ra thế này, vì nàng chưa từng nghĩ cái người lãnh đạm đó lại có tâm tư như vậy.

Nàng gấp rút quay người lại, lần mò trên bức tường đá mới đó còn là cánh cửa, nhưng cửa hang bị đóng rất kín, hoàn toàn chẳng tìm thấy một khe hở nhỏ nào, Vân Khâm đứng bất động tại chỗ chẳng biết xoay sở cách nào, cuối cùng chỉ nghe được giọng Mộ Sơ Lương vọng tới: “Vô ích thôi, không ra được đâu.”

Đến đây Vân Khâm mới ngoảnh đầu lại, định thần nhìn vào bé trai tự nhận là Mộ Sơ Lương, nàng chỉ cảm thấy mọi ngõ ngách ở đây đều kỳ dị, mấy lời linh tinh ngà ngón phát ra từ miệng thẳng thóc này cũng vô cùng kỳ quái.

Mộ Sơ Lương trẻ con như biết trước đối phương sẽ hoài nghi, nó chẳng nói nhiều thêm mà chỉ đón lấy ánh nhìn chăm chú của Vân Khâm một cách hết sức bình thường: “Ngươi muốn hỏi gì nữa?”

Vân Khâm cố lấy lại bình tĩnh, mang theo tâm trạng phức tạp bước tới trước mặt nó: “Ngươi không phải Mộ Sơ Lương.”

“Hừm?” Mộ Sơ Lương ngẩng đầu lên, buồn cười hỏi ngược lại: “Sao ngươi biết ta không phải?”

Vân Khâm mỉm môi không đáp, nhưng vẻ mặt hết sức chắc chắn và cũng không có ý định tranh cãi, Mộ Sơ Lương thấy vô vị, bèn lắc đầu đi vào trong một sơn động khác. Nó bước tới bên cạnh Hoa Tình đang hôn mê, cất giọng nói: “Khiêng cô ta theo ta.”

Vân Khâm bước nhanh tới đỡ Hoa tình dậy, tới khi nhận ra Hoa Tình không bị thương nặng mà chỉ kiệt sức hôn mê thì mới thở hắt ra một hơi, sau đó dìu Hoa Tình dậy một cách cẩn thận, rồi đi theo Mộ Sơ Lương vào sâu trong sơn động.

Son động này không được coi là lớn, chưa đi được mấy bước họ đã vào tới trung tâm thạch thất, căn thạch thất này nom vô cùng đơn sơ, đơn sơ đến nỗi trừ một cái giường đá và một ngọn đèn ra thì chẳng còn gì cả, cả thạch thất trống trơn chỉ có rất nhiều chữ viết kỳ quái khắc trên vách tường, chỉ chít chằng chịt đầy cả phòng.

Vân Khâm đặt Hoa Tình đang hôn mê xuống chiếc giường duy nhất trong phòng, sau đó vừa băng bó cầm máu cho Hoa Tình, vừa thấp giọng nói: “Mộ Sơ Lương... lúc trước luyện công ở đây sao?”

“Đúng vậy, năm nào cũng bế quan ở đây ba tháng.” Đáp lại nàng là bé trai tự xưng Mộ Sơ Lương: “Nơi này chẳng có gì cả, có phải là chán lắm không?”

Vân Khâm băng bó cho Hoa Tình xong thì ngẩng đầu lên, còn chưa lên tiếng, bé trai kia đã nói tiếp: “Cho nên hẳn mới tạo ra ta.”

Vân Khâm dè dặt nhìn nó, lúc này nó mới thu nụ cười lại, giải thích.

Chuyện là sau khi tới Không Thiên phái, năm nào Mộ Sơ Lương cũng phải tới đây tu luyện, vào hai năm đầu hẳn vẫn còn cái tính trẻ con, cho nên tới luyện công cũng chẳng yên, bao giờ cũng muốn tìm vài chuyện để làm, thoát ra khỏi sự nhàm chán lúc bế quan luyện công. Thế nên sau hai năm nghiên cứu thuật pháp, nhân dịp bế quan ba tháng, Mộ Sơ Lương đã tạo ra một ảo ảnh giống mình như đúc ở trong căn thạch thất này.

Ảo ảnh này chẳng có tác dụng nào khác, nó không thể luyện công và cũng không thể đánh nhau, tác dụng duy nhất của nó là nói chuyện với hắn.

Nó biết mọi thứ về Mộ Sơ Lương, tính tình cũng giống hệt Mộ Sơ Lương năm đó, nhưng lúc chế tạo ra ảo ảnh này Mộ Sơ Lương chỉ mới mười tuổi, cho nên tâm tính và hình thể của nó cũng đồng dạng với Mộ Sơ Lương mười tuổi, tới tận bây giờ vẫn không thay đổi.

Nghe xong lời kể của ảo ảnh, không hiểu sao Vân Khâm lại bất chợt nhớ tới nhận xét của Hắc Y về Mộ Sơ Lương.

Mộ Sơ Lương đích thực là một nhân vật thần kỳ, nếu Vân Khâm đoán không sai, thì khi Mộ Sơ Lương chế tạo ra ảo ảnh này đã tận dụng vài loại thuật pháp vô cùng phức tạp, những thuật pháp đó nếu đặt vào nơi khác thì dám chắc sẽ bị người ta dùng để đánh nhau hoặc điều tra tin tức, nhưng Mộ Sơ Lương mất hết hai năm, tốn biết bao là công sức để làm ra ảo ảnh không tan biến này, mà chỉ có một mục đích duy nhất, đó chính là tán dóc.

Mình tán dóc với mình.

Chuyện này mà để người ngoài biết, có khi sẽ không tưởng tượng nổi hoặc cười tới nước lăn lộn ra đất.

Và Vân Khâm cũng đang nhìn ảo ảnh với vẻ mặt không tưởng tượng nổi hết như thế.

Sau khi chứng kiến căn mật thất nhảy nhót lung tung thì hiện tại Vân Khâm đã không còn thấy sốc với những chuyện mà Mộ Sơ Lương làm ra nữa, nhưng rõ ràng nàng còn đánh giá thấp trình độ quái đản của đối phương.

Ảo ảnh chờ giây lát, rốt cuộc mới nói tiếp: “Người hỏi nhiều quá rồi, bây giờ tới lượt ta hỏi chưa?”

“Ta còn chưa hỏi xong.” Vân Khâm cắt ngang lời nó, hỏi tiếp: “Không có cách nào để ra ngoài thật sao?”

“Không có, chẳng qua nếu người chịu nói chuyện với ta, thì ta có thể nhớ ra gì đó cũng nên.” Ảo ảnh ngồi xuống cái ghế bên cạnh, cái ghế đó còn cao nó, sau khi nó ngồi xuống hai chân còn chẳng chạm tới đất, cứ thế mà đơng đa đơng đưa.

Vân Khâm nhìn nó bán tín bán nghi, nhưng vẫn ngồi xuống. Nàng đã từng nghĩ tới nghĩ lui vô số lần rằng sau khi tỉnh lại Mộ Sơ Lương sẽ có dáng vẻ gì, lần đầu tiên nàng và người đó đối thoại sẽ ra sao, nhưng giả nào nàng cũng không ngờ được lần đầu mình đối diện với “Mộ Sơ Lương” lại trong tình huống này, mà “Mộ Sơ Lương” mười tuổi trước mặt còn rất khó chơi, gần như khác biệt hoàn toàn với lời kể của mọi người trong Không Thiên phái.

Trong lúc Vân Khâm còn đang đắm chiêu thì ảo ảnh kia lại lên tiếng: “Người nói cho ta biết... hôm nay là ngày mấy đi?”

Đây là một câu hỏi có hơi lạ lùng, Vân Khâm im lặng chốc lát, rồi đáp: “Ngày mười ba năm một trăm năm mươi hai.”

Ảo ảnh nghe Vân Khâm trả lời xong thì cúi đầu đếm ngón tay, Vân Khâm nhìn chăm chăm động tác của nó không lên tiếng, lát sau mới thấy nó ngẩng đầu lên, giọng nhẹ nhàng: “Cách lần cuối cùng ta gặp Mộ Sơ Lương mười sáu năm, vậy thì... Mộ Sơ Lương đã chết rồi à?”

Vân Khâm lắc đầu: “Huynh ấy chưa chết.”

“Chưa chết?!” Đến đây ảo ảnh mới có vẻ ngạc nhiên, nó cúi đầu đếm lại một lát, sau đó trừng mắt nhìn Vân Khâm một cách hồ nghi, thả tay xuống nói: “Sao có thể, bây giờ cũng hơn ba mươi tuổi rồi, sao Mộ Sơ Lương còn sống được chứ?”

“Huynh ấy vẫn chưa chết, chỉ bị thương hôn mê thôi.” Vân Khâm không hiểu ảo ảnh này phán đoán kết quả dựa vào đâu: “Tại sao người nói huynh ấy chết?”

Ảo ảnh nghe vậy bèn nhướng mày đáp: “Vi người của Mộ gia đã định sẵn là không sống qua ba mươi tuổi.”

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15

Edit: Yunchan

Vân Khâm chưa từng nghe về chuyện này, trong khi ảo ảnh trước mắt thì lâu lâu lại phát biểu mấy câu linh tính khiến nàng do dự có nên tin nó hay không, nàng chỉ hơi phân vân chốc lát mà ảo ảnh kia đã nhận ra, mắt nó ánh lên ý cười: “Mộ Sơ Lương lâu rồi không tới đây, ta cũng lâu rồi không có ai để nói chuyện, hay là trước khi ra ngoài ngươi ở lại đây nói chuyện với ta một chút đi? Ta sẽ kể hết mọi chuyện của Mộ Sơ Lương cho ngươi nghe.”

“Ngươi có cách giúp ta ra ngoài sao?” Vân Khâm lập tức nghe ra ngụ ý trong lời nó nói.

Ảo ảnh nhẹ nhàng chớp chớp mắt, giọng hiền hòa: “Có lẽ là có.”

Vân Khâm mím môi im lặng, có thể gặp được ảo ảnh của Mộ Sơ Lương ở đây dĩ nhiên nàng rất mừng rỡ, nhưng hiện tại mọi mừng rỡ đều tan biến theo biến cố của Không Thiên phái, Mai Nhiễm Y lừa nàng vào son động này là muốn bảo toàn tính mạng cho nàng, nhưng nàng không thể an tâm nhận sự bảo vệ này, nàng nhất định phải ra ngoài, nhất định phải nhanh chóng quay lại, dù chỉ giúp được một chút cũng tốt hơn là ngồi chờ ở đây trong thấp thỏm.

Giọng nàng nhỏ xuống, thì thầm: “Hay ngươi để ta ra ngoài trước đi, chờ giải quyết xong chuyện Không Thiên phái rồi ta sẽ quay lại nói chuyện với ngươi, có được không?”

“Lúc đó thì trễ rồi.” Ảo ảnh không chịu đáp ứng yêu cầu của Vân Khâm, chống nạnh lắc đầu: “Không được.”

Vân Khâm còn muốn giải thích thêm thì ảo ảnh đã nói tiếp: “Ngươi nói chuyện với ta, không chừng ta sẽ giúp ngươi cứu người?”

Vân Khâm ngẩn ra.

Ảo ảnh cười hờn hien, giống hệt một tiểu thiếu gia chưa từng trải qua thế sự: “Mai Nhiễm Y rất lợi hại, bây giờ khó khăn lắm mới đụng được đối thủ mạnh như vậy, cái người mê võ thuật đó nhất định sẽ hận không thể đại chiến với cao thủ ba ngày ba đêm, bây giờ chúng ta mà ra tay cứu thì y lại đâm ra khó chịu cho coi, thay vì vậy ngươi ở đây nói thêm với ta vài câu không tốt hơn à?”

Nói tới đây, ảo ảnh bèn nhảy khỏi ghế, bước chậm rãi tới trước Vân Khâm: “Huống chi ngươi có rất nhiều chuyện muốn nói với ta?”

Vân Khâm nhìn ảo ảnh hoài nghi, không hiểu sao nó lại đưa ra cái phán đoán này.

“Bởi vì ngươi chưa từng rời tay khỏi Uẩn Hoa kiếm.” Ảo ảnh liếc Uẩn Hoa kiếm trong tay Vân Khâm, sau đó ngược mắt nói: “Hơn nữa, ánh mắt ngươi nhìn ta...”

Chẳng hiểu sao, trước mắt rõ ràng là một đứa trẻ chỉ mười tuổi đầu, vậy mà Vân Khâm lại bị nó nhìn tới nỗi hơi khựng lại, phải dời mắt sang Hoa Tinh bên cạnh, thấy thế ảo ảnh lại đột nhiên bật cười.

Nụ cười này khác hẳn với lúc nãy, dường như là thật sự vui vẻ, hồi lâu sau nó mới gỡ ra dáng vẻ thần bí, hất cằm nói: “Ngươi ngồi đi.”

Dù Vân Khâm chưa trả lời nhưng đã ngồi về chỗ, hành động này coi như đã đồng ý trò chuyện với nó.

Nàng tin Mộ Sơ Lương, cho dù đối phương chỉ là ảo ảnh mà y để lại, nhưng sau một thoáng do dự nàng vẫn chọn tin tưởng.

Thấy Vân Khâm ngồi xuống rồi ảo ảnh mới nói tiếp: “Lúc nãy ta nói người của Mộ gia không sống qua ba mươi tuổi, đó là thật.”

Từ lúc nãy Vân Khâm đã rất quan tâm tới vấn đề này, bây giờ nghe nó lặp lại nàng cũng buột miệng hỏi: “Đến cùng thì tại sao?”

“Ngươi tin ta rồi à.” Ảo ảnh quay đầu lại.

Vân Khâm nói: “Mộ lão gia qua đời khi Mộ Sơ Lương mới mười tuổi, đúng lúc ông cũng vừa tầm ba mươi.”

Ảo ảnh nghe vậy thì nụ cười hơi héo đi, lắm bầm: “Đúng vậy, Mộ Sơ Lương tạo ra ta chưa được bao lâu thì cha đã chết.”

“Thật ra thì cha đã biết trước là mình sẽ chết rồi.”

Vân Khâm chưa hiểu nên chỉ nghiêm túc nhìn nó.

Ảo ảnh tiếp tục: “Chắc ngươi không biết thôi, trước khi Mộ Sơ Lương tám tuổi không để nói chuyện như ta đâu, hồi nhỏ hắn là một tên ưa gây chuyện chính cống.”

Chuyện này Vân Khâm đã nghe kể nên không kinh ngạc chút nào, ảo ảnh thấy vẻ mặt Vân Khâm bình tĩnh thì cũng cho qua luôn, nói tiếp phần sau:

“Nhưng sau đó hần đột nhiên thay đổi, ngươi có biết tại sao không?”

Đây mới là chuyện mà Vân Khâm đang thắc mắc, lòng nàng chùng xuống, hỏi nhỏ: “Tại sao?”

“Vì cha nói cho hần biết một vài chuyện.”

Ảo ảnh mỉm cười hỏi Vân Khâm: “Từ nhỏ cha đã có thiên tư xuất chúng, lên mười đã nổi danh thiên hạ, trừ ma vệ đạo khắp nơi, chưa bao giờ thất thủ. Còn Mộ Sơ Lương cũng thiên phú dị bẩm, dù trước tám tuổi chỉ lo chơi đùa phá phách, nhưng thực lực vẫn vượt xa bằng hữu cùng trang lứa, ngươi có biết tại sao không?”

Vân Khâm không biết, nhưng nàng không cần phải hỏi, vì nàng biết đối phương nhất định sẽ nói.

Ảo ảnh tiếp luôn: “Vì người của Mộ gia sau khi ra đời sẽ bị dẫn tới từ đường của Mộ gia, dùng độc môn bí kỹ truyền qua mấy đời Mộ gia để kích thích tất cả tiềm lực trong cơ thể, từ đó trở đi họ tu luyện cũng vượt trội hơn người khác, chừng mười tuổi là có thể sánh vai với cao thủ đương thời, ngươi nói xem có lợi hại hay không?”

Vân Khâm nghe mà kinh hoàng trong lòng, nhưng sau đó đã thay đổi suy nghĩ: “Trên đời này có loại công pháp như vậy thật sao?” Trong lòng nàng rất rõ, mọi sự tu hành đều thuận theo thiên đạo, thế gian này lẽ ra không nên tồn tại loại công pháp nghịch thiên như thế.

Thế nhưng ảo ảnh lại gật đầu: “Dĩ nhiên là có, chẳng qua là phải bỏ ra một cái giá thôi.”

“Cái giá đó chính là, người của Mộ gia bắt đầu từ năm hai mươi lăm tuổi cơ thể sẽ càng ngày càng suy yếu, tới năm ba mươi tuổi thể lực sẽ suy kiệt mà chết.”

Ảo ảnh nói như đây là chuyện đương nhiên, giọng cũng nhẹ nhàng: “Vốn là chuyện nghịch thiên, thọ số tất nhiên cũng kém hơn người khác rất nhiều, do đó ta mới nói Mộ gia không có ai sống qua ba mươi tuổi.” Ảo ảnh nói tới đây thì đột nhiên ngược mắt lên, nhìn Vân Khâm khoái trá: “Lúc Mộ Sơ Lương biết chuyện này thì mới tám tuổi, còn cha thì đã hai mươi tám.”

Mặt Vân Khâm trắng bệch ra, ghì chặt lấy Uẩn Hoa kiếm: “Khi đó huynh ấy...”

Ảo ảnh cười híp mắt, nhấn mạnh từng chữ: “Khi đó chuyện hần muốn làm nhất chính là bóp chết cha mình.”

“Hần là con em quyền quý quần là áo lụa, chẳng ôm chí lớn cao xa mà chỉ muốn chơi đùa phá phách, từ trước đến giờ chưa từng nghĩ mình sẽ làm tuyệt đại cao thủ, phò tá chính nghĩa hay trừ ma vệ đạo gì, hần đã tính sống vui vẻ đến già, nhưng lúc đó cha lại nói với hần rằng hần chỉ còn lại hai mươi năm tuổi thọ.” Ảo ảnh nói tới đây giọng bỗng trầm xuống thấy rõ: “Cha rồi cũng phải chết, đợi sau khi cha chết rồi, tất cả trách nhiệm đều sẽ đổ lên đầu hần, bất kể hần có muốn hay không, có chịu hay không, có tình nguyện hay không.”

Ảo ảnh ngửa mặt lên, nhìn Vân Khâm khàn giọng bất bình: “Cõi đời này làm gì có chuyện kỳ cục như vậy, người ta mới sinh ra mà đã quyết định giùm tương lai người ta, rõ ràng là không nói phải trái.”

Nó càng nói càng tức, cứ như nếu không chờ được câu đồng tình cũng Vân Khâm thì không chịu nói tiếp.

Vân Khâm nhìn nó với ánh mắt phức tạp, nàng bắt đầu cảm thấy trước mắt mình không phải là ảo ảnh mà chính là Mộ Sơ Lương, Mộ Sơ Lương của năm mươi tuổi, một thiếu niên trẻ dại vừa nghe được tin dữ, bị buộc phải rời xa cuộc sống yên vui, bị đẩy vào vực sâu thực tế.

“Đúng, không nói phải trái.” Vân Khâm thì thầm, rồi nàng bất giác nghĩ tới mình, cũng trong một tối như thế mà cả thế giới của nàng đều thay đổi, từ đó bị ép phải trở nên mạnh mẽ, đi trên con đường xa xôi hơn.

Ảo ảnh nghe thấy câu trả lời của Vân Khâm thì đột nhiên dụi lại, nó đưa mắt lạng lẽ nhìn Vân Khâm, rồi quay sang nói với giọng bất đắc dĩ: “Thôi, chuyện qua lâu như vậy, lão già cũng xuống đất từ lâu rồi.”

“Sau khi Mộ Sơ Lương biết chuyện này thì tất cả đều thay đổi. Thanh danh mấy ngàn năm qua của Mộ gia không phải chỉ cần hần nói không chịu gánh là được.” Ảo ảnh nhẹ giọng nói: “Nhưng hai mươi năm thì có thể làm gì đây?”

Vân Khâm không biết.

Trong thiên hạ này, tuổi thọ của người tu đạo rất dài, trăm năm chẳng phải quá lâu với họ, mà đối với người có công lực thâm hậu thì dung nhan còn bất lão, sống đến hơn mấy trăm ngàn năm, thậm chí tu thành tiên trường sinh bất lão.

Thế thì hai mươi năm đối với họ thật sự quá ngắn.

Nàng biết trước khi Mộ Sơ Lương bị thương hôn mê, y chỉ mới hai mươi lăm tuổi.

Nếu đúng như ảo ảnh nói thì chỉ còn năm năm nữa thì cơ thể y sẽ bắt đầu bước vào thời kỳ suy nhược.

Có lẽ cả Không Thiên phải chỉ biết y đã bôn ba khắp nơi vì chính đạo, còn chuyện y đã đi tới thời kỳ đó chưa thì chẳng ai biết.

“Hai mươi năm, những chuyện có thể làm được hần đều đã làm hết.” Ảo ảnh lại nói tiếp, lần này giọng nó nhẹ đi rất nhiều: “Tiếc là còn thiếu một

chuyện.”

“Chuyện gì?” Vân Khâm hỏi.

Ảo ảnh không trả lời nàng mà chỉ nhẹ nhàng mảy, rồi nó bỗng quay ngoắc thái độ: “Được rồi, chuyện ta muốn nói đã nói xong hết rồi, ngươi đi người bên cạnh theo ta.”

Ảo ảnh này dường như có thói quen độc thoại, Vân Khâm còn chưa đáp thì nó đã tiếp luôn: “Thật ra thì ban đầu để đề phòng có cường địch xâm phạm, chúng môn Mai Phụng Viễn và Mộ Sở Lương đã từng bày một trận pháp chung quanh Không Thiên phái, trận pháp này tập hợp rất nhiều năng lượng của những vị cao nhân Không Thiên phái nhiều năm trước, dù là thần tiên tới đây thì cũng phải tốn hết sức mới đối phó được. Vì chuyện này rất hệ trọng, nên chỉ có Mai Phụng Viễn và Mộ Sở Lương biết thôi, chúng ta chỉ cần khởi động trận pháp này, đồng thời kẻ địch không phải thần tiên quá lợi hại, thì ít nhất cũng sẽ có tên bị trọng thương.”

Ảo ảnh đi tới trước: “Khéo thay, cơ quan khởi động trận lại ở ngay trong động Tử Yên này.”

Vân Khâm thấy nó đi xa thì vội vàng đỡ Hoa Tình còn đang hôn mê dậy, đi theo sau lưng nó vào trong thạch thất, rẽ qua một con đường lát gạch tối om, tới một huyệt động khác.

Trong huyệt động này trống huơ trống hoác, chỉ có một cái thạch đài khắc đầy phù văn đang đặt ở chính giữa huyệt động.

Ảo ảnh chợt ngoái đầu lại: “Trận pháp này chỉ có thể dùng một lần, cùng lắm chỉ xử được kẻ địch lần này, nếu tương lai gặp phải đột kích thì chỉ có thể dựa vào sức của các ngươi thôi.”

Vân Khâm nghiêm túc gật đầu, hỏi: “Phải làm sao mới khởi động được trận pháp này?”

“Uẩn Hoa kiếm.” Ảo ảnh chỉ vào thanh kiếm trong tay Vân Khâm: “Mai Nhiễm Y bảo ngươi vào đây là đúng chỗ rồi, xem ra Không Thiên phái còn tốt số lắm.”

Ảo ảnh nói không sai, cũng vì hàng loạt những tình huống ngẫu nhiên mới có ngày hôm nay.

Nàng mỉm cười bước tới thạch đài, rồi gác Uẩn Hoa kiếm nằm ngang trên thạch đài.

Thạch đài này quả nhiên có mối liên hệ thần bí nào đó với Uẩn Hoa kiếm, ngay khi Vân Khâm đặt nó vào thạch đài, phù văn khắc trên đó đột nhiên bùng sáng, kim quang không giới hạn bỗng nhiên tỏa ra bên trong sơn động, mặt đất bốn phía bắt đầu rung chuyển dữ dội, bốn vách sơn động cũng nứt nẻ vỡ vụn, trong khung cảnh hỗn loạn này, trên bức tường đá đối diện Vân Khâm đột nhiên tách ra một khe hở, vạt nắng ban mai quen thuộc chiếu thẳng vào động qua khe hở đó.

Trong tình cảnh này Vân Khâm lại nghe ảo ảnh mỉm cười: “Nghe chuyện xưa xong rồi, ngươi cũng nên ra ngoài đi.”

Vân Khâm lật đật quay đầu lại, thấy ảo ảnh kia đang dần trở nên trong suốt, vô số hạt bụi sáng bay vờn quanh nó, cứ như nó sắp hòa tan vào ánh sáng vậy.

Nàng hơi ngần ra, buột miệng hỏi: “Tại sao phải kể với ta những chuyện đó?”

Ảo ảnh có vẻ hơi buồn cười với câu hỏi này, nụ cười trên mặt nó vẫn nhạt nhòa, giọng điệu vẫn hết như một đứa trẻ bất hảo: “Ta chỉ muốn lần cuối cùng được nói chuyện với ai đó, khéo sao ngươi lại ở cạnh ta.”

Vân Khâm vừa nghe thấy câu này, trong lòng liền có dự cảm không lành, nàng cắn môi nói: “Ta sẽ quay lại tìm ngươi.”

“Sơn động sắp sụp, ta cũng phải tan biến thôi.” Ảo ảnh bật cười, giọng êm ái lúc xa lúc gần.

Nó đứng yên tại chỗ, chợt hỏi: “Đúng rồi, ngươi tên gì?”

“Vân Khâm.” Vân Khâm đáp trịnh trọng: “Ta tên là Vân Khâm.”

“Vân Khâm.” Ảo ảnh lầm nhảm tên nàng rồi thoáng liếc nhìn đất đá đang sụp đổ ngày một nhiều trong sơn động, nó bèn phát phát tay với Vân Khâm, nhìn Vân Khâm mang Hoa Tình ra khỏi sơn động, nhưng vào phút cuối nó như sực nghĩ tới điều gì, bỗng cất giọng gọi với theo Vân Khâm: “Đúng rồi, ta có thể tỉnh lại thật sao?”

Lúc trước nó cứ một hai gọi Mộ Sở Lương là “Hắn”, nhưng bây giờ lại đổi cách xưng hô.

Vân Khâm nghe ra sự thay đổi này, nàng diu Hoa Tình dừng chân lại, sau đó gật đầu thật mạnh: “Ta vẫn đang đợi huynh tỉnh lại.”

Ảo ảnh của Mộ Sở Lương nghe thấy câu này thì lại bắt đầu mỉm cười, ánh mắt cong lại thành hình trăng non xinh đẹp, bên trong màn bụi sáng nom hết như tranh vẽ, nó nói: “Có phải muội thích ta không?”

Thân hình Vân Khâm cứng lại, cứ như trong phút chốc chưa hiểu rõ ý của đối phương.

Nhưng ở cách đó chẳng gần cũng chẳng xa, đằng sau màn bụi sáng, ảo ảnh nọ lại thì thầm: “Còn ta lại rất thích muội.”

Câu này phát ra rất nhẹ, nhẹ như một hạt bụi bay theo gió, nó bị trận hỗn loạn này khơi dậy, sau đó bị chôn vùi trong trận sụp đổ của gạch đá.

~ Hết chương 15 ~

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Edit: Yunchan

Ở trong sơn động một đêm cũng hết như trải qua giấc mộng chưa bao giờ tồn tại, Vân Khâm cố tỉnh táo lại trong tiếng đất đá sạt lở và mặt đất rung chuyển, ôm chặt lấy Hoa Tinh trong lòng, sau đó đưa mắt quan sát tình hình dưới núi.

Động Tử Yên nằm trên sườn núi đằng sau hậu sơn, bên dưới là cả một tòa Không Thiên phái đồ sộ, hiện tại trên núi hỗn loạn vô cùng, còn dưới núi cũng chẳng bình yên, tuyết phủ trên mặt đất bị trận rung chuyển này làm sạt lở, khiến cả Không Thiên phái bị một màu trắng xóa chiếm lĩnh, mà trong cơn mưa tuyết che mắt tầm mắt này, một bức màn sáng kim sắc từ từ dâng lên từ sơn môn Không Thiên phái sau đó lan rộng ra bốn phía, chỉ thấy khắp bốn bề Không Thiên phái tỏa ra ánh vàng trang nghiêm, kim quang này càng lúc càng thịnh, càng lúc càng chói rực, bao phủ lấy toàn bộ Không Thiên phái!

Và gần như cùng một lúc, vài chiếc bóng trắng đồng loạt phóng vút ra khỏi sơn môn, rồi mất hút ở chân trời.

Dù cách rất xa, nhưng Vân Khâm vẫn nhận ra chúng, đó là bọn bạch y nhân giao thủ với mọi người Không Thiên phái lúc trước, hiện tại bọn chúng đã rút lui, xem ra trận pháp mà ảo ảnh nói quả nhiên có tác dụng.

Nghĩ tới đây, Vân Khâm không khỏi quay lại nhìn sơn động mà mình mới đi ra, nhưng sơn động sau lưng đã đổ sụp từ lâu, không còn hình dáng ban đầu nữa, còn ảo ảnh kia tất nhiên cũng tan thành mây khói theo đó.

Ánh mắt Vân Khâm buồn bã, trong lòng dâng lên cảm giác mất mát mơ hồ.

Những lời mà ảo ảnh nói trong sơn động nàng đều nhớ rõ từng câu từng chữ, khó lòng quên được.

Thậm chí nàng còn cảm thấy, có lẽ nó chính là Mộ Sơ Lương, một Mộ Sơ Lương mới mười tuổi đầu, hoang mang trước tương lai.

Người đó đã để bản thân mình lại trong sơn động vĩnh viễn, thứ mang ra chỉ là một đại sư huynh Mộ Sơ Lương Không Thiên phái nho nhã đoan chính, tất cả đều nghĩ cho chính đạo thiên hạ.

Cảm giác mất mát trong lòng Vân Khâm càng rõ nét hơn, nhưng không cách nào tìm lại bóng dáng đó nữa.

“Sư muội.” Ngay khi Vân Khâm đang thờ người ra, thì người được Vân Khâm diu này giờ rốt cuộc cũng mở mắt ra. Nàng nhìn quanh quất với vẻ mờ mịt, tới khi nhớ ra mọi chuyện thì mới biến sắc, níu lấy cánh tay Vân Khâm, hỏi dồn: “Sư phụ đâu rồi? Bây giờ họ... ra sao rồi?”

Vân Khâm lắc đầu, sắc mặt nặng trĩu: “Không biết.” Nàng giữ lấy cơ thể mềm nhũn của Hoa Tinh, thấp giọng hỏi: “Tỷ còn đi được không?”

Hoa Tinh tỉnh lại sau cơn hôn mê nên đã lấy lại chút sức lực, nàng cắn môi gạt đầu, Vân Khâm bèn tiếp lời: “Vậy chúng ta mau về xem tình hình ra sao đi.”

Hoa Tinh gạt đầu lần nữa, hai người hối hả đi xuống dưới núi.

Trận rung chuyển ban nãy đã dừng trả lại sự yên tĩnh cho chung quanh, chỉ có dấu vết còn lưu lại khắp nơi là chứng tỏ đêm qua đã xảy ra một trận chiến ác liệt.

Lúc Vân Khâm và Hoa Tinh chạy vội vào đại điện thì Mai Nhiễm Y đang xách thanh kiếm đầm máu toan bước ra ngoài, khi thấy bọn Vân Khâm chạy tới y mới dừng bước lại, hỏi ngay: “Trận pháp này là do các người khởi động?”

Vân Khâm nhìn quanh một vòng, rồi khẽ gật đầu.

Trong lúc hai người trao đổi thì Mai Sơ Lương cũng đi tới, nàng trông thảm hại hơn Mai Nhiễm Y rất nhiều, áo quần xộc xệch còn nhuộm đầy máu, bên má cũng xước một đường rí máu, nhưng nàng không để ý đến nó chỉ tập trung hỏi Vân Khâm: “Đến cùng thì đã xảy ra chuyện gì?”

Vân Khâm không giấu giếm gì, sau khi theo mọi người quay vào đại điện thì thuật lại chuyện xảy ra trong động, chỉ lược bỏ bớt đoạn quá khứ của Mộ Sơ Lương.

Tới khi Vân Khâm nói xong Mai Sương Mộng mới thờ hắt ra, không ngờ vì nhân duyên ngẫu nhiên mà trận pháp nhiều năm trước của Không Thiên phái lại được khởi động, nhờ đó mọi người mới vượt qua được kiếp nạn này.

Tuy vậy, nét mặt của Mai Sương Mộng vẫn chẳng hề dịu lại.

Ai cũng biết, nếu bọn chúng đã tới một lần, thì dĩ nhiên sẽ có lần hai.

Về mặt Vân Khâm cũng vô cùng nghiêm túc: “Áo ảnh đó nói rằng trận pháp này chỉ có thể dùng một lần.”

“Không sai.” Mai Sương Mộng là tông chủ Mạnh Chương Tông của Không Thiên phái năm xưa nên hiểu rất rõ về trận thuật, chỉ cần liếc nhìn qua nàng đã đoán được: “Trận pháp này cùng lắm chỉ duy trì được nửa tháng, trong vòng nửa tháng này người ngoài không thể nào bước vào, nhưng nửa tháng sau, nếu Doanh Châu tấn công lần nữa thì chẳng còn cách nào.”

Bọn người Doanh Châu tới đây lần này nhất định chỉ là màn dạo đầu, đối thủ mạnh hơn có lẽ còn ở phía sau.

Mai Sương Mộng nói đến đây thì mắt tối xuống, ngoảnh sang Mai Nhiễm Y: “Muốn giữ được Không Thiên phái, chúng ta chỉ còn nước cầu viện những môn phái khác thôi.”

Mai Nhiễm Y nhìn đáp lại, không có ý kiến, Mai Sương Mộng bèn nói tiếp: “Trong nửa tháng này ta sẽ phái những người còn lại xuống núi để cầu viện những môn phái khác, Vân Khâm và Hoa Tinh hãy ở lại đây.”

Về mặt nàng phức tạp, trầm giọng nói: “Hai người nhập môn chưa lâu, tùy tiện xuống núi e rằng càng nguy hiểm hơn, hiện tại đã có trận pháp bảo hộ, trong vòng nửa tháng nơi này là an toàn nhất.” Nàng đối diện với Vân Khâm chốc lát, đoạn thở dài: “Chờ bọn ta quay lại.”

Vân Khâm gật đầu, nhận lệnh. Lượng sức mà làm, nàng biết rõ hiện tại thủ ở đây là cách tốt nhất, mà ở lại đây, nàng cũng có thể điều tra được nhiều chuyện liên quan tới Doanh Châu hơn từ chồng thư mà Mộ Sơ Lương để lại, chuẩn bị sẵn sàng cho trận chiến kế tiếp.

Khi thấy Vân Khâm gật đầu đồng ý, Hoa Tinh lại do dự hồi lâu, song cuối cùng cũng phải đồng ý, đến tận lúc này, ánh mắt Mai Sương Mộng mới lóe lên, vỗ nhẹ vào vai Vân Khâm: “Hai đứa cũng mệt rồi, đi về nghỉ đi.”

Vân Khâm nhẹ gật đầu, hỏi qua tình trạng của những người khác trong Không Thiên phái mới biết có người bị thương, có người cần được chăm sóc, hiện tại những người đó đã ra về hết, chờ lát nữa họ sẽ thu dọn hành trang để chuẩn bị xuống núi.

Không Thiên phái bị cô lập giữa núi tuyết, sau mười năm rút cuộc đã ra khỏi gió tuyết, nhưng không ngờ lại ở trong tình cảnh này.

Khi sắp ra khỏi đại điện, Vân Khâm không khỏi nhìn lại Mai Nhiễm Y, người nọ vẫn vô cảm nghiêm nghị như hàn mai, chỉ liếc về phía Vân Khâm với ánh nhìn lãnh đạm, lòng Vân Khâm có điều muốn hỏi, nhưng nhìn mọi người ở đây thì đành phải dần chóng xuống, trở lại nơi ở của đệ tử với Hoa Tinh.

*

Vân Khâm và Hoa Tinh tách ra ai về nhà nấy, đến tận giờ này Vân Khâm mới có thể thả lỏng tư lòng bị kéo căng, đi về ghế ngồi.

Vân Khâm đã từng có kinh nghiệm vượt qua ranh giới sinh tử, sau đó nàng bắt đầu cố gắng luyện kiếm, bắt đầu điều tra tất cả những thứ có liên quan tới Doanh Châu, nàng tin sẽ có một ngày mình có thể dựa vào năng lực của bản thân để đối kháng với Doanh Châu, để báo thù cho những người đã chết vì mình.

Nhưng mãi tới đêm qua, đối diện với bọn bạch y nhân cao sâu không lường được đó, Vân Khâm mới hiểu rõ mình đang đối địch với ai.

Nàng cơ bản chẳng làm được gì cả.

Thực lực của nàng kém chúng quá xa, ngay cả bọn bạch y nhân đó mà nàng cũng không thể nào đánh lại, đừng nói chi tới kẻ đáng sợ hơn đứng sau chúng.

Một nỗi bất lực và tuyệt vọng chưa bao giờ có ập tới như sóng trào, nhấn chìm lấy Vân Khâm, nàng ngồi ở bên cạnh bàn mà chỉ thấy gió rét thổi lùa vào cửa sổ, hơi lạnh lan tỏa khắp phòng, nàng đứng dậy, đang định đóng cửa sổ lại thì bỗng bị thứ gì đó đập nhẹ vào đầu gối.

Nàng cúi đầu xuống mới biết thì ra là Uẩn Hoa kiếm đang cạ vào chân mình.

“Sao hả?” Vân Khâm khom lưng xách Uẩn Hoa kiếm lên, thấy thanh kiếm kia nằm im ru trong lòng bàn tay mình thì không hiểu sao bờ môi mím chặt lại hé ra một nụ cười: “Nếu người có thể nói chuyện với ta thì hay biết mấy.”

Nàng nhìn thanh kiếm trong tay mình, rồi lại vô thức nghĩ tới Mộ Sơ Lương, nhớ tới bé trai nói chuyện với mình trong sơn động.

Chỉ trách khi ấy quá cấp bách, nàng chỉ ngồi yên lắng nghe chứ chưa thật sự trò chuyện với nó được mấy câu.

Bây giờ có muốn nói thì cũng đã muộn rồi.

Ngay vào lúc Vân Khâm đang thần thờ, thì một tiếng gõ cửa bỗng vọng tới, Vân Khâm bèn đặt kiếm xuống đi ra mở cửa, phát hiện người tới là Hoa Tinh.

Hoa Tinh đứng ngoài cửa, sắc mặt vẫn còn tái nhợt, chẳng qua trong nét tái nhợt đó vẫn mang theo nụ cười hết sức gượng gạo.

“Có chuyện gì sao?” Vân Khâm hỏi.

Hoa Tinh đưa thứ đang ôm trong ngực tới trước mặt Vân Khâm, lúc này Vân Khâm mới nhận ra thứ nàng cầm là ít thuốc trị thương và vài trấu, bèn hỏi với giọng khó hiểu: “Sao vậy?”

Ánh mắt Hoa Tinh nhìn chằm chằm lên người Vân Khâm, thấy Vân Khâm vẫn chưa hiểu thì mới chia ngón tay ra chỉ vào cánh tay của nàng: “Muội bị thương, ta tới đây băng bó vết thương cho muội.”

Vân Khâm nhìn theo hướng chỉ của Hoa Tinh, đến giờ mới phát hiện trên cánh tay mình bị rạch một vết thương dài ngoằn, có lẽ là bị thương lúc mang Hoa Tinh tới hậu sơn, có điều nàng nóng lòng tới động Tử Yên nên quên băng mắt nó.

Thấy Hoa Tinh đã tìm tới tận đây, Vân Khâm cũng chẳng còn cách nào để cự tuyệt nữa, đành phải gật đầu nói: “Cám ơn.”

Thế là Hoa Tinh vội bước vào phòng, kéo Vân Khâm ngồi xuống ghế, rồi băng bó vết thương cho Vân Khâm. Vân Khâm ngồi yên ở bên, vẻ mặt vẫn không có chút gợn sóng, Hoa Tinh cẩn thận xử lý vết thương trên cánh tay mà không nên nổi phải thấp giọng nói: “Muội không sợ đau sao?”

“Hả?” Vân Khâm như có vẻ thần thờ, sau khi nghe Hoa Tinh hỏi lại mới đáp: “Không sợ.”

Hoa Tinh nói tiếp: “Nếu ta được như muội thì tốt rồi, mặc dù ta nhập môn sớm hơn muội, nhưng chẳng hề biết gì cả, kiếm pháp cũng chỉ gà mờ, bây giờ Không Thiên phái xảy ra biến cố mà ta chẳng giúp được gì.”

Vân Khâm yên lặng nghe Hoa Tinh nói, tới khi vết thương trên tay được băng bó đâu vào đó, Hoa Tinh đứng dậy rồi thì Vân Khâm mới thấp giọng hỏi: “Đối với tỷ, Không Thiên phái quan trọng đến thế sao?”

“Dĩ nhiên, vì nơi này đã thu nhận ta mà.” Hoa Tinh ôm lấy thuốc trị thương, cười khê: “Rời khỏi đây rồi, ta đâu còn nơi nào để đi nữa.”

Vân Khâm mím chặt môi, nghe đến đây mới nhận ra, hiện tại nàng cũng như Hoa Tinh, từ lâu đã quen với nơi này, rời khỏi nó rồi thì chẳng còn chỗ để đi nữa.

Lẽ ra nàng không nên nán lại lâu đến thế.

Hai người họ nhìn nhau hồi lâu, còn chưa kịp lên tiếng thì đã nghe bên ngoài vang lên tiếng chuông, trên núi Không Thiên đồ tuyết trắng xóa, tiếng chuông ngân vang trong tuyết càng tôn lên nét đìu hiu, tiếng sau nối tiếp tiếng trước, ngân mãi vẫn chưa ngừng.

Hoa Tinh nhanh chóng đặt vật trong tay xuống rồi nhào người ra ngoài cửa sổ, ló đầu nhìn: “Là tiếng chuông đưa tiễn!”

“Sur huynh sư tỷ xuống núi rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Edit: Yunchan

Sau khi mọi người xuống núi, Không Thiên phái vốn đã vắng vẻ nay càng thêm lạnh lẽo, người ở lại trên núi hiện tại ngoài Hoa Tinh và Vân Khâm ra thì chỉ còn mỗi Mai Nhiễm Y.

Mai Nhiễm Y chưa từng rời khỏi núi, tuy Vân Khâm khá hiếu kỳ nhưng không hỏi, chỉ thấy ngày nào y cũng canh giữ đại điện đồ nát sau trận chiến hôm đó, im lìm trầm mặc, chẳng biết là đang làm gì. Vân Khâm có trông thấy y vài lần nhưng chưa bao giờ tới gần, chỉ lăm lăm quay đi, làm tiếp chuyện mình nên làm.

Hoa Tinh vẫn chăm chỉ luyện kiếm mỗi ngày, còn Vân Khâm thì vẫn đều đặn chạy tới thư phòng Lăng Quang tông vào ban ngày, đọc những quyển sách mà Mộ Sơ Lương để lại.

Trong lòng nàng rất rõ, nửa tháng không phải là thời gian dài, đến nửa tháng sau người của đảo Doanh Châu sẽ đột phá trận pháp tấn công vào Không Thiên phái, trước khi chuyện đó xảy ra, nàng có thể tăng được bao nhiêu sức mạnh cho mình thì tốt bấy nhiêu.

Tối khi trời chập tối Vân Khâm cũng không về lại phòng mình mà đến căn mật thất Hắc Y đưa nàng tới hôm đó, ở một mình trong mật thất tra cứu những bức thư có liên quan tới Doanh Châu, hy vọng nó có thể giúp ích cho Không Thiên phái.

Sau bảy ngày kể từ khi mọi người Không Thiên phái xuống núi, Vân Khâm đã lật hết tất cả những phong thư có hình ngọn lửa đỏ Doanh Châu trên giá sách, số lượng chúng rất nhiều, nhưng hơn một nửa trong số đó chỉ viết vài dòng ngắn gọn khó hiểu, nàng phải sửa sang lại toàn bộ, rồi suy đoán từng chút một.

Sau đó thông qua những bức thư này, nàng đã hiểu ra đại khái tình hình của Doanh Châu.

Trên thư viết rằng, trên thực tế Doanh Châu không phải là tiên đảo, Doanh Châu nằm ở hướng đông trên biển, chia thành Thập châu*, lần lượt là Tô Châu, Doanh Châu, Huyền Châu, Viêm Châu, Trường Châu, Nguyên Châu, Lư Châu, Sinh Châu, Phụng Lân Châu, Tụ Quật Châu, mỗi châu có một đảo chủ, môn hạ ở mỗi châu có chừng mấy trăm môn sinh, mà Doanh Châu chẳng qua chỉ là một trong số đó, vì Doanh Châu tiếp xúc nhiều nhất với Trung Nguyên nên cả Thập châu đều quy về cái tên Doanh Châu, đồng thời đảo chủ của Doanh Châu cũng chính là thủ lĩnh của cả Thập châu.

**Mười châu.*

Đúng như trong truyền thuyết, sống trên đảo Doanh Châu là những người vốn phải phi thăng thành tiên, nhưng vì nhiều nguyên nhân mà chưa phi thăng. Trong số họ có rất nhiều người đã vượt qua cao thủ hàng đầu của Trung Nguyên hiện thời, và qua mấy ngàn năm phát triển, Doanh Châu hôm nay, dù một môn sinh tầm thường nhất bước chân vào Trung Nguyên cũng là sự tồn tại khiến cho người người kiêng kỵ.

Song thế lực càng bành trướng thì nội bộ càng lục đục, tuy Doanh Châu đã nung nấu ý định tranh đoạt Trung Nguyên từ lâu, nhưng vì đấu đá nội bộ quá nhiều, giữa Thập châu đều có ân oán, cho nên dù xuất thủ cũng không hành động cùng nhau.

Người trong Thập châu thuộc những tông môn khác nhau, võ học và công pháp cũng khác nhau, qua tra cứu Vân Khâm đã nhanh chóng nhận ra, bọn tấn công Không Thiên phái hôm đó chỉ là một mạch của Lư Châu, Lư Châu xếp hạng cuối trong Thập châu, đệ tử trên đảo chuyên dùng Nhuyễn Kiếm, trong đó họ pháp của Lư Châu sử dụng vũ khí là đòn kiếm.

Người của Thập châu tâm cao khí ngạo, còn có một luật lệ chung, đó là không động thủ lần hai, người của Lư Châu đã thất bại rút lui vì trận pháp, đồng nghĩa với việc không thể nào quay lại.

Điều mà họ phải lo lắng bây giờ, chính là chín châu còn lại.

Nghĩ đến đây, Vân Khâm vội vàng đứng lên đi tra cứu tiếp đồng tình báo có liên quan tới chín châu còn lại, nhưng nàng lục lợi giá sách được một lát thì bỗng dừng tay, ánh mắt rơi vào một góc khuất trong giá sách.

Ở ô cuối cùng lộ ra một góc thư, phần còn lại của lá thư bị những quyển sách khác che lấp mất, còn góc thư lộ ra ngoài thì hiện lên hoa văn màu vàng nhạt.

Vân Khâm còn nhớ cách đây không lâu Hắc Y từng nói với nàng, năm đó Mộ Sơ Lương đã cài tâm phúc vào ba nơi Quỷ Môn, Vô Ưu cốc và Doanh Châu, để mang tin tức của ba thế lực này về cho y. Có điều Mộ Sơ Lương đã hôn mê nhiều năm, hai người còn lại cũng không còn truyền tin về nữa, hiện tại đã mất liên lạc, cũng chẳng ai biết phải tìm họ bằng cách nào.

Cách truyền tin của họ chính là dùng giấy bùa đưa tin về mật thất này.

Vân Khâm ngẩn ra thoáng chốc, tới khi hoàn hồn lại thì tức tốc rút bức thư kia ra một cách cẩn thận.

Hoa văn trên giấy hiện ra tròn vẹn trước mắt Vân Khâm, đó là hình ngọn lửa vàng, chính là tin tức truyền về từ Doanh Châu!

Vân Khâm giật nảy trong lòng, lập tức mở thư ra.

Nội dung trong thư vô cùng ngắn gọn, chỉ có hai chữ.

Huyền Châu.

Vân Khâm kẹp chặt tờ giấy trong tay, hai chữ trong thư rất ngoạn mục như thể người viết đang rất gấp, muốn viết xong nhanh để đưa tin đi vậy.

Vấn đề là đã lâu rồi chưa từng có tin tức gì từ nội ứng của Doanh Châu, tại sao bây giờ lại đột nhiên xuất hiện bức thư này? Mà Huyền Châu có nghĩa là gì?

Người này cắt đứt liên lạc nhất định là vì biết Mộ Sơ Lương đã hôn mê, vài năm trở lại đây cũng không thử liên lạc lại, còn nàng vừa mới phát hiện ra căn mật thất này chưa bao lâu, nội ứng bên kia dĩ nhiên cũng không thể biết có nàng ở đây, vậy mà người này lại đột nhiên đưa tin, nhất định là vì có chuyện quan trọng.

Hoặc người nọ muốn đánh liều chữ ngửa chết thành người sống, dù không nhận được hồi âm thì cũng phải đưa bức thư này về.

Có điều hai chữ “Huyền Châu” trong thư, tại sao lại quan trọng đến thế?

Cuối cùng thì người này muốn truyền đạt điều gì? Bọn tấn công đợt trước là đệ tử của Lư Châu, vậy kẻ tấn công tiếp theo là Huyền Châu hay sao?

Nhưng chuyện này quan trọng tới mức nào chứ? Cho dù kẻ tới đây là ai thì cũng phải chờ sau nửa tháng, có gì phải lo lắng hơn điều đó sao?

Vân Khâm không hiểu nổi, bèn đặt bức thư viết hai chữ “Huyền Châu” lên bàn, nhanh chóng quay lưng đi tìm những bức thư có liên quan tới Huyền Châu. Chỗ này có rất nhiều thư từ, Vân Khâm vẫn chưa đọc hết được, hôm nay chỉ đành lục lọi trong đống thư từ chất đống này thôi. Cũng may những bức thư này viết vô cùng ngắn gọn, nên chẳng bao lâu Vân Khâm đã lựa ra được vài bức thư có liên quan tới Huyền Châu.

Trong đó thông báo cho Mộ Sơ Lương một ít tình hình nội bộ của Huyền Châu.

Đảo chủ Huyền Châu đã ba ngàn tuổi, tại sao lại xuất hiện ở trên biển, rồi vì sao không chịu phi thăng, người ngoài chẳng thể nào biết được, y luôn ở mãi trên đảo Huyền Châu, môn hạ có mấy trăm đệ tử, còn có ba đệ tử hùng mạnh bảo vệ cho đảo Huyền Châu, ba người này đi theo đảo chủ cũng đã gần mấy trăm năm, công lực cao thâm vượt xa người tu đạo bình thường, ngay cả cao thủ Trung Nguyên cũng khó là đối thủ của họ.

Đảo chủ Huyền Châu tinh thông trận pháp huyền học, Huyền Châu cũng là nơi được phòng vệ kín kẽ nhất trong Thập châu, vì trên đảo có thiết lập năm lớp trận pháp, nếu không phải người thuộc Thập châu thì một khi xông vào sẽ khó toàn mạng trở ra.

Và cũng vì đảo chủ tinh thông trận pháp nên thứ mà người Huyền Châu tu luyện cũng là trận thuật, trong số đó, ba tên hộ đảo là tinh thông trận thuật nhất, phá trận cũng tài nhất.

Đọc tới đây Vân Khâm bỗng ngược mắt lên, ánh mắt rơi vô định lên tường đá trước mặt.

Phá trận.

Trong nháy mắt, Vân Khâm đã ngộ ra ngụ ý trong bức thư.

Người của Lưu Châu đã rút, mà người sắp tấn công tới đây chính là Huyền Châu, Huyền Châu giỏi về trận thuật, mà hiện tại Không Thiên phái có thể tạm thời an toàn là nhờ cả vào trận pháp.

Nếu đúng như trong thư nói, nếu Vân Khâm không hiểu nhầm, vậy thì trận pháp của Không Thiên phái rất có thể sẽ bị phá!

Mà lúc này mọi người Không Thiên phái đều đã xuống núi cầu viện, trên dưới Không Thiên phái chỉ còn lại nàng, Hoa Tình và Mai Nhiễm Y mà thôi, nếu trận pháp này bị phá thật, thì ba người họ phải ứng phó với bọn Huyền Châu thế nào đây?

Lòng Vân Khâm vừa đưa ra kết luận thì chẳng màng để tâm tới gì khác nữa, lập tức xách Uẩn Hoa kiếm bên cạnh lên ra khỏi mật thất, muốn tới đại điện để tìm Mai Nhiễm Y.

Nhưng đứng vào lúc nàng bước ra khỏi mật thất, một trận rung chuyển dữ dội lại nổi dậy từ lòng đất, Vân Khâm vội vàng bám lấy vách tường bên cạnh, đợi tới khi con động đất này yếu xuống mới ngược mắt nhìn ra ngoài, thấy pháp trận kim sắc vốn bao trùm cả bầu trời Không Thiên phái hiện tại đã bị nhuộm một màu máu đỏ ma quái.

Trong khoảnh khắc, màn máu kia thấm đẫm cả bầu trời, Không Thiên phái bị bao vây trong lớp sương máu mù mịt, sau đó, phát ra một tiếng nổ lớn!

Lá chắn kim sắc bao trùm bên ngoài lúc này đã bể tan tành!

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Edit: Yunchan

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Ngay khi Vân Khâm muốn chạy đến đại điện thì Hoa Tình cũng xách kiếm chạy học tốc tới, sắc mặt trắng bệch, trừng mắt nhìn Vân Khâm một cách khó hiểu.

Vân Khâm lắc đầu, chỉ trầm giọng đáp một câu: “Trận pháp có thể bị phá.”

“Cái gì?!” Hoa Tình đứng sững tại chỗ như khó tin nổi lời Vân Khâm nói, nhưng bây giờ Vân Khâm không có thời gian giải thích, chỉ có thể nắm lấy cổ tay Hoa Tình, thấp giọng nói: “Chúng ta đi tìm Mai Nhiễm Y trước đã.”

Hiện tại Hoa Tình cũng bất lực, chỉ biết gật đầu, rồi theo Vân Khâm tới đại điện.

Hai người vừa tới cửa đại điện thì đã thấy Mai Nhiễm Y đi ra.

“Mai...” Vân Khâm vội vàng sửa lại, thấp giọng nói: “Sur phụ, trận pháp bị phá rồi, tiếp theo chúng ta phải làm sao?”

Từ trước Vân Khâm vẫn luôn nghĩ Mai Nhiễm Y là người quá mức nhạt nhẽo lãnh đạm, bất cứ lúc nào cũng giữ khư khư bộ mặt vô cảm, khiến người ta khó mà hiểu được y đang nghĩ gì. Nhưng lúc này nàng lại đột nhiên cảm thấy đáng vẻ này của Mai Nhiễm Y bắt đầu phát huy tác dụng, ít nhất là khiến người nhìn cảm thấy y đang có dự định trong lòng, làm người ta an tâm hơn nhiều.

Mai Nhiễm Y nghe thấy Vân Khâm hỏi thì ngược mắt nhìn về phía chân trời. Trận pháp giăng bốn phía Không Thiên phái đã bễ tan từ lâu, thay vào đó là mây đỏ rợp trời và luồng kiếm quang lưu chuyển giữa tầng mây, y hơi cau mày, toan bước ra ngoài thì Vân Khâm bỗng lên tiếng gọi y lại: “Bọn tôi đây lần này là người của Huyền Châu trong mười Châu trên biển, chúng rất giỏi về trận pháp, bây giờ trời sinh dị trạng, có lẽ bọn chúng đã bày trận pháp mất rồi.”

Sống chết đã tới trước mắt, Vân Khâm cũng chẳng còn tâm trí đâu để giấu diếm tin tức mình tra được trong mật thất nữa, bèn đem việc này báo cho Mai Nhiễm Y.

Mai Nhiễm Y nghe lời cảnh báo của Vân Khâm thì dừng bước lại, quay đầu, nhìn xoáy vào Vân Khâm hồi lâu như thể đang phán đoán xem lời nàng nói đáng tin mấy phần. Sau đó y mới lên tiếng: “Nếu là trận pháp thì thế nào cũng có cách phá trận, ta sẽ đi thử trận.”

Vân Khâm muốn nói lại thôi, nhưng thấy vẻ mặt của Mai Nhiễm Y nàng cũng đành phải gật đầu: “Cẩn thận.”

Mai Nhiễm Y gật đầu, sai bước ra khỏi điện.

Song vừa mới ra tới ngoài điện, một tia sét chợt đánh xuống bất ngờ, hệt như một con rồng giáng xuống từ chín tầng trời, hòa theo chớp điện nhăm thẳng vào Mai Nhiễm Y!

Thế tấn công quá đáng sợ, khiến Vân Khâm và Hoa Tinh trong điện nhìn thấy đều giật bắn, Hoa Tinh buột miệng thét lên thành tiếng, đứng chết đĩnh trong ánh chớp chói lòa.

Sau tiếng sấm là yên tĩnh tuyệt đối, Vân Khâm và Hoa Tinh nhìn chằm chằm màn bụi cuốn lên mù mịt vì tia chớp kia, không biết Mai Nhiễm Y có bị một đòn kinh thiên kia đánh trúng hay không.

Bụi mù bốn phía từ từ tản đi, bóng người bên trong màn bụi cũng dần rõ nét, Mai Nhiễm Y cầm trường kiếm trong tay, đứng trong vùng hỗn độn với bộ bạch y trắng tinh, y vẫn hệt như hàn tuyết trong con bão, quanh thân phủ ngập linh khí, ngăn cách mọi thứ bên ngoài.

Y không bị thương chút nào!

Trông thấy cảnh này, Vân Khâm và Hoa Tinh đều thờ phào nhẹ nhõm, nhưng còn chưa kịp lấy lại hồn thì bên ngoài đã nổ xuống hàng loạt tia sét, đánh hết lên người Mai Nhiễm Y!

Lần này còn đáng sợ hơn, thế mà Mai Nhiễm Y vẫn không hoảng loạn, chỉ cầm một thanh trường kiếm quần thảo trong vạn tia sấm sét, lòi quang chớp lòa, kiếm quang vân vũ, hoàn toàn không rơi xuống hạ phong.

“Hay quá, vậy là có cách phá trận rồi phải không?” Hoa Tinh nhìn tới đây thì quay qua hỏi Vân Khâm bên cạnh.

Vân Khâm trầm mặt không trả lời ngay, nhưng theo nàng thấy tới đại trận hộ phái của Không Thiên phái mà đối phương còn phá vỡ được, thì trận pháp chúng bày ra nhất định cũng không hề đơn giản.

Và đúng như dự đoán của Vân Khâm, chỉ trong chớp lát, tầng mây ở phía chân trời ngày một hạ thấp, tiếng sấm dừng lại phút chốc, sau đó bão tuyết đột ngột nổi lên!

Cuồng phong mù trời cuốn theo bông tuyết ập về hướng đại điện Không Thiên phái nghiêng trời lệch đất, như thể muốn chôn vùi ba người cả trong và ngoài đại điện dưới bão tuyết. Mai Nhiễm Y thấy cảnh này, rút cuộc ánh mắt cũng khẽ biến, y thu trường kiếm chắn trước người, dồn toàn bộ linh lực lên mũi kiếm, đối đầu với cơn bão tuyết đang quét tới.

Cả đại điện Không Thiên phái rung lắc theo cơn va chạm, vô số băng tuyết trào vào trong điện với thế cuồng loạn, trong cơn bão, gạch đá trong đại điện rơi xuống rào rào, bốn bức tường đang nứt vỡ, cả tòa bảo điện trang nghiêm sắp sửa sụp đổ!

Quá khủng khiếp, Vân Khâm chưa từng thấy trận pháp nào có sức phá hoại mạnh mẽ dường này, trong thoáng chốc nàng chỉ kịp đỡ lấy Hoa Tinh đang chực té ngã bên cạnh, hai người gấp rút nép vào trong góc điện.

Trong cảnh hỗn loạn này, Mai Nhiễm Y vẫn đứng chắn trước điện không suy suyển, trước mặt là tuyết đã chất cao trăm trượng, một mình y chặn phần lớn tuyết bên ngoài, mà gió tuyết thoát cái đã đông thành lưỡi băng, hợp lại thành trăm ngàn lưỡi băng chắn ngoài điện, cách màn linh khí của Mai Nhiễm Y chỉ chừng nửa tấc. Linh lực Mai Nhiễm Y phóng ra tạo thành thể giăng co với trận băng tuyết, tình hình hết sức nguy hiểm. Tới Vân Khâm còn thấy rõ, nếu Mai Nhiễm Y chỉ lơ là đôi chút, thì hàng loạt lưỡi băng đó sẽ phóng vào trong điện, đừng nói Mai Nhiễm Y, mà cả tòa đại điện này, kể cả nàng và Hoa Tinh đều khó thoát khỏi cảnh thịt nát xương tan!

Vân Khâm cắn môi đẩy Hoa Tinh ra sau lưng mình, nhìn chằm chằm vào bóng dáng bên ngoài đại điện, trong đầu suy nghĩ thật nhanh.

Dù cho Mai Nhiễm Y có mạnh hơn nữa thì cũng chỉ một mình, cứ phòng thủ như vậy cũng không phải là cách, nếu không phá trận thì lưỡi băng chỉ càng tăng thêm, mãi tới khi Mai Nhiễm Y hao hết thể lực, không thể chiến đấu được nữa mới thôi.

Nàng biết mình phải làm gì đó, chỉ bắt lực ngồi nhìn mọi chuyện xảy ra trước mắt thế này nàng đã trải qua một lần rồi, nàng không muốn nó lặp lại lần nữa!

Trong lúc Vân Khâm đang vắt óc suy nghĩ, thì ngoài điện bỗng vọng tới một câu: “Đây là Cửu Tinh Phong Lôi trận, kẻ khai trận đang ở phía Đông của Không Thiên phái.”

Vân Khâm nghe thấy bèn nhanh chóng ngược mắt lên.

Người thốt ra câu này chính là Mai Nhiễm Y, y vẫn cầm kiếm đứng sừng sững bên ngoài đại điện, trên người nhiễm đầy gió tuyết nhưng y chẳng có cảm giác gì, đôi mắt vẫn nhìn thẳng vào lưới băng trước mắt, giọng điệu vẫn bình thản như thường ngày: “Mộ Sơ Lương từng nghiên cứu cách phá trận này, tới thư phòng Lăng Quang Tông tìm đi.”

Mặt Vân Khâm lập tức đanh lại, còn chưa kịp trả lời đã thấy thân hình Mai Nhiễm Y run lên, linh lực trên người hơi chậm lại, cạnh băng trước mắt dịch tới nửa tấc!

“Cẩn thận!” Hoa Tinh hốt hoảng, đứng bật dậy hét lớn.

Cũng may Mai Nhiễm Y chỉ thả lỏng chốc lát, ngay sau đó đã thả ra linh lực lần nữa, khoe môi y rỉ ra một dòng máu tươi, vậy mà thần sắc vẫn không hề hốt hoảng, chỉ thêm đôi nét yếu ớt, thúc giục: “Nhanh lên.”

Lúc này Vân Khâm mới hoàn hồn lại, sau đó gật đầu kéo Hoa Tinh nhìn quanh quất, thấy bức vách cách đó không xa bị bể một góc, hai người bèn lượn qua khe hở đó, rồi chạy như bay về hướng Lăng Quang Tông.

Nhờ có Mai Nhiễm Y chặn lại toàn bộ công kích của trận pháp, nên trên đường chạy tới thư phòng Lăng Quang tông trừ né tránh vài lưới băng ra thì Vân Khâm và Hoa Tinh không gặp quá nhiều cản trở, hai người ba chân bốn cẳng tìm đến thư phòng, đến đây Vân Khâm mới buông Hoa Tinh đang mệt mỏi kiệt sức ra, một mình quan sát giá sách.

Trên giá có khá nhiều sách liên quan tới trận pháp, Vân Khâm nhìn vào chúng mà càng thêm mờ mịt, không biết nên bắt đầu từ đâu, mà tiếng gió rít bên ngoài càng lúc càng mạnh, Vân Khâm cắn răng, lòng biết không được chậm trễ, nhưng bản thân lại mất phương hướng.

“Sư muội, chúng ta có thể tìm được thật sao?” Lúc này Hoa Tinh cũng thở hổn hển bước tới cạnh Vân Khâm, nhìn chăm chăm cái giá sách đồ sộ trước mặt, trong ánh mắt lộ ra vẻ hoang mang.

Muốn tìm ra cách phá Cửu Tinh Phong Lôi trận từ đông sách này trong thời gian ngắn, liệu có dễ dàng không?

Vân Khâm cười khổ, bên tai chợt nghe thấy tiếng chuông reo lẫn trong tiếng gió, đó chính là tiếng chuông vắng tới từ tòa tiểu lâu mà Mộ Sơ Lương đang ngủ say, trong thời khắc này, Vân Khâm không khỏi nghĩ tới cái người còn đang ngủ say đó.

Giả như Mộ Sơ Lương tỉnh lại thì tốt biết mấy, nếu có y ở đây thì nhất định sẽ không sợ trận pháp này đâu.

Nhưng y không có ở đây, bây giờ cả Không Thiên phái trừ Mai Nhiễm Y có đủ sức để đánh nhau với trận pháp ra thì chỉ có nàng và Hoa Tinh, nếu nàng không tìm ra cách phá trận thì chẳng những Mai Nhiễm Y chết, mà tất cả mọi thứ trong Không Thiên phái cũng sẽ bị vùi lấp trong trận pháp này.

Vân Khâm thấy hối hận vì một năm qua mình chỉ lo nghiên cứu kiếm thuật, còn sách về trận thuật thì chưa động vào một chữ nào. Thảo nào Mộ Sơ Lương lại đọc đủ thứ sách, thì ra là để trong lúc nguy cấp có thể vận dụng ngay lập tức.

Trong lúc Vân Khâm đang nặn óc suy nghĩ, thì Hoa Tinh bỗng thì thầm: “Thứ quan trọng như vậy, nếu Mộ sư huynh nghĩ ra được thì nhất định sẽ để lại đầu mối, có khi nào... có khi nào nó không ở trong những quyển sách này không?”

Lời thì thầm của Hoa Tinh khiến Vân Khâm ngẩn ra, nàng chợt cúi đầu xuống, lục lọi trong ngực giấy lát, rồi moi ra một tờ giấy hơi ố vàng.

“Đây là cái gì?” Hoa Tinh thấy hành động của Vân Khâm thì không khỏi mừng rỡ: “Là cách phá trận sao?”

“Không biết nữa.” Vân Khâm lắc đầu, đây là tờ giấy nàng tìm được từ một quyển sách trong phòng này, có lẽ là của Mộ Sơ Lương để lại, nhưng lúc đó nàng nghiên cứu mãi cũng không hiểu nổi nó có tác dụng gì, bèn gấp nó lại cất trên người. Mỗi ngày nàng đều lấy nó ra nghiên cứu, nhưng vẫn không có kết quả gì, gặp tình huống này mới sực nhớ tới rồi lấy nó ra thôi.

Vân Khâm nhíu mày nhìn chăm chăm dãy số trên giấy, trong lòng bỗng dưng tự nhủ, lẽ nào nó chính là cách phá giải Cửu Tinh Phong Lôi trận do Mộ Sơ Lương để lại sao?

Vấn đề là những con số này có ý nghĩa gì mới được?

“Nó có ích thật chứ?” Hoa Tinh cũng xáp tới, nhìn chăm chăm vào tờ giấy trong tay Vân Khâm, cau mày hỏi: “Tại sao lại viết nhiều số như vậy? Còn tách chúng ra nữa?”

Đây cũng là vấn đề mà Vân Khâm nghĩ mãi vẫn chưa ra, thỉnh thoảng nàng sẽ ở trong phòng cầm tờ giấy này ngắm soi, nhưng nhìn mãi nhìn mãi cũng không nhìn thấy trong những con số này chứa huyền cơ gì.

Vân Khâm đặt nó xuống với vẻ đành chịu, lắc đầu nói: “Ta nhìn rất lâu rồi cũng không hiểu được, hay là chúng ta...” Nàng vừa nói vừa đi tới giá sách, định lấy hết những quyển sách có liên quan tới trận pháp xuống lật qua một lần, trừ nó ra thì chẳng còn cách nào nữa cả.

Nhưng ngay lúc quay đi, tầm mắt nàng chợt liếc qua bên cạnh giá sách, trên đó có khắc một chữ “Lục”* rất đẹp.

*Số sáu.

Nàng đứng sững lại, bây giờ mới sực nhớ ra, tất cả giá sách trong phòng này đều có khắc chữ số, từ trái sang phải, tổng cộng có hơn hai mươi số, như để tìm cho tiện.

Vân Khâm quay đầu nhìn vào tờ giấy trên bàn.

Trên tờ giấy có tổng cộng mười sáu nhóm chữ số, có nhóm gồm ba chữ số, có nhóm tới bốn chữ thậm chí là năm chữ, nàng đột nhiên vỡ lẽ, những con số đó chẳng lẽ... tương ứng với sách trên giá?

Giá sách có tổng cộng hai mươi bảy cái, cho nên con số trên giấy mới chênh lệch nhau chỗ nhiều chỗ ít, mà mỗi giá sách chỉ có năm hàng là giới hạn, vì vậy chữ thứ hai chưa bao giờ vượt qua số năm, còn chữ thứ ba chính là vị trí của quyển sách.

Vân Khâm từng nghe Mai Sương Mộng nói thư phòng Lăng Quang tông có một quy tắc, quy tắc này là do Mộ Sơ Lương đặt ra, chính là tất cả sách phải trả về chỗ cũ, lúc ấy nàng chỉ nghĩ làm thế để dễ tìm, bây giờ ngẫm lại mới phát hiện chuyện này có ngụ ý khác.

Vân Khâm nghĩ đến đây thì lập tức cầm tờ giấy lên, ánh mắt rơi lên nhóm đầu tiên, có ba con số.

Tám, năm, bảy.

Nét mặt Vân Khâm nặng nề, bước tới kệ sách đánh số tám, kệ sách này có tổng cộng năm hàng, hàng thứ năm chính là ô trên cao nhất, Vân Khâm bèn đếm từ trái qua phải, chẳng mấy chốc đã tìm được quyển sách thứ bảy trong hàng thứ năm của giá thứ tám, rồi rút nó ra.

Đó là một quyển liên quan tới phù pháp, bìa của nó có hơi cũ nát, tên sách là “Thiên cơ chín chương”.

Vân Khâm và Hoa Tình vội mở sách ra, nhưng nội dung bên trong là phù pháp, chẳng liên quan gì tới trận thuật.

Hoa Tình hồi hộp, gấp giọng nói: “Trên giấy vẫn còn.”

Vân Khâm gạt đầu, sau khi tìm ra quy luật rồi, cả hai bèn chia nhau ra tìm hết những quyển sách có đánh dấu vị trí trên giấy xuống, rồi xếp chúng theo thứ tự trên giấy, nào là “Huyền Tiên lục”, “Hồng hoang thiên chương”, “Ly Hóa thất luật”, trong đó có đủ chú thuật, phù pháp và kiếm thuật, chỉ riêng trận thuật là không.

Hai người nhìn chằm chằm đóng sách này hồi lâu mà chẳng ai lên tiếng, cửa sổ dường như đang run rẩy theo con chấn động nào đó, Vân Khâm biết lúc này Mai Nhiễm Y còn đang dốc sức chiến đấu, nhưng hai người tìm ở đây cả buổi trời mà chẳng có kết quả gì.

Không hiểu sao năm xưa Mộ Sơ Lương đã để lại thứ như vậy, nhưng lại đặt ra một câu đố, để người ta khó mà lần ra đầu mối.

Vân Khâm nhìn đóng sách trên bàn, qua hồi lâu thì đứng bật dậy, tầm mắt đảo qua tờ giấy rồi về lại với đóng sách trên bàn, thì thào: “Trên vài quyển cũng có chữ số.”

Hoa Tình nghe thế thì nhìn xoáy vào chúng, rồi vội la lên: “Thật này!”

Hai người nhìn những quyển sách này từ trái sang phải, Vân Khâm đọc lên từng số một: “Chín, ba, năm, bảy.”

Cả hai phản ứng rất nhanh, đồng thời tìm tới giá sách thứ chín, hàng thứ ba, đếm tới — quyển năm mươi sáu.

“Không có năm mươi bảy.” Ánh mắt Hoa Tình tối sầm, giọng thất vọng thấy rõ: “Có phải chỗ này thiếu mất một quyển không? Lẽ nào có ai đó lấy đi rồi?”

Vân Khâm im lặng mím chặt môi, trong lòng quay cuồng vô vàn suy nghĩ, tại sao Mộ Sơ Lương phải bày ra nhiều nghi trận như vậy, y làm vậy đến cùng là tại sao?

Bạn đang đọc truyện *Vân Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 19

Edit: Yunchan

Trong phút chốc căn phòng lại chìm vào yên ắng, Hoa Tinh nhìn Vân Khâm với ánh mắt rối rắm, hỏi: “Sur muội, bây giờ chúng ta phải làm gì đây?”

Vân Khâm lắc đầu không đáp, nàng rút quyển cuối cùng trên giá xuống nhìn thử, rồi lật sơ vài trang, đây là một quyển kiếm phổ, trong một năm qua Vân Khâm đã từng đọc nó rồi, bất kể nội dung hay chú thích bên trong đều không liên quan gì tới Cửu Tinh Phong Lôi trận cả.

Nàng bắt đầu lật tra sách về chỗ cũ.

Nhưng đúng lúc này, một tiếng động khẽ khàng bỗng vọng tới từ bên chân, Vân Khâm cúi đầu nhìn thì hóa ra Uẩn Hoa kiếm đang dùng chuôi kiếm gõ vào góc của giá sách này.

Vân Khâm nhẹ giọng nói: “Đừng làm ồn.”

Từ lúc vào đây Uẩn Hoa kiếm đã đứng ở bên giá sách này gõ gõ, nhưng Vân Khâm đang bận nên không để ý tới nó, và lại thanh kiếm này trước giờ chỉ thích nhảy nhót khắp nơi, vì vậy chẳng có ai nghi ngờ hành động của nó cả.

Nhưng bây giờ đã rơi vào thế bí Vân Khâm mới có thời gian để mắt tới nó.

Ngay lúc Vân Khâm cúi đầu nhìn xuống, nó lại đột nhiên nhảy lên, dùng chuôi kiếm gõ một cái lên giá sách, có điều cú nhảy này của nó hình như có hơi quá đà, làm chuôi kiếm đụng lên giá sách nghe đánh cộp, Uẩn Hoa kiếm bị bắn ngược ra đất, té bật ngửa.

Vân Khâm “...”

Hoa Tinh nhìn thanh kiếm kia, tuy biết Uẩn Hoa kiếm có thể động đậy nhưng vẫn thấy khá khó tin: “Nó đang làm gì thế?”

Vân Khâm lắc đầu rồi bỏ mặc nó ở đó, định tìm tiếp huyền cơ ẩn trong tờ giấy, nhưng đúng lúc này nàng như sực nhớ ra điều gì, quay đầu lại nhìn giá sách với vẻ mặt dăm chiêu.

“Sur muội?” Hoa Tinh nhìn thấy nét mặt của nàng thì vội hỏi khẽ.

Vân Khâm nâng tay lên, gõ nhẹ lên chỗ mà Uẩn Hoa kiếm vừa đụng vào.

“Âm thanh.” Vân Khâm ngoái đầu đón lấy ánh mắt khó hiểu của Hoa Tinh, nói với vẻ cổ quái: “Âm thanh ở đây khác với những chỗ khác.”

Nói đoạn, Vân Khâm lại gõ khẽ vào những chỗ khác, âm thanh quả nhiên khác nhau. Hoa Tinh hơi tròn mắt, hai người cùng nhau nhìn chăm chăm vào chỗ đó, bây giờ mới phát hiện chỗ Vân Khâm vừa gõ chính là giá gỗ sát phía sau quyển sách thứ năm mươi sáu nọ.

Chỗ này có lẽ ngay từ đầu chỉ có bấy nhiêu sách, cũng không bị ai lấy đi, nhưng ở sau quyển sách cuối cùng dường như còn một quyển sách nữa.

Vân Khâm đặt tay lên nơi đó sờ soạng một hồi, rốt cuộc xác định: “Có khe ngàm.”

Tiếng động bên ngoài cửa sổ đã lớn hơn, dường như có tiếng xé gió dội lại từ nơi rất xa rồi lọt qua khe cửa sổ, Hoa Tinh nghe mà giật thót, không thể biết tình hình đánh nhau bên ngoài ra sao, nàng chỉ có thể hồi thúc: “Mở ra xem mau lên!”

Vân Khâm gạt đầu, một tay đỡ lấy khung của giá sách, tay còn lại lục lọi ở chỗ đó chốc lát, quả nhiên tìm thấy đằng sau giá sách một cơ quan được giấu rất kín.

Cơ quan này được che đậy rất kỹ, dù Vân Khâm đã đọc sách ở đây suốt một năm trời cũng không phát hiện ra điều gì bất thường, hôm nay nếu Vân Khâm không chắc chắn nơi này có giấu đồ thì nàng tuyệt đối sẽ không tới thăm dò.

Vân Khâm đành mặt, cẩn thận mở cơ quan kia ra, quả nhiên nhìn thấy bên cạnh giá sách đó bật ra một khe ngàm, trong khe ngàm này cất một quyển sách được giữ gìn rất kỹ, theo đó đếm tới thì đây đích thị là quyển thứ năm mươi bảy trên giá.

“Tìm được rồi!” Hoa Tinh nhìn thấy quyển sách trong khe ngàm thì mừng rỡ hét ra tiếng, lật đặt lấy nó ra.

Vân Khâm cũng thờ hắt ra, liếc nhìn quyển sách trên tay Hoa Tinh, thấy nó khác hẳn với những quyển sách khác ở đây.

Quyển sách này rất dày, bên ngoài dùng mấy lớp giấy da để bao lại, dưới giấy da còn lót gấm, hoa văn trên gấm phức tạp tinh xảo, liếc qua là biết ngay đồ thượng phẩm. Hai người mở lớp vải cuối cùng ra thì mới thấy rõ quyển sách bên trong. Trên bìa trông không chẳng có tên, nhưng ở dưới góc sách lại viết một chữ “Mộ” tuyệt đẹp.

Quả nhiên là bút tích của Mộ Sơ Lương.

Vân Khâm và Hoa Tinh nhìn nhau giây lát, rồi nhanh tay mở quyển sách ra.

Nội dung trong sách —

Trong sách vẽ một thanh kiếm, bên cạnh ghi chú khi đúc kiếm cần dùng nguyên liệu và cách thức nào, độ lửa và các bước tinh luyện kim loại, đồng thời trong quá trình đúc kiếm cần cho thêm bùa chú và thuật pháp gì.

Nội dung hết sức đơn giản, thậm chí đơn giản tới mức chỉ liếc qua là thấy ngay.

Nói tóm lại, chính là hướng dẫn người ta làm cách nào để đúc ra một thanh kiếm biết chạy biết nhảy còn biết tự luyện công.

Hai người lật tiếp, phía sau trừ kiếm ra còn có cách chế tạo tách trà, bút lông, tù sách, thậm chí là giường biết đi, y chang một quyển thiết kế đồ dùng dành cho gia đình, cần gì có nấy, đáp ứng mọi nhu cầu.

Vân Khâm, Hoa Tinh: "..."

Đây cũng coi như là bản độc nhất do Mộ Sơ Lương sáng tạo ra, vì người khác có thời gian thì đều đi luyện công, chẳng ai rảnh đi nghịch ra nhiều trò quái thế này cả.

Vân Khâm nhìn nét chữ và nội dung trong quyển sách, gần như có thể cảm giác được lúc Mộ Sơ Lương viết quyển sách này tâm trạng rất phấn khích, bởi vì nét chữ của y vốn luôn bình đạm ôn hòa, đều đều không lên xuống, nhưng nét chữ trong sách này lại bay nhảy và phóng khoáng, nhìn vào nó nàng có thể cảm nhận được tâm trạng hào hứng của Mộ Sơ Lương khi viết quyển sách này vào mười năm trước.

... Nhưng Vân Khâm lại khó mà vui theo Mộ Sơ Lương mười năm trước nổi.

Nhất định Mộ Sơ Lương chẳng tài nào ngờ được, hơn mười năm sau quyển sách này sẽ được mở ra trong tình huống này.

Hai người mất cả buổi trời, vất vả lắm mới giải được ẩn ý trong tờ giấy y để lại, thế mà thứ tìm được lại là một quyển sách... thế này.

Trong phút chốc Vân Khâm chỉ cảm thấy sức lực của mình bị vắt kiệt, bất lực và rã rời trào lên trong tích tắc, nàng thả quyển sách này xuống, ngoảnh đầu nhìn Hoa Tinh, giọng đã hơi khàn: "Xem ra chỗ này không có đâu, chúng ta đi thôi."

Trong mắt Hoa Tinh cũng đong đầy bất lực, nàng nhẹ gật đầu, hai người toan nhấc gót ra khỏi đây, thì đúng lúc này bên ngoài lại thổi thốc tới một trận cuồng phong!

Cửa sổ bị cơn gió dữ mở bật ra, trong trận cuồng phong còn lẫn vào vô số vụn băng lạnh thấu xương, Vân Khâm sửng sốt một thoáng, đến đây mới biết có lẽ Mai Nhiễm Y đã không khống chế nổi trận pháp kia nữa, trận thuật đang lan tới Lăng Quang tông!

"Cẩn thận!" Nhắc thấy vụn băng sắp đánh vào mặt, Vân Khâm không kịp nghĩ ngợi gì, vội đẩy Hoa Tinh một phát, còn nàng thì chớp phát lấy Uẩn Hoa kiếm đang bay tới, mũi kiếm rạch qua, chém ra một khe hở trong cơn cuồng phong đang ập tới!

Kiểm phong quét tới, hai bên triệt tiêu lẫn nhau, khiến sách vở và bút mực trong phòng bay tán loạn, đến khi mọi thứ lắng xuống thì Vân Khâm mới quay đầu lại, thấp giọng nói với Hoa Tinh vừa ngã nhào ra đất: "Tỷ có sao không?"

Hoa Tinh lắc đầu, đang định lên tiếng thì ánh mắt chợt khựng lại, nhìn chằm chằm vào một quyển sách bị rơi xuống đất vì trận cuồng phong ban nãy.

Quyển sách mà Mộ Sơ Lương viết cách đây mười năm

"Sư muội! Muội nhìn xem!" Hoa Tinh vội bắt lấy cổ tay Vân Khâm, lớn giọng nói: "Cái đó... cái đó có phải trận pháp hay không?"

Vân Khâm nghe thấy câu này của Hoa Tinh thì sửng ra một giây, sau đó quay phát đầu lại, thấy quyển sách đó đã rơi xuống đất, mà lớp giấy da và gáy vốn dĩ bao quanh nó đã bị thổi bật ra, bay tứ tán, mà bên trong lớp giấy bao sách đó lại vẽ một trận pháp kỳ dị, xung quanh trận pháp còn ghi chú rất nhiều thứ bằng bút đỏ, giống y đúc với những quyển sách khác trong phòng này.

Chính là phong cách và nét chữ của Mộ Sơ Lương.

Tìm Vân Khâm giật thót, tức tức cúi người xuống nhặt tờ giấy kia lên mở ra một cách cẩn thận, trận pháp vẽ trên giấy có thể thất tinh bát quái, chia ra tứ đại trận Phong Lôi Thủy Hỏa, đích thị là Thất Tinh Phong Lôi trận mà họ đang tìm!

— Thế mà Mộ Sơ Lương lại lấy thứ quan trọng nhường này làm đồ bọc sách.

Trong tích tắc Vân Khâm chỉ cảm thấy trong lòng có muôn vàn suy nghĩ xoắn bện hết như dây thừng, cuối cùng tất cả đều trở về với yên tĩnh.

Mỗi nàng nhoen ra một nụ cười, cảm thấy tâm trạng của mình cũng lắng lại theo, đoạn quay đầu nói với Hoa Tinh: "Chúng ta mau đi giúp sư phụ thôi!"

Tìm được cách phá trận rồi, mắt Hoa Tinh cũng sáng bừng lên, gật đầu tới tấp rồi đứng bật dậy, hai người châu đầu vào bắt đầu nghiên cứu cách phá trận này.

Mai Nhiễm Y nói nơi phát động trận pháp là ở mé Đông, nhưng nhìn thoáng qua, Vân Khâm mới phát hiện trận này chia ra tận bốn góc, mà mé Đông vừa là nơi khai trận vừa là nơi xuất phát trận. Vân Khâm nhìn vị trí trên bức vẽ, suy tính chốc lát rồi mới ngược mắt nói: "Mắt trận ở góc Tây Bắc, nhưng trước khi phá mắt trận, nhất định phải phá ba điểm hộ trận ở hướng Đông, Tây Nam và hướng Bắc trước, sau khi phá hết ba trận nhỏ này rồi thì công phá mắt trận, như vậy mới có thể phá vỡ hoàn toàn Thất Tinh Phong Lôi trận này."

Hoa Tinh nghe xong thì gật đầu, nói nhanh: “Vậy chúng ta chia nhau ra phá trận sao?”

“Chính xác là phải chia nhau ra hành động.” Vân Khâm gật đầu, chỉ vào hướng Đông, hướng Bắc và hướng Tây Nam: “Ta phụ trách ba nơi này, tỷ đi tìm sư phụ muội, hai người hãy tới mất trận ở Tây Bắc.”

Nét mặt Vân Khâm nghiêm túc, nói tiếp với vẻ thận trọng: “Mất trận sẽ có người hộ trận, nơi đó nhất định là nơi canh phòng nghiêm ngặt nhất, chỉ có sư phụ mới có cách để phá vòng vây phá trận thôi, tỷ hay muội tới đó đều vô ích.”

Hoa Tinh ngẩn ra, nhưng vẫn không yên lòng: “Nhưng ba chỗ này, một mình muội có thể làm được thật ư?”

Vân Khâm lắc đầu: “Muội không một mình.”

Hoa Tinh không hiểu, Nụ cười của Vân Khâm lan vào đáy mắt, cất giọng kiên định: “Muội còn có thanh kiếm này nữa.”

Uẩn Hoa Kiếm trong tay nàng đột nhiên rung rung, tiếng vang của nó vọng vào bão tuyết ngập trời như tiếng rỗng gầm vang động.

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Edit: Yunchan

Vừa bàn xong kế hoạch, Vân Khâm và Hoa Tinh đã bắt tay ngay vào hành động, Hoa Tinh nhét bản vẽ phá trận vào trong ngực, rồi quay đầu lại lần nữa: “Sư muội, muội phải cẩn thận.”

Vân Khâm gật đầu trịnh trọng, nói: “Tỷ đi mau đi.”

Lúc này Hoa Tinh mới đáp nhẹ một tiếng, quay lưng tung người lên, chẳng mấy chốc đã khuất dạng trong cơn gió tuyết.

Đợi cho Hoa Tinh đi rồi, Vân Khâm mới hướng mắt về lại thanh kiếm đang nằm an phận trong tay mình, trầm giọng nói: “Lần này dựa cả vào ngươi.”

Thân Uẩn Hoa kiếm khẽ run, tỏa ra ánh sáng nhạt, như thể đang trả lời Vân Khâm.

Vân Khâm khẽ gật đầu, bước nhanh ra khỏi thư phòng.

Gió tuyết vẫn thổi quét bừa bãi, động tĩnh ở phía xa đã bắt đầu nhỏ dần, làm Vân Khâm khó lòng đoán được tình hình ở chỗ Mai Nhiễm Y đã tới mức nào, nàng chỉ có thể nhanh hơn, càng nhanh càng tốt.

Nàng cầm chặt lấy chuôi kiếm bằng hai tay, rồi ném nó ra một cách đột ngột, gió tuyết bốn phía lập tức tụ lại theo động tác của nàng, trong bàn tay nàng phóng ra một luồng linh lực, ánh mắt đánh lại, cắn răng một phát, vô số linh lực bùng hòa theo bông tuyết cuốn tới quanh thân Uẩn Hoa kiếm.

Linh lực trong thế gian này chia làm lục đẳng, Vân Khâm chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi, cho dù cố gắng hơn nữa, thì qua những hướng dẫn mà nàng đọc được trong thư phòng một năm qua, cảnh giới cũng chỉ đến tứ đẳng, còn cách khá xa cao thủ thật sự, nhưng vào giờ khắc này, năng lượng cất trữ trên người nàng đều được thả ra, trút vào trong Uẩn Hoa kiếm, trên thân kiếm kia tỏa ra một vòng hào quang màu tím rực rỡ, năng lượng tích trữ lúc này đã vượt qua cảnh giới ngũ đẳng.

Đây tất nhiên không phải là thực lực vốn có của Vân Khâm, mà là chiêu trò mà Vân Khâm học được từ kiếm phổ của Mộ Sơ Lương. Bản thân Uẩn Hoa kiếm đã là thanh kiếm tuyệt hảo mà rất ít thanh kiếm khác có được, người khác chỉ biết lấy thân ngự kiếm, nhưng chưa có ai nghĩ nếu làm ngược lại thì sẽ thế nào cả.

Dĩ nhiên, trên đời này cũng chẳng có ai nghĩ tới chuyện giao hết linh khí của mình cho một thanh kiếm, vì trên đời này có lẽ chỉ mỗi Uẩn Hoa kiếm là làm được chuyện này.

Uẩn Hoa kiếm tồn tại đã hơn hai mươi năm, năm xưa đi theo Mộ Sơ Lương, về sau lại đi cùng Vân Khâm, kiếm khí của nó đã tinh thuần từ lâu, hôm nay còn được bao phủ bởi linh khí của Vân Khâm, khiến kiếm khí càng thêm hùng mạnh, nó xoay tít trong không trung trong chớp nhoáng, khiến khí lưu chung quanh cũng bị khuấy động dữ dội, ngay cả nhánh cây trơ lá giữa đình viện cũng đang đưa kịch liệt! Tất cả tiếng động đều chỉ nhắm về thanh bảo kiếm đang sáng rực linh quang đó!

Vân Khâm tiếp tục rót linh lực vào thân Uẩn Hoa kiếm, hét lớn: “Hướng Đông, Tây Nam, Bắc, ngươi hãy nhớ kỹ ba nơi này!”

Hào quang quanh Uẩn Hoa kiếm vẫn chói lòa, sau tiếng hét của Vân Khâm, nó bỗng chớp lên hai cái.

Vân Khâm biết nó nghe thấy tiếng gọi của mình, bèn gạt đầu phát tay áo, quát: “Đi!”

Tiếng động ở xa lẫn gần đều tắt ngấm cùng một lúc, trong khung cảnh yên tĩnh này, cơn gió gào thét dường như đã biến mất, cành lá đong đưa xào xạc cũng dừng lại, chỉ thấy Uẩn Hoa kiếm đột nhiên bay khỏi vỏ, kiếm quang bùng lên khắp nơi như nắng mai, sau đó hóa thành một luồng sáng lấp lánh, lao vút về hướng Đông!

Uẩn Hoa kiếm di chuyển cực nhanh, chẳng mấy chốc đã mất dạng, trong khi đầu ngón tay của Vân Khâm vẫn phóng ra linh lực liên tiếp để cảm giác vị trí của Uẩn Hoa kiếm.

Sau khi kiếm quang biến mất, bông tuyết lại rơi xuống lá tã từ chân trời, rơi đầy lên tóc và mình mẩy của Vân Khanh, nhưng nàng không có chút cảm giác nào, chỉ nhắm mắt định thần đứng yên trong sân.

Chỉ tích tắc sau, sắc mặt nàng đại biến, linh lực quanh thân tăng vọt, khí lưu chung quanh bỗng trở nên hỗn loạn, tuyết đọng trên người cũng rơi hết xuống đất theo cơn chấn động này.

Ngay sau đó, chợt nghe ở đằng Đông dội tới tiếng động ầm vang, Vân Khâm bỗng mở choàng mắt ra, thấy Uẩn Hoa kiếm phóng tới từ hướng Đông, vút qua đỉnh đầu Vân Khâm rồi lướt thẳng về hướng Tây Nam!

Lại thêm một trận vang động, trận pháp hướng Tây Nam bẻ nát!

Ngay sau đó, trận pháp ở phương Bắc cũng bị hủy!

Trong thời gian ngắn Vân Khâm đã điều khiển kiếm phá liên tiếp ba trận pháp, rốt cuộc nàng không chịu nổi sức công phá bá đạo của nó nữa, vừa thả lỏng thì người đã run bắn lên, ngã bệt xuống đất, ho ra một ngụm máu tươi.

Nàng không quan tâm tới thương thế của mình, chỉ gượng đứng dậy, ngón tay kết ra một luồng sáng xanh, sau đó bắn nó lên trời, luồng sáng này chớp lên lóa mắt, rồi lan rộng ra.

Đây là ám hiệu mà Vân Khâm và Hoa Tinh đã nhất trí với nhau, chờ tới khi phá hết ba tiểu trận thì sẽ phát tín hiệu báo cho Hoa Tinh và Mai Nhiễm Y, chuyện sau đó phải nhờ cả vào Mai Nhiễm Y.

Lúc này kiếm quang lại xuất hiện lần nữa, đáp xuống bên cạnh Vân Khâm, Vân Khâm bèn gơ tay ra vịn lấy Uẩn Hoa kiếm, chống nó trước người để đỡ lấy cơ thể sắp ngã quỵ, nàng ngược mắt nhìn về hướng Tây Bắc, chờ nơi đó vang lên tiếng động mà mình mong đợi.

Thời gian dường như dừng lại vào giờ khắc này, tất cả khí lưu hỗn loạn đều biến mất, chỉ có bông tuyết đang bay lá tã là có thể chứng minh thời gian đang trôi.

Vân Khâm chờ đợi, dồn hết kiên nhẫn để đợi.

Bông tuyết đã chất đóng trên vai nàng tự bao giờ.

Vũng máu trên đất từ từ ngấm vào tuyết, nở thành một đóa hoa tuyết đẹp.

Cảnh khô trong đình viện không chịu nổi sức nặng của tuyết đọng, oàng mình đong đưa, tuyết trên cành liền rơi xuống đất.

Ngay trong khoảnh khắc tuyết rơi xuống đó, ở hướng Tây Bắc, bất ngờ bùng lên một quang sáng rực rỡ như ráng chiều.

Ánh sáng lóa mắt thiêu đốt nửa vùng trời thành biển lửa, cả Không Thiên phái được bao phủ trong nắng chiều đỏ ối, ngay cả tuyết rơi trên trời và tuyết đọng dưới đất đều như sắp bốc cháy tới nơi.

Giây phút này như được kéo dài vô tận, một khắc sau, Vân Khâm bỗng nghe thấy một âm thanh kinh thiên động địa!

Sau đó, mọi thứ chìm vào tĩnh mịch.

Cả bầu trời như được gột rửa, ngay khi màu ráng đỏ kia tan mất, thì mây đỏ đè nặng trên bầu trời cũng tán đi, hé ra khoảng không quang đăng xanh thẳm, tuyết trắng, trời trong, ánh mặt trời rọi vào trong tuyết, phản chiếu xuống mặt đất màu trắng tinh khiết, rốt cuộc Vân Khâm cũng lao đảo ngồi bệch lên tuyết, nàng gơ tay lên lau vết máu trên môi, cười nói với Uẩn Hoa kiếm trong tay: “Thành công rồi.”

Không khí vô cùng trong lành, tới tận giờ này Vân Khâm mới cảm thấy cuộc đời xinh đẹp như vậy, vì từ trước tới nay nàng chưa từng cảm thấy năng lực của mình cũng có tác dụng thế này.

Ba người họ dựa vào năng lực của bản thân đã giữ được Không Thiên phái trước sự tấn công của Huyền Châu rồi.

*

Họ quả thật đã thành công, Huyền Châu bị phá vỡ trận pháp thì sẽ không ra tay nữa, Vân Khâm đợi hồi lâu, rốt cuộc cũng chắc chắn chúng đã rút lui.

Người của Thập châu tâm cao khí ngạo nên tuyệt đối sẽ không ra tay hai lần, điều này Vân Khâm hiểu rất rõ. Song nàng cũng biết, chuyện này không thể trôi qua dễ dàng như vậy, vì trừ Huyền Châu và Lưu Châu đã ra tay, thì tám châu còn lại vẫn chưa xuất hiện.

Vân Khâm nghĩ đến đây thì cắn răng đứng dậy, nàng vừa vất kiệt sức, nhờ ngồi nghỉ giây lát nên cũng lấy lại được chút sức lực, nàng bèn mượn vào chút sức nhỏ nhoi này để chạy về hướng đại điện.

Nàng biết Mai Nhiễm Y và Hoa Tình giải quyết xong mọi chuyện thì nhất định sẽ quay lại đó.

Khi Vân Khâm chạy tới đại điện thì Mai Nhiễm Y và Hoa Tình vẫn chưa tới, nàng đợi ở trong điện hồi lâu mới thấy Hoa Tình đỡ Mai Nhiễm Y lê bước đi vào đây.

Mình mảy cả hai đầm đầy máu tươi, giọt máu nhỏ dài trên nền tuyết nhìn mà ghê mình.

Vân Khâm lao tới đón với tốc độ nhanh nhất có thể, nhìn Hoa Tình thăm dò, Hoa Tình khẽ gật đầu ra hiệu mình không sao, lúc này ánh mắt cả hai mới dời tới Mai Nhiễm Y.

Vết máu trên đất là rỉ ra từ vết thương trên người Mai Nhiễm Y.

Thật ra dù Hoa Tình đang đỡ Mai Nhiễm Y, nhưng Mai Nhiễm Y lại không hề đổ dồn sức nặng lên người Hoa Tình, Hoa Tình chẳng qua chỉ đỡ lấy tay y, còn y vẫn thả từng bước chậm chạp nhưng vững chãi đi vào đại điện.

Người này dù bị thương mà vẫn giữ nguyên vẻ bình tĩnh, làm người ta chẳng hề cảm giác được y đang suy yếu hay mệt mỏi.

Khi thấy Vân Khâm chạy tới, y thậm chí còn tách khỏi sự diu dờ của Hoa Tình, sau đó nhìn hai người bên cạnh với ánh mắt bình tĩnh, giọng thanh thoát lạnh lùng chẳng khác gì mọi khi: “Các người theo ta.”

Vân Khâm và Hoa Tình đưa mắt nhìn nhau, sau đó hai thiếu nữ bèn theo Mai Nhiễm Y vào trong đại điện.

Đại điện này đã bị hư hại trầm trọng sau trận pháp vừa rồi, bốn bức tường nứt nẻ sụp đổ, gió lạnh lọt vào từ mặt kia của bức tường, vậy mà cả ba như chẳng hề quan tâm. Mai Nhiễm Y dù gì cũng bị thương, cho nên vừa vào đại điện đã tìm một cái bồ đoàn ngồi khoanh chân điều tức, toàn thân y đầm máu, nhưng sắc mặt vẫn chẳng có điểm nào khác thường, khiến Vân Khâm và Hoa Tình khó đoán được tình trạng thương thế của y, chỉ đành chờ đợi trong yên lặng, không biết rốt cuộc y muốn nói gì.

Sự yên tĩnh này cũng chẳng kéo dài lâu, chỉ chốc lát sau, Mai Nhiễm Y đã mở mắt ra, nói với Vân Khâm: “Người biết được bao nhiêu về Doanh Châu?”

Lúc này Vân Khâm mới sực nhớ ra trong tình huống khẩn cấp mình đã nói cho Mai Nhiễm Y và Hoa Tình chuyện về Huyền Châu, bây giờ cũng chẳng cần phải giấu diếm nữa, nàng bèn dứt khoát nói cho hai người biết những tin tức mà mình điều tra được mấy ngày qua.

Kể ra hết rồi, Vân Khâm mới nói tiếp: “Hiện tại trận pháp đã bị phá, trong mười châu còn tới tám châu chưa xuất thủ, e là chẳng bao lâu nữa chúng sẽ tới đây, chúng ta nhất định phải mau chóng nghĩ ra đối sách để ứng phó với chúng.”

“Sao người biết được những chuyện này?” Mai Nhiễm Y không nghe theo lời Vân Khâm nói mà đôi mắt tinh táo lại nhìn xoáy vào nàng, hỏi tiếp: “Sao người biết Huyền Châu sẽ tới?”

Vân Khâm chột sững lại, không trả lời ngay.

Tin tức của nàng là do nội ứng của Doanh Châu truyền về, nhưng đó là bí mật của Mộ Sơ Lương, căn mật thất đó Mộ Sơ Lương đã giấu kín bao nhiêu năm, y nhất định không muốn nó bị phơi ra ánh sáng.

Nàng do dự chốc lát, rồi lắc đầu nói: “Đồ nhi không thể nói.”

Vừa dứt câu, Vân Khâm đã bồi thêm: “Nhưng đồ nhi chỉ muốn giúp Không Thiên phái, chỉ muốn đối phó với bọn Doanh Châu mà thôi.”

Ánh mắt Mai Nhiễm Y trở lạnh, nhìn chằm chằm Vân Khâm thật lâu, Vân Khâm vẫn nhìn thẳng vào mắt y không thoái lui, khi nàng muốn lên tiếng thì thân hình Mai Nhiễm Y chột đảo lên, ho ra máu.

“Mai sư thúc!” Hoa Tình nhìn thấy mà giật bắn, lật đặt bước lên đỡ lấy y.

Vân Khâm cứng đờ ra phút chốc, cũng muốn bước lên giúp đỡ, nhưng vẫn lần lữa không dám bước lên.

Sắc mặt Mai Nhiễm Y tái đi trong thấy, cắt không còn giọt máu, giống với đoá mai trắng cô độc rơi trong sân nhà hơn bao giờ hết, y rũ mắt, nhẹ nhàng lau đi vết máu, sau đó lại ngoảnh sang Vân Khâm: “Người của Thập châu sẽ tới nhanh thôi, chúng ta phải sớm chuẩn bị chiến đấu, ta cần người nói cho ta biết, lần tới là ai.”

Lòng Vân Khâm bình tĩnh lại, biết Mai Nhiễm Y đã bỏ qua chuyện này.

“Đồ nhi sẽ đi điều tra ngay.” Nhận được câu này của Mai Nhiễm Y rồi, Vân Khâm biết chuyện này không thể chậm hơn được nữa, bèn nhẹ gật đầu với y rồi đứng dậy chạy về hướng mật thất.

Trên thực tế thì lần trước Vân Khâm bắt gặp lá thư ấy cũng chỉ là trùng hợp thôi, nàng không biết lần này người đó có đưa thư báo cho nàng nữa hay không, nhưng giá nào nàng cũng phải đánh cược một lần.

Vân Khâm dùng tốc độ nhanh nhất để chạy tới mật thất, nhìn ngay tới góc giá sách mà chẳng cần suy nghĩ, trong góc đó quả nhiên đã xuất hiện một phong thư khác, góc thư lộ ra giữa hai quyển sách hiện lên hình ngọn lửa đỏ rực rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Edit: Yunchan

Rút phất lá thư ra, trên thư cũng chỉ có vồn vẹn hai chữ.

Trường Châu.

Vân Khâm lập tức lật tung đồng thư trong phòng lên, thông tin có liên quan tới Trường Châu chẳng mấy chốc đã được nàng tìm ra.

Trường Châu thiên về âm luật, thứ tu hành cũng là lấy âm luật để chế nhân, chiêu này Vân Khâm đã từng nhìn thấy khá nhiều ghi chép trong thư phòng của Lăng Quang tông, nhưng chưa được gặp tận tay day tận mặt bao giờ. Theo như trong sách viết, khắc tinh của kiếm thuật chính là âm luật, nếu muốn khắc chế âm luật thì phải dùng phù pháp và pháp trận mới đối kháng được.

Nhưng trong ba người ở lại Không Thiên phái hiện tại hết hai người là dùng kiếm, chỉ mỗi Hoa Tình đi theo Mai Sương Mộng là từng học qua phù pháp, nhưng tu vi còn rất nông cạn, muốn đối kháng với người của Thập châu e rằng không có phần thắng.

Sắc mặt Vân Khâm bỗng trầm xuống, nàng vội rời khỏi mật thất, quay lại căn đại điện đỏ nát.

Trong đại điện vẫn giá rét không đổi, Mai Nhiễm Y đang nhắm mắt điều tức, còn Hoa Tình thì ngồi đối diện nhìn y với vẻ lo lắng, hai người đều giữ yên lặng không ai nói gì, ngay cả hít thở cũng yếu ớt, mãi tới khi Vân Khâm chạy vội vào trong đại điện, Mai Nhiễm Y mới mở mắt ra, cất giọng hỏi: “Có điều tra được không?”

Vân Khâm gật đầu, nói chuyện điều tra được cho hai người trong điện.

Khi nghe kẻ tấn công lần này là Trường Châu dùng âm luật, sắc mặt Hoa Tình xấu đi trông thấy, đưa mắt nhìn sang Mai Nhiễm Y bên cạnh.

Ngay cả Vân Khâm cũng nhìn về phía Mai Nhiễm Y, không biết bắt đầu từ khi nào hai người đã có một loại tín nhiệm khó nói nên lời với Mai Nhiễm Y, cứ như chỉ cần có người này ở đây thì sẽ luôn có cách để giải quyết vấn đề.

Nhưng Mai Nhiễm Y đã chịu đựng hai đợt công kích cho Không Thiên phái, trận thứ ba này liệu có thể chuyển nguy thành an được không?

Trong lúc Vân Khâm và Hoa Tình đang lo âu, thì giọng bình tĩnh của Mai Nhiễm Y vẳng tới: “Hoa Tình.”

“Mai sư thúc.” Thấy Mai Nhiễm Y gọi, vẻ mặt Hoa Tình nghiêm lại, trả lời ngay lập tức.

Mai Nhiễm Y nói: “Người hãy tới đại điện Lăng Quang tông mang hộp kiếm trong điện tới đây.”

Hoa Tình vội đáp lại, rồi đứng dậy bước nhanh về hướng Lăng Quang Tông.

Bóng Hoa Tình biến mất rất nhanh, chưa đầy một lát trong đại điện chỉ còn lại Vân Khâm và Mai Nhiễm Y.

Lòng Vân Khâm đã hiểu được gì đó, nhưng vẫn ngồi tại chỗ không lên tiếng, chỉ nhìn Mai Nhiễm Y đối diện với thần sắc khó đoán, Mai Nhiễm Y lại ho nhẹ một trận, vết thương trên người y lại rách ra vì trận run khẽ này, bộ bạch y vốn đã nhuộm đầy máu bây giờ lại thấm ra máu tươi.

Vân Khâm không nhìn nổi nữa, nhẹ giọng nói: “Sư phụ, để đồ nhi đi tìm người đi thay y phục, người nghỉ ngơi cho khỏe trước đã.”

“Không có thời gian nghỉ ngơi đâu, người biết mà.” Mai Nhiễm Y không để ý tới lời quan tâm của Vân Khâm, y chống kiếm bằng một tay, mặc dù động tác chậm chạp nhưng vẫn đứng lên vững vàng.

Vân Khâm ngẩng đầu nhìn Mai Nhiễm Y đang từ từ đứng dậy, đột nhiên ý thức được gì đó.

Trước đây Không Thiên phái có môn chủ Mai Phương Viễn, vì có y tồn tại nên dù Không Thiên phái chỉ còn lác đác vài đệ tử vẫn tồn tại. Sau khi

Mai Phuong Viễn mất đi, vào cái đêm Lưu Châu đánh tới, người đứng ra là Mai Nhiễm Y.

Là y dùng thanh kiếm trong tay chống đỡ Không Thiên phái chỉ còn lại một cái xác rỗng.

Nhưng bây giờ kiếm của Mai Nhiễm Y vẫn còn đây, nhưng người thì đã bị thương chồng chất.

Tám châu còn lại, tám trận đánh, mà hiện tại còn cách thời hạn nửa tháng những tám ngày, thật ra cả ba người họ đều biết, dựa vào sức của họ, muốn chống chọi qua tám ngày này là chuyện không tưởng biết bao.

Mắt nàng tối xuống, không đứng dậy theo Mai Nhiễm Y, chỉ cup mắt nhỏ giọng hỏi: “Hôm đó... tại sao phải lừa đồ nhi mang Hoa Tinh tới động Tử Yên?”

“Người và Hoa Tinh chỉ mới vào Không Thiên phái, không cần phải chết vì Không Thiên phái.” Mai Nhiễm Y đáp nhạt.

Vân Khâm nghe thấy câu này thì rốt cuộc cũng ngẩng đầu lên, đôi mắt nàng nhìn thẳng vào Mai Nhiễm Y, Mai Nhiễm Y cũng bình tĩnh nhìn đáp lại nàng, nói: “Cứ tưởng nơi đây là an toàn nhất nên mới để cho các người ở lại, nhưng hôm nay Không Thiên phái khó giữ nổi thân, trở thành nơi nguy hiểm nhất, bây giờ các người muốn đi thì vẫn còn kịp.”

“Đồ nhi không đi.” Vân Khâm lắc đầu, nói trịnh trọng.

Đây là nơi duy nhất có thể tiếp cận Doanh Châu, nơi đây còn có mật thất của Mộ Sơ Lương, có tin tình báo mà nàng mong muốn, nàng sẽ không đi đâu cả.

Huống chi, bây giờ nàng đã không nghĩ tới chuyện ra đi nữa rồi.

Trong mắt Mai Nhiễm Y như lướt qua ý cười, nhưng nó chỉ lóe lên rồi vụt tắt ngay tức thì, làm Vân Khâm không bắt được dù là chút vết tích, nàng chợt nghệt ra, thậm chí còn nghi ngờ khoảnh khắc vừa rồi chỉ là ảo ảnh.

Sau đó nàng nghe Mai Nhiễm Y nói: “Người từng nói, người là đệ tử của ta.”

Vân Khâm gật đầu, rốt cuộc cũng dùng kiếm chống đất đứng dậy.

Mai Nhiễm Y nói: “Một năm qua ta chưa từng dạy người thứ gì, người có oán ta không?”

Lòng Vân Khâm sáng trong: “Người đã dẫn đồ nhi vào thư phòng đó.”

“Sách trong đó đã đọc hết chưa?”

“Vẫn chưa.”

“Thôi vậy, không có thời gian để chờ người đọc hết.”

Ánh mắt của Vân Khâm vẫn khóa chặt trên người Mai Nhiễm Y chưa từng dời đi, Mai Nhiễm Y nói tiếp: “Với tình trạng của ta hiện tại không thể nào thi phạm kiếm pháp này cho người xem được, chỉ còn dựa vào người tự nhớ kiếm quyết thôi.”

Nói rồi tầm mắt của y lướt qua Vân Khâm, nhìn đất đá đổ nát bên ngoài đại điện cách đó không xa và sắc trời đã bắt đầu trở tối.

Vân Khâm không lên tiếng cắt ngang lời của Mai Nhiễm Y, nàng biết câu này của Mai Nhiễm Y có ý nghĩa ra sao, nhưng nàng không thể nào ngăn cản đối phương nói tiếp.

Mai Nhiễm Y nói rất chậm, lời y nói lúc này có lẽ còn nhiều hơn một năm qua cộng lại, kiếm quyết này cũng không quá dài, so với những kiếm pháp mà Vân Khâm đã đọc trong thư phòng còn ngắn hơn, thậm chí là ngắn tới khó tin, cho dù giọng của y rất thông thả, nhưng chẳng bao lâu đã nói xong hết.

Sau đó y bình thân dời tầm mắt lên mặt Vân Khâm, thấp giọng nói: “Người có biết ta muốn người đọc nhiều sách kiếm quyết trong thư phòng đến vậy là để làm gì không?”

Mắt Vân Khâm ánh lên vẻ phân vân, rồi đáp rất nhanh: “Người muốn đồ nhi so sánh.”

Đọc càng nhiều không có nghĩa là biết càng nhiều, cả đời luyện kiếm không phải để học tất cả mọi loại kiếm pháp, mà là trong vô vàn loại kiếm pháp tìm ra thứ kiếm đạo thuộc về mình.

Mai Nhiễm Y hơi nhướng mày như có vẻ kinh ngạc với câu trả lời của Vân Khâm, Vân Khâm nhìn thấy thái độ của Mai Nhiễm Y thì thật lòng có hơi bất ngờ, nàng ngần ra, hỏi lại: “Có đúng không?”

“Không sai.” Mai Nhiễm Y thu ánh mắt về, rồi nói tiếp: “Vậy người có tìm được gì không?”

Vân Khâm lắc đầu.

Nhưng ngay khi Mai Nhiễm Y muốn nói tiếp thì Vân Khâm bỗng lên tiếng: “Nhưng vừa rồi nghe người nhắc tới kiếm quyết thì đồ nhi lại ngộ ra đôi chút.”

Mai Nhiễm Y tiếp lời: “Nói đi.”

“Kiếm quyết của người chỉ có năm chiêu.”

Mai Nhiễm Y gật đầu, Vân Khâm bèn nói tiếp: “Năm chiêu là đủ rồi sao?”

“Đủ rồi.” Mai Nhiễm Y vẫn đáp lại Vân Khâm bằng giọng điệu đó: “Đời này ta biết được mấy ngàn loại kiếm pháp, nhưng chỉ thạo năm chiêu.”

“Ta luyện kiếm mấy chục năm, cũng chỉ luyện năm chiêu này.”

Vân Khâm im lặng, hồi lâu mới đáp: “Đồ nhi hiểu rồi.”

Trong lúc cả hai trò chuyện, thì giữa nền tuyết trắng trải bằng vang lên tiếng bước chân từ xa tới gần, hai người đồng thời nhìn ra ngoài thì thấy Hoa Tinh bước tới từ xa, nàng thở hào hển, trên đầu ướt đầm mồ hôi, thứ ôm trong tay chính là hộp kiếm mà Mai Nhiễm Y dặn dò.

Bảo là hộp kiếm thì không đúng lắm, có lẽ nên gọi là rương kiếm thì đúng hơn.

Nó là một cái rương lớn cao gần đến ngực của Hoa Tinh, vừa đen vừa to, lúc Hoa Tinh ôm nó bước đi, bên trong còn phát ra tiếng kim loại ma sát, Vân Khâm cũng thấy không đúng lắm, nhìn cái rương này với vẻ nghi hoặc chốc lát, sau đó lại ngo sang Mai Nhiễm Y.

Mai Nhiễm Y nhận lấy chiếc rương từ tay Hoa Tinh, song lại không mở ra mà chỉ đặt nó xuống đất.

Hoa Tinh lầm bầm: “Mai sư thúc, chúng ta sẽ dùng nó để đối phó với người của Trường Châu sao?”

“Có lẽ.” Mai Nhiễm Y vẫn thuận miệng đáp như thường lệ, Hoa Tinh và Vân Khâm đều tò mò, đoán xem trong rương này chứa gì, cả ba người ở lại trong điện chốc lát.

Lúc này màn đêm đã buông xuống.

Thỉnh không quang đăng bị màn đêm thay thế, bốn bề Không Thiên phái chìm vào hoang vu, ngay cả côn trùng cũng không kêu nữa, nhưng ngay trong không gian tĩnh lặng tới nỗi gió đêm cũng lặng yên này lại có một tiếng đàn len qua ánh sao, lọt vào khe hở của đại điện hoang tàn.

Tiếng đàn du dương như lan trong rừng vắng, như văng trắng đơn độc bên vách đá, không hề mang theo chút sát khí nào, nó chỉ trống trải, trống trải đến nỗi tựa như ở trong gang tấc và cũng như xa tận chân trời.

Ba người trong điện đều đang chờ đợi, đến khi tiếng đàn này nổi lên, mọi người lập tức im phăng phắc.

Tất cả mọi thứ đều tới rất đột ngột, nhưng cứ như đã đoán trước, Vân Khâm không ngờ chúng sẽ tới nhanh như vậy, nhưng lại biết chúng vốn phải tới nhanh như vậy.

Người của Trường Châu rốt cuộc đã tới.

Vân Khâm và Hoa Tinh đứng dậy, mỗi người cầm lấy vũ khí của riêng mình, nhìn chăm chăm vào bóng đêm ngoài điện với ánh mắt cảnh giác, máu trên y phục của Mai Nhiễm Y đã khô từ lâu, vết máu trên vạt áo và tay áo đều ngả sang màu lốm đốm như rỉ sét, sắc mặt y tái nhợt, nhắm mắt bất động, nếu không phải ngực đang phập phồng thì trông chẳng khác nào một bức tượng được chạm trổ từ băng.

Vân Khâm không đánh thức Mai Nhiễm Y, nàng chỉ kiên nhẫn chờ đợi, chờ đối phương bước vào, chờ tiếng đàn này bắt đầu biến hóa.

Mà đúng lúc này, nàng nghe thấy một âm thanh khác ngoài tiếng đàn.

Tiếng chuông.

Tiếng chuông này nàng đã nghe rất nhiều lần, đó là âm thanh phát ra từ chiếc chuông bạc trên góc mái hiên, nơi mà Mộ Sơ Lương đang ngủ, tòa lầu ấy nằm ở hậu viện của Không Thiên phái, bất kể lúc nào gió nổi lên thì tiếng chuông đó cũng reo leng keng. Nàng nghe thấy nó rất thường xuyên, có khi là ở phòng của mình, có khi là ở thư phòng của Lăng Quang tông. Mỗi lần nghe thấy tiếng chuông đó, nàng đều nhớ ngay tới người đang ngủ trong tòa tiểu lâu, nhớ tới nỗi mong chờ của mình.

Nhưng vào lúc này, tiếng chuông lại reo vang.

Cả trong lẫn ngoài đại điện chẳng hề nghe thấy tiếng gió, vậy mà chuông lại kêu vang.

Tiếng đàn hòa vào tiếng chuông, bên trong lại bất chợt thêm vào một âm thanh khác. Giữa Không Thiên phái vắng vẻ điều hiu, một tiếng bước chân đơn độc vang lên chậm rãi, giẫm lên mỗi nốt huyền cầm, giẫm lên dư âm của tiếng chuông.

Càng ngày càng gần, tiếng bước chân đó càng ngày càng rõ.

Cuối cùng, trong màn đêm và sương mù ngoài điện hiện ra một bóng người vô cùng quen thuộc, mà cũng hoàn toàn xa lạ với Vân Khâm.

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Edit: Yunchan

Vân Khâm nghe thấy tiếng tim đập dồn dập như trống trận vọng tới từ lồng ngực, âm thanh đó gần như át mất cả tiếng đàn và tiếng chuông bên ngoài, mọi âm thanh dường như đều trở nên xa xôi, chỉ có tiếng bước chân đó là lọt vào tai rõ rệt, từng bước từng bước.

Là y, từ trước tới giờ Vân Khâm chưa từng nhìn thấy hình dáng bước đi của người đó, nhưng nàng biết đó là y.

Sương mù dần tan đi, bóng dáng nọ đã tới trước đại điện, trên người là y phục của đệ tử Không Thiên phái, mái tóc dài đen nhánh, mày vót cao như núi.

Mộ Sơ Lường.

Mộ Sơ Lường đã tỉnh lại.

Ánh mắt Vân Khâm vô cùng phức tạp, trong thoáng chốc chỉ cảm thấy đủ loại cảm xúc đảo lộn trong lòng, nàng nhìn người nọ từ từ bước tới gần, nhưng nàng lại chẳng bước nổi nửa bước, ngay cả nửa câu cũng khó thốt thành lời.

Song gần như chỉ trong chớp mắt, mọi cảm xúc rồi bời trong lòng nàng bất chợt lắng xuống, dòng máu đang chảy trong huyết mạch dường như đông lại, nàng chỉ cứng đờ nhìn vào đôi mắt của người đó.

Đây không phải là Mộ Sơ Lường.

Vân Khâm nghe về y suốt một năm qua, cũng biết rất nhiều chuyện về y, cho nên lòng nàng rõ hơn ai hết, cơ thể đó là của Mộ Sơ Lường, nhưng ánh mắt đó không phải là ánh mắt mà Mộ Sơ Lường nên có.

“Người là ai?” Người lên tiếng là Hoa Tinh, nàng chưa từng nhìn thấy đại sư huynh luôn ngủ say trong tiểu lâu Không Thiên phái, chỉ dè dặt bước tới gần người ngoài cửa.

“Đừng đi.”

Giọng trầm thấp cản lại hành động của Hoa Tinh, nàng giật bắn, vừa nghe thấy tiếng gọi đã lật đật lui lại, lưng đụng phải một lồng ngực rắn chắc.

Hoa Tinh vội ngoảnh đầu lại, thấy Mai Nhiễm Y đã tỉnh lại từ lúc nào chẳng hay, hiện đang đứng sau lưng mình, trầm mặc nhìn vào người đang đứng ngoài điện.

“Đây là sao?” Giọng của Vân Khâm hơi khàn, tầm mắt vẫn khóa chặt trên người Mộ Sơ Lường.

Mai Nhiễm Y nhìn sang Vân Khâm rồi mới nói: “Người vừa nói Trường Châu lấy âm luật làm vũ khí, vậy thì đây chính là vũ khí của chúng.”

Rốt cuộc Vân Khâm cũng hiểu ra.

Lấy âm luật làm vũ khí, phần nhiều là hóa âm luật thành lưỡi gió, đã thương người trong vô hình, thế nhưng vẫn còn một loại âm luật, nó hiền hòa và chẳng mang theo sát khí, song lại có thể nhiếp hồn, không chế người đang hôn mê bất tỉnh hoặc ý chí bạc nhược để làm vũ khí cho mình, cũng hết như con rối bị âm luật điều khiển vậy.

“Là ta sơ sót.” Chẳng biết có phải là ảo giác hay không, mà qua khóe mắt Vân Khâm lại thấy Mai Nhiễm Y bên cạnh lần đầu tiên lộ ra vẻ mặt không vui: “Không ngờ chúng lại tìm tới Tiểu Mộ.”

Mộ Sơ Lường hôn mê bao nhiêu năm qua, dĩ nhiên chính là con mồi ngon để âm luật nhắm vào, nhưng Vân Khâm và Mai Nhiễm Y chẳng ai ngờ được Trường Châu sẽ đặt mục tiêu lên Mộ Sơ Lường.

Hiện tại tuy Mộ Sơ Lường đang đứng ngay đây, nhưng ánh mắt đờ đẫn chẳng chút sinh khí, rõ ràng là đáng về bị khống chế.

Trong lòng Vân Khâm chẳng biết có mùi vị gì, nàng mong Mộ Sơ Lường tỉnh lại suốt một năm qua, nhưng chưa bao giờ nghĩ lần đầu tiên nhìn thấy đôi phương mờ mắt là trong tình huống éo le thế này! Bọn người Trường Châu lại dám giờ trò này với Không Thiên phái, điều này làm cho cảm xúc đã lắng xuống trong lòng Vân Khâm lại cháy bùng lên hóa thành phần nộ, phần hận chưa từng có.

Trong lúc ba người nói chuyện, tiếng bước chân cồm cộp đã vào tới đại điện.

Ba người không hẹn mà cùng nhìn sang Mộ Sơ Lương, nhưng đúng lúc này Mộ Sơ Lương bỗng ngoắc ngón tay, Vân Khâm chỉ kịp cảm thấy trên tay truyền tới một lực mạnh, Uẩn Hoa kiếm bất chợt run lên, sức mạnh khó khổng chế này làm cánh tay Vân Khâm tê dại, trong lúc nàng thất thần, thanh kiếm đó đã bật khỏi tay nàng, phóng nhanh tới trước Mộ Sơ Lương.

Mộ Sơ Lương cầm kiếm vào tay, chẳng chút chần chờ, mũi kiếm vừa xoay nhẹ đã đâm tới ba người trong điện.

Vân Khâm từ khi vượt mặt Uẩn Hoa kiếm cũng đã đề phòng trong lòng, khi thấy mũi kiếm của người nọ quét tới thì lập tức kéo Hoa Tình ra sau lưng mình, hai người lùi thật nhanh ra sau, nhưng động tác của Mộ Sơ Lương rất nhanh gọn, tay áo đảo qua, kiếm quang đã tới gần!

Ngay lúc này, một mũi kiếm khác trờ tới trước Uẩn Hoa kiếm, chỉ nghe thấy một tiếng keng vang dội, Uẩn Hoa kiếm đột nhiên đứng khựng lại.

Thứ chặn lại thế tấn công của Uẩn Hoa kiếm là một thanh kiếm khác, thanh kiếm nọ trắng muốt như tuyết, mỏng và nhẹ vô cùng, nhưng chính thanh kiếm đó đã chặn đứng một đòn vũ bão của Uẩn Hoa kiếm để như trở bàn tay.

Đó là kiếm của Mai Nhiễm Y, Vân Khâm không biết tên nó, nhưng biết Mai Nhiễm Y hầu như luôn mang nó bên mình, chưa bao giờ rời khỏi người.

Uẩn Hoa kiếm bị chặn lại, song Mộ Sơ Lương thì không, thân hình y chuyển vòng rồi giáng thêm một đòn, kiếm chiêu chưa hề chậm lại phút giây!

Vốn đã trọng thương kiệt sức, thậm chí nói mấy câu cũng sẽ ho khan, thế mà bây giờ Mai Nhiễm Y tựa như hồi phục thể lực, đôi mắt y sáng ngời như có lửa, thiếu chảy vô biên vô tận, khi thấy Mộ Sơ Lương ra đòn liên tục, y lại chỉ tiến chứ không lùi, cầm kiếm đối chiến với đối phương mà chẳng hề bắn khoăn.

Nếu nói kiếm trận của Lưu Châu là trận chiến có thực thực cao nhất và hung hiểm nhất mà Vân Khâm từng thấy, thì trận chiến này là trận đấu nhanh nhất mà nàng từng thấy.

Kiểm ý của đôi bên càn quét cả bốn phía đại điện, trong lúc đó chỉ nhìn thấy kiếm quang chớp lên liên tục, chỉ nghe thấy tiếng động vang lên dồn dập, bốn phía bắn ra kiếm khí hỗn loạn, đập vào bức tường đồ nát của đại điện, dội vào đèn đuốc, mãi vẫn chưa ngừng, diễn biến nhanh tới nỗi mắt không thể bắt kịp, tai không thể đạt tới, Vân Khâm và Hoa Tình lui vào một góc tường, thậm chí khó mà nhúng tay vào, cũng khó có bất kỳ hành động nào.

Vân Khâm chỉ có thể dõi mắt nhìn theo hai người đang giao thủ.

“Sur muội, Mai sư thúc có thể thắng được không?” Hoa Tình nhỏ giọng hỏi.

Vân Khâm không trả lời ngay, một năm qua nàng đọc rất nhiều kiếm phổ trong thư phòng, cho nên giờ khắc này nàng có thể nhìn thấy diễn biến rất rõ, chỉ trong thời gian ngắn mà Mộ Sơ Lương đã tung ra không dưới hai mươi loại kiếm pháp, trong đó chẳng những có kiếm pháp của Lăng Quang tông, mà còn có kiếm pháp của các môn phái khác trong thiên hạ, thậm chí có cả một ít kiếm chiêu vô danh trong giang hồ, tất cả được y pha trộn lại, chiêu này vừa ra chiêu khác đã bắt đầu, bù đắp cho nhau và hỗ trợ nhau, tạo thành một bộ kiếm pháp mới!

Mà nhìn sang Mai Nhiễm Y, chiêu thức y dùng để đối phó với Mộ Sơ Lương từ đầu tới cuối chỉ có một loại!

Bất kể kiếm chiêu của Mộ Sơ Lương đánh tới từ hướng nào, Mai Nhiễm Y dường như cũng có thể nhìn thấy thế kiếm của đối phương, chọn nơi thích hợp nhất để đỡ kiếm.

Mộ Sơ Lương tiến, y liền lùi, Mộ Sơ Lương quay người thối lui, y lại tiến, hai người dùng tốc độ khó lường để giao thủ với nhau, nhưng đúng lúc này Vân Khâm chợt nhớ ra một đoạn kiếm quyết Mai Nhiễm Y vừa truyền thụ cho mình ban nãy.

“Sur muội?” Hoa Tình cất giọng hỏi, nhưng chờ hồi lâu vẫn không thấy Vân Khâm trả lời, nàng bèn nói tiếp: “Rốt cuộc là sao? Mai sư thúc cứ lui mãi, có phải là đang thua không?”

Hoa Tình nhìn không hiểu võ học của hai người họ, còn Vân Khâm lại thấy rõ, nàng bèn mím môi lại, quan sát chốc lát rồi lẩm bẩm: “Sur phụ thủ rất tốt.”

Hoa Tình vẫn không hiểu: “Nói vậy là Mai sư thúc không gặp nguy hiểm đúng không?”

“Phòng thủ quá bị động, huống chi trước đó sư phụ còn bị thương quá nặng, e là chống đỡ không được bao lâu.” Về mặt Vân Khâm nặng trĩu, lòng đầy lo âu.

Hai người đang giao thủ bên kia, nàng không hy vọng ai bị thương cả.

Hoa Tình nghe Vân Khâm nói vậy thì lại lo lắng ra mặt: “Vậy làm sao bây giờ?”

Vân Khâm lắc đầu, nhìn vào hai đạo tàn ảnh trong vòng chiến, giọng của Mai Nhiễm Y ngày một vang dội trong đầu.

“Chiêu thứ nhất là thủ, chiêu thứ hai chính là công.” Vân Khâm nhắm lại câu này, về mặt có hơi thay đổi: “Từ đầu tới cuối sư phụ chỉ thủ, vẫn chưa dùng tới chiêu thứ hai.”

Trong lúc hai người đối thoại, chiến cuộc đã phát sinh biến hóa, tiếng chuông bên ngoài đại điện đã tắt ngấm từ lâu, trong khi tiếng đàn thì vẫn lừng lợ khó

tầm, mà bên trong tiếng đàn đó bỗng trỗi lên tiếng sáo, trầm bổng ai oán, hòa tấu với tiếng đàn kia, tôn lên vẻ tịch mịch cho màn đêm

Sau khi tiếng sáo gia nhập, thể đánh của Mộ Sơ Lương cũng đột nhiên biến đổi, mũi kiếm hòa theo linh khí, ra đòn càng thêm tàn nhẫn, khiến cho người ta khó lòng phòng bị. Mộ Sơ Lương lại đâm một nhát kiếm tới ngực của Mai Nhiễm Y, Mai Nhiễm Y lập tức nâng kiếm chắn đòn một lần nữa, nhưng hiện tại thể lực của Mai Nhiễm Y đã bị vắt kiệt, tất cả vết thương trên người lại rách miệng lần nữa, mùi máu tanh tỏa ra nồng nặc, tuy đã đỡ trúng đòn tấn công của đối phương, nhưng Mộ Sơ Lương ra tay chẳng chút nương tình, Uẩn Hoa kiếm đề tì lên kiếm của Mai Nhiễm Y mà vẫn không thu tay lại, chỉ tiếp tục dồn sát tới trước. Mai Nhiễm Y bị kiếm của y ấn lên ngực phải lui về sau, một dòng máu tươi lại ứa ra khoe miệng.

“Sư phụ!” Vân Khâm thấy tình thế bất ổn thì cấp tốc rời khỏi chỗ nấp, hét lớn: “Uẩn Hoa kiếm!”

Mộ Sơ Lương chẳng hề có cảm giác gì, mũi kiếm đâm tới lần nữa, nhưng Uẩn Hoa kiếm thì như nghe thấy tiếng hét của Vân Khâm, đột nhiên đứng khựng lại!

Người và kiếm cứ giằng co tại chỗ như thế.

Mai Nhiễm Y nhân lúc này ngoảnh đầu nhìn về phía Vân Khâm.

Hai người không nói với nhau câu nào, nhưng Vân Khâm như sức hiểu ra ý của y.

Hộp kiếm mà Hoa Tinh mang tới đang ở ngay bên cạnh nàng, nàng bèn quay người lại, ôm hộp kiếm lên ném về phía Mai Nhiễm Y.

Lại một tiếng động lớn kinh thiên động địa, tiếng động này đã át đi tiếng đàn và sáo bên ngoài trong tích tắc, trong chớp mắt đó Vân Khâm dường như nhìn thấy thân hình Mộ Sơ Lương hơi chậm lại, đứng sững ra tại chỗ.

Ngay lúc y thừa ra, một tay của Mai Nhiễm Y đã đặt lên hộp kiếm, chưởng phong nện xuống, ngay lập tức đã đánh bật mở hộp kiếm gỗ đen nhánh đó.

Trong cái hộp kiếm to tướng chỉ có độc một thanh kiếm, đó là một thanh trường kiếm bạc phát sáng, nó dài hơn thanh kiếm trong tay Mai Nhiễm Y rất nhiều và cũng nặng hơn rất nhiều, ngay khi hộp kiếm bật mở, thanh kiếm này đã tiếp nhận linh lực mà Mai Nhiễm Y rót vào, bắn vọt ra khỏi hộp rồi nhắm thẳng vào chỗ hiểm của Mộ Sơ Lương!

Sau một thoáng ngừng lại, khi đón lấy đạo kiếm quang kia thì Mộ Sơ Lương đã cử động trở lại, Uẩn Hoa kiếm về lại tay, quét ra một luồng kiếm quang tuyệt diệu.

Nhát kiếm này của Mộ Sơ Lương chém ra càn lướt, mà Mai Nhiễm Y thì như nỏ đã hết đà, kiếm khí tới gần Mộ Sơ Lương thì đã suy yếu, hai thanh kiếm chạm vào nhau, tình thế cho thấy Mai Nhiễm Y sẽ đại bại. Thế nhưng sau một tiếng choang vang dội, mọi người lại trông thấy một cảnh tượng kỳ kỳ.

Ngay lúc Uẩn Hoa kiếm hất bay trường kiếm của Mai Nhiễm Y, kiếm quang màu bạc trong khoảnh khắc tiếp xúc với Uẩn Hoa kiếm bỗng chia ra mấy luồng sáng chói lòa, trường kiếm từ một hóa mười, từ mười hóa trăm, trong giây lát đã nhân ra thành trăm thanh kiếm bạc, chúng vây quanh Mộ Sơ Lương, đảo vòng điên cuồng.

Hàng loạt tiếng ong ong hòa vào nhau như tiếng niệm kinh trang nghiêm, làm rung động cả đại điện, trong thoáng chốc cả trong lẫn ngoài đều chìm ngập trong tiếng động này.

Tiếng đàn lặng tắt, tiếng sáo chẳng còn, tất cả âm thanh cứ như đã tắt lịm, trong trời đất dường như chỉ còn lại một âm thanh duy nhất, chấn động tới phát điếc, dội mãi bên tai.

Mai Nhiễm Y ở bên ngoài kiếm trận, chống người dậy, đôi mắt đen láy như đêm sao lẳng lặng dừng lại trên người Mộ Sơ Lương.

Mộ Sơ Lương rũ thấp mắt, chiếc bóng như bị đóng đinh vào đất, Uẩn Hoa kiếm vẫn còn trong lòng bàn tay y run lên khê khàng, hô ứng với vô số thanh kiếm bạc đang bay vùn chùng quanh, còn Mộ Sơ Lương bên trong đó lại ngẩng đầu lên lần nữa.

Đó là một ánh mắt ôm tròn xuân thu, y vừa ngước lên đã chạm ngay vào đáy mắt của Vân Khâm.

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Edit: Yunchan

Bốn phía quá mức huyền ảo, toàn bộ kiếm bạc trôi lơ lửng trên không trung đều kêu lên ong ong, ngoài tiếng động đó ra chẳng còn nghe rõ được gì và cũng chẳng phân biệt được gì nữa, Vân Khâm chỉ có thể nhìn thấy Mộ Sơ Lương đứng trong vòng kiếm quang lóa mắt, đang nhìn về phía họ.

Thậm chí Vân Khâm cũng không xác định được liệu Mộ Sơ Lương có thấy rõ nàng đứng xa xa sau lưng Mai Nhiễm Y hay không.

Nàng chỉ thấy y nhẹ nhàng gật đầu về hướng này, sau đó mỉm cười.

Nụ cười dịu dàng hệt như trong tưởng tượng của Vân Khâm.

Rồi y bỗng trở người, Uẩn Hoa kiếm trong lòng bàn tay thoáng chốc phóng ra linh lực vô biên, sau đó, hai tay y nâng kiếm lên, thanh kiếm kia lập tức lóe lên quang sáng quét qua bóng tối như sao băng, rồi bay vọt vào trong bóng đêm vô tận.

Mà cùng lúc đó, Mai Nhiễm Y cũng không cảm cự được nữa, chống kiếm khuy một chân dưới đất.

Kiếm bạc đang quần thảo trong đại điện dần giảm bớt tiếng ồn, rồi lặng xuống hoàn toàn, cuối cùng hàng trăm thanh kiếm bạc quy về một mối, khôi phục lại hình dáng ban đầu.

Sau đó rơi xuống đất đánh keng.

Trong lúc thanh kiếm rơi xuống đất ánh mắt Mộ Sơ Lạnh cũng dần tối xuống, đôi mắt chỉ mới lấy lại thần thái trong phút chốc lại trở về hư vô theo tiếng động đang lắng dần.

Sau đó y khép mắt lại ngã xuống.

Ngay khoảnh khắc y ngã xuống đất, Vân Khâm cũng lao tới với tốc độ nhanh nhất có thể, ôm lấy thân thể gầy gò đó.

“Mộ Sơ Lương!” Vân Khâm cúi đầu nhìn chăm chăm vào người nằm trong lòng, nhưng hai mắt y đã nhắm lại chẳng còn động tĩnh, Vân Khâm không biết, tiếng gọi cuối cùng này của mình y có nghe được hay không.

Người này lại trở về với dáng vẻ trước đây, yên tĩnh không một tiếng động, cứ như chưa bao giờ thức tỉnh.

Lòng Vân Khâm không cam nhưng cũng chẳng thể làm gì, đành phải ngấp ngừng nhìn qua Mai Nhiễm Y sau lưng.

Mai Nhiễm Y như biết trước Vân Khâm sẽ hỏi, sau khi lau vết máu ở khóe môi mới thấp giọng nói: “Hồn phách của Tiểu Mộ không đầy đủ, lúc này là mượn sức mạnh của âm luật lấy lại một tia thanh tĩnh, bây giờ âm thanh đã tắt, dĩ nhiên Tiểu Mộ sẽ tiếp tục ngủ say.”

Vân Khâm thận trọng ôm lấy người trong lòng, không có hành động gì.

Quả nhiên vẫn chưa tới lúc thức tỉnh, nhưng khó khăn lắm y mới tỉnh, vậy mà tới một câu nàng cũng không thể nói với y.

Tiếng đàn và tiếng sáo đều đã biến mất trong màn đêm, cả Không Thiên phái yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng tay áo bay phấp phất trong đêm. Thần sắc Vân Khanh đăm đăm, đề cao cảnh giác, muốn rút kiếm ra theo thói quen, đến đây mới nhớ Uẩn Hoa kiếm đã bị Mộ Sơ Lương phóng đi, chẳng biết là đi đâu nữa.

Mà ngay lúc này tiếng xé gió bỗng lướt tới, âm thanh này Vân Khâm không thể nào quen hơn được nữa, nhận ra ngay đây là tiếng của Uẩn Hoa kiếm.

Vân Khâm vừa thả lỏng thì Uẩn Hoa kiếm đã bay vọt vào từ ngoài đại điện, cắm phập lên nền đất đằng trước Vân Khâm và Mộ Sơ Lương.

Lực của nó rất lớn, đến nỗi chuôi kiếm Uẩn Hoa kiếm phải run lên bần bật, hồi lâu mới ngừng lại, tới khi mọi người nhìn kỹ lại mới phát hiện trên mũi kiếm của nó có dính máu tươi.

“Đây là...”

Vân Khâm mới bật ra một câu Mai Nhiễm Y đã chen ngang: “Là máu của kẻ gây đàn và thổi sáo.”

“Mộ Sơ Lương đã tìm tới chúng.” Vân Khâm cũng hiểu ý của Mai Nhiễm Y, nàng thì thầm một câu rồi không khỏi cúi đầu nhìn vào người trong lòng: “Huynh ấy giúp chúng ta.”

Trong trận chiến vừa rồi, Mai Nhiễm Y phá giải sự khống chế của âm luật, đại phá tinh thần của đối phương, còn Mộ Sơ Lương thì chớp thời cơ xuất thủ, hai người phối hợp có thể nói là không chê vào đâu được, khiến cho bọn người Trường Châu ứng phó không kịp.

Mai Nhiễm Y nói tiếp: “Nhưng Tiểu Mộ không giúp được lần sau.”

Trong điện lại chìm vào yên tĩnh.

Tiếng đàn và tiếng sáo không còn vang lên nữa, xem ra người của Trường Châu đã rút thật rồi, nhưng mọi thứ vẫn chưa phải kết thúc, tiếp theo sẽ gặp chuyện gì, chẳng ai có thể đoán được.

Mà lúc này trời đã dần hừng sáng, ngày thứ tám đang từ từ tới gần, thời hạn nửa tháng chỉ còn lại bảy ngày mà thôi.

*

Sau trận chiến, ba người được một khoảng nghỉ ngơi ngắn ngủi, Vân Khâm nghe theo dặn dò của Mai Nhiễm Y, đưa Mộ Sơ Lương đang trong cơn ngủ mê về lại tòa tiểu lâu, rồi chỉnh trang lại cho y một chút.

Trên đường đưa Mộ Sơ Lương về tiểu lâu, Vân Khâm cứ nhìn chòng chọc đối phương mà không chớp mắt lấy một cái, chỉ mong y có thể tỉnh lại như vừa rồi, nhưng cũng như Mai Nhiễm Y nói, Mộ Sơ Lương quả nhiên không hề có dấu hiệu tỉnh lại nữa, tất cả cũng hết như một giấc mộng bất ngờ, sau tích tắc lại trở về với thực tại.

Mà bên kia, Mai Nhiễm Y rốt cuộc cũng chịu nghe theo đề nghị của Hoa Tinh, trước hết để nàng băng bó vết thương trên người cho mình, sau đó bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Nhân lúc này, Hoa Tinh cũng nhanh chân đi nấu ít cháo cho mọi người lấp bụng trước.

Chẳng biết kẻ địch sẽ tới lúc nào, cho nên họ phải tranh thủ thời gian và có sự chuẩn bị tốt nhất.

Trong khi đó Vân Khâm thu xếp đầu vào đó cho Mộ Sơ Lương xong thì rời khỏi tiểu lâu, đi tới mật thất.

Nàng cần biết kẻ địch tiếp theo là ai.

Hai lần trước nàng đều nhận được tình báo của nội ứng bên kia, song lần này, tin tức lại không đến như trong tưởng tượng.

Vân Khâm đợi trong căn mật thất hồi lâu, càng chờ càng sốt ruột.

Nếu Thập châu muốn ra tay với Không Thiên phái thì tuyệt đối sẽ không dừng lại giữa chừng, vậy mà nội ứng quá lâu vẫn chưa có tin tức, chỉ có một khả năng là người đó đã gặp chuyện.

Gặp phải chuyện gì thì Vân Khâm không biết được, nhưng đó tuyệt đối không phải là chuyện tốt. Vân Khâm thậm chí còn nghi rằng, có lẽ vì hai lần đưa tin trước mà thân phận của người nọ đã bại lộ, rơi vào tay của Thập châu, cho nên lần này mới mất liên lạc.

Vân Khâm khó lòng suy ra kết quả, nên đành tạm thời rời khỏi mật thất, quay lại đại điện.

Trong đại điện Hoa Tinh và Mai Nhiễm Y vẫn đang ngồi chờ, khi nhác thấy Vân Khâm chạy tới, hai người đồng thời dời tầm mắt lên người nàng. Qua hai lần trước, hai người đã biết Vân Khâm có thể liệu được kẻ địch tiếp theo là ai, nhưng lần này khi nhận thấy ánh mắt thăm dò của hai người, Vân Khâm chỉ lắc đầu đành chịu.

“Ta không biết.” Sắc mặt Vân Khâm hơi tối tăm, nhỏ giọng nói: “Ta không biết người tới tiếp theo là ai.”

Hoa Tinh ngắt ra: “Tại sao lại vậy?”

“Cũng không biết nữa.” Bản thân Vân Khâm cũng không hiểu nổi, nhưng nàng không thể lộ ra chút sợ hãi nào, đành quay sang nhìn Mai Nhiễm Y.

Lúc này tuy Mai Nhiễm Y đã thay bộ y phục mới, nhưng trông lại tiêu tụy hơn trước rất nhiều, sắc mặt y tái nhợt, dưới mắt đã có quầng xanh đen. Y ngồi xếp bằng ở đó, lưng dựa vào cái rương đựng kiếm lớn đằng sau, ngực nhấp nhô yếu ớt, tuy Vân Khâm không nhìn ra bất cứ dấu hiệu gì từ nét mặt của y, nhưng quá rõ ràng, đối phương đã thế suy sức kiệt.

Hai trận chiến liên tiếp, hầu như tất cả vết thương đều do Mai Nhiễm Y nhận lấy, chiến đấu cũng do Mai Nhiễm Y gánh vác một mình, dù y có là sắt thép thì bây giờ cũng không thể nào gượng gờng thêm nữa.

Hôm nay Mai Nhiễm Y trọng thương, Mộ Sơ Lương lại tiếp tục hôn mê bất tỉnh, người mà Không Thiên phái có thể dựa vào chỉ có nàng và Hoa Tinh thôi.

Vân Khâm nghĩ tới đây thì bỗng nói tiếp: “Không có tin tức thì cũng là tin tốt, có lẽ người của Thập châu tạm thời sẽ không tới nữa, hai hôm nay hai người đều chưa nghỉ ngơi chút nào, chỉ bằng nghỉ ngơi trước một lát, để mọi người đi trông chừng là được rồi.”

Mặc dù nét mặt Hoa Tinh vẫn còn lo lắng, nhưng Vân Khâm nói cũng có lý, nàng bèn gật đầu một cái, nhưng không đi mà vẫn ở lại trong đại điện, ngồi dựa vào góc tường, ánh mắt không ngừng nhìn về phía Vân Khâm và Mai Nhiễm Y.

Vân Khâm nhìn thấu nỗi lo của Hoa Tinh, nhưng nàng vẫn giữ im lặng ngồi cách Hoa Tinh không xa, lấy ra một chiếc khăn gấm, nhẹ nhàng và cẩn thận lau chùi Uẩn Hoa kiếm.

Hai mắt nàng nhìn chăm chú vào thân kiếm trên tay, nghĩ tới trước đó không lâu thanh kiếm này còn cầm trong tay Mộ Sơ Lương.

Suy nghĩ của nàng dừng lại trong ánh nhìn kinh hồng đó.

Chỉ tiếc cái nhìn đó quá ngắn ngủi, mọi thứ xảy ra quá nhanh.

Động tác của Vân Khâm rất nhẹ, nàng lau chùi Uẩn Hoa kiếm hết lần này tới lần khác, trong khi tình hình của trận chiến vừa rồi cứ lóe lên trong đầu nàng

không dùng được, nàng gần như có thể thấy rõ mỗi chiêu thức và lực độ của Mai Nhiễm Y và Mộ Sơ Lương, có thể thấy rõ sau mỗi động tác quay người thoái lui, kiếm quyết mà Mai Nhiễm Y dạy cho nàng lại càng thêm rõ ràng.

Sau một lần, trong lòng lại lắng xuống một phần.

Lúc này nàng mới đột nhiên dừng bàn tay đang lau chùi lại, nhìn về phía Mai Nhiễm Y như đang suy nghĩ điều gì.

Trong trận chiến vừa rồi, Mai Nhiễm Y rõ ràng có thể tung thanh kiếm bạc trong hộp kia ra sớm hơn, nhưng y lại không làm, vì y đang đợi. Y phòng thủ không ngừng là muốn đợi cho Trường Châu dốc ra toàn lực, cũng chờ nàng nhìn thấy rõ cách họ ra chiêu, y dốc sức đánh nhau, có lẽ là muốn thị phạm cho nàng thấy, để nàng nhìn thật rõ kiếm quyết kia.

Y thật sự đã truyền thụ tất cả nội dung của kiếm quyết kia cho nàng.

Ngay khi Vân Khâm nhìn về phía Mai Nhiễm Y, thì cùng lúc đó Mai Nhiễm Y cũng như cảm nhận được ánh mắt của nàng, chợt mở mắt ra.

Đôi mắt của Mai Nhiễm Y sâu và đen láy, bình thản và chẳng hề có chút cảm xúc nào, Vân Khâm thấy vậy bèn đặt Uẩn Hoa kiếm trong tay xuống, dè dặt gật đầu với y.

Mai Nhiễm Y hiểu ý nàng nhưng không đáp lại, chỉ nhắm mắt lại tiếp tục điều tức.

Thời gian trôi qua ịch chậm chạp, ba người đều giữ yên lặng chờ đợi cuộc chiến sắp tới, mà sự chờ đợi của họ cũng không quá lâu. Khi mặt trời nhô lên cao tỏa ánh xuống Không Thiên phái nằm trên núi tuyết hiếm khi có ánh mặt trời, rồi chiếu xiêng qua khe hở đại điện, hai bóng người bỗng lặng lẽ xuất hiện ở cửa chính của tòa đại điện đồ sộ.

Hai người này bước vào đại điện một cách rất tự nhiên, họ mặc trên người bộ áo vải tối màu đơn giản, hai người một cao lớn cường tráng, một gầy gò, một người hết như đồ tể, một người tựa như thư sinh, trên người cả hai đều không mang theo sát khí, nom giống hệt những người bình thường không thể bình thường hơn trên phố. Khi hai người này bước vào Mai Nhiễm Y trong điện vẫn không mở mắt ra, Hoa Tĩnh và Vân Khâm thì nhìn họ chăm chăm, thậm chí không thể đoán được rốt cuộc họ có phải là cao thủ mà Thập châu phái tới hay không.

Mãi tới khi người có bề ngoài như thư sinh sờ sờ mũi, chấp tay thấp giọng: “Nguyên Châu, Hoàn La.”

Sau khi y cất giọng, người cường tráng có bộ vó như đồ tể bên cạnh cũng nói theo: “Trọng Phong.”

Nghe thấy hai chữ Nguyên Châu, Vân Khâm bèn sực nhớ ra, nàng đã từng đọc tin tình báo về Nguyên Châu ở trong mật thất rồi.

Nguyên Châu là nơi có ít người nhất trong Thập châu, trên đảo bao gồm cả đảo chủ chỉ có lác đác vài người, những người này chuyên về luyện đao, bất kỳ ai trong đảo cũng là thiên tài đao pháp đủ sức lấy một địch trăm, mà trong số đó, ngoài đảo chủ ra thì hai thị vệ tả hữu của đảo chủ là có đao pháp đáng gờm nhất.

Hai thị vệ tả hữu này chính là Hoàn La và Trọng Phong.

Thanh đao mà Trọng Phong dùng chính là Liên Hoàn đao dài ba thước, trăm năm trước từng lấy sức một người khuấy động sóng gió cả thành, chính đạo trong thiên hạ từng phái ra mấy ngàn người diệt trừ hắn, nhưng lại bị hắn vùng đao đồ sát hơn phân nửa, sau đó đào thoát ra biển, bất tất. Về sau mọi người mới biết hắn được đảo chủ của Nguyên Châu thu lưu, trở thành thủ hạ của đảo chủ.

Mà người còn lại tên là Hoàn La, tiếng tăm vang dội sánh ngang với Trọng Phong, dĩ nhiên cũng là hạng người không thể khinh thường.

Nhưng lúc đó dù Vân Khâm đã lật hết những phong thư có liên quan tới Nguyên Châu, thì cũng không tài nào tìm được bất kỳ thông tin nào liên quan tới người tên Hoàn La này cả.

Bạn đang đọc truyện *Vãn Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Edit: Yunchan

Nguyên Châu chỉ cử hai người tới, nhưng thực lực hai người này cộng lại có lẽ còn đáng sợ hơn nhiều những tên đến trước.

Vân Khâm cầm kiếm trong tay, chặn Hoa Tĩnh và Mai Nhiễm Y đằng sau, nhìn vào hai kẻ đối diện với đôi mắt rét lạnh.

Ngay lúc này, sau lưng vọng tới tiếng trường kiếm chống lên đất, Vân Khâm ngoái đầu lại, nhìn thấy Mai Nhiễm Y đã đứng dậy.

Thân hình y đơn bạc, song vẻ mặt vẫn chẳng hề sợ hãi như muôn thuở.

Vân Khâm biết y muốn đánh, nàng cũng biết y sống vì kiếm, chết vì kiếm cũng không sợ hãi, trong cuộc chiến với Huyền Châu và Trường Châu, thực lực của Mai Nhiễm Y đã sớm vượt qua dự liệu của Vân Khâm, theo Vân Khâm thấy thì cảnh giới của Mai Nhiễm Y đã vượt qua cảnh giới lục đẳng của người bình thường từ lâu, bước vào cảnh giới càng cao xa hơn, nhưng đối thủ của họ là sự tồn tại còn đáng sợ và mạnh mẽ hơn nữa kia.

Nàng không thể để một mình Mai Nhiễm Y đối phó với kẻ địch được nữa.

“Sur phụ.” Vân Khâm chắn đàng trước Mai Nhiễm Y, ánh mắt vô cùng nghiêm túc: “Cho đệ tử lên đi.”

Mai Nhiễm Y cau mày, rốt cuộc đã để lộ cảm xúc.

Vân Khâm nhìn ra y đang không vui, bèn bồi thêm: “Người cần nghỉ ngơi.”

Mai Nhiễm Y lạnh giọng: “Người sẽ chết.”

Vân Khâm nghe vậy thì nhẹ nhàng đầu lên, lẳng lặng nhìn người trước mặt.

Mai Nhiễm Y nói tiếp: “Người là đồ nhi của ta, sur phụ còn đây, không cần đồ nhi phải ra mặt gánh vác.”

Y thốt ra câu này một cách không cảm xúc, như thể đó là chuyện đương nhiên, chẳng có gì phải nghi ngờ, cũng không cần bàn cãi.

Nhưng Vân Khâm nghe thấy lại đột nhiên phì cười.

Trước nay nàng không hay cười, bây giờ nở nụ cười, đáy mắt lập tức loan ra màu ấm áp, như một người khác hoàn toàn với cô gái luôn im lặng và cô độc trước đây, nụ cười này thậm chí còn giống hệt với nụ cười của Mộ Sơ Lương cách đây không lâu.

Trong lúc Mai Nhiễm Y im lặng vì nó, Vân Khâm bỗng gật đầu cất giọng trịnh trọng: “Sur phụ yên tâm, đồ nhi sẽ không chết đâu. Kiếm pháp mà người dạy cho đồ nhi, dù sao cũng phải cho đồ nhi có cơ hội thử kiếm một lần, phải không?”

Mai Nhiễm Y nhìn chằm chằm Vân Khâm, cứ như đây là lần đầu tiên quen biết người đồ đệ này.

Y không ngăn cản Vân Khâm nữa, thậm chí cũng không có hứng ngăn cản, chỉ ngồi về bên cạnh hộp kiếm, nhắm mắt nói nhàn nhạt: “Người thử một chút đi.”

Vân Khâm chỉ đợi mỗi câu này, vừa được Mai Nhiễm Y cho phép nàng đã gật đầu ngay, sau đó quay lưng nhìn về phía hai người của Nguyên Châu.

Hai tên Nguyên Châu này sau khi xưng danh thì không nói thêm gì nữa, chỉ đứng bên hứng thú nghe Vân Khâm và Mai Nhiễm Y trò chuyện, khi nghe tới đây, nhác thấy Vân Khâm bước ra, Hoàn La có vẻ ngoài gầy gò như thư sinh mới cất giọng hỏi như cười như không: “Các người đã bàn kỹ chưa, rốt cuộc là ai chết trước?”

“Sur muội sẽ không sao cả!” Người thốt ra câu này chính là Hoa Tinh, này giờ nàng vẫn luôn giữ im lặng, lúc này không nhịn nổi nữa mới nhỏ giọng ném cho hai tên kia một câu.

Hoàn La liếc về phía Hoa Tinh, rồi phát ra một tiếng cười ngắn đầy thâm ý, vẻ mặt rành rành đã coi mọi người của Không Thiên phái là người chết.

Vân Khâm biết đây là đối thủ mạnh nhất mà mình từng gặp, mạnh hơn bất kỳ ai từ trước đến nay, nhưng nàng vẫn không sợ.

Thậm chí sắc mặt nàng còn hết sức bình tĩnh, lúc bước ra, trước mắt nàng như lướt qua rất nhiều hình ảnh, sau đó chẳng hiểu sao nàng bỗng nhớ tới Mộ Sơ Lương.

Một năm qua, nàng luôn tiếp cận những chuyện có liên quan tới Mộ Sơ Lương, mới đầu chỉ đơn giản vì Mộ Sơ Lương là chủ nhân của Uẩn Hoa kiếm, cho nên nàng mới tò mò trong lòng. Năm đó khi sống với Uẩn Hoa kiếm trong núi, nàng đã từng có rất nhiều ảo tưởng về chủ nhân của nó, bây giờ mọi ảo tưởng đó đều chuyển hết lên Mộ Sơ Lương, làm nàng tò mò muốn biết y rốt cuộc là người thế nào.

Ban đầu nàng nghĩ rằng Mộ Sơ Lương là người tận tụy vì đại nghĩa thiên hạ, rồi sau khi tới thư phòng của Lăng Quang Tông, nhìn thấy nét chữ mà Mộ Sơ Lương lưu lại, nàng biết thêm đây là một người rất ôn hòa điềm tĩnh, là một đại sư huynh luôn nghĩ cho mọi người và môn phái, là một người có trách nhiệm và kiên nhẫn.

Rồi sau đó, nàng gặp được Hắc Y.

Hắc Y đã phá nát hết những ảo tưởng và hiểu biết về Mộ Sơ Lương của nàng, bây giờ nàng mới biết người đó cũng có một mặt khác mà người ngoài không biết, mới phát hiện người đó cũng không hoàn hảo, y cũng biết mưu tính, thậm chí còn có nhiều điểm gây thơ và khôi hài. Y sẽ bỏ rất nhiều thời gian và sức lực lên những thứ mà người ngoài chẳng hề quan tâm, sẽ nghịch ra những thứ mà chẳng ai để ý, thứ mà y cảm thấy hứng thú rất nhiều, chuyện mà y muốn làm cũng rất nhiều, đó là một Mộ Sơ Lương hết sức mới mẻ và hoàn toàn xa lạ với Vân Khâm.

Để rồi cuối cùng, nàng gặp được Mộ Sơ Lương mười tuổi trong sơn động đó.

Đến đây nàng mới rõ, Mộ Sơ Lương ôn nhuận như ngọc, lòng chứa đầy đại nghĩa, mưu trí thâm sâu trong mắt mọi người đó, trên thực tế thứ mà y gánh trên vai là sự bất lực mà chẳng ai hiểu được.

Đằng sau tất cả hào quang và đại nghĩa là cuộc đời chỉ ba mươi năm ngắn ngủi, thế mà vẫn phải từ bỏ mọi niềm vui để đổi lấy sự thâm trầm và chính chắn.

Thân là công tử của Mộ gia, nhưng y lại chẳng may mắn hơn bất kỳ ai, cả đời này của y có lẽ chỉ có mười năm đầu là sống vì mình, quãng đời sau đó là sống trong gông xiềng và gánh nặng trên vai.

Có rất nhiều chuyện trước nay Vân Khâm chưa từng nghĩ tới, là Mộ Sơ Lương đã cho nàng nhìn thấu tất cả.

Mộ Sơ Lương muốn gánh vác trách nhiệm thì nhất định phải từ bỏ bản thân, từ bỏ thói quen và sự tự do của mình.

Còn nàng muốn chiến đấu, muốn thực hiện mục đích của mình, thì cũng cần phải thoát khỏi chuyện quá khứ, buông bỏ một vài thứ, để đạt được — nhiều thứ hơn.

Bên môi Vân Khâm nở ra một nụ cười, nàng chưa từng lùi bước dù chỉ chốc lát, chỉ chậm rãi bước về phía Hoàn La và Trọng Phong, run tay áo, Uẩn Hoa kiếm tức tốc ra khỏi vỏ, mũi kiếm chìa xuống đất, không khí quanh nàng biến đổi như con cuồng phong khuấy động sóng trào, chẳng biết tới từ đâu cũng không biết sẽ đi về đâu, sẽ đưa tới uy thế kinh tâm động phách ra sao.

Khi nhìn thấy sự biến hóa này của Vân Khâm, chẳng riêng gì Hoa Tình và hai đối thủ nét mặt khê biến, mà tới Mai Nhiễm Y vốn đang nhắm mắt dưỡng thần cũng mở choàng mắt ra, nhìn về phía Vân Khâm với ánh mắt phức tạp.

Trước đây thực lực của Vân Khâm chỉ ở trên dưới cảnh giới Thanh Viêm, trong những người tu luyện bình thường thì nó nằm ở hệ tứ đẳng, với những người cùng lứa thì tu vi này đã không tầm thường, nhưng trong con mắt của người ngoài thì đó chỉ là sự tồn tại tầm thường trong vô số người tu luyện mà thôi.

Còn đối với người đã qua cảnh giới Trần Hóa, vượt qua người ở tu vi lục đẳng bình thường, tiến vào cảnh giới bán thần như Trọng Phong và Hoàn La, thì thực lực của Vân Khâm thật sự là quá mức nhỏ bé.

Nhưng bây giờ, mọi thứ lại đột nhiên khác hẳn.

Tu vi tăng lên trong phút chốc là chuyện không thể, dù là đột nhiên sở ngộ rồi đột phá bình cảnh cũng không có khả năng thực lực tăng vọt trong nháy mắt được, song Vân Khâm hiện tại, tuy vẫn còn ở cảnh giới Thanh Viêm, nhưng khí tức mà nàng tỏa ra đã vượt qua rất xa một kiếm giả ở cảnh giới Thanh Viêm thông thường.

Tuy nàng đang cười, nhưng khí tức tỏa ra lại khiến người ta cảm thấy một loại nguy hiểm vô hình.

Vân Khâm lại dần lên một bước, lúc này nàng đã bước tới trước mặt của hai tên Nguyên Châu, nàng nhại theo giọng của Hoàn La, nói như không: “Động thủ đi.”

Chẳng có ai tin, một tiểu cô nương ở cảnh giới Thanh Viêm tầm thường có thể đánh bại người ở cảnh giới bán thần, nhưng về mặt bình tĩnh, thậm chí là có hơi ngạo mạn của Vân Khâm lại khiến cho Hoa Tình sau lưng sinh ra mấy phần kỳ vọng.

Đúng lúc này, người tên Hoàn La bước ra. Y trông như một thư sinh, lối ăn mặc cũng như một thư sinh, chỉ có giọng điệu là không giống với một người đọc sách thánh hiền. Y cười lạnh một tiếng, rồi nhẹ vỗ tay, nhìn Vân Khâm với ánh mắt lạnh lẽo: “Với sức của bọn ta mà cùng đấu với người thì có khi lại bị người ta chế cười, thôi thì để ta thử trước xem sức người tới đâu.”

Ánh mắt của Vân Khâm bỗng thoáng thay đổi khó nhận ra, nụ cười càng đậm nét.

Mục đích đầu tiên của nàng đạt được rồi.

Người của Thập châu đều có một điểm chung, đó chính là mạnh, điểm này nếu đổi sang một cách nói khác thì chính là ngạo. Những kẻ kiêu ngạo thường gai mắt nhất những kẻ còn kiêu ngạo hơn cả mình, do đó Vân Khâm mới cố ý bước tới nói mấy lời ngông cuồng, cũng là muốn dẫn dắt chúng tới quyết định này.

Hai tên của Nguyên Châu thực lực cao cường, nếu đồng thời xuất thủ thì Vân Khâm đừng hòng có phần thắng, bây giờ chúng chỉ cử một tên ra, thế thì vẫn có cơ xoay chuyển. Trên thực tế Vân Khâm biết cơ hội thắng của mình vẫn mong manh như cũ, nhưng ít ra bây giờ độ khó đã giảm đi phân nửa.

Hoàn La và Trọng Phong không hề nhận ra ý đồ của Vân Khâm, thậm chí dù chúng biết thì cũng sẽ lựa chọn như vậy. Ngay khi Hoàn La bật cười lạnh, toan ra tay, thì Trọng Phong bên cạnh bỗng ngăn y lại, nhướn mày nói: “Để người đánh trước thì làm gì còn cơ hội cho ta xuất thủ, chỉ bằng để ta lên trước đi.”

Nói đoạn hắn bước ra từ sau lưng Hoàn La, cười khùng khục khiến mình mấy run lên dử dội, rồi lại quay đầu nói với Hoàn La: “Ta sẽ nhớ giữ lại một hơi của tiểu nha đầu này cho người.”

Hoàn La không lui, nhưng Trọng Phong cũng chẳng chịu nhường, cả hai giằng co chốc lát, cuối cùng Hoàn La đành phải nhún vai nói: “Vậy người nhớ đừng đánh chết là được.”

Nhận được câu này của Hoàn La, nụ cười ngông cuồng trên mặt Trọng Phong càng rõ hơn, cặp mắt híp tịt lại chỉ còn một khe hở nhỏ, đoạn hấn gật đầu, chậm rãi dò tay ra sau lưng, rút thanh Đại Hoàn đao đeo trên lưng xuống.

Chín khoen đồng trên đao lắc lư leng keng theo động tác của hấn, rồi động tác của hấn bất ngờ chuyển nhanh, trường đao tuốt khỏi vỏ, hấn sải chân phải lên trước bỏ thẳng lưỡi đao vào Vân Khâm, trong phút chốc tiếng ầm ầm vang lên, mặt đất dưới chân lập tức nứt ra sạt lở.

Hoa Tinh quan sát thế trận từ đầu tới cuối, khi nhìn đến đây thì buột miệng kêu thét lên thành tiếng, thực lực của đối phương còn đáng sợ hơn dự đoán của nàng rất nhiều!

Trong khi Vân Khâm thì chưa từng xem thường đối phương, nàng đã biết trước Trọng Phong là đối thủ đáng gờm đến mức nào, từ khi vào cuộc đã không hề khinh địch, trong khoảnh khắc đối thủ rút đao thì nàng đã giành ra tay trước.

Chiêu thức mà Vân Khâm dùng là học được từ kiếm quyết của Mai Nhiễm Y, nhưng khác với Mai Nhiễm Y ở chỗ, thứ Mai Nhiễm Y dùng là thế thủ, còn thứ Vân Khâm dùng là thế công.

Một đao một kiếm va vào nhau trên không, chỉ là đao kiếm thông thường, nhưng lại phát ra tiếng động rung trời.

Tiếc là sự chênh lệch thực lực vẫn sò sà ra đó, chỉ trong ba chiêu, cánh tay Vân Khâm đã tê dại, ra đòn cũng chậm dần, sau năm chiêu chỉ nghe choang một tiếng, Uẩn Hoa kiếm đã tuốt khỏi tay.

Ngay lúc đó, hoàn đao của Trọng Phong cũng quét ngang tới, nhắm thẳng vào ngực của Vân Khâm. Khi thấy Vân Khâm không thể tránh khỏi đòn này, Mai Nhiễm Y đột nhiên nâng kiếm lên, muốn ra tay, nhưng đứng vào giây phút này lại sinh ra dị biến!

Bạn đang đọc truyện *Vãn Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Edít: Yunchan

Vân Khâm mất đi vũ khí chẳng khác nào cùng đường mạt lộ, phải lách mình nâng một bàn tay lên đỡ nhát đao đầy uy lực đó!

Trong khoảnh khắc nhát đao đó sắp chém xuống, Mai Nhiễm Y bất ngờ khựng lại, không tiến lên ngăn cản.

Bởi vì trong tích tắc đó, Vân Khâm đã nhìn về phía y.

Cái nhìn đó vô cùng bình tĩnh, như đã biết trước sẽ có kết quả này, cũng liệu trước mình phải làm gì.

Nàng dùng ánh mắt đề báo cho Mai Nhiễm Y rằng mình không đáng lo.

Rồi bỗng sột một tiếng, Vân Khâm xoay người, khó khăn lắm mới tránh được chỗ hiểm, nhưng bàn tay phải vẫn bị đao phong chém rách, đao găm vào thịt, rạch ra một đường máu dài ngoằng, máu tươi bắn phụt ra, dính lên người Trọng Phong.

Thế đao của Trọng Phong ngừng lại giây lát, hấn cười gằn: “Năm trăm năm nữa có lẽ ngươi sẽ đánh được với ta một trận, còn bây giờ...” Trong nụ cười gằn của hấn loan ra chút ngạo mạn và khinh miệt, tay lau đi vết máu bắn trên cổ, nhìn thoáng qua vói về hưng phấn: “Máu của người ngừi cũng không tệ lắm đâu.”

Sau một chiêu vừa rồi, Vân Khâm lập tức lùi nhanh lại mấy bước tới gần Uẩn Hoa kiếm, nàng nhanh chóng cúi người nhặt Uẩn Hoa kiếm rơi trên đất, rồi ngẩng đầu lên lần nữa.

Trên mặt nàng vẫn giữ nguyên nụ cười phức tạp khó lường, thấp giọng nói: “Thật không?”

Trọng Phong nghe thấy Vân Khâm nói thế thì bỗng nhú mày.

Hấn lờ mờ nhận ra người trước mắt có gì đó kỳ lạ, nhưng không thể nói được là kỳ lạ ở đâu, người này mặc dù qua ba chiêu đã bị hấn đánh rớt kiếm, nhưng lại chẳng hề có ý nhận thua, thậm chí còn không cho là mình đã bại.

Đến cùng là tại sao?

Trong lúc Trọng Phong đang ngờ vực, thì toàn thân hấn bỗng run lên, mặt bỗng cắt không còn giọt máu!

Chẳng những hấn mà Hoa Tinh và Hoàn La bên cạnh cũng ngờ ngàng ra mặt, tất cả ánh mắt đều đổ dồn lên hai người, nói cho chính xác hơn là đổ dồn

lên người Trọng Phong.

Vì chỉ trong tích tắc, những giọt máu tươi của Vân Khâm vốn dính lên người Trọng Phong lại bất ngờ trào lên điên cuồng, hóa thành gai máu bén ngót, ghim phập vào lòng bàn tay của Trọng Phong!

Tay phải của Trọng Phong đột nhiên co rúm, không giữ được đao nữa, chỉ nghe choang một tiếng, thanh hoàn đao bự chẳng đã nện thẳng xuống, bỏ ra một cái hố sâu trên mặt đất.

Sắc mặt Trọng Phong đại biến, linh lực đồ dồi lên bàn tay, cổ đánh văng chiếc gai máu kia ra!

Nhưng điều khiến cho người ta kinh ngạc là chiếc gai máu bị Trọng Phong đánh bật ra lại không rơi xuống đất ngay lập tức, mà hóa thành vô số giọt máu li ti trôi lơ lửng giữa không trung, tỏa ra chung quanh Vân Khâm như có sinh mạng.

Trong phút chốc, tất cả mọi người đều dời mắt về phía Vân Khâm.

Vân Khâm áp bàn tay phải trước người, vết thương trên lòng bàn tay sâu tới tận xương, vậy mà nàng cứ như không cảm giác được, chỉ nhìn chằm chằm Trọng Phong mà không hề chớp mắt lấy một lần. Có nhiều máu hơn rỉ ra từ vết thương, nhưng chúng đều không rơi xuống đất mà tụ lại với những giọt máu khác, trôi lơ lửng bên cạnh Vân Khâm, cảnh tượng này trông thật ma mị huyền diệu, màu máu đỏ thẩm nhuộm vào màu của nắng, trở nên long lánh trong suốt, ánh lên vẻ đẹp thê lương.

“Đây là...” Hoa Tinh nhìn cảnh tượng kỳ quái này thì nét mặt thoáng đơ lại, ngoảnh đầu nhìn Mai Nhiễm Y: “Mai sư thúc, đây là sao?”

Mai Nhiễm Y trầm mắt không đáp, ánh mắt vẫn khóa chặt vào bóng lưng của Vân Khâm.

“Tiêu gia, Thủy Kiếp.” Giọng Mai Nhiễm Y hơi ngập ngừng, sau đó lại nhẹ giọng bồi thêm “Nhưng lại không giống.”

Về mặt Hoa Tinh cũng hoang mang, lẩm bẩm: “Thủy kiếp? Vậy sư muội thật ra là... người của Tiêu gia?!”

Nói tới đây, Hoa Tinh lại nhìn sang Vân Khâm đang chiến đấu ở bên kia.

Tiêu gia cũng là một trong những thế lực thần bí của Trung Nguyên nhiều năm trước, không phải chính cũng chẳng phải tà, họ lánh đời đã lâu, người đời cũng không hiểu quá nhiều về họ, chỉ biết huyết mạch của Tiêu gia có một loại sức mạnh hết sức thần bí, đó là có thể điều khiển nước.

Khác với những pháp thuật thông thường, người Tiêu gia điều khiển nước là một loại năng lực tự nhiên sẵn có, không cần dùng tới bất cứ thuật pháp nào, cũng không cần tốn hao chút linh lực nào, cho nên thế lực Tiêu gia mới được người đời xưng là “Thủy kiếp”.

Thế nhưng trong một đêm cách đây chừng mười năm, Tiêu gia đã đột nhiên biến mất khỏi thế gian.

Trạch viện của Tiêu gia hóa thành một đồng hoang tàn, tất cả mọi người của Tiêu gia đều mất tích, trên cõi đời này dường như chưa từng xuất hiện “Thủy kiếp” Tiêu gia nào cả, thậm chí mọi người còn không biết Tiêu gia đã đi về đâu, gặp phải chuyện gì. Từ đó về sau, Tiêu gia đã trở thành câu chuyện truyền kì mà mọi người vẫn thường kể, rằng trên đời đã từng có một thế lực thần bí mạnh mẽ như vậy.

Mãi tới bây giờ.

Năng lực mà Vân Khâm đang dùng giống hệt với năng lực điều khiển nước của Tiêu gia, nhưng thứ Vân Khâm điều khiển không phải nước, mà là máu, chính là máu tươi của nàng.

Vô số giọt máu bao phủ cả không trung, trong lúc mọi người ngỡ vực thì chúng đã vây kín lấy Trọng Phong, những giọt máu đó chậm rãi di chuyển, cảnh tượng này lại trùng khớp với kiếm trận của Mai Nhiễm Y trước đây.

Trọng Phong thoát khỏi cơn sững sốt vừa rồi, lúc này hắn mới bắt đầu nhìn Vân Khâm một cách nghiêm túc, lên tiếng nói: “Thì ra là vậy, hóa ra... người là người của Tiêu gia!”

Vân Khâm chẳng buồn nói đúng sai, sắc mặt nàng đơ lại, xuất thủ ngay lúc này!

Uẩn Hoa kiếm lại ra khỏi vỏ, uy thế lần này khác hẳn với vừa rồi. Bàn tay đang cầm kiếm của Vân Khâm rỉ ra máu tươi rùng rùng, máu đỏ nhuộm đầy lưỡi kiếm, thanh Uẩn Hoa kiếm đâm đầy máu đỏ vạch ra một đạo huyết quang, nhắm thẳng tới ngực của Trọng Phong!

Lúc này Trọng Phong đã nghiêm túc hơn hẳn, mặt hắn âm trầm, tay phải cầm đao lên, nhưng vết thương do gai máu của Vân Khâm đâm thủng ban nãy làm hắn cau mày một thoáng, nhân lúc này Vân Khâm đã chém kiếm tới. Lòng biết không thể lơ là được nữa, Trọng Phong nhướng mày lên, dứt khoát đổi đao sang tay trái, khoen đồng kêu vang, trường đao trên tay trái ọng ọng lóe sáng, đối đầu trực diện với Vân Khâm, đầu lại một trận.

Vẫn là chiêu ban nãy, Vân Khâm chưa bao giờ phòng thủ mà chỉ một mực tấn công, trong lòng nàng rất rõ, với kẻ địch như Trọng Phong thì chỉ nên công chứ không thể thủ, nếu chọn thủ thì chỉ có đường thua, còn nếu tấn công thì có thể thử sức một trận.

Bốn phía im phăng phắc, huyết quang tung tóe, mây đỏ giăng đầy, mỗi lần tiến lên một bước, sắc mặt Vân Khâm liền trắng đi một phần, mỗi lần vung ra một đòn, huyết quang lại nồng thêm một chút, đây là trận chiến thâm thiết chưa từng có, sắc máu ngập tràn, che mờ mọi tầm mắt. Mãi về sau, giữa màn sương máu đỏ chỉ nghe thấy tiếng đao kiếm va chạm, chỉ nhìn thấy bóng người đâm đầy huyết sắc, một trận đánh lẽ ra chẳng có gì để chờ đợi, cuối cùng

lại biến thành trận sát phạt chưa từng có!

Sau đó, tiếng chém giết chợt ngừng!

Sương máu mờ mịt, hai bóng người đứng bên trong màn sương đó, khó mà nhìn rõ.

Hoa Tình khẽ kêu lên rồi lật đặt bước tới, muốn xông vào chiến trận, nhưng Mai Nhiễm Y đã kéo nàng lại, lắc đầu nói: “Chờ một lát.”

Hoa Tình sững sốt, nhìn Mai Nhiễm Y khó hiểu, còn ánh mắt Mai Nhiễm Y vẫn âm trầm, đúng lúc này, màn sương máu kia dần tan đi, tất cả giọt máu rơi hết xuống mặt đất như mất đi năng lượng, cả đại điện cứ như vừa đổ xuống một cơn mưa máu tằm tã, mà Vân Khâm trong vũng máu đó đã tái nhợt mặt mày, nhìn người trước mặt với vẻ nghiêm trang.

Uẩn Hoa kiếm cắm trong tay nàng, mũi kiếm đang chìa thẳng vào ngực của Trọng Phong.

Trọng Phong cúi đầu nhìn vào thanh trường kiếm đang đâm vào ngực mình, trong mắt là vẻ khó tin tràn ngập.

Hắn trừng to mắt, há miệng muốn nói, nhưng một ngụm máu tươi đã trào ra trong miệng.

Thân hình hắn đảo lên, quỹ sụp xuống đất, Uẩn Hoa kiếm rút phụt ra từ trong cơ thể hắn, kéo theo một dòng máu đỏ thẫm.

Đã chấm dứt.

Một kết thúc mà chẳng ai ngờ tới, trận đánh thảm thiết này, kẻ chiến thắng cuối cùng lại là một tiểu cô nương chỉ mới tới cảnh giới Thanh Viêm.

Trận chiến đã chấm dứt, vậy mà Vân Khâm vẫn chưa lui.

Trước mắt nàng ngập ngụa máu tươi, nàng đứng trơ trọi trong vũng máu, giờ kiếm lên, muốn chém xuống đầu Trọng Phong!

Ngay lúc này, ánh đao bất ngờ trờ tới!

“Sur muoi!” Hoa Tình không chịu được nữa, lao vội về hướng Vân Khâm.

Ánh đao kia cực nhanh và cũng nhẹ vô cùng, nhanh hết như ánh trăng trong đêm dài yên tĩnh, nhẹ hết như hồ điệp trong sơn cốc thâm u, không hề báo trước, chẳng có tiếng vang, rơi vào mắt mọi người dưới màn huyết quang.

Ánh đao rơi xuống, một đoàn đao mỏng như cánh ve đã kề lên cổ Vân Khâm.

Tuy Hoa Tình chạy tới ngăn cản nhưng không kịp, chỉ còn biết nhìn người cầm đao với vẻ mặt căng thẳng.

Người cầm đao là Hoàn La, nam tử có bề ngoài hết như thư sinh đọc sách thánh hiền, nơi đây đâu đâu cũng ngập ngụa máu, còn y lại vô cùng sạch sẽ, một bộ y sam mỏng màu xám tinh tươm, và một thanh đoản đao cũng tinh tươm y hệt. Y yên lặng đứng trước Vân Khâm, đao kề lên cổ nàng, nếu y ra tay thì Vân Khâm sẽ đầu lìa khỏi xác ngay lập tức.

Nhưng Vân Khâm chỉ ngước mắt lên nhìn y một cách bình tĩnh.

Hoàn La đối mặt với nàng chỉ trong chốc lát, rồi chợt cúi đầu nhìn xuống Trọng Phong bị thương.

Vết thương trên người Trọng Phong còn đang chảy máu xối xả, cơ thể cao lớn của hắn ngã xụi qua bên, đã mất ý thức từ lâu, chỉ có đôi môi là mím chặt, thanh đao vẫn còn cầm trong tay, trên mặt là mồ hôi lấm tấm.

“Có phải ngươi đã quên mình còn một đối thủ nữa hay không?” Giọng Hoàn La chậm rãi, phát ra một câu, rồi tầm mắt quay về với Vân Khâm: “Hừm?”

“Không quên.” Giọng Vân Khâm yếu ớt vì mất quá nhiều máu, nàng cau mày rồi nói: “Nhưng chúng ta giao thủ, chứ không phải đánh lên.”

Hoàn La như cười khẽ một tiếng, ngăn ngừa và mang theo vẻ trào phúng.

Mai Nhiễm Y đã bước tới đây từ lúc nào không hay, ôm kiếm nói: “Trận này, đối thủ của ngươi là ta.”

Hoàn La nhìn về phía Mai Nhiễm Y, y hơi nheo mắt lại, qua hồi lâu vẫn không đáp lời, rồi đột nhiên cử động.

Y hạ ngọn đao kề trên cổ Vân Khâm xuống.

“Không cần đánh, mười năm trước ta đánh không lại ngươi, mười năm sau ta vẫn không đánh lại ngươi, trận chiến này là Nguyên Châu thua.” Nụ cười trên mặt Hoàn La vẫn không nhạt bớt, song lời thốt ra lại ngoài dự đoán của mọi người, sau đó y nhìn chăm chăm vào Uẩn Hoa kiếm vẫn đang giữ chặt trong tay Vân Khâm, ánh mắt lóe lên chốc lát, rồi lầm bầm: “Kiếm này là của ngươi à?”

Vân Khâm ngăn ra, tâm niệm khẽ động, lắc đầu rồi lại gạt đầu.

Hoàn La bật cười, nói tiếp: “Tha cho hần một mạng đi, ta với hần có chút giao tình.”

Y chỉ vào Trọng Phong, Vân Khâm nghe hiểu, sau đó nhìn chằm chằm Hoàn La với ánh mắt phức tạp, cuối cùng gật đầu.

Hoàn La thu đoan đo lại, rồi cúi đầu xuống, vác cái người cồng tráng còn cao hơn mình rất nhiều lên. Sóng lưng y hơi khom, cười thêm một tiếng với Vân Khâm, sau đó chậm rãi cổng người ra ngoài điện.

Vân Khâm im lặng nhìn theo bóng y, ngay giây phút y sắp bước ra cửa điện, mới cất giọng hỏi: “Ngươi là người đó sao?”

Nghe thấy câu này của Vân Khâm, Hoàn La đang cổng người bèn chậm rãi ngoái đầu lại, y không đáp mà chỉ im lặng chốc lát, sau đó mới nói: “Hôm nay Nguyên Châu nhận thua, nhưng đối thủ còn lại của các ngươi không đơn giản như vậy đâu.”

“Hai ngày sau, đảo chủ của Phượng Lâm Châu sẽ đích thân dẫn người tới, các ngươi liệu mà giải quyết đi.”

Bỏ lại câu này xong, y bèn quay lưng đi vào trong vùng tuyết trắng được bao phủ dưới ánh mặt trời, không quay đầu lại nữa.

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Edit: Yunchan

Hai ngày có thể rất dài nhưng cũng có thể rất ngắn.

Trong hai ngày này, mỗi cái chớp mắt cũng kéo dài đằng đẳng, nhưng Vân Khâm biết đối với họ hai ngày là không đủ.

Trước khi đi Hoàn La đã nói với họ rằng, hai ngày sau đảo chủ Phượng Lâm Châu sẽ tới đây, cho nên trong hai ngày này họ phải làm hết mọi chuẩn bị.

Vân Khâm đang ở trong phòng băng bó vết thương, nàng vốn định tự băng bó, nhưng nàng vừa thay bộ y phục đầy máu của mình ra thì Hoa Tinh bỗng gõ cửa phòng.

“Sư muội.” Hoa Tinh cúi đầu băng bó vết thương cho Vân Khâm một cách thành thạo, đôi mắt nhìn chằm chằm vào vết thương trên tay Vân Khâm như muốn nói gì đó, hồi lâu mới thì thầm: “Muội có thể... tùy ý điều khiển nước thật sao?”

Vân Khâm biết Hoa Tinh muốn nói gì, trên thực tế nàng che giấu đã quá lâu, đến giờ năng lực đã bại lộ, nên cũng không còn ý định giấu giếm nữa. Nàng khẽ gật đầu nói: “Không thể.”

Hoa Tinh không ngờ sẽ nhận được một đáp án như vậy, nàng ngập ngừng nói: “Nhưng trong trận chiến ấy, muội thật sự đã...”

“Muội không thể không chế nước, thứ muội có thể không chế chỉ có máu của mình thôi.” Mắt Vân Khâm nhìn đắm đắm vào bàn tay mình, lúc này Hoa Tinh đã băng xong vết thương cho nàng, nàng nhẹ nhàng thu tay lại, thấp giọng nói: “Tuy muội là người Tiêu gia, nhưng không thừa kế năng lực không chế nước của họ.”

Vân Khâm nói ra câu này một cách rất đơn giản, nhưng Hoa Tinh bên cạnh lại như nghe ra điều gì.

Tiêu gia mà người trong thiên hạ biết đến đều có khả năng điều khiển nước, năng lực khiến cho người người ao ước.

Thân là người Tiêu gia mà lại không có năng lực điều khiển nước, vậy thì cuộc sống của Vân Khâm ở Tiêu gia có lẽ không hề vui vẻ.

Hoa Tinh ý thức được mình đã hỏi sai, đành dè dặt quan sát phản ứng của Vân Khâm, nhưng vẻ mặt của Vân Khâm lại bình thản như không, cứ như đã sớm quen với vấn đề này và cũng chẳng buồn để tâm. Tuy Hoa Tinh lo âu nhưng cũng không thể mở miệng nói thêm gì nữa, cuối cùng đành phải đứng dậy: “Nếu cái người tên Hoàn La kia nói thật thì người của Phượng Lâm Châu hai ngày nữa mới đến, muội mới đại chiến một trận xong, còn bị thương nữa, hay nhân lúc này nghỉ ngơi một lát đi.”

Vân Khâm không từ chối lời khuyên của Hoa Tinh, đây chính là chuyện khẩn cấp nhất hiện tại. Do đó nàng khẽ gật đầu, lúc này Hoa Tinh mới mỉm cười, quay lưng khép cửa ra khỏi phòng.

Trong hai ngày trải qua ba trận đấu, thể xác và tinh thần của Vân Khâm đã tới cực hạn, vừa ngã lưng xuống thì mãi tới hoàng hôn hôm sau mới tỉnh lại.

Sau khi thức dậy cảm giác đầu tiên chính là đói, Vân Khâm nhồm khỏi giường, nhìn quanh một lát mới bắt đầu đi nói với cái góc phòng: “Uẩn Hoa kiểm.”

Uẩn Hoa kiểm đứng im đợi trong góc phòng tròn một ngày không quấy rầy Vân Khâm, khi nghe thấy tiếng kêu này thì tức tốc nhảy vọt tới, đứng ở trước giường Vân Khâm.

Vân Khâm mất máu quá nhiều, bây giờ thân thể cứ như muốn nhũn ra, cho nên nàng vén chăn bước xuống giường, chống lên thanh bảo kiếm từng ở trong tay Mộ Sơ Lương, rồi chống ra ngoài như cây gậy: “Chúng ta đi tìm đồ ăn đi.”

Không ngờ nàng vừa mở cửa phòng ra đã thấy Hoa Tinh bưng một chén cháo và ít thức ăn chờ ở ngoài phòng.

Cháo vẫn còn nóng hổi, thức ăn cũng không tồi, Không Thiên phái ở trên núi chẳng có một bóng người, tới chim muông thú vật cũng chẳng có mấy con, Vân Khâm cũng không mong sẽ có thịt.

“Sư muội, muội tỉnh rồi.” Hoa Tinh chưa đợi Vân Khâm lên tiếng đã bưng đồ vào phòng, đặt thức ăn xuống nói: “Ta còn đang do dự có nên đánh thức muội hay không đây, bây giờ xem ra không cần nữa.”

Nàng mỉm cười với Vân Khâm, rồi chỉ vào thức ăn trên bàn nói tiếp: “Những thứ này là do ta tìm thấy trong bếp, muội nếm thử trước xem, nếu không đủ thì ta sẽ đi làm thêm.”

Hoa Tinh chỉ lớn hơn Vân Khâm một tuổi, nhưng tính tình lại khác hoàn toàn, khi nàng mỉm cười trong nụ cười luôn mang theo ảm áp bình lặng, Vân Khâm còn nhớ trước đây không lâu, Hoa Tinh còn là một cô nương dễ hót hoàng, vậy mà chưa qua mấy ngày, nàng đã thay đổi rất nhiều.

Người có vẻ ngoài thế này luôn khiến cho người nhìn cảm thấy yên tâm mà cũng không biết làm sao.

“Lần này may nhờ có muội và Mai sư thúc mà Không Thiên phái mới chống đỡ được.” Hoa Tinh thấy Vân Khâm không có động tĩnh gì thì cười khẽ giải thích: “So ra ta chẳng làm được gì cả, chuyện ta có thể làm chỉ là những chuyện nhỏ nhặt này thôi.”

Vân Khâm nghe vậy mới lắc đầu, ngồi xuống ghế cười hỏi: “Tỷ ăn chưa?”

Hoa Tinh gật đầu tỏ ý mình ăn rồi, lúc này Vân Khâm mới động đũa.

Vân Khâm quả là đói, thức ăn trên đĩa nàng ăn không nhanh không chậm, nhưng tất cả đều vào bụng hết, tới khi ăn xong nàng mới ngẩng đầu lên hỏi: “Sư phụ đâu rồi?”

“Mai sư thúc ở trong đại điện.” Hoa Tinh đáp.

Kể từ đợt tấn công đầu tiên của Thập châu tới nay Mai Nhiễm Y chưa từng ra khỏi đại điện, y luôn canh giữ ở nơi đó, bất kể hôm nay đáng vẻ của nó ra sao, bất kể chuyện gì xảy ra, Vân Khâm biết thứ y đang canh giữ chính là cả Không Thiên phái sau lưng mình.

Vân Khâm im lặng chốc lát, đứng lên nói: “Chúng ta cũng tới đó đi.”

*

Núi Không Thiên quang đãng được hai ngày hôm nay đã bắt đầu đổ tuyết, Vân Khâm và Hoa Tinh giẫm bước trên tuyết, rốt cuộc đã vào tới đại điện.

Đại điện bây giờ đã mất đi hình dáng mà họ quen thuộc, mấy trận chiến khốc liệt vừa qua đã khiến cho tòa đại điện trang nghiêm túc mục này trở thành một vùng phế tích, đất đá sụp đổ khắp nơi, nóc nhà lộ ra khe hở, tuyết trắng như lông ngỗng rơi qua những khe hở này, chất đọng thành những lớp dày và nông trong nền điện.

Mai Nhiễm Y đứng bên trong điện, đèn đuốc và nến vốn được xếp ngăn nắp trong điện đã nằm ngổn ngang trên đất, trong góc vẫn còn dấu vết của trận cháy, Mai Nhiễm Y đang đứng chấp tay ở góc tường năm đen ấy, chăm chú nhìn vào thứ gì đó như đang hoài niệm.

Vân Khâm và Hoa Tinh bước vào, hai người nhìn theo ánh mắt của Mai Nhiễm Y mới phát hiện y đang nhìn một bức bích họa trên tường.

Bức họa này đã bị năm đen tới nỗi không nhìn rõ, chỉ còn nhìn thấy thấp thoáng vài đường nét.

“Đây là bức Nam Cực Trường Sinh đại đế thiêu thân diệt ma, năm xưa do tổ sư bốn môn tự tay phác họa, hôm nay đã bị phá hủy.” Mai Nhiễm Y nói giọng đều đều, rốt cuộc cũng dời tầm mắt khỏi bức tường năm đen: “Đại điện này không thể dùng nữa, chờ trận chiến này qua đi, chúng ta sẽ tu sửa lại nó, chỉ chừng mấy năm là có thể khôi phục hình dáng cũ.”

Vân Khâm và Hoa Tinh đồng thời gật đầu, Hoa Tinh nhìn thoáng qua đồng bùa bọn chung quanh, rồi mới nói: “Mai sư thúc, nhóm của sư phụ bao giờ mới có thể trở về? Vệ binh sẽ đến thật sao?”

Không khí lắng xuống giây lát, sau đó mới nghe Mai Nhiễm Y đáp ngắn gọn: “Sẽ đến.”

Đối với Mai Nhiễm Y thì chẳng cần bất kỳ lời giải thích nào, chỉ hai chữ này là đủ rồi.

Hoa Tinh nghe lời này thì sức nghĩ tới một chuyện, lẩm nhẩm: “Nhắc lại thì đệ tử có nghe nói minh chủ Túc Tất của Thiên Cương Minh hiện thời là người đứng đầu trong chính đạo, tu vi tuyệt đỉnh, tuổi còn trẻ mà đã lên tới minh chủ, lâu nay đệ tử vẫn muốn gặp mặt một lần, không biết lần này y có tới hay không.”

Mai Nhiễm Y không lên tiếng, trong khi Vân Khâm nghe đến đây thì cười khẽ chen vào: “Nếu y có tới thì muội nhất định sẽ nói với Mai sư bá, kêu sư bá tìm cơ hội cho tỷ nhìn y lâu hơn chút xíu.”

“Ta...” Hoa Tình ngẩn ra, chẳng hiểu sao mặt lại hơi đỏ lên, nàng vội vàng lắc đầu nói: “Ta nhìn từ đằng xa là được rồi, mình chủ lợi hại như vậy, người muốn nhìn y trong thiên hạ cũng đâu chỉ có mình ta.”

Trong lúc cả hai đang nhỏ giọng trêu đùa thì bỗng nghe thấy một tiếng cười vắng tới từ bên cạnh, hai người không khỏi ngỡ ngàng, quay đầu nhìn về phía người còn lại trong đại điện. Vừa nhìn qua đã bắt gặp ngay Mai Nhiễm Y chưa kịp thu lại nụ cười.

Dáng vẻ của Mai Nhiễm Y lúc mỉm cười quả thật khiến người ta quá đổi bất ngờ, đôi mắt y hẹp dài, khi mỉm cười sẽ cong lại thành hình trăng non, trong đôi mắt xao động gọn sóng rất đối nhu hòa, chênh lệch quá lớn với dáng vẻ lạnh lùng nghiêm nghị thường ngày.

Tiếc là nụ cười này chỉ tồn tại chưa đầy một giây, một giây sau Mai Nhiễm Y đã đánh mặt lại, dùng ánh mắt còn lạnh hơn cả trời đông giá rét gắp mấy lần để bắn trả lại nét mặt kinh hoàng của Vân Khâm và Hoa Tình.

Vân Khâm thu ánh mắt về, ho khan một tiếng rồi tiện miệng thay đổi chủ đề: “Chuyện liên quan tới Phượng Lâm Châu, ta có biết được chút ít.”

Nói tới chuyện này, không khí bên trong điện thoát cái đã trầm xuống, hai người còn lại đồng thời nhìn về phía Vân Khâm, chờ nàng nói tiếp.

Vân Khâm tiếp tục: “Pượng Lâm Châu đứng thứ ba trong Thập châu, thứ mà mọi người trên đảo học là thuật Ngự thú.”

“Ngự thú?” Hoa Tình lặp lại, không hiểu ý của Vân Khâm lắm, ở trong Trung Nguyên chính đạo này nàng chưa từng nghe có loại tu hành nào như vậy cả.

Vân Khâm gật đầu, giải thích: “Tục truyền trong Pượng Lâm Châu có rất nhiều dị thú quý hiếm, người của Pượng Lâm Châu sinh ra đã làm bạn với chúng, về lâu về dài bèn tập được thuật Ngự thú.” Vân Khâm dừng lại ở đây, sau đó mới nói tiếp: “Cũng chính là huấn luyện kỳ thú để nó theo lệnh của họ đấu với đối thủ.”

“Những dị thú đó...” Hoa Tình ngập ngừng, nhưng Vân Khâm đã lắc đầu nói: “Ta cũng chỉ nghe người ta nói chứ chưa từng thấy hình dáng của những dị thú đó bao giờ, có điều nếu Hoàn La không lừa chúng ta, thì sợ rằng lần tới sẽ là đảo chủ của Pượng Lâm Châu.”

Mấy trận trước, Thập châu cùng lắm chỉ cử thủ hạ của đảo chủ đến, hôm nay nếu đảo chủ của Pượng Lâm Châu đích thân tới thì mọi chuyện sẽ càng khó dự liệu hơn.

Vân Khâm không đoán được thực lực của đảo chủ kia mạnh bao nhiêu, cũng không nghĩ ra ba người họ phải ứng phó thế nào, nhưng chuyện đã đến nước này thì chẳng còn đường lui nữa.

Hiện tại đã qua chín ngày kể từ khi mọi người Không Thiên phái xuống núi cầu viện, cách thời hạn nửa tháng chừng sáu ngày nữa, ba người vẫn đang ngồi trong đại điện chờ đợi, Mai Nhiễm Y cúi đầu lau chùi kiếm trong tay, hộp kiếm đen to lớn kê ở sau lưng, mà Vân Khâm và Hoa Tình thì tìm ít gỗ tới đây, nhóm lên một đồng lửa trên phiến đá của đại điện lạnh buốt, nhờ đó mà nền đất cũng ấm lên đôi chút.

Màn đêm rút đi, nắng ban mai đang dần thế chỗ, tuyết rơi trắng xóa cả vùng trời rớt cuộc cũng đã ngừng.

Và trong thời khắc giao thoa giữa màn đêm và ban mai ấy, trên bầu trời đột nhiên vọng tới tiếng lướt gió.

Tiếng gió tựa như vọng tới từ chân trời xa xôi, nhưng lại lọt vào tai ba người rõ mồn một, trong Không Thiên phái đột nhiên nổi lên một trận cuồng phong, sóng gió cuốn phăng qua màn tuyết rơi là tả, vô số bông tuyết tung bay trên không trung, nhưng chúng còn chưa kịp chào đón ánh mặt trời thì thành không đã tối sầm, bóng tối mênh mông đổ chụp xuống, bao phủ cả Không Thiên phái.

Lòng Vân Khâm giật thót, đứng bật dậy chạy ra ngoài đại điện, ngẩng đầu nhìn lên, thấy trên vòm trời có một con chim khổng lồ đang vỗ cánh, cuốn lên con lốc điên cuồng, mặt đất hỗn loạn, đất đá lăn rào rào.

Vân Khâm chưa từng thấy thứ gì khổng lồ tới mức này, tất cả mọi thứ đều bị bao phủ bên dưới nó, che khuất bầu trời, ngăn cách tất cả, mờ mịt vô biên, không thấy điểm tận cùng.

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Edit: Yunchan

Hoa Tĩnh đã bước ra theo từ lúc nào chẳng hay, ngẩng đầu nhìn thứ hùng vĩ trên đầu, tròn to mắt nói: “Đó... là cái gì?”

Vân Khâm lắc đầu không nói ra suy nghĩ của mình.

Tới nước này rồi, nàng thà rằng phán đoán của mình là sai còn hơn.

Tiếc rằng trên đời này chuyện tốt luôn khó rơi xuống đầu, còn chuyện xấu thường đi có đôi có cặp.

Trên đầu của con chim khổng lồ bao trùm cả Không Thiên phái có mấy bóng người giáng xuống, chân giẫm lên kiếm, và trong lúc những chiếc bóng kia còn chưa đáp xuống, đã có mấy tên áo đỏ bỗng dưng xuất hiện ở đại điện.

Những người này vô cùng kỳ quái, chẳng ai biết họ đến từ lúc nào và từ đâu ra, cứ như thể họ vẫn luôn đứng trong đại điện từ đó tới giờ, hướng mắt lên trời nhìn quái đản cùng với nhóm Vân Khâm, chẳng ai trong nhóm Vân Khâm chú ý tới họ, cho đến khi họ lên tiếng.

Và ngay lúc họ vừa lên tiếng, ánh mắt của mọi người cũng không thể nào dời khỏi họ được nữa.

Nhóm hồng y nhân này phần đông là người trẻ tuổi, mặt mũi cúi thấp, không nhìn ra tu vi, chỉ có người đứng trước họ là một ông lão, đầu tóc bạc phơ không nhìn ra tuổi tác, trên người còn thoang thoang được hương.

Khi thấy bọn Vân Khâm nhìn về phía mình, ông lão rút cuộc cũng bước tới một bước.

Một bước này đã bước vào ranh giới đề phòng của bọn Vân Khâm.

“Trước khi tới đây quả là không nghĩ tới cả Không Thiên phái to thế này mà chỉ còn lại ba tên tiểu quỷ các ngươi.” Hồng y nhân đứng đầu mỉm cười, rồi ngoảnh sang Mai Nhiễm Y, nói tiếp: “Hãy xem lão quý Mai Phương Viễn đó khiến Không Thiên phái thảm bại tới nông nổi gì kia.”

Vân Khâm lập tức nghe ra đầu mối từ giọng điệu của lão, nàng nhăn mày không mở miệng, trong khi Mai Nhiễm Y kiếm lời xưa nay lại lên tiếng trước: “Ông biết cha ta.”

“Cha ngươi à?” Ông lão bật cười, song nụ cười đó lạnh đi rất nhanh, lão đánh mắt nói: “Cha ngươi năm xưa là người của Sinh Châu, dĩ nhiên ta phải biết hẳn.”

Vân Khâm mỉm môi im lặng, trong mắt ánh lên vẻ nghi hoặc, Hoa Tĩnh bên cạnh cũng ôm lòng nghi ngờ tương tự, hai người đưa mắt nhìn nhau, lập tức hiểu được ý trong mắt đối phương.

Họ đợi hai ngày là chờ người của Phương Lâm Châu, bây giờ chẳng hiểu sao người đến lại là Sinh Châu.

Nhưng đúng lúc này, lại có mấy đạo kiếm quang vút tới, Vân Khâm hướng mắt nhìn lên, thấy bóng người trên đầu con chim khổng lồ đang lù lút đáp kiếm bay xuống, mà trong đó thậm chí còn có hàng đàn chim muông thú vật ủa tới từ xa, tung lên bụi tuyết trên khoảng sân rộng trước đại điện.

Chúng đều là người của Thập châu.

Khác hẳn với những trận chiến trước, lần này dường như đối phương không muốn dây dưa với Không Thiên phái nữa, mà bắt đầu nghiêm túc.

Vân Khâm nghiêm nghị ngoái đầu lại, nhìn về ông lão áo đỏ.

Lão vẫn mỉm cười không nói, chỉ quay đầu nhìn ra ngoài đại điện.

Bóng người trùng trùng lớp lớp cơ hồ muốn chắn kín cả cửa chính của đại điện, tất cả mọi người đều đứng yên lặng như đang chờ đợi thứ gì đó.

Ngay lúc này, Mai Nhiễm Y bỗng bước ra đứng chắn trước mặt Vân Khâm và Hoa Tĩnh.

Tiếng bước chân vọng tới rõ rệt đằng sau đám người, sắc mặt của những người đứng trước lập tức trở nên nhún nhường, không hện mà cùng quay người nhìn lại, đám đông ần ỹ dạt ra một con đường, và ngay sau đó có một ông lão gầy guộc khoác bạch bào sải bước qua con đường này, dưới hàng trăm ánh mắt nhìn chăm chú, ông lão bước tới đầu hàng, rồi dừng lại trước mặt Mai Nhiễm Y.

“Đào chủ Phương Lâm Châu, Vũ Thiện.”

So với đầu người rộn rịp tầng tầng lớp lớp ngoài kia, thì bên trong đại điện Không Thiên phái lại vô cùng vắng vẻ.

Nhưng đối với Mai Nhiễm Y thì chẳng có gì khác nhau, y bước ra, đánh mắt nhìn về phía ông lão, sống lưng y thẳng băng như kiếm, ánh mắt lạnh lùng như tuyết, cất lên một câu hết sức bình thường: “Người của Không Thiên phái ở đây.”

Nghe thế Vũ Thiện bỗng bật cười, phản ứng của lão giống hệt với ông lão hồng y ban nãy, đến đây lão mới ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào ba người trước mắt.

Mai Nhiễm Y bạch y như tuyết, nghiêm trang đỉnh đạc, Vân Khâm và Hoa Tĩnh đứng sau lưng im lặng mà bình tĩnh.

Một kiếm giả bị thương la liệt và hai tiểu cô nương gả mờ, ba con người này đứng trước Phụng Lân Châu và Sinh Châu đông nghìn nghịt hoàn toàn chẳng là cái đỉnh gì.

Sau khi quan sát một hồi, trong mắt Vũ Thiện đã hiện ra vẻ thất vọng, cứ như lão không ngờ rằng chuyển đi này lại gặp phải đối thủ thế này, theo lão nhận định, ba người này còn chưa đủ tầm để mọi người phải mất công ra tay.

Lão than nhẹ một tiếng, chấp tay sau lưng sai bước ra ngoài, bước chân của lão vẫn rất nhẹ, khi tới giữa đám người thì bỗng dừng lại.

Lão hồ hững thả ra một câu: “Nhanh chóng dọn dẹp ba đứa nó đi.”

Bên ngoài vang lên tiếng hô đáp, người của Phụng Lân Châu và Sinh Châu nhận được lệnh lập tức bước về phía ba người, Sinh Châu thiên về độc, Phụng Lân Châu ngự thú, không ít chim muông và thú vật kỳ dị bao vây lấy ba người, mùi được lạ lùng và khó nhạ tỏa ra bốn phía, tựa như muốn cắt đứt đường sống của ba người bên trong.

Vũ Thiện chẳng hề ngoái đầu, khi nghe thấy tiếng động chỉ rũ mắt rồi rảo bước đi tiếp.

Theo lão thấy, mọi thứ còn chưa bắt đầu thì đã kết thúc rồi.

Không Thiên phái vang danh nhiều thế hệ không ngờ lại rơi vào kết cục này.

Vũ Thiện im lặng rơi vào buồn bã, dường như tưởng nhớ rất nhiều chuyện năm xưa, dường như muốn đưa tiễn Không Thiên phái đi hết đoạn đường cuối cùng trong im lặng.

Cho đến khi luồng kiếm quang rực rỡ như ánh trắng bất ngờ bùng lên sau lưng, một đợt sóng máu hòa theo mùi tanh như rỉ sét ập về hướng này.

Thân hình Vũ Thiện khựng lại, mái tóc bạc và vạt áo lay động theo kiếm phong sau lưng, trong yên tĩnh chỉ nghe thấy tiếng kiếm phong va vào nhau như mưa rào, mà trong tiếng kiếm va chạm đó, lão rũ thấp mắt, tầm mắt rơi vào một lọn tóc bạc bên má mình.

Một tiếng xoạt rất nhẹ, lọn tóc kêu phụt rồi đứt lìa, rơi là đà xuống mặt đất.

Vũ Thiện nhìn chăm chăm vào lọn tóc đứt nọ, ánh mắt đột nhiên đánh lại, sau đó càng ngày càng trầm, thần sắc càng ngày càng âm u.

Rốt cuộc trong tiếng kiếm va chạm nhau hỗn loạn, lão cũng quay đầu nhìn lại cuộc chiến sau lưng.

Trong vòng vây, Mai Nhiễm Y múa kiếm như gió, trường kiếm trong tay hệt như du long lượn quanh uyển chuyển, quét ngang qua các đòn tấn công và khí độc. Còn Vân Khâm sau lưng, vết thương ở lòng bàn tay đã nứt ra từ bao giờ, vô số giọt sương máu tung ra rồi trôi lơ lửng giữa đám đông, chúng xoay vần rồi hóa thành lợi khí đáng sợ nhất, không chế trận thế. Bên kia, Hoa Tinh cảm trường kiếm trong tay lướt qua trong biến người, động tác cũng thành thạo lưu loát, chẳng hề sợ hãi!

Không Thiên phái chỉ có vồn vẹn ba người mà lại đối chiến dũng mãnh nhường này, Vũ Thiện quan sát giây lát, rốt cuộc cũng quay lưng lại bước về hướng ba người kia.

“Vũ đạo chủ.” Ông lão hồng y xuất hiện đầu tiên thấy Vũ Thiện bước tới bèn khom lưng chào hỏi.

Tầm mắt của Vũ Thiện vẫn dừng lại trên ba người Không Thiên phái, lão khẽ nhú mày, giọng trầm lạnh, nói với ông lão áo đỏ: “Ba chúng nó, một đứa cũng không được giữ lại.”

Ánh mắt của ông lão hồng y thoáng lóe lên, sau đó gật đầu khom lưng đáp: “Dạ.”

Nói rồi trầm mặt nhìn về phía ba người đang chiến đấu khốc liệt.

Trên thực tế Vân Khâm đã đuối sức, trong trận đánh trước nàng vốn đã mất máu quá nhiều, bây giờ đánh thêm trận nữa sắc mặt đã trắng bệch, nhưng Uẩn Hoa kiếm nắm chặt trong tay, nàng vẫn vùng kiếm can lướt mà không hề có ý định lùi lại nửa bước, cũng không hề có chút do dự nào.

Tới giây phút này rồi mọi thứ đã không còn đường lui.

Chỉ có tử chiến và liều chết.

Vân Khâm tiện tay hất một tên đệ tử của Sinh Châu vừa nhào tới, một nhát chém xuống, sau đó hướng mắt về Mai Nhiễm Y cách đó không xa.

Lúc này toàn thân Mai Nhiễm Y đã đầm máu, hộp kiếm đen nhánh to lớn được mở ra, vô số kiếm bạc bay vồn quanh tạo thành kiếm trận trong đại điện. Ở nơi bị kiếm trận vây khốn vang lên tiếng thét bi thảm, Mai Nhiễm Y vùng cao trường kiếm trong tay như muốn bồi thêm một chiêu chí mạng!

Đúng lúc này, tất cả kiếm bạc đột nhiên lắng lại.

Chúng như bị một sức mạnh vô hình kiềm giữ, treo bất động giữa không trung, mà mọi người trong kiếm trận cũng bắt giác giật mình.

Sắc mặt Mai Nhiễm Y tối sầm, phát giác ra điều bất thường ngay lập tức, tức tốc nhìn sang nơi phát ra sức mạnh này.

Ánh mắt của y chạm phải ông lão hồng y kia.

Ông lão hồng y nhìn trực diện Mai Nhiễm Y mà chẳng hề né tránh, sau đó ông tay áo phát lên, bước chân nổi gió, trong phút chốc đã lướt vào trong kiếm trận.

Sóng gió bỗng nhiên ập tới điên cuồng, huyết vụ và kiếm bạc trong không trung không thoát khỏi cơn rúng động này, bề nát hàng loạt, rồi rơi xuống đất! Mai Nhiễm Y lùi nhanh lại mấy bước, lưng va vào mặt tường đại điện, còn Vân Khâm thì sặc ra một ngụm máu đỏ tươi.

Ông lão hồng y ra tay quá mức bất ngờ, mà sức mạnh này lại không thể lường nổi!

Người này đã lợi hại như vậy, đừng nói chỉ sau lưng lão còn có một đảo chủ Phượng Lâm Châu chưa xuất thủ!

Bóng đêm tăm tối bất chợt đè nặng vào lòng Vân Khâm, nàng lau vết máu trên môi, mắt vẫn nhìn xoáy vào người nọ không chớp lấy một lần.

Lúc này Hoa Tinh đã bị mấy tên đệ tử tước mất trường kiếm, nàng kêu thét lên một tiếng, cánh tay chảy máu ròng ròng, hiện tại đã mất đi khả năng chiến đấu. Còn bên kia, Mai Nhiễm Y đã đứng dậy, trong tay y vẫn giữ chặt trường kiếm, quanh thân xoáy lên trận kiếm khí vô ngần như mưa gió cuồng phong, kiếm bạc rơi ngổn ngang trên đất cũng đồng loạt run lên bần bật, lưỡi kiếm ma sát với mặt đất phát ra tiếng leng keng, hết như tiếng niệm kinh trang nghiêm trong đêm.

Ngay lúc này, ánh mắt ông lão hồng y đại biến, tức tốc ra tay!

Bộ bạch y đầm máu của Mai Nhiễm Y bay lên phần phật, kiếm bạc thốt nhiên bay vụt lên, mấy trăm mũi kiếm bén nhăm thẳng vào ông lão hồng y kia, trong tích tắc cơn mưa kiếm đỏ trút xuống, kiếm quang lóe lên chói mắt, kiếm khí hùng hục!

Đến đây sắc mặt của ông lão hồng y rớt cuộc cũng tái đi, vội vã lui ra, tiếc thay giờ đây muốn lui cũng đã quá trễ, loạt mưa kiếm của Mai Nhiễm Y như sóng lớn, không để lại một đường thoát thân nào.

Mọi người nín thở đứng sững ra, ai nấy đều nhìn trận mưa kiếm này như đang nhìn khói lửa nổ ra giữa màn đêm.

Nhưng vào lúc này, có một bóng người dịch chuyển.

Người đó chính là Vũ Thiện, lão chấp tay bước lên một bước, đứng chắn trước ông lão hồng y.

Lão chậm rãi nâng tay phải lên, lòng bàn tay chạm vào ánh sáng bạc tỏa rợp cả đại điện.

Không khí quanh người lão như đông cứng lại trong nháy mắt, kiếm bạc vây quanh lão dường như cũng khựng lại ngay lúc đó, tất cả đều lắng xuống trong tích tắc, sau đó, lão nắm chặt bàn tay lại.

Ngay lúc bàn tay lão khép lại, âm thanh lạnh lạnh như pháo trúc bỗng vang lên dồn dập trong sảnh, hàng trăm thanh kiếm bạc ở không trung bắt đầu thi nhau gãy lìa! Thanh này nối tiếp thanh kia, vô số mảnh vỡ rơi là tả xuống như bông tuyết, chạm vào đất nghe choang choang.

Sắc mặt Mai Nhiễm Y tái nhợt, nhìn xoáy vào Vũ Thiện, thân hình loạng choạng nhưng vẫn dần bước về phía lão chẳng chút do dự.

Trên môi Vũ Thiện phát ra tiếng cười nhạt cộc lốc, giọng tay phải ra.

Không Thiên phái cùng đường bí lối, Mai Nhiễm Y tả toại rồi, dĩ nhiên không phải là đối thủ của đảo chủ Phượng Lâm Châu Vũ Thiện, ngay khi hai người động thủ thì mọi người đều đã thấy rõ kết quả.

Song chẳng ai ngờ rằng, đúng lúc đó, một vạt nắng đột nhiên chiếu xiêng qua khe hở mái ngói, trong thoáng chốc đã rọi sáng cả đại sảnh.

Thế rồi, nóc nhà bất ngờ nổ tung, vô số mảnh ngói vụn rơi xuống rào rào!

Bụi mù cuốn tung lên lấp lánh dưới ánh mặt trời, mà ở giữa màn bụi lấp lánh này có một bóng người cầm kiếm dần hiện ra rõ nét trước mắt mọi người.

Thanh bào khoan đại, đường nét góc cạnh, phong thần sơ lãng, như tùng như bách.

Người nọ chắn cả ba người của Không Thiên phái sau lưng mình, ông tay áo phát nhẹ, đánh mặt cắt giọng nói với đảo chủ Phượng Lâm Châu: “Minh chủ Thiên Cương Minh Túc Thất, thỉnh chiến.”

Trong khi y cắt giọng, lại có mấy bóng người bay tới ngay sau đó, đáp xuống lũ lượt sau lưng y, trong tòa đại điện đồ nát chỉ còn trơ lại mỗi tường đồ vách xiêu của Không Thiên phái đột nhiên xuất hiện vô số bóng người, bao vây lấy người của Sinh Châu và Phượng Lâm Châu.

Một bóng người bước ra từ sau lưng Túc Thất, sụp mắt nhẹ giọng nói: “Huyền Dương phái Phong Thanh, phụng mệnh sư môn dẫn người tới đây.”

Sau đó là một nam tử trẻ tuổi bước ra: “Nam Môn Nhiễm Tinh.”

Về sau càng có nhiều người bước ra hơn.

“Kiền Nguyên núi Phong Vân!”

“Vô Hoa phái Tương Nhậm!”

“Thiên Vũ quan Mạc Định!”

...

Tiếng người sôi sục, tiếng hô rung trời, đại diện Không Thiên phái vắng lặng nhiều năm bây giờ lại bốc cháy một lần nữa.

Ánh mắt Vân Khâm lướt qua nét mặt của từng người rồi nhìn quỹ đạo của màn bụi dưới ánh mặt trời, thấy đằng sau đám người rút cuộc cũng xuất hiện bóng dáng của sư huynh sư tỷ, nhiệt huyết bỗng bùng dâng lên trong lòng.

Trận chiến này, cuối cùng cũng chống chọi qua rồi.

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Edit: Yunchan

Không Thiên phái sau mười năm vắng lặng lần đầu tiên có lại sức uy hiếp của người đông thế mạnh.

Mùi lầy ít địch nhiều mà Không Thiên phái ném trái mìn đó, bây giờ đã tới lượt người của Thập châu ném thử.

Cho dù Vũ Thiện có cao ngạo thì cũng biết đạo lý ít khó thế địch nhiều, giờ đây Thiên Cương Minh dẫn theo viện quân của tam môn thất phái tới, hai phe giao thủ một hồi, người của Sinh Châu và Phụng Lân Châu đã bị thương trầm trọng, rút cuộc phải nghe lệnh của Vũ Thiện lê thân rút lui.

Cự điều không lờ rời khỏi vùng trời Không Thiên phái, trả lại ánh ban mai cho mảnh đất này.

Trận chiến này đến đây kết thúc, những người ở lại đều yên lặng không lên tiếng, chỉ có ánh mắt là đổ dồn về phía ba người của Không Thiên phái.

Trước khi họ tới là ba người này đã ứng phó với thế tấn công như lũ tràn của Thập châu, thậm chí họ còn thấy khó lòng tin được, đến cùng thì ba người này làm cách nào để chống chọi qua khoảng thời gian này.

Mai Sương Mộng bước ra khỏi đám đông, nâng đi tới trước mặt Mai Nhiễm Y, hốc mắt ửng đỏ, giọng khẽ rung, thì thào đỡ lấy Mai Nhiễm Y: “Bọn tỷ... về trễ.”

Mai Nhiễm Y lắc đầu, thấp giọng nói: “Là sớm.”

Vân Khâm đứng bên nghe hai người đối thoại, trong lòng lại không rõ lắm.

Bây giờ chỉ mới chín ngày, cách thời hạn nửa tháng còn tới sáu ngày, có thể chạy đi chạy về trong thời gian ngắn như vậy, cho thấy nhóm Mai Sương Mộng đã tận hết sức rồi.

Tất cả mọi người đều đang bảo vệ Không Thiên phái theo cách của mình, bất kể là họ hay Mai sư bá và các sư huynh sư tỷ.

Với Vân Khâm đây là một thử cảm giác mà nàng chưa bao giờ có.

*

Hôm nay viện quân kéo tới, Thập châu thua trận bỏ chạy, theo tính tình của đạo chủ Thập châu thì chẳng có mặt mũi đâu để ra tay tiếp trong thời gian ngắn, song Thiên Cương Minh và tam môn thất phái vẫn không yên tâm, quyết định nán lại canh chừng nơi này một tháng.

Trong một tháng này, nhóm Mai Sương Mộng thỉnh thoảng sẽ cùng với các thủ lĩnh của môn phái khác thương nghị chuyện hệ trọng trong đại diện Mạnh Chương Tông, những đệ tử còn lại thì bắt tay vào tu sửa những kiến trúc bị phá hủy trong Không Thiên phái.

Lẽ ra Vân Khâm cũng muốn giúp một tay, nhưng vì trận chiến trước đó khiến nàng bị thương còn mất máu quá nhiều nên chẳng ai chịu cho nàng giúp đỡ, chỉ bảo nàng về phòng nghỉ ngơi cho lại sức. Mà trong khoảng thời gian ngắn này, Hoa Tĩnh và Cận Sương còn thường xuyên sắc thuốc làm thức ăn bụng tới cho nàng, chăm cho nàng từng li từng tý.

Vân Khâm không quen với kiểu chăm sóc chu đáo này, nhưng cũng không tiện từ chối sự nhiệt tình của mọi người, nên đành phải nhận. Trên người nàng phần lớn chỉ bị thương ngoài da, dường chừng mười ngày là đã lành hết cả, trái lại Mai Nhiễm Y bị thương rất nặng, điều dưỡng hồi lâu vẫn chẳng thấy khá hơn, làm Vân Khâm lo lắng vô cùng, nhưng Mai Nhiễm Y bế quan trong Lăng Quang Tông, Vân Khâm có muốn cũng chẳng thể tới thăm được.

Vừa không thể đi thăm Mai Nhiễm Y, vừa không thể phụ làm việc, Vân Khâm rảnh rỗi cũng không muốn ru rú mãi trong phòng, đành phải đi lang thang trong Không Thiên phái.

Không Thiên phái hiện tại có sự xuất hiện của mấy ngàn đệ tử trong tam môn thất phái và Thiên Cương Minh, nên vẻ lạnh tanh trước đây đã bị xua tan, Vân Khâm đi tản bộ bên trong, chỉ thấy đệ tử qua lại tấp nập, chung quanh bốc lên khói bếp, ngay cả trên quảng trường cũng có bóng dáng luyện kiếm của đệ tử môn phái khác.

Vân Khâm bỗng nhủ thầm, Không Thiên phái của mười năm trước có lẽ chính là cảnh tượng này, hoặc là càng nhộn nhịp hơn cũng nên. Đó mới là hình dáng vốn có của Không Thiên phái.

Nàng nhìn những người qua lại chung quanh, lần đầu tiên một người đã quen sống một mình trong vùng sơn dã như nàng lại không hề chán ghét cảnh huyên náo bên cạnh mình.

Thả bước tới trước, khi vào tới hậu viện còn có thể trông thấy vài bóng người lác đác, hoa mai trong sân trơ trụi vì trận chiến cách đây không lâu, bây giờ sau khi được nghỉ ngơi cánh hoa đã bắt đầu hé nụ trên cành, tô điểm cả đình viện. Vân Khâm đi men theo hương mai hồi lâu, tới khi định thần lại thì chợt nghe thấy tiếng chuông vang lên thanh thúy, bước chân nàng đã dừng lại trước tòa tiểu lâu quen thuộc.

Vân Khâm ngẩng đầu lên đối diện với bầu trời xanh biếc, chuông bạc trên góc mái hiên đang đong đưa trong gió, mấy con chim vô danh đang vỗ cánh bay qua rồi mất hút phía chân trời.

Trong tiếng chuông ngân vang cánh cửa tiểu lâu đột nhiên mở ra, tầm mắt của Vân Khâm lập tức dời về nơi phát ra âm thanh đó thì nhìn thấy một người rảo bước ra khỏi tiểu lâu.

Người đang bước ra được xưng truyền là nhân vật đứng đầu trong Trung Nguyên chính đạo đương thời, minh chủ Thiên Cương Minh Túc Thất.

Thiên Cương Minh chính là đầu não của chính đạo đương thời, thống lĩnh tam môn thất phái chính đạo, mà thân là minh chủ của Thiên Cương Minh, sự vụ mà Túc Thất phải giải quyết mỗi ngày nhất định rất nhiều, Vân Khâm không ngờ rằng giữa lúc bận rộn như vậy mà vị minh chủ này lại xuất hiện ở đây, còn bước ra từ tiểu lâu của Mộ Sơ Lương.

Vân Khâm không biết Mộ Sơ Lương và Túc Thất có quan hệ gì và quá khứ thế nào, nàng chỉ đứng lặng ở đây nhìn theo bóng của Túc Thất, mãi tới khi đối phương bỗng ngược mắt lên, nhìn về chỗ nàng đứng.

Ánh mắt của Túc Thất dừng lại trên mặt Vân Khâm giây lát, sau đó dời xuống Uẩn Hoa kiếm.

Vân Khâm nắm thanh kiếm trong tay chờ đối phương lên tiếng, nhưng ngay lúc này, một bóng người khác bỗng lướt tới từ trong rừng mai, chẳng mấy chốc đã xuất hiện sau lưng Vân Khâm.

Người nọ thấy Túc Thất và Vân Khâm ở đây thì có vẻ kinh ngạc một thoáng, hẩn cúi đầu cất giọng cung kính với Túc Thất: “Minh chủ.”

Túc Thất khẽ gật đầu rồi không nán lại thêm nữa, nhìn về phía Vân Khâm một thoáng rồi rời khỏi đây.

Rừng mai bị tay áo y lướt qua làm rơi rụng vài cánh.

Trong khi tầm mắt của Vân Khâm vẫn dõi theo y.

Cho tới khi người sau lưng cất giọng: “Tại hạ là Nhiễm Tĩnh của Nam môn, chẳng hay vị sư muội đây...”

“Không Thiên phái Lăng Quang Tông, Vân Khâm.” Lúc này Vân Khâm mới quay người lại nghiêm túc quan sát người trước mắt.

Vị đệ tử Nam môn tên gọi là Nhiễm Tĩnh này nom chỉ chừng hai mươi, mặc y phục màu trắng lam của Nam môn, Nam môn thiên về kiếm, bên hông hẩn cũng giắt một thanh thiết kiếm trông khá là giản dị, bề ngoài của người này vô cùng bình thường, không nhìn ra tu vi, nhưng nụ cười đong đầy trong mắt lại khiến cho người nhìn có cảm giác thân thiết.

Vân Khâm biết người này, vào cái hôm tam môn thất phái tới trợ giúp, hẩn từng đứng ra giới thiệu lai lịch của mình trước mặt người của Thập châu.

Hai người nhìn nhau một hồi, nụ cười trên mặt Nhiễm Tĩnh càng rõ hơn, nói: “Vân Khâm sư muội cũng tới gặp Mộ công tử à?”

Cách xưng hô của Nhiễm Tĩnh hơi lạ.

Tam môn thất phái đều là tông môn chính đạo, giữa đôi bên dùng cách xưng hô sư huynh muội cũng không có gì quá đáng, cho nên Nhiễm Tĩnh gọi Vân Khâm là sư muội cũng bình thường, còn với Mộ Sơ Lương chẳng hiểu sao lại gọi là “Mộ công tử”.

Lòng Vân Khâm thắc mắc nên chỉ khẽ gật đầu, Nhiễm Tĩnh bèn nói tiếp: “Ta cũng lâu rồi chưa gặp lại Mộ công tử.”

Nói rồi, hắn đề nghị vào trong tiểu lâu rồi trò chuyện tiếp, Vân Khâm gật đầu đồng ý, cả hai bèn đi vào trong tiểu lâu.

Bên trong tiểu lâu vẫn chẳng có gì thay đổi, đèn đuốc thấp sáng cả phòng, Mộ Sơ Lương vẫn ngủ yên trên giường đá, không hề có dấu hiệu thức tỉnh.

Vân Khâm khép cửa lại, tới khi quay lưng lại thì phát hiện Nhiễm Tĩnh đang đứng ngẩn ra trước mặt Mộ Sơ Lương, như đang nhớ lại một chuyện gì đó rất lâu trước đây.

“Huynh với sư huynh của muội là bằng hữu sao?” Thấy đối phương không nói gì, Vân Khâm do dự chốc lát rồi bước lên hỏi.

Nhiễm Tĩnh nghe mà ngệt ra, nụ cười trên mặt hắn vụt tắt, lúc cười hắn sẽ khiến người ta cảm thấy thân thiết, lúc không cười lại đậm ra khá yếu ớt, trông như một thiếu niên chưa lớn còn e thẹn. Hắn lui lại nửa bước, lắc đầu cười khổ: “Không phải, ta... không phải là bằng hữu của Mộ công tử.”

Ánh mắt hắn hơi dao động, thì thầm: “Mộ công tử là ân nhân của ta.”

Vân khâm nghe đến đây thì lại tò mò hơn.

“Mộ công tử...” Nhiễm Tĩnh vẫn giữ nguyên nụ cười khổ: “Ở cạnh Mộ công tử lâu năm, cũng đã biết tính tình của công tử, chắc sư muội không muốn nghe ta nói nhảm đâu.”

Vân Khâm lắc đầu, cắt ngang lời hắn: “Muội mới bái nhập sư môn một năm trước, chưa tiếp xúc với Mộ sư huynh bao giờ cả, huynh có thể kể cho muội nghe về huynh ấy được không?”

Nghe câu này của Vân Khâm thần sắc Nhiễm Tĩnh khẽ biến, rốt cuộc hắn cũng gật đầu nói với giọng hoài niệm: “Lúc biết Mộ công tử thì ta chỉ mới bảy tám tuổi đầu, còn Mộ công tử khi đó đã là chủ nhân Mộ gia vang danh khắp thiên hạ. Thời điểm đó chính tà không ngừng tranh đấu, Quý Môn và Vô Ưu cốc liên hợp, vì thực hiện ý đồ chúng còn không tiếc xuống tay với người thường, thiêu hủy Yển thành và Kín thành ở phương Đông, lúc ấy ta sống trong Yển thành, chiến sự hết sức hỗn loạn, cha mẹ ta bị người của tà phái giết chết, bốn phía toàn là biển lửa, khi đó ta chẳng làm được gì cả, chỉ có thể tro mắt chờ chết.”

“Khắp nơi đều là lửa, có người bị thiêu chết, có người bị sặc khói tới chết, lúc đó ta đã nghĩ rằng mình không chạy thoát được, vì dù tới đâu cũng không trốn thoát được.”

“May mà sau đó Mộ công tử xuất hiện. Ta còn nhớ tình cảnh lúc đó, công tử dẫn theo mấy trăm người Không Thiên phái xông vào Yển thành đang sục sôi biển lửa, cứu toàn bộ những người còn sống khỏi tay bọn tà giáo.” Nhiễm Tĩnh nói tới đây thì bỗng bật cười, hắn rũ mắt nhìn Mộ Sơ Lương vẫn đang ngủ say, thì thầm bằng giọng ảm áp: “Thật ra thì hôm nay ta có thể trở thành đệ tử nhập thất của chương môn cũng là nhờ vào Mộ công tử. Kể từ khi nhìn thấy Mộ công tử lao ra từ trong biển lửa, ta đã tự nhủ tương lai mình nhất định cũng phải trở thành người như công tử, cứu người giúp người, diệt sạch gian tà trong thiên hạ.”

Những lời này khờ khạo tới mức buồn cười, tới nhân sĩ chính đạo cũng không thốt ra câu này dễ dàng như vậy.

Muốn diệt sạch gian tà trong thiên hạ nào có dễ dàng như vậy.

Vân Khâm im lặng, nàng chỉ lắng nghe chứ không đáp lại một câu nào.

Nhiễm Tĩnh nói tiếp: “Sau đó Mộ công tử đưa bọn ta tới Nam Môn lánh nạn, nhờ vậy ta đã bái nhập Nam Môn, trở thành đệ tử kiếm tông.”

Nhiễm Tĩnh gãi đầu, nụ cười có đôi chút bất đắc dĩ: “Từ Yển thành tới Nam Môn cách nhau một đoạn đường, còn phải chạy khỏi vòng vây của tà giáo, chưa kể phải chớp đúng thời gian lên đường. Lúc ấy thời tiết lạnh vô cùng, Mộ công tử vẫn mang theo bọn ta gấp rút lên đường suốt nửa tháng, hồi đó tuổi ta còn nhỏ, cha mẹ vừa qua đời, lại còn bị bệnh, nên cứ cứng đầu không chịu ăn cũng không chịu uống thuốc, tới khi Mộ công tử biết đã một mình chăm sóc cho ta, lúc mọi người nghỉ ngơi công tử lại tới nói chuyện với ta, kể những chuyện lý thú khắp trời nam biển bắc.”

“Tính tình của công tử rất tốt, nói chuyện cũng rất thú vị, có lúc ta còn nghe tới nỗi nhập thần. Sự tình ra mới phát hiện những người khác cũng đã bu lại đây, ai cũng muốn nghe công tử kể chuyện.” Nhiễm Tĩnh nói tới đây thì không khỏi buồn cười, lại lắc đầu: “Những câu chuyện đó tới giờ ta vẫn còn nhớ, hồi đó ta đã tự nhủ, mình nhất định phải nhanh khỏe lên, sau đó sống sót, tương lai phải đi khắp thiên hạ này, xem thử nó có thú vị như lời công tử kể thật không.”

Nói rồi, nụ cười trên môi Nhiễm Tĩnh lại tắt lịm: “Nhưng đã bao nhiêu qua năm rồi, ta nghĩ mộ công tử không còn nhớ ta đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Edit: Yunchan

Vân Khâm đã dần hiểu ra, Mộ Sơ Lương trong mắt mỗi người dường như sẽ có một bộ mặt khác, nàng thích nghe từng người miêu tả dáng vẻ của y, thích những câu chuyện về y, cũng thích hình dáng của y ngày một rõ nét và phong phú hơn trong trí tưởng tượng của nàng.

Nàng bắt đầu hiểu được người đó rồi.

Loại hiểu biết này có lẽ không chính xác, song lại hết sức thú vị.

Vân Khâm bật cười, dường như Nhiễm Tĩnh nghĩ Vân Khâm cười vì câu nói của mình, hần mím môi chốc lát, sau đó nhìn thoáng qua Mộ Sơ Lương: “Thật ra ta chỉ tới để nhìn một cái, bây giờ nhìn xong rồi thì cũng nên đi thôi.”

Nói đoạn hần sực nhớ tới gì đó, bèn quay qua Vân Khâm: “Sư muội có biết khi nào thì Mộ công tử có thể tỉnh lại không?”

Vân Khâm rũ mắt nhìn lướt qua Mộ Sơ Lương, trong phút chốc lại nhớ tới ánh nhìn kinh hồng hôm đó, cuối cùng vẫn lắc đầu nói: “Không biết.”

“Mộ công tử nhất định sẽ tỉnh.” Nhiễm Tĩnh như đã quá quen với đáp án này, hần lắc đầu cười cười rồi thấp giọng nói: “Nếu ngày nào đó Mộ công tử tỉnh lại, xin hãy thay ta...”

Vân Khâm chờ hần nói tiếp, nhưng hần ngập ngừng một lát rồi đột nhiên ngừng ở đó, khẽ thở dài: “Thôi vậy.”

Thốt ra câu này xong, hần bèn nói cáo từ với Vân Khâm rồi rời khỏi đây.

Trong lâu chi còn lại mỗi Vân Khâm và Mộ Sơ Lương, Vân Khâm đứng yên ở đó, chiếc bóng đông đưa chập choạng theo ánh nến, ánh mắt nàng nhìn Mộ Sơ Lương như đang suy nghĩ điều gì, lăm bắm một câu: “Rốt cuộc thì khi nào huynh mới tỉnh lại đây?”

Câu hỏi này chẳng nhận được hồi âm, tiếng gió và tiếng chuông ngân bên ngoài tiểu lâu cũng không thể đáp lại câu hỏi của nàng.

*

Người của tam môn thất phái và Thiên Cương Minh rời khỏi đây vào lúc tuyết tan.

Ánh mặt trời chiếu lên sơn môn Không Thiên phái, tuyết trắng vô ngần đằng sau lưng tòa sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời, gió núi vẫn rét buốt như muôn thuở, nhưng cây mai đã nhú mầm, báo hiệu xuân sắp về.

Trong số những người của Không Thiên phái thì Hoa Tĩnh là người mát mẻ nhất.

Mấy ngày qua, đệ tử các môn phái đã giúp Hoa Tĩnh rất nhiều việc trong Không Thiên phái, có người tu sửa lầu các, có người nôi lửa nấu cơm và tìm nguyên liệu nấu ăn, cả Không Thiên phái đều nhộn nhịp huyên náo, nào là tiếng luyện kiếm, nào là tiếng cười đùa, nơi đây dường như chưa bao giờ nào nhiệt được như vậy.

Lúc tiễn họ đi, tất cả mọi người Không Thiên phái đều đứng ở sơn môn, nhìn bóng lưng của mọi người nối dài quanh co trên sơn đạo, mãi tới khi những chiếc bóng đó đều hóa thành hạt bụi giữa nền tuyết trắng, rồi cuối cùng khuất dạng trong sương mù.

“Về thôi.” Mai Sương Mộng đứng sau lưng mọi người cất giọng phá tan không khí yên tĩnh.

Mọi người trăm mặt gật đầu, quay lưng lại tiếp tục cuộc sống thuộc về Không Thiên phái.

Lầu cao đại điện Không Thiên phái mọc lên chỉ chít dưới ánh mặt trời, chúng cời bỏ lớp áo tuyết trắng xóa, để lộ góc mái hiên vàng óng uốn lượn trong mây, tường cao đỏ thẫm trang nghiêm túc mục nổi dài vô tận dọc theo thềm đá xanh.

Trong những bóng người đang thưa dần, Hoa Tĩnh bỗng dừng bước lại, ánh mắt chẳng biết dừng lại ở nơi nào, chỉ hỏi nhỏ: “Tương lai Không Thiên phái sẽ nào nhiệt lên đúng không?”

Dường như tất cả mọi điều dừng chân, Vân Khâm quay đầu nhìn nàng, đang muốn lên tiếng thì bỗng nghe thấy một giọng nói khác: “Phải.”

Đáp lại nàng là Mai Nhiễm Y, y không quay đầu lại mà bước tiếp tới trước, song một chữ này thốt ra rõ mồn một, nó tan đi trong gió như đang báo trước một tương lai không xa.

Vân Khâm chớp mắt mỉm cười, đáy lòng thư thái hơn rất nhiều.

*

Về thân phận của Vân Khâm, tuy mọi người Không Thiên phái đã nhìn thấy năng lực điều khiển máu của nàng, nhưng chẳng ai dám hỏi thêm gì cả.

Cho dù lòng biết rõ, nhưng có những thứ hỏi ra chẳng khác nào cửa vào vết sẹo cũ, do đó Vân Khâm không nói thì mọi người cũng không hỏi.

Sau khi các môn phái khác đi khỏi, Không Thiên phái quả nhiên đã trở về với dáng vẻ trước đây, các sư huynh sư tỷ bận rộn chuyện của riêng mình, Vân Khâm thì về lại thư phòng, đọc tiếp đồng sách mà mình chưa đọc xong.

Mặc dù hôm đó trong đại diện Không Thiên phái Mai Nhiễm Y đã truyền thụ cho nàng kiếm quyết, nhưng trong lòng Vân Khâm hiểu rất rõ, với thực lực của nàng hiện tại muốn phát huy được sức mạnh của kiếm quyết và làm được như Mai Nhiễm Y là chuyện vô cùng không tưởng.

Khi trời hửng sáng Vân Khâm đã tới thư phòng đọc sách, mọi thứ trong sách đều được Mộ Sơ Lương chú thích cặn kẽ, nên muốn đọc chúng cũng không khó lắm. Trải qua trận chiến lần này, Vân Khâm càng rõ hơn mình cần gì và cần phải đạt tới trình độ nào, nàng biết nếu cứ tu luyện như trước đây thì mãi mãi cũng không phải là đối thủ của bọn Thập Châu.

Và mỗi ngày sau khi rời khỏi thư phòng, Vân Khâm sẽ tới căn mật thất của Mộ Sơ Lương.

Sau cái lần phát hiện ra bức thư đưa tới từ Thập châu, ngày nào Vân Khâm cũng đều tới căn mật thất đó kiểm tra xem có tin mới đưa tới hay không.

Hiện tại nàng đã biết người đưa tin đó tám phần là Hoàn La của Nguyên Châu, nhưng nàng còn rất nhiều chuyện chưa rõ, mà nàng thì không thể nào thông qua căn mật thất này truyền tin cho người đó được, chỉ còn biết đợi ở đây, chờ bên kia có động tĩnh mới thôi.

Thế nhưng từ sau trận chiến ấy, Vân Khâm đợi suốt hai tháng ròng vẫn không đợi được bức thư nào nữa.

Mãi tới hôm nay, lúc Vân Khâm kiểm tra giá sách như thường lệ thì bỗng nhìn thấy một bức thư kẹp trong sách.

Ánh mắt Vân Khâm đan lại, rút phắt bức thư ra, không biết Thập châu lại truyền tới tin tức gì.

Nhưng tới khi rút bức thư ra rồi, Vân Khâm lập tức nhận ra hình vẽ trên bức thư đó không phải màu vàng mà là màu đen, hình mây đen.

Nếu nàng nhớ không lầm thì bức thư này là do Hắc Y của Quý môn truyền tới.

Không phải tin từ Thập châu làm lòng Vân Khâm có hơi thất vọng, nhưng tới khi nhìn thấy nội dung trong thư, trái tim nàng bỗng thót lên. Tiếng tim đập vang lên dồn dập, âm thanh ồn ào nhồn nháo của các loại đồ đạc trong mật thất cũng trở nên xa xăm, chỉ còn lại ba chữ trong thư là hết sức rõ ràng.

“Mộ Sơ Lương.”

Ánh mắt của Vân Khâm đóng đinh lên ba chữ này, đáy lòng lướt qua vô số phỏng đoán, nhưng sau cùng vẫn không dám xác định.

Mộ Sơ Lương ngủ say nhiều năm, tại sao Hắc Y lại đột nhiên đưa tới ba chữ này? Rốt cuộc thì chuyện gì đã xảy ra?

Tại sao lại là... Mộ Sơ Lương?

Vân Khâm không nghĩ ra, nói đúng hơn là không dám nghĩ tới, sau khi nhìn rõ ba chữ này, nàng lập tức quay lưng lao ra khỏi mật thất, chạy tới tòa tiểu lâu của Mộ Sơ Lương. Nhưng tất cả ở đây đều bình thường, Mộ Sơ Lương không tỉnh lại, cũng chẳng có ai xông vào tòa tiểu lâu này cả, mọi thứ đều vô cùng bình yên, không hề khác thường.

Vì nó mà Vân Khâm hoảng hốt suốt một ngày, rốt cuộc tới chạng vạng hôm đó nàng mới nhận được câu trả lời.

Người của Mộ gia tới đây.

Sau khi xảy ra chuyện và rơi vào hôn mê vào mười năm trước, Mộ Sơ Lương đã được đưa về Không Thiên phái, vì sự tồn tại của Mộ Sơ Lương ở Không Thiên phái là vô cùng đặc biệt, trong khi Mộ gia ở Trung Nguyên vì mất đi chủ nhân Mộ Sơ Lương cũng gặp phải rất nhiều chuyện, cho nên qua rất lâu mà Mộ gia cũng chưa từng cử người tới đây. Nhưng cách đây không lâu Không Thiên phái bất ngờ xảy ra chuyện, khiến Mộ gia cũng bắt đầu có hành động, nói rằng Mộ Sơ Lương ở lại Không Thiên phái rất nguy hiểm, cho nên đặc biệt phái người tới đây để đưa người đi.

Đây là tình huống mà Không Thiên phái chưa từng ngờ tới, nhưng cũng hợp tình hợp lý.

Tuy Mộ Sơ Lương là đại sư huynh của Không Thiên phái, nhưng cũng là huyết mạch của Mộ gia, hôm nay Không Thiên phái đã ra thế này, Mộ gia muốn đưa người đi, dù mọi người không muốn thì cũng chẳng có lý do gì để nói chữ “Không”.

Mọi người Không Thiên phái lại tề tựu lại lần nữa, sau một hồi bàn luận, rốt cuộc Mai Sương Mộng đã quyết định phải đưa Mộ Sơ Lương về lại Mộ gia.

Không Thiên phái vừa gặp phải đại kiếp, và lại trong môn chỉ còn vồn vẹn vài người, tuy người của Thập châu vừa bị cản trở phải rút lui, Không Thiên phái tạm thời an toàn, nhưng vẫn đang ở trên đầu sóng ngọn gió chẳng thay đổi, mọi người còn chưa lo nổi thân, quả thật không thể nào đảm bảo cho an toàn của Mộ Sơ Lương thêm nữa, so ra, đưa Mộ Sơ Lương về Mộ gia là sự lựa chọn tốt nhất hiện tại.

Mới đầu nhóm Cẩn Sương và Lý Bích không tán thành với quyết định của Mai Sương Mộng, nhưng sau khi nghe Mai Sương Mộng giải thích, mọi người cũng chỉ đành trầm mặc đồng ý.

Sau một khoảng yên lặng, Mai Sương Mộng đành bất đắc dĩ nói: “Đã nói rõ rồi, bây giờ ta sẽ đi trả lời Mộ gia, hôm nay trời đã tối nên đợi hôm sau sẽ dễ cho họ đưa Tiểu Mộ về, được không?”

Đương nhiên không ai lên tiếng dị nghị, nhưng đúng lúc này, Vân Khâm từ đầu tới giờ chưa từng mở miệng bỗng ngược mắt nhìn Mai Sương Mộng.

“Mai sư bá.” Vân Khâm kêu khẽ một tiếng, như đang phân vân.

Mai Sương Mộng lên tiếng đáp lại Vân Khâm: “Có chuyện gì?”

Vân Khâm không trả lời ngay, nàng đang suy nghĩ xem mình phải mở lời thế nào.

Đúng như Mai Sương Mộng nói, Không Thiên phái hôm nay đích thực không thể nào giữ lại Mộ Sơ Lương, ngay cả Vân Khâm cùng tán thành với cách làm của Mai Sương Mộng, là đưa Mộ Sơ Lương ra khỏi nơi này, trở lại Mộ gia an toàn.

Nếu không nhận được phong thư của Hắc Y thì nàng nhất định sẽ không hề do dự.

Nhưng bây giờ thì khác, từ khi người của Mộ gia xuất hiện Vân Khâm đã luôn nghĩ mãi tới lá thư đó, mọi chuyện tuyệt đối không phải là trùng hợp, Hắc y vừa đưa thư tới thì người của Mộ gia đã đến đón ngay, trong đây chắc chắn có vấn đề.

Tiếc là nàng không thể nói rõ, cũng không thể nói ra chuyện mật thất, nàng trầm ngâm hồi lâu, rốt cuộc đón lấy ánh mắt của mọi người nói: “Nếu có thể, thì ta muốn đưa Mộ sư huynh về cùng những người đó, có được không?”

Sau một hồi động não, Vân Khâm chỉ có thể nghĩ ra mỗi cách này thôi.

Khi nghe thấy đề nghị này của Vân Khâm, Mai Sương Mộng sững ra chốc lát, sau đó mới gật đầu đáp: “Ta sẽ đi nói với người của Mộ gia, người đưa Tiểu Mộ đi cũng tốt.”

Mai Sương Mộng đồng ý vô cùng nhanh gọn, Vân Khâm cũng hơi yên tâm lại.

Ngay sau đó Mai Sương Mộng đã đi bàn bạc với người của Mộ gia, họ cũng không phân vân mà đồng ý rất nhanh, thế là sau một đêm sửa soạn, tới sáng hôm sau, mọi thứ đã được thu dọn xong.

Nắng mai trên Không Thiên phái trong ngần và rực rỡ, chiếu lên mái hiên những đường nét rõ ràng, người của Không Thiên phái và Mộ gia đều đi tới trước tòa tiểu lâu mà Mộ Sơ Lương ngủ suốt mười năm qua. Trời hôm nay không nổi gió, chuông treo trên mái hiên cũng không phát ra tiếng leng keng, Mai Nhiễm Y đưa tay mở cửa tiểu lâu, chỉ chốc lát sau đã ôm bóng người gầy gò đang ngủ mê bước ra.

Sau đó giao y lại cho nhân thủ của Mộ gia.

Nhân thủ Mộ gia tới đây lần này, dẫn đầu là một nam tử trung niên, gầy gò cao ráo, da ngăm đen, mặt mũi góc cạnh như đao vót, theo như lời của Mai Sương Mộng thì người này tên là Phương Vọng, cũng là người luôn đi theo Mộ Sơ lương lâu nay. Mộ Sơ Lương vô cùng tín nhiệm người này, cho nên rất nhiều chuyện hệ trọng đều giao cho y làm, trong đó gồm cả thông tin và liên lạc với Thiên Cương Minh và Trung Nguyên chính đạo. Lần này do y tới đón Mộ Sơ Lương trở về, Không Thiên phái cũng tương đối yên tâm.

Phương Vọng nhận lấy cơ thể không quá nặng của Mộ Sơ Lương từ tay Mai Nhiễm Y, nhưng hồi lâu vẫn không lên tiếng, mãi sau mới khàn khàn nói bằng giọng đã trải qua tất cả tang thương: “Thiếu gia, thuộc hạ tới đón ngài về đây.”

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Edit: Yunchan

Sau khi nhận được Mộ Sơ Lương rồi, mọi người bèn rôi rít nói tạm biệt, Vân Khâm cũng đã thu dọn hành trang xong đâu đó, chuẩn bị cùng người của Mộ gia xuống núi.

Từ khi Vân Khâm báii nhập sư môn tới nay chưa từng rời khỏi đây bao giờ, lúc chia tay, Mai Sương Mộng cũng hơi không yên lòng, dặn dò mấy câu xong mới thả tay nàng ra, Hoa Tình và Cận Sương cũng ở bên lo lắng, so ra thì hai sư huynh bình tĩnh hơn rất nhiều, Lý Bích cho Vân Khâm một cây chùy thủ, bảo là dùng để phòng thân, Văn Tư thì đưa cho Vân Khâm một lá bùa, dặn rằng “Khi nào gặp nguy hiểm thì hãy ném về phía kẻ địch.”, tới khi tất cả đều đã dặn dò xong, mọi tầm mắt lại đổ dồn về phía Mai Nhiễm Y.

Mai Nhiễm Y trông chẳng có gì khác thường, thậm chí cả thần sắc cũng lãnh đạm không đổi, nhưng sau một trận sinh tử, Vân Khâm đã có cái nhìn khác về y.

Nàng mỉm cười, gật đầu nói: “Sư phụ, đồ nhi xuống núi đây.”

Mai Nhiễm Y gật đầu lãnh đạm, lát sau cũng dặn một câu: “Sớm trở lại.”

“Dạ.”

Vân Khâm đáp chẳng chút chần chừ.

Tạm biệt xong, người của Mộ gia cũng phải đi, Vân Khâm đứng ở sơn môn nhìn lại mọi người lần cuối, sau đó theo người Mộ gia xuống núi.

*

Dọc đường xuống núi, Mộ Sơ Lương luôn do Phuong Vọng ôm, thể lực của y rất tốt, đi suốt quãng đường mà không hề thở dốc, tới khi xuống chân núi, Vân Khâm mới phát hiện ở đây đậu một cỗ xe ngựa cao lớn.

Hóa ra để đón Mộ Sơ Lương trở về mà họ đã chuẩn bị đầu vào đó, còn đánh cả một cỗ xe ngựa tới đây, chẳng qua do thể núi của Không Thiên phái không tiện đi lại, núi cao đường xa, nên họ phải cho đỗ xe ngựa ở dưới chân núi.

Sau khi tới nơi đậu xe ngựa, dưới sắp xếp của Phuong Vọng, Vân Khâm ở trong xe ngựa để trông nom Mộ Sơ Lương, Phuong Vọng đi trước dẫn đội, những người còn lại thì chia ra bảo vệ bên cạnh xe.

Cứ thế, đoàn xe ngựa của Mộ gia lên đường, chậm rãi đi về Mộ gia ở hướng Đông.

Không Thiên phái và Mộ gia cách nhau rất xa, họ còn mang theo một Mộ Sơ Lương hôn mê bất tỉnh, dĩ nhiên đi đường không thể nào nhanh được, chặng đường này phải đi mất nửa tháng, dù họ đã đi được hai mươi ngày nhưng cách Mộ gia vẫn còn một đoạn thời gian.

Mà trong khoảng thời gian này, chuyện Vân Khâm lo lắng không hề xảy ra.

Quá bình yên, cả quãng đường từ Không Thiên phái xuôi theo dòng sông thu đi thẳng tới Mộ gia, chẳng còn mấy ngày là về đến nơi, vậy mà không hề có gì khác thường cả.

Song, dù mọi thứ đều bình thường, Vân Khâm vẫn chưa từng lơ là cảnh giác.

Nàng tin Hắc Y, nếu Hắc Y đã đưa thư tới thì nhất định có chuyện khẩn cấp nào đó, hiện tại mọi thứ càng bình thường thì càng không thể xem thường.

Vào chạng vạng hôm nay, xe ngựa của Mộ gia ngừng lại ở một dịch trạm ven đường.

Ở lại dịch trạm, người của Mộ gia đều là nam tử nên chen chúc cũng qua, chỉ có Vân Khâm là riêng biệt, phải ở một mình một gian.

Chung quanh dịch trạm này hết sức vắng lặng, ăn cơm cũng ở trong phòng riêng, Vân Khâm ở trong phòng sửa sang lại chốc lát, rồi nghiêng đầu nhìn ánh sáng dần dần buông xuống ngoài cửa sổ, thầm nghĩ mấy hôm nữa là tới Mộ gia làm nàng bỗng dưng thấy buồn bã.

Trước chuyến đi này nàng vẫn chưa có quá nhiều cảm xúc, nhưng tới tận lúc này Vân Khâm mới ý thức được, sau khi tiễn Mộ Sơ Lương về Mộ gia xong, rất lâu về sau nàng sẽ không thể gặp lại đối phương.

Nghĩ tới đây, Vân Khâm bèn đứng dậy toan đi tìm Phuong Vọng, dọc đường đi nàng vốn định hỏi thăm Phuong Vọng vài chuyện về Mộ Sơ Lương, nhưng Phuong Vọng rất kiệm lời, mọi người lại gấp rút lên đường, nàng và Mộ Sơ Lương lại bị nhét ở trong xe ngựa suốt, nên chưa có cơ hội nào để hỏi thăm. Bây giờ sắp đến Mộ gia, họ mới có thể thả lỏng đôi chút.

Đẩy cửa bước ra ngoài, Vân Khâm hỏi thăm vài hạ nhân của Mộ gia ở hành lang một lát mới tìm được phòng của Phuong Vọng. Vân Khâm gõ cửa phòng đang mở, thì thấy Phuong Vọng đang sửa soạn đồ đạc trong bọc hành lý, cửa sổ phòng mở toang, ngoài nhà là màn đêm sâu hút, ánh sáng đã tắt lịm từ lâu.

Bước chân Vân Khâm đột nhiên khựng lại, đứng chờ ra ở cửa chính.

Nàng dừng lại là vì phát hiện ra chỗ bất thường.

Nàng nhớ rõ, lúc mình mới rời khỏi phòng thì vẫn còn là hoàng hôn, vì sao chỉ mới bước qua một cánh cửa mà sắc trời đã đột nhiên tối sầm lại thế này?

“Vân Khâm cô nương.” Phuong Vọng đứng ở trước cửa, cúi đầu nhìn thiếu nữ đang nín thở, hạ thấp giọng: “Có chuyện gì sao?”

Vân Khâm nhẹ mím môi, ngược mắt nhìn Phuong Vọng một cái rồi thì thầm: “Chờ một lát.”

Phuong Vọng không hiểu Vân Khâm có ý gì, toan lên tiếng hỏi thì bỗng thấy Vân Khâm nâng phất tay lên — đẩy nhẹ y sang bên.

Y hơi lui sang bên hai bước theo động tác của Vân Khâm, thấy Vân Khâm bước nhanh vào phòng, sau đó chạy thẳng tới cửa sổ, mở to mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Cô đang nhìn gì vậy?” Phuong Vọng vẫn chẳng hiểu gì, theo Vân Khâm bước tới cửa sổ.

Bóng đêm đặc quánh hết như có sương mù giăng phủ bên trong, mùi tanh của thịt sống đưa tới thoang thoang, một cơn gió thổi lùa qua mang theo tiếng sóng biển xô bờ xa xa.

Sắc mặt Vân Khâm trầm xuống, móc ra lá bùa mà Văn Tư đưa cho trước khi đi, ném thẳng vào bóng đêm đen ngòm ngoài cửa sổ.

Lá bùa được nàng khời động bỗng chớp lên ánh đỏ nóng rực, ngọn lửa hùng hực bỗng bùng lên trên không trung, vô số tia lửa bắn ra khắp nơi, chiếu sáng bóng đêm.

Nurong theo ánh lửa chỉ thấy dịch trạm bên ngoài cửa sổ nằm la liệt những hòn đá hình thù kỳ dị, dưới ánh lửa bập bùng trông chẳng khác nào sơn tinh quỷ mị, thật sự quá mức kỳ quái.

Khi nhìn thấy cảnh này sắc mặt Vân Khâm càng trầm hơn, mà Phương Vọng cũng không khỏi ngần ra.

Vân Khâm quay đầu nhìn người bên cạnh: “Lúc chúng ta vào dịch trạm chung quanh có những thứ này không?”

Nét mặt Phương Vọng căng thẳng, lắc đầu trầm giọng đáp: “Không.”

Vân Khâm đắm chiêu, không nhìn ra sắc mặt, chỉ hỏi tiếp: “Đoạn đường này chúng ta đi về hướng Đông, hay là đã đi nhầm?”

“Con đường này ta đã đi qua vô số lần, tuyệt đối không thể nhầm được, từ đây đi tiếp về hướng Đông hai ngày, vượt qua sông Thu Hà thì chính là Mộ gia.”

Vân Khâm giương mắt nhìn Phương Vọng, nói tiếp: “Có lẽ chúng ta không đi sai, chẳng qua là...”

Nàng còn chưa nói hết, Phương Vọng đã quay đầu nhìn ra bóng đêm sâu hút ngoài cửa sổ, tiếp lời: “Chẳng qua chúng ta đã không còn ở chỗ cũ, đứng không?”

Vân Khâm gạt đầu.

Từ đầu nàng đã đoán trước chuyến đi này nhất định sẽ xảy ra chuyện gì đó, cho nên càng để tâm hơn những người khác, bây giờ xảy ra chuyện, tuy nàng không hiểu là ai gây ra, đối phương làm bằng cách nào, nhưng nếu đối phương đã làm ra chuyện này thì mục đích chỉ có một. Nghĩ rồi nàng lên tiếng hỏi: “Mộ sư huynh đâu?”

“Ở phòng kế bên.” Phương Vọng cũng nghĩ đến chuyện này gần như ngay lập tức, hai người đưa mắt nhìn nhau rồi đi ngay tới phòng bên cạnh.

Đẩy cửa bước vào, khi thấy Mộ Sơ Lương vẫn đang nằm bình yên trên giường, Vân Khâm và Phương Vọng mới hơi yên tâm lại. Nhưng hiện tại họ vẫn chưa thể thờ phào được, Phương Vọng nhìn ra ngoài phòng, rồi ôm Mộ Sơ Lương ra khỏi giường, ngoài đầu nói với Vân Khâm: “Bất kể xảy ra chuyện gì thì cũng phải thông báo với mọi người trước, chúng ta rời khỏi đây rồi nói sau!”

Vân Khâm gạt đầu thật nhanh, sau đó quay lưng ra khỏi phòng thông báo với mọi người. Lúc này mọi người của Mộ gia mới tỉnh táo lại, và cũng tới bây giờ Vân Khâm mới phát hiện trong dịch trạm này ngoài họ ra thì chẳng còn một bóng người nào, lão bản và mấy khách nhân họ gặp khi vào dịch trạm đều đã biến mất.

Chuyện này quá kỳ quái, Vân Khâm cũng khó lòng biết rõ ngọn nguồn trong đó, nhưng việc khẩn cấp trước mắt là phải rời khỏi đây trước, nàng bèn quay đầu nhìn về phía căn phòng mình vừa bước ra, thì thấy Phương Vọng ôm Mộ Sơ Lương đang hôn mê chạy ra khỏi phòng, y xách kiếm trong tay, khẽ gạt đầu với Vân Khâm rồi mới đi băng qua mọi người, ra khỏi dịch trạm.

Vân Khâm bám sát theo sau, không dám lơ là dù một chút, một tay của nàng gác lên chuôi Uẩn Hoa kiếm, nếu có dị động gì sẽ xuất thủ ngay lập tức.

Lúc này bên ngoài dịch trạm cũng tối đen như mực, bốn bề đều lạnh ngắt, chỉ có tiếng sóng lớn là ngày một rõ ràng, Vân Khâm theo người của Mộ gia bước ra khỏi dịch trạm, trong bóng tối có mấy đệ tử Mộ gia đốt lửa lên.

Ánh lửa được thắp lên, cảnh trí chung quanh mới hiện lên rõ nét, đến đây mọi người mới phát hiện xe ngựa đậu bên ngoài đã mất.

Mà nơi vốn đặt xe ngựa bây giờ đã không còn hình dáng ban đầu, trừ dịch trạm sau lưng ra, đằng trước chỉ là một vùng mênh mông vô tận, đôi mắt ra xa không thấy điểm tận cùng, chỉ thấy đá tảng mọc lên như rừng, và tiếng đập cánh rào rào như vật gì đó bị giạt mình bay đi nhao nhác.

Mọi người chưa gặp tình huống này bao giờ, trong phút chốc có hơi hoang mang, luống cuống dờn tầm mắt về phía Phương Vọng, hy vọng có thể hỏi được gì đó.

Phương Vọng yên lặng hồi lâu, cuối cùng đánh thờ dài: “Sợ là chúng ta đã rơi vào trận pháp của ai đó.”

“Trận pháp gì?” Trong Mộ gia có vài hạ nhân còn trẻ tuổi nên phản ứng của họ cũng hoảng loạn hơn rất nhiều, nghe Phương Vọng nói thế thì cuống cuống hỏi: “Vậy rốt cuộc bây giờ chúng ta đang ở đâu?”

Phương Vọng không thể trả lời câu hỏi của họ, bởi vì tới y cũng không tài nào đoán được.

Trái lại Vân Khâm nghe đến đây thì đột nhiên lên tiếng: “Ồ đây có tiếng nước chảy.”

“Là sông sao?” Một người trong số đó vội tiếp lời, nhưng lại lắc đầu bác bỏ ngay lập tức: “Không giống...”

“Đĩ nhiên không giống.” Vân Khâm nói tiếp: “Mọi người đã từng nghe âm thanh của biển bao giờ chưa?”

Âm thanh của biển.

Có người nghe ra ngụ ý trong câu này, Phương Vọng hơi biến sắc, lẩm bẩm: “Cô đang nghi ngờ điều gì?”

“Ta đang nghĩ xem có phải chúng ta đã tới một đảo nào đó hay không...” Tuy giờ đây Vân Khâm trông khá bình tĩnh, nhưng sắc mặt cũng chẳng dễ nhìn là bao, nàng nương theo ánh lửa ngẩng đầu nhìn về phía Phương Vọng và người mà y đang cõng trên lưng, bất đắc dĩ nói: “Nhưng đây chỉ là suy đoán xấu nhất thôi, hy vọng là ta suy nghĩ nhiều.”

Hai mắt Phương Vọng tròn tròn, thân hình cao lớn đứng trong ánh sáng, thật lâu vẫn chưa lên tiếng.

Thiên hạ này có rất nhiều đảo, có nổi tiếng và cũng có vô danh, nhưng rất ít người ở Trung Nguyên nhắc tới từ “Đảo” này, mà một khi nhắc tới thì chỉ nghĩ đến một nơi.

Doanh Châu.

Hoặc phải nói là Thập châu.

Nghe thấy câu này của Vân Khâm tất cả mọi người đều nghĩ ngay tới nó, cho nên trong lúc gió đêm thổi thốc qua làm ánh lửa ngả nghiêng, ai nấy đều cảm thấy sống lưng mình lạnh buốt.

“Nếu có người bày trận dẫn chúng ta tới đây thì nhất định sẽ xuất thủ.” Vân Khâm cố hết sức để khuyên mình bình tĩnh lại, phân tích tiếp: “Chúng ta phải mau rời khỏi đây.”

Bất kể hướng nào, bất kể đi đâu, cũng còn hơn ngồi ở đây chờ chết.

Nhưng nàng vừa dứt câu thì người cũng cứng đờ, sau đó cắn răng nói: “Hình như không kịp nữa rồi.”

Trong bóng đêm một tia sáng lạnh bỗng bắn vào trong ánh lửa, làm nó tắt phụt, bốn bề lại chìm vào tối đen.

Vân Khâm đã chuẩn bị sẵn, thân hình khẽ động, hòa phù đã rời tay lần nữa!

Đêm tối lại được thắp sáng, trong ánh lửa lập lòe chỉ thấy vài bóng trắng tấn công về hướng này, chúng cảm nhận kiếm trong tay, kiếm như du long chẳng mấy chốc đã thấy máu văng lên tung tóe, tiếng la hét bị thấm vang lên dồn dập, vài người của Mộ gia đã bỏ mạng!

Trong gió lạnh vun vút lại có hàn quang phóng thẳng tới, Vân Khâm cảnh giác lách mình né qua, lúc này đã nhìn thấy lai lịch của bọn chúng.

Nhuyễn kiếm, bạch y, chính là bọn tấn công Không Thiên phái đầu tiên! Đệ tử Lưu Châu!

Vân Khâm khó khăn lắm mới tránh được đòn trí mạng, lòng lo cho an nguy của Phương Vọng và Mộ Sơ Lương, bèn vội vã tung người xông vào vòng chiến tìm người, nhưng tới khi tìm được bóng của Phương Vọng thì sắc mặt nàng chợt tối sầm!

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Edit: Yunchan

Có mấy tên đang bao vây Phương Vọng, nhuyễn kiếm vờn múa như rắn, hết như vô số tia chớp đánh xuống đồng loạt, màn đêm sâu hút cũng sáng lên vào giây phút này!

Giữa tiếng chim hót và tiếng đập cánh bay đi nháo nhác, là tiếng ra đòn của Phương Vọng!

Vân Khâm định thần nhìn chằm chằm vào nơi đó, ngón tay bầu sâu vào lòng bàn tay.

Trình độ kiếm thuật của bọn người Lưu Châu mạnh đến mức nào Vân Khâm đã từng chứng kiến, chỉ một tên bất kỳ trong số đó thôi cũng mạnh hơn nàng, nếu không dùng tới thuật khống huyết thì nàng nhất định không thể gia nhập vòng chiến. Hiện tại có chừng mười tên đồng thời bao vây Phương Vọng, chính là muốn đẩy y vào chỗ chết! Trên lưng Phương Vọng còn cõng Mộ Sơ Lương, phải làm sao mới đối phó được bọn chúng đây?!

“Cẩn thận!” Vân Khâm không hề mề mễ nữa, vung tay lên chém xuống một nhát.

Nhát kiếm này không phải đánh về phía bạch y nhân, mà là chém vào mình.

Nàng phải sử dụng năng lực của Tiêu gia.

Nhưng ngay lúc Vân Khâm động thủ, một luồng nhiệt nóng hổi bỗng tỏa ra trong màn đêm!

Ngon lửa hùng hực mang theo khí nóng lan rộng ra bốn phía, Vân Khâm đứng ở xa nhưng cũng cảm giác được sức nóng của nó, mà trong ngọn lửa đó, chỉ thấy Phương Vọng trong vòng vây đưa tay trái ra sau lưng để che kín người hôn mê, tay phải thì chắn ngang người, ánh lửa nóng rực bốc lên từ lòng bàn tay y, khó khăn lắm mới đỡ được sát chiêu của bọn bạch y nhân!

Vân Khâm thấy tình hình này thì khẽ thở hắt ra một hơi, tức tốc lao tới, nhưng đúng lúc này kiếm trận của Lưu Châu bỗng biến đổi, gần mười tên chia ra xuất thủ ở những góc độ kỳ dị và phương hướng khác nhau, nhắm vào chỗ hiểm quanh thân Phương Vọng!

Kiểm trận lần này cực kỳ tàn nhẫn, cho dù Phương Vọng đoán được phương hướng, nhưng vì che chắn cho Mộ Sơ Lương sau lưng nên không thể không đứng thẳng người, ngọn lửa lại bốc lên trong lòng bàn tay lần nữa.

Rồi thình lình một tiếng ầm vang lên rúng động, mấy tên bạch y nhân bị cuồng phong của y đánh bật ra, nhưng ngay bên cạnh lại có một tên xông lên, nhuyễn kiếm nhắm thẳng vào lưng Phương Vọng.

Sắc mặt Phương Vọng đại biến, muốn tránh cũng đã trễ, chỉ còn nước quay phắt người lại, lấy thân mình đỡ một nhát hiểm này cho Mộ Sơ Lương.

Lúc này Vân Khâm đã lao tới, nàng mượn lực ra chiêu của người nọ, tung Uẩn Hoa kiếm ra hất bay vũ khí trong tay hắn, sau đó chắn Phương Vọng và Mộ Sơ Lương ở sau lưng: “Ngài không sao chứ?”

“Ta không sao.” Phương Vọng tuy bị thương nhưng giọng vẫn không tỏ ra yếu ớt làm lòng Vân Khâm cũng yên tâm lại, nàng đang muốn lên tiếng thì chợt thấy bóng người sau lưng chuyển động, Phương Vọng đã đưa Mộ Sơ Lương tới cho nàng.

Vân Khâm không kịp nói năng gì mà lật đặt đón lấy, ôm chặt lấy hông của đối phương, lúc này mới nhìn qua Phương Vọng.

Lại thấy Phương Vọng giơ tay lên rút thanh đao bản rộng bên hông ra.

Thanh đao đó rất dài, trong tay Phương Vọng dần dần đốt lên ngọn lửa, y cầm thanh đao rực lửa trong tay, đứng sừng sững trước mặt, bên hông y vẫn đang chảy máu ròng ròng vậy mà thân sắc vẫn không hề nao núng, nói bằng giọng chỉ đủ cho Vân Khâm nghe thấy: “Mục tiêu của chúng là công tử, ta ở đây chặn đường chúng, Vân Khâm cô nương, công tử tạm giao cho cô.”

Vân Khâm chỉ thoáng sững ra giây lát đã hiểu ý đồ của y.

Phương Vọng đối đầu với tình huống này mà vẫn chẳng hề hốt hoảng, quay đầu nói với Vân Khâm: “Chỉ có ta ở đây thì mới có cơ hội ngăn chúng lại, Vân Khâm cô nương, cô đưa công tử đi đi, đợi ta thoát thân rồi sẽ tự đi tìm các người.”

Vân Khâm lặng thinh chốc lát, thân thể mất ý thức của Mộ Sơ Lương còn đang nằm bên cổ nàng, nàng có thể cảm giác được nhiệt độ cơ thể và hơi thở mỏng manh của đối phương, nàng biết Mộ Sơ Lương quan trọng với Phương Vọng tới mức nào, biết hành động này của y là đặt hết sự tín nhiệm lên mình, cũng biết phân tích của y không sai, muốn giữ lại Mộ Sơ Lương thì đây là con đường duy nhất.

Nàng cắn răng gạt đầu một cách nặng nề, sau đó nói với giọng bất an: “Nhất định phải thoát thân.”

Kẻ địch trước mắt đáng sợ ra sao trong lòng Vân Khâm đã quá rõ, nàng lo lắng cho Phương Vọng, còn Phương Vọng cũng vậy.

“Vân Khâm cô nương cẩn thận.” Phương Vọng thấp giọng nói một câu, liếc qua khóe mắt thấy bọn bạch y nhân đã ra tay lần nữa, y không chần chừ thêm, lập tức xách đao bước vào vòng chiến, ngọn lửa lại bùng lên trong lòng bàn tay, đêm tối thoáng chốc sáng rực như ban ngày, như muốn làm hoa mắt tất cả mọi người. Người của Mộ gia thấy cảnh tượng này cũng theo chân Phương Vọng liều chết xông lên, đánh trực diện.

Trận chiến này Phương Vọng đã dốc hết sức lực, nhìn cảnh tượng này trên nét mặt Vân Khâm bỗng hiện lên vẻ xúc động, trong lồng ngực như có một ngọn lửa đang thiêu đốt, thật lâu vẫn chưa tắt. Nàng liếc nhìn bóng người đã đầm máu vì chiến đấu sau lưng mình lần cuối, rồi vội vàng gạt đầu, thừa lúc Phương Vọng vất vả giành lấy một cơ hội, ôm lấy Mộ Sơ Lương tung người nhảy ra khỏi vòng chiến, lao vào trong bóng tối vô biên.

*

Bốn phía tối om, chỉ nghe thấy tiếng tay áo bay vun vút trong gió, mùi tanh mặn ngậy một nồng hơn, chung quanh còn loáng thoáng vang lên tiếng sóng xô bờ, Vân Khâm ôm Mộ Sơ Lương chạy mãi chạy mãi, không dám dừng lại dù một khắc.

Nàng không biết mình nên đi đâu, cũng không biết truy binh sau lưng có bao nhiêu tên, nhưng tiếng bước chân đuổi theo chưa từng dừng lại, nàng cũng không dám dừng lại.

Đường dưới chân nhấp nhô khó đi Vân Khâm cũng chẳng quan tâm mấy, con đường phía trước mờ mịt trống trải, nàng cũng không biết nên trốn vào đâu, giữa lúc mọi suy nghĩ đều đang quay cuồng rối loạn, chỉ có một ý nghĩ là vô cùng rõ ràng...

Nàng phải bảo vệ Mộ Sơ Lương.

Dù phải trả giá bằng tính mạng, nàng cũng phải bảo vệ y.

Kiểm quang rét lạnh đột nhiên sáng lên sau lưng, Vân Khâm cảm giác được sát ý đánh về phía này, nàng nhanh chóng lách người muốn tránh, nhưng người đuổi theo quá đông, chiêu này vừa lướt qua thì chiêu khác đã tới, Vân Khâm không thể tránh né, đành cắn răng quay người lại giờ kiểm lên, đối đầu trực diện với người sau lưng!

Hai thanh kiếm va vào nhau, tia lửa bắn ra sáng lóa, âm thanh dội ra tới rất tai, mà ngay lúc này, Vân Khâm chỉ cảm thấy một đạo linh lực đáng sợ truyền vào đầu ngón tay mình, khiến bàn tay cầm kiếm không khỏi run lên, nàng vội ghi chặt lấy Uẩn Hoa kiếm trong tay, lui nhanh ra sau.

Nhưng trong bóng tối mờ mịt chẳng thể nhìn rõ thứ gì, Vân Khâm chỉ kịp cảm thấy chân mình đạp hụt vào khoảng không, còn chưa kịp có bất kỳ phản ứng gì thì cơ thể đã sệt xuống, mang theo Mộ Sơ Lương rơi thẳng xuống bóng tối!

Cảm giác rơi tự do không dễ chịu chút nào, Vân Khâm chỉ thấy lồng ngực mình bị nứu chặt, mái tóc dài bay thốc lên sau lưng, nàng không kịp có bất kỳ tính toán gì, chỉ trong tích tắc rơi xuống đã cấp tốc quay người lại theo phản xạ, ôm lấy Mộ Sơ Lương bảo vệ trước người.

Gần như cùng lúc đó, hai người đã chạm tới mặt đất!

Bịch một tiếng nặng nề, Vân Khâm cảm thấy đầu mình kêu ong ong không ngừng, lưng như có hàng trăm cây châm nhỏ đâm qua từng tắc da, đau đớn buốt nhói lập tức bị phóng đại lên vô số lần, nàng mờ to đôi mắt mờ mịt, vùng vẫy với đau đớn trong chốc lát, rồi bỗng nhiên mất nàng trông thấy bầu trời đêm.

Vân Khâm nằm ngửa trên đất, đè trên người nàng là Mộ Sơ Lương hoàn toàn không có ý thức, nàng cũng chẳng còn sức đâu để bò dậy nữa, chỉ cố hít thở một cách khó nhọc, sau lưng dần dần có dòng máu rỉ ra, nhiệt độ cơ thể đang giảm xuống từng chút một. Vân Khâm vốn phải thấy rét mới đúng, nhưng nhiệt độ cơ thể của người nằm sát bên trên đang ngấm qua lớp y phục mỏng mảnh truyền qua cơ thể nàng, giúp cho trái tim nàng bình tĩnh lại trong sự tĩnh mịch vô biên của nơi này.

Nàng nhận ra nơi họ đang ở là một hang động, bên trên hang động này toàn là đá găm, chỉ có một khe hở hẹp đủ để bóng đêm len vào.

Trời rất tối, nàng vốn không thể nhìn thấy cảnh vật chung quanh, nhưng chẳng biết từ khi nào trên bầu trời chợt vụt qua một ngôi sao băng.

Ngôi sao kia lóe lên tia sáng nhu hòa trên bầu trời xa xôi, nó rơi vào trong trời đất tỏa ra hào quang rực rỡ, trang nghiêm vô cùng, thấp sáng cả bóng đêm.

Nhờ vào tia sáng này mà Vân Khâm mới thấy rõ mọi thứ chung quanh.

Nhưng ánh sáng rực rỡ đó chỉ thoáng qua phút chốc, tích tắc sau nó đã tắt, ngôi sao mất hút vào đêm, mọi thứ lập tức trở về với nguyên trạng, cứ như ngôi sao đó chưa bao giờ tồn tại.

Tiếp sau đó là tiếng bước chân rầm rập đảo lộn suy nghĩ của Vân Khâm.

Là bọn Lưu châu đang lùng sục tung tích của nàng và Mộ Sơ Lương.

Khe đá chật hẹp, ánh sáng thoáng qua vừa rồi đã giúp nàng nhìn thấy toàn cảnh bên ngoài, nhưng người ngoài động lại không đủ ánh sáng để phát hiện ra hành tung của họ, sau một hồi tìm kiếm không có kết quả, bọn người đó rút cuộc cũng quay lưng đuổi theo một hướng khác.

Tiếng bước chân trên đầu ngày một xa dần, tiếng gió rít và tiếng sóng vỗ lại ngày một rõ lên, trái tim bị xách lên của Vân Khâm rút cuộc cũng rơi xuống lại.

Nàng muốn đứng dậy nhưng tới sức để nhấc một ngón tay cũng không có, nàng chỉ còn biết ngửa đầu nhìn chằm chằm vào bóng tối trước mặt, gọi khẽ: “Mộ Sơ Lương.”

Tiếng gọi của nàng quanh quẩn trong không gian âm u, trừ tiếng dội lại thì chẳng nghe được bất kỳ hồi âm nào.

Nàng nhoen môi mỉm cười, cảm giác rõ tiếng tim đập của Mộ Sơ Lương truyền qua lớp y phục mỏng manh, khiến nàng không khỏi thì thầm: “Có lẽ phải kéo theo huynh chết ở đây mất rồi...”

Chẳng qua là nàng chưa từng nghĩ nó sẽ xảy ra trong tình cảnh này thôi.

Mệt mỏi và đau đớn lại ăn mòn toàn thân, Vân Khâm khẽ mỉm môi cười gượng, cuối cùng chìm vào hôn mê trong bóng tối.

*

Vân Khâm cứ tưởng rằng mình sẽ chết ở chỗ này.

Nhưng bất ngờ thay, ngay khoảnh khắc nắng ban mai chiếu qua khe đá, nàng lại mở mắt tỉnh dậy.

Sau đó nàng thử cựa mình.

Vết thương sau lưng hình như không còn đau rát như đêm qua nữa, nàng thở hắt ra một hơi rồi lại bắt đầu thử ngồi dậy.

Con đau vẫn còn đó, nhưng đã ở trong mức có thể chịu đựng được, nàng hơi cau mày rồi chống người ngồi dậy. Người bên trên bỗng trượt xuống theo hành động này của nàng, Vân Khâm lật đặt gối tay lên ôm người đó lại.

Mộ Sơ Lương vẫn chưa tỉnh, dường như những ngày qua nàng đã quen đối diện với Mộ Sơ Lương đang ngủ mê man, cho nên dù tiếp xúc thân mật thế này Vân Khâm cũng không bối rối như trước đây nữa. Bây giờ nàng không còn tâm trí để quan tâm đến những thứ khác, nàng chỉ muốn mang Mộ Sơ Lương chạy ra khỏi lòng bàn tay của bọn Thập châu, thoát khỏi cái nơi cô quái này thôi.

Nghĩ tới đây Vân Khâm bèn đảo mắt quan sát xung quanh, xác định đêm qua mình không nhìn lầm. Họ ở trong hang này trốn một đêm, bây giờ trời đã sáng, cũng không biết Phương Vọng và hạ nhân của Mộ gia ra sao rồi, có trốn thoát được hay chưa.

Nàng thận trọng ôm Mộ Sơ Lương, để y ngồi dựa vào một bên sơn động, sau đó đứng dậy.

Mất máu quá nhiều và đau đớn từ vết thương khiến cho Vân Khâm lão đảo, nhưng nàng đã nhanh tay bám lấy vách động để đứng thẳng dậy, sau đó đi ra ngoài động.

Nếu đã tỉnh thì nàng không thể ở lại đây được nữa, nàng cần thấy rõ nơi mình đang ở là đâu, và tính xem phải mang Mộ Sơ Lương rời khỏi đây bằng cách nào.

Nghĩ rồi, Vân Khâm cắn môi rút Uẩn Hoa kiếm ra, loạng choạng len qua cửa hang chật hẹp.

Cảnh tượng đập vào mắt hoàn toàn nằm trong dự liệu, nhưng lại khiến cho lòng người lạnh buốt.

Nơi nàng đang đứng là một bãi đá bằng phẳng và rộng thênh thang, mà cách đó không xa là biển cả bao la rộng lớn.

Gió biển thổi bay tà váy, tóc đen bị thổi tung rối bời, Vân Khâm đứng chôn chân giữa vùng đất này, chỉ trông thấy bầu trời xanh ngắt và đại dương mênh mông, bất kể sau lưng hay trước mặt đều không có điểm tựa cùng.

Nàng không cảm được nụ cười khổ.

Họ đã tới biển thật rồi, dịch trạm và người của Mộ gia hôm qua đều chẳng thấy đâu, chỉ còn mình nàng đứng trơ trọi ở đây.

Không, không phải một mình.

Nàng đột nhiên nghĩ tới người đang ở trong huyết động sau lưng mình, nàng chợt nhớ ra hiện tại trên lưng mình còn đang gánh tính mạng của Mộ Sơ Lương, nàng phải nghĩ ra cách mang y rời khỏi hòn đảo quái đản này.

Nghĩ rồi Vân Khâm nhanh chóng trở về hang động, muốn dẫn người ra khỏi đây trước.

Nhưng tới khi bước vào trong hang động nàng lại giật mình.

Bởi vì nàng chạm phải một ánh mắt, ánh mắt này nàng chỉ thấy qua một lần duy nhất, rồi từ đó nhớ mãi không quên.

Bạn đang đọc truyện *Vãn Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Edit: Yunchan

Vân Khâm đã từng tưởng tượng rất nhiều lần tới tình cảnh Mộ Sơ Lương tỉnh lại.

Nàng suy nghĩ về nó rất nhiều, ngay cả trong mơ cũng ôm theo mong đợi.

Chờ đợi đằng đằng và ảo tưởng không thực tế, chúng dường như đã trở thành chuyện Vân Khâm làm mỗi ngày, cứ như chỉ cần nghĩ về nó thì nàng có thể tràn ngập mong đợi với tương lai.

Song giá nào Vân Khâm cũng không ngờ được, khi tình huống này xảy ra trước mắt thì nàng sẽ trở nên luống cuống thế này.

Tất cả tưởng tượng và suy nghĩ đều bị nhip tim dồn dập làm cho vỡ tan tành, trong thoáng chốc Vân Khâm như hóa thành một cái xác rỗng đứng cứng

ngắc tại chỗ, chỉ biết trợn to hai mắt, ngơ ngác nhìn người đã tỉnh lại.

Mộ Sơ Lương cũng đang nhìn Vân Khâm, nơi đây hoang vắng lại yên tĩnh, chỉ có hai người họ, nên dĩ nhiên tầm mắt của Mộ Sơ Lương khó tránh khỏi rơi lên Vân Khâm.

Ánh mắt của y bình lặng, như gió xuân thổi qua khiến muôn hoa nở rộ. Hòn đảo hoang vắng chỉ có gió biển và hải âu tung cánh này bỗng dừng trở nên ảm áp như nắng ấm giữa mùa đông, xua tan hết mọi lo âu và bất an mà Vân Khâm mang vào từ ngoài động.

Vân Khâm bỗng nhiên bình tĩnh lại, sau đó nàng nghe thấy giọng nhắc nhở nhẹ nhàng của Mộ Sơ lương trong bầu không khí yên lặng này: “Muội bị thương.”

Nét mặt vừa lấy lại bình tĩnh của Vân Khâm lại cứng đờ lần nữa.

Bây giờ nàng mới sức nhớ ra, trong trận chiến đêm qua nàng vác theo vết thương chạy rất lâu, sau đó rớt thẳng xuống cái động này, giờ này có lẽ khắp người nàng toàn là máu me bết bết, thậm chí không chịu nổi.

Nghĩ đến đây, Vân Khâm dù đối mặt với sự vây đánh của bọn Thập châu ở Không Thiên phái, hay đối mặt với sự truy sát đêm qua vẫn không đổi sắc, vào lúc này lại không chịu nổi phải biến sắc. Trong lúc hoảng hốt, nàng gần như dùng tốc độ nhanh nhất để quay lưng chạy ào ra khỏi động, nhưng vừa ra tới cửa hang, nàng lại cảm lòng không đành dè dặt quay lại liếc liếc người trong hang, lí nhí nói: “Huỳnh...”

Mộ Sơ Lương vẫn ngồi tại chỗ, tầm mắt hai người giao nhau, vẫn hiền hòa như gió xuân mưa phùn.

Vân Khâm không cảm lòng được phải giảm nhỏ tiếng lại, dùng giọng nhỏ nhẹ nhất có thể để không làm kinh động làn gió xuân này: “Huỳnh ở đây chờ muội một chút.”

Mộ Sơ Lương nhẹ gật đầu, giọng mang theo ý cười: “Được.”

Nghe thấy câu trả lời này Vân Khâm đã hơi bình tĩnh lại, sau đó vội vàng xông ra ngoài, chạy thực mạng tới bên bờ biển, vốc nước biển lên cọ sạch vết máu trên người mình, nhưng bây giờ không có quần áo để thay, Vân Khâm chẳng còn cách nào khác là rửa luôn y phục, rồi chải vội mái tóc dài đã rối bù của mình, xong xuôi mới lễ tắm thân tề liệt đau đớn về lại sơn động với tốc độ tia chớp.

Lúc Vân Khâm trở lại động, tuy trên người vẫn còn vết máu nhưng tóc tai đã không còn rối bù như lúc nãy, nàng cố hết sức giữ nét mặt bình tĩnh, rồi dè dặt ngược mắt nhìn Mộ Sơ Lương.

Mộ Sơ lương nhìn nàng chăm chú, bờ môi còn cong lên nụ cười thấp thoáng.

Y không lên tiếng, nhưng Vân Khâm biết rõ mình phải nói gì.

Nàng bước lên nhưng lại không muốn tới quá gần, cách mấy bước thì dừng lại, mở miệng giải thích: “Muội tên Vân Khâm, là đệ tử của Không Thiên phái, cũng coi như là sư muội của huỳnh.”

Mộ Sơ Lương nhẹ nhàng gật đầu như đã hiểu.

Thấy thế Vân Khâm bèn nói tiếp: “Huỳnh hôn mê đã mười một năm, trong thời gian đó có xảy ra vài chuyện, muội sẽ từ từ giải thích cho huỳnh.”

“Người Mộ gia vốn định đón huỳnh về từ Không Thiên phái, ngặt nỗi trên đường đi xảy ra chuyện, chúng ta bị người của Lưu Châu tập kích, bây giờ chúng ta đã lạc mất nhóm Phương Vọng rồi.”

“Đêm qua vì mang huỳnh thoát khỏi vòng chiến mà Phương Vọng đã ở lại cầm chân bọn Lưu Châu, đồng thời phó thác huỳnh cho muội, muốn muội mang huỳnh rời khỏi đó, chờ y phá được vòng vây rồi sẽ tới tìm chúng ta.”

“Kết quả muội vô tình lờ theo huỳnh té vào cái hang này, đám truy binh không tìm được chúng ta, cho nên mới ra thế này...” Ánh mắt Vân Khâm không biết đặt chỗ nào cho yên, nói xong hết thì đột nhiên dừng lại, chậm rãi liếc Mộ Sơ Lương một cái, nhỏ giọng nói: “Huỳnh có hiểu muội đang nói gì không?”

Mộ Sơ Lương gật đầu ngay lập tức: “Ta hiểu.” Đối diện với vẻ nghi hoặc của Vân Khâm, Mộ Sơ Lương đáp rất nhanh: “Ta đã nhìn thấy muội.”

Vân Khâm ngơ ra, sức nhớ lại cái liếc mắt kinh hồng của Mộ Sơ Lương vào mấy tháng trước ở đại điện Không Thiên phái, khi đó y ở trong hào quang của vạn thanh kiếm bạc, còn nàng đứng trong bóng mờ của đại điện.

Hóa ra khi đó y có nhìn thấy nàng.

Mộ Sơ Lương như đoán được suy nghĩ của Vân Khâm, cười nói: “Khi đó muội đứng sau lưng Mai sư thúc, ta nhớ.”

Vân Khâm đột nhiên câm nín, lật đật đưa Uẩn Hoa kiếm tới trước mặt Mộ Sơ Lương.

“Thanh kiếm này là của huỳnh, nó đã giúp muội rất nhiều, bây giờ nên trả về cho nguyên chủ.”

Nhưng Mộ Sơ Lương chỉ nhìn chăm chăm Vân Khâm rồi lắc đầu cười nhạt, không có ý định thu hồi kiếm.

“Vân Khâm sư muội.” Mộ Sơ Lương lại lên tiếng, y thu lại nụ cười, hỏi với vẻ nghiêm túc: “Không Thiên phái hôm nay vẫn còn như trước chứ?”

Nghe tới đây thần sắc Vân Khâm hơi chùng xuống, hiểu ra ngụ ý trong lời của Mộ Sơ Lương: “Huynh biết Không Thiên phái sẽ xảy ra chuyện sao?”

Mộ Sơ Lương thấy phản ứng của Vân Khâm thì không khỏi âm thầm: “Xem ra Không Thiên phái đã xảy ra chuyện thật rồi.”

Tiếp đó, Vân Khâm kể lại cho Mộ Sơ Lương những chuyện xảy ra lúc y hôn mê một cách ngắn gọn, bao gồm chuyện mình nhặt được Uân Hoa kiếm, cả chuyện của Không Thiên phái và Thập châu. Mộ Sơ Lương nghe Vân Khâm kể, tuy bất lực nhưng cũng không kinh ngạc, như thể đã sớm biết nó sẽ đi đến kết cục này.

Tới khi kể xong mọi chuyện Vân Khâm mới dừng lại, im lặng nhìn Mộ Sơ Lương.

Trút hết ra rồi Vân Khâm mới có thể thoát khỏi cảm giác chơi voi không chân thật vừa rồi, rốt cuộc nàng đã có thể khẳng định một cách chắc chắn rằng Mộ Sơ Lương đã tỉnh dậy thật rồi.

Cái người ngủ say suốt mười một năm qua, rốt cuộc đã tỉnh lại rồi.

Hệt như hiểu biết của nàng từ lời kể của Cận Sương và Nhiễm Tĩnh, y hiền lành nho nhã, ôn hòa đoan chính, ở bên cạnh y khiến cho người ta yên tâm một cách khó hiểu.

Nhưng Vân Khâm còn biết, đây vẫn chưa phải là Mộ Sơ Lương thật sự.

Mộ Sơ Lương chẳng hề né tránh ánh nhìn chăm chú của Vân Khâm, đón lấy ánh mắt nghi hoặc của nàng, y gật đầu nói thản nhiên: “Không sai, ta đã biết trước Không Thiên phái sẽ gặp họa.”

Vân Khâm có lòng nghi vấn, đang định hỏi tiếp thì không xa trên đầu bỗng vọng xuống tiếng động, như thể có ai đó vừa đi ngang qua đây, giẫm lên trên đá dăm. Vân Khâm nghe thấy động tĩnh thì nhất thời im bật, lắng tai nghe, tiếng bước chân ở xa đang ngày một tới gần, đang hướng về đây.

Tìm Vân Khâm giật thót, sắc mặt tối sầm xuống.

Đây là đảo của Thập châu, người xuất hiện ở đây nếu không phải là nhóm Phương Vọng Mộ gia trốn thoát được đêm qua thì nhất định chính là người của Thập châu. Đêm qua họ có thể trốn ở đây an toàn là dựa cả vào đêm tối, kẻ địch không thể nào phát hiện ra hành tung của họ, nhưng bây giờ chúng lại mò tới, chỉ cần nhìn thoáng qua là phát hiện ra huyết động này ngay.

Chỗ này không thể ẩn nấp được nữa, họ nhất định phải trốn khỏi đây trước, nếu để bọn chúng tủa vào trong hang thì chẳng còn đường thoát nữa.

Nghĩ rồi Vân Khâm vội quay đầu nói khẽ với Mộ Sơ Lương: “Mộ sư huynh, chúng ta rời khỏi đây trước đã.”

Mộ Sơ Lương cũng phát hiện ra động tĩnh của đối phương, nhưng y không nghe theo Vân Khâm ngay, chỉ lắc đầu nói đều đều: “Muội đi trước đi, ta sẽ ở lại đây.”

Thấy Vân Khâm tần ngần không chịu đi, y bèn cười nói tiếp: “Ta là sư huynh, phải do ta bảo vệ muội mới đúng.”

Vân Khâm bỏ ngoài tai, chỉ vung tay ra cầm lấy cổ tay y.

Ánh mắt Mộ Sơ Lương lóe lên, muốn lên tiếng ngăn cản nhưng đã không kịp nữa.

Vân Khâm cầm lấy tay y thì thấy cánh tay y chẳng có chút sức lực nào, xụi xuống mềm nhũn.

Lúc này Vân Khâm mới hiểu tại sao nãy giờ y không hề động dậy, vì sao thời điểm này y không chịu đi với mình, nàng lắm bả nói: “Huynh còn chưa hồi phục?”

Mộ Sơ Lương thấy bị đoán ra thì cũng không giấu diếm nữa, đành bất đắc dĩ nói: “Vừa tỉnh lại nên chưa thể cử động thôi.”

Không ngờ tới lúc nguy cấp lại gặp tình huống này, làm Vân Khâm bất giác nhớ lại lúc bọn Thập châu dùng âm luật để thao túng cơ thể của Mộ Sơ Lương, Mộ Sơ Lương đã ngủ say mười năm, thế mà thứ âm luật kỳ dị đó cũng có thể điều khiển cơ thể y thi triển được kiếm pháp đáng sợ nhường ấy, thật là không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng hiện tại không phải lúc để nhớ tới nó, Vân Khâm nhất thời hạ quyết tâm, thuận thế ôm Mộ Sơ Lương tới bên cạnh.

Cơ thể của Mộ Sơ Lương đúng là không có sức, mềm rũ dựa lên người Vân Khâm hết như lúc hôn mê.

Khác chăng là bây giờ y đã tỉnh, và cũng không ngờ Vân Khâm lại không nói không rằng làm ra hành động này, hơi thở của y hơi chậm lại, đang muốn lên tiếng thì chợt nghe thiếu nữ bên cạnh thả ra một câu cộc lốc: “Sư huynh, đặc tội.”

Mộ Sơ Lương thật tình không quen bị người ta đối đãi thế này, đành phải thờ dãi nói: “Sư muội, muội công ta sẽ không đi được đâu.”

Chuyện khẩn cấp nên dĩ nhiên Vân Khâm cũng chẳng hỏi đầu nghe y nói, nhưng nàng biết Mộ Sơ Lương để tâm nên đành giải thích nhanh gọn: “Sur huynh không cần phải lo đâu.”

Mộ Sơ Lương còn chưa đáp lại, Vân Khâm đã chặn luôn: “Cả đoạn đường tới đây toàn là muội công huynh thôi.”

Mộ Sơ Lương: “...”

Ngay vào lúc Mộ Sơ Lương không biết là nên lo lắng hay tranh cãi, thì trên đầu lại phát ra âm thanh, có rất nhiều đất cát lọt qua khe đá rơi xuống bên chân Vân Khâm, hai người gần như ngã đầu lên cùng một lúc, thấy ở cửa động đã có bóng người thoáng qua.

Mới nán ná một lát mà bây giờ muốn ra khỏi động cũng không kịp nữa rồi.

Sắc mặt Vân Khâm đành lại, ôm Mộ Sơ Lương càng chặt hơn, giảm thấp âm lượng: “Sur huynh, ôm chắc muội, muội công huynh xong ra.”

“...” Mộ Sơ Lương không hề muốn ôm chắc Vân Khâm, thậm chí y còn chẳng nhúc nhích nổi, nhưng đã tới giờ phút này thì y cũng chẳng thể so đo thêm nữa, chỉ nói với Vân Khâm: “Uẩn Hoa kiếm.”

Nhưng đúng lúc này, mấy tên bạch y nhân bên ngoài đã tìm ra cửa hang, bọn chúng đang rầm rập tủa vào động, nhuyển kiếm chói mắt đã tràn tới trước mặt cả hai.

Vân Khâm nghe rõ ý Mộ Sơ Lương, nhanh chóng rút Uẩn Hoa kiếm bên hông ra, đang muốn vung kiếm thì bỗng nghe thấy giọng nhắc nhở của Mộ Sơ Lương: “Bao kiếm.”

Nghe câu này Vân Khâm nhất thời khó hiểu, nhưng Mộ Sơ Lương đã nói thì nàng cũng không nghi ngờ, quăng kiếm sang bên, rút bao kiếm lạnh buốt bên hông ra.

Song song với hành động này của Vân Khâm, Uẩn Hoa kiếm bị quăng đi lại không rơi xuống đất mà đánh một vòng trên không, rồi phóng thẳng vào lũ bạch y nhân! Kiếm quang chói lòa bỗng bùng lên, Vân Khâm cầm bao kiếm trong tay, gấp rút thoát khỏi thế tấn công của kẻ địch, cầm đầu xông ra ngoài giữa màn kiếm trận, tầm mắt của Mộ Sơ Lương dừng lại trong bóng kiếm, cất giọng: “Mai Ảnh kiếm quyết tứ thức!”

Vân Khâm không có kiếm trong tay nên tất nhiên không thể thi triển kiếm quyết này, trong lúc nàng đang thắc mắc thì sau lưng bỗng ủa tới một đạo kiếm khí quen thuộc, Vân Khâm quay lưng nhìn mới phát hiện kẻ đang thi triển Mai Ảnh kiếm quyết, chính là Uẩn Hoa kiếm!

Kiếm quang hiện lên rạch ra một đường rãnh đỏ, uy lực đáng sợ, lòng Vân Khâm biết đây là cơ hội hiếm có, chưa đợi Mộ Sơ Lương nhắc nhở đã tung người chạy đi. Đằng sau bãi đá có một khu rừng, Vân Khâm biết đó là nơi ẩn nấp duy nhất hiện tại, họ chỉ có thể chạy về hướng đó.

Nhưng dù cho Uẩn Hoa kiếm ra đòn mạnh mẽ, thì thực lực của đối phương vẫn rất đáng gờm, có vài tên trong số đó vẫn đuổi theo họ, Vân Khâm chỉ nghe tiếng gió sượt qua tai, kiếm quang lướt qua sau lưng, hoàn cảnh hết như đêm qua!

Điều khác duy nhất chính là Mộ Sơ Lương tỉnh lại rồi.

“Sur muội, bao kiếm.” Mộ Sơ Lương bắt đầu dĩ dựa lên người Vân Khâm, lên tiếng nhắc lại.

Vân Khâm không hiểu ý y, chỉ biết cúi đầu nhìn vào bao kiếm trong tay, nàng còn chưa nhìn ra đầu mối gì thì đã thấy mu bàn tay trĩu nặng, một bàn tay lạnh lạnh khác đã phủ lên mu bàn tay nàng.

Tay của Mộ Sơ Lương vẫn vô lực, nhưng lại kéo tay Vân Khâm chậm rãi giờ bao kiếm lên.

Mấy tên bạch y nhân sau lưng vẫn còn đuổi theo rất sát, sắp đuổi tới gần hai người, nhưng vào giờ khắc này, Vân Khâm bỗng dừng bước lại theo Mộ Sơ Lương, thấy trong lòng thoát cái đã bình tĩnh lại.

Hai người tựa sát vào nhau, thậm chí có thể cảm nhận được hơi thở của nhau, Vân Khâm chỉ hơi ghé mắt đã thấy rõ Mộ Sơ Lương lúc này.

Đôi mắt của Mộ Sơ Lương sâu hút không thấy đáy, kiếm quang như mưa, hai người đứng trong màn mưa kiếm mà không né tránh, tay áo lộng gió, đập vào nhau phàn phật. Sau đó, trong lòng bàn tay Mộ Sơ Lương thả ra linh lực, tụ lại trong bao kiếm, nhưng Mộ Sơ Lương đã hôn mê quá lâu, thực lực hiện tại bị tổn hao quá lớn, Vân Khâm thấy vậy cũng thả linh lực ra theo y, sức mạnh của hai người hòa vào nhau, tiếng gió nổi lên trong thoáng chốc, cuồng phong lốc xoáy dần tụ thành trong tay họ!

Sau đó, Vân Khâm nghe người bên cạnh cất giọng: “Phong Khuyết!”

Phong Khuyết là gì, lòng Vân Khâm hoang mang nghi hoặc.

Nhưng một khắc sau, nàng đã nhìn thấy Phong Khuyết.

Phong Khuyết là một thanh kiếm, một thanh kiếm vô hình.

Nó đột ngột xuất hiện trong bao kiếm rỗng của Uẩn Hoa kiếm, xuất ra theo kiếm ý rung trời động đất, nhất thời, lời đình nổi giận, sóng biển cuộn dâng,

bốn bề chao đảo!

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Edit: Yunchan

Trong cuồng phong và sóng gió lật trời, Vân Khâm và Mộ Sơ Lương lại không tiếp tục xuất thủ.

Mộ Sơ Lương nhìn sang Vân Khâm

Vân Khâm lập tức hiểu ý hần.

Rõ ràng đây là lần đầu tiên nàng và Mộ Sơ Lương gặp nhau, cũng là lần đầu nói chuyện, nhưng với Vân Khâm, người trước mắt lại không thể nào quen thuộc hơn, nàng biết rất nhiều chuyện liên quan tới y, dĩ nhiên cũng có thể hiểu được ý y.

Linh lực mà hai người rót vào bao kiếm đang trôi đi không ngừng, bao kiếm kia như một vực sâu không đáy, họ dốc hết sức bức ra Phong Khuyết kiếm đã là cực hạn, bây giờ có muốn giao thủ với địch thì cũng không còn sức nữa.

Vân Khâm không quan tâm quá nhiều, ôm lấy thất lưng Mộ Sơ Lương lần nữa, nhân lúc mưa gió rít gào tung người vọt vào rừng cây cách đó không xa.

Phong Khuyết cuốn lên sóng lớn, khiến cây cối cũng oằn mình quật vào nhau, mặt biển mênh mông mới đó còn quang đãng, bây giờ đã tụ lại mây đen, giọt mưa và sóng biển đan vào nhau, trong phút chốc bốn phía đều bị mưa gió bao trùm.

Ở sâu trong rừng cây, Vân Khâm đặt Mộ Sơ Lương ngồi dưới một cây đại thụ đủ để che mưa, sau đó ngoái đầu nhìn lại.

Tầm mắt của Vân Khâm bị lóp lóp đại thụ che khuất, nhưng xuyên qua đám lá rậm rạp và cành khô chằng chịt, nàng vẫn có thể nhìn thấy ánh sáng thuộc về Phong Khuyết kiếm lóe lên ở phía chân trời, sau cùng mất dạng.

Nhìn một đòn đầy uy lực như vậy, Vân Khâm biết bọn bạch y nhân ban nãy dù không chết thì cũng bị trọng thương.

Đương lúc nàng đang trầm tư thì tiếng gió lại hất bay lá rụng, sau đó một đạo kiếm ảnh quét qua, chính là Uẩn Hoa kiếm đang phóng tới từ xa, cắm ngay ngắn vào trong bao kiếm.

Mưa gió phút chốc đã tạnh hẳn, chỉ còn lại mây đen ở chân trời là chưa hoàn toàn rút đi, trên lá cây còn dính nước mưa hoặc nước biển lóng lánh, như nắng ban mai mới hé, sương giá chưa tan.

Vân Khâm quay đầu lại nhìn Mộ Sơ Lương với ánh mắt rối rắm.

Mộ Sơ Lương đã quen với ánh nhìn này của Vân Khâm, thậm chí vừa rồi hai người vừa có cừu chi tiếp xúc đầy nguy hiểm, vậy mà y vẫn giữ nguyên phong thái điềm tĩnh chững chạc của đại đệ tử Không Thiên phái, lâm nguy không loạn, chỉ ngồi dựa lên thân cây, nhẹ giọng chỉ điểm: “Bọn bị chúng ta đã thương lúc này, kẻ đứng đằng sau chúng nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, bây giờ chúng ta đang ở địa bàn của chúng, nếu không nghĩ ra cách nhanh chóng rời khỏi đây, thì sợ là không tránh được bao lâu.”

Mộ Sơ Lương phân tích rất chính xác, Vân Khâm cũng không phải không biết, nhưng nếu đây thật sự là một hòn đảo nào đó thuộc Thập châu, vậy thì bốn bề toàn là biển cả, họ phải thoát khỏi đây bằng cách nào đây?

Vân Khâm không biết, nhưng nàng hiểu rõ ở lại đây suy nghĩ thì mãi mãi cũng dừng hòng nghĩ ra, vì vậy nàng bước về hướng Mộ Sơ Lương.

Mộ Sơ Lương hơi nhướng mày, ngược mặt lên nhìn nàng.

Chân của Vân Khâm dừng lại.

Nàng lặng thinh chốc lát, rồi nhẹ giọng nói: “Sư huynh.”

Mộ Sơ Lương than nhẹ một tiếng, gọi: “Sư muội.”

Vân Khâm đối mặt với y một lát, ngẫm nghĩ rồi dọ lời tiếp: “Sư huynh.”

“Sư muội.” Đường như cảm thấy kiểu đối thoại này thật là vô nghĩa, Mộ Sơ Lương bèn lắc đầu nói với vẻ chịu thua: “Có gì thì nói thẳng là được rồi.”

Ánh mắt Vân Khâm hơi sáng lên, nàng đáp ngay: “Muội bé huynh đi tìm cách thoát khỏi đây nhé.”

Mộ Sơ Lương bình tĩnh nhìn Vân Khâm, trên môi mang nụ cười như xuân phong, biểu cảm cứ như không hiểu ý nàng.

Vân Khâm ghen lời, đành sửa lại: “... là diu huynh.”

Mộ Sơ Lương cười khê đáp: “Đa tạ sư muội.”

Khó nỗi việc này chẳng dễ như họ nghĩ, vì Mộ Sơ Lương mới tỉnh lại, bây giờ đừng nói tự đi bộ, mà tới sức để cầm tay Vân Khâm cũng chẳng có, hai người vật lộn hồi lâu, cuối cùng Vân Khâm vẫn vác Mộ Sơ Lương lên vai.

Mộ Sơ Lương tựa vào đầu vai của Vân Khâm, giọng áy náy: “Là ta liên lụy sư muội.”

Vân Khâm lắc đầu không lên tiếng. Nàng không hề cảm thấy bị liên lụy một chút nào, thật ra thì Mộ Sơ Lương không biết đây là ngày nàng vui nhất từ trước tới nay.

Mộ Sơ Lương được nàng cõng trên lưng nên tất nhiên không nhìn thấy khóe môi nàng hơi cong lên.

Nhưng Vân Khâm bỗng nhớ ngay tới chuyện khác, lại lo lắng hỏi: “Sư huynh, hôm qua Phương Vọng cản đường cho chúng ta chạy thoát, ở lại giao thủ với bọn chúng một mình, muội đang lo y có thoát được hay không.”

“Phương Vọng sao?” Mộ Sơ Lương đáp lại một tiếng rồi trấn an: “Sư muội yên tâm, y không sao đâu.”

Vân Khâm không biết Mộ Sơ Lương dựa vào đâu để tin rằng Phương Vọng bình an, nhưng nếu Mộ Sơ Lương đã khẳng định thì nàng sẽ không hỏi lại nữa. Nàng có rất nhiều lý do để tin lời Mộ Sơ Lương, vì y là Mộ Sơ Lương.

Hai người đi mãi tới trước mà chưa thấy bọn bạch y nhân đuổi theo, có lẽ vì chúng bị thương khá nặng, hoặc vì chưa phát hiện ra tung tích của họ, nhưng Vân Khâm và Mộ Sơ Lương đều biết bây giờ không phải là lúc để thư giãn, họ chỉ cần ở trên đảo này ngày nào thì ngày đó vẫn chưa thật sự an toàn.

Suốt quãng đường là do Vân Khâm cõng người, nhưng đường hai người đi đều do Mộ Sơ Lương chỉ dẫn, họ đi ước chừng hai giờ thì Mộ Sơ Lương chợt nhẹ giọng nói với Vân Khâm “Đằng trước có một mảnh đất trống, chúng ta tới đó nghỉ ngơi một lát đi.”

Vân Khâm hơi ngần ra, đang muốn nói không cần thì lại nghe Mộ Sơ Lương nói: “Ta hơi mệt.”

Mộ Sơ Lương được Vân Khâm cõng suốt cả chặng đường, dĩ nhiên không thể nào mệt được, nên lúc nghe thấy câu này lòng Vân Khâm khê động, nhưng vẫn không lên tiếng, chỉ nghe lời dừng lại rồi đặt Mộ Sơ Lương xuống một cách nhẹ nhàng chưa từng có, để y có thể dựa thoải mái vào thân cây.

Sau đó nàng đứng dậy nói: “Để muội đi tìm ít thức ăn.”

“Sư muội, không cần.” Mộ Sơ Lương cản Vân Khâm lại, thấy Vân Khâm lại muốn có ý kiến thì nhàn nhạt nói: “Uẩn Hoa kiếm.”

Uẩn Hoa kiếm nghe thấy Mộ Sơ Lương gọi mình thì đột nhiên nhảy phốc ra khỏi bao, hóa thành một luồng sáng trắng phóng vào trong rừng.

Giọng Mộ Sơ Lương nhu hòa: “Mấy chuyện này giao cho Uẩn Hoa kiếm là được.”

Vân Khâm “...”

Uẩn Hoa kiếm theo nàng bao nhiêu năm, vậy mà trước giờ nàng không biết nó còn có cách dùng này.

Hai người nghỉ ngơi trong rừng, còn Uẩn Hoa kiếm, chẳng biết có phải nó đã quen với chuyện này hay không mà chẳng mấy chốc đã xiên mấy quả đại bay về. Nhận được ánh mắt của Mộ Sơ Lương, Vân Khâm lập tức hiểu ý, rút từng quả đại ra khỏi thân Uẩn Hoa kiếm.

Vân Khâm sống trong sơn dã cũng khá lâu, nên chỉ liếc mắt qua là biết ngay những quả này đều ăn được, trên đảo mọc rất nhiều quả đại, nhưng Vân Khâm vẫn chọn lựa thật kỹ, lấy một quả đỏ to nhất bỏ vào tay Mộ Sơ Lương.

Mộ Sơ Lương trông có vẻ đã hồi phục khá nhiều, nhanh chóng nhận lấy quả đại.

Nhưng nhận rồi y lại không ăn, chỉ nhìn chăm chăm vào quả đỏ trong tay như đang suy nghĩ điều gì.

Vân Khâm cắn một miếng, thấy y dờ ra thì cất giọng hỏi: “Sư huynh, sao thế?”

Mộ Sơ Lương lắc đầu, dứt mắt khỏi trái cây, ngoảnh sang Vân Khâm: “Ta đang nghĩ chúng ta phải rời khỏi đây bằng cách nào.”

Nghe thấy câu này Vân Khâm cũng chùng xuống.

Hướng Tây của hòn đảo này là bãi đá, lúc này họ đã chạy từ hướng đó tới đây. Về sau họ tiến vào rừng, đi về hướng đông suốt hai giờ nhưng vẫn chưa tìm thấy điểm cuối của khu rừng này, cũng không biết địa hình của khu rừng này thế nào và có thể tìm được cách để thoát ra hay không nữa.

Hai người yên lặng chốc lát, rồi chợt nghe Mộ Sơ Lương nói: “Chúng nhắm vào ta, là ta liên lụy muội.”

Vân Khâm lắc đầu: “Do muội chủ động đi theo, sao lại bảo là liên lụy.”

Mộ Sơ Lương nghe vậy thì nhìn vào mắt Vân Khâm như suy tư: “Chẳng hiểu sao ta luôn có một cảm giác.”

Vân Khâm nhìn y không hiểu.

Lại nghe y nhẹ giọng nói: “Ta luôn cảm thấy chúng ta hình như đã quen biết từ trước.”

Vân Khâm bỗng ngớ ra.

Nàng bỗng nhớ lại lần mình nhìn thấy ảo ảnh trong động Tử Yên, gặp được Mộ Sơ Lương chỉ mới mười tuổi. Nhớ lại chuyện họ nói với nhau, nhớ lại thần thái và hình dáng lúc y nói chuyện.

Chính xác là họ đã quen biết, chẳng qua chỉ có nàng biết, còn Mộ Sơ Lương thì không biết mà thôi.

Mộ Sơ Lương trước mắt so với lúc mười tuổi đích thực đã thay đổi quá nhiều, bất kể là thần thái hay giọng điệu đều như hai người hoàn toàn khác nhau vậy.

Nghĩ rồi Vân Khâm nghiêm túc gật đầu dưới ánh nhìn soi mói của y: “Muội đã nghe mọi người kể về huynh.”

Rất nhiều người, rất nhiều chuyện.

Mộ Sơ Lương ra chiều suy nghĩ, dĩ nhiên y không thể biết từ “Nghe kể” mà Vân Khâm nói đại diện cho điều gì. Hai người im lặng nghỉ ngơi chốc lát, Vân Khâm đã ăn hết quả trong tay, còn Mộ Sơ Lương thì vẫn chưa động vào, y chỉ dựa lưng vào thân cây nhắm mắt dưỡng thần. Vân Khâm nhìn dáng vẻ nhắm mắt của y thì bất giác nhớ tới sự yên tĩnh của y suốt một năm qua, trong lòng nàng thấp thòm lo lắng, không đành lòng được phải kêu khẽ một tiếng: “Sur huynh.”

Mộ Sơ Lương mở mắt ra, tới khi chạm phải ánh mắt lo lắng của Vân Khâm thì vỡ lẽ, cười đáp: “Ta chỉ đang suy nghĩ chút chuyện thôi, không ngủ say nữa đâu.”

“Sur huynh đang nghĩ gì vậy?” Vân Khâm vốn không phải là người thích nói chuyện, nhưng nàng lại thích nói chuyện với Mộ Sơ Lương, nhìn từng nét mặt của đối phương, nghe kỹ giọng y phát ra từng câu từng chữ.

Mộ Sơ Lương trầm ngâm: “Ta đang nghĩ nếu chúng ta không thoát khỏi hòn đảo này thì phải làm sao.”

Vân Khâm không đáp lại, khi nghe thấy giả thiết của Mộ Sơ Lương cũng không hề lộ vẻ lo lắng.

Mộ Sơ Lương hỏi: “Muội không lo lắng sao?”

Vân Khâm lắc đầu.

“Tại sao?” Đôi mắt Mộ Sơ Lương trong vắt nhu hòa, càng tò mò hơn về vị tiểu sư muội mới gặp lần đầu mà cứ như đã quen từ lâu này.

Vân Khâm đáp: “Vi sư huynh không hốt hoảng chút nào, nhất định đã có biện pháp rồi.”

Dưới ánh nhìn chăm chú của Mộ Sơ Lương, Vân Khâm lại nói tiếp: “Sur huynh điều tra Thập châu nhiều năm, nhất định biết gì đó về mảnh đất này, cho nên mới không lo lắng, có phải không?”

Câu này vừa thốt ra, cả khu rừng thoát cái đã im phăng phắc.

Chỉ nghe thấy tiếng gió nổi lên, vài chiếc lá khô rụng khỏi cành, rơi là đã xuống giữa hai người.

Tầm mắt của Vân Khâm không khỏi rơi lên chiếc lá, nàng còn chưa ngược mắt lên thì đã nghe Mộ Sơ Lương nhẹ giọng hỏi: “Muội nói muội đã nghe mọi người kể về ta, vậy “Mọi người” đó là ai?”

Vân Khâm cũng không định giấu giếm, nàng vào mặt thất của Mộ Sơ Lương, còn liên lạc với hai nội ứng, đây đều là những chuyện cần phải nói cả, thế là Vân Khâm đáp rất nhanh: “Mọi người của Không Thiên phái, và cả Hắc Y.”

Nghe thấy tên “Hắc Y”, ánh mắt ôn hòa điềm tĩnh của Mộ Sơ Lương bỗng sâu hơn, y cất giọng nhẹ nhàng: “Hắc Y đã nói gì?”

Vân Khâm đắm chiêu chốc lát, sau đó nàng nâng tay lên moi ra một vật trong ngực rồi đưa tới trước mặt Mộ Sơ Lương, cup mắt nói: “Chuyện nên nói với không nên nói... đều nói hết rồi.”

Ánh mắt Mộ Sơ Lương dừng ở vật trên tay Vân Khâm.

Đó là một chiếc chìa khóa bạc, vật này vốn ở trên người Mộ Sơ Lương, nó là chìa khóa mật thất của y, nơi đó cất giấu vài bí mật liên quan tới Mộ Sơ

Lương mà thể nhân không biết.

Nhờ đó Mộ Sơ Lương cũng hiểu ra.

Mộ Sơ Lương nhìn Vân Khâm bật cười, nhưng không lên tiếng ngay mà lại nhẹ nhàng giờ tay lên, ném quả đang cầm trong tay lên cao.

Ngay lúc này, tiếng trường kiếm bay keng ra khỏi bao, trước mắt đột nhiên lóe lên kiếm quang sáng rực, vào lúc người ta còn chưa kịp hiểu chuyện gì thì keng một tiếng, kiếm đã về bao.

Trái cây lại rơi về tay Mộ Sơ Lương.

Song song với lúc quả rơi xuống, Uẩn Hoa kiếm bỗng bay ra gọt vỏ trái cây, vỏ rơi lá tả bên cạnh, nhưng Mộ Sơ Lương chẳng buồn nhìn chúng, y chỉ nắm gọn lấy quả đã được gọt bóng loáng, nhìn chăm chăm Vân Khâm: “Uẩn Hoa kiếm là dùng thể này, hân cũng nói cho muội biết chứ?”

Vân Khâm “... Không có.”

Nàng nghệt ra chốc lát, sau đó cũng vỡ lẽ.

Hóa ra vị đại thiếu gia này không chịu ăn, lý do chả phải là đang lo âu gì như y nói hết — mà chỉ vì thứ này chưa lột vỏ thôi.

Tầm mắt của Vân Khâm dứt khỏi trái cây bóng loáng, trở lại với Mộ Sơ Lương, nụ cười của người trước mắt vẫn còn đó, nhưng hình như đã có chút khác rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vãn Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Edit: Yunchan

Tình hình trước mắt có vẻ kỳ quái, còn hơi yên lặng.

Hai người đối mặt nhau như thể muốn đợi đối phương lên tiếng trước, nhưng chuyện này kể ra rất dài dòng, một khi lên tiếng thì sẽ phá vỡ vài thứ.

Lá rừng đông đưa rì rào, lá rụng trên mặt đất cũng bị cuốn lên, y phục của Mộ Sơ Lương cũng bị thổi lay trong cơn gió se lạnh này, y nhẹ giọng nói: “Thì ra là vậy.”

Thì ra là vậy.

Bốn chữ này có thể giải thích rất nhiều chuyện.

Y là chủ nhân của Mộ gia, là đại sư huynh của Không Thiên phái, y biết rất nhiều chuyện và cũng có thể nghĩ ra rất nhiều chuyện.

Trong tay Vân Khâm có chìa khóa mật thất, nàng cũng từng nói chuyện với Hắc Y nên có lẽ Hắc Y đã bàn giao mật thất lại cho nàng, suy ra lúc Mộ Sơ Lương không có ở đây nhất định người liên lạc với ba nội ứng kia chính là Vân Khâm. Thập Châu không phải là hạng dễ đối phó, do đó sức nặng của những thứ trong mật thất này còn hơn những gì người ngoài nghĩ rất nhiều, người bình thường sẽ không đồng ý với lời thỉnh cầu của Hắc Y, mà Hắc Y cũng sẽ không tùy tiện tin tưởng một người bình thường.

Nghĩ thông suốt điều này, trong lòng Mộ Sơ Lương chỉ còn vương mắc một vấn đề duy nhất, y ngược mắt lên hỏi: “Muội là ai?”

Vấn đề này nghe ra thì có vẻ lạ lùng, vì ngay từ đầu Vân Khâm đã xưng lai lịch và tên họ với y rồi.

Nhưng Vân Khâm lại biết y muốn hỏi gì.

Thần sắc Vân Khâm nghiêm túc hẳn lên, trịnh trọng nói: “Muội họ Tiêu, Tiêu Vân Khâm, người của Tiêu gia Thanh sơn.”

Nghe thấy câu trả lời này, ánh mắt Mộ Sơ Lương chợt thay đổi như nhớ ra gì đó.

Vân Khâm nói tiếp: “Nhiều năm trước, Thập Châu tàn sát cả nhà Tiêu gia, hôm nay... chỉ còn lại mình muội.”

Lúc nàng nói câu này nét mặt vẫn bình tĩnh, hết như đang kể chuyện chẳng hề liên quan tới mình.

Mộ Sơ Lương đã từng nhìn thấy biểu cảm này, khi một người đem ký ức đau thương khắc sâu vào lòng, họ sẽ luôn nhớ về nó, luôn nhắc nhở bản thân,

rồi qua năm dài tháng rộng khi nói tới chuyện này họ sẽ không còn bất cứ ưu tư nào nữa.

Bởi vì tất cả đau thương đều đã chôn vào đáy lòng, chờ tới ngày bùng nổ.

Mộ Sơ Lương hiểu rõ điều đó.

“Muội muốn báo thù.”

Vân Khâm nhẹ nhàng gạt đầu, sau đó mới nói: “Nhưng bây giờ vẫn chưa phải lúc, chuyện quan trọng hiện tại là đưa sư huynh ra khỏi đây.”

Bây giờ đích thực chưa phải lúc, mặc dù Mộ Sơ Lương vốn có vài việc phải làm, nhưng Vân Khâm nói đúng, bây giờ chưa phải lúc.

Mộ Sơ Lương lại bật cười, nụ cười này vẫn hiền hòa như gió xuân, y nói: “Được.”

Nói rồi Mộ Sơ Lương thu cảm xúc lại, ngồi thẳng người dậy: “Nơi này là phía Tây của bãi đá, trên bãi đá có cự thạch, mà bên phải là rừng, khu rừng này trải dọc tới hướng Đông của hòn đảo, nếu ta nhớ không lầm thì nơi này là Lưu Châu trong Thập Châu, và những đệ tử dùng nhuyễn kiếm ban này cũng đã chứng minh suy đoán của ta.”

Mộ Sơ Lương quả nhiên đã hiểu rõ từ trước, y chỉ giấu giếm không nói thôi.

Vân Khâm ngồi yên lắng nghe, cặp mắt vẫn nhìn chăm chăm đối phương chẳng chịu dời đi.

Mộ Sơ Lương trong ánh mắt người đời vẫn là đại sư huynh ôn hòa lễ độ của Không Thiên phái, trong đó có một nguyên nhân rất quan trọng chính là nụ cười của y, lúc y mỉm cười luôn khiến cho người ta như được tắm gió xuân, đáy mắt ngập đầy chân thành. Nụ cười của y không giả tạo, cho nên có thể khiến cho người nhìn thoải mái, nhưng lúc này Vân Khâm mới phát hiện, có lẽ y cũng không phải cười như vậy.

Lúc này y đã thu lại nụ cười, góc mi nhướng lên nhẹ nhàng, giọng có vẻ tùy ý: “Thập châu cách nhau không xa, người ngoài có lẽ không biết mười hòn đảo này tuy chia ra trên biển, nhưng thật ra là thông nhau, mười hòn đảo nối liền, trong đó Tụ Quật Châu cách Trung Nguyên gần nhất, người Thập Châu muốn rời đảo cũng phải ngồi thuyền từ đây, xếp sau đó là Lưu Châu, Viêm Châu, Sinh Châu, Tổ Châu, Trường Châu, Nguyên Châu, Huyền Châu, Phụng Lân Châu, cuối cùng là Doanh Châu.”

Lúc Mộ Thập Tam nói câu này, ánh mắt nhẹ nhàng đảo qua bên cạnh, Uẩn Hoa kiếm liền bay ra khỏi bao, quét sạch lá rụng trên đất rồi vạch ra vị trí Thập châu theo lời của Mộ Sơ Lương.

Vân Khâm lập tức nhìn ra.

Trên biển tuy có mười châu, nhưng mười châu này chỉ có một đường ra, đó chính là Tụ Quật Châu xa nhất về hướng Tây, mà càng đi vào trong Tụ Quật châu này thì sẽ càng xa Trung Nguyên lục địa, muốn rời khỏi càng khó hơn.

Mộ Sơ Lương nhìn nét mặt của Vân Khâm, biết nàng hiểu ý mình, thế là lại gợn tay chỉ vào một nơi trong số đó: “Cũng may hiện tại chúng ta đang ở Lưu Châu, cách Trung Nguyên chỉ một Tụ Quật Châu, bây giờ chúng ta cần phải đi về hướng Đông Nam của đảo, nơi đó có đường thông tới Tụ Quật Châu. Tuy có thể gặp chút rắc rối, nhưng chúng ta chỉ cần nhanh nhẹn một chút, rời khỏi đây trước khi cao thủ của các đảo khác đuổi kịp, vậy thì cũng không quá phiền phức.”

Mới đó Mộ Sơ Lương còn trưng ra vẻ mặt bất đắc dĩ nói mình liên lụy Vân Khâm, nói không biết phải rời đảo thế nào. Còn bây giờ y tiện tay chỉ một phát đã xử lý tất tần tật mọi chuyện, thậm chí trông y còn hết sức chắc chắn là họ có thể bình an giải quyết hết vấn đề, rời khỏi nơi này.

Nét mặt Vân Khâm khá là phức tạp, Mộ Sơ Lương đợi hồi lâu không nghe thấy nàng đáp lại, ngược mắt lên thấy thần sắc của Vân Khâm thì mới nói với giọng đều đều: “Nói xong hết rồi, chúng ta nghỉ ngơi một lát rồi sẽ đi về hướng Đông Nam của khu rừng này.”

“Sư huynh.” Vân Khâm lẩm bẩm: “Tại sao lúc đầu huynh không nói ra chuyện này?”

“Vi ta biết quá nhiều.” Mộ Sơ Lương nhẹ giọng nói: “Ở Trung Nguyên chính đạo, biết quá nhiều, nghĩ quá nhiều, thì không thể nào lãnh đạo mọi người, vị họ sẽ sợ ta.”

“Thứ họ cần chính là nhân hậu vô tư, gặp chuyện thì có thể đứng chắn ở đầu hàng, vô sự thì có thể làm cao thủ chống đỡ ở sau lưng.”

Vừa rồi Mộ Sơ Lương giấu diếm Vân Khâm chính là vì bản khoản chuyện này.

Vân Khâm biết y nói không sai.

Sở dĩ người Trung Nguyên thừa nhận Mộ Sơ Lương là vì ở trong mắt mọi người y là đại đệ tử ôn hòa lễ độ của Không Thiên phái, là chủ nhân nhân hậu vô tư của Mộ gia, hết lòng hết sức vì chính đạo, bốn ba lao khổ vì mọi người, nếu họ biết y hiểu rất nhiều thứ về Thập Châu, còn đặt ba cơ sở ngầm của mình vào ba thế lực lớn của tà giáo, biết vô số bí mật mà người ngoài không biết, như vậy cho dù mọi người kính y, nhưng dĩ nhiên cũng sẽ sợ y.

Lòng dạ thâm sâu như vậy, hỏi ai lại không sợ.

Nhưng ngay sau đó Mộ Sơ Lương đã bồi thêm một câu: “Chẳng qua nếu muội là người nhà, thì ta cũng chẳng cần phải giấu diếm nữa.”

“Người nhà”, hai chữ này rơi vào tim của Vân Khâm lại gọi ra một kiểu rung động khác.

Nàng ngờ ngàng giây lát, sau đó hơi hé mắt, ngẩng lại rồi nói: “Sur huynh, huynh...”

Còn chưa nói hết câu, đúng lúc này nàng nghe thấy tiếng động ở đằng trước, bèn thu tầm mắt về.

Vật nặng chiếu loang loáng tạo thành những chiếc bóng cây loang lổ trên nền lá rụng, Mộ Sơ Lương đã chống thân cây đứng dậy từ lúc nào không hay.

Y vẫn đang mặc y phục của đệ tử Không Thiên phái mà Vân Khâm quen thuộc, trường y khoác lên cơ thể đã nhiều năm mới đứng dậy, khiến cho y trông có vẻ gầy gò mảnh khảnh, hết như cây trúc xanh trong gió, ôm lấy khí phách vô biên.

Y đứng lên thì lại trở thành đại sư huynh của Không Thiên phái, thành người đứng trước mọi người.

“Hình như ta đã khá hơn một chút rồi.” Mộ Sơ Lương đứng dưới bóng cây và ánh mặt trời, trong mắt đã xuất hiện thêm ý cười giảo hoạt, háy mắt nói: “Chúng ta đi thôi.”

Tuy Mộ Sơ Lương đã đứng dậy nhưng cũng không phải khỏe hoàn toàn, y đi rất chậm và còn cần Vân Khâm dìu, có điều đã khá hơn trước nhiều, ít ra thì đôi chân đã có thể bước đi.

Hai người yên lặng đi được một đoạn thì bước chân của Mộ Sơ Lương mới dần nhanh hơn đôi chút, sức nặng tì lên người Vân Khâm cũng giảm đi ít nhiều, tới lúc cả hai đi về hướng Đông Nam, có thể nhìn thấy thấp thoáng mặt biển, y rốt cuộc cũng có thể thoát khỏi sự dằn dỗi của Vân Khâm, tự đi được một quãng.

Trong rừng quá yên tĩnh, Vân Khâm thích yên tĩnh, song Mộ Sơ Lương dường như không giống thế, sau khi có thể tự đi lại một mình, y đã bắt đầu có sức tấn gấu với Vân Khâm.

“Sur muội ở Không Thiên phái bao nhiêu năm rồi?”

“Bốn năm.” Vân Khâm không thờ ơ như Mộ Sơ Lương, ánh mắt nàng nhìn ngang nhìn dọc bốn phía, thận trọng đề phòng động tĩnh chung quanh.

“Chưa bao giờ xuống núi sao?”

“Đây là lần đầu xuống núi.”

Mộ Sơ Lương “À” một tiếng, hỏi tiếp: “Nơi nào trong Không Thiên phái muội cũng từng đi qua rồi à?”

Vân Khâm lắc đầu: “Bình thường chỉ ở tiền điện với lân cận nơi ở của đệ tử, chưa từng đi tới những nơi khác.”

“Vậy chắc muội cũng chưa tới hồ Tinh Sương bao giờ, phải không?”

Vân Khâm ngẩn ra, lắc đầu, đúng là nàng chưa từng nghe về nơi đó.

Mộ Sơ Lương mỉm cười, không phải điệu cười như nắng ấm gió mát, nụ cười này khiến cho Vân Khâm nhớ tới dáng vẻ của Mộ Sơ Lương mười tuổi ở động Tử Yên, khi nhóc con đưa nàng rời khỏi sơn động hôm đó. Nàng nghe Mộ Sơ Lương nói tiếp: “Hồ Tinh Sương ở trong Cháp Minh Tông, Không Thiên phái tuyệt rồi quanh năm, chỉ có hồ Tinh Sương mấy năm trước được sư phụ bày kết giới nên chưa bao giờ đổ tuyết, là nơi duy nhất ở Không Thiên phái có thể thấy được xuân hạ thu.”

Chuyện về sư phụ của Mộ Sơ Lương, Vân Khâm cũng chưa từng nghe kể. Tuy Mộ Sơ Lương giúp Lăng Quang Tông chỉnh lý lại thư phòng, nhưng không phải là người của Lăng Quang Tông, chẳng qua là từng theo Mai Nhiễm Y học kiếm pháp mà thôi.

Trên thực tế Mộ Sơ Lương là người của Cháp Minh Tông, thứ y tu là tâm đồ chứ không phải kiếm đạo, sư phụ của y cũng là tông chủ trước đây của Cháp Minh Tông Không Thiên phái, tên là Tổ Thư Vô Tri.

Mười năm trước, trước khi Không Thiên phái giải tán không lâu, Tổ Thư Vô Tri đã từ bỏ chức vị tông chủ Cháp Minh Tông, rời khỏi Không Thiên phái, có người nói y cùng thế tử ẩn cư, nhưng chẳng ai biết y ẩn cư nơi nào.

Vân Khâm từng nghe về Tổ Thư Vô Tri, nhưng chưa nghe về hồ Tinh Sương bao giờ.

Mộ Sơ Lương nói tiếp: “Có điều hồ Tinh Sương là nơi mà sư phụ thích nhất, xưa nay người luôn thích uống rượu ở bên hồ, chưa bao giờ cho ai khác vào trong, lý do là sợ phá hỏng hoa sen mà người khổ công nuôi dưỡng.”

Vân Khâm vốn không lên tiếng, khi nghe đến đây thì buột miệng hỏi: “Huynh từng tới đó rồi?”

“Tất nhiên là đã từng, ta lên tới đó sau lưng sư phụ.” Mộ Sơ Lương như nghĩ đến chuyện gì, lẩm bẩm nói: “Chả là ta nhất thời nổi hứng sai Uẩn Hoa kiếm xuống nước bắt cá, làm hư không ít hoa sen, nên không dám cho sư phụ biết.”

Vân Khâm nhệt ra: “Sư bá không phát hiện ra sao?”

“Có chứ.” Mộ Sơ Lương chẳng buồn để ý: “Dù sao cũng chẳng ai nghĩ lên đầu ta được.”

Vân Khâm “...”

Mộ Sơ Lương đột nhiên dừng bước, ngoái đầu nói với Vân Khâm “Chờ chúng ta về rồi, ta sẽ dẫn muội tới hồ Tinh Sương xem thử?”

Vân Khâm cũng dừng chân lại, nhìn y kinh ngạc.

Có lẽ vì bây giờ trên đảo chỉ có hai người họ, có lẽ vì nàng biết bí mật của Mộ Sơ Lương, hoặc có lẽ vì họ mới đồng sinh cộng tử, nói chung bất kể là vì nguyên nhân gì, nàng cũng nhận ra rằng Mộ Sơ Lương không hề đề phòng nàng, nàng rất thích Mộ Sơ Lương cởi mở không phòng bị này, còn thích hơn bất kỳ hình tượng nào trong lời kể của người khác, nàng lập tức nhủ lòng rằng đây đích thị là thích.

Nghĩ rồi mắt nàng sáng bừng lên, gật đầu với Mộ Sơ Lương: “Được.”

Hai người cất bước đi tiếp, lần này đến phiên Vân Khâm mở lời: “Sur huynh.”

“Ừ.”

“Mọi người ở Không Thiên phái đều rất nhớ huynh.”

Bên môi Mộ Sơ Lương ẩn giấu nụ cười, đối với điều này y chẳng hề nghi ngờ: “Ta biết.”

“Huynh trở về mọi người nhất định sẽ rất vui.” Vân Khâm biết tình cảm của Mộ Sơ Lương đối với Không Thiên phái, cũng như biết tình cảm của Không Thiên phái đối với y: “Trước khi muội đi đại diện Không Thiên phái được sửa chữa xong hết rồi, Mai sư bá nói không lâu sau mọi thứ sẽ ổn định, Không Thiên phái cũng sẽ bắt đầu chiêu mộ đệ tử, tới lúc đó Không Thiên phái sẽ náo nhiệt trở lại.”

Mộ Sơ Lương nhướn mày cười: “Muội tin không, đến lúc đó những chuyện phiền phức Mai sư bá thể nào cũng đẩy lên đầu ta cho coi.”

Lúc y nói câu này giọng điệu không hề oán giận, trái lại còn có vẻ hứng thú.

Đoán chừng đó sẽ là những chuyện rất thú vị.

Hai người trò chuyện suốt quãng đường, mãi tới khi đến bên kia bờ Đông Nam mới ngừng lại.

Rốt cuộc họ cũng đã ra khỏi khu rừng, mà đầu kia của cánh rừng là một bờ biển cao, sóng biển bên dưới xô vào ghềnh đá phát ra tiếng ầm ỉ, hai người đi mất một ngày bảy giờ trời đã ngã hoàng hôn, trên bờ biển là một chiếc cầu treo rất dài, chiếc cầu này lác lác trong con cuồng phong, ở đầu cầu bên kia có thể nhìn thấy thấp thoáng một hòn đảo đen ngòm bên trong ánh sáng mờ và sương mù của biển.

Nơi đó chính là Tụ Quật Châu, là con đường trở về Trung Nguyên.

Chỉ cần đi dọc theo cây cầu này là có thể tới Tụ Quật Châu, nhưng trước đó họ nhất định phải đánh bại chừng ba mươi tên bạch y nhân canh giữ ở đầu cầu bên này đã.

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Edit: Yunchan

Trên Lưu Châu có tổng cộng hai cửa ra, một ở hướng Tây Nam thông tới Tụ Quật Châu, một ở hướng Đông Bắc thông tới Viêm Châu.

Vân Khâm và Mộ Sơ Lương muốn rời khỏi đây thì chỉ có thể đi về hướng Tụ Quật Châu, bởi vì chỉ Tụ Quật Châu là có thuyền trở lại Trung Nguyên.

Thế nên bọn người Lưu Châu lục soát trên đảo không được bền nhanh chóng thủ ở chỗ này. Chỉ cần canh giữ ở lối ra phải đi qua, thì chúng nhất định sẽ đợi được Vân Khâm và Mộ Sơ Lương.

Suy tính của chúng rất chính xác, Mộ Sơ Lương và Vân Khâm đúng là không còn sự lựa chọn nào khác.

Hoàng hôn phủ lấy cả hòn đảo Lưu Châu, bao gồm ba mươi tên bạch y nhân đứng ở đầu cầu cũng như Mộ Sơ Lương và Vân Khâm đang đứng trầm mặc ở bìa rừng.

Bọn bạch y nhân này chưa phải là đại nhân vật trên đảo Lư Châu này, đại nhân vật thật sự chẳng hiểu vì sao vẫn chưa xuất hiện. Nhưng chỉ với bọn chúng thôi cũng đã đủ mạnh, nếu chúng rời khỏi đây, thì một người trong đó cũng là một nhân vật có tên có tuổi ở Trung Nguyên. Đứng trước chừng ba mươi cao thủ, Vân Khâm và Mộ Sơ Lương trông khá là đơn bạc, nhưng thần sắc của hai người vẫn rất bình tĩnh, họ đứng sóng vai, ánh mắt như hòa làm một với ánh hoàng hôn.

Người của Thập Châu thần bí mạnh mẽ, một nguyên nhân trong số đó là vì họ không thừa lời.

Cho nên vừa nhắc thấy bóng của Mộ Sơ Lương và Vân Khâm, chừng ba mươi tên đứng ở đầu cầu gần như rút lui về phía sau cùng một lúc.

Nhuyễn kiếm xuất thủ, trên hòn đảo dần chìm vào hoàng hôn đột nhiên sáng lên hàng loạt luồng sáng trắng, kiếm quang giá rét thấu xương, gột rửa chút hơi ấm mà hoàng hôn mang tới, sóng gió quét qua đảo, chiến sự nổi lên trong tích tắc.

Ngay lúc đó, Vân Khâm và Mộ Sơ Lương cũng đồng loạt xuất thủ.

Uẩn Hoa kiếm được Vân Khâm nắm chắc trong tay, kiếm khí trào dâng, xông lên chẳng chút sợ hãi.

Nàng không sợ vì nàng biết họ sẽ không thua.

Ngay trong tích tắc nàng động thủ, Mộ Sơ Lương cũng ra tay.

Uẩn Hoa kiếm được Vân Khâm cầm lấy, kiếm quang chói lòa bỏ vào kẻ địch, cuốn lên luồng sóng kiếm điên đảo. Còn bao kiếm thì ở trong tay Mộ Sơ Lương, bao kiếm run lên, trong bao kiếm vụt sáng ánh bạc, tựa như có thứ gì đó đang muốn thoát ra.

Một khắc sau, mưa gió lại nổi dậy, sóng dữ chẳng mấy chốc lại đập vào bờ biển cao mấy chục thước, ngay khoảnh khắc hoàng hôn tắt lịm, Phong Khuyết lại xuất hiện!

Vài luồng sáng trắng đột nhiên lóe lên từ đầu cầu, che lấp hoàng hôn, đẩy lùi bóng đêm, rọi sáng nửa hòn đảo như ban ngày. Mộ Sơ Lương cầm Phong Khuyết, ngay khi Vân Khâm xuất kiếm cũng đồng thời ra chiêu!

Hai luồng kiếm quang hòa vào nhau, trong khi bóng kiếm ở đầu cầu sáng lòa, kiếm quang tràn tới, một kiếm, hai kiếm, ba kiếm, vô số kiếm.

Hai thanh kiếm hòa vào nhau nhuộm vào giữa đợt sóng, con sóng dữ đã đập lên cây cầu dài làm nó đong đưa dữ dội, sợi xích to lớn và ván gỗ va vào nhau phát ra tiếng ken két nguy hiểm, trong khi ở đầu cầu kiếm và kiếm vẫn đang va vào nhau vang dội, mỗi tiếng vang lên đều có một người ngã xuống, mỗi luồng kiếm quang lại tất là một kết thúc.

Trận đánh này diễn ra cực nhanh và cũng thật lâu, theo hoàng hôn trải dài và cũng theo hoàng hôn tắt bóng.

Cuối cùng tới khi bóng đêm buông xuống ở đầu cầu chỉ còn lại một ánh lửa.

Đong đưa leo lét.

Ánh lửa đó phát ra từ ngọn đuốc ở đầu cầu, và cũng như thế, đầu cầu bên Tụ Quật Châu cũng lập lòe ánh lửa.

Đợt sóng rút đi sự cuồng cuồng ban nãy, chỉ còn hiền hòa vỗ vào bờ đá.

Vài giọt nước đọng lại ở nơi cao trên bờ biển chảy xuôi về chỗ thấp, cuốn trôi máu tươi trên đất về với lòng biển.

Trên đất ngồn ngang thi thể, trên người họ đầy rẫy vết thương sâu hoắm, một kiếm đã toi mạng.

Vân Khâm nhìn đồng thi thể trên đất với ánh mắt rối rắm, sau đó rũ thấp mắt nhìn xuống một thi thể nằm ngay trước mặt mình. Thi thể này khá khác, trên người có tới mấy nhát kiếm, trên cánh tay, ngực và chân, chỉ có một nhát là chém trúng vào chỗ hiểm ở cổ họng, người này là nàng giết.

Trong khi nàng đang giải quyết người này, thì cùng lúc đó Mộ Sơ Lương đã giải quyết tất cả những người còn lại.

Mười năm trước, Mộ Sơ Lương là người đứng đầu trong lớp trẻ đồng trang lứa, cho nên thực lực của y luôn là vấn đề mà mọi người chú ý. Trong hiểu biết của mọi người thực lực của Mộ Sơ Lương ở tầm lục đẳng, xếp hạng thứ năm, cảnh giới Tử Tiêu.

Nhưng thực lực của Mộ Sơ Lương hiện tại dường như đã vượt xa cảnh giới đó, nàng rất khó tưởng tượng Mộ Sơ Lương mạnh đến mức nào, có phải đã đột phá cảnh giới Tử Tiêu, đạt tới cảnh giới Huyền Nguyên mà khó ai sánh bằng hay chưa.

Trong lúc Vân Khâm đang bận suy tư thì Mộ Sơ Lương đã thu hồi Phong Khuyết kiếm, nhưng y vẫn đứng quay lưng về phía Vân Khâm hướng mắt về phía mặt biển mới bắt đầu chìm vào bóng tối ở đằng xa, mãi vẫn chưa có hành động, hết như đang suy tư điều gì.

Có điều bây giờ không phải là lúc để suy tư, Vân Khâm biết họ cần phải rời khỏi đây thật nhanh, người của Thập Châu đông đảo mà còn tài giỏi, nếu cao thủ thật sự tới đây thì họ có muốn đi cũng không còn kịp nữa.

Vân Khâm vội nắm lấy tay Mộ Sơ Lương, giọng: “Sư huynh, chúng ta phải đi.”

Chỉ cần tới Tụ Quạt Châu, ngồi lên thuyền là họ có thể về tới Trung Nguyên rồi.

Mọi người ở Không Thiên phái còn đang chờ họ, nàng thậm chí có thể tượng tượng được vẻ mặt mừng rỡ của mọi người khi nhìn thấy đại sư huynh tỉnh lại.

Nhưng Mộ Sơ Lương không bước theo Vân Khâm.

Ngay tích tắc đầu ngón tay chạm vào ngón tay lạnh lạnh của Mộ Sơ Lương, sắc mặt của Vân Khâm đột nhiên thay đổi.

Vân Khâm không dùng sức quá nhiều, nhưng Mộ Sơ Lương lại bị cái lời nhẹ đó của nàng làm lung lay, sau đó cúi đầu xuống, che môi ho khan.

Tiếng ho khan của y rất nhẹ, cứ như chỉ nhiễm phong hàn, nhưng đợt ho khan này kéo dài rất lâu mà không dừng lại. Y che miệng bằng một tay, cơ thể run lên khe khẽ, tiếng ho khan nhỏ nhặt lan ra theo gió, sau đó dưới ánh lửa chiếu rọi từng dòng máu tươi đột nhiên chảy qua kẽ tay rồi nhỏ xuống chân, hòa vào vũng máu tươi của đồng thi thể trên đất.

Mộ Sơ Lương không bị thương, Vân Khâm có thể khẳng định điều đó, kiếm pháp của y hoàn mỹ và chẳng hề sơ hở, y không thể nào bị thương được.

Thế mà sắc mặt Mộ Sơ Lương rất tái, đó là vẻ nhợt nhạt mà tới ánh lửa ấm áp của không che giấu được, Vân Khâm đỡ lấy cơ thể đang run rẩy không ngừng của Mộ Sơ Lương, đáy lòng bỗng dưng dâng lên nỗi sợ hãi trước nay chưa từng có.

Nàng chợt nhớ lại câu chuyện mình nghe được từ Mộ Sơ Lương mười tuổi trước đây không lâu.

Người của Mộ gia không sống qua ba mươi tuổi, Mộ Sơ Lương từ khi chào đời đã bị người ta dùng dị thuật để bức ra tất cả tiềm năng, khiến thọ nguyên bị hao tổn, thế nên chẳng thể sống qua ba mươi tuổi.

Trước khi y chìm vào hôn mê đã là hai mươi lăm tuổi, cũng đúng vào thời điểm y bắt đầu suy kiệt.

Hiện tại đã mười năm qua, y cũng tỉnh lại rồi, thời gian mười năm hôn mê không để lại trên cơ thể y bất cứ dấu vết gì, tất cả đều không thay đổi, nhưng bây giờ thời gian đã bắt đầu vận hành trở lại.

Có khi thời gian trôi qua còn nhanh hơn nàng nghĩ nữa.

“Sư huynh.” Vân Khâm cố giữ vững thân thể Mộ Sơ Lương, nhìn máu tươi chảy ròng ròng qua kẽ ngón tay của y mà cảm thấy những mong đợi mà họ vừa nói lúc nãy cũng trở nên xa vời, nàng cố giữ cho giọng mình nghe bình tĩnh hơn, thì thầm: “Chúng ta mau rời khỏi đây đi, về tới Không Thiên phái rồi sư phụ và mọi người sẽ có cách.”

Nàng nói rất nghiêm túc, nàng tin Không Thiên phái sẽ có cách, tình trạng của Mộ Sơ Lương hiện tại chưa tới mức hết đường xoay sở, họ vẫn còn rất nhiều thời gian để nghĩ cách giải quyết.

Nhưng Mộ Sơ Lương lại bất ngờ đẩy Vân Khâm ra.

Y đã ngừng ho, đứng ở giữa bóng tối và ánh lửa, bóng tối âm u ở bên trái, ánh lửa lập lờ ở bên phải, bên mép môi của y còn đọng lại vệt máu, vậy mà y chẳng buồn để ý tới nó, chỉ lắc đầu với Vân Khâm như chẳng có chuyện gì, thốt ra một câu chẳng thể bình thản hơn: “Ta không thể về cùng muội.”

Vân Khâm hơi ngẩn ra, nhẹ giọng hỏi lại: “Sư huynh?”

Sắc mặt Mộ Sơ Lương hơi trầm xuống, ánh mắt chăm chú, thấp giọng nói: “Một mình muội về đi, qua cây cầu này rồi đi về hướng Tây của Tụ Quạt Châu, Hoàn La biết chúng ta bị kẹt trên đảo nhất định sẽ chờ ở đó tiếp ứng, y sẽ đưa muội về lại Trung Nguyên.”

Vân Khâm không hiểu ý của Mộ Sơ Lương, hỏi lại lần nữa: “Vậy còn huynh?”

Mộ Sơ Lương không trả lời Vân Khâm ngay, y chỉ quay mặt đi nhìn về bóng đêm sâu hút ở phương Đông, ngay cả ánh sao cũng bị che mờ trong màn sương mù dày đặc, nhẹ giọng nói: “Ta còn vài chuyện phải làm.”

“Sư huynh, huynh về với ta trước đi.” Vân Khâm có hơi nôn nóng, nàng đã quen tính táo, cho dù đối mặt với tình cảnh sinh tử ở Không Thiên phái trước đây nàng cũng chưa từng cuống cuống thế này: “Có chuyện gì thì sau này hãy bàn!”

Nhưng Mộ Sơ Lương vẫn lắc đầu, giọng y lãnh đạm nhưng quả quyết: “Bây giờ không làm thì không còn kịp nữa.”

Ngữ điệu lạnh nhạt đột ngột xuất hiện giữa hai người, chặt đứt mọi khả năng.

Tất cả khả năng, dự đoán và giả thiết của họ suốt đường đi, và tất cả khả năng với tương lai.

Vân Khâm đứng ở đầu cầu, sau lưng là đợt sóng đang vỗ rì rào, bốc lên mùi tanh mặn của biển, vài con chim biển thông dong chao cánh lướt qua mặt biển.

Nàng bỗng dưng thấy lạnh buốt, tứ chi phát rét như rớt vào hầm băng, trên núi Không Thiên băng giá quanh năm, nhưng nàng chưa bao giờ thấy lạnh đến nhường này.

Nàng không cam lòng, không cam như rất nhiều năm về trước khi đối mặt với thi thể nằm la liệt trong sân của Tiêu gia trang mà bản thân không thể làm được gì.

Vân Khâm ngược mắt lên, trong mắt như nhóm lên ánh lửa, nàng nhìn thẳng vào Mộ Sơ Lương bằng ánh mắt rực cháy đó, nói với giọng kiên quyết: “Muội theo huynh.”

“Có chuyện gì muội sẽ làm cùng huynh, có núi đao muội sẽ vượt qua cùng huynh, bất kể kết quả ra sao, cho dù chết muội cũng phải đưa huynh trở về!”

Bạn đang đọc truyện *Vãn Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Edit: Yunchan

Âm cuối Vân Khâm phát ra rất vang và rất rõ, đủ để Mộ Sơ Lương hiểu được ngụ ý trong lời nàng nói, cũng đủ để Mộ Sơ Lương bình tĩnh lại.

Mộ Sơ Lương quả nhiên không lên tiếng nữa, nét mặt y thoáng chốc trở nên rối rắm, nhìn thiếu nữ đứng trong bóng đêm mà im lặng hồi lâu.

Vân Khâm không nói gì thêm, nàng chỉ đứng chờ trong yên lặng.

Trên bờ đá gió đã bắt đầu rú rít, sóng biển tung bọt nước mằn mặn và tanh nồng lên gò má của Vân Khâm, tựa nước mưa mà cũng như nước mắt.

Nàng nâng tay lên xoa xoa, động tác này trông khá giống với lau nước mắt, sau đó nàng đặt tay xuống, tiếp tục nhắm mắt nhìn Mộ Sơ Lương.

Mộ Sơ Lương chớp chớp mắt, rồi đột nhiên bật cười.

Đoạn y giơ bàn tay sạch sẽ lên lau khô giọt nước trên má Vân Khâm, rồi cuộc cũng lên tiếng: “Chuyện ta làm có hơi điên rồ, muội đi theo ta có lẽ sẽ chết.”

Dĩ nhiên Vân Khâm sẽ không từ bỏ vì một câu này của y, nàng đã thốt ra lời đó thì cũng đã chứng tỏ quyết tâm của mình, giọng cũng nghiêm túc: “Nhưng nó có liên quan tới Thập Châu đúng không?”

Mộ Sơ Lương không phủ nhận mà nhẹ gật đầu.

Vân Khâm nói tiếp: “Chỉ cần diệt được Thập Châu, dù muội chết thì có làm sao?”

Nói rồi nàng dừng lại giây lát mới bồi thêm: “Hai chúng ta dù sao cũng mạnh hơn một người.”

Đây là đạo lý đơn giản, mục đích của Vân Khâm giống Mộ Sơ Lương cho nên nàng phải đi, hai người cũng dễ thành công hơn nên suy ra nàng càng phải đi. Không liên quan tới cảm xúc mà chỉ liên quan tới sự thật, tính mạng chỉ có một, Mộ Sơ Lương lại định dùng nó vào chuyện này, Vân Khâm không thể can nhưng nàng có thể đồng hành cùng y, và y cũng không thể can nàng.

Mộ Sơ Lương không có lý do gì để cự tuyệt.

Thế là đáy mắt y hiện lên ý cười, quay người đi: “Vậy chúng ta đi.”

Mộ Sơ Lương không để cho Vân Khâm đi nữa, nhưng y bước đi rất vững, chẳng còn nhìn ra sắc mặt tái nhợt và đáng vẻ suy kiệt ho ra máu vừa rồi. Vân Khâm nhìn bóng lưng y, mọi cảm xúc lại dần xuống đáy lòng, chỉ kiên định nắm gót theo sau Mộ Sơ Lương trở về với khu rừng tối đen. Giờ phút này lẽ ra nàng nên nghĩ rất nhiều thứ, nhưng nàng đã quên hết chúng rồi, nàng quyết định không nghĩ gì cả, nếu Mộ Sơ Lương nói bây giờ họ phải đi làm chuyện điên rồ, vậy thì nàng sẽ điên hết mình.

Hai người quay lại rừng, chẳng qua hướng đi đã thay đổi, hướng đi bây giờ của họ là hướng Đông Bắc của hòn đảo này, nơi có cây cầu nối tới Viêm Châu.

*

Trên đảo Lưu Châu có hai cây cầu, một ở Tây Nam và một ở Đông Bắc, mọi người đều cho rằng Vân Khâm và Mộ Sơ Lương sẽ tới đầu cầu ở góc Tây Nam, cho nên người của Lưu Châu đều tập trung ở Tây Nam, chẳng ai ngờ họ lại quay ngược về góc Đông Bắc, thế nên canh giữ ở đây chỉ có hai người.

Hai người này có tu vi ngang tầm với bọn bạch y nhân ban nãy, hơn ba mươi tên canh giữ ở đầu cầu Tây Nam Vân Khâm và Mộ Sơ Lương cũng có thể

đôi phó, bây giờ muốn xử lý hai tên này dĩ nhiên chẳng thành vấn đề.

Nhưng khi tới đầu cầu, Mộ Sơ Lương chuẩn bị xuất thủ thì Vân Khâm bỗng ngăn y lại.

Tuy Mộ Sơ Lương xuất thủ rất gọn, đối phó với hơn ba mươi tên cũng chỉ trong chớp mắt, nhưng sau khi thu kiếm y lại học máu, tình huống đó thật tình khiến cho Vân Khâm hiếm khi hoảng hốt phải sợ hết hồn.

Bây giờ Vân Khâm không muốn bị dọa lẫn nữa, cho nên nàng mới ngăn Mộ Sơ Lương lại.

Mộ Sơ Lương nhìn thấu suy nghĩ của Vân Khâm, lần này y rất nghe lời, dừng chân lại nhìn Vân Khâm bước lên một mình với ánh mắt chịu thua.

Y không lo cho Vân Khâm, vì y ở ngay sau lưng nàng, nếu gặp nguy hiểm y sẽ xuất kiếm ngay tức thì.

Vân Khâm tiến lên nghênh đón hai tên bạch y nhân, xuất kiếm.

Nàng vẫn dùng Uẩn Hoa kiếm, chẳng qua lần này lại tương đối khác với mọi lần, kiếm quang hùng hực, vẫn sắc lẹm và giá rét, nhưng trong giá rét còn mang theo hơi thở mạnh mẽ mà kiên quyết, kiếm khí như hàn mai thuộc về vị tông chủ Lăng Quang Tông luôn kiêu ngạo xưa nay.

Tích tắc sau, kiếm khí chợt dừng, tiếng gió chợt lặng.

Ngay lúc kiếm về bao, hai tên bạch y nhân còn chưa kịp dùng tới nhuyễn kiếm đã té vật xuống.

Vân Khâm nhíu mày nhìn hai người vừa ngã xuống, lát sau mới quay đầu lại nhìn Mộ Sơ Lương.

Mộ Sơ Lương đang cười, đôi mắt y phản chiếu ánh lửa ở đầu cầu, tỏa sáng trong bóng đêm: “Đây là thế công trong năm đạo kiếm chiêu của Mai sư thúc, không ngờ muội chỉ mới nhập môn hơn một năm mà sư thúc đã truyền thụ chiêu này cho muội.”

Vân Khâm không giải thích Mai Nhiễm Y đã truyền thụ cho mình kiếm chiêu này trong tình huống nào, bởi vì chuyện đó khá dài, bây giờ không phải là thời điểm để kể chuyện. Vừa rồi khi ở đầu cầu Tây Nam nàng phải dùng Uẩn Hoa kiếm ra tổng cộng năm chiêu mới đánh gục được một tên, nhưng bây giờ, ở đây, nàng chỉ cần dùng một chiêu đã hạ được hai tên. Đó không phải vì cảnh giới của nàng tiến bộ trong thời gian ngắn, mà vì nàng đang đánh cược.

Thế kiếm của Mai Nhiễm Y nàng học đã lâu, nhưng trừ lúc đấu tay đôi với Trọng Phong trong đại diện hôm đó ra thì nàng chưa dùng lần nào nữa, vì nàng không nắm chắc.

Kiếm chiêu này chỉ có một chiêu, một chiêu giáng xuống bất kể sinh tử vẫn chỉ có một chiêu, nàng chưa thể thay chiêu và thu chiêu tự nhiên như Mai Nhiễm Y, cho nên nếu trong một chiêu không diệt được kẻ địch, thì có lẽ nàng sẽ chết.

Nàng không phải người sẵn lòng mạo hiểm nên trước giờ chưa dùng tới nó, nhưng bây giờ theo Mộ Sơ Lương tới đây, nàng biết bản thân mình đang mạo hiểm. Hiện tại thân thể Mộ Sơ Lương suy yếu, họ chỉ có hai người, nàng nhất định phải mạnh mẽ hơn mới có thể đi tiếp với Mộ Sơ Lương, thế nên nàng không tiếc mạo hiểm dùng tới chiêu này.

Cũng may là nàng thành công.

Một chiêu này không chỉ là một chiêu bình thường mà còn là một cái hố sâu, một cái hố sâu ở phương diện kiếm đạo.

Bây giờ nàng đã nhảy qua nó rồi.

Sắc mặt của Vân Khâm vẫn như thường, dường như chẳng quá vui mừng khi kiếm đạo của mình có bước đột phá, bởi vì nàng biết thế này vẫn chưa đủ, sự chênh lệch giữa nàng và Mộ Sơ Lương còn rất xa, nàng không muốn trở thành gánh nặng cho y.

“Sư huynh, chúng ta đi thôi.” Vân Khâm bước tới trước Mộ Sơ Lương.

Mộ Sơ Lương thu lại nụ cười, gật đầu rồi sững bước với Vân Khâm lên cây cầu xích sắt.

Phong cảnh trên cầu rất đẹp, gió thổi vì vu trắng sáng vắng vặc, bên dưới còn vọng lên tiếng sóng biển rì rào, bóng trăng in lên mặt biển dao động bập bênh tỏa ra quang sáng nhạt.

Nếu không có sương mù phiêu đảng ở xa xa thì sẽ đẹp hơn nữa.

Tiếc là Vân Khâm chẳng còn lòng dạ đâu để ngắm cảnh, nàng chỉ muốn nhìn người, hoặc phải nói người trước mắt chính là phong cảnh của nàng.

Ánh mắt nàng như đóng đinh lên người Mộ Sơ Lương, cực nghiêm túc, cực chuyên chú, cứ như đang suy tư, cũng như chẳng nghĩ gì.

Có lẽ vì ánh mắt này nóng rực quá sức, khiến Mộ Sơ Lương vốn đang đưa mắt nhìn về phía Viêm Châu xa xa không nhịn nổi phải quay đầu sang, cười hỏi: “Muội đang nhìn gì?”

Đáp án của câu hỏi này chẳng cần nghĩ làm gì, Vân Khâm trả lời nhanh gọn: “Nhìn sư huynh.”

Câu trả lời này thật sự quá nhanh quá bất ngờ, khiến cho lão hồ ly thích làm bộ làm tịch như Mộ Sương khi nghe phải câu này cũng đứng khựng lại.

Cũng may Vân Khâm đã bồi thêm ngay sau đó: “Muội lo cho thân thể của sư huynh.”

Ánh mắt của Mộ Sương hơi xao động, lúc này mới cất bước đi tiếp: “Dù sao trước khi làm xong chuyện ta cũng không chết được, sư muội yên tâm.”

Trước đó, Vân Khâm luôn tin tuyệt đối vào từng câu từng chữ của Mộ Sương, nhưng câu này lại khiến nàng hơi do dự. Nhưng nàng không nói ra suy nghĩ này mà chỉ đi theo sau lưng Mộ Sương, hỏi nhỏ: “Chuyện sư huynh phải làm rốt cuộc là gì thế?”

Mộ Sương không dừng chân, hai người một trước một sau đi băng qua cây cầu xích sắc dài tít tắp, tám ván dưới chân khẽ vang động theo bước chân nghe hết sức tĩnh mịch: “Mười năm trước ta đã từng tới Doanh Châu.”

“Ta gặp đảo chủ của Thập Châu, nhưng khi đó đảo chủ của Thập Châu không phải là đảo chủ bây giờ.” Khi Mộ Sương nói tới chuyện này trong giọng điệu chẳng có cảm xúc gì, vẫn đều đều bình thản: “Hiện tại có lẽ phải gọi y là lão đảo chủ mới đúng. Mục đích ban đầu của lão đảo chủ khi thành lập Thập Châu là muốn cứu những người không thể nào đặt chân lên Trung Nguyên được nữa, để cho họ có cuộc sống yên tĩnh ở nơi tiên cảnh đảo nguyên này, cho nên nơi này thu nhận rất nhiều người không có nhà để về.”

“Chẳng qua thời gian trôi qua, người của Thập Châu ngày một nhiều hơn, tu vi cũng ngày một cao, suy nghĩ lệch lạc cũng ngày một nhiều, lão đảo chủ cũng bắt đầu phát hiện ra điều bất thường, y nghĩ phải làm một điều gì đó, thế nên y tìm ta tới Doanh Châu.”

Doanh Châu là hòn đảo trung tâm của Thập Châu, và cũng là nơi ở của tổng đảo chủ Thập Châu.

Đây là lần đầu tiên Vân Khâm được nghe bí mật liên quan tới Thập Châu, nàng không đành được hỏi tới: “Tại sao là huynh?”

Mộ Sương mỉm cười, đáp rất nhanh như thể biết trước Vân Khâm sẽ hỏi câu này: “Vi thanh danh của ta mọi người đều biết, trong toàn Trung Nguyên thời bấy giờ chỉ có ta là đáng tin tưởng nhất, cũng là người đáng phó thác nhất.”

Vân Khâm phát hiện về mặt tự khen mình trước giờ Mộ Sương chưa hề kiêng lời chút nào.

Mộ Sương không cảm thấy mình khen mình có gì không đúng, bởi vì y nói đúng sự thật, thế là cứ thản nhiên nói tiếp: “Lão đảo chủ nói với ta một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Y nói cho ta biết rằng y sắp chết.”

Bước chân của Vân Khâm đột ngột dừng lại, hỏi với giọng khó hiểu: “Chẳng phải thực lực của lão đảo chủ cao cường, vốn là tiên nhân sắp phi thăng sao? Tiên nhân cũng sẽ chết sao?”

Mộ Sương đáp với giọng khẳng định: “Tiên nhân cũng sẽ chết, chỉ cần tiên lực cạn kiệt thì cách cái chết rất gần.”

Vân Khâm vẫn chưa hiểu, Mộ Sương bèn giải thích tiếp: “Lúc ta gặp y thì y đã cạn kiệt tiên lực, cách cái chết chẳng còn bao xa. Y nói với ta chuyện mà y lo lắng nhất, chính là sau khi y chết, nhị đảo chủ không cam lòng ở mãi trên đảo, muốn thao túng Thập Châu xuống tay với Trung Nguyên, vì vậy y đã cố tình lưu lại một món đồ cho ta, một thứ có thể đối phó với nhị đảo chủ.”

Mộ Sương nói tới đây thì sửa lời: “Bây giờ phải gọi là đảo chủ Thập Châu thì đúng hơn. Nếu một ngày nào đó y không còn và nhị đảo chủ thật sự nhắm tới Trung Nguyên thì chỉ có món đồ này có thể ngăn cản hắn.”

Câu này của Mộ Sương khiến Vân Khâm tò mò: “Rốt cuộc đảo chủ Thập Châu mạnh tới mức nào?”

Đây là vấn đề mà nàng luôn muốn biết, cũng là vấn đề mà nàng luôn muốn hỏi.

Nghe thấy câu hỏi của Vân Khâm, ngay cả Mộ Sương cũng thấy khó mà trả lời, hai người lúc này đã đi tới giữa cầu, cây cầu này thật dài, trước sau đều mờ mịt trong sương mù không thể nhìn rõ, ánh mắt y nhìn về đầu cầu chìm trong màn sương bên kia, nghĩ ngợi chốc lát rồi nói: “So với mọi thứ mà muội tưởng tượng, đều mạnh hơn.”

Đây là một khái niệm rất mơ hồ, nhưng đã đủ để người nghe hiểu được.

Cho nên nếu không có món đồ lão đảo chủ để lại thì họ hoàn toàn không thể đánh bại người đó.

Vân Khâm hỏi tiếp: “Vậy thứ lão đảo chủ để lại bây giờ ở đâu?”

“Ngay tại nơi chúng ta muốn đi, Doanh Châu.” Giọng của Mộ Sương nhẹ nhàng, đầu ngón tay chỉ vào bóng đêm, cũng chẳng biết đó có phải là hướng của Doanh Châu hay không, nhưng rõ ràng y không suy tính nhiều như vậy, mà chỉ dẫn đi một chuyện khác: “Thứ đó được lão đảo chủ giấu ở đâu chỉ có mình ta biết, thế nên cao thủ của Thập Châu sẽ bắt ta đến đó.”

“Chúng ta phải cẩn thận hơn, không thể bị đảo chủ hiện giờ phát hiện ra hành tung, không thì chưa tìm được đồ chúng ta đã mất mạng trước rồi.”

Lúc Mộ Sơ Lương thốt ra câu này giọng điệu có vẻ nghiêm túc hiếm có, thế nhưng, nếu để người ngoài nghe thấy thì nhất định sẽ thấy hết sức nực cười.

Muốn tìm đồ dưới mắt của đảo chủ hùng mạnh đến mức không tưởng, đây gần như là chuyện quá sức viễn vông. Họ muốn tới Doanh Châu thì nhất định phải vượt qua tám hòn đảo trong Thập Châu, mà trên những hòn đảo này chẳng biết họ sẽ gặp bao nhiêu kẻ địch, giáp mặt với bao nhiêu trận đánh, có khi họ vừa mới đặt chân lên Doanh Châu đã bị đảo chủ phát hiện ra khí tức, có khi họ vừa thấy mặt đã bị đảo chủ đánh tã tời chẳng còn sức chống trả, nhưng khả năng lớn nhất là họ cơ bản không thể tới được Doanh Châu mà chết ở dọc đường cũng nên.

Vân Khâm không biết đến cùng thì vì sao Mộ Sơ Lương lại có lòng tin thốt ra câu ấy, nàng chỉ biết bây giờ mình đã hiểu tại sao y lại nói đây là chuyện hơi điên rồ, dưới con mắt của người bình thường thì đây không phải chỉ hơi điên, mà là quá điên mới đúng.

Đầu cuối của cây cầu đã hiện rõ dần trong màn đêm, Mộ Sơ Lương và Vân Khâm gần như dừng bước cùng một lúc, bởi vì họ phát hiện ở đầu cầu có một người đang ngồi.

Khác với Lưu Châu, canh giữ ở đầu cầu Viêm Châu chỉ có một người, nhưng từ cảm giác giá rét và đáng sợ phát ra từ người nọ, hai người có thể đoán ra cảnh giới của người này đã vượt qua lục cảnh.

Vân Khâm biết, cao thủ Trung Nguyên tổng cộng chia làm lục đẳng, lần lượt là Bạch Nghiệp cảnh, Kim Dương cảnh, Xích Diễm cảnh, Thanh Viêm cảnh, Tử Tiêu cảnh, Huyền Nguyên cảnh.

Hiện tại Vân Khâm đang ở cảnh giới Thanh Viêm, còn Mộ Sơ Lương là Tử Tiêu.

Song người này rõ ràng đã không còn nằm trong sáu cảnh giới này, trên cảnh giới Huyền Nguyên là gì Vân Khâm không biết, đối với nàng nó quá mức xa xôi.

Nhưng Mộ Sơ Lương đã cho nàng đáp án, y nhìn chăm chú người ở đầu cầu, trầm giọng nói: “Thái Định.”

Kẻ đứng chắn ở đầu cầu là một cường giả đã vượt qua lục cảnh, bước vào cảnh giới Thái Định.

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Edit: Yunchan

Sương mù bốn phía càng lúc càng nhạt dần, bóng người ở đầu cầu cũng càng lúc càng hiện rõ, Mộ Sơ Lương đứng yên tại chỗ chốc lát rồi bình tĩnh bước về hướng người nọ.

Vân Khâm hãy còn ở sau lưng y, nhưng đã vào tư thế sẵn sàng chắn trước người y bất cứ lúc nào.

Đến gần rồi Mộ Sơ Lương mới thấp giọng nói: “Không phải Thái Định, có lẽ là Chỉ Qua, hoặc có thể cao hơn.”

Những cảnh giới Mộ Sơ Lương nói đó trước nay Vân Khâm chưa từng nghe thấy bao giờ, đối với nàng chúng đều là sự tồn tại khó thể tưởng tượng nổi.

Nhưng tối nay nàng đã gặp được rồi.

Ở đầu cầu là một nam nhân, hần mặc trường sam văn sĩ, tóc chải chỉnh chu mượt mà, trên tay còn cầm một quyển sách, dường như đang mượn ánh trăng và ánh lửa để đọc nội dung trong sách.

Trang phục của hần vốn có đôi chút phong thái thư sinh, nhưng người này lại chẳng toát lên khí chất đó chút nào. Bởi vì hần đang ngồi một bên đầu cầu với tư thế biếng nhác mà chẳng hề có chút mỹ cảm nào, hần lật sách bằng tay này, còn tay kia thì xách một vỏ rượu, trong con gió đêm hiu hiu, Mộ Sơ Lương và Vân Khâm chậm rãi rảo bước trên cầu, cầu và người lắc lư, xích sắt cũng đung đưa qua lại, bên dưới đáy xích là biển khơi vô tận, sóng vỗ nhấp nhô, nhưng người ngồi trên cầu vẫn bình thản như không hề cảm giác được sự nguy hiểm chung quanh.

Hần ngồi đưa lưng về phía Vân Khâm và Mộ Sơ Lương, do đó Vân Khâm không thể thấy rõ hình dáng của hần, tuổi tác cũng không đoán được.

Nhưng một khắc sau nàng lập tức đoán ra vì người đó đã lên tiếng.

Hần vẫn không quay đầu lại, giọng cất lên mát lạnh còn mang theo chút khô khan cùng bất mãn, dường như còn rất trẻ: “Ta nhớ lần trước ta đã cảnh cáo các ngươi, đêm hôm khuya khoắc không được tới quấy rầy tiểu gia ta đọc sách rồi kia mà, các ngươi quên mất hay là hết muốn sống đây?”

Cách ăn nói của người này rất phách lối, nhưng rõ là hần đã nhận lầm người.

Vân Khâm không hé răng, Mộ Sơ Lương cũng giữ im lặng, hai người đưa mắt nhìn nhau, hiểu ngay tin tức hai người họ chạy trốn khỏi đảo Lưu Châu có lẽ vẫn chưa truyền đi nơi khác, do đó người ở đầu cầu Viêm Châu này cũng không nghi ngờ thân phận của họ.

Nhưng ngay khi hai người nhìn nhau, người ngồi trên cầu lại đột nhiên cười khẽ.

Tiếng cười này rất nhạt, còn pha lẫn sự bất mãn và cuồng vọng.

Sau đó hắn bắt ngờ cử động.

Bất cứ thứ gì xê dịch đều có quỹ đạo chuyển động của nó, đồng thời cũng mang tới sự chuyển động không khí, ví như cánh hoa rụng khỏi cành, ví như chim én bay qua giữa không trung, ví như gió lướt qua mặt nước. Nhưng hiện tại, khi người nam nhân này cử động, Vân Khâm không thể thấy rõ động tác của hắn, thậm chí còn không ý thức được rằng hắn đang di chuyển. Hắn tựa như xuất hiện bất ngờ trước mặt hai người, vò rượu trong tay đập về phía Vân Khâm và Mộ Sơ Lương, không hề có tiếng gió, cũng không có tiếng động ồn ào dọa dẫm, nhưng nếu vò rượu này thật sự nện xuống thì tuyệt đối rất đáng sợ.

Nét mặt Vân Khâm cứng lại, đang muốn ra tay thì lại bị một người chắn ở trước mặt.

Quảng đường trước đó nếu xảy ra chuyện thì đều do Vân Khâm cản ở trước mặt, bởi vì nàng không muốn để Mộ Sơ Lương hao phí sức lực vốn đã chẳng còn bao nhiêu ở những việc này. Nhưng lần này Mộ Sơ Lương lại chủ động đứng chắn phía trước, vì y biết Vân Khâm không phải là đối thủ.

Mộ Sơ Lương phán đoán rất chính xác, vò rượu nọ vừa nện tới, trong lòng bàn tay Mộ Sơ Lương đã lập tức ngưng kết một quang sáng màu tím nhạt, linh lực bùng lên, chẳng nhìn thấy động tác của y ra sao, tất cả chỉ như một cái phát nhẹ áo choàng, ngay sau đó y đã xoay người đón lấy vò rượu của nam nhân ở đầu cầu, rồi trở tay đẩy nó về lại trong tay người kia.

Hai người kẻ qua người lại, động tác trông thì êm ái chẳng hề phát ra tiếng động, nhưng đây rõ là kiểu giao chiến mà Vân Khâm mới thấy lần đầu.

Sau đó nàng thấy rõ diện mạo của nam nhân nọ.

Người này còn trẻ hơn so với nàng tưởng tượng, nom tuổi tác cũng ngang tầm với Mộ Sơ Lương, có điều đầu mày ẩn chứa vẻ sắc sảo, trong ánh mắt lộ rõ sự liêu lĩnh, tương phản hoàn toàn với vẻ nội liễm của Mộ Sơ Lương.

Giá nào Vân Khâm cũng không ngờ nổi người nam nhân ở cảnh giới bán thần này lại trẻ như vậy, Mộ Sơ Lương hôn mê mười năm, diện mạo hiện tại vẫn ở tuổi đôi mươi, kể ra y đã là người mạnh nhất trong lớp trẻ ở Trung Nguyên rồi, nhưng không ngờ trên hòn đảo này lại gặp một đối thủ còn trẻ tuổi hơn, và lại còn rất mạnh.

Lần đầu Vân Khâm để lộ nét mặt kinh ngạc, nhưng không ngờ nam nhân trẻ tuổi trước mặt này khi nhìn thấy Vân Khâm đứng sau lưng Mộ Sơ Lương thì cũng kinh ngạc ra mặt.

“Tiểu cô nương?” Người nọ nhìn mà ngần ra, sau đó bối rối ôm vò rượu lui lại một bước, như muốn giữ khoảng cách với Vân Khâm.

Vân Khâm nhìn hắn với nét mặt cổ quái, không dần lòng được bèn sấn tới trước một bước.

Nàng vừa dấn lên một bước, người nọ quả nhiên lại lùi thêm một bước, nhìn nàng với vẻ mặt khó nói nên lời, cứ như kiểu muốn tới gần nhưng về mặt lý trí lại bảo hắn rút lui, từ đầu tới cuối không chịu tiến lên một bước.

Vân Khâm khó hiểu, người lợi hại cỡ này sao lại trưng ra vẻ mặt đó với nàng chứ?

Trong lúc Vân Khâm và người nọ đang mải giằng co, thì bên cạnh chợt vọng tới tiếng ho khan thật thấp.

Tiếng ho khan này dĩ nhiên phát ra từ môi của Mộ Sơ Lương, khi nghe thấy âm thanh này Vân Khâm tức tốc quay đầu trở lại bên cạnh Mộ Sơ Lương, nàng đỡ lấy y, hỏi với vẻ lo lắng: “Sư huynh, huynh không sao chứ?”

Sau cái lần Mộ Sơ Lương ho ra máu, bây giờ Vân Khâm chỉ cần nghe thấy Mộ Sơ Lương ho khan là lại khẩn trương hẳn lên, điều này khiến cho Mộ Sơ Lương không dám ho tiếng nào suốt cả đường đi, cho tới bây giờ.

Cũng may Mộ Sơ Lương chỉ ho khan mấy tiếng rất nhẹ và cũng dừng lại rất nhanh, y lắc đầu rồi ngược mắt lên nhìn người vừa mới ra tay.

Người nọ cũng đang nhìn Mộ Sơ Lương, trong phút chốc ánh mắt của ba người giao nhau giữa không trung, tầm mắt của người nọ đảo qua lại giữa Vân Khâm và Mộ Sơ Lương, qua hồi lâu rốt cuộc hắn cũng ép được mình rời mắt khỏi Vân Khâm, quay sang Mộ Sơ Lương nhướn mày nói: “Người sắp chết.”

Câu này cực kỳ không khách khí, nhưng nó là sự thật cho nên sắc mặt Vân Khâm chùng xuống nom có vẻ khổ sở, còn Mộ Sơ Lương lại tiếp nhận nó vô cùng thản nhiên, cũng hỏi ngược lại: “Người xem ta còn sống được bao lâu?”

Người nọ cười khẽ một tiếng, hừ lạnh nói: “Nhiều nhất là mười ngày.”

Hắn rất có lòng tin với phán đoán của mình.

Nhưng Vân Khâm lại thà rằng lời hấn nói không phải là sự thật, trước khi Mộ Sơ Lương xảy ra chuyện nàng luôn quyết tâm không nghĩ ngợi tới nó, chỉ một lòng theo Mộ Sơ Lương tới Doanh châu, nàng cứ tưởng rằng Mộ Sơ Lương đã tỉnh lại rồi, nhưng chưa từng nghĩ sau khi tỉnh lại thứ chờ đợi y chính là đáy vực sâu.

Mộ Sơ Lương toan nói gì đó, nhưng vào thời điểm này dường như càng nói càng phiền phức hơn, Mộ Sơ Lương giỏi xử lý phiền phức bên ngoài nhưng lại không giỏi xử lý cảm xúc, cho nên y quyết định ngâm miệng.

Trong thoáng chốc, ba người đều rơi vào im lặng, chỉ có tiếng gió đêm là thổi vi vu.

Hồi lâu sau người nam nhân nọ lại nhướng mày, hỏi: “Các ngươi không phải người Lưu Châu, các ngươi là ai?”

Câu này vừa hỏi ra bầu không khí lại rơi vào trầm mặc lần nữa, Vân Khâm và Mộ Sơ Lương tất nhiên không đại gì nói ra thân phận của mình, thế là chỉ chốc lát sau, người nam nhân nọ nhìn Mộ Sơ Lương một cái rồi liếc qua Vân Khâm một cái, hỏi tiếp: “Các ngươi tới đây để xin thuốc chữa bệnh sao?”

Thập Châu vào mười năm trước đích thực là tiên đảo trong truyền thuyết mà mọi người hay kháo nhau, ở nơi đó có rất nhiều cao nhân và linh đan diệu dược, ấy cho nên cũng có rất nhiều người không ngại đường xa vạn dặm tới đây xin thuốc, bây giờ người nam nhân này suy đoán như thế cũng không phải là không có khả năng.

Do đó Mộ Sơ Lương cũng nhân tiện gật đầu hứa theo, trong khi Vân Khâm nghe tới đây thì bất giác lẩm bẫm: “Thuốc ở đây có thể cứu sư huynh của ta thật à?”

Người nọ nghiêm túc suy ngẫm lời Vân Khâm nói chốc lát, sau đó lắc đầu nói: “Ai biết chứ.”

“Ngươi có bằng lòng ra tay cứu người không?” Vân Khâm hỏi tới.

Người nọ nhíu mày, chống cằm đáp: “Cũng không phải là không thể.”

Hắn chỉ nói nửa câu đầu giữ lại nửa câu sau, Vân Khâm lắng tai chờ, ngay cả Mộ Sơ Lương cũng nhìn người nọ ra chiều suy nghĩ, chờ hắn ra điều kiện.

Nhưng người nọ lại đóng quyển sách trong tay lại, nhướng mày nói: “Các ngươi theo ta.”

Dứt lời hấn không vội đi ngay mà đảo tầm mắt qua lại giữa hai người giấy lát, như đang hỏi ý kiến.

Mộ Sơ Lương và Vân Khâm liếc nhìn nhau, sau đó Vân Khâm gật đầu thật dứt khoát.

Dĩ nhiên Mộ Sơ Lương cũng không cự tuyệt, vì đây là cơ hội tiến vào Viêm Châu mà không bị ai phát hiện ra thân phận, người nọ dường như có địa vị rất cao ở Viêm Châu nên sẽ không có ai nghi ngờ người mà hấn dẫn vào, nghĩ rồi Mộ Sơ Lương gật đầu nói: “Đa tạ.”

Hai sư huynh muội nói gót người nọ đi về đầu kia tới đền của Viêm Châu, cả hai đều ăn ý giữ yên lặng.

Trên thực tế thì Vân Khâm khá là ngạc nhiên. Bất kể vào lần chạm trán nào, trong mắt Vân Khâm người của Thập châu đều là cao thủ tàn nhẫn xuống tay không lưu tình, họ làm lý ít nói, ngạo mạn hiếu chiến, một lòng đối phó với người Trung Nguyên, trước nay chưa từng chừa lại một cơ hội nào cho kẻ địch. Nhưng hiện tại, người trước mắt lại khiến cho nhận định đó của nàng lung lay.

Trừ cách ăn nói khó ưa ra, thì người này trông đơn thuần tới mức chẳng giống người Thập Châu tí nào, họ bước lên đảo này, vậy mà tới thân phận hấn cũng chẳng buồn hỏi đã dẫn họ vào rồi, thậm chí còn muốn giúp Mộ Sơ Lương chữa bệnh, điều này khiến cho vẻ mặt Vân Khâm kỳ quái, chỉ cảm thấy khó mà tưởng tượng nổi.

Có điều khi đi tới giữa đường, người nọ rốt cuộc cũng nhớ ra phải hỏi thân phận của hai người sau lưng mình, hấn ngửa đầu uống một hớp rượu rồi ngoái đầu hỏi: “Ta tên là Ngụy Chúc, còn tên họ các ngươi là gì?”

Vân Khâm trầm ngâm chốc lát, còn chưa mở miệng đã nghe Mộ Sơ Lương nói trước: “Ta tên là Dung Tạ, đây là sư muội Thần Nguyệt của ta, chúng ta đến từ Thanh Vũ kiếm tông ở phương Nam.” Thanh Vũ kiếm tông là một tiểu tông môn, không được xếp vào tam môn thất phái chính đạo, nên có rất ít người biết tới môn phái này.

Nghe xong câu giới thiệu của Mộ Sơ Lương, Vân Khâm lập tức nuốt lời chực ra khỏi miệng về bụng.

Nàng không biết tại sao Mộ Sơ Lương lại tự ý đặt tên này cho nàng, nàng bắt đầu nghĩ ngợi lan man, Thần mà Mộ Sơ Lương nói là thần nào, còn Nguyệt là nguyệt nào?

Trong lúc nàng suy tư, Ngụy Chúc chỉ âm ừ một tiếng nhàn nhạt, sau đó ba người đi tiếp tới trước, đi được một đoạn Ngụy Chúc lại bắt đầu khai chuyện. Hấn nói chuyện chẳng hề thủ vậ bằng Mộ Sơ Lương, chuyện đàm luận chỉ là thời tiết với trăng sao, nghe như thể có gì đó muốn nói nhưng lại phân vân không biết nên nói hay không, chỉ có bước chân là ngày càng chậm lại, cuối cùng đi tới gần Vân Khâm.

Mộ Sơ Lương ở ngay bên cạnh, nhìn chằm chằm Ngụy Chúc với ánh mắt phức tạp.

Ngụy Chúc bước tới bên cạnh Vân Khâm, khoảng cách không tính là quá gần nhưng cũng không thể coi là quá xa, hấn chỉ nhìn nàng từ trên xuống

dưới một lượt, sau đó tầm mắt rơi lên ngực của nàng.

Chỗ đó dù không có núi non nhấp nhô hùng vĩ, nhưng trông cũng khá nhỏ nhắn tinh tế.

“Cô là cô nương thật à?” Ngụy Chước ngập ngừng hồi lâu, ánh mắt vẫn dán chặt vào chỗ đó của Vân Khâm.

Vân Khâm cảm thấy người này có gì đó hơi bất bình thường, nhưng nề tình hấn muốn trị thương cho Mộ Sơ Lương nên nàng không ý kiến ý cò gì, chỉ nghiêm mặt khẽ gật đầu.

Ngụy Chước giờ tay lên chỉ chỉ ngực Vân Khâm, nói với vẻ hiếu kỳ: “Tại sao nó không lớn như người ta nói thế, nè, ta có thể sờ thử một cái xem sao không?”

Bên đường bóng cây đong đưa, ánh trăng vượt qua đầu ngọn cây rơi xuống mặt đất, sau đó bốn phía đều lặng ngắt như tờ.

Vân Khâm đứng khựng lại, nhìn chòng chọc Ngụy Chước, ánh mắt trở nên hết sức cổ quái.

Đúng lúc này phía sau vọng tới tiếng ho khan tê tâm liệt phế của Mộ Sơ Lương.

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Edit: Yunchan

Nghe thấy tiếng ho khan này Vân Khâm gần như trở lại bên cạnh Mộ Sơ Lương ngay lập tức, nàng không biết tình trạng của y hiện tại ra sao, chỉ có thể ân cần chăm sóc thôi.

Mộ Sơ Lương thì cứ như vô tình chấn nặng ở sau lưng mình.

Y ngẩng đầu lên, cân nhắc giây lát mới nói: “Ngụy công tử chưa từng thấy cô nương sao?”

Ngụy Chước có vẻ kinh ngạc, sau đó là giọng hiếu kỳ: “Sao người biết?”

Mộ Sơ Lương không giải thích, vì dường như cảm thấy giải thích cũng bằng thừa, y chỉ bước lên trước, thấp giọng nói gì đó bên tai Ngụy Chước. Vân Khâm vẫn đứng yên tại chỗ, Mộ Sơ Lương không cho nàng bước lên nên nàng cũng không dám nhúc nhích, chờ lát sau Mộ Sơ Lương nói chuyện với Ngụy Chước xong thì vác theo gương mặt bình tĩnh quay lại bên cạnh Vân Khâm, trong khi Ngụy Chước lại nhìn về hướng Vân Khâm với nét mặt do dự như muốn nói lại thôi.

Sau khúc nhạc đệm nho nhỏ này, Ngụy Chước quả nhiên không lẩn la tới gần Vân Khâm nói mấy câu kỳ ôn nữa, có điều ánh mắt hấn vẫn quan sát Vân Khâm như cũ, Vân Khâm quen rồi nên cũng chẳng thêm đề tâm tới hấn nữa.

Viêm Châu không hề giống với Lưu Châu ở bên kia cầu một chút nào, tuy trong bóng đêm khó lòng nhìn rõ, nhưng Vân Khâm và Mộ Sơ Lương vẫn có thể nhìn thấy khung cảnh chung quanh, nơi họ băng qua là cánh rừng đỏ rực, cây trong rừng vốn không phải màu đỏ mà do ánh lửa hắt lên thân cây, ba người đi bên trong nó nhìn thấy hai bên đường đỏ rực một màu, như đốm lửa nhảy nhót trên thân cây, như yên hoa nở rộ, trông rất huyền ảo.

Không lâu sau Vân Khâm đã nhận ra, ánh lửa trong rừng cũng không phải là lửa thật, mà là vài đốm sáng đỏ đang ẩn náu giữa thân cây.

Vân Khâm bắt đầu thấy hiếu kỳ.

Ngụy Chước như nhận thấy vẻ tò mò của nàng, bèn ho nhẹ một tiếng, giải thích với giọng mất tự nhiên: “Ánh sáng trong khu rừng này là lửa thú, chúng ở khắp cả cánh rừng, buổi tối rất thích ra ngoài chơi, cô đừng để ý tới chúng là được.”

Trong lúc họ trò chuyện, một con thú nhỏ trên người phát ra ánh lửa bỗng nhảy tót ra từ trong rừng, thân mật cọ vào bên chân Ngụy Chước một cái, sau đó nhảy phốc về rừng như một làn khói.

Tầm mắt của Vân Khâm bị con thú nhỏ đó hút lấy không dời đi được, Ngụy Chước thấy vậy thì ngập ngừng một lát, sau đó nhỏ giọng nói: “Nếu cô thích, ta sẽ tặng cho cô một con.”

Nghe thấy câu này của Ngụy Chước ánh mắt Vân Khâm lại hơi thay đổi, cảm thấy sau khi nói chuyện với Mộ Sơ Lương xong thái độ của người này với nàng quay ngoắt một trăm tám mươi độ, thật là không quen nổi.

Cũng may đoạn đường này không quá dài, ba người trò chuyện chẳng bao lâu đã vào tới thành Viêm Châu.

Trong đảo Viêm châu thật sự có một tòa thành, còn thấp thoáng ánh lửa trong khu rừng ban nãy, tòa thành này rất lớn gần như là chiếm gần một nửa hòn đảo, tường thành cao ngất ngường, nhìn từ đằng xa có thể thấy cổng thành mở toang, nhìn xuyên qua cổng thành là đường phố rộng rãi, đèn đuốc lập lòe, có điều tuy thành này rất lớn nhưng không có mấy người.

Chỉ có lác đác vài người mặc áo vải bước vội trên phố, không biết là muốn đi đâu.

Ba người không vào thành, ở phía Tây tường thành có một tòa lâu, so với cổng thành cách đó không xa thì nó có vẻ nhỏ hơn đôi chút, nhưng về vẻ ngoài thì tường thành so với nó quả thật kệch cỡm.

Đây là một tòa lâu có thể nói là nguy nga tráng lệ, tường vàng ngói xanh, bên trong rộng lớn sáng ngời, trăm ngọn đèn thấp sáng bừng cả tòa lâu, bốn vách tường bày biện đầy giá tử, trên tủ thì chất đầy dược liệu và thuốc men đã điều chế.

Mùi thuốc tỏa ra nồng nặc, Vân Khâm và Mộ Sơ Lương vừa bước vào đây đã kinh ngạc ra mặt.

Vân Khâm không hiểu về dược liệu, cũng không biết y thuật, nhưng Mộ Sơ Lương thì biết, y chỉ liếc sơ qua đã nhận ra dược liệu ở nơi đây hết sức quý giá, rất nhiều thứ là trân bảo khó tìm ở Trung Nguyên, thảo nào có nhiều người Trung Nguyên tới đây xin thuốc đến thế, nếu có thể mang được thuốc ở đây đi thì quả thật có thể cứu chữa cho rất nhiều người, xử lý được nhiều chứng bệnh lạ.

Nhưng ở nơi trông có vẻ trang nghiêm này lại phát ra âm thanh ồn ào, ba người vừa bước vào đã nhìn ngay về hướng âm thanh, thấy mấy người ăn mặc kiểu đệ tử đang quây quanh một cái bàn nhỏ, gân cổ hò hét, vui vẻ đánh bài.

Vân Khâm và Mộ Sơ Lương lập tức cầm nín, không biết nên nói gì khi nhìn thấy hình ảnh này.

Ngụy Chúc thì xem ra có hơi mất mặt, vội vàng lớn tiếng hét với đám người kia: “Các người ở đây làm gì hả, mau đi làm việc cho lão tử!”

Mấy người đang đánh bài nghe thấy tiếng hét này thì quay phắt qua, sau đó hơi biến sắc, lật đật vâng dạ rồi ba chân bốn cẳng phóng ra khỏi lâu, biến mất trong bóng đêm, cũng chẳng biết là biến về nơi nào.

Trong lâu loáng cái chỉ còn lại ba bọn họ, không khí cũng im phăng phắc. Ngụy Chúc dẫn hai người tới một chiếc bàn sạch sẽ ngồi xuống, rồi lắc đầu nói với giọng không vui: “Bọn chúng là vậy, lo đi một cái là chỉ biết làm trò vớ vẩn.”

Hắn thấy hai người ngồi xuống rồi mới chậm rãi đặt vò rượu và quyển sách của mình lên bàn, bước tới cái tủ bên cạnh như đang tìm thứ gì đó: “Hai người tới tìm ta xin thuốc là đúng người rồi, có thể nói ta là đại phu giỏi nhất cả Thập Châu này đây.”

Vân Khâm im lặng nhìn chăm chăm bóng lưng của hắn, thật lòng thì nàng có hơi kinh ngạc, nàng không ngờ tên cường giả trẻ tuổi mà đã tới cảnh giới bán thần này lại là một đại phu, cũng ngỡ ngàng vì một đại phu của Thập Châu lại là một cường giả.

Trong khi Mộ Sơ Lương lại hết sức bình tĩnh, không hiểu vì y đã biết thân phận của đối phương từ đầu hay đã đạt tới cảnh giới bất biến giữa dòng đời vạn biến, nói chung y chỉ có hứng thú với quyển sách mà Ngụy Chúc đặt trên bàn thôi.

“Thường xuyên có người tới đây xin thuốc sao?” Khi chung quanh yên tĩnh lại thì Mộ Sơ Lương bỗng nhiên lên tiếng hỏi.

Ngụy Chúc vẫn đang bận lục đồ, nghe tới đây thì đáp mà không quay đầu lại: “Dĩ nhiên là có, có điều nơi này không dễ tới nên hàng năm chỉ có bốn năm người.”

“Ai tới cầu thuốc người cũng cho hết sao?” Vân Khâm nghe tới đây cũng xen vào hỏi.

“Tất nhiên phải cho rồi, ta là đại phu, người khác có bệnh thì ta chữa trị là điều dĩ nhiên.” Ngụy Chúc đáp rất tự nhiên.

Tầm mắt của Mộ Sơ Lương dứt khỏi trang sách, tiếp lời: “Vậy tại sao người cứ ở mãi trên Thập Châu?”

Nghe vậy Ngụy Chúc bèn cau mày hỏi ngược lại: “Có ý gì?”

Mộ Sơ Lương lắc đầu, nhẹ nhàng nói: “Người có thể ra ngoài nhìn ngắm một chút.”

Ngụy Chúc không hiểu ý Mộ Sơ Lương, hắn cau mày nhìn hai người một hồi rồi mới quay lại lục lọi chiếc tủ trước mặt.

Nhưng chỉ chốc lát sau, Ngụy Chúc đã quay người lại nhướng mày nhìn hai người: “Các người muốn ta chữa bệnh cũng được, chẳng qua ta muốn các người đồng ý một yêu cầu của ta.”

“Yêu cầu gì?” Vân Khâm đã đoán trước đối phương sẽ ra yêu cầu, cho nên nàng trả lời rất nhanh, nàng chỉ cần chữa khỏi cho Mộ Sơ Lương thì bất cứ yêu cầu gì cũng có thể đáp ứng.

Ngụy Chúc mỉm cười nhìn Vân Khâm chăm chăm, đợi hồi lâu vẫn không trả lời, chẳng qua nét mặt đã thêm vào chút sâu xa.

Mộ Sơ Lương hơi nhú mày không biết đang suy tư điều gì.

Sau một lúc yên lặng, Ngụy Chước rút cuộc cũng giơ một ngón tay lên chỉ vào Vân Khâm, sau đó chỉ tiếp vào Mộ Sơ Lương, nghiêm túc nói: “Ta muốn hai người ở lại đây với ta một ngày.”

“...”

Vân Khâm và Mộ Sơ Lương dờ ra, dường như không có ý kiến gì với lời đề nghị của Ngụy Chước.

Ngụy Chước nhướng nhướng mày hỏi: “Sao nào, không được à?”

Không phải không được, mà do yêu cầu này thật sự quá đơn giản.

Vân Khâm nhìn Mộ Sơ Lương một cái, sau khi nhận được ánh mắt cho phép của y thì gật đầu nói: “Có thể.”

Ngụy Chước cười một tiếng, lấy thứ gì đó từ trong hộp tủ bước tới bên cạnh Mộ Sơ Lương, đoạn giơ tay lên, đầu ngón tay điểm vào cổ của Mộ Sơ Lương.

Động tác của hắn quá nhanh khiến người ta khó lòng né tránh, song Mộ Sơ Lương lại không có ý né tránh mà chỉ ngồi yên tại chỗ, mặc cho ngón tay của Ngụy Chước chạm vào mạch môn trên cổ mình.

Bầu không khí bên trong lâu lại rơi vào yên tĩnh, đôi mắt của Vân Khâm khóa chặt lên ngón tay của Ngụy Chước, khẩn trương thấy rõ. Nàng đợi hồi lâu, mãi tới khi Ngụy Chước thả ngón tay xuống và ánh mắt trở nên phức tạp thì nàng mới hỏi nhỏ: “Sư huynh có sao không?”

Mộ Sơ Lương ho nhẹ một tiếng, bên môi nở ra nụ cười nhạt như không quá quan tâm tới sống chết của mình.

Nhưng về mặt này lọt vào mắt Ngụy Chước lại mang một ý nghĩa khác, hắn hừ lạnh một tiếng, khoanh tay nói: “Nếu ta là người thì nhất định không cười nổi.”

Vân Khâm nghe thấy câu này lòng bất giác chùng xuống.

Quả nhiên, lát sau nàng đã nghe Ngụy Chước nói tiếp: “Tình khí khô kiệt, chẳng mấy nữa sẽ hao hết thần hồn, bệnh của người ta trị không hết được, có thuốc hay hơn nữa cũng không cứu nổi.”

“Ừ, ta biết.” Mộ Sơ Lương rừ mắt nói: “Vẫn phải đa tạ Ngụy công tử.”

Ngụy Chước khoanh tay không đáp.

Sắc mặt Vân Khâm tái đi trông thấy, trông bọt bọt chẳng khác nào Mộ Sơ Lương, nàng ngồi bên cạnh y hồi lâu mới đứng dậy, thi lễ với Ngụy Chước rồi muốn dìu Mộ Sơ Lương đi.

Mộ Sơ Lương sẽ chết, cho dù đây là sự thật đã biết từ trước, nhưng cảm giác có được hy vọng rồi lại thất vọng đúng là chẳng dễ chịu chút nào. Ngụy Chước đã là đại phu giỏi nhất Thập châu, mà nơi đây còn hội tụ những loại thuốc tốt nhất Thập châu, vậy mà chúng không thể nào cứu được mạng của Mộ Sơ Lương, chứng tỏ rằng Mộ Sơ Lương nhất định sẽ chết, đã định trước là phải chết.

Lòng Vân Khâm không cam, nhưng nàng chẳng biết làm sao.

Có điều lúc hai người muốn rời khỏi tòa lâu, Ngụy Chước lại bất ngờ gọi giật hai người lại: “Các người tính đi đâu hả?”

Câu này làm Vân Khâm hơi ngệt ra, nàng ngoái đầu lại, ánh mắt khẽ run, đang muốn hỏi thì Ngụy Chước đã giành nói tiếp: “Ta chẳng đã nói rồi sao, các người phải ở lại đây với ta một ngày.”

Vân Khâm hơi chau mày: “Nhưng người đâu chữa hết bệnh cho sư huynh.”

Ngụy Chước bật cười: “Ta trị không được vì bệnh này không thể chữa hết, nhưng vừa rồi ta đã khám bệnh cho hắn theo giao ước, hai người cũng phải ở lại theo giao ước.”

Câu này nghe ra hệt như già mồm át lễ phải, nhưng lại chẳng thể tìm ra chỗ để bắt bẻ, Vân Khâm biết hiện tại Mộ Sơ Lương chỉ còn lại mười ngày, trong mười ngày này họ còn phải vượt qua nhiều đảo của Thập Châu, nào có thời gian để tiêu phí ở chỗ này chứ. Nàng đang muốn lên tiếng cự tuyệt thì chợt cảm thấy đầu ngón tay ấm lên, làm nàng phải ngoảnh đầu nhìn sang.

Mộ Sơ Lương bất lấy đầu ngón tay nàng, xoa nhẹ một cách dịu dàng.

Vân Khâm biết y có lời muốn nói, bèn ngậm miệng lại.

Mộ Sơ Lương đứng chắn trước mặt Vân Khâm, chặn mất tầm mắt hau hấu của Ngụy Chước đang chĩa vào Vân Khâm, gật đầu cười: “Được, hai chúng ta ở lại.”

Lúc này rốt cuộc Ngụy Chước cũng hài lòng được một chút, khoanh tay nhìn Vân Khâm sau lưng Mộ Sơ Lương, khịt mũi: “Vậy thì tốt.”

Mộ Sơ Lương hỏi: “Chúng ta ở lại đây một ngày, cuối cùng là làm những gì?”

Ngụy Chước hỏi ngược lại: “Người muốn làm cái gì?”

Mộ Sơ Lương không lên tiếng mà chỉ tay vào chiếc bàn cách đó không xa, trên đó còn bày bừa đồng bài mà đám đệ tử chưa kịp dọn.

“Hai người biết chơi không?” Mộ Sơ Lương hỏi.

Thuở nhỏ Vân Khâm được gia giáo rất nghiêm khắc, sau đó lại lưu lạc trong rừng, sau cùng bái nhập Không Thiên phái, kể ra thì chưa từng chơi trò tiêu khiển này bao giờ, cho nên nàng lắc lắc đầu. Trái lại Ngụy Chước thì phì cười, nhìn hai người bằng ánh mắt nóng rực: “Muốn chơi bài với ta thì các người chỉ có thua.”

Mi mắt Mộ Sơ Lương hơi cong lên, cười như gió xuân.

Ngay sau đó Vân Khâm đã điểm phúc được chứng kiến tài bài bạc thần sầu của Mộ Sơ Lương. Vị đại sư huynh Không Thiên phái này tung ra khí phách của vị đại thiếu gia chơi bài lâu năm xưa để khai trận, thắng liên tiếp hơn ba mươi trận, cuối cùng ép tới mức Ngụy Chước phải gọi hết mấy tên sai vặt lúc này trở lại, sau đó bảy tám người đánh hội đồng một mình Mộ Sơ Lương, tiếc là cũng không thể chiếm được thế thượng phong.

Vân Khâm đứng lặng thinh sau lưng Mộ Sơ Lương, nhìn sư huynh của mình vừa ho khan vừa thắng hết bàn này tới bàn nọ, gom về cả đồng linh đan diệu dược của Ngụy Chước, nàng cũng hiếm khi ngốc ngơ như hiện tại, gần như không nhớ nổi hôm nay họ tới đây để làm gì.

Sau một ngày, Mộ Sơ Lương và Vân Khâm gần như đã thắng hết một nửa dược liệu trong tòa lâu này, song họ chỉ chọn vài loại đan dược hữu dụng để mang đi, số còn lại thì bắt Ngụy Chước biên giấy nợ, sau đó mới hài lòng ra đi.

Sau cùng chỉ còn mỗi Ngụy Chước hằm hằm gục mặt xuống bàn, cùng với một đám sai vặt mắt lớn trừng mắt nhỏ.

“Một đám vô dụng!” Khi thấy bóng của Vân Khâm và Mộ Sơ Lương đi khuất rồi, Ngụy Chước mới lớn tiếng mắng đám sai vặt bên cạnh một trận: “Khó khăn lắm ta mới nhìn thấy một cô nương, tính giữ nàng lại một ngày cho các huynh đệ nhìn no mắt!” Kết quả lại đánh bài nguyên một ngày, còn thua nửa tòa dược lâu, Ngụy Chước nghĩ lại mà lòng đau như cắt.

Mấy tên bên cạnh cúi gằm đầu, không dám ý kiến gì.

Mãi tới khi một tên sai vặt trong số đó hết nhịn nổi phải ngẩng đầu lên, rung giọng nói: “Đạo chủ...”

“Sao hả?” Ngụy Chước chống người đứng dậy, lạnh mặt nói: “Lão tử mắng người mà người còn dám ý kiến?!”

Tên sai vặt nọ lắc đầu nguầy nguậy, lật đặt mớ một phong thư từ trong ngực áo ra: “Không, không dám ạ, chẳng qua là đại đạo chủ phái người đưa thư tới.”

Mắt Ngụy Chước lập tức đánh lại, nét mặt lúc này mới nghiêm túc lại, giang tay ra nói: “Sao bây giờ mới lấy ra?”

Tên sai vặt cười khò, không dám nói là mình vừa mới bước vào đã bị Ngụy Chước lôi luôn vào sòng bài.

Ngụy Chước nhìn chòng chọc tên sai vặt với vẻ mặt hằm hằm một lát, sau đó mới cúi đầu mở phong thư ra, hẩn nhìn nội dung trong thư, chưa được bao lâu đã cau mày.

“Đạo chủ? Đại đạo chủ viết gì thế?” Một tên sai vặt trong số đó buột miệng hỏi.

Thần sắc của Ngụy Chước hiếm khi nghiêm túc thế này, hẩn đánh mặt đặt bức thư xuống, rồi lạnh giọng nói: “Trong thư đại đạo chủ nói có người xông vào Thập Châu, muốn chúng ta phong tỏa toàn đảo, chuẩn bị lùng bắt hai người này.”

Những người còn lại hỏi vội về mờ mịt: “Ai mà lợi hại như vậy, có thể khiến đại đạo chủ đích thân hạ lệnh?”

Nét mặt của Ngụy Chước kỳ lạ, chỉ có ánh mắt là nóng rực như lửa cháy, như hưng phấn mà cũng như tò mò: “Không Thiên phái Mộ Sơ Lương, và sư muội Vân Khâm của hẩn.”

Mấy người còn lại nghe thấy cái tên này thì không khỏi dờ ra.

Họ đều đã nghe danh của Mộ Sơ Lương từ lâu, vì danh tiếng của người này quá vang dội, nói chính xác hơn là vang dội vào mười năm trước. Chủ nhân của Mộ gia, đại sư huynh của Không Thiên phái, Mộ Sơ Lương, kinh tài tuyệt đỉnh, ôn nhã chính trực, lòng mang thiên hạ, đây là chuyện mà toàn bộ Trung Nguyên, thậm chí cả Thập Châu đều biết. Nhưng nghe đâu người này bị trọng thương trong trận đại chiến phạt ma, đã hôn mê suốt mười năm, nhưng tại sao bây giờ lại đột nhiên tỉnh lại, còn tới Thập Châu.

Mà giờ đây cũng có người bắt đầu nảy ra suy đoán, trợn to mắt rung giọng nói: “Đạo chủ! Lẽ nào... hai người lúc này chính là Mộ Sơ Lương với sư muội của hẩn?!”

Ánh mắt Ngụy Chước trầm xuống, nhìn sang người nọ.

Người nợ vội bồi thêm: “Trùng hợp là một nam một nữ, tuổi tác chắc cũng không khác biệt bao nhiêu...”

“Có phải người coi đảo chủ ta đây là đồ ngu không hả?!” Ngụy Chúc tần cho người nợ một cái nẩy lửa, khịt mũi lạnh lùng: “Mộ Sơ Lương là ai người tưởng ta không biết sao? Tên quý bà bạc sắp chết tới nơi, còn thắng ta một ngàn hai trăm ba mươi bảy vạn đó sao có thể là Mộ Sơ Lương được chứ?!”

“Cút!” Ngụy Chúc phất tay áo với chúng, quát lên với giọng quạu quọ: “Còn không mau đi tìm người!”

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

Edit: Yunchan

Ngay khi Viêm Châu bắt đầu phong tỏa và lục soát toàn đảo thì Vân Khâm và Mộ Sơ Lương đã ở lối đi thông tới Sinh Châu.

Lúc này Mộ Sơ Lương đang kiểm tra lại bình dược trong tay, phân loại chúng xong thì nói với Vân Khâm: “Bên này là thuốc trị thương thoa ngoài da, ở đây là thuốc uống, đan dược bên trong đủ cho chúng ta dùng mười ngày, số còn lại có thể mang về cứu người hoặc để phòng bất trắc, nếu dùng hết thì vẫn còn giấy nợ ở đây, lúc nào cũng có thể tìm Ngụy Chúc đòi, ta thấy hắn cũng không phải là người quyết nợ đâu.”

Vừa nói y vừa gỡ số thuốc ở hai tay lên, nhẹ nhàng mảy, sau đó không biết y dùng hành động gì mà trên tay chớp lên huỳnh quang, đóng đan dược kia đều mất dạng.

Sau đó Mộ Sơ Lương tháo thứ gì đó trên cổ tay xuống.

Đó là một chiếc vòng tay bạc, bên trên không có nhiều hoa văn phức tạp, trông bề ngoài vô cùng giản dị, thứ này vốn giấu dưới ống tay áo của Mộ Sơ Lương, lúc này y lại tháo nó xuống, sau đó dùng vẻ mặt bình tĩnh mà lại vô cùng nghiêm túc bắt lấy tay của Vân Khâm, đeo chiếc vòng lên cổ tay của nàng.

Hành động này vô cùng đơn giản, nhưng đối với Vân Khâm một chớp mắt này lại rất dài.

Ánh mắt của Vân Khâm không rời khỏi Mộ Sơ Lương, trời đã về khuya, hai người đứng ở giữa cây cầu treo, bên trên là ánh trăng dịu dịu, bốn bề là sương mù trắng lãng, tầm mắt và thời gian đều bị phủ lên một lớp lụa mỏng, chỉ có cảm xúc trên đầu ngón tay và nhiệt độ cơ thể của nhau là chân thực.

Mộ Sơ Lương dung mạo tuấn tú, bờ môi mang theo nụ cười nhàn nhạt, không có ưu sầu, không có hoang mang, chỉ có chuyên chú, tựa như dồn hết sự chuyên chú của cả một đời. Mái tóc dài của y lòa xòa buông rũ trước ngực, đôi mắt trong suốt được ánh nước giếng phủ cũng xao động khẽ khàng.

Sau cái chớp mắt dài như cả một đời đó, Mộ Sơ Lương mới thả tay Vân Khâm ra, ngược mắt lên lần nữa, nói như lơ đãng: “May mà lúc ta hôn mê họ không tháo chiếc vòng này ra, đây cũng là món đồ năm xưa ta làm ra, bên trong có cất giấu huyền cơ, có thể bỏ những món bình thường vào mà không thấy nặng, tiện lợi hơn là mang theo hành lý. Mọi cái cảm nó, sau này có lẽ sẽ dùng tới.”

“Sư huynh.” Vân Khâm nghe tới đây thì không khỏi lên tiếng cắt ngang lời của Mộ Sơ Lương, nàng không muốn nghe cái câu như đang trần trối trước lúc lâm chung này chút nào.

Mộ Sơ Lương dường như cũng biết suy nghĩ của Vân Khâm, liếc qua chiếc vòng tay một cái rồi quay lưng đi tiếp: “Nếu ta đoán không sai thì Ngụy Chúc chính là đảo chủ của Viêm Châu.”

Vân Khâm ngăn ra, mặc dù nàng đã lật qua những thứ liên quan tới Thập Châu ở mặt thất, nhưng không có nghĩa là kịp đọc hết mọi thứ.

Mộ Sơ Lương nói tiếp: “Vì một số nguyên nhân nên Viêm Châu không có nữ nhân, do đó từ khi Ngụy Chúc chào đời tới nay chưa từng nhìn thấy cô nương.”

Nói rồi y bỗng bật cười, trong giọng nói dường như còn pha thêm sự đồng tình với Ngụy Chúc.

Vân Khâm cũng nhanh chóng bắt kịp đề tài của Mộ Sơ Lương, hỏi: “Tại sao?”

“Không biết nữa.” Mộ Sơ Lương lắc đầu ra chiều nghĩ ngợi: “Ta chỉ biết Ngụy Chúc là đảo chủ trẻ tuổi nhất trong cả Thập Châu, bất kỳ đảo chủ nào cũng cực kỳ coi trọng hắn, vì dù sao tuổi còn trẻ mà đã đạt tới tu vi này thì hắn cũng đã rất mạnh rồi.”

Vân Khâm biết Mộ Sơ Lương đã hôn mê mười năm, tin tức mà y biết cũng là của mười năm trước, như vậy thì từ mười năm trước Ngụy Chúc đã là đảo chủ của Viêm Châu rồi.

Thế thì Ngụy Chúc của mười năm trước rốt cuộc bao nhiêu tuổi? Chừng mười tuổi sao? Chừng mười tuổi mà đã là đảo chủ, còn vượt qua lục cảnh?

Tu vi của người này rốt cuộc mạnh đến mức nào, thiên phú xuất chúng bao nhiêu đây?

Vân Khâm nhỏ giọng hỏi: “Hắn là người nhỏ tuổi nhất tiến vào cảnh giới bán thần sao?”

“Cũng gần như vậy.” Mộ Sơ Lương đáp khẽ: “Có lẽ ở Trung Nguyên chỉ có một người là so được với hắn.”

“Là ai?” Vân Khâm hỏi.

Ánh mắt Mộ Sơ Lương có vẻ hoài niệm, trầm ngâm chốc lát rồi nói: “Túc Thất.”

Là người đứng đầu Trung Nguyên chính đạo, minh chủ trẻ tuổi nhất của Thiên Cương Minh, Túc Thất.

Vân Khâm vẫn nhớ người này, khi Không Thiên phái bị Thập Châu bao vây chính y đã dẫn những môn phái khác tới trợ trận, đó là người có thể giao thủ với đảo chủ Phượng Lân Châu Vũ Thiện tu vi cao thâm mà không hề rơi xuống hạ phong. Vân Khâm còn nhớ, nàng từng nhìn thấy người nọ bước ra từ tòa tiểu lâu mà Mộ Sơ Lương ngụ, nhất định mối quan hệ giữa y và Mộ Sơ Lương không bình thường.

Thấy Vân Khâm không nói gì, Mộ Sơ Lương bèn cười nói: “Ta với Túc Thất cũng coi như bằng hữu, chẳng là không biết bây giờ hắn thế nào.”

Hai người trò chuyện hồi lâu cũng đã đi được hơn nửa cây cầu, ánh lửa chớp chớp ở đầu cầu bên kia cho thấy có gì đó đang di động, ánh mắt Vân Khâm hơi tối xuống, Mộ Sơ Lương thì thông thả lấy ra một bình dược, dốc ra hai viên thuốc, rồi nhét vào tay Vân Khâm một viên.

Đây là thuốc y mới lấy từ chỗ Ngụy Chước, y đã giao phần lớn số thuốc cho Vân Khâm, chỉ giữ lại một bình này, vừa hay bây giờ có thể dùng: “Sinh Châu có độc, Viêm châu có dược, dược của Viêm Châu vừa khéo có thể khắc chế độc của Sinh Châu, chúng ta uống viên thuốc này vào có thể giữ cho cơ thể bách độc bất xâm trong một canh giờ.”

Vân Khâm nghe mà sững ra giây lát, sau đó nhanh nhẩu uống viên thuốc vào mà không hề nghi ngờ lời Mộ Sơ Lương nói, khi thấy Mộ Sơ Lương cũng uống viên còn lại vào thì mới hỏi: “Sư huynh cố ý ở lại chỗ của Ngụy Chước là vì thứ này sao?”

“Coi như là vậy.” Mộ Sơ Lương đáp: “Nhưng thật ra thì ta cũng muốn trò chuyện với Ngụy Chước một chút.”

“Trò chuyện một chút.”

Mộ Sơ Lương gạt đầu, ánh mắt dời lên mặt biển được ánh trăng soi rọi: “Thử xem có thể thuyết phục hắn hay không.”

Thuyết phục chuyện gì?

Vân Khâm không hỏi vì nàng đột nhiên nghĩ tới một thứ.

Khi mới vào tòa lâu đó Mộ Sơ Lương từng hỏi Ngụy Chước vài vấn đề, mà câu cuối cùng y nói là “Người có thể ra ngoài nhìn ngắm một chút.”

Ngắm nhìn gì đây?

Ngắm thế gian muôn mặt, nhìn sinh tử vô thường, xem tất cả những thứ hắn đã từng thấy hoặc chưa từng thấy sao.

“Hắn sẽ thấy thứ hắn muốn thấy.” Mộ Sơ Lương nhẹ giọng nói.

Vân Khâm không biết Ngụy Chước có vì câu nói đó của Mộ Sơ Lương mà ra ngoài tham quan thật không, cũng không biết thứ hắn muốn thấy là gì, nhưng giờ phút này nàng đã nhìn thấy thứ mà mình không muốn thấy.

Vật nặng sớm chiếu xuống xua dần màn sương mù, ánh lửa ở đầu cầu giờ đây cũng dần mờ đi, trái lại bóng người bên cạnh ánh lửa thì dần hiện rõ. Vây quanh đầu cầu là mấy chục tên áo đỏ đang canh giữ, nét mặt của họ lạnh lẽo, chắn ngang ở đầu cầu, mà đứng ở đầu hàng là người mà Vân Khâm đã từng gặp, chính là ông lão hồng y dẫn đầu người Sinh Châu tấn công Không Thiên phái trước đây.

Ánh mắt Vân Khâm trầm xuống, lập tức nắm chặt lấy Uẩn Hoa kiếm trong tay.

Thực lực của những người này khó dò, số lượng cũng nhiều hơn ba mươi tên ở đầu cầu Lưu Châu, hơn nữa ông lão hồng y này còn mạnh mẽ vô cùng, khi đó ngay cả Mai Nhiễm Y cũng khó thể ứng phó, bây giờ không biết họ có giành được chút phần thắng nào hay không.

Không ngờ trận chiến đầu tiên sau khi rời khỏi Viêm Châu lại hung hiểm như vậy, trong lúc Vân Khâm đang suy tính thì Mộ Sơ Lương bỗng nhìn qua nàng, nói: “Sư muội, lát nữa theo sát ta.”

Vân Khâm sững sờ, cảm thấy câu này rất quen, nàng ngược mắt nhìn lên thì thấy Mộ Sơ Lương mỉm cười dịu dàng: “Ta sẽ bảo vệ muội.”

Vân Khâm sực nhớ lại lúc Mộ Sơ Lương vừa tỉnh dậy chưa thể động dậy, nàng đã từng nói với Mộ Sơ Lương một câu tương tự, nhưng nàng không nghĩ rằng Mộ Sơ Lương vẫn nhớ, còn đặc biệt tìm cơ hội để trả nó lại cho nàng.

“Chúng ta sẽ xông tới nơi đó.” Nét mặt Mộ Sơ Lương nghiêm nghị, quay đầu nhìn về một gò núi trên đảo, ở gò núi đó chẳng có gì cả, chỉ có một cây hòe to lớn, đóa hoa trắng muốt trên cây đua đầy trong làn gió sớm, toát lên màu buồn tẻ.

Không hiểu sao Mộ Sơ Lương lại muốn tới đó, nhưng Vân Khâm vẫn gập đầu đánh rụp chẳng hề do dự, rút phăng Uẩn Hoa kiếm ra.

Thanh kiếm ra khỏi bao, phản chiếu ánh trắng tàn còn chưa bị nắng mai đầy lùi.

Mộ Sơ Lương thấy cử động này của nàng thì cũng nhẹ gập đầu, sau đó nhanh chóng nhận lấy bao kiếm trong tay Vân Khâm.

Gió thổi lùa qua khuya vang sợi xích, làm cây cầu treo lắc lư chao đảo, sắc mặt hai người trầm xuống, quyết tiến không lùi. Những tên áo đỏ ở đầu cầu cũng yên lặng, sau tiếng ra lệnh của ông lão hồng y thì bắt đầu xông lên cầu treo.

Thân cầu quá hẹp chỉ đủ cho hai người đi sóng vai, lúc này Mộ Sơ Lương đứng trước, Vân Khâm ở sau, tay áo thổi bay phần phật, giao chiến chính diện với bọn hồng y Sinh Châu, cả hai đều không hề tỏ vẻ sợ hãi, trường kiếm vùng lên!

Cây cầu treo đột nhiên lung lay dữ dội, nước biển bên dưới dâng lên cuộn cuộn, trên cầu là kiếm quang tung hoành, Phong Khuyết kiếm lại ra khỏi bao, ánh bạc của nó giao thoa với ánh kiếm Uẩn Hoa trong tay Vân Khâm, tấu lên giai điệu sát phạt dưới nắng ban mai.

Bọn hồng y tấn công dồn dập, Mộ Sơ Lương chần ở trước, chẳng những không lùi mà còn tiến, kiếm ý vô tận tỏa ra quanh thân, kín tới từng tác từng phân, không ai có thể tấn công vào, mũi kiếm xoay tít, chỉ nghe vài tiếng leng keng vang lên, dây xích run lên theo đó, bóng người đối diện lao đảo, ngay sau đó đã bị kiếm quang hất bay lên, rơi ùm xuống biển!

Mộ Sơ Lương lại dần bước tiến lên, Vân Khâm theo sau sát gót, ánh mắt bám sát người nọ, tất cả bọn đánh lén đều không thể tới gần.

Bước chân nhanh hơn, tiếng gió cũng càng mau hơn, trong khoảnh khắc, hai bóng người ngang ngược băng qua cây cầu treo như một luồng sáng, đi băng băng tới đầu cầu, mấy chục tên không cần kịp còn bị kiếm khí đánh dạt ra không ngừng, vô số bóng đỏ rơi ào ào xuống biển.

Phong Khuyết ra khỏi bao, ở trong tay Mộ Sơ Lương vẽ nên khí thế không ai cản nổi!

Lúc này hai người đã gần đi tới điểm cuối của cầu treo, bờ bên kia đã ở ngay trước mắt, thế mà sắc mặt Mộ Sơ Lương lại không hề thả lỏng chút nào, vì đúng lúc này, bóng người trên bờ chợt dịch chuyển, ông lão hồng y yên lặng trông giữ ở đầu cầu này giờ rốt cuộc cũng gia nhập vòng chiến!

Một cây phát trần giáng xuống thu lấy cuồng phong bốn bề, linh lực vô biên bức tới, rồi choang một tiếng thật vang, cây cầu treo chao đảo đột nhiên đứng yên trong thoáng chốc. Mộ Sơ Lương ngừng lại giây lát, Phong Khuyết trong tay giăng co với phát trần của ông lão hồng y, rồi bất thành linh, thân hình y sụp xuống, tám ván dưới chân vỡ nát!

Mũi chân của Mộ Sơ Lương khó khăn lắm mới ti được lên dây xích, thân hình lao đảo, ánh mắt y trong vắt như suối, ho khan một tiếng trầm trầm, máu tươi bỗng ứa ra khoe môi nhỏ xuống y phục trắng tinh.

Nhưng Mộ Sơ Lương vẫn không lui dù một bước.

Phát trần đã xé rách y bào, Vân Khâm nhìn vết máu dính trên phát trần mà lòng bất giác níu chặt.

Nàng biết tại sao Mộ Sơ Lương không lui, bởi vì nàng đang ở ngay sau lưng y, vì y đã nói sẽ bảo vệ nàng.

“Sư huynh!” Giọng của Vân Khâm át đi tiếng va chạm leng keng của dây xích, Uẩn Hoa kiếm bắn ra từ sau lưng Mộ Sơ Lương, nhanh như kinh hồng, nhanh hơn cả tiếng thét của nàng, sượt qua thất lưng của Mộ Sơ Lương, đâm về phía ông lão hồng y!

Ông lão hồng y cảnh giới cao thâm nên dĩ nhiên không sợ chiêu kiếm này, lão hừ lạnh một tiếng, linh lực lại phóng ra từ cơ thể, trong thoáng chốc đã đánh văng Vân Khâm.

Nhưng lão không biết, Mộ Sơ Lương chỉ chờ giờ khắc này.

Nhân lúc lão ta dời đi sự chú ý, Mộ Sơ Lương tức tốc trở tay đâm vút tới, Phong Khuyết kiếm dùng một góc độ quỷ quyết nhắm vào chỗ hiểm của ông lão hồng y, lão ta có thể khinh một nhát kiếm của Vân Khâm, nhưng không thể coi thường đường kiếm của Mộ Sơ Lương. Khi nhấc tay kiếm đâm tới sắc mặt lão hơi biến, gấp rút lùi lại, Mộ Sơ Lương nhìn thấy cơ hội thì không tấn công nữa, chỉ ho khan một tiếng rồi quay phắt lại bắt lấy cổ tay Vân Khâm, cả hai biến mất trong tiếng gió gào rú.

Biến mất ở đây tất nhiên không phải là biến mất thật sự, chẳng qua vì động tác của họ quá nhanh, nhanh đến mức người ngoài khó thể nhìn ra.

Cổ tay Vân Khâm bị Mộ Sơ Lương cầm siết lấy, sượt qua tai chỉ có tiếng gió mơ hồ, cảnh trí bốn phía đang lùi lại vùn vụt. Nàng không biết họ phải chạy trốn bao lâu, cũng không biết họ phải tới đâu, mãi tới khi Mộ Sơ Lương buông tay nàng ra, dừng chân lại, nàng mới thở hồng hộc thấy rõ cảnh tượng trước mắt.

Lúc này họ đang ở dưới một cây hòe, cây hòe này to lớn mà tươi tốt, trên cây nở đầy hoa hòe trắng muốt, cành lá chằng chịt tua tủa, chung quanh là hoa hòe rụng rơi là tả, che khuất tất cả tầm nhìn.

Từ đây nhìn lại đầu cầu đã ở rất xa, bóng đỏ ở đầu cầu vẫn còn đó, nhưng lại không hề đuổi theo.

Vân Khâm còn chưa kịp thở phào trong bụng thì đã nghe thấy tiếng ho khan vọng tới, nàng hốt hải ngoảnh đầu, nhìn thấy Mộ Sơ Lương chống tay lên

thân cây, che môi ho khê, máu tươi rơi xuống từ kẽ tay nhuộm đỏ cánh hoa hòe trắng muốt trên mặt đất, tôn lên màu bi thương kiều diễm.

Lòng Vân Khâm âm đạm, biết đây là điều không thể tránh khỏi nhưng vẫn thấy ảo não khôn kể.

Nàng trầm mặc chờ lấy Mộ Sơ Lương, còn chưa kịp lên tiếng thì chợt thấy trong màn hoa rơi là tả còn có một bóng người khác, một cô gái lạnh lùng thanh thoát mà lại xinh đẹp tuyệt trần tựa như hoa hòe.

Ánh mắt lạnh lùng của nàng ta lướt qua Vân Khâm, nhìn sang Mộ Sơ Lương.

Đó là ánh mắt nhìn cổ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

Edit: Yunchan

“Không ngờ ngươi lại tinh thật.”

Giọng của cô gái này cũng bình tĩnh không cảm xúc như nét mặt, nàng ta chậm rãi cất bước tới trước Vân Khâm và Mộ Sơ Lương, nâng tay lên, một thanh diệp đao lập tức xuất hiện trong tay, lưỡi đao bén ngọt nhức mắt, thế đao khuấy động hoa rơi trên đất, trong màn mưa hoa đỏ nàng ta lại nhẹ giọng nói: “Ngươi sắp chết.”

Người của Thập Châu hình như rất thích nói câu này, cách nói năng cũng chẳng hề nề nang chút nào cả, ngay lúc nàng ta phát ra câu này Vân Khâm cũng động thủ, Uẩn Hoa kiếm chắn ngang trước người Mộ Sơ Lương, nét mặt nàng rét lạnh, không cho bất cứ ai tiến thêm một bước.

Cô gái nọ ngó thấy động tác của Vân Khâm thì có vẻ kinh ngạc, nhiều hơn là biểu cảm phức tạp.

Vân Khâm không biết cô gái này có thân phận gì và muốn làm gì, nàng chỉ biết mình phải chắn trước người Mộ Sơ Lương, không cho phép ai động vào y nữa.

May mà lúc này Mộ Sơ Lương cũng dần cảm được cơn ho khan, dồn sức nặng của nửa người lên thân cây bên cạnh, ánh mắt y bình tĩnh, thần thái điềm nhiên, trở lại với hình dáng đại sư huynh Không Thiên phái ôn hòa nho nhã mà mọi người thường đồn đãi, y nhẹ giọng nói với Vân Khâm: “Sur muội, đừng sợ, hạ kiếm xuống đi.”

Giọng y vẫn còn rất yếu, Vân Khâm thấy y đột nhiên khôi phục vẻ điềm đạm thì không khỏi ngẩn ra, sau đó thu Uẩn Hoa kiếm về, song ánh mắt vẫn bám riết lấy cô gái trước mặt.

Ngay lúc Vân Khâm thu kiếm, cô gái nọ cũng thu kiếm.

“Cô nói không sai, ta sắp chết.” Đến khi bầu không khí dịu lại Mộ Sơ Lương mới nhìn cô gái kia, trên mặt y mang theo nụ cười bất đắc dĩ như đang nhớ lại chuyện cũ.

Cô gái nọ không lên tiếng, dường như cũng đang nhớ tới chuyện cũ.

Cơn gió sớm se lạnh thổi qua, hoa hòe lại rơi đầy đất, cô gái nọ rút cuộc cũng dứt mắt khỏi màn hoa rơi, nghiêng đầu đi nơi khác, nói: “Nể mặt giao tình của ngươi với hắn, các ngươi vào đi.”

Mộ Sơ Lương nhẹ gật đầu, y hướng mắt nhìn sang Vân Khâm, trong lúc Vân Khâm còn đang chần chừ thì bỗng trông thấy cái nháy mắt chỉ mình nàng có thể thấy được của Mộ Sơ Lương.

Vân Khâm biết Mộ Sơ Lương nhất định có tính toán nào đó, bèn nhanh chóng dìu Mộ Sơ Lương đi theo cô gái phía trước.

Ở sâu bên trong có một tiểu viện, khoảng sân không lớn, cũng chẳng có bóng người, bên trong nó xây lên một tòa tiểu lâu, sau khi cả ba bước vào tòa tiểu lâu này cô gái lập tức quay người đóng cửa lại, rồi bảo Vân Khâm và Mộ Sơ Lương ngồi xuống. Vân Khâm bèn tìm một cái ghế rồi dìu Mộ Sơ Lương ngồi xuống, còn mình thì đứng một bên với tâm trạng thấp thòm.

Cô gái nọ quay người lại, khi thấy dáng vẻ đề phòng của Vân Khâm thì bất giác nhướn mày nói: “Ta sẽ không xuất thủ với các ngươi, ngươi cứ việc yên tâm.”

Nàng ta nói xong câu này thì ngoảnh sang Mộ Sơ Lương: “Ngươi tìm đâu ra tiểu cô nương có tính cách cao thế này vậy?”

Mộ Sơ Lương cười khẽ, dùng ánh mắt ra hiệu Vân Khâm cứ yên tâm ngồi xuống, Vân Khâm đành nín thở ngồi xuống cạnh Mộ Sơ Lương.

Bấy giờ cô gái kia mới ngồi xuống phía đối diện hai người, vừa châm trà vừa nói: “Nói đi, ngươi cần ta giúp gì?”

“Không cần gì cả.” Mộ Sơ Lương lắc đầu, sắc mặt y vẫn tái nhợt, nhưng ánh mắt lại sáng tỏ hơn đôi chút, nhanh chóng bồi thêm: “Cô là người của Thập Châu, ta sẽ không để cho cô phải khó xử, ta chỉ muốn ở đây nghỉ ngơi một ngày, sau khi trời tối chúng ta sẽ đi.”

Cô gái bỗng mỉm cười, nụ cười này của nàng ta vẫn không chứa cảm xúc gì, nhưng đầu sao cũng toát ra chút hơi thở của người sống, nàng ta châm trà xong thì đẩy tới trước mặt Vân Khâm và Mộ Sơ Lương, đoạn đứng lên: “Được thôi, ta sẽ cho hai người ở lại đây nghỉ ngơi một ngày.”

“Đa tạ, Hoa Chi.” Mộ Sơ Lương dịu giọng.

Cô gái không lên tiếng đáp lại mà chỉ đẩy cửa phòng bước ra ngoài, trước khi khép cửa phòng lại, nàng ta đứng ở ngoài cửa một lát, đưa lưng về phía nắng ban mai rải đầy trong sân: “Ta đi sai người chuẩn bị ít thức ăn cho các người, các người không nên đi lung tung trong tiểu lâu này, kéo bị người khác phát hiện ra hành tung.”

Mộ Sơ Lương nói thêm một tiếng cảm ơn, đến đây cô gái kia mới đóng cửa phòng lại, tiếng bước chân dần đi xa.

Cho tới khi tiếng bước chân đi xa rồi Mộ Sơ Lương mới thu nụ cười trên mặt lại, mệt mỏi dựa vào lưng ghế.

“Sur huynh.” Vân Khâm đứng dậy đi tới bên cạnh y, không biết là đang nghi ngờ hay lo âu.

Mộ Sơ Lương thấy dáng vẻ này của nàng thì có vẻ buồn cười, nhưng khóe môi nhếch lên chỉ bật ra được tiếng ho khan, y bất đắc dĩ nói: “Ta phải ngủ một lát đã.”

Vân Khâm xit tới gần cho y dựa lên người mình, lúc này mới nghe Mộ Sơ Lương dùng giọng gần như thì thầm nói với nàng: “Chỉ một lát.”

Dứt câu, y khép mắt lại, không còn âm thanh nữa.

Vân Khâm biết Mộ Sơ Lương thật sự rất mệt, ngay sau khi tỉnh lại đã gặp một trận đại chiến, sau đó hai người còn đi băng rừng một ngày, rầy rà với Ngụy Chước ở Viêm Châu một ngày, sau đó lại đại chiến thêm một trận ở đầu cầu Sinh châu, tới tận giờ này vẫn chưa được chợp mắt, ngay cả Vân Khâm khỏe mạnh còn không chịu nổi thì nói chi tới Mộ Sơ Lương vốn đã yếu ớt chứ.

Tòa tiểu lâu này không phải quá nhỏ nhưng chỉ có một gian phòng ngủ cho khách, Vân Khâm cẩn thận dời Mộ Sơ Lương tới chiếc giường duy nhất trong phòng, sau đó mới kéo một cái ghế ngồi ở trước giường trông chừng, lát sau cũng ngủ quên mất.

Đến khi nàng tỉnh lại thì ánh mặt trời chiếu qua song cửa sổ đã tỏa ra hơi nóng.

Nghe thấy tiếng chim hót ngoài cửa sổ, ý thức của Vân Khâm lập tức tỉnh táo lại, nàng ngồi phắt dậy, lúc này mới phát hiện trên người mình đang đắp một chiếc chăn mỏng, nàng đưa mắt nhìn quanh quất, chẳng hiểu sao mình lại nằm trên giường, mà Mộ Sơ Lương vốn nên nằm nghỉ trên giường lại đang đứng bên cạnh án thư, rũ mắt như đang nghiêm túc xem thứ gì đó.

Có lẽ vì nghe thấy tiếng động trên giường, Mộ sơ Lương bỗng quay qua nhìn Vân Khâm, nhẹ giọng nói: “Ta đánh thức muội sao?”

Giọng y nghe ra vẫn khá yếu, nhưng đã đỡ hơn trước đó rất nhiều, tinh thần dường như cũng khá hơn.

Trông dáng vẻ của y cứ như không hề ý thức được người nên nghỉ ngơi phải là mình, cũng như người mệt mỏi ngủ quên trước đó không phải y mà là Vân Khâm vậy.

Vân Khâm lắc đầu, tức tốc nhảy khỏi giường, nhìn chằm chằm vào Mộ Sơ Lương, nghiêm túc nói: “Sur huynh, huynh cần nghỉ ngơi.”

“Ta ngủ quá lâu nên bây giờ không ngủ được.” Mộ Sơ Lương thuận miệng đáp một tiếng, quả thật không có ý định muốn nghỉ ngơi, nói rồi lại nghiêm túc nhìn vào thứ trong tay. Vân Khâm không biết y đang xem cái gì, bèn nhích lại gần nhìn thứ y đang cầm.

Thứ Mộ Sơ Lương cầm là một chồng bức họa, trên bức họa đó vẽ một cô gái, cô gái nọ đứng dưới tàng hoa hòe, khoác một bộ váy đỏ thắm, tô điểm cho sắc trắng của hoa hòe, đầu mày nhượng khẽ, váy áo phất phơ, đó là vẽ thanh tân và phần chấn thuộc về thiếu nữ.

Cô gái trong tranh Vân Khâm đã từng gặp, đó chính là người đồng ý cho họ ở lại nơi này.

Nhưng quan sát bức họa một hồi, Vân Khâm lại cảm thấy người trong tranh còn linh động hơn cả người thật.

Người trong tranh có vẻ mặt hăng hái, có đôi mắt sáng tinh ranh, còn cô gái bên ngoài thì chẳng khác nào một người đã chết, trong mắt chỉ có sương mù giăng kín.

Mộ Sơ Lương mở trang giấy nào ra, bên trên cũng đều là cô gái đó, chỉ có khung cảnh thay đổi, thần thái cũng thay đổi, nhưng thứ làm động lòng người nhất vẫn là thần tư của cô gái trong bức họa.

Cả chồng tranh này dường như đều vẽ cô gái đó, thần thái khác, khung cảnh khác, nhìn những bức tranh này lại như thể nhìn thấy hi vọng ẩn sâu trong

lòng nàng ta.

Vân Khâm không khỏi nhủ thầm, người vẽ ra chúng nhất định là người hiểu rõ nàng ta nhất trên đời.

Ánh mắt của nàng dò lên chỗ ký tên trên bức họa, nhưng chỉ nhìn thấy một cái tên xa lạ.

“Phong Diêu Sở.” Tất cả bức họa đều có cùng một chữ ký, cái tên này chắc hẳn là của một nam tử, Vân Khâm nhìn tới đây bèn lên tiếng hỏi Mộ Sơ Lương: “Đó là ai thế?”

Nghe cái tên này phát ra từ miệng Vân Khâm, Mộ Sơ Lương bèn đáp nhanh: “Một người bạn.”

Ngay lúc Vân Khâm toan hỏi tiếp thì Mộ Sơ Lương đã bồi thêm: “Cũng là người Hoa Chi thích.”

Hoa Chi, chính là tên của cô gái trong tranh, Vân Khâm nhớ trước đó Mộ Sơ Lương đã gọi nàng ta bằng cái tên này.

Nàng còn nhớ, trước khi Hoa Chi đồng ý cho họ vào lâu có nói một câu “Nể mặt giao tình của người với hần”, nói thế thì nàng ta chịu cho Mộ Sơ Lương và Vân Khâm vào đây là vì cái người tên Phong Diêu Sở này rồi.

Vân Khâm vẫn nhìn chằm chằm vào bức họa này, lầm bầm nói: “Người này nhất định cũng rất yêu Hoa Chi cô nương.”

Nếu không phải yêu tới tận xương tủy thì sao có thể vẽ ra cái thần của một người mà còn trau chuốt thế này chứ?

Mộ Sơ Lương đặt chồng tranh xuống, gật đầu nói: “Phải, hần yêu cô ta.”

Vân Khâm hỏi tiếp: “Bây giờ người đó đang ở đâu? Cũng ở Thập Châu này sao?”

Mộ Sơ Lương lại khẽ gật đầu, còn chưa đáp lời đã bị một giọng nói vọng vào từ ngoài nhà cất ngang: “Hần chết rồi.”

Vân Khâm và Mộ Sơ Lương đồng thời nhìn qua, thấy Hoa Chi bê một ít thức ăn bước vào, nàng ta có vẻ hơi tức giận, nhanh tay đặt đồ ăn lên bàn rồi tới ngay bên chồng tranh, lạnh mắt nói: “Hần bị chính tay ta giết chết.”

Lúc nàng ta thốt ra câu này nét mặt vẫn bình tĩnh như thể máu lạnh vô tình, nhưng trong giọng điệu lại ẩn chứa sự hoảng hốt và bối rối.

Vân Khâm không vạch trần nàng ta, nàng biết mình không nên hỏi tiếp nữa, cho nên chọn cách im lặng.

“Ta chỉ đồng ý cho các người ở lại, các người không nên lật xem những thứ này.” Qua hồi lâu, rốt cuộc cô gái kia cũng lên tiếng, nàng ta gom hết bức họa trên bàn rồi quay đầu nhìn về phía Mộ Sơ Lương: “Lâu rồi không gặp, bây giờ người vẫn thích xen vào chuyện của người khác thế cơ à?”

Mộ Sơ Lương chỉ im lặng lắc đầu như hoài cảm, sau đó dẫn Vân Khâm tới bên bàn ngồi xuống, hai người ăn vài thứ lọt dạ, còn Hoa Chi thì đứng một bên xếp gọn lại từng món đồ trên án thư.

“Các người muốn xông vào Doanh Châu?” Sau một hồi im lặng, Hoa Chi lại lên tiếng hỏi, song cách nói chuyện lại không được người ta hoan nghênh cho lắm: “Các người không qua được đâu, dù ta có cho các người đi qua Sinh Châu thì các người cũng không vượt qua được Tổ Châu trước mặt, đó là địa phương canh phòng nghiêm ngặt nhất ngoài Doanh Châu, trước nay không ai có thể vượt qua Tổ Châu cả.”

Mộ Sơ Lương không có ý kiến gì, Hoa Chi bèn nhìn qua Vân Khâm: “Lẽ nào người muốn để tiểu cô nương này chết chung với người ư?”

“Ta sẽ bảo vệ muội ấy.” Mộ Sơ Lương đáp chắc nịch.

Hoa Chi như cảm thấy nực cười, nàng ta dòi tầm mắt về: “Người cũng sắp chết rồi, lấy gì để bảo vệ cô ta đây?”

Nói tới đây nàng ta bỗng dừng im bất như thể nhớ lại chuyện cũ trong quá khứ xa xôi, hồi lâu sau nàng ta mới khẽ run mi mắt, nhỏ giọng nói: “Hệt như hần vậy, chỉ biết nói là giỏi.”

Mộ Sơ Lương không đáp lại nàng ta, Vân Khâm cũng không biết phải mở miệng thế nào, nàng chỉ cảm thấy cô gái đứng trước mặt mình có chút cô độc, cô độc đến mức ngay cả hoa hòe tỏa rợp bên ngoài sân cũng không che giấu được.

Màn đêm buông xuống rất vội vàng, Vân Khâm và Mộ Sơ Lương sau một ngày nghỉ ngơi rốt cuộc cũng rời khỏi tòa viện này, lúc hai người đi sao đã giăng đầy trời, Vân Khâm và Mộ Sơ Lương đứng bên ngoài viện thầm nói lời từ biệt trong yên ắng, tới khi cô gái kia trở vào nhà họ mới quay lưng xuống núi trong đêm.

Họ phải nhân lúc trời tối, thừa dịp người Sinh châu lưng sức suốt một ngày không có kết quả nên lơ lửng đề phòng để chạy tới Tổ Châu.

Mộ Sơ Lương chọn thời gian rất chuẩn, họ đi bằng qua rừng, trong phút chốc chẳng có ai phát hiện ra họ cả. Đầu óc của Vân Khâm vẫn còn ở trên cây hòe, nàng không dám được phải lên tiếng hỏi Mộ Sơ Lương bên cạnh: “Là do trong tranh có cây hòe, cho nên Hoa Chi cô nương mới trồng cây hòe đúng không?”

“Chắc vậy.” Sau khi rời khỏi tiểu lâu đó, giọng điệu của Mộ Sơ Lương đã trở lại bình thường.

Vân Khâm yên lặng chốc lát rồi thấp giọng hỏi tiếp: “Người đó bị Hoa Chi cô nương giết thật sao?”

Mộ Sơ Lương không dừng bước, chỉ khẽ gật đầu.

Vân Khâm hỏi tới: “Vậy hấn chết thế nào?”

Mộ Sơ Lương trông như muốn phì cười, y quay đầu nhìn tiểu cô nương có rất nhiều vấn đề muốn hỏi này, đáp với giọng nhẹ bẫng: “Hấn chưa có chết.”

“Chẳng những chưa chết, mà muội còn từng gặp hấn nữa kia.”

~ Hết chương 40 ~

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

Edit: Yunchan

Lời Mộ Sơ Lương nói khiến Vân Khâm rơi vào phân vân, nhưng chỉ lát sau Mộ Sơ Lương đã nói ra đáp án: “Người đó là Hắc Y.”

Hắc Y của Quỷ môn.

Hóa ra tên thật của hấn là Phong Diêu Sở.

Hiểu ra điều này Vân Khâm lại có thêm thắc mắc khác: “Phong Diêu Sở chưa chết, vậy tại sao huynh không nói cho vị Hoa Chi cô nương đó biết, nhìn cô ta rất...”

Rất khổ sở.

Vân Khâm không nói trọn câu, vì nàng nhớ trước đó Hoa Chi có nói rằng Phong Diêu Sở đã bị nàng ta giết.

Mộ Sơ Lương hiểu nàng đang nghĩ gì, y nâng tay lên xoa nhẹ tóc mái lòa xòa trên trán Vân Khâm, dịu giọng nói: “Thân phận khác nhau, lập trường khác nhau, đạo nghĩa cũng khác nhau, đối với Hoa Chi, nếu Phong Diêu Sở chết thì cô ta có thể yêu hấn nhớ hấn bất chấp cô kỵ, nhưng nếu hấn còn sống thì họ chính là kẻ địch, đã vậy thì cần gì phải nói cho cô ta biết chứ?”

Câu này tan đi trong gió, thoáng chút tiếc nuối, thoáng chút buồn thương, nhưng vẫn không thể thay đổi sự thật.

Vân Khâm ngẩng đầu nhìn Mộ Sơ Lương, cảm giác lòng bàn tay áp lên tóc mình vừa ấm áp vừa dịu dàng.

“Hai người họ còn gặp lại nhau không?” Vân Khâm ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi.

“Có lẽ.” Mộ Sơ Lương đáp một tiếng, rồi bật cười không nén được: “Người Không Thiên phái quả nhiên đều thích xen vào chuyện của người khác.”

Câu này không phải trách cứ, vì bản thân Mộ Sơ Lương chính là người thích xen vào chuyện của người khác nhất trên đời, không thì đâu tới nước ai có chuyện cũng nhớ là phải tìm tới y chứ.

Vân Khâm sững sờ, lúc này mới hiểu Mộ Sơ Lương đang ám chỉ điều gì. Năm đó nàng chạy trốn vào rừng sống cô độc một mình nhiều năm, chưa bao giờ quan tâm tới chuyện của người ngoài, nhưng sau khi ở lâu trong Không Thiên phái, dường như cũng đã lấy nhiễm thói quen của mọi người Không Thiên phái, luôn cảm thấy có một số việc không thể không biết rõ, có một số thứ không thể không thấy rõ.

Lúc nói câu này Mộ Sơ Lương đã thu tay về, Vân Khâm cảm thấy nơi được Mộ Sơ Lương xoa bị gió thổi lạnh lạnh, không quen lắm, nàng bèn giơ tay lên sờ vào chỗ đó, im lặng chốc lát mới nói: “Chỉ cảm thấy có hơi đáng tiếc.”

Khi nói ra câu này đôi mắt Vân Khâm lấp lánh dưới ánh trăng, nhìn thẳng Mộ Sơ Lương.

Thế gian vốn có rất nhiều điều tiếc nuối, tiếc cho hoa nở lại tàn, tiếc cho hồng nhan hóa lão, tiếc cho thói đời nóng lạnh, tiếc cho người hữu tình không thể ở bên nhau, tiếc cho khoảnh khắc này... không thể thành trường cửu.

Mộ Sơ Lương cũng nhìn Vân Khâm, không biết có phải y không hiểu được cảm xúc phức tạp trong mắt của Vân Khâm hay không, mà chỉ chốc lát sau y đã quay người đi, nói: “Chúng ta phải vào Tổ Châu trước khi hừng đông, bằng không sẽ như lời Hoa Chi nói, không còn kịp nữa.”

Vân Khâm sức thoát khỏi con buồn bã, nhẹ gật đầu, bám theo sau lưng Mộ Sơ Lương: “Sư huynh có biết cây cầu nối tới Tổ Châu ở đâu không?”

Mộ Sơ Lương từng nói giữa những hòn đảo chỉ có một cây cầu treo nối liền, họ muốn tới Tổ Châu thì dĩ nhiên phải đi qua cầu.

Song lúc này Mộ Sơ Lương lại khoan thai nói: “Chúng ta không đi qua cầu, bây giờ cả Thập châu đều đã biết chúng ta muốn đi đâu, số người canh giữ đầu cầu Sinh Châu chẳng qua chỉ là một phần nhỏ thế lực của Thập Châu mà thôi, nếu chúng ta đi qua cầu thì kẻ địch chờ chúng ta ở đầu cầu Tổ Châu tuyệt đối còn đáng sợ hơn chúng ta nghĩ.”

Vân Khâm vẫn chưa hiểu, Mộ Sơ Lương bèn quay người lại giơ tay phải lên với Vân Khâm, nằm trong tay y là một viên đá tròn trịa tỏa ra quang sáng trong veo.

Có lẽ nó cũng không phải là đá, nhưng Vân Khâm không biết rốt cuộc nó là thứ gì, nó nằm trong tay Mộ Sơ Lương, hoa văn tinh xảo phức tạp trên mặt đá trông như một loại yêu thú cổ xưa. Chẳng hiểu sao, Vân Khâm lại cảm thấy vật này quen quen, hoặc phải nói là hoa văn trên viên đá này khá quen, nâng nhìn chăm chăm nó một lát, rồi lên tiếng hỏi: “Nó là gì thế?”

“Là linh thạch có thể triệu hồi dị thú trên đảo, những dị thú đó sẽ đưa chúng ta tới một hòn đảo.” Mộ Sơ Lương nói tới đây thì không khỏi mỉm cười: “Ta cũng không biết món đồ chơi này là gì, chỉ biết nó có thể giúp chúng ta rời khỏi đây thôi. Thập Châu ở trên đảo nên đi lại rất bất tiện, có nhiều người không cần vượt qua cầu cũng có thể qua lại giữa các hòn đảo, cũng là nhờ vào thứ này.”

Nghe Mộ Sơ Lương nói tới chuyện này Vân Khâm lập tức vỡ lẽ: “Là Hoàn La nói cho huynh biết à?”

“Ừ, trước đây từng đọc được trong thư.” Mộ Sơ Lương gật đầu, chỉ tới một dãy núi khác cách đó không xa: “Chúng ta sẽ tới nơi đó.”

Tới giờ này Vân Khâm mới rõ tại sao khi Mộ Sơ Lương nói muốn tới Doanh châu tìm đồ đối phó với đảo chủ Thập Châu lại có thể bình tĩnh như vậy, hoàn toàn chẳng có tí giác ngộ tự chui đầu vào chỗ chết gì cả.

Hóa ra vì y không phải đi chịu chết, y hành động cũng chẳng điên rồ mà còn tinh táo hơn bất cứ ai, còn sớm nghĩ xong đối sách rồi.

Đây mới là Mộ Sơ Lương, dù cho đã hiểu về y rất nhiều qua lời kể của người ngoài, nhưng y vẫn có thể đem tới bất ngờ cho Vân Khâm.

Vân Khâm theo Mộ Sơ Lương tới dãy núi y chỉ, ngập ngừng hồi lâu rốt cuộc cũng hỏi ra vấn đề mà mình thắc mắc này giờ: “Sư huynh, linh thạch này ở đâu ra thế?”

Nụ cười của Mộ Sơ Lương hơi cứng lại, hơi nghiêng đầu nhìn sang Vân Khâm, lát sau mới nói với giọng áy náy: “Ta trộm từ chỗ Hoa Chi.”

Áy náy này dĩ nhiên là đối với Hoa Chi.

Ấn tượng của Mộ Sơ Lương trong mắt Hoa Chi có lẽ cũng giống như thế nhân, cho rằng đối phương là chính nhân quân tử chính trực nhất trên đời, cho nên mới nể mặt quan hệ của y với Phong Điều Sở mà cho y nấu thân một ngày, để họ có chỗ dưỡng thương, nhưng không ngờ tới cái người chính nhân quân tử này lại lên thố mất linh thạch của mình.

Cho nên đi tìm Hoa Chi không chỉ để tránh kẻ địch, mà còn để lấy trộm linh thạch nữa.

Trong lúc tán gẫu, hai người đã tới được lưng chừng núi, bóng đêm như nước, nơi này chìm trong bóng đêm mênh mông đặc quánh, rừng rậm hai bên thưa dần, lá cây rậm rạp nhường chỗ cho bầu trời, tầm mắt cũng thoáng đãng hơn hẳn, trên dốc cao sao sáng rải đầy trời, vô số chim muông dị thú vỗ đôi cánh to lớn bay vút qua trong màn đêm. Vân Khâm dõi mắt nhìn theo những chiếc bóng chuyển động, chúng bay lướt đi rất nhanh, chẳng mấy chốc đã đáp xuống ngọn núi trên một hòn đảo khác.

Tổ Châu.

Tối nay không có sương mù, họ đứng ở đây có thể nhìn thấy rõ Tổ Châu đối diện. Tổ Châu khác hẳn với những hòn đảo mà họ từng đi qua, bất kể là Viêm Châu hay Lưu châu, Sinh Châu đều có núi và rừng, có nơi hoang vắng tiêu điều, cũng có nơi dựng đầy công trình kiến trúc.

Nhưng Tổ Châu thì khác, nó là một hòn đảo hết sức kỳ dị, bao quanh trên đảo là dãy núi cao ngất, giữa chúng là một hồ trũng sâu, từ trên cao có thể nhìn vào bên trong hồ trũng đó, bốn vách của nó đều là hang động, một sơn đạo rộng rãi nối dài quanh co từ đỉnh núi xuống chân núi, đi qua từng hang động trong hồ. Mà những hang động này đều lập lòe ánh lửa, mấy trăm đốm lửa hợp lại chiếu sáng đỏ rực cả nửa góc trời, lẫn át cả sao trên trời.

Vân Khâm lần đầu nhìn thấy cảnh tượng này, nằng ngậy đơ ra tại chỗ, im thin thít hồi lâu, Mộ Sơ Lương thì như đã dự liệu trước, y chỉ liếc thoáng qua rồi dời mắt về, ngoảnh sang Vân Khâm: “Hồ trũng đó là nhà giam lớn nhất của Thập Châu, những hang động bên trong chính là phòng giam, sau khi đảo chủ chết, tân đảo chủ tuyên bố với mọi người rằng mình muốn tiến vào Trung Nguyên, trong Thập Châu có một bộ phận sinh lòng bất mãn, nên đã nổ ra một cuộc nội loạn.”

“Cuộc nội loạn này kẻ thắng dĩ nhiên là tân đảo chủ, những người không nghe lời hắn có người đã chết, có người bị giam giữ.” Mộ Sơ Lương đứng dưới ánh sáng hội tụ từ ánh trăng và lửa, chỉ về nơi xa: “Họ đều bị giam ở đó.”

Nghe thấy câu này của Mộ Sơ Lương, rốt cuộc Vân Khâm cũng thoát khỏi con rung động, quay người nhìn về phía Mộ Sơ Lương, nét mặt có vẻ nghi ngờ: “Sao huynh biết mấy thứ này?”

Nếu nàng nhớ không lầm thì lúc Mộ Sơ Lương hôn mê những chuyện này chưa xảy ra kia mà, sao Mộ Sơ Lương mới tỉnh lại có thể biết quá nhiều thứ như thế chứ?

Mộ Sơ Lương lại lộ ra điệu cười áy náy đó: “Ta điều tra được từ chỗ Hoa Chi.”

Vân Khâm “...”

Xem ra một ngày họ ở lại trong tiểu lâu kia, Mộ Sơ Lương quả thật đã làm được rất nhiều chuyện.

Vân Khâm không biết sau khi Hoa Chi phát hiện ra chuyện này sẽ nổi điên thành cái dạng gì, nàng ta nể mặt Hắc Y mới cho họ vào trong tiểu lâu, nhưng nàng thấy đề đảm bảo tính mạng, trong thời gian ngắn Hắc Y không nên nhận bà con họ hàng với Hoa Chi thì hơn.

“Ban đầu ta suy đoán sau khi lão đảo chủ qua đời Thập Châu nhất định sẽ xảy ra chuyện, mà sau khi chuyện đó diễn ra đảo chủ cũng không thể nào đuổi tận giết tuyệt hết tất cả mọi người được. Tô Châu xưa nay là nơi nới lỏng phạm nhân của Thập châu, đảo chủ muốn xử lý họ thì chỉ có thể nhốt họ ở đây thôi.” Mộ Sơ Lương giải thích: “Cho nên ta tới chỗ của Hoa Chi để điều tra một chút, quả nhiên như ta đoán.”

Câu này của Mộ Sơ Lương làm cho trong lòng Vân Khâm khẽ động, nàng hỏi nhanh: “Vậy huynh lôi ra chồng tranh Hắc Y về Hoa Chi năm đó, cũng là cố ý...”

“Đánh lạc hướng chú ý của Hoa Chi, cho cô ta tạm thời không thể phát hiện ra ta đã động vào chỗ khác.” Mộ Sơ Lương chủ động giải thích.

Hai người sống vai bước tiếp, Mộ Sơ Lương tiếp tục giảng giải: “Hiện tại ai cũng đoán chúng ta sẽ đi qua cầu, cho nên thế lực của Tô Châu nhất định đều tập trung ở đầu cầu, như vậy nhà giam ở trên đảo nhất định sẽ không có nhiều người trông chừng, vừa hay chúng ta có thể nhân cơ hội này để cứu những người đó ra.”

Vân Khâm ngộ ra, đối mặt với người của Thập Châu, họ lấy ít địch nhiều nhưng Mộ Sơ Lương vẫn chẳng hề lo lắng, có lẽ là vì ngay từ đầu y chưa từng có ý định lấy ít địch nhiều.

Từ đầu y đã muốn cứu người, chỉ có cứu những người bị giam ra thì họ mới có thể mượn lực đối kháng với Thập Châu hiện tại và cả vị đảo chủ thực lực khó lường đó thôi. Không thì chỉ với năng lực của hai người họ chẳng có cách nào để đánh nhau với toàn bộ Thập Châu cả.

Mộ Sơ Lương thấy vẻ mặt Vân Khâm thì biết nàng đã hiểu rõ, bèn lôi từ đâu ra một vật kêu leng keng: “Tình cờ sao trong tay ta có mấy xâu chìa khóa, chắc có thể mở được cửa nhà giam Tô Châu, chúng ta có thể đi thử một tí xem sao.”

“Sur huynh.” Nghe tới đây Vân Khâm cũng hết nhịn nổi, nàng nhìn trừng trừng vào mấy xâu chìa khóa trong tay Mộ Sơ Lương, lắp bắp nói: “Những thứ này, không lẽ cũng...”

“Ta chỉ tiện tay lấy của Hoa Chi thôi.” Mộ Sơ Lương ngừng chân, quay đầu nhìn sang Vân Khâm, vẻ áy náy càng đậm nét hơn.

“...” Lúc này Vân Khâm lại cảm thấy cần rút thay cho Hắc Y, vì sau chuyện này Vân Khâm thật tình không biết đời này Hắc Y còn dám nhận mặt Hoa Chi nữa không đây.

Hai người cách đỉnh núi không còn xa nữa, Mộ Sơ Lương thấp giọng sắp đặt vài chuyện với Vân Khâm xong thì cả hai đều không hẹn mà cùng lắng lại.

Khi nghe tới đây Vân Khâm rút cuộc cũng đã hiểu ra tại sao ban đầu Mộ Sơ Lương lại nói, nếu cho người trong thiên hạ biết được bộ mặt thật của y thì họ nhất định sẽ sợ y.

Thông minh mưu mẹo thế này hỏi ai mà không sợ chứ.

Mộ Sơ Lương như phát giác ra tâm tư của Vân Khâm, cất giọng bắt đầu đi: “Thấy ta rất đáng sợ sao?”

Vân Khâm chớp mắt, đứng dưới ánh sao nghiêm túc nhìn thẳng vào Mộ Sơ Lương, lắc đầu.

Đối với người ngoài thì có lẽ là thế thật, nhưng đối với Vân Khâm thì không hề. Vì nàng chẳng tài nào xem Mộ Sơ Lương là kẻ địch được, mà chỉ có vô cùng tín nhiệm thôi, ở cạnh y nàng có gì phải sợ?

“Sur huynh làm cho người ta thấy rất an tâm.” Vân Khâm nói.

Chỉ cần ở cạnh y thì có thể phó thác cả tính mạng mà chẳng chút sợ hãi, chẳng hề bán khoán, những lời này Vân Khâm không nói ra.

Mộ Sơ Lương bật cười, đáy mắt lấp lánh như sao sáng của y phản chiếu bóng hình của Vân Khâm, y kéo dài âm cuối “Ừ”, rồi hươ hươ linh thạch trong tay: “Vậy chúng ta lên đường thôi.”

Nói rồi y cầm lấy cổ tay Vân Khâm, hai người đi tới bên vách núi. Tiếng gió như rít gào, bóng cây sau lưng đông đưa nghiêng ngả, Mộ Sơ Lương rút linh lực vào trong linh thạch, ngay sau đó linh thạch bỗng phóng ra hào quang trong vắt, nổi sau đó là tiếng gió vang dậy và tiếng rừng cây rì rào va đập, một bóng đen đồ sộ bất ngờ đáp xuống từ trời cao, đậu trước mặt hai người.

Đó là một con cự điều đỏ thẫm xoe rộng đôi cánh thật dài, nằm rạp xuống trên mặt đất, dường như đang đợi Vân Khâm và Mộ Sơ Lương bước lên.

Mộ Sơ Lương nắm tay Vân Khâm dắt nàng tới trước con cự điều, đưa Vân Khâm lên xong y mới sờ vào đầu của cự điều, rồi ngồi lên sống lưng của nó. Cự điều dường như hết sức hài lòng với cái vuốt ve của Mộ Sơ Lương, nó kêu lên một tiếng đầy thoải mái rồi đập cánh bay vút lên trời cao.

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Edit: Yunchan

Tối nay gió êm sóng lặng, hướng mắt nhìn xuống từ chân trời xa xôi, núi và nước vạch ra giới hạn rõ ràng, sáng và tối hòa vào làm một, trong khoảnh khắc mọi thứ dường như đều trở nên nhỏ bé khó thể nhận ra.

Con hồng điều bay dọc theo chiếc cầu treo vượt qua bờ biển, có thể nhìn thấy lơ mơ ở đầu cầu bên dưới tụ tập rất đông người của Thập Châu canh giữ, đúng như Mộ Sơ Lương dự đoán.

Song có vẻ chẳng ai ngờ nổi họ sẽ cười hồng điều vượt biển, thế nên chẳng ai buồn ngẩng đầu lên nhìn thử con chim đang lượn vòng trên bầu trời này cả.

Hồng điều đáp xuống một đỉnh núi, Mộ Sơ Lương bước xuống trước, sau đó đỡ Vân Khâm xuống.

Mặt đất dưới chân là đá cứng, Vân Khâm dõi mắt nhìn quanh, thấy cách đó không xa chính là con đường đá, con đường đá này đi thông qua cái hố trũng trên hòn đảo, bốn bề toàn là sơn động lập lòe ánh lửa, mỗi sơn động đều có hàng rào sắt khóa lại, không nhìn rõ tình hình bên trong lắm, nhưng có thể nhận ra trong đó có người.

“Họ ở bên dưới.” Mộ Sơ Lương cũng cúi đầu nhìn, nhanh tay nhét xâu chìa khóa vào tay Vân Khâm: “Muội đi cứu người mau đi.”

Vân Khâm nắm xâu chìa khóa trong tay, nghệt ra một thoáng: “Còn sư huynh?”

Mộ Sơ Lương chưa kịp đáp thì gần đó đã vọng tới tiếng bước chân rầm rập mất trật tự.

Vân Khâm im bất, hiểu ra ngay lập tức.

Cho dù quân tinh nhuệ đã tới đầu cầu trấn thủ hết cả, nhưng số người ở lại canh phòng vẫn chẳng ít chút nào, Tở Châu được xưng là nơi được canh giữ nghiêm ngặt nhất trong cả Thập Châu, tuyệt đối không thể cho họ cứu người dễ thế được.

Mộ Sơ Lương nhìn về hướng tiếng động, cười đáp: “Ta còn vài chuyện phải làm.”

Vân Khâm không muốn để Mộ Sơ Lương đối đầu với nguy hiểm, đang muốn bảo Mộ Sơ Lương đi cứu người còn mình ở lại đây chặn hậu, nhưng Mộ Sơ Lương lại nghiêm mặt nói: “Sư muội, chỉ có muội mới cứu người được thôi.”

Nói rồi chưa đợi Vân Khâm cự lại câu nào, giọng y đã dịu lại: “Đi đi.”

Trong khi hai người nói chuyện, tiếng gió bén ngót và tiếng bước chân dồn dập đã ngày một gần hơn, Vân Khâm liếc về hướng bóng đêm chập choạng phía bên kia, rồi không bướng bỉnh nữa, chỉ nhẹ nhàng gạt đầu rồi cắn môi giao Uẩn Hoa kiếm cho Mộ Sơ Lương, xong xuôi mới cầm xâu chìa khóa lật đật phóng về hướng nhà giam.

Ngay khi Vân Khâm quay lưng chạy đi, một lực đánh cực mạnh đã bổ thốc tới từ đầu bên kia làm cát bụi bay lên mù mịt, điên cuồng phóng về phía Vân Khâm. Vân Khâm thì cứ như không hề phát hiện thấy động tĩnh sau lưng, vẫn cầm đầu chạy xuống chẳng chút do dự, ngay tích tắc kinh khí kia sắp sửa đập vào lưng Vân Khâm thì kiếm quang ở đầu đột nhiên lóe sáng, một tiếng keng vang lên thanh thúy, trong nháy mắt đã chặn đứng thế tấn công của kinh khí.

Tiếng gió rít lảng xuống, cát bụi mất sức rơi xuống là tả, trong màn bụi mù, Mộ Sơ Lương đã tuốt ra Uẩn Hoa kiếm, liếc bóng đen đứng lẫn trong màn đêm, nói với giọng như cười như không: “Hóa ra là người.”

Mấy chục bóng người lũ lượt bay xuống từ trời đêm, tay lăm lăm vũ khí, muốn vượt qua Mộ Sơ Lương để truy sát Vân Khâm.

Mộ Sơ Lương vẫn không lùi nửa bước, chỉ bất ngờ buông tay, Uẩn Hoa kiếm bỗng chốc rạch ra một đường cầu vồng trong màn đêm, rồi găm phập xuống đất đá, dựng lên một bức tường cát dưới ánh lửa, chặn đứng đường đi của bọn chúng.

“Có ta ở đây, các người đừng hòng qua.”

Nếu câu này phát ra từ miệng ai khác thì có lẽ sẽ vô cùng ngạo mạn, nhưng nét mặt của Mộ Sơ Lương khi thốt ra câu này lại rất đối bình thản, cứ như y

chỉ đang trần thuật một lẽ hết sức đương nhiên vậy.

Song ngay lúc này, ở đầu kia của bóng đêm, trong bóng râm vượt ngoài tầm chiếu sáng của ánh lửa, có ai đó bật cười khề, thông thả bước ra.

“Biết ta ở đây rồi liệu ngươi còn đủ sức để nói ra câu đó chứ?”

Giọng nói này xuất hiện rất bất ngờ, nhưng cứ như chẳng hề đột ngột chút nào, từ khi đám người này xuất hiện thì Mộ Sơ Lương đã luôn nhìn về nơi đó, còn bọn Thập Châu chạy tới đây cũng biết rõ, y ở đó, luôn ở đó, tuy không xuất hiện nhưng chẳng ai có thể coi thường sự tồn tại của y.

Đó là một người đàn ông vạm vỡ thanh sam khó thể đoán được tuổi tác, y bước ra từ bóng tối và đi vào phạm vi chiếu sáng của ánh lửa.

Mi mắt của y nom rất đôi bình thường, nhưng nốt ruồi hình giọt lệ nơi khóe mắt lại tô điểm cho toàn bộ ngũ quan, y chẳng đem theo bất kỳ loại vũ khí gì, nhưng mi mắt thì bén ngọt như dao.

Y dùng ánh mắt đó để nhìn Mộ Sơ Lương.

Mộ Sơ Lương chậm rãi hạ tay xuống, trong khi tay phải vẫn nắm chặt bao kiếm, nét mặt vẫn như thường, nụ cười cũng chẳng thay đổi, chỉ nhẹ gật đầu với người trước mắt: “Đã lâu không gặp, Bách Lý tiên sinh.”

*

Vân Khâm không rõ hiện tại Mộ Sơ Lương phải đối mặt với bao người, cũng không biết kinh khí đánh tới sau lưng mình rốt cuộc là do ai ra tay, nàng chỉ biết nếu Mộ Sơ Lương muốn nâng đi ngay lập tức, thì nàng sẽ không hề do dự. Nàng nhất định phải cứu người ra thật sớm, có thể nàng mới nhanh chóng dẫn cứu viện về giúp Mộ Sơ Lương được.

Nàng hiểu rõ điều đó, và Mộ Sơ Lương cũng hiểu rõ.

Chạy xuống khỏi đỉnh núi chưa được bao lâu Vân Khâm đã gặp được mấy căn phòng giam. Căn phòng ở đây đêm nay quả thật rất lỏng lẻo, cách một khoảng chỉ có mấy tên hộ vệ trông chừng, tuy Vân Khâm không có Uẩn Hoa kiếm trong tay nhưng vẫn có kiếm ý, nàng ngưng tụ kiếm ý ở đầu ngón tay, dùng kiếm ý mà mình học được từ Mai Nhiễm Y để giải quyết mấy tên hộ vệ kia một cách nhanh gọn, sau đó móc chìa khóa ra bắt đầu thử từ phòng giam mình đang đứng.

Bên trong phòng giam này có mấy người đàn ông trung niên áo quần lam lũ, khi nhìn thấy hành động của Vân Khâm họ đều nhìn nàng với vẻ nghi hoặc, như kiểu không biết chuyện gì đang xảy ra.

Mộ Sơ Lương không trộm nhăm, đây chính xác là chìa khóa nhà giam, để cho tiện, trên mặt chìa khóa thậm chí còn đánh ký hiệu. Vân Khâm lần theo ký hiệu nhanh chóng tìm được chìa khóa chính xác của căn phòng giam này, “Cách” một tiếng, ổ khóa mở bật ra, hàng rào sắt bám bụi cuối cùng cũng hé ra một khe hở.

Nghe thấy tiếng động này, mấy người trong phòng giam chợt cứng đờ cả người, cứ như đã hóa ngọc.

“Ta tới đây để cứu mọi người, mọi người theo ta.” Vân Khâm không dông dài mà đẩy phất cửa phòng giam ra, nói ngắn gọn với mấy người bên trong.

Họ trở mắt nhìn nhau, vẫn còn ngơ ra tại chỗ, mãi tới khi Vân Khâm lên tiếng giục lần nữa thì một nam tử có gương mặt trẻ thơ và làn da trắng bệch mới đứng dậy, thấp giọng hỏi dò: “Cô là... ai?”

Có người khoi mào rồi, những người còn lại cũng thi nhau hỏi theo.

“Chẳng lẽ là người Văn trưởng lão phái tới cứu bọn ta?”

“Lão khốn Lương Ung đó chết rồi à?”

Vân Khâm nghe tới đây thì hơi ngạc nhiên, vì Lương Ung chính là tên cún con của đảo chủ Thập Châu đương nhiệm.

Chữ thế thì nàng biết mình cứu đúng người rồi, vội vàng nói rõ ý đồ với họ, rồi mới hỏi: “Những người còn lại bị giam ở đâu?”

Họ nghe xong lời giải thích vắn tắt của Vân Khâm thì cũng hiểu được đại khái, lập tức phản ứng cực nhanh: “Bọn ta dẫn cô đi tìm!”

Khổ nỗi họ chỉ mới đi được mấy bước thì lại bất ngờ dừng chân, một người trong số đó hơi biến sắc: “Chúng ta bị hạ độc, hiện tại linh lực đã bị phong bế hết rồi, sợ là dù có ra khỏi nhà giam này thì cũng không thoát khỏi hòn đảo này...”

Nghe vậy, óc Vân Khâm đột nhiên lóe sáng, tức tốc vận linh lực dốc cả đồng thuốc từ trong chiếc vòng tay bạc ra, hỏi vội: “Các người nhìn thử xem trong này có thuốc giải không?”

Mấy người cúi đầu lục lọi, quả nhiên chẳng bao lâu đã tìm được thuốc giải trong mớ đó. Số lượng thuốc giải không ít chút nào, ban đầu Vân Khâm không hiểu tại sao Mộ Sơ Lương lại đồng ý ở lại trong ngục lâu Viêm Châu nghĩ xả hơi lâu như vậy, giờ nghĩ lại mới biết Mộ Sơ Lương đã lường trước là thế nào cũng dùng rồi. Nàng ním môi chia thuốc giải cho từng người, rồi chia luôn cả chìa khóa: “Chúng ta chia nhau ra cứu người đi.”

Nơi đây cực lớn, với sức một mình thì muốn cứu hết mọi người ra trong một nốt nhạc là điều không tưởng, trong khi lòng dạ nàng vẫn còn đang lo cho Mộ Sơ Lương còn trên đỉnh núi, chẳng biết y có thể cầm cự được bao lâu nữa.

Nàng nhất định phải mau mau chạy về, dùng tốc độ nhanh nhất có thể để chạy về.

Vân Khâm phân phát thuốc giải và chìa khóa xong bèn chạy đi cứu người. Bên dưới vẫn còn khá nhiều hộ vệ trông giữ, nhưng được cái những người được cứu ra đã dần hồi lại linh lực, đủ để đối phó với mấy tên canh phòng. Trong phút chốc mọi người đều đổ về dưới hồ, tiếng cửa sắt bị đẩy ra ngày một dồn dập, tiếng bước chân và tiếng hô hoán cũng ngày một vang dội, nhưng nét mặt Vân Khâm vẫn chẳng giãn ra chút nào, tay chân không hề ngơi nghỉ mà cứ đi mãi tới trước, cho tới khi nhìn thấy ánh lửa cuối cùng.

Tiếng huyền não dội lại bốn bề, càng ngày càng có nhiều người được cứu ra, và cũng càng nhiều hộ vệ tủa đến, cả nhà ngục Tổ Châu khơi mào trận chém giết tung bừng, trong khi Vân Khâm cứ dẫn mọi người mãi miết đi xuống, tới thẳng nhà ngục u ám cuối cùng.

Ở đó hắt lên ánh nước sóng sánh, song nó không phải là màu xanh của nước mà là màu vàng óng ánh. Ở giữa ao vàng lơ lửng một cái lồng sắt to tướng, bên trong lồng có một người đang ngồi.

Là một ông lão gầy guộc áo đỏ, mái đầu bạc phéch.

“Canh trưởng lão ở trong đó!” Những người theo cạnh Vân Khâm, khi nhìn thấy người đang bị nhốt trong lồng sắt thì nôn nóng ra mặt.

Trong tay Vân Khâm còn lại chiếc chìa khóa cuối cùng, có lẽ nó là chìa khóa của chiếc lồng sắt ấy, nhưng cái ao nước vàng óng này đúng là quái dị, Vân Khâm toan bước lên thì bị một người sau lưng kéo lại: “Trong cái ao đó là cực độc do Sinh Châu đưa tới, không được dính vào nó, cô nương cẩn thận!”

Vân Khâm trầm ngâm, dừng bước lại không tiến lên nữa, chỉ đưa mắt nhìn người ở giữa cái ao xa xa.

Ông lão nọ cũng đang nhìn Vân Khâm, sắc mặt ông ta lạnh lẽo băng giá, thậm chí còn tỏa ra nét kiêu ngạo, chẳng có vẻ gì là vui sướng khi sắp được cứu cả, ông ta chỉ nhìn xoáy vào Vân Khâm với đôi mắt thâm trầm, chẳng biết đang suy tư điều chi.

Cái ao này rất lớn, tất cả mọi người đều đang dán mắt vào nó, trong những người được cứu thoát này chẳng thiếu gì cao nhân đã vượt qua lục cảnh, thế mà chẳng ai có thể vượt qua cái kim trì ma quái này, dĩ nhiên Vân Khâm cũng đành bó tay.

Mấy tên hộ vệ cuối cùng đã bị xử gọn, nhưng sắc mặt mọi người vẫn chẳng khá hơn là bao, bởi vì ngay lúc này, những pháp trận bày bố bên bờ kim trì đột nhiên dao động phát ra ánh sáng đỏ thẫm.

Con rung chuyển truyền tới từ sâu dưới lòng đất, kim trì bắt đầu nổi sóng, hắt mạnh nước trong ao lên không trung, ngay tức tốc cháy thành một đóa hoa lửa rực rỡ, rồi tan thành khói xanh mất dạng. Nhà ngục cũng rung chuyển theo con địa chấn, chỉ có người trong lồng là vẫn khoanh tay lạnh lùng nhìn đám đông trên bờ.

Trận pháp ngày một sáng, vài cột sáng bất ngờ chiếu xuyên từ bầu trời xuống pháp trận dưới mặt đất. Trong hào quang sáng lóa, vô số bóng người bắt đầu nổi lên từ giữa trận pháp, mỗi chiếc bóng đều mang theo hơi thở mạnh mẽ chết chóc, uy áp đáng sợ cuốn tới lật trời, ép cho nhóm Vân Khâm phải lùi nhanh mấy bước.

“Người của Lương Ung phái tới!”

“Thiết lao thập tam vệ!”

“Vân Khâm cô nương cẩn thận!”

Trong tích tắc, mọi người trắng bệch mặt mày, loạng choạng chực ngã, như khó thể nào đứng thẳng người nổi.

Tu vi của Vân Khâm không hề cao hơn họ, thậm chí còn chẳng bằng ai, nên nàng phải lui lại tận mấy bước, cũng nhìn thấy bóng người xuất hiện bên trong trận pháp.

Mười ba tên mặc khôi giáp đen kỳ dị đứng sừng sững ở bốn góc kim trì, mặt mũi của chúng giấu kín mít bên dưới khôi giáp nên chẳng nhìn ra biểu cảm, chỉ thấy độc một đôi mắt, trong mắt là một màu đen nhánh, không phản chiếu dù là chút ánh sáng.

Vân Khâm rét run toàn thân, lần đầu tiên trong đời ngửi được mùi tử vong.

Đó là những kẻ mạnh thật sự, là công cụ giết chóc, Vân Khâm không tài nào tìm được tí sơ hở trên người chúng, bởi vì chúng không hề có sơ hở.

Chúng yên lặng giây lát, sau đó bước tới gần nhóm Vân Khâm.

Hơi thở chết chóc phả vào mặt.

Vân Khâm không lui nữa, vì mọi người đều không lui, khi bọn hắc y bước tới, những người vừa được cứu đã đẩy Vân Khâm ra sau lưng để bảo vệ.

“Vân Khâm cô nương, cô đi trước đi!” Người lên tiếng là nam tử có gương mặt trẻ thơ được Vân Khâm cứu ra đầu tiên, hắn quay lại mỉm cười với Vân Khâm, sau đó quay người xách thanh đao mà hắn mới đoạt được từ tay một tên hộ vệ lên: “Chúng ta phải cứu thoát Canh trưởng lão rồi mới đi.”

Những người còn lại không nói gì, nhưng ai nấy đều không có ý định rời khỏi đây hết như hần.

Vân Khâm không biết vị trưởng lão đó có ý nghĩa ra sao với họ, nàng cũng chẳng kịp hỏi, bởi vì lúc này một bóng đen đã âm thầm nhập vào nhóm người như luồng gió lạnh.

Đêm khuya se lạnh, ánh lửa át mất ánh sao trên đầu, bầu trời trên cao chỉ còn một màu đen sâu hun hút, tầm mắt Vân Khâm trong phút chốc cũng tối sầm xuống như bầu trời đó, rồi bất thành linh, đêm tối vỡ tan tành, một dòng máu đỏ bắn phụt ra trong nhóm người trước mặt.

Tên hắc y nhân vừa trờ tới đã xé nát một người!

Trong thoáng chốc đám đông chợt tản ra, một tên hắc y nhân khác cũng lao tới, sau đó càng nhiều ánh đỏ phụt ra hơn, như hoa lửa mà cũng như hồng liên, thể lương tốt cùng.

Mắt Vân Khâm mở to tròn trũng, lạnh buốt từ tận máu thịt xương tủy, đối mặt với bọn người này nàng hoàn toàn không có cửa thắng, dù cho tất cả mọi người ở đây hợp sức lại e rằng cũng không thắng nổi.

Bóng đen lại lướt tới, lại có thêm một màn sương máu bắn phụt ra, bọn hắc y nhân này không cầm theo vũ khí mà lấy chính móng tay thay cho lưỡi dao bén ngót, chúng coi mạng người như cỏ rác, chẳng chút lưu tình!

Nhưng Vân Khâm không thể đi, nàng vẫn chưa cứu được ai cả, còn chưa dẫn họ thoát khỏi đây, nếu đi bây giờ thì đừng mong cứu được ai nữa, bất kể là những người ở đây hay là Mộ Sơ Lương trên đỉnh núi. Nàng nhất định phải đưa người thoát khỏi đây, chỉ có vậy thì họ mới còn khả năng đi tiếp.

Vân Khâm cắn môi, nhặt thanh đoản đao dưới đất lên, lấy đao làm kiếm vận dụng kiếm quyết của Mai Ảnh kiếm, kiếm ý quết tới điên cuồng, đánh thốc về phía một tên hắc y nhân nhanh như chớp.

Tên hắc y nhân này chẳng buồn liếc tới Vân Khâm, chỉ vờ móng tay nhuộm máu sang đánh nát trường đao bằng một chưởng, bắn trả lên đỉnh đầu Vân Khâm.

Vân Khâm cắn răng tránh, nhưng đến đây nàng lại tuyệt vọng phát hiện một chưởng của tên đó trông thì chẳng hề biến hóa, nhưng lại khiến người ta khó lòng tránh né.

Bị ép vào đường cùng, nàng không biết thuật khổng huyết của Tiêu gia có hữu dụng vào lúc này hay không, tóm lại cứ thử đại một lần. Mắt nàng lập tức lóe hàn quang, một đạo kiếm khí cắt rách đầu ngón tay, đang muốn xuất thủ thì bỗng nghe thấy một tiếng động nặng nề, một người đã lao tới trước khi tên hắc y nhân ra đòn, chặn Vân Khâm ở sau lưng.

Người nọ làm giảm đi hơn nửa chưởng thế, nhưng vẫn kéo theo Vân Khâm ngã lui về sau, hai người vội vàng thoái lui, khéo thế nào lại ngã ngay bên bờ kim trì.

“Vân Khâm cô nương!” Đoàn đao tuốt khỏi tay người nọ rơi tõm vào trong ao, ánh lửa đột nhiên bùng lên hóa đoàn đao thành một luồng khói xanh, thế nhưng hần không màng để tâm, chỉ vội vàng quay đầu đánh mặt nói: “Cô đừng xen vào chuyện của bọn ta, đi mau đi!”

Vân Khâm im lặng, người ra tay cứu nàng vẫn là nam tử có gương mặt trẻ thơ đó, hần giờ tay lên đây Vân Khâm ra, Vân Khâm bị hần đẩy lùi hai bước thì dừng lại, đầu ngón tay bị cắt rách ban nãy chợt rỉ máu, nhỏ vào kim trì bên cạnh.

Vân Khâm như cảm giác được gì đó nên không nhìn người nọ nữa, chỉ dõi mắt theo giọt máu tươi đỏ, nhìn máu tan vào trong ao, nước ao óng ánh vàng hơi nhuộm đỏ, nhưng chốc lát sau đã biến mất.

Trận chém giết vẫn còn tiếp diễn, Vân Khâm nghe thấy những âm thanh đó mà nét mặt dần biến hóa.

Nam tử nọ khuyên Vân Khâm không xong, rốt cuộc cũng thờ dài một tiếng, quay lại nhập vào cuộc chiến. Năng lực của những người mới được cứu ra chưa hồi phục hoàn toàn nên dĩ nhiên không phải đối thủ của bọn hắc y nhân, chỉ trong chớp mắt đã có thêm mấy người bỏ mình, hóa thành một vũng máu tươi. Nam tử nọ bị mất đao cũng chẳng hề sợ hãi, nhanh chóng đổi sang dùng quyền cước đối kháng, nhưng chẳng mấy chốc đã có dấu hiệu bại trận.

Rồi xoạt một tiếng, một tên hắc y nhân thẳng tay cào rách vai y, sau đó dẫn lên một bước nhìn nam tử té ngã dưới đất, vung tay lên định tung một đòn quyết định.

Một chưởng hạ xuống lẽ ra phải khuấy lên một màn sương máu.

Thế mà lần này tay của hắc y nhân không hạ xuống.

Vì một tia kim quang thỉnh linh bắn vọt tới, rơi lên bàn tay hắc y nhân.

Đó là một tia kim quang cực mảnh, mảnh hết như một sợi chỉ thêu, nó bắt ngờ lướt qua bầu trời đêm rồi xuyên qua bàn tay của hắc y nhân một cách nhẹ tênh.

Im lìm không tiếng động, nhưng tiềm tàng chết chóc.

Ngay khoảnh khắc yên lặng này, chỉ nghe “Phụt” một tiếng, trong bàn tay của hắc y nhân đột nhiên phóng lên một ngọn lửa ánh kim bông rất!

Ánh lửa sáng lòe, rực rỡ hơn tất cả ngọn đèn dầu trên giá gỗ chung quanh, chênh lệch hệt như trăng và sao, nó bùng lên trong phút chốc khiến tất cả mọi người đồng loạt sững lại, nhìn qua.

Tên hắc y nhân kia sững sờ giây lát, chưa kịp có hành động gì thì ánh lửa đã tỏa ra bao bọc lấy hắn, ngay sau đó, hắn rã tan thành tro bụi.

Bầu không khí lập tức im phăng phắc, chỉ nghe thấy tiếng gió thổi phát qua ngọn lửa vọng tới tiếng reo lách tách, và tiếng bụi rơi lên mặt đất.

Sau đó tầm mắt mọi người dịch chuyển, nhìn về điểm xuất phát của tia kim quang ấy.

Người đứng ở đó là Vân Khâm, vô số ánh sáng chớp chòn bên cạnh nàng, nét mặt nàng đanh lại, môi mím rất chặt, nhìn chăm chăm vào hơn mười tên hắc y nhân còn lại, chậm rãi dần lên một bước.

Bên thân nàng còn vờn quanh vô số giọt nước ánh vàng, tỏa ra khói xanh và ánh lửa.

Đó là nước trong kim trì, bây giờ nó là vũ khí của nàng, là vũ khí đáng sợ nhất.

Lúc này chẳng ai phát hiện ra, trong chiếc lồng sắt cách đó không xa, vị trưởng lão hồng y ngồi bên trong thoát cái đã trắng bệch mặt mày, ông ta đứng dậy, tầm mắt cuối cùng cũng rơi lên người Vân Khâm, không dời đi dù một giây, đôi môi ông ta khẽ rung, mái tóc bạc tung bay, ánh mắt như bốc cháy.

*

Cũng như người bên dưới chân núi không biết trên đỉnh núi đang xảy ra chuyện gì, người trên đỉnh núi cũng không biết tình hình dưới núi ra sao.

Trên đỉnh núi đã nằm la liệt rất nhiều thi thể, chúng ngổn ngang trên đất đọng lại thành một vũng máu nhỏ.

Mà đứng giữa vũng máu đó là Mộ Sơ Lương.

Bộ y phục vốn tinh tươm của Mộ Sơ Lương đã dính đầy máu tươi, có điều khi khoác lên người y lại chẳng hề có cảm giác nhếch nhác thảm hại. Y che miệng ho nhẹ, máu chảy thành dòng qua kẽ ngón tay, thế mà ánh mắt vẫn đăm nhiên như muôn thuở, bình thản nhìn nam tử đối diện.

“Ngươi sợ ta chứ?” Người bị Mộ Sơ Lương nhìn nhếch mép cười nhạt, y bước lên một bước, ánh mắt bén ngót như đao miết qua người Mộ Sơ Lương.

Mộ Sơ Lương ho khan, giọng rất thấp, vừa ra khỏi miệng đã tan đi theo gió: “Thế gian này hỏi ai không sợ Bách Lý tiên sinh.”

Tuy y nói thế, song giọng nói chẳng có vẻ gì là sợ hãi, mà nét mặt của người được xưng là Bách Lý tiên sinh kia cũng không thấy tí biến hóa nào.

Cười khẽ một tiếng, Bách Lý tiên sinh nói với Mộ Sơ Lương: “Ngươi sắp chết.”

Tiếng ho khan của Mộ Sơ Lương hơi chững lại, vai run khẽ, cúi đầu giấu nụ cười vào bóng tối.

Bách Lý tiên sinh không nhìn thấy nụ cười của y, chỉ nghe y thấp giọng nói: “Người Thập Châu các người đúng là rất giống nhau.”

“Hửm?” Bách Lý tiên sinh nhướn mày.

Mộ Sơ Lương lại ho khan: “Cách nói chuyện giống hệt nhau.”

“Ngươi đang kéo dài thời gian?” Bách Lý tiên sinh không đếm xỉa tới lời y nói, chỉ hỏi nhỏ.

Mộ Sơ Lương chợt ngừng đầu lên, đưa tay lau máu ở bên mép: “Ngươi cũng vậy.”

“Người ta mang tới đều bị ngươi giết cả rồi, thế mà ngươi vẫn không dám động thủ với ta.” Bách Lý tiên sinh cất giọng nhạt nhẽo: “Xem ra là bệnh nặng lắm rồi nhỉ.”

“Ta đã bệnh nặng thế này mà ngươi còn chưa chịu ra tay với ta.” Mộ Sơ Lương đáp trả: “Ngươi đang sợ điều gì sao?”

Bách Lý tiên sinh chùng xuống.

Hồi lâu sau y mới đáp: “Ngươi thử đoán xem người ta đợi sẽ tới trước, hay người ngươi muốn chờ sẽ tới trước đây?”

Mộ Sơ Lương không trả lời câu hỏi này.

Vì đáp án đã có ngay sau đó.

Tiếng chim hót bỗng nhiên vang dậy cả thính không, cánh đập phần phật khuấy tung cát đá, mà trong màn cát bụi che mờ tầm mắt này, vô số con chim lượn quanh bốn phía, vô số bóng người giáng xuống từ trên trời, vô số tia sáng lạnh lóe lên ngay sau đó, tất cả bao vây lấy Mộ Sơ Lương.

Chương 43

Edit: Yunchan

“Xem ra là người thua rồi.” Bách Lý tiên sinh bật cười khê, rào bước băng qua đám đông, rồi dừng chân cách Mộ Sơ Lương tầm mười bước.

Y không bước tới nữa, Mộ Sơ Lương bèn đưa mắt dạo quanh vòng vây: “Bát đại cao thủ của Phụng Lâm châu, đệ tử tinh nhuệ của Nguyên Châu, cường giả của Lưu Châu, xem ra Bách Lý tiên sinh đã chuẩn bị giết ta rất lâu rồi thì phải.”

“Biết đối thủ là người, nên dĩ nhiên phải chuẩn bị kỹ thêm một chút chứ.” Bách Lý tiên sinh nhướn mày đáp.

Mộ Sơ Lương bật cười, Bách Lý tiên sinh không đọc ra ngụ ý ẩn giấu đằng sau nụ cười này, nhưng y biết Mộ Sơ Lương hiện tại không ung dung được như bề ngoài.

Chỉ chốc lát sau, nụ cười của Mộ Sơ Lương đã tắt, ngoài đầu nhìn về phía sơn đạo sau lưng mình, chỉ tiếc sau lưng y vây đầy người của Thập Châu, tầm mắt bị giới hạn nên không thể nhìn rõ tình hình dưới hồ sâu trong sơn cốc sau lưng: “Tất cả cao thủ đều đã tới, nhưng thiết lao thập tam vệ Tô Châu đại danh鼎鼎 lại không ở đây.”

Tầm mắt của Bách Lý tiên sinh vẫn dừng trên mặt Mộ Sơ Lương không xô dịch, cất giọng thông dong: “Người phải biết nguyên nhân chứ.”

Mộ Sơ Lương lăm bắm: “Vì chúng ở bên dưới.”

Bách Lý tiên sinh tiến tới một bước: “Ván này người nên thừa nhận ta thắng thì hơn.”

Tiếng bước chân của y rất nhẹ, nhưng trong không gian yên tĩnh lại vang lên rõ mồn một, gót chân y còn chưa hạ xuống, Mộ Sơ Lương đã quay đầu lại.

Chẳng hiểu sao, một bước này của Bách Lý tiên sinh lại không thể giấu xuống.

Mộ Sơ Lương như chẳng quan tâm tới tình cảnh trước mắt: “Không sao cả, ta có thể chờ.”

Câu này của y phát ra rất khê, khê hết như tiếng bước chân của Bách Lý tiên sinh vậy, khi thấy Bách Lý tiên sinh cau mày, y bèn lặp lại: “Trước khi họ tới, ai thắng ai thua vẫn chưa chắc đâu.”

Bách Lý tiên sinh phì cười.

Tiếng cười của y cộc lốc và có vẻ kiềm chế, nghe ra không giống như đang cười mà như đang ho khan, y híp mắt nói: “Người tưởng lũ bên dưới và sự mưu của người có thể địch nổi Thiết Lao Thập Tam vệ ư?”

Dứt lời, y bèn đánh mắt sang bên, mấy trăm tên vây quanh Mộ Sơ Lương chợt cất bước áp sát, đao kiếm tóa ra sát khí ngùn ngụt, dù cho bốn bề là ánh lửa hùng hực thì cũng không đẩy lùi được khí lạnh.

“Người vẫn nghĩ là mình có thể chống đỡ được tới khi chúng chạy đến sao?”

Câu này vừa dứt, hướng gió bốn phía lập tức đổi chiều, một tiếng rít vang lên rõ rệt, thoát cái hàn quang đã trờ tới trước mặt Mộ Sơ Lương.

Mộ Sơ Lương chẳng hề tránh né, thậm chí còn không động đậy, trong khi Uẩn Hoa kiếm thì đã cảnh giác từ lâu, tức tốc bay vọt ra khỏi bao kiếm, choang một tiếng, hàn quang đã bị Uẩn Hoa kiếm hắt văng ra đất, Uẩn Hoa kiếm cũng chẳng quay về bao mà chỉ trôi lơ lửng bên cạnh Mộ Sơ Lương, để lộ lưỡi kiếm sắc bén, dường như có thể tấn công kẻ địch bất cứ lúc nào.

Đến đây Mộ Sơ Lương mới bắt đầu cử động, y chắn ngang bao kiếm trước ngực, trường kiếm rõ là đã tuốt khỏi bao, nhưng y lại đưa tay làm ra động tác rút kiếm với cái bao rỗng, đoạn thu lại nụ cười, nghiêm nghị nhìn vòng vây trước mặt: “Không thử... thì làm sao biết?”

Đây là một vấn đề hết sức đơn giản, đơn giản đến mức chẳng cần suy nghĩ.

Ở một phương diện nào đó Mộ Sơ Lương là một người rất sợ phiền phức, đối với y đánh nhau là một chuyện rất phiền, thế nên chuyện nào có thể dùng đầu óc giải quyết thì y tuyệt đối sẽ không đánh nhau, nhưng hôm nay dù có động não thì cũng chẳng ích gì, thôi thì đành phải động thủ vậy.

Mộ Sơ Lương rút kiếm, ánh bạc sáng lóa của Phong Khuyết và kiếm khí lồi lạc của Uẩn Hoa hỗ trợ lẫn nhau, hai thanh trường kiếm lao vào trong vòng vây, khai mào trận đánh!

Bách Lý tiên sinh khẽ cau mày, vừa rồi y nhìn ra Mộ Sơ Lương đã kiệt sức, lẽ ra sẽ không ra tay trước mới đúng, nhưng không ngờ trong tình huống này mà Mộ Sơ Lương còn dốc sức ra tay như muốn đâm đầu vào chỗ chết. Y hơi biến sắc, lòng lấy làm lạ không biết Mộ Sơ Lương đang mưu tính gì, nhưng việc đã tới nước này thì dù Mộ Sơ Lương có mưu mẹo gì thì y cũng chẳng cần phải lo lắng nữa. Nghĩ rồi y lập tức bình tĩnh lại, quay lưng đi hất đầu nói: “Động thủ.”

Lệnh vừa ra, tất cả đều đồng loạt xuất thủ, nhắm thẳng về phía Mộ Sơ Lương ở trung tâm.

Dù cho Mộ Sơ Lương có thông tuệ tới đâu thì thực lực cũng chỉ mới tới cảnh giới Tử Tiêu mà thôi, chưa kể thân thể của y hiện tại quá mức kiệt quệ, còn một thân một mình, đâu có kẻ sách thì cũng chẳng làm được trò trống gì.

Điều này thì không cần xác nhận, vì ngay cả Bách Lý tiên sinh cũng không nghĩ ra được Mộ Sơ Lương sẽ thoát thân bằng cách nào, cho nên y cũng dứt khoát hạ lệnh mà chẳng hề do dự.

Mà đối với mệnh lệnh của Bách Lý tiên sinh, người của Thập Châu cũng chẳng hề chần chừ, chỉ trong khoảnh khắc đao kiếm đã bỏ tới tấp lên bóng người cầm kiếm ở giữa vòng vây.

Mộ Sơ Lương ra đòn cực nhanh, trận chiến này cũng không cho phép y chần chừ hay do dự, ngoài vị mình chủ Thiên Cương Minh có thể sánh ngang với quái vật kia thì Mộ Sơ Lương vẫn được coi là người mạnh nhất trong lớp trẻ. Thân hình y di chuyển qua lại trong vòng người, đầu đối mặt với thiên quân vạn mã cũng không mấy sợ hãi. Uẩn Hoa và Phong Khuyết kẻ trước người sau, kiếm pháp y sử dụng cũng tương tự với loại mà Vân Khâm từng sử dụng ở đầu cầu Lưu Châu, đó là Mai Ảnh kiếm quyết, nhưng so với kiếm pháp của Vân Khâm thì nó lại ác liệt hơn rất nhiều.

Trong chớp mắt đã có gần mười tên gục dưới kiếm của Mộ Sơ Lương.

Mộ Sơ Lương vẫn không dừng lại, thậm chí bỏ mặc cả máu tươi đang ứa ra ở khoeo môi, trong lúc bóng người dịch chuyển đã vung kiếm vào vòng vây một lần nữa.

Sắc mặt Bách Lý tiên sinh sa sầm, như không ngờ rằng trong tình huống này mà Mộ Sơ Lương vẫn có thể giết người trước mắt mình. Y tiến lên một bước, ông tay áo quét nhẹ, một tia sáng bạc cực mạnh đã rời khỏi đầu ngón tay lướt vào trong gió.

Mộ Sơ Lương như đã liệu trước, khi Bách Lý tiên sinh vừa ra tay y đã tức tốc xoay người đỡ. Nhưng kiếm vừa ra nên khó lòng thu thế, Bách Lý tiên sinh đứng ở ngoài cuộc chiến cũng đã thu hết tất cả vào tầm mắt, khi Mộ Sơ Lương trở kiếm không tài nào đỡ được hoàn toàn ám khí của y, đầu ngón tay cầm kiếm của Mộ Sơ Lương khẽ run, Phong Khuyết bỗng tuột khỏi tay. Thứ nhỏ bé đó đâm phọt vào vai Mộ Sơ Lương mà không bị thứ gì cản trở, đẩy y đổ lui lại mất bước làm tung bụi đất dưới chân, tầm mắt nhòe đi, tay che lấy ngực, ho sặc sụa ra tiếng.

Bách Lý tiên sinh bước vào trong vòng người, khoanh tay nhìn người ở trung tâm, lạnh lùng nói: “Thực kiếm là giả, hư kiếm là thật, trò bịp này của ngươi ta đã mò ra từ mười năm trước rồi, hiện ta đã không chê được Phong Khuyết, thử hỏi ngươi còn làm được gì?”

Y vừa nói vừa liếc xuống thanh kiếm bạc rơi trên đất, một tên nam tử trong số đó hiểu ý của Bách Lý tiên sinh bèn nhặt thanh kiếm bạc lên, trao vào tay của Bách Lý tiên sinh.

Bách Lý tiên sinh cầm Phong Khuyết trong tay ngắm nghía chốc lát, rồi nói với về hờ hững: “Thanh kiếm này dầu gì cũng là một vật chết, khó thể sánh được với Uẩn Hoa.”

Khi cất lên câu này lòng bàn tay y chợt tuôn ra một luồng linh lực, rồi một tiếng “Rắc” cực nhỏ vang lên, hào quang của thanh kiếm bạc lập tức tối xuống, chưa đầy bao lâu đã thấy hoa văn trên thân kiếm nổi lên, một con gió thốc qua, Bách Lý tiên sinh buông thông tay, bụi phấn bỗng bay tan ra theo gió, kiếm bạc đã mất tăm.

Mộ Sơ Lương ấn lên chỗ đau, lão đảo đứng thẳng người dậy, toàn thân y đầm máu, máu tươi còn nhỏ giọt xuống đất thành dòng, nhưng nhìn y chẳng có vẻ gì là quan tâm tới nó, vẫn nghiêm gương mặt tái nhợt nhìn về phía Bách Lý tiên sinh, ngay khoảnh khắc Phong Khuyết bẻ nát ánh mắt có một thoáng thay đổi.

Bách Lý tiên sinh không bỏ qua sự biến hóa này của Mộ Sơ Lương, y nhướng mày nói tiếp: “Nếu ta cũng phá nát Uẩn Hoa kiếm thì ngươi còn biết lấy gì để đấu với ta nữa đây?”

Môi Mộ Sơ Lương mím khẽ rồi bỗng bật cười, Uẩn Hoa kiếm trôi lơ lửng bên cạnh Mộ Sơ Lương như cảm nhận được sự biến mất của Phong Khuyết nên thân kiếm cứ run lên bần bật, phát ra tiếng ong ong điếc tai nhức óc.

“Ai bảo ta không có thanh kiếm thứ ba?”

Giọng của Mộ Sơ Lương nhàn nhạt nhưng kiên định không cho phép nghi ngờ.

Trong đám đông có kẻ cau mày, nhận được ánh mắt ra hiệu của Bách Lý tiên sinh thì lập tức xông lên lần nữa, phen này đối mặt với Mộ Sơ Lương một người một kiếm, đòn tung ra lại rất tàn nhẫn!

Bóng người lao tới, Mộ Sơ Lương vẫn cầm bao kiếm trong tay, chỉ đứng bất động tại chỗ nhìn về phía kẻ địch như đã đuổi súc, không hề có ý định né tránh.

Y nâng mắt lên nhìn ra xa.

Nhìn về phía Bách Lý tiên sinh.

Ánh mắt của hai người giao nhau, một người bình tĩnh lãnh đạm, một kẻ yên lặng thu mình, chẳng ai nói gì.

Nhưng cũng trong khoảnh khắc yên lặng này, Bách Lý tiên sinh dường như nhìn thấy trong mắt Mộ Sơ Lương lướt qua ý cười.

Bách Lý tiên sinh đứng chấp tay sau lưng, nhìn thì có vẻ đứng đưng, nhưng trong lòng bàn tay đã kẹp sẵn vài cây ngân châm, mười ngón tay của y miết lấy ngân châm, đốt ngón tay trắng bệch ra. Khi trông thấy nụ cười của Mộ Sơ Lương, trong lòng y bỗng sinh nghi, còn chưa kịp lên tiếng thì bàn năng cảnh giác đã trời dậy, sắc mặt y nhợt nhạt, ngực thót lên, ánh mắt hướng xuống, nhanh chóng phát hiện ra đầu mối.

Bao kiếm vẫn còn trong tay Mộ Sơ Lương.

Từ đầu tới cuối chưa từng thấy Mộ Sơ Lương dùng tới nó, nhưng y vẫn nắm trong tay chưa bao giờ buông.

Hiện tại miệng bao đang nhắm ngay vào Bách Lý tiên sinh.

Cái miệng đen ngòm sâu hút đó nhắm thẳng về phía Bách Lý tiên sinh, như thể sắp sửa có lưỡi dao bén ngọt phóng ra từ bên trong, đâm phập qua ngực y.

Sống lưng Bách Lý tiên sinh lạnh buốt, toàn thân căng thẳng, thần sắc khê biến, y chột lui lại một bước, hét toáng lên với những kẻ đang lao vào vòng chiến: “Cẩn thận!”

Tiếng cảnh báo này của y hết như bút tung xiềng xích trói buộc thiên địa, vừa phát ra thì trên đỉnh núi đã nổ bùng ánh sét sáng lóa, tia sét đỏ đánh ra từ bao kiếm của Mộ Sơ Lương rồi phóng vào màn đêm bao la mịt mù, trông hết như một thanh kiếm khai thiên lập địa, rạch cả đỉnh núi thành hai vùng trời đất.

Trong phút chốc, từ quang bỏ xuống, lũ người vừa tủa lên đã có mấy chục tên biến mất trong luồng sét kinh thiên động địa đó.

Mộ Sơ Lương vẫn đứng tại chỗ, thân hình lão đảo chực ngã, máu tươi như đoá mai đỏ nở rộ trước ngực, nhưng kỳ diệu là y không hề ngã xuống, ánh mắt vẫn dừng ở một nơi duy nhất kể từ khi Bách Lý tiên sinh xuất hiện.

Cát bụi và đất đá trước mặt y bị tia sét vừa rồi đục ra một vết nứt lớn, vết nứt này kéo dài từ dưới chân y tới trước mặt Bách Lý tiên sinh.

Tay của Bách Lý tiên sinh hãy còn lơ lửng trên không trung chưa kịp hạ xuống.

Sắc môi Bách Lý tiên sinh bợt bạc, trán ứa mồ hôi lấm tấm, ánh mắt như kinh hoàng hoảng sợ cũng như tàn nhẫn kiên quyết, nhìn thẳng vào Mộ Sơ Lương, lâu sau đôi tay run run mới chấp lại sau lưng, cất giọng khàn khàn: “Đây cũng là kiếm sao?”

Y không bước tới và cũng không thoái lui, chỉ khóa chặt tầm mắt lên Mộ Sơ Lương, nhìn vào đối thủ đã đấu với mình bao nhiêu năm qua. Chỉ có y biết, nếu lúc này y không lui lại một bước hoặc ra tay chậm một chút, thì có lẽ y đã tan thành khói xanh hết như những kẻ bên trong từ quang đó rồi.

Y đoán hết mọi thứ của Mộ Sơ Lương, nhưng không ngờ đối phương còn giữ lại một chiêu sát thủ này.

May thay chiêu này vẫn bị y phá.

Lòng y sinh ra cảm giác kỳ lạ, nhưng khi thấy Mộ Sơ Lương chống Uẩn Hoa kiếm khuy một gối xuống đất, cơ thể run rẩy ho ra máu, rốt cuộc y mới thờ phào nhẹ nhõm, trầm mặt xuống thả chậm giọng: “Tiếc là ngươi không xuất nổi một kiếm nào nữa rồi.”

Câu này phát ra chắc nịch.

Mộ Sơ Lương đã đuổi sức từ lâu, một nhát kiếm vừa rồi đã dốc kiệt cả tâm thần, ai cũng nhìn ra y tuyệt đối không thể tung thêm một đòn nào nữa.

Thế là dưới ánh mắt ra hiệu của Bách Lý tiên sinh, tất cả lại áp sát Mộ Sơ Lương lần nữa.

Uẩn Hoa kiếm bên cạnh Mộ Sơ Lương phát ra tiếng ong ong nguy hiểm, tựa như đang cảnh cáo.

Nhưng một Uẩn Hoa kiếm không có sự điều khiển của Mộ Sơ Lương lại chẳng thể lọt vào mắt của bọn Thập Châu.

Bách Lý tiên sinh nhìn tình hình này thì biết ngay tới đây là kết thúc. Mộ Sơ Lương lấy thực lực của người mới tới cảnh giới Tử Tiêu để cầm cự với các cao thủ Thập Châu đến tận giờ này, còn đã thương hơn mấy chục người, lại dùng Tử Kiếm giết chừng mười mạng người đã khiến người ta sợ hãi lắm rồi.

May mà người này rốt cuộc cũng phải chết.

Song đúng lúc này, Mộ Sơ Lương trong vòng vây bỗng chống lấy Uẩn Hoa kiếm bằng một tay, ngẩng phắt đầu lên.

Toàn thân chặt vật, trước ngực đẫm đầy máu tươi, sắc mặt trắng hếu như giấy, yếu tới độ chỉ còn một hơi thoi thóp, nhưng y lại ngẩng đầu lên, nhìn về

phía mọi người với ánh mắt thanh minh, khiến người ta không khỏi dừng chân.

Chưa ai quên được một nhát kiếm đáng sợ vừa rồi.

Mộ Sơ Lương đứng dậy, bước chân chênh vênh như thể cả kiếm trong tay cũng không cầm nổi, nhưng y không lui mà chỉ ho nhẹ một tiếng: “Ai bảo ta không thể ra thêm một kiếm?”

“Đã xuất được một kiếm thì dĩ nhiên phải có kiếm thứ hai, còn ngàn vạn kiếm nữa.” Tiếng leng keng lại vang lên lần nữa, tay Mộ Sơ Lương đặt lên bao kiếm, nhướn mày nói: “Các ngươi có muốn thử lại không?”

Không gian lại lặng ngắt như tờ.

Sau đó một tiếng bước chân vang lên.

Bách Lý tiên sinh bước ra từ sau đám người, sắc mặt y lạnh lẽo, giữa mi tâm ẩn giấu hơi thở sắc bén, y thả bước tới trước mặt mọi người, cất giọng lạnh tanh: “Ta lại muốn nhìn thử xem ngươi xuất ra ngàn vạn thanh kiếm này bằng cách nào.”

Vừa nói đầu ngón tay y vừa lóe lên ánh sáng bạc, đã chuẩn bị xong.

Y tin vào phán đoán của mình, Mộ Sơ Lương tuyệt đối không còn sức để xuất kiếm nữa.

Mộ Sơ Lương không đáp lại, giữa mi tâm của y khắc sâu nét mệt mỏi và rã rời, nhưng bờ môi vẫn giữ nụ cười nhạt, cứ như dù đối mặt với thiên binh vạn mã cũng không hề động dung.

Y không xuất kiếm.

Suy cho cùng thì có thể xuất ra ngàn vạn kiếm hay không cũng chỉ mình Mộ Sơ Lương biết, nhưng Mộ Sơ Lương của hiện tại đã không còn sức để làm điều đó nữa, điều này Bách Lý tiên sinh biết rõ.

Mọi thứ cũng nên chấm dứt rồi.

Nhưng vào lúc này, con đường đá dưới chân đột nhiên rung chuyển, bụi bặm tung lên mịt mù, một thứ âm thanh cực nhỏ mà lại sắc bén kỳ dị bất ngờ vọng lên từ dưới vách núi. Hệt như gió lửa qua rừng trúc đề oằn vạn thân cây, hơn ngàn vạn chiếc lá trúc đồng loạt bị cuốn bay rơi rụng.

Sau lưng Mộ Sơ Lương chính là vách núi, y ngoái đầu nhìn xuống.

Bọn Thập Châu đã áp sát tới gần, sát khí ngùn ngụt.

Đầu mày y nhướn lên thật khê, trên gương mặt tái trắng bỗng hiện lên một nụ cười như có như không.

“Kiếm của ta đến rồi.” Mộ Sơ Lương nói.

Gió nổi lên, giọng nói bị thổi bay đi theo gió.

Rồi bất thành linh một tia kim quang đột ngột bắn lên từ trong đáy vực sau lưng Mộ Sơ Lương rồi nổ bùng ra, y đứng sừng sững trước ánh sáng ợp trời, đáng đáp cao ráo, tay áo bay phấp phới, hơn ngàn vạn tia kim quang cực mảnh sa xuống như sao băng, bắn lên ánh lửa và khói xanh.

Hệt như pháo hoa nổ rộ, rực sáng cả thình không.

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44

Edit: Yunchan

Ngay khi nhìn thấy kim quang tỏa ợp cả đỉnh núi, Bách Lý tiên sinh đã thấy mình bại trận.

Thế là sau khi cuống cuống ngăn địch các cao thủ Thập Châu đã tháo chạy tan tác, nháo nhác rời khỏi Tổ Châu theo Bách Lý tiên sinh, cả đảo Tổ Châu lập tức rơi vào tay của Vân Khâm và những tù binh Thập Châu trong trận nội chiến khi xưa.

Nội chiến Thập Châu rốt cuộc đã bùng nổ lần nữa vào lúc này.

Đối với những người bị giam giữ ở Tô Châu, họ chưa từng mơ có ngày sẽ được nhìn thấy ánh mặt trời lần nữa, cũng không ngờ mình có thể đánh lui được bầy cao thủ do Bách Lý tiên sinh lãnh đạo, chiếm cứ Tô Châu.

Mà sở dĩ họ có thể chiếm được Tô Châu một phần là nhờ trong kim trì của Tô Châu có độc thủy sắc vàng có thể đốt cháy mọi thứ, mà Vân Khâm có thể điều khiển nó để ứng chiến. Sau khi cứu Canh trưởng lão ra, y bèn dẫn dắt mọi người tới đỉnh núi để cứu viện, bấy giờ mới có thể đánh cho bọn Bách Lý tiên sinh thua chạy te tua.

Dùng cách nói của Canh trưởng lão thì do Bách Lý tiên dồn hết mọi chú ý lên Mộ Sơ Lương, ấy cho nên mới dẫn tới hậu quả này thôi.

Và cũng tới lúc này, Vân Khâm mới biết hóa ra Bách Lý tiên sinh của Thập Châu là đối thủ nhiều năm của Mộ Sơ Lương, hai người đấu cũng đã được mấy trận, nhưng tới tận giờ này thắng bại vẫn khó mà nói rõ.

*

“Bách Lý Khinh, tên này không hề đơn giản, nắm đó nếu không do hấn bày mưu cho Lương Ung thì bọn ta đã không rơi vào cảnh ngộ này rồi.”

Ánh đèn chao nghiêng, ông lão hồng bào ngồi trước chiếc bàn dài, trên gương mặt chẳng nhận ra chút ưu tư nào, dứt câu rồi ông không giấu nổi tiếng thở dài.

Vân Khâm đứng ở cửa phòng, nhìn Canh trưởng lão mở lời mà giữa chân mày lấp đầy sầu lo hiếm thấy.

“Thế nên bây giờ chúng ta không nên hành động thiếu suy nghĩ.”

Thấy vẻ mặt này của Vân Khâm, Canh trưởng lão hơi nhũn mày, đứng lên: “Không sai, trước đối thủ như Bách Lý Khinh, đi sai một bước chính là thua cả ván cờ.”

Do đó dù mọi người đã chiếm được Tô Châu nhưng chưa từng lui cũng không hề tiến, chỉ từ thủ ở chốn này để chờ thời cơ tới.

Vân Khâm rũ mắt im lặng, đang muốn lên tiếng thì Canh trưởng lão đã cướp lời: “Cô nói mình là người Tiêu gia.”

Nghe Canh trưởng lão đột nhiên hỏi sang việc này, sắc mặt Vân Khâm thoáng thay đổi, ngược mắt lên nhìn ông, gật đầu thấp giọng: “Dạ.”

Canh trưởng lão trầm giọng: “Nhiều năm trước Lương Ung đã từng phái người tới Tiêu gia thanh trừng.”

“Ngoài ta ra Tiêu gia không một ai sống sót.” Giọng Vân Khâm đã hơi khàn, khi nhắc lại chuyện này nét mặt nàng có vẻ vô cùng bình tĩnh, chỉ nhấn mạnh từng chữ: “Vì vậy ta tới đây để tìm hấn đòi nợ.”

Canh trưởng lão nghe Vân Khâm phát ra câu này thì thở dài: “Rốt cuộc Lương Ung cũng nên e sợ rồi.”

Vân Khâm không biết ý của Canh trưởng lão, chỉ lẳng lặng nhìn đối phương, ánh mắt của Canh trưởng lão lướt qua Vân Khâm, lắc đầu nói: “Lương Ung tưởng rằng đã giết sạch người của Tiêu gia nên không cần sợ hãi nữa, nhưng hấn không ngờ rằng vì hành động của mình mà mới có nhân quả tuần hoàn ngày hôm nay.”

Vân Khâm mím môi: “Người Tiêu gia không thủy, nhưng ta không thể.”

Năng lực của huyết mạch tới đời của Vân Khâm thì cứ như mất đi hiệu lực, Vân Khâm không thể thỏa sức điều khiển nước trong thiên địa như những tộc nhân khác, thứ nàng có thể điều khiển chỉ có máu của mình thôi.

Canh trưởng lão nhìn chằm chằm vào thiếu nữ có dung nhan thanh tú dưới ánh đèn, cười khê: “Điều này không chứng tỏ người yếu hơn họ.”

Vân Khâm nghiêm túc nhìn Canh trưởng lão, cảm thấy hình như ông còn lời muốn nói, nhưng Canh trưởng lão lại không hề có ý định nói rõ, hai người nói tới đây thì đã có người bước vào báo cáo tình hình chiến đấu bên ngoài. Hôm nay Tô Châu đã xảy ra biến động, tất cả tù nhân bị giam giữ đã được cứu thoát và chiếm lĩnh toàn đảo, biến động lớn nhường này vậy mà đảo chủ Thập Châu Lương Ung vẫn núp lùm chẳng chịu lộ mặt ra, thậm chí cái vị Bách Lý tiên sinh nợ cũng không tái xuất, chỉ phái người tới tấn công thăm dò ba lần bốn lượt.

Dĩ nhiên mọi chuyện chẳng thể nào đơn giản thế được, đường hậu của Thập Châu hiện đang nằm ở đâu, kế sách của Bách Lý Khinh đến cùng là sao, chẳng ai hiểu nổi cả.

Mà người hiểu cái vị Bách Lý tiên sinh thâm hiểm khó lường đó nhất, chỉ có mỗi Mộ Sơ Lương.

Nghe một thuộc hạ báo lại tình hình chiến cuộc bên ngoài Tô Châu, Canh trưởng lão bèn cau mày nói với Vân Khâm đối diện: “Chẳng hay tình trạng của Mộ công tử hiện thời ra sao?”

Nhắc tới Mộ Sơ Lương ánh mắt Vân Khâm lại tối xuống, lắc đầu ừ rừ: “Vẫn chưa tỉnh lại.”

Mọi người nán lại trấn thủ ở Tô Châu này không lui cũng không tiến đã được hai ngày có lẽ, mà nguyên nhân lớn nhất là do sau khi tàn cuộc chiến hôm đó Mộ Sơ Lương liền hôn mê bất tỉnh, mãi tới giờ này vẫn chưa tỉnh dậy.

Nhóm Vân Khâm tới đây là vì Mộ Sơ Lương muốn tìm món đồ lão đảo chủ để lại có thể đối phó với tân đảo chủ Lương Ung. Nhưng thứ đó hiện đang ở nơi nào, rốt cuộc nó là vật gì thì chỉ có mình Mộ Sơ Lương biết thôi. Trong hai ngày Mộ Sơ Lương ngủ mê man Vân Khâm đã báo lại chuyện này cho nhóm Canh trưởng lão, thành ra họ chỉ còn cách thủ ở đây chờ Mộ Sơ Lương tỉnh lại mới có thể tiến hành bước kế tiếp.

Tiếc là vì kéo dài thời gian cho mọi người mà Mộ Sơ Lương đã bị thương rất nặng, thân thể suy kiệt tới mức này đã gần như đèn cạn dầu, nên chẳng ai đoán được tới bao giờ y mới tỉnh lại.

Tổ Châu khác với chín châu còn lại, nơi đây vốn là một nhà tù rộng lớn, nên bản thân nó đã không phải là nơi dễ chịu để nghỉ ngơi. Mộ Sơ Lương trọng thương hôn mê, mọi người cũng chỉ có thể chọn một căn phòng dành cho cai ngục trông tương đối thoải mái để cho y nghỉ ngơi mà thôi.

Lúc Vân Khâm bước vào phòng trong lòng vẫn còn ôm theo mong đợi, nhưng sự mong đợi đó không hề được đáp lại. Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, Mộ Sơ Lương vẫn nằm trên giường với sắc mặt tái nhợt, hết như dáng vẻ ngủ say mà Vân Khâm đã nhìn quen suốt một năm qua, khác chẳng là gầy hơn và hừ nhọc hơn đôi chút.

Từ khi Mộ Sơ Lương tỉnh lại tới giờ Vân Khâm rất hiếm khi trông thấy dáng vẻ này của y, bởi vì y rất ít khi bộc lộ sự yếu đuối của mình trước mặt nàng, chỉ vĩnh viễn đứng trước mặt nàng, hết như y đã hứa, bảo vệ nàng.

Nhưng rốt cuộc một người kiên cường như Mộ Sơ Lương vẫn phải ngã xuống.

Vân Khâm trầm than thở trong lòng rồi ngồi xuống bên mép giường, tay bưng một chậu nước trong, đặt nó xuống bên cạnh rồi thấm ướt khăn lau mồ hôi lấm tấm trên trán cho Mộ Sơ Lương một cách cẩn thận, sau đó dọn dẹp phòng ốc sơ qua, rồi ra khỏi phòng.

Lúc ở Viêm Châu họ đã thắng được rất nhiều thuốc của Ngụy Chước, những loại thuốc có thể dùng được Vân Khâm đều thử hết lên người Mộ Sơ Lương nhưng vẫn không có tác dụng. Hiện tại ở nơi này không thể tìm đâu ra một đại phu đứng nghĩa, nên dù nàng có lo âu thì cũng chẳng được tích sự gì, huống chi nàng không thể nán lại trong phòng Mộ Sơ Lương quá lâu, bởi vì thể tấn công của bọn Thập Châu chưa hề dừng lại.

Trời đã gần trở sáng, trên mặt biển đã thoáng qua một vạt nắng lấp lánh, lúc Vân Khâm đi tới đỉnh núi hướng mắt nhìn xuống thì nắng ban mai đã nhuộm sáng cả vùng biển.

Để tiện cho việc phòng thủ, bên dưới ngọn núi Tổ Châu vốn có rất nhiều cơ quan, và lại nơi này địa thế cực cao, người ngoài muốn lên tới đây phải vượt qua những cơ quan đó, không thì chỉ có thể cưỡi phi thú tới, và đó cũng là phương tiện đưa Vân Khâm và Mộ Sơ Lương lên đỉnh núi. Song khi đó người Tổ Châu canh phòng lỏng lẻo nên họ mới có cơ hội cứu người một cách suôn sẻ, còn hiện tại tất cả mọi người đều canh giữ ở đỉnh núi này, người ngoài có muốn tới đây thì cũng chẳng còn là chuyện dễ dàng gì nữa.

Cuộc chiến hiện đã gần tới hồi kết, Vân Khâm nhanh chóng hợp sức với mọi người chống địch, chẳng bao lâu, người Thập Châu phái tới dò la đã bị mọi người không chế, nhờ đó trên đỉnh núi đã lấy lại được sự bình yên ngắn ngủi. Vân Khâm hít thở nhìn xuống dưới chân núi, trong khu rừng dưới chân núi vắng tới tiếng lá cây sột soạt như thể có ai đó ẩn nấp, nhưng có khi chỉ là dã thú mà thôi.

Vân Khâm nhìn chăm chăm vào nơi đó, chưa kịp hành động gì thì đã nghe thấy một giọng nói vang lên bên cạnh: “Vân Khâm cô nương, Canh trưởng lão nói gì với cô thế?”

“Vẫn đang chờ.” Vân Khâm nhẹ giọng đáp mà mặt mày vẫn tĩnh bơ: “Sur huynh chưa tỉnh nên chỉ có thể chờ thôi.”

Người vừa lên tiếng hỏi là nam tử có gương mặt trẻ thơ mà Vân Khâm cứu ra hôm ấy, hán tên là Phù Gia. Vân Khâm không nhìn ra độ tuổi của hắn, nhưng lại có cảm giác rất gần gũi, hai ngày qua Vân Khâm tiếp xúc với những người còn lại luôn thấy có gì đó gượng gạo không quen, hoàn toàn khác hẳn khi ở cạnh người này.

Hai người tán gẫu giây lát mà lòng đều hiểu rõ tình hình hiện tại vô cùng tồi tệ, tuy nhiên chỉ có Vân Khâm biết tình trạng hiện giờ còn tệ hơn cả họ tưởng tượng nửa kia.

Vì ở Viêm Châu nàng đã nghe Ngụy Chước chẩn đoán về tình trạng sức khỏe của Mộ Sơ Lương, thân là đại phu tài ba nhất của Thập Châu, Ngụy Chước lại tuyên bố thẳng thừng rằng Mộ Sơ Lương không chống đỡ nổi mười ngày.

Hiện tại Mộ Sơ Lương đã suy yếu tới nước này, e là dù mười ngày cũng chẳng cảm cự nổi, vậy thì y còn lại bao nhiêu ngày đây?

Y vẫn có thể tỉnh lại thật ư?

Nghĩ tới vấn đề này đồng tử của Vân Khâm hơi co lại, tim không khỏi run lên.

Đây là khả năng mà nàng chưa bao giờ dám nghĩ tới.

Nàng im lặng nhìn chăm chăm vào khu rừng rậm rạp dưới chân núi, cố ép mình vứt cái suy nghĩ đen tối này ra khỏi đầu. Nàng phải canh giữ ở đây, phải đối chọi với Lương Ung và cả một Thập Châu đáng gờm sau lưng hắn, nên nàng tuyệt đối không thể có suy nghĩ này.

Trong lúc Vân Khâm còn đang chìm trong suy tư, thì chiếc bóng của rừng cây đổ dài dưới nắng ban mai đột nhiên lay động, Vân Khâm và những người bên cạnh lập tức đổ dồn mọi sự chú ý về nơi đó, đề cao cảnh giác, đúng lúc này một cái bóng đen đột nhiên bước ra.

Đó là một người trùn hắc bào, mặc y phục đen, khoác chiếc áo choàng đen sẫm, trên đầu còn đeo một cái mũ trùm đầu đen đúa, thứ lộ ra duy nhất chỉ

có đôi môi mỏng dính mím chặt.

Hai ngày qua tuy không dài, nhưng Thập Châu thường phải người tới đây dò la, mọi người cũng luôn trấn giữ ở nơi này, tập trung chú ý tới bất cứ kẻ nào xuất hiện, chẳng ai dám lơ là.

Nhưng mấy ngày qua, Thập Châu chưa từng phải một người duy nhất tới đây bao giờ.

Người này rốt cuộc là ai đây?

Có thể tới đây một mình thì ắt hẳn thực lực của hắn không hề tầm thường, nghĩ tới đây ai nấy đều nhìn vào bóng đen kia với vẻ lo lắng, tất cả đều nắm chắc vũ khí trong tay.

Bóng đen nọ chậm rãi thả bước lên đỉnh núi.

Hắn không đi nhanh và cũng không quá chậm mà cứ rảo từng bước thật vững vàng, gió núi nổi lên thổi tung cát đá, bộ hắc bào của hắn cũng bị thổi hất lên, nhưng gương mặt đằng sau lớp mũ trùm vẫn không thể nào nhìn rõ.

Trên đỉnh núi đã có vài người mạnh mẽ động thủ, nhưng trước khi ra tay thì có một người bỗng đứng ra ngăn họ lại.

Người ngăn lại chính là Vân Khâm, vì khi người đó bước lên nòng đột nhiên nhận ra dáng dấp của người này khá là quen thuộc.

“Rốt cuộc thì ngươi là ai?”

Lúc này, người nọ đã cách mọi người rất gần rồi, để men theo son đạo lên tới đỉnh núi này hắn dường như chẳng hề tốn sức, vì chẳng nghe thấy một tiếng thở dốc nào phát ra từ hắn cả. Khi nghe Vân Khâm hỏi câu này, hắn bèn giơ tay lên tháo chiếc mũ trùm đầu xuống trong ánh mắt khâm trương và cảnh giác của mọi người.

“Quả nhiên hai người ở đây.” Đó là một nam nhân có vẻ ngoài trẻ trung và còn thấp thoáng đôi nét thư sinh, bờ môi hắn nở ra nụ cười có đôi phần hài hước, nhướn mày nói với Vân Khâm: “Không uổng công ta trèo đèo lội biển chạy suốt mấy ngày đường tới đây mà.”

Người này Vân Khâm chẳng lạ gì cả.

Hắc Y của Quỷ Môn, hoặc có thể gọi hắn bằng một cái tên khác, Phong Điều Sở

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45

Edit: Yunchan

Sau khi nhận ra Hắc Y thì thần kinh của Vân Khâm không còn căng lên cảnh giác nữa, dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người Hắc Y cứ nghênh ngang bước về phía Vân Khâm, rồi khẽ thở ra một hơi, trong mắt ánh lên vẻ mệt mỏi: “Cái tên đó đâu rồi?”

Dĩ nhiên Vân Khâm biết “Cái tên đó” là ai, nhưng người gọi y bằng cái giọng này đúng là chẳng nhiều nhận gì.

Vân Khâm đắm chiêu chọc lát rồi lắc đầu nói với giọng buồn rầu: “Huynh ấy vẫn đang hôn mê.”

Lúc nói ra câu này Vân Khâm đang nhìn vào bộ dạng nhếch nhác của Hắc Y.

Trông hắn quả thật vô cùng mệt mỏi, khắp người bê bết bụi bặm, trên bộ y phục đen còn dính vết máu sẫm màu khó lòng nhận ra. Vân Khâm không biết rốt cuộc hắn chạy từ đâu tới đây, nhưng bộ dạng của hắn đã chứng minh lời hắn nói là thật, bất kể là từ đâu tới đi nữa, nhưng chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi có thể chạy được tới Đông Hải này thì nhất định phải tốn rất nhiều sức lực.

“Ta cũng biết chuyện không đơn giản như vậy rồi mà.” Hắc Y nghe thấy câu đó của Vân Khâm, tuy giọng điệu vẫn nhẹ nhàng nhưng nét mặt thì có vẻ nặng nề: “Thân thể của hắn...”

“Nói là còn mười ngày, hiện tại đã qua bốn ngày rồi.” Vân Khâm đáp rất nhanh.

Hai ngày qua Vân Khâm luôn lẳng lặng chiến đấu, lẳng lặng trông chừng bên cạnh Mộ Sơ Lương, nhưng càng kiểm chế thì càng áp lực biết bao nhiêu, mãi tới bây giờ nhìn thấy Hắc Y, nét mặt nàng mới có chút khôi sắc.

Nói sao đi nữa thì Hắc Y cũng là một trong những bằng hữu mà Mộ Sơ Lương tin tưởng nhất, nếu hắn đã tới đây thì nhất định sẽ có cách giúp họ.

Và câu sau đó của Hắc Y đã chứng thực suy đoán của Vân Khâm, hắn ngược mắt nhìn quanh rồi quay lại mỉm cười với Vân Khâm: “Đến ta đi coi thử nào.”

*

Mộ Sơ Lương vẫn giữ nguyên dáng vẻ trước khi Vân Khâm rời khỏi phòng, bên ngoài náo động vì chiến đấu, nhưng nơi này vẫn không bị những âm thanh ồn ào đó khuấy động, chỉ có yên tĩnh ngự trị, yên tĩnh như thể không có hơi thở của sự sống.

Vân Khâm và Hắc Y cùng bước vào phòng, Vân Khâm đứng cạnh cửa còn Hắc Y thì đi thẳng tới bên giường của Mộ Sơ Lương, giờ tay lên chạm vào cổ tay hắn chân mạch. Vân Khâm im lặng chờ đợi, cho tới khi Hắc Y hạ tay xuống, nhìn vào người nằm trên giường ra chiều đắm chiều thì nàng mới lên tiếng hỏi: “Huynh biết y thuật à?”

“Không thạo lắm thôi.” Hắc Y trả lời nhanh gọn.

Thấy vẻ mặt phân vân của Vân Khâm, Hắc Y bèn nhún vai cười, bồi thêm: “Ta có một cách để xử lý tình trạng này của hân, nhưng phải mời cô ra ngoài chờ ta một lát rồi.”

Nghe vậy Vân Khâm vẫn không động đậy, chỉ đưa mắt đảo qua đảo lại giữa Hắc Y và Mộ Sơ Lương.

Hắc Y thấy vẻ mặt nghi ngờ này của nàng thì phì cười: “Yên tâm đi, ta không động tay động chân với tên này đâu.” Nói đoạn hân sực nhớ ra điều gì, để thêm một câu: “À, ta nhớ rồi, hình như cô có hứng thú đặc biệt với cơ thể của hân.”

Rõ là hân đang ám chỉ chuyện Vân Khâm thò tay vào vạt áo của Mộ Sơ Lương để lấy sợi dây chuyền bạc trong tiểu lâu Không Thiên phái trước đây.

Dù Vân Khâm có nghiêm chỉnh tới đâu cũng không thoát nổi chiêu trêu chọc này của Hắc Y, sắc mặt nàng thay đổi, liếc qua Mộ Sơ Lương một cái rồi bước ra khỏi phòng, tiện thể khép luôn cửa lại.

Âm thanh nhất thời bị chặn lại bên ngoài cửa, ánh mắt của Hắc Y vẫn dừng lại trên cửa ra vào, nụ cười hơi tắt, rồi cuộc cũng buông nhẹ một tiếng thở dài, chuyển ánh mắt bất mãn qua Mộ Sơ Lương đang ngủ mê man, cầu nhàu: “Đúng là nghỉ không ra, người nằm giả chết mà cũng lừa được một tiểu cô nương.”

Nói rồi hân lách đầu ra bộ ngán ngẫm, cúi đầu moi một viên thuốc ra, nhét vào trong miệng Mộ Sơ Lương.

Mộ Sơ Lương vẫn đang hôn mê nên không thể nuốt được, Hắc Y cũng không nóng nảy, giờ tay lên lướt qua vài huyệt đạo, sau đó nện một chưởng xuống.

Giường gỗ bị cú đánh này làm run lên ken kết đầy nguy hiểm, người trên giường thì bật ra tiếng ho khan.

Hắc Y đánh xong thì không làm gì khác nữa, chỉ cúi đầu nhìn người trên giường, vẻ mặt nặng nề.

Trong khi Mộ Sơ Lương thì cau chặt mày như rất khó chịu, gương mặt vốn đã tái trắng lại càng cắt không còn giọt máu, cơn ho khan kéo dài rất lâu. Hắc Y cũng nhìn Mộ Sơ Lương hồi lâu, cho tới khi đôi mày nhíu chặt của Mộ Sơ Lương hơi giãn ra, bên môi nhô lên nụ cười bất đắc dĩ, Hắc Y mới nhướn mày lên, ngả lưng vào ghế một cách khoan thai, khoanh tay nhìn Mộ Sơ Lương.

“Ta còn chưa bệnh chết mà thiếu tí nữa đã bị một cú đập của người tiền về trời rồi.” Mộ Sơ Lương trên giường mở mắt ra, đôi mắt trong suốt như nước nhìn về phía Hắc Y như cười như không.

Hắc Y gác chéo chân, giọng điệu chẳng hề thương hại cho người bệnh: “Đập nhẹ thì sợ người không tỉnh thôi.”

“Sao ta cứ cảm thấy người đang mượn cớ trả thù nhì.” Mộ Sơ Lương lại ho nhẹ một tiếng, sau đó chống người dậy ngồi dựa vào đầu giường.

Trong phòng im phăng phắc một giây, sau đó ánh mắt hai người giao nhau, gần như là cười phá lên cùng một lúc.

Trong nụ cười này bao hàm rất nhiều thứ, trong phút chốc chẳng ai mở miệng nữa, mãi tới khi Mộ Sơ Lương ngừng cười, nghiêm túc nói với người trước mặt: “Cảm ơn.”

Ngụ ý trong tiếng cảm ơn này cả hai người đều hiểu.

Vân Khâm biết để vượt ngàn dặm xa xôi chạy từ Quỷ môn tới đây dĩ nhiên Hắc Y đã dốc hết sức lực, nhưng có một chuyện nàng chưa biết đó là trước đó Hắc Y đã ghé qua Mộ gia một chuyến, lấy thuốc mà Mộ gia đã chuẩn bị sẵn, sau đó mới chạy tới Thập Châu này. Hành trình ấy rất cuộc mất bao nhiêu công sức, trải qua bao nhiêu nguy hiểm, điều đó chẳng có ai biết được.

Hắc Y thoáng cau mày nhưng không nói gì cả, chỉ hưởng thụ hai chữ này một lát, sau đó mới cúi đầu chơi đùa bình thuốc rỗng trong tay: “Người đã hứa sẽ tìm cách giải độc cho ta, ta sợ người chết quá sớm, vậy sau này ta biết làm sao đây.”

Mộ Sơ Lương nói: “Ta lấy được kha khá thuốc từ Ngụy Chúc Viêm Châu, chúng đang ở chỗ sư muội, người cứ xem thử trong sổ đó có loại nào dùng được hay không.”

Hắc Y nghe vậy thì lấy làm lạ: “Người quen Ngươi Chước từ lúc nào, hẳn dễ nói chuyện thế à?”

“Đúng là một người rất dễ nói chuyện.” Mộ Sơ Lương khẽ gật đầu, nhìn Hắc Y chốc lát rồi như chợt nhớ ra gì đó, bèn thêm: “Trên đường tới đây ngươi có từng gặp Hoa Chi không?”

Hắc Y ngần ra, ngay tức khắc nghe thấy cái tên này về mặt hẳn đột nhiên trở nên kỳ lạ, như hoài cảm mà cũng như đành chịu, hẳn nhìn Mộ Sơ Lương giây lát rồi đành lác đác thở dài: “Không có, dù ta có gặp nàng thì cũng không thể nhận mặt nhau.”

“Thế thì tốt.” Mộ Sơ Lương lại ho khan bận nữa, sau đó ngẩng đầu lên nói tiếp: “Tại sao ngươi không dịch dung, để quá nhiều người nhìn thấy mặt thật cũng không phải chuyện tốt gì đâu.”

“Có mang theo mặt nạ đây, lát nữa sẽ đeo.” Hắc Y như có hơi bất mãn, mà cũng thấy là lạ, bèn nhìn chòng chòng vào Mộ Sơ Lương với ánh mắt nghi ngờ, giọng quai lạ: “Sao?”

Mộ Sơ Lương cười cong cong mi mắt, không trả lời.

Hắc Y nhìn kiểu cười của y mà không hiểu sao hai mắt lại mở to hơn, còn hít ngược hơi lạnh.

“Có phải ngươi giờ trò với Chi Chi không hả?” Hắc Y bỗng đứng bật dậy, chỉ thẳng vào cái mặt cười lương thiện đầy vô hại của Mộ Sơ Lương: “Người ngoài không biết chứ ta thì còn khuya, mỗi lần ngươi phạm tội đều cười cái điệu này... rốt cuộc ngươi đã gây ra tội gì?!”

“Cũng chẳng có gì to tát cả.” Mộ Sơ Lương thuận miệng trấn an, nhưng thấy Hắc Y vẫn khẳng khái không tha thì đành phải tung ra đòn sát thủ, bắt đầu điệp khúc ho sù sụ.

Hắc Y nhủ mảy, không phân biệt nổi y ho thật hay giả ho, bèn ngồi xuống mép giường đổi chủ đề: “Nhắc mới nhớ, sư muội của ngươi thích ngươi đó, ngươi biết chưa?”

Tiếng ho của Mộ Sơ Lương chợt im bặt, sóng mắt nhìn có vẻ bình lặng nhưng thực chất lại không hề bình lặng chút nào.

Hắc Y cười “Hề hề”, phì phì bụi bặm trên áo, liếc xéo Mộ Sơ Lương: “Không giả bệnh nữa à?”

Nụ cười của Mộ Sơ Lương ẩn sâu trong đáy mắt, y ngồi thẳng người dậy hỏi vặn lại: “Sao ngươi biết sư muội của ta?”

“Mấy hôm trước ta hay tin Thập Châu muốn ra tay với Không Thiên phái nên tới trước xem sao, lúc đầu chỉ định đi thăm ngươi chút thôi, ai ngờ lại thấy tiểu cô nương đó giờ trò trên người ngươi...” Hắc Y nói tới đây thì hóng mắt quan sát thần sắc của Mộ Sơ Lương.

Mộ Sơ Lương nhìn vẫn hết sức bình tĩnh, chỉ có tay phải là vô thức sờ lên vạt áo, neho mắt nhìn Hắc Y.

Hắc Y cười khi ra tiếng: “Muội ấy tìm được chiếc chìa khóa trên cổ ngươi.”

Về mặt của Mộ Sơ Lương không thay đổi, chỉ thả ra một câu nhẹ tênh: “Ngươi chọn muội ấy để nhận tin tức thay ta là quyết định sáng suốt, nhưng hình như ngươi nói quá nhiều rồi thì phải.”

Hắc Y nghe câu này thì đầu mày không khỏi nhướng lên, rồi lại cười ranh mãnh: “Có phải ta chủ động khai ra đâu, mà do tiểu cô nương Vân Khâm đó bám riết hỏi mãi đó chứ, sau đó ta mới biết hơn một năm qua muội ấy đã nghe ngóng được bao nhiêu chuyện của ngươi, chắc ngươi không biết đâu, muội ấy á há... có khi đã biết rõ ráo về ngươi rồi đấy.”

Nghe Hắc Y nói xong, Mộ Sơ Lương hiếm khi nào không trả lời ngay như hiện tại, y hơi cúi đầu, tựa như đang nhìn mu bàn tay trắng bệch buông thõng bên người, nhìn tới nỗi thất thần.

Hắc Y không nhận ra hành động kỳ lạ của Mộ Sơ Lương, chỉ giờ giọng nghiêm túc: “Bổn thiếu gia ta là người từng trải mà, ta nhìn một phát là thấy ngay, tiểu cô nương đó bảo đảm thích ngươi, hơn nữa còn thích cái kiểu đó đó.”

Cuối cùng Mộ Sơ Lương cũng ngước mắt lên, nhưng y chỉ hơi nghiêng nghiêng hàng mày, không cho ý kiến, tới nét mặt cũng khó đoán.

Hắc Y đã quen với cái dáng ra vẻ thần bí của người này nên chẳng thấy có gì lạ lùng ở đây cả, chỉ phát vào vai Mộ Sơ Lương một cái, hỏi tiếp: “Còn ngươi thì sao đây?”

Trời bên ngoài sáng trưng, nhưng vì địa thế thấp nên căn phòng này có vẻ hơi u ám, hành động này của Hắc Y làm kinh động tới ngọn nến trên bàn, ánh lửa lắc lư chao đảo rồi yên tĩnh trở lại.

Mộ Sơ Lương yên lặng giây lát, hỏi lại với giọng bình thản: “Ta thì sao?”

“Mấy hôm rồi hai người làm gì với nhau thì ta không biết, nhưng tiểu cô nương nhà ngươi ta vừa nhận được tin là họ tổng ngươi về nhà ngay, bây giờ còn bị cuốn vào chuyện này, ta không tin ngươi không biết tâm tư của muội ấy?”

Ánh mắt của Mộ Sơ Lương dừng lại ở nơi nào chẳng hay, có lẽ là ở trên ánh nến đang nhảy nhót trên bàn, hoặc có lẽ là chiếc chung mẻ mắt một góc bên

ánh nền, chỉ thấy trên gương mặt bột bạc của hắn có hơi ửng đỏ, sau đó lại cúi đầu ho khan.

*

Quay lại với Vân Khâm, sau khi giải thích với mọi người đôi câu, rồi thương lượng với Canh trưởng lão một lát, nàng bèn quay về phòng, lúc này mới phát hiện Mộ Sơ Lương đã tỉnh lại rồi, y đang tựa lưng vào đầu giường xi xâm to nhỏ gì đó với Hắc Y.

Vân Khâm đi thật êm vào phòng, trông bề ngoài nàng có vẻ bình thường, nhưng trong mắt lại ánh lên ý cười trong trẻo hiếm thấy. Nàng bước lại hỏi thăm tình trạng của Mộ Sơ Lương, hồi lâu sau mới phát hiện Hắc Y đứng bên cạnh đã thay vào một gương mặt hết sức bình thường.

Nhắc thấy ánh mắt Vân Khâm bắn tới, Hắc Y bèn chỉnh trang lại y phục, sau đó mới giải thích: “Thân phận của ta hơi bị đặc biệt, ta sợ bị nhận ra nên cứ dịch dung trước cho tiện.”

Vân Khâm hết sức đồng tình, nhớ tới mấy thứ Mộ Sơ Lương chôn chia từ chỗ Hoa Chi mà nàng cũng gật gù hùa theo: “Đúng là tiện.”

Đây không phải lần đầu Hắc Y nhìn thấy bộ dạng đáng nghi này, nghi ngờ của hắn càng thêm sâu, một dự cảm không lành lập tức ập vào lòng, hắn nhíu mày liếc qua liếc lại Vân Khâm và Mộ Sơ Lương: “Rốt cuộc là sao hả?!”

Mộ Sơ Lương im lặng nở ra nụ cười vô tội, Vân Khâm cũng không dám hé răng, đành quay sang tiếp tục quan tâm thương thế của Mộ Sơ Lương.

Nếu Mộ Sơ Lương đã tỉnh thì mọi người phải nghĩ xem bước tiếp theo nên làm gì. Thế là trong khi mặt trời dần lặn xuống bên ngoài, thì trong căn phòng nhỏ này mọi người lại châu đầu bàn bạc kế hoạch tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Edit: Yunchan

Trong hải phận của Thập Châu, Doanh Châu nằm xa tít về hướng đông, là nơi cách Trung Nguyên xa nhất, mờ mịt khó tìm, chính là sự tồn tại thần bí nhất mà mọi người thường đồn đoán.

Nhưng nơi này đã có mặt từ rất lâu, còn là đại diện cho toàn bộ Thập Châu.

Năm xưa Trung Nguyên chưa hề nghe tới Thập Châu, cũng không biết thực lực của nó tới đâu và có bao nhiêu người sinh sống, họ chỉ biết trên biển có một tòa tiên đảo, ở nơi đó có rất nhiều cao nhân năng lực gần sánh ngang thần, nó được mệnh danh là Doanh Châu.

Cho tới sau này, mọi người mới biết hóa ra trên biển không phải chỉ có một tòa tiên đảo mà là tới mười tòa, Thập Châu không phải chỉ có mỗi Doanh Châu, nhưng Doanh Châu lại có đủ sức mạnh để đại diện cho cả Thập Châu.

Vì đại đảo chủ của Thập Châu tức Lương Ung đang ở nơi đó.

Hoàng hôn lại sắp buông màn, trên mặt biển lấp lánh ánh vàng chói mắt, chướng khí mù mịt tỏa ra từ trận chiến trên đảo Tổ Châu dường như cũng chẳng lan đi quá xa, Doanh Châu vẫn đứng sừng sững trong ánh vàng cam mờ tối, tường thành bao lấy hòn đảo cao ngều, lầu các trầm mặc, trên đài ngắm sao có mấy bóng người đứng im lìm như thể đang đợi một ngôi sao rơi xuống mặt đất.

“Lẽ ra chúng không thể rời khỏi Sinh Châu dễ dàng như vậy.” Người đứng bên đài cao đứng quay lưng về phía mọi người, ngắm ánh tà dương đang dần sa xuống, sống lưng thẳng tắp, tay chấp sau lưng: “Chúng lấy linh thạch của ngươi, triệu hồi được Xích điều, cho nên mới luôn lách khỏi vòng phòng thủ của chúng ta để tới được đỉnh Tổ Châu an toàn.”

Người đang nói là Bách Lý tiên sinh, cũng là một trong những người mà vị đại đảo chủ hùng mạnh nào đó tin nhiệm nhất, bất kể là Thập Châu hay Trung Nguyên, hễ ai biết thân phận của y thì đều tôn xưng y là Bách Lý tiên sinh.

Hiện tại Bách Lý Kinh đứng ở chốn này, nói với người sau lưng bằng chất giọng bình thản, nhưng nội dung trong từng câu từng chữ đều mang ý trách móc.

Người bị khiển trách là Hoa Chi, nét mặt nàng ta vẫn hờ hững, cũng im lặng nhìn mặt biển bị ánh chiều tà nhuộm thành một màu đỏ ối, chỉ có đầu mày là cau lại thật chặt, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Bách Lý Kinh nhẹ giọng nói tiếp: “Chúng còn thả tất cả tù nhân bên trong ngục giam của Tổ Châu, chiếm cứ Tổ Châu. Mà chìa khóa phòng giam đang nằm trong tay bọn chúng, hiện tại cũng do ngươi bảo quản thì phải.”

Nói tới đây, rốt cuộc Bách Lý Khinh cũng quay người lại, nằng chiểu sau lưng hần trời nổi chập chờn, bóng dáng của hần cũng được khắc sâu thêm, Hoa Chi không thấy rõ nét mặt của hần hiện tại, chỉ hơi nheo mắt, giọng trầm thấp như đang dằn nén: “Phải.”

“Do ta sơ suất nên mới để chúng trộm mất linh thạch và chìa khóa.”

“Chuyện này ta sẽ chịu trách nhiệm, không cần Bách Lý tiên sinh nhiều lời.”

Ánh mắt Bách Lý Khinh trầm xuống, Hoa Chi không chờ hần lên tiếng đã bồi thêm: “Họ không lấy được đồ mình muốn.”

“Ta dùng mạng mình để cam đoan, họ không lấy được.”

Nói xong câu này, Hoa Chi lập tức quay lưng bỏ đi, không cho Bách Lý Khinh chêm vào một câu nào nữa.

Bách Lý Khinh vẫn đang chấp tay sau lưng, ánh mắt nhìn xoáy vào bóng lưng đang đi xa của Hoa Chi như có lời muốn nói, nhưng cuối cùng chỉ bật cười lắc đầu: “Tính khí của nha đầu này đúng là càng ngày càng lớn lối.”

Lắm bả câu này xong, y quay sang nhìn một tên hầu cận bên cạnh: “Ngụy Chúc đâu?”

Sắc mặt của tên hầu cận hơi thay đổi, lập tức cúi đầu thưa: “Bẩm Bách Lý tiên sinh, Ngụy đảo chủ không có ở đây.”

Bách Lý Khinh khẽ nhủ mảy, không hài lòng mấy với câu trả lời này: “Hắn đi đâu rồi?”

Tên hầu cận tỏ vẻ ngập ngừng, Bách Lý Khinh bèn trấn an: “Người cứ việc nói.”

“Ngụy đảo chủ... ra ngoài rồi.”

“Hắn là cà tói đảo nào? Năm đó chính miệng đại đảo chủ đã hạ lệnh không cho phép hần rời khỏi Viêm Châu, thế mà hần dám quên ư? Có người xông vào Thập Châu mà hần vẫn còn lòng dạ để đi lêu lổng? Viêm Châu của hần là nơi đầu tiên thả người thoát ra, ta còn chưa quả mắng hần...”

“Thưa, thật ra là tới Trung Nguyên.”

Một tràng cảm rầm bị tên hầu cận cắt ngang xuống, Bách Lý Khinh lập tức nghệt người ra, im bật.

Tên hầu cận dè dặt quan sát nét mặt của Bách Lý Khinh, đánh bạo báo cáo tiếp: “Ngụy đảo chủ nói nghe đâu Trung Nguyên có thứ ngài ấy muốn tìm, nên ngài ấy muốn tới đó xem thử.”

Muốn tới đó xem thử.

Một lý do nghe ra hết sức đơn giản, nhưng nó lại khiến sắc mặt của Bách Lý Khinh tối sầm.

Vì suốt hai mươi mấy năm qua Ngụy Chúc chưa từng nhắc tới từ “Muốn” này bao giờ.

Y quay đầu nhìn về hướng Trung Nguyên, đại dương mênh mông, ở nơi đây đã không thể trông thấy bờ của Trung Nguyên nữa, thứ xa nhất trong tầm mắt chỉ có màn đêm đang dần buông xuống và bầu trời đã bắt đầu được sao thấp sáng.

Hồi lâu, y bỗng thở dài đánh thượt, sắc mặt có phần kỳ lạ, đoạn quay gót đi lên tòa lầu cao nhất.

Vị đại đảo chủ Doanh Châu thân bí nhất và tu vi mạnh nhất thiên hạ Lương Ung, đang ở nơi đó.

*

Trong khi đó, cũng dưới một màn đêm như thế, bóng Xích điều lướt qua chân trời, trên gợn mây mỏng manh, mấy bóng người đang thu hết khung cảnh bên dưới vào tầm mắt.

“Mấy người đứng là thần kinh!”

Người chủ động là Hắc Y, lúc này hần đang ngồi trên lưng Xích điều, hai tay ôm khư khư lấy cổ của con chim to tướng, sắc mặt còn trắng xác hơn cả bệnh nhân Mộ Sơ Lương sau lưng.

Mộ Sơ Lương có hơi buồn cười, đành phải lấy ho khan để che đi nụ cười ranh mãnh.

Vân Khâm cũng ngồi trên lưng của Xích điều, nằng ở sau lưng của Mộ Sơ Lương, nhìn vào cái cổ chim bị Hắc Y ghì chặt mà nói với giọng đầy lo lắng: “Huynh nói cái tay ra đi, con chim này sắp bị huynh bóp cổ tắt thở rồi kìa.”

Như để hòa theo Vân Khâm, Xích điều bất thành linh đập cánh phành phạch, đường bay bắt đầu lệch khỏi quỹ đạo.

Hắc Y bị hù cho hết hồn, thấy tình hình này thì càng không dám thả tay ra, hét toáng lên: “Ta điên rồi nên mới đồng ý đi chung với các người!”

“Ngươi vốn là tên điên mà.” Mộ Sơ Lương bỏ vào một câu chẳng chút cần rút, sau đó cúi đầu nhìn xuống bên dưới.

Hắc Y nhắm tịt mắt nhưng cứ như biết hết mọi hành động của Mộ Sơ Lương và Vân Khâm, gân cổ hét: “Bên dưới thế nào?”

“Canh trưởng lão đã hạ gục Nguyên Châu và Huyền Châu, hiện tại đang tiến vào Phụng Lân Châu, người của Thập Châu đang đổ xô về nơi đó.” Người trả lời là Vân Khâm, nàng nói xong thì ngẩng đầu lên nói với Mộ Sơ Lương đằng trước: “Sur huynh, khi nào thì chúng ta xuống dưới?”

Mộ Sơ Lương trầm ngâm giây lát, lắc đầu đáp: “Chờ một lát nữa đã.” Nói đoạn hấn lại cúi đầu ho khan.

Tuy có thuốc do Hắc Y vượt ngàn dặm mang tới đủ cho Mộ Sơ Lương lấy lại ý thức, nhưng bọn Vân Khâm hiểu rõ thứ thuốc này không đủ để cứu mạng. Theo như lời của Hắc Y, vì thể chất của mỗi đời đều giống nhau, cho nên Mộ gia đã chuẩn bị thuốc để ứng phó với tình huống này, thuốc ấy không thể cứu mạng người, chỉ có thể giữ cho ý thức tỉnh táo trong lúc thân thể rơi vào thời kỳ suy kiệt.

Sau khi biết Mộ Sơ Lương gặp nạn, Hắc Y bèn suy ra ngay y có thể dùng được loại thuốc này, cho nên mới tức tốc tới Mộ gia, lấy thuốc xong thì chạy ráo riết tới đây để đánh thức Mộ Sơ Lương.

Còn Mộ Sơ Lương, do biết thời gian của mình không nhiều nên sau khi tỉnh lại chưa hề nghỉ ngơi, lập tức thông báo với nhóm Canh trưởng lão để tiến hành kế hoạch sau cùng.

Vị trí của Tổ Châu đặc thù, nằm ngay trung tâm của Thập Châu, chặn đứng mối liên hệ của hai bên, cho nên mọi người đã chia thành ba ngã, tốp của Phù Gia canh giữ ở Tổ Châu, chặn cứu viện tới từ Sinh Châu, Lưu Châu và Tụ Quật Châu, còn Canh trưởng lão thì dẫn một nhóm khác lui về sau, băng qua Nguyên Châu và Huyền Châu, nhắm thẳng tới Phụng Lân Châu và Doanh Châu cuối cùng.

Còn Mộ Sơ Lương, Vân Khâm và Hắc Y thì ngồi Xích điều phi thẳng tới Doanh Châu, chớp thời cơ này để đi tìm món bảo vật mà lão đảo chủ để lại.

“Chúng ta chỉ có một cơ hội thôi, nơi giấu thứ ấy lão đảo chủ chỉ nói với mình ta, cho nên dù Lương Ung biết chúng ta sẽ đến thì cũng không biết nơi chúng ta sẽ đi.” Đường như vì thân thể mấy ngày qua khó chịu nên giọng Mộ Sơ Lương cũng hơi khàn: “Một khi chúng ta ra tay thì hẳn sẽ biết nơi giấu thứ ấy, lần này nếu chúng ta không thành công thì có lẽ không còn cơ hội thứ hai nữa đâu.”

Nét mặt Vân Khâm nặng nề, gật đầu thật nhẹ, Hắc Y đằng trước giữ yên lặng được một lát rồi cũng lên tiếng hỏi: “Kế điệu hồ ly sơn của ngươi có thành công thật không?”

“Canh trưởng lão có năng lực bất phàm, có ý ở đây thì Thập Châu sẽ không dám khinh thường, dù chúng có biết đây là chiêu điệu hồ ly sơn thì cũng chỉ còn cách để ta dụ đi thôi.” Mộ Sơ Lương chẳng hề lo lắng vấn đề này.

Song chưa đầy một lát y đã nói tiếp: “Có điều hiện tại cũng không đơn giản như ta nghĩ, trận này ta chỉ tính được những thế lực ngoài sáng của Doanh Châu, còn một vài người... ta vẫn tính không được.”

“Là ai?”

“Không biết.” Mộ Sơ Lương lắc đầu: “Ta phái người điều tra Doanh Châu mười mấy năm nhưng vẫn không tra ra được, nhưng ta biết cao thủ của Doanh Châu tuyệt đối không chỉ có thế, lát nữa đây chúng ta đáp xuống chạm phải ai ta cũng không đoán trước được.”

Đây là lần đầu Vân Khâm nghe Mộ Sơ Lương thốt ra hai chữ “Không biết” một cách nghiêm túc như vậy, nhưng nàng đã biết từ đầu trận đánh này sẽ không hề dễ dàng rồi, nên khi nghe thấy câu này cũng không tới nỗi bất an.

“Bốn thiếu gia còn lâu mới theo ngươi đi chịu chết!” Hắc Y vùng vẩy một lát, rốt cuộc cũng mở được mắt ra, hấn vẫn dùng cái tư thế uốn éo kỳ cục đó để ôm cổ chim, thế mà về mặt lại nghiêm túc chưa từng thấy, nghiêm túc tới mức chửi nhau chằng chặc với tư thế dị hợm hiện tại: “Nếu gặp phải cái gì thì cứ đánh gục hết là được.”

Mộ Sơ Lương bật cười, cũng nói với giọng nghiêm túc: “Dĩ nhiên ta cũng không đưa đầu đi chịu chết.”

Thời gian ba người trò chuyện cũng trôi qua tương đối, Vân Khâm quan sát tình hình bên dưới từ nãy đến giờ, bèn chen vào báo cáo tình hình: “Canh trưởng lão và Bách Lý Khinh đã dẫn người tới đầu cầu Phụng Lân châu giao thủ rồi.”

Nghe đến đây, Mộ Sơ Lương bèn gật đầu: “Chúng ta xuống được rồi.”

Hắc Y nghe câu này thì làm bầm một tiếng như thoát nạn, sau đó Xích điều liền đâm đầu xuống, chẳng bao lâu ba người và một chim đã hạ cánh xuống một mỏm đá lớn ở hướng Nam Doanh Châu.

Giờ này đêm đã về khuya, nhưng vì chiến sự nên Doanh Châu thấp đèn đuốc sáng trưng, ở đầu cầu bên kia lóe lên bao nhiêu là đao quang kiếm ảnh, nhưng nơi ba người đang đứng lại tĩnh lặng tới bất thường, chỉ có tiếng sóng biển đang gầm thét sau lưng, phát ra tiếng ầm ì đầy phần nộ.

Gió biển tanh nồng thổi tạt qua má Vân Khâm, nàng ngược mắt nhìn lên chiếc cổng thành cao ngất ngưỡng cách đó không xa, nhìn hình vẽ khắc trên cổng thành giống hệt với hoa văn trên linh thạch mà cảm giác thân quen trong lòng càng rõ nét hơn.

Nhưng bây giờ nàng không có thời gian để suy nghĩ xem cảm giác thân thuộc này từ đâu mà ra, vì họ còn chuyện quan trọng hơn phải làm.

Vân Khâm nhảy khỏi lưng chim trước, sau đó quay đầu đỡ Mộ Sơ Lương xuống, lúc này Hắc Y cũng đã nhảy xuống từ đồi nào đồi nào, hấn nhấn mặt công Mộ Sơ Lương lên lưng, miệng thì lầu bầu: “Sớm biết tới đây phải làm chân lao động thì ta đã ném thuốc rồi chuẩn lẹ cho xong.”

Sự thật là sau khi tỉnh lại Mộ Sơ Lương đã yếu tới nỗi không thể đứng dậy, thành ra lòi theo Hắc Y tới đây, nguyên nhân chính là vì Mộ Sơ Lương cần một người có tu vi cao cường đủ để làm chân chạy vật.

“Năm đó lúc ngươi bị thương cũng do ta công ngươi đấy thôi.” Mộ Sơ Lương dựa lên lưng Hắc Y, ra vẻ bất đắc dĩ: “Ta đâu thể để sư muội công mình tới đây được.”

Hắc Y cau mày bất mãn: “Ngươi vác ta chứ không phải công! Ngươi cũng không nặn óc mà nghĩ thử xem năm đó bốn thiếu gia bị ngươi vác cả một đường, vừa xóc vừa nảy đau khổ biết bao nhiêu chưa hả!”

Câu mắng vốn này của Hắc Y không nhận được hồi âm của Mộ Sơ Lương, vì Mộ Sơ Lương đột nhiên nhớ lại mấy hôm trước khi y vừa thức dậy khỏi con hôn mê, tuy Vân Khâm không công cũng không vác, nhưng lại bế y chạy một đoạn đường rất dài, việc này đối với một nam nhân quả không đáng để nhớ chút nào, y chỉ đành ho nhẹ một tiếng, coi như làm lơ nó đi.

Vân Khâm không biết Mộ Sơ Lương đang suy tư chuyện gì, nàng chỉ mãi lo quan sát động tĩnh ở nơi xa, sau đó quay sang hỏi Mộ Sơ Lương: “Sư huynh, chúng ta đi đâu đây?”

“Tới đó.” Trong màn đêm, Mộ Sơ Lương nhanh chóng chỉ vào tường thành rộng lớn ở đằng xa.

Thành Doanh Châu, được xem là nơi nguy hiểm nhất của Thập Châu, món đồ mà họ muốn tìm đang ở trong đó, nghe thì có vẻ không hợp tình, nhưng lại rất hợp lý.

Hắc Y nhướng mày, dưới chân nổi gió, công Mộ Sơ Lương lao băng băng về hướng tường thành, thân pháp của hắn cực nhanh, nếu không phải đang công một người trên lưng thì sợ rằng người ngoài khó lòng dò ra hành tung của hắn. Vân Khâm cũng phải dốc hết sức mới gắng gượng đuổi kịp, ba người mượn bóng đêm lẫn vào trong thành Doanh Châu, và cũng trong màn đêm đó, gió lạnh thổi lùa qua đưa tới hương hoa hộc thoang thoang.

Ba người vượt qua tường thành mới phát hiện đằng sau tường đã có một bóng người chờ sẵn.

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Edit: Yunchan

Vì cuộc chiến ở Phụng Lân châu, nên dù trong thành Doanh Châu sáng trưng đèn đuốc nhưng lại thừa thớt bóng người.

Thế nhưng ngay trong màn đêm đầu hui này lại xuất hiện một thiếu nữ mặc váy lụa trắng mỏng manh, thanh thoát lạnh lẽo hết như sắc đêm chung quanh, nàng ta bước ra từ góc tối bên bờ tường, chặn đường của ba người.

“Xích điều các ngươi cười vốn là của ta, muốn biết các ngươi ở đâu là chuyện quá dễ dàng.” Giọng điệu của thiếu nữ bình thản nhưng lại toát ra sự lạnh lẽo như sương giá, trong tay nàng ta đang cầm một thanh chủy thủ bén ngót, giọng nói vừa lắng xuống, ánh sáng của nó cũng rơi vào mắt của ba người. Đến lúc này nàng ta mới quay đầu sang, nói với họ: “Không ngờ các ngươi dám xông vào thành Doanh Châu này.”

Dứt lời mọi thứ lại chìm vào tĩnh lặng.

Thiếu nữ đột nhiên xuất hiện này dĩ nhiên chính là Hoa Chi.

Vân Khâm nghe ra sát ý và tức giận trong lời nói của nàng ta, cho nên nàng len lén bước lên một bước, chắn Mộ Sơ Lương và Hắc Y sau lưng mình.

Mộ Sơ Lương buông ra một tiếng thở dài, mắt lia về phía Hắc Y.

Hắc Y không phát hiện ra ánh mắt của Mộ Sơ Lương, vì lúc này hắn đang nhìn chăm chăm Hoa Chi, từ khi nàng ta xuất hiện tầm mắt của hắn đã bị khóa chặt.

Đôi mắt hắn trầm lặng như đầm nước trong thâm cốc hoang vu, mà bên dưới sự phẳng lặng đó lại che giấu ngọn lửa nóng bỏng khó lòng kiềm nén, thiêu đốt cả lưng hắn. Nó khiến cơ bắp toàn thân hắn gồng lên, may mà hiện giờ hắn đang dịch dung, chẳng ai có thể nhìn thấy sắc mặt hắn đã tái đi.

Trong đêm tối vắng tới âm thanh chiến đấu ở xa xa, nổ vang ầm ầm như sóng biển.

Mặt Hoa Chi phủ lên một lớp sương lạnh buốt, dần bước tới trước.

“Tuy hiện tại người của Thập Châu đều tập trung ở đầu cầu, nhưng muốn cử người đi đối phó với các người thì vẫn thừa sức.” Nàng ta cất giọng lạnh lùng: “Có ta ở đây, các người đừng hòng đi tiếp.”

Hàn quang lấp lệt, ánh trắng như gột rửa, ba người đứng bên trong bóng tối, còn cô gái kia lại đứng trong ánh bạc của trăng, nàng ta ghi chặt lấy thanh chủy thủ trong tay, sẵn sàng động thủ bất cứ lúc nào.

Tình hình đã căng đến mức chỉ chạm vào là đứt phụt, thế mà bốn người trong cuộc chiến này vẫn ôm trong lòng tâm tư riêng.

Trong chốc lát, bóng của Hoa Chi đã dịch chuyển dưới ánh sáng, thoáng cái đã lướt tới trước mặt mọi người!

Vân Khâm rút phăng kiếm toan ra tay, nhưng trường kiếm của nàng mới vung lên đã bị người sau lưng níu lấy vai. Vân Khâm bị kéo giật lại một bước, còn chưa kịp phản ứng đã nghe người sau lưng hét lớn: “Chạy mau!”

Ngay sau đó nàng chợt cảm thấy có một bàn tay mạnh mẽ kéo lấy cánh tay mình, mắt hoa lên, thân thể nhẹ bẫng, còn chưa kịp hiểu gì thì đã bị Hắc Y túm lấy chạy như điên trong thành Doanh Châu.

Dường như có liên quan tới cô gái đang đuổi sát ngay sau lưng, nên Hắc Y hiện tại đã bộc phát ra tốc độ thần sầu vượt ngoài sức tưởng tượng của Vân Khâm. Hắc Y bận công một người trên lưng, trên tay còn lôi theo một người, thế mà thân hình vẫn đủ sức hóa thành cuồng phong, quét ngang qua thành Doanh Châu như phát rồ, dù Vân Khâm đã cố hết sức để theo kịp tốc độ của hắn, nhưng nàng vẫn thấy mất mình quay quay, tức ngực khó thở.

Nhưng thứ khiến cho người ta càng hãi hơn chính là, dù Hắc Y đã tung ra tốc độ cuồng phong bão táp, thế mà Hoa Chi đằng sau vẫn bám theo sát sạt, hoàn toàn không bị cắt đuôi.

Vân Khâm thấy kinh dị lắm rồi, nhưng chẳng nặn ra nổi một chữ nào cả.

Thậm chí nàng còn nghi thần pháp bỏ chạy của Hắc Y đạt tới mức thượng thừa cỡ này, có khi lại liên quan mật thiết tới cô gái đang truy sát đằng sau lưng cũng nên.

Tiếng gió lướt qua rú rít, thân thể suy kiệt của Mộ Sơ Lương rốt cuộc hết chịu nổi kiểu hành hạ này của Hắc Y nên cứ ho sù sụ liên hồi, Vân Khâm lo lắng nhìn sắc mặt trắng tái của Mộ Sơ Lương mà không tìm được cách nào để giúp đỡ.

Ba người băng qua một con phố với hai dãy nhà chính tề ngăn nắp, tránh né ánh đao chốc chốc lại vung ra từ Hoa Chi sau lưng.

Rẽ qua một khúc quanh, bước chân của Hắc Y vẫn chạy băng băng không ngừng, tiếp tục chạy lồng lên như điên, miệng thì thở hồng hộc: “Rốt cuộc thì phải chạy bao lâu nữa, còn chưa tới sao?”

Mộ Sơ Lương cố dần tiếng ho khan xuống, nhìn vết máu dính trên vai của Hắc Y với vẻ bất đắc dĩ, rồi thấp giọng nói: “Rẽ phải, tòa lâu lớn nhất.”

Hắc Y đáp một tiếng, không ngoài đầu lại cũng biết Hoa Chi vẫn đang ở ngay sau lưng. Hắn cười khở một tiếng, nắm lấy Vân Khâm tung người phóng lên mái nhà bên phải, cảm rầm: “Đến cùng thì người đã làm gì mà chọc cho Chi Chi chỉ muốn lột da người thế hả?”

Mộ Sơ Lương lại ho khan, muốn trả lời lắm nhưng không làm sao mở miệng được. Ba người lại nhảy xuống phố, Hắc Y cũng chẳng thèm đợi Mộ Sơ Lương trả lời mình nữa, đập tung cửa lâu, vọt thẳng vào chẳng hề khách sáo.

Bước vào lâu xong, Hắc Y cũng chẳng kịp quan sát chung quanh mà cấp tốc quay người đóng sầm cửa lại. Nhưng ngay khi hắn quay lại thì Hoa Chi phía sau cũng đã lao tới, thanh chủy thủ phóng vút qua cánh cửa còn chưa kịp đóng kín. Hắc Y thấy tia hàn quang lướt tới thì vội lôi Vân Khâm ra sau, linh lực trào ra trong lòng bàn tay, một thanh trường kiếm đen nhánh đã xuất hiện, xông lên đỡ lấy ngọn chủy thủ xinh xắn đó.

Vì một đòn này mà cánh cửa cũng bị đẩy bật ra, Hoa Chi vọt vào nhanh như chớp. Thanh chủy thủ trong tay nàng ta tuy nhỏ nhưng lực ra đòn lại cực mạnh, nội trong một chiêu đã ép Hắc Y lui lại một bước dài.

Chỉ trong chốc lát, Hắc Y đang dùng toàn thân để bảo vệ Mộ Sơ Lương trên lưng đã bị đẩy lui tới bên tường.

Ngay lúc này, ánh sáng trong nhà chợt tối xuống, cửa ra vào khép lại một cách đột ngột, ngọn đèn duy nhất trong nhà tỏa ra ánh sáng leo lét rọi lên mặt của hai người đang đứng đối diện nhau.

Phòng ốc trong tòa lâu này vô cùng rộng rãi, song lại chẳng bày biện đồ đạc gì cả, ở góc tường chỉ có một chiếc thang bằng đá, nhưng nó không nổi lên trên lầu mà lại dẫn xuống bên dưới, dưới bậc thang đá hắt lên ánh sáng lơ mơ, chẳng biết rốt cuộc bên dưới đó có gì.

Mộ Sơ Lương nhìn về phía bậc thang đá, thấp giọng nói: “Ở dưới.”

Hắc Y gật đầu nhẹ đến mức khó thể nhận ra, đoạn lách mình muốn phóng về hướng đó.

Tiếc là lần này Hoa Chi đã đề phòng sẵn, Hắc Y dắt theo hai người nên hành động cũng chậm đi, ngay khi hắn quay người thì ngọn đao lạnh đã trờ tới, tay áo của Hoa Chi bay phật lên như mây, thoát cái đã lướt tới trước mặt ba người.

Chặn mất đường đi của họ.

Hắc Y khẽ cau mày như có lời muốn nói.

Hoa Chi không hiểu được vẻ mặt của hắn, nhưng vẫn lên tiếng trước: “Thân thủ không tệ, tiếc là ta đã gặp một người còn nhanh hơn ngươi.”

Hắc Y nghe thấy câu này thì nét mặt bỗng thay đổi một cách kỳ diệu, giọng bắt đầu trầm: “Nàng thử công một người rồi rồi lại thêm một người thử đi rồi biết!”

Hoa Chi vẫn giữ nguyên vẻ thờ ơ hờ hững, chẳng hề để tâm tới lời người này nói mà chỉ đưa mắt nhìn Mộ Sơ Lương trên lưng hắn: “Các ngươi đừng mong tiến thêm một bước nào nữa, nề mặt giao tình của Phong Điều Sở với ngươi nên ta sẽ không giết ngươi.”

Nghe xong câu này, nét mặt của Hắc Y lại thay đổi lần nữa, chuyển sang lạ lẫm thay.

Hắn liếc sang bên như thể vô tình, đang muốn xuất thủ thì Hoa Chi đã giơ thanh chủy thủ lên, như chỉ nhìn thoáng qua đã biết đường đi của hắn, thẳng tay chặn hắn lại: “Ta đã nói rồi, đừng mong bước thêm một bước nữa.”

Nói rồi, tầm mắt của nàng ta cũng quay lại với Hắc Y.

Hắc Y sau khi dịch dung mang một gương mặt bình thường không nhìn ra cảm xúc, chỉ có ánh mắt phức tạp như đang nhớ lại chuyện gì đó rất lâu trước đây. Hắn cắn răng, giọng không tốt cho lắm: “Bên dưới còn kẻ địch nào không?”

Câu hỏi này có vẻ khá đột ngột, nhưng Mộ Sơ Lương lại hiểu ngay lập tức, y cũng đưa mắt nhìn Hoa Chi trước mắt như Hắc Y, nhỏ giọng nói: “Có lẽ còn.”

“Các ngươi có thể xử lý được không?” Hắc Y hỏi tiếp.

Khóe môi Mộ Sơ Lương hơi cong lên, ánh mắt đã sáng lên đôi chút, gật đầu đáp: “Có thể.”

“Tốt lắm.” Nói đoạn Hắc Y lui gấp một bước, réo: “Vân Khâm nha đầu, lại đây đỡ hắn cái nào.”

Vân Khâm nhanh chóng nghe lời bước lên, Hắc Y đặt cơ thể mềm nhũn của Mộ Sơ Lương xuống, nàng bèn đưa tay ra đỡ lấy.

Hoa Chi nhìn chằm chằm hành động của ba người này mà mặt càng lạnh thêm, thanh chủy thủ trong tay càng bị nàng ta miết chặt.

Tầm mắt của Hắc Y vẫn đóng đinh trên người Hoa Chi, cho tới khi Vân Khâm đỡ lấy Mộ Sơ Lương thì hắn mới nhỏ giọng thì thào: “Nếu chuyện bên này giải quyết nhanh thì ta sẽ tới giúp các ngươi.”

Mộ Sơ Lương ho nhẹ một tiếng, mi mắt khép hờ, hơi thở yếu ớt: “Ngươi cũng đừng chết.”

“Ngươi đừng có mà rửa ta!” Hắc Y mắng một tiếng câu kinh, quay sang phất tay áo với Vân Khâm: “Vân Khâm nha đầu, cái tên này giao cho cô.”

Vân Khâm hiểu ý Hắc Y, nhanh nhẹn gật đầu rồi dìu Mộ Sơ Lương đi về phía cầu thang đá.

Thân thể của Mộ Sơ Lương đã suy kiệt nên đi lại rất chậm, Vân Khâm không có thân pháp vi diệu như Hắc Y nên cũng không tài nào công Mộ Sơ Lương phóng xuống cầu thang với tốc độ cuồng phong. Nhác thấy hai người lẻ từng bước tới cầu thang đá, Hoa Chi khẽ cau mày tung chiêu, khiến ngọn đèn dầu bên tường chao đảo nghiêng ngả, hệt như bị bão cuốn qua, thân hình Hoa Chi phút chốc biến mất, hóa thành một vệt sáng toan đón đầu bọn Vân Khâm.

Tiếc thay, dù tốc độ có đáng sợ tới mức nào đi nữa thì nàng ta cũng không chặn được hai người họ.

Đơn giản vì người biến mất vào lúc đó còn có Hắc Y.

Trong phòng nhất thời vang lên một loạt tiếng binh khí va chạm, âm thanh này khá là êm ái nhẹ nhàng hệt như mưa xuân vô hình, nhưng lại tỏa ra vô số đạo kiếm khí lăm lăm, khuấy động cả gian phòng. Trên tường trắng, trên mặt đất và cả nóc nhà, trong tích tắc đã hiện lên vô số vết đao kiếm cực mảnh.

Dường như chỉ diễn ra trong chớp mắt, nhưng trong một chớp mắt này đã qua trăm chiêu.

Hai người đều ngừng lại, tay áo nhẹ lay, trường kiếm và chủy thủ phát ra tiếng vang khe khẽ, hai người vẫn đứng đối diện nhau không đổi, nhưng ánh mắt đã thay đổi phần nào.

“Nàng không giết được ta đâu.” Nét mặt Hắc Y phức tạp, kiếm chắn ngang ngực, sóng mắt phẳng lặng.

Hoa Chi bật ra tiếng cười khẩy, thân hình lại dịch chuyển, giọng của nàng ta cũng lững lờ theo sự chuyển động của thân hình: “Nhưng cũng không cần được ta giết chúng.”

Khi phát ra câu này, nàng ta đã lao tới trước mặt Vân Khâm và Mộ Sơ Lương.

Mộ Sơ Lương vẫn đứng yên tại chỗ như không hề lo cho sự an toàn của mình. Trong khi Vân Khâm thì áp sát tới, Uẩn Hoa kiếm tuốt khỏi bao, đề

phòng một chiêu cực nhanh cực hiểm, kiếm quang phản chiếu tới gai mắt, gần như sẽ động thủ ngay lập tức.

Nhưng sau đó lại chẳng có đường kiếm nào giáng xuống cả.

Vì trong khoảnh khắc cả hai sắp ra đòn, một giọng nói đột nhiên vọng tới từ bên cạnh.

“Chi Chi.”

Gian phòng thoát cái rơi vào yên tĩnh, ánh lửa chao nghiêng giờ đây cũng được trả lại sự bình yên, trầm mặc tỏa ra ánh sáng le lói chập chờn.

Động tác của Hoa Chi khựng lại giữa chừng, thanh chủy thủ vẫn nắm chặt trong tay, nhưng có vẻ đã coi bỏ lớp áo ngoài sắc lẹm.

Thấy tình huống này, Vân Khâm đưa mắt liếc sang Hắc Y rồi nhanh chóng che chắn cho Mộ Sơ Lương bước xuống cầu thang đá, hai bóng người chẳng mấy chốc đã xuống sâu bên trong mật đạo.

Hoa Chi thừ ra nhìn hai người đi xuống mà không còn sức để cản nữa.

Đôi mắt chớp nhẹ, ánh nước bỗng loan ra từ đáy mắt, hai tay buông thõng xuống, nàng ta thần thờ quay người lại nhìn về phía nam tử hắc y sau lưng, trên nét mặt lộ rõ sự giằng xé và đau đớn.

Hắc Y vẫn đang mang gương mặt dịch dung bình thường đó, hần nhìn cô gái đã gây đi rất nhiều trước mắt mình như có vạn lời muốn nói, mà cũng như khó thốt nên lời, cuối cùng đành phải thờ dài một hơi thật khẽ, nói với giọng bất đắc dĩ: “Ta... chưa chết.”

Đây là câu đầu tiên Hắc Y nói với Hoa Chi sau khi quay lại với thân phận Phong Điều Sở.

Mà sau câu này, Hắc Y liền nhận được một nhát kiếm từ phía Hoa Chi.

Sắc mặt Hắc Y tái đi, cấp tốc lui lại tránh một chiêu tàn nhẫn này: “Nàng nói chuyện đằng hoàng một tí không được sao?!”

Hoa Chi chẳng buồn quan tâm tới hần mà nện tiếp một chiêu nữa, lần này còn ác hơn lần trước, trường kiếm của Hắc Y lại giờ lên đỡ đòn, tới khi hần cau mày toan trả đòn thì cô nàng trước mặt lại không thêm đánh nữa.

Hai người giữ nguyên động tác này, chẳng có ai động đây.

Nghẹn chúi thủ của Hoa Chi chỉ cách ngực của Hắc Y tầm nửa tấc, kiếm của Hắc Y cũng kề lên cổ của Hoa Chi, hai người phút chốc rơi vào yên lặng, chỉ nghe thấy âm thanh lay động khẽ khàng của đèn đuốc.

Rồi bỗng nhiên cô gái trước mặt ngừng đầu lên, trên gương mặt xinh đẹp thanh nhả đã nhòe nhoẹt nước mắt, hốc mắt nàng đỏ gay như muốn chém Hắc Y thành ngàn mảnh, giọng cũng sắc mùi căm hận: “Tại sao ngươi không chết đi?”

Hắc Y mỉm cười như đang tự giễu, không quan tâm tới thanh chủy thủ đang tỏa ra tia sáng lạnh buốt trước ngực mình, chỉ đưa tay kéo cô gái gầy gò vào lòng mình, thì thầm: “Nàng không nghĩ xem bốn thiếu gia là ai sao, bốn thiếu gia đây còn lâu mới dễ chết như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48

Edit: Yunchan

Trong căn phòng mờ tối không trông thấy ánh sao bên ngoài, chỉ có một ngọn đèn dầu tỏa ra ánh sáng leo lét như sẽ lụi tắt bất cứ lúc nào.

Ánh mắt Hắc Y đong đầy xót xa, ôm cô gái trong lòng mà không biết phải bắt đầu nói từ đâu.

Lưng của Hoa Chi run lên khe khẽ như đang dần nén, Hắc Y dịu dàng nâng tay lên, muốn chạm vào gương mặt đã gây đi rất nhiều của nàng.

Nhưng một giây sau, ánh bạc đã hóa thành một sợi dây mảnh, tách ra trước mắt hần.

Hần run khẽ, rên lên một tiếng, nhưng vẫn cau mày cười khổ, dịu dàng lau mặt cho Hoa Chi.

Sắc mặt Hoa Chi tái nhợt như tuyết, lệ rung rung trong hốc mắt, nhưng bờ môi lại mím rất chặt, nàng để mặc tay của Hắc Y chạm vào gò má mình, cảm nhận nhiệt độ tỏa ra từ lòng bàn tay hần, cất giọng run run: “Ngươi không nên nhận ta.”

“Ta cũng biết vậy...” Hắc Y lắc đầu đành chịu, cơ thể hơi loạn choạng, cúi đầu nhìn ngực mình: “Gặp mặt là động đao, quả nhiên vẫn là Chi Chi.”

Một thanh chủy thủ đang cắm trên ngực hắn, máu tươi nhỏ thành dòng từ vạt áo, nhưng Hắc Y như chẳng hề cảm nhận được mà chỉ nhìn chăm chăm vào bàn tay đang cầm thanh chủy thủ, dịu giọng nói: “May mà nàng đâm vào chỗ này, không thì...”

Hắn lau giọt máu ứa ra từ khoeo môi, cười tự giễu: “Không thì ta đã bị đâm thành cái rây rồi.”

Hoa Chi nghe câu nói đùa của hắn mà không tài nào cười nổi, nàng rút thanh chủy thủ ra, máu nhất thời phụt ra bắn lên gò má nàng.

Hành động này khiến Hắc Y phải lui lại nửa bước, đầu ngón tay đang xoa má Hoa Chi trượt xuống, khom lưng sặc ra một ngụm máu.

Hoa Chi siết chặt lấy thanh chủy thủ, cau mày bước đến gần Hắc Y.

“Nếu ngươi chưa chết thì ta đành phải giết ngươi lần nữa.”

Hắc Y quỳ một gối dưới đất, trường kiếm hãy còn nắm trong tay, hắn không ngẩng đầu nhìn Hoa Chi nhưng lại biết từng cử động và nét mặt dù là nhỏ nhất của nàng. Hắn cười khê, không đếm xỉa tới vết thương trên người, lên tiếng hỏi: “Nàng không hối hận sao?”

Bước chân của Hoa Chi khựng lại như muốn nghe cho hết ý tứ của Hắc Y.

Hắc Y dùng kiếm chống người dậy, nói tiếp: “Mười năm trước nàng tưởng rằng ta đã chết, lẽ nào suốt mười năm qua nàng chưa từng một lần... hối hận vì đã giết ta... mong chờ ta còn sống sao?”

“Chưa từng.” Giọng Hoa Chi lạnh băng không cảm xúc, nàng hất tay quăng thanh chủy thủ nhỏ máu xuống, sai bước đi tiếp về phía Hắc Y.

Hắc Y cười khê, cơ thể lao đảo nhưng vẫn xách kiếm đứng lên lần nữa: “Vậy thì thật đáng tiếc, bây giờ ta không còn dễ giết như năm đó nữa rồi.”

Hoa Chi tối sầm mắt nhìn vào bóng dáng nhuốm máu của hắn: “Ngươi tưởng là ngươi cần chân ta ở đây thì chúng có thể bình an vô sự ư?”

Bàn tay cầm kiếm của Hắc Y khê vận sức, khớp ngón tay đã trắng tái, Hoa Chi bèn bồi thêm: “Ngươi thật lòng cho rằng những năm qua đại đảo chủ chẳng làm gì cả ư? Bách Lý tiên sinh và đại đảo chủ đã biết mục đích của các ngươi từ lâu rồi, cao thủ của Thập Châu lúc này đều đang chờ sẵn dưới mặt đạo kia, ngươi tưởng chúng vào rồi sẽ còn mạng để thoát ra sao?”

“Ngươi tưởng cần đường ta là đủ rồi, nhưng mục đích thật của ta chính là núm chân ngươi.” Bóng Hoa Chi chớp lên thoát cái đã trờ tới trước mặt Hắc Y, chủy thủ của nàng kê lên cổ của Hắc Y, giọng lạnh băng: “Chỉ cần ngươi không có ở đó thì với sức của chúng không thể nào lấy được đồ.”

Bàn tay cầm kiếm của Hắc Y không hề run rẩy, hắn chỉ rũ mi đứng chắn trước mặt Hoa Chi.

“Nàng nghĩ thế thật sao?” Hắc Y than nhẹ một tiếng, y phục của hắn bị máu nhuộm ướt đầm nhưng trên lớp vải đen lại không thấy quá nhiều vết tích, hắn ngược lên nhìn Hoa Chi bằng ánh mắt phức tạp: “Quả nhiên nàng không hiểu gì về tên Tiểu Mộ kia hết.”

Nét mặt Hoa Chi khê biến, yên lặng giây lát rồi nói: “Ta chỉ tin đại đảo chủ hơn mà thôi.”

Nàng giơ thanh chủy thủ lên, ánh lửa lại lác lư run rẩy khiến cả gian phòng thoát sáng thoát tối, hai bóng người lại bắt đầu giao thủ.

*

Cùng lúc đó ở sâu trong mật đạo, Vân Khâm đang cõng Mộ Sơ Lương rảo bước hỏi hã.

Đề tiện đi đường Vân Khâm vẫn chọn cõng, tuy Mộ Sơ Lương có hơi dễ tâm nhưng vì chuyện có liên quan trọng đại nên hắn cũng không có cơ hội lắc đầu. May mà tuy vóc dáng Vân Khâm nhỏ nhắn nhưng sức lại rất bền, cõng Mộ Sơ Lương suốt cả quãng đường mà không hề mệt mỏi, chỉ miệt mài bước tới.

Mật đạo hẹp dài trông như không có điểm tận cùng, Vân Khâm lầm lũi cõng Mộ Sơ Lương đi mãi đi mãi, chỉ cảm thấy tường đá hai bên giống hệt nhau, cảnh trí trước mắt cũng chẳng hề đổi khác, nàng không biết mình phải đi bao lâu nữa, chỉ biết liều mạng mà đi.

Mộ Sơ Lương trên lưng đã im lặng cũng được khá lâu rồi, điều này khiến Vân Khâm khá bận tâm, cuối cùng vẫn không đành lòng được cất giọng kêu: “Sur huynh.”

Vân Khâm thờ hào hển bước tiếp nhưng chỉ nghe thấy âm thanh của bản thân, nàng cảm thấy thấy tim mình đang đập dồn như trống trận, nó nện vào trong ý thức làm nàng không biết phải làm sao, nàng yên lặng giây lát rồi lại lên tiếng gọi: “Sur huynh!”

Vẫn không có ai đáp lại, Vân Khâm không dám dừng bước nên chỉ còn biết vừa đi vừa kêu “Sur huynh” không ngừng.

Từng ngọn đèn lóa mắt cứ lướt qua người, Vân Khâm gọi không biết bao nhiêu lần, đi chẳng biết bao xa, mãi tới khi trong tiếng gió và tiếng bước chân vang tới một âm thanh yếu ớt nhưng rõ ràng.

“Sur muội.”

Vân Khâm đột nhiên dừng bước, đứng sững ra tại chỗ, cảm thấy ba hồn bảy phách đã bay đi tứ tán rồi cuộc cũng quay về ngay khi âm thanh này vang lên.

Nàng trừng mắt thật lâu mà không lên tiếng, chỉ làm lui cá bước đi tiếp.

Người trên lưng hình như vừa mỉm cười, hơi thở phả lên gáy cổ của Vân Khâm khơi lên cảm giác tê dại. Vân Khâm không ngừng bước nữa, tâm trạng thì đã tốt hơn hẳn.

“Sur muội.” Giọng của Mộ Sơ Lương vọng vào bên tai, trong giọng của hắn mang theo ý cười, cứ như hai người không phải đang chạy trong mật đạo nguy hiểm mà đang thì thầm tán gẫu dưới ánh đèn về những chuyện rất lâu trước đây, hoặc tương lai rất xa sau này: “Ta còn nhớ, năm xưa ở hậu viện Mộ gia có một căn mật thất, cũng khá giống với nơi này, nó có một con đường rất hẹp rất dài, hồi đó ta còn rất nhỏ, cứ cảm thấy có đi mấy cũng không hết nổi.”

Vân Khâm im lặng bước đi, lát sau mới lên tiếng đáp: “Nó là chỗ nào?”

“Nó là nơi người Mộ gia dùng để bế quan luyện công, ta cũng từng bế quan ở đó.”

Vân Khâm nghe câu này của Mộ Sơ Lương thì muốn nói gì đó, nhưng trong giây lát lại không biết nên mở lời thế nào.

Mộ Sơ Lương nắm tựa lên vai của Vân Khâm, dịu giọng nói: “Nhắc mới nhớ ta còn cất vài thứ trong đó, sau này nếu muội có thời gian thì hãy đi lấy nó ra giúp ta.”

Vân Khâm hiểu được ngụ ý trong câu này, nàng không trả lời ngay, lát sau mới lắc đầu đáp: “Chờ chúng ta lấy được đồ xong thì muội sẽ đi với huynh.”

Mộ Sơ Lương bật cười, nói: “Được.”

Bốn phía càng lúc càng yên tĩnh, tiếng bước chân của Vân Khâm cứ dội lại trong hành lang dài thăm thẳm, tầm mắt nàng luôn nhìn thẳng tới trước, rồi sực nhớ tới một chuyện: “Sur huynh.”

“Ừ?” Mộ Sơ Lương đáp khẽ.

Vân Khâm định mở lời thì ở góc tường bỗng lướt qua một chiếc bóng, lời chực tới bên miệng bỗng im bật, mặt nàng trầm xuống, giờ kiếm lên đỡ theo phản xạ. Uẩn Hoa kiếm vẫn còn nằm trong bao nhưng lại vang lên tiếng choang cực lớn như va phải thứ gì rất cứng, một lực mạnh đánh thốc tới trước mặt làm Vân Khâm khó lòng chống đỡ, phải công Mộ Sơ Lương lùi nhanh lại mấy bước!

Ngọn đèn trong góc tường tắt phụt, một bóng người vạm vỡ bước ra từ chỗ tối, vũ khí trong tay nhắm thẳng vào Vân Khâm.

Vân Khâm bị lực dội lại làm tê buốt cả cánh tay, nhanh chóng lấy lại thăng bằng nhìn về phía người kia.

Vũ khí trong tay người đó là một thanh trường đao bản rộng sáng loáng, cực nặng.

Chỉ với thứ này Vân Khâm đã nhận ra ngay lai lịch của người đó, có lẽ cũng đến từ Nguyên Châu như Hoàn La và Trọng Phong vậy.

Khi người Nguyên Châu xuất hiện ở Không Thiên phái, Vân Khâm cũng từng điều tra về Nguyên Châu, nhưng nàng không hề tìm được thông tin về người này.

Vì qua đợt so chiêu trực diện vừa rồi, Vân Khâm cảm thấy khí tức trong cơ thể mình chấn động không dứt, cổ còn xộc lên mùi máu tanh nồng.

Tu vi của đối thủ quá cao, Vân Khâm không biết rốt cuộc thì người này mạnh đến mức nào, nhưng nàng biết rõ mình không thể nào đỡ được thế tấn công của hắn, chẳng khác nào châu chấu đá xe chẳng được tích sự gì, nàng chỉ có thể dùng sự nhanh nhẹn của mình để thủ mà thôi.

Tiếc là bây giờ đã rời khỏi Tổ Châu, không còn độc thủy kim sắc có thể đốt rụi mọi thứ nữa, không thì nàng có thể đánh sống mái một trận rồi.

Hiện tại họ đang ở trong mật đạo, muốn đối kháng với người này là một điều cực kỳ khó khăn.

Trong lúc Vân Khâm cau mày suy tư, trường đao của người nọ đã vạch ra một đường cong u ám, bỏ tới đợt hai, mặt tường bốn phía dường như cũng cảm nhận được một đòn đáng sợ này mà run lên bần bật, sạt ra đá vụn.

Dù thấy đòn tấn công này Vân Khâm vẫn cẩn thận bảo vệ Mộ Sơ Lương ở sau lưng, vung kiếm chẳng hề chậm trễ, một nhát này không phải chém lên người trước mặt mà rơi lên cánh tay nàng.

Uẩn Hoa kiếm rất bén, trong tích tắc đã cứa rách thịt, tay áo của Vân Khâm quét qua, giọt máu nương theo đó bắn tới người trước mặt. Người nọ như đã biết trước chiêu này của Vân Khâm, vừa nhấc thấy giọt máu tấn công tới hắn đã quay sang phòng thủ, dùng trường đao hất văng giọt máu rồi lại muốn xông tới, nhưng đúng lúc này, Mộ Sơ Lương đã chớp thời cơ nói bên tai Vân Khâm: “Chạy vào trong.”

Vân Khâm không hề nghi ngờ quyết định của Mộ Sơ Lương, nhân lúc thế công của người nọ chậm lại bèn tức tốc cõng Mộ Sơ Lương chạy vào sâu trong thông đạo. Tốc độ của người sau lưng cực nhanh, trường đao cứ vung lên liên hoàn, làm mặt tường và mặt đất tan hoang đổ nát đến là tội.

Vân Khâm thở hồng hộc nhưng ra đòn cũng chẳng chậm chút nào, vừa co chân chạy hùng hục về nơi có ánh sáng vừa dùng ý chí để khống chế máu tươi đang chảy rùng rùng khỏi thân thể bao vây lấy kẻ đang xách đao đuổi theo sau lưng, ngăn trở hành động của gã.

Nhưng tu vi của gã ta quá cao cường, sắc mặt Vân Khâm đã trắng hếu, mắt sáng quắc, sức cũng đã dốc cạn, vậy mà cũng chỉ cảm chân người nọ được giây lát.

Khoảng cách giữa hai người càng lúc càng gần.

Đao khí cuộn cuộn đã sắp chạm tới Vân Khâm và Mộ Sơ Lương.

Nếu cứ tiếp tục thế này thì Mộ Sơ Lương sau lưng sẽ bị đao khí đập vào, thân thể nhất định không chịu nổi, dù nàng có dùng hết sức cũng không tài nào bảo vệ được Mộ Sơ Lương.

Thế thì thà quay lại đánh một trận, bảo vệ tính mạng của Mộ Sơ Lương còn hơn.

Nghĩ tới đây Vân Khâm nhẹ cắn răng, lúc lưỡi đao sắp đánh về phía Mộ Sơ Lương thì quay phắt lại, giờ kiếm đón lấy thế tấn công của đối phương.

Trường đao gầm thét, hàn quang như gió tuyết cuốn qua trời đất, bao phủ lấy Vân Khâm. Vân Khâm đã bị mài mòn sức quá nhiều, bây giờ còn gấp gáp đỡ chiêu này, vừa đối mặt thì thanh Uân Hoa kiếm đã bất ngờ vượt khỏi tay, găm phập vào bức tường bên cạnh.

Nhưng thế đánh của trường đao chẳng hề suy giảm mà vẫn tấn công tới Vân Khâm, cuối cùng đâm thẳng vào ngực nàng.

Vân Khâm đón lấy một nhát đao cuồng bạo này mà không thể tránh né, ánh mắt nhìn đối phương sáng rực như sao, vẫn bảo vệ Mộ Sơ Lương vô cùng chắc chắn!

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49

Edit: Yunchan

Cuồng đao thét gào xoắn lấy không khí chung quanh, mọi thứ dường như đều rung chuyển theo một nhát đao này.

Vân Khâm mở to mắt, nghênh đón một nhát đao như muốn đập tan trời đất đó mà không hề nao núng.

Đao dừng, gió lặng.

Đền đuốc bập bùng, ánh lửa càng thêm nóng rực.

Hàng mi của Vân Khâm run run, ánh lửa phản chiếu bóng đao lên mặt nàng.

Bóng đao lay động.

Lưỡi đao đó lại không hề đâm lên người nàng.

Vân Khâm không sợ sinh tử, một khắc đó trong đầu nàng chỉ có một ý nghĩ duy nhất, không hề suy nghĩ nhiều. Mãi tới bây giờ nhìn thấy lưỡi đao gần mình trong gang tấc, nàng mới nghe thấy tiếng tim đập của mình vang lên rõ mồn một trong mặt đao tĩnh lặng.

Sau đó tầm mắt của nàng dời xuống, nhìn thấy kiếm quang màu bạc trên ngực của gã trước mắt.

Phong Khuyết.

Phong Khuyết không đâm quá sâu vào ngực của gã ta, nhưng cũng đủ để gã đứng khựng lại, nhìn chăm chăm mũi kiếm trên ngực mình với vẻ khó tin, bên môi rỉ ra vệt máu sáng lóa.

Người xuất kiếm không ai khác ngoài cái người đang được Vân Khâm cõng trên lưng, trông như đang hấp hối, Mộ Sơ Lương.

Chẳng ai đoán được hấn lại bất ngờ rút kiếm, cho nên một nhát này của hấn không hề có bất cứ cản trở nào, cũng không có bất kỳ tiếng động nào, cứ như hấn chỉ tiện tay rút nó ra rồi đâm vào ngực của người nọ mà thôi.

Đó là một nhát kiếm hoàn toàn im hơi lặng tiếng và cũng không thể né tránh, bất kể là thời cơ hay góc độ ra đòn đều chọn thời khắc thích hợp nhất, khó

lòng phòng bị.

“Nhất kiếm này...” Gã bị đâm trúng hơi loạn choạng, chậm rãi ngược mắt lên nhìn Mộ Sơ Lương.

Cứ như tới tận bây giờ gã mới nhìn thẳng vào Mộ Sơ Lương, cặp mày rậm của gã cau lại, mắt nhìn xoáy vào Mộ Sơ Lương, nói với giọng uy nghiêm: “Ngươi là Hắc Y của Quỷ môn.”

Nghe câu này nét mặt của Vân Khâm khẽ biến, nàng không lên tiếng mà chỉ lui lại nửa bước đề cao cảnh giác.

Nàng không hiểu tại sao gã lại thốt ra câu này, cũng không rõ Phong Khuyết đã tan thành tro bụi tại sao lại tái hiện trong tay Mộ Sơ Lương, nhưng trước giờ nàng chưa từng nghi ngờ Mộ Sơ Lương, việc nàng cần làm lúc này chỉ có tin tưởng hắn và bảo vệ hắn lấy được món đồ hắn cần mà thôi.

Gã trước mặt bước tới một bước, tay ghi chặt lấy Phong Khuyết. Mộ Sơ Lương không đủ sức để rút kiếm ra, chỉ có thể trở mắt nhìn thân kiếm trong tay mình bề tan tành theo lực tay của gã trước mặt, rồi hóa thành đốm sáng bạc lấp lánh.

Phong Khuyết kiếm đã nát, khoe môi Mộ Sơ Lương lại ứa máu, ho khan hai tiếng nặng nề rồi mới nói: “Ngươi phải nói... ta cũng là Hắc Y mới đúng.”

Câu này khá lạ lùng, nhưng chẳng ai có thời gian để nghĩ ngợi về nó cả, vì vừa dứt lời Mộ Sơ Lương đã nói bên tai Vân Khâm: “Chạy.”

Vân Khâm phản ứng cực nhanh, chưa đợi gã trước mặt lên tiếng nói gì đã quay phắt người chạy vút đi, nhân lúc gã ta đang dờ ra chưa bắt kịp tình hình, thân hình nàng đã lao đi như gió, quay đầu chạy vào sâu trong mật đạo mất rồi.

Gã ta đúng thật là không ngờ Vân Khâm sẽ giờ chiều bỏ chạy bất thành linh này, gã nghệt ra một giây rồi đuổi theo hai người ngay tức khắc, có điều trên người gã đang bị thương nên động tác đã chậm lại đáng kể.

Nghe thấy tiếng bước chân nặng nề sau lưng, Vân Khâm vừa cầm đầu chạy vừa lo lắng nói: “Su huynh.”

“Ừm.” Lần này Mộ Sơ Lương trả lời Vân Khâm rất nhanh, dường như đoán được thắc mắc của nàng, hắn bèn thấp giọng giải thích: “Thật ra thì Hắc Y của Quỷ môn chỉ là một loại thân phận dưới lớp mặt nạ mà thôi.”

“Năm xưa người dùng thân phận Hắc Y để lên vào Quỷ môn là ta, sau đó Phong Diêu Sở xuất hiện nên ta mới giao việc này cho hắn, những năm lại đây... cũng nhờ có hắn ở trong Quỷ môn dò thám tình hình.”

Bấy giờ Vân Khâm mới hiểu tại sao người kia lại thốt ra câu đó.

Nhất kiếm im lìm của Mộ Sơ Lương ban nãy đích xác là chiêu thức chỉ có sát thủ như Hắc Y mới dùng tới, có thể nào gã ta cũng không ngờ Mộ Sơ Lương sẽ dùng tới chiêu này nên mới mất cảnh giác để trúng ngay một nhát.

Có lẽ đây đã là bí mật lớn nhất của Mộ Sơ Lương rồi, nếu không bị bức tới đường cùng thì hắn sẽ không bao giờ dùng tới nó. Nhưng hiện tại Mộ Sơ Lương không còn sức lực nên một nhát đó không thể giết chết gã ta, lần sau có muốn dùng lại chiêu này thì cũng vô ích mà thôi.

Vân Khâm không biết đoạn đường này dài đến mức nào, cũng không biết có thể cắt đuôi người sau lưng hay không, nàng chỉ biết thể lực của mình đang ngày càng rút đi, bước chân ngày càng chậm lại, mồ hôi trên trán cũng chảy xuống gò má, nhưng mắt nàng lại càng ngày càng sáng, không hề có ý định dừng lại.

Đằng trước mỗi lúc một sáng hơn, cửa ra có lẽ đang ở ngay trước mắt mà thôi, khi cảm giác thấy người đuổi sát phía sau lại vung đao tới lần nữa, Vân Khâm đột nhiên ti mũi chân xuống, sau đó hóa ra kiếm ý, dùng tốc độ nhanh nhất xông về phía cửa ra sáng ngời kia.

Ngay khoảnh khắc nàng lao ra, lưỡi đao kia cũng vụt tới, gã sau lưng vẫn truy sát không tha, lướt về hướng Vân Khâm.

Và cũng ngay lúc đó, hai tiếng tay áo rít qua, một trái một phải dòn gã ta vào thế gọng kim!

Gã ta chỉ đồ dòn hết mọi chú ý lên Vân Khâm, nào ngờ được đến đây lại có người ngoài tập kích. Gã vội vàng lách mình muốn tránh hai đao sát chiêu này, nhưng thế đao của gã quá nhanh quá ác, không hề nương tay, bây giờ thân đang ở trên không trung có muốn đổi chiêu thì cũng đã quá muộn màng.

Hai người mai phục chỉ chờ có thế, lập tức dòn hết sức tấn công, chỉ kịp nghe phập hai tiếng, một đao một kiếm đồng thời đâm xuyên qua cơ thể của gã ta, hai dòng máu phụt ra, nhuộm đỏ y phục của hai người trái phải.

Gã ta tái mét mặt mày, hai mắt trợn trừng, trong cổ họng phát ra mấy tiếng vô nghĩa, nhưng chưa kịp thốt được thành lời thì tám thân đồ sộ đã ngã quy xuống.

Hai người trái phải đồng loạt rút vũ khí ra, nhìn gã đồ con nằm dưới đất với gương mặt không cảm xúc.

Đợi tới khi gã ta tắt thở, họ mới quay người lại nhìn Vân Khâm và Mộ Sơ Lương.

“Công tử.” Ánh mắt của người bên phải khẽ dao động, nhìn vào Mộ Sơ Lương chăm chăm, nét mặt vừa mừng vừa vui, chẳng ai khác chính là họ vệ Phương Vọng đã tách ra với Vân Khâm ở Lưu Châu cách đây chưa lâu.

Người bên trái nhìn thấy vẻ mặt của Phương Vọng thì cũng cười khẽ, quay sang gật đầu với Mộ Sơ Lương.

Người này Vân Khâm cũng biết, chính là nội ứng của Mộ Sơ Lương ở Thập Châu, Hoàn La.

Hôm đó sau khi Mộ Sơ Lương tỉnh lại, Vân Khâm đã nói với hắn chuyện Phương Vọng, lúc ấy Mộ Sơ Lương bảo nàng không cần lo lắng. Mấy ngày qua Mộ Sơ Lương cũng không nhắc tới Phương Vọng lần nào, đừng nói chỉ tới Hoàn La, nhưng không ngờ hắn đã dùng cách riêng của mình để liên lạc với hai người này từ sớm, sắp xếp họ thủ sẵn ở đây, ra tay cứu người vào thời khắc mấu chốt.

Sau một hồi im lặng, Mộ Sơ Lương khẽ gật đầu với Phương Vọng, sau đó nói với Hoàn La bên cạnh: “Đa tạ.”

“Không có gì, dù sao qua chuyện này ta cũng chẳng cần ở lại Thập Châu nữa. Ở không xa trước mặt chính là điện Thái Huyền, các ngươi hãy tự thận trọng thì hơn.” Hoàn La nhìn Mộ Sơ Lương, rồi lại cầm đao lên, quay đầu nhìn về phía mặt đạo sâu hút mà bọn Vân Khâm vừa chạy ra: “Ta chỉ có thể giúp các ngươi tới đây thôi, sợ là Thập Châu còn phải ra truy binh nên ta sẽ ở lại đây trông chừng, các ngươi đi mau đi.”

Mộ Sơ Lương nói cảm tạ lần nữa, Vân Khâm cũng Mộ Sơ Lương nên không nhìn thấy biểu cảm của người sau lưng, chỉ trao đổi ánh mắt với Phương Vọng, hiểu rõ chuyện họ phải làm tiếp theo là gì.

Nhưng nàng còn chưa kịp đi tiếp thì Mộ Sơ Lương đã lên tiếng trước: “Sur muội, để ta xuống đi.”

Vân Khâm ngăn ra, đang muốn phản đối thì ngó thấy Phương Vọng bước tới, bây giờ nàng mới vỡ lẽ, nhưng điều nàng bắt ngờ là vào giờ phút này mà Mộ Sơ Lương còn nhớ tới chuyện vặt vãnh này.

Nàng nhanh chóng thả Mộ Sơ Lương xuống, Phương Vọng nhận lấy Mộ Sơ Lương từ tay nàng rồi công lên lưng, lúc này Mộ Sơ Lương mới nhìn về hướng Hoàn La lần cuối.

Hoàn La đang nhặt thanh đao của gã đang nằm dưới đất lên, đặt trong tay ngắm nghía, như cảm giác được ánh mắt của Mộ Sơ Lương, y bèn ngoảnh đầu sang.

Mộ Sơ Lương nhìn y, cất giọng nghiêm túc: “Hoàn La tiền bối, bảo trọng.”

Vân Khâm nghe đến đây mới biết cái người tên Hoàn La trông bề ngoài không lớn lắm này hóa ra lại là tiền bối của Mộ Sơ Lương.

Hoàn La nghe vậy thì nụ cười trên môi thêm vào đôi chút bất đắc dĩ, y khoát tay nói: “Ngươi đúng là càng ngày càng lười thôi, ta không chết nổi đâu, các ngươi cứ đi đi.”

Đến đây bọn Vân Khâm mới quay lưng đi tiếp, chỉ còn Hoàn La là cầm đao dựa vào tường, đứng chờ ở cửa động tối om.

*

Ba người rời khỏi mặt đạo đi tiếp tới trước thì bắt gặp một cầu thang rất hẹp và dài ngút ngàn, Vân Khâm ngửa đầu nhìn lên, bốn phía cầu thang nham hạt châu sáng lóa, cầu thang được ánh sáng của minh châu rọi sáng hết như ban ngày.

Ba người yên lặng bước lên từng nấc thang một, trong không gian chỉ vọng lại tiếng bước chân nặng nề dội vào vách đá. Chẳng ai biết được tiếp theo đây họ sẽ đối mặt với thứ gì, nếu trong mặt đạo này đã xuất hiện người của Thập Châu thì đồng nghĩa với Lương Ung đã liệu trước họ sẽ tới đây, thế thì đối thủ mà họ giáp mặt sắp tới có lẽ còn mạnh hơn cả gã dùng đao ban nãy. Con đường phía trước mù mịt, sau lưng lại không có đường lui, đã tới tận đây rồi thì ba người chỉ có thể bước tiếp mà thôi.

Mãi tới khi tới gần cửa ra, Vân Khâm đột nhiên dừng bước, cúi mặt gọi: “Sur huynh.”

Tiếng gọi này của nàng rất đột ngột khiến Phương Vọng đứng khựng lại gần như ngay lập tức.

Mộ Sơ Lương nhìn về hướng Vân Khâm.

Vân Khâm nắm chặt Uẩn Hoa kiếm, nói bằng giọng vô cùng nghiêm túc: “Mọi người Không Thiên phái vẫn đang chờ sư huynh trở về.”

Nét mặt Mộ Sơ Lương khẽ biến, mi mắt hạ xuống, đáp nhẹ: “Ừ.”

“Sư huynh còn hứa sẽ dắt muội đi ngắm hồ Tinh Sương.”

“Hóa ra muội còn nhớ.”

“Muội nhớ kỹ lắm, cho nên sư huynh cũng phải nhớ kỹ.”

Nói xong câu này nét mặt Vân Khâm càng nghiêm túc hơn, nhìn thẳng vào Mộ Sơ Lương.

Mộ Sơ Lương thôi cười, chân mày cau nhẹ, mãi sau vẫn không đáp lại.

Vân Khâm cau mày chờ đợi, chờ Mộ Sơ Lương hứa một lần nữa.

Sau một khoảng lặng tưởng chừng như rất lâu, rốt cuộc Mộ Sơ Lương cũng khẽ thở dài: “Được.”

Ba người bước lên bậc thang cuối cùng, Phương Vọng ngoái đầu nhìn Vân Khâm một cái, rồi giơ tay đẩy cánh cửa đá nặng trĩu trước mặt ra, bước ra ánh sáng.

*

Trong khi đó ở căn phòng trên mặt đất, Hoa Chi và Hắc Y chiến đến bây giờ vẫn bất phân thắng bại.

Lớp dịch dung trên mặt Hắc Y đã bị xé mất từ lâu, vì mất máu quá nhiều nên sắc mặt tái đi khiến hắn trông có vẻ yếu ớt, nhưng động tác ra đòn của hắn chưa từng chậm lại chút nào.

Đao kiếm của cả hai lại va chạm, Hoa Chi trở cổ tay lật thanh hắc kiếm trong tay Hắc Y một vòng, sau đó vượt qua mũi kiếm đâm lên ngực của Hắc Y.

Khi chủy thủ sắp sửa đâm vào da, tưởng như máu lại bắn ra tung tóe, thì thân hình của Hắc Y bỗng xoay vờn như ma mị, lẩn vào góc tường phía sau.

Hoa Chi tung người đuổi theo, ngay lúc này ngọn đèn trong phòng bỗng bị Hắc Y dập tắt, trong phút chốc cả căn phòng rơi vào tăm tối, không nghe được một tiếng thở nào, chỉ có Hoa Chi đứng một mình ở đây, đánh cặp mắt lạnh lùng đề cao cảnh giác.

“Ta bây giờ là một sát thủ.” Trong bóng tối đặc quánh bất ngờ vọng tới giọng của Hắc Y, giọng nói đó lừng lợ bất định, dù Hoa Chi định thần phán đoán cũng không biết nó phát ra từ đâu.

Nàng yên lặng chốc lát, giữ vững tư thế phòng bị, tay lăm lăm chủy thủ, cất giọng hồ hững: “Thế thì sao chứ?”

“Trong bóng tối ta là kẻ chiếm ưu thế, nếu nàng dám bước tiếp một bước thì ta có thể giết chết nàng.”

Hoa Chi lặng thinh hồi lâu, nhưng rồi lại bật ra tiếng cười lạnh: “Giết đi, đã vậy thì ngươi tới đây giết ta đi.”

Người ẩn trong bóng tối đột nhiên trầm mặc.

Hoa Chi tiếp tục khích tướng: “Tại sao không động thủ?”

Vẫn là một khoảng yên lặng, Hoa Chi cau mày muốn nói tiếp thì giọng của Hắc Y lại vọng tới từ bốn phương tám hướng: “Ta nói nếu nàng dám bước tới một bước thì ta có thể giết nàng, nhưng nàng không bước thì ta giết nàng kiểu gì đây?”

Giọng của Hoa Chi hơi khựng lại, thả ra một câu nhàn nhạt: “Dù thế thì cũng chưa chắc ngươi sẽ giết được ta.”

“Nàng cứ việc thử.” Người trong bóng tối nói khẽ.

Hoa Chi đành mảy: “Ngây thơ.”

Dứt lời nàng lập tức bước lên một bước.

Ngay khi đặt chân xuống thì một hơi thở ấm áp đã phả vào mặt, nàng còn chưa kịp suy nghĩ gì thì đã thấy hơi thở hơi loạn, môi chạm phải một bờ môi mềm mại quen thuộc.

Ánh mắt Hoa Chi run khẽ, hai tay nâng lên níu lấy cánh tay của người đối diện, trong đáy mắt lướt qua tia giằng xé, ngay sau đó nàng vận sức cắn vào môi của người đó, đoạn rút phăng chủy thủ ra.

Linh lực lại được rót vào làm thanh chủy thủ trong tay dâng lên màu đỏ thẫm rực rỡ, rọi sáng gương mặt của hai người.

Quầng sáng lóe lên rồi vụt tắt đó phơi bày hốc mắt rung rung và bờ môi cắn chặt của Hoa Chi, cũng như vẻ mặt ngập tràn thống khổ của Hắc Y, tái nhợt như một linh hồn trong đêm tối, sau đó không còn động tĩnh nữa.

Thanh chủy thủ không hề hạ xuống.

Vì ngay khi Hoa Chi ra chiêu, cửa lâu đã bị ai đó đập tung, một nam tử trẻ tuổi mặc áo vải kiểu thư sinh tất tả xông vào, giơ tay quạt quạt bụi mù chung quanh rồi nhìn hai người đang hôn nhau trong phòng, mắt ngập đầy nghi hoặc, sau đó hít vào một hơi, hỏi với cái giọng vô cùng hiếu học: “Đây đây đây chính là... hôn môi mà người ta hay đồn ấy hả?”

Hoa Chi nhìn người này với gương mặt không cảm xúc, vung tay đẩy Hắc Y ra.

Hắc Y che bờ môi bị “cắn yêu”, cười khỏ lui lại một bước, ho khan vội vể khó xử.

Người xông vào phá đám chẳng buồn ngoái tới Hắc Y mà chỉ đi băng băng về hướng Hoa Chi, sau đó chỉ chỉ vào miệng mình với thái độ hết sức nghiêm túc: “Cái đó... ta có thể thử một tí không?”

Hoa Chi liếc hẳn: “...”

Hắc Y lập tức nổi điên: “Người dám hôn nàng thử xem!!!”

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50

Edit: Yunchan

Điện Thái Huyền bên trong thành Doanh Châu chính là nơi bế quan luyện công của lão đảo chủ năm xưa.

Sau khi lão đảo chủ tạ thế thì nơi này đã bị bỏ hoang, được tân đảo chủ Lương Ung phái người tới canh chừng bên ngoài, thiết lập vô số cơ quan, không cho bất cứ ai lai vãng.

Song có rất ít người biết rằng bên dưới tòa tiểu lâu ở hướng Nam thành Doanh Châu có một mật đạo, đi men theo mật đạo này thì không cần phải vượt qua những trận pháp và cơ quan ấy, có thể tiến thẳng vào trong điện Thái Huyền một cách bình an vô sự.

Thứ mà lão đảo chủ để lại đang nằm ở trong ngăn ngàm của điện Thái Huyền này. Năm xưa lão đảo chủ chỉ nói việc này cho Mộ Sơ Lương biết, là do y tin Mộ Sơ Lương có thể lấy được nó trước khi Thập Châu xảy ra nội loạn, rồi dùng nó để đối phó với Lương Ung. Tiếc thay tới bản thân Mộ Sơ Lương cũng không đoán được mình sẽ bị thương chìm vào giấc ngủ say, mà một giấc này lại kéo dài tận mười một năm.

Hôm nay cuộc nội loạn ở Thập Châu đã chấm dứt, Lương Ung trở thành tân chủ nhân của Thập Châu, và sau mười một năm dốc lòng tìm kiếm, cuối cùng Lương Ung cũng phát hiện ra chuyện lão đảo chủ để lại di vật.

Cục diện này có lẽ là do Mộ Sơ Lương bày ra nhằm đối phó Lương Ung, và cũng có thể Lương Ung vốn đã muốn dẫn họ tới đây, dụ phản tặc lộ diện và rơi vào tử cục.

Vì lúc bọn Vân Khâm bước vào trong điện Thái Huyền, bên trong đã có người chờ sẵn.

Điện Thái Huyền bỏ hoang nhiều năm nhưng có lẽ được trận pháp nào đó bảo vệ nên vẫn giữ lại nguyên trạng.

Đại điện rộng thênh thang, đèn đuốc chiếu sáng cả bốn vách tường, bức họa cổ xưa khắc trên tường hiện lên vô cùng rõ nét dưới ánh đèn.

Mà ở đằng sau chính điện, ngay trung tâm vách đá, bức họa trải dài trên mặt tường đến đó thì ngừng lại, thay vào một hình vẽ đồ sộ.

Nó giống hệt với hình vẽ trên linh thạch mà bọn Vân Khâm dùng để triệu hồi Xích điêu.

Nhưng khác với linh thạch ở chỗ hình vẽ này có màu sắc, sắc vàng óng ả của nó dường như hấp thụ tất cả ánh sáng trong điện, tỏa ra vàng hào quang càng lấp lánh và chói chang hơn, mà trong màu vàng lóa mắt này lại có đường vân hình giọt nước màu xanh da trời, làm dịu đi ánh sáng rực rỡ, tựa như hạt mưa bụi yên ả ở nơi phố thị phồn hoa.

Đầu mày của Vân Khâm cau chặt, sau khi nhìn rõ hình vẽ đó thì lập tức thay đổi sắc mặt.

Mộ Sơ Lương đang quan sát nét mặt của Vân Khâm nên cũng thấy rõ sự thay đổi này của nàng.

Nhưng vào lúc này, hai tiếng bước chân bỗng vọng tới từ sâu trong đại điện, theo sau đó là hai bóng người thong thả bước ra từ góc tối và màn sa.

Một người trong số đó Vân Khâm đã có dịp gặp mặt, chính là cái vị từng dẫn người của Phụng Lăng Châu và Sinh Châu tấn công vào đại điện Không Thiên phái, đảo chủ Vũ Thiện. Người này đã từng so tài với Mai Nhiễm Y một lần, tuy Vân Khâm không biết cảnh giới của lão ta tới đâu, nhưng có một điều nàng rất rõ chính là tới Mai Nhiễm Y cũng không qua nổi một chiêu của lão.

Tuy lúc ấy Mai Nhiễm Y bị thương, sức lực không đủ bền, nhưng thực lực của người này cũng mạnh đến mức khó thể tưởng tượng nổi.

Còn người đứng kế bên Vũ Thiện lại khiến người ta có hơi bất ngờ một tẹo.

Đó là một bé trai ở tuổi nhi đồng, chống trong tay một cây mộc trượng khá dài, choàng trên người một bộ áo bào trắng quá lưng nhưng trông chẳng khác nào đang treo cái bao bố, nhìn rất chi quái dị, thậm chí là có hơi buồn cười. Nhưng nhìn lên gương mặt của bé trai này thì chẳng ai cười nổi, vì vẻ mặt của nó rất bình tĩnh, bình tĩnh như một lão tăng đã có mấy trăm ngàn tuổi, nó dùng vẻ mặt đã trải qua bao nỗi tang thương đó để nhìn trả lại bọn Vân Khâm, mãi tới khi nhìn thẳng vào mắt nó Vân Khâm mới thấy lòng mình chấn động.

Vì đồng tử của đứa trẻ này cực nhỏ, nhìn thoáng qua cứ như không hề có tròng đen, khiến người nhìn phải lạnh sống lưng.

Hai người này đứng chặn ngang phía trước chẳng khác nào chia tách ánh sáng ra làm đôi, bọn Vân Khâm lập tức bị họ cản mất đường đi.

“Đại đảo chủ đoán không lầm, các người quả nhiên sẽ tới đây.” Vũ Thiện nhướn mày, nhìn Mộ Sơ Lương một cách dừng dưng.

Mộ Sơ Lương ho nhẹ một tiếng rồi mỉm cười: “Ta đoán cũng không tồi chút nào, đại đảo chủ các người quả nhiên không tới đây.”

“Chỉ có ba tên như các người thì cần gì tới đại đảo chủ đích thân ra tay chứ.” Vũ Thiện chấp tay sau lưng đáp trả với giọng khinh khinh.

Vân Khâm ghi chặt lấy Uẩn Hoa kiếm, cố hết sức để giữ cho vẻ mặt mình bình tĩnh, nhưng uy áp vô hình trong đại điện cứ ập tới nàng không ngừng, chẳng khác nào vô số lưỡi dao bén đâm vào thân thể, khiến nàng khó lòng cự quạy.

Nàng chưa bao giờ đối mặt chính diện với đối thủ cao cường nhường này, khi còn ở Không Thiên phái tuy nàng cũng từng gặp Vũ Thiện, nhưng lúc ấy có Mai Nhiễm Y ngăn cản trước mặt, tất cả đều được Mai Nhiễm Y đỡ hết, còn nàng chẳng phải nghênh đón bất kỳ sóng gió nào, huống chi thời điểm đó Vũ Thiện cũng không định ra tay nghiêm túc.

Nhưng bây giờ thì khác, đối thủ mạnh đang đứng ngáng ngay trước mặt, mà họ nhất định phải vượt qua bằng mọi giá, họ nhất định phải tiến vào trong điện, lấy cho bằng được món đồ mà Mộ Sơ Lương dù đánh đổi bằng cả tâm lực và tính mạng của mình cũng không tiếc.

Vân Khâm đã thấy rõ cảnh tượng bên trong đại điện rồi.

Nó ở ngay sau lưng Vũ Thiện và đứa trẻ kia, ngay bên dưới hình vẽ thần bí quen thuộc đó có một thạch đài được chạm trổ hoa văn rối rắm, được bao phủ trong quang sáng nhạt, mà trên đỉnh chóp của thạch đài đó đang trôi nổi một hạt châu màu xanh biếc tỏa ra thần quang dịu dịu.

Vân Khâm chưa đến đây bao giờ, cũng không biết hạt châu đó là gì, nhưng trong lòng nàng có một thôi thúc mãnh liệt, nó khiến nàng chần chừ thứ họ muốn tìm chính là hạt châu đó.

Hạt châu đó khiến trong lòng Vân Khâm sinh ra cảm giác quen thuộc lạ kỳ.

Khiến nàng bắt giác đi về hướng đó.

Nhưng chỉ mới thả ra một bước, đứa bé trai đứng bên cạnh Vũ Thiện đột nhiên giơ tay lên, nện cây mộc trượng xuống nền đất.

Mặt đất rung lên, cả điện Thái Huyền dường như cũng đang rung chuyển theo đó, tiếng vọng trang nghiêm dội vang khắp đại điện, một vòng thần quang tỏa ra mơ hồ trên người đứa bé nọ, nó tiến lên một bước nhìn thẳng vào bọn Vân Khâm, phong thái không giận mà uy, tựa như thần tiên hạ phàm, uy nghi khó lòng lay chuyển.

Vân Khâm không khỏi dừng bước, đối mặt với nó bằng vẻ mặt mê mang.

Trong tích tắc yên lặng trang nghiêm này, bên cạnh chợt vọng tới một giọng nói: “Phương Vọng.”

Vân Khâm bắt giác thoát khỏi cơn rung động, quay lại nhìn Mộ Sơ Lương vừa lên tiếng.

Phương Vọng như hiểu được ý của Mộ Sơ Lương, sắc mặt khẽ biến chốc lát rồi vẫn đặt Mộ Sơ Lương xuống.

Lúc này Mộ Sơ Lương có vẻ đã hồi phục đôi chút, hẳn không buồn nhìn hai người ở trước mặt mà chỉ bước tới gần Vân Khâm nhờ sự dìu đỡ của Phương Vọng, cười khẽ xoa xoa trán Vân Khâm: “Sur muội, cho ta mượn lại Uẩn Hoa kiếm đi.”

Vân Khâm che chỗ tóc bị vò rối, nét mặt hầy còn mê mang, nhưng vẫn đưa Uẩn Hoa kiếm tới trước mặt Mộ Sơ Lương chẳng chút chậm trễ.

Mộ Sơ Lương nhận lấy kiếm, cúi đầu nhìn chốc lát rồi lấy đầu ngón tay vuốt nhẹ lên bao kiếm, ho nhẹ một tiếng mới nói: “Muội đi đi, đi lấy hạt châu đi.”

Khi thoát ra câu này nét mặt của hắn vẫn không đổi, chỉ giơ tay chỉ vào nội điện, chỗ bị Vũ Thiện và bé trai nọ che chắn, Mộ Sơ Lương cứ như thể không nhìn thấy sự tồn tại của họ, nói tiếp: “Đó chính là vật mà chúng ta muốn tìm.”

Vân Khâm nhìn theo hướng chỉ của Mộ Sơ Lương, hai người nọ đang đứng chắn ở đó, che mất tầm mắt nàng.

Hai người này đều là cao thủ mạnh hơn Vân Khâm gấp mấy trăm lần, khí tức cường đại như sóng gió kinh hoàng, dường như chỉ cần một ánh mắt cũng có thể đưa người vào chỗ chết. Vân Khâm ở trước mặt họ chẳng khác nào một con kiến hôi không hề có sức phản kháng, nhưng hôm nay con kiến hôi này lại cất bước đi về phía họ mà chẳng hề sợ hãi.

Mộ Sơ Lương bảo nàng đi thì nàng sẽ đi, không có bất kỳ do dự nào.

Mộ Sơ Lương ở ngay sau lưng Vân Khâm, nhìn theo vóc dáng gầy gò và sống lưng thẳng tắp của cô gái ấy, vẻ mặt bình tĩnh mà yên tâm, hắn dịu giọng nói: “Muội cứ đi tiếp đi, có Sur huynh ở đây rồi.”

Vân Khâm ngoái đầu nhìn Mộ Sơ Lương một cái, tựa như muốn ghi tạc nụ cười dịu dàng của hắn vào đáy lòng, rồi nàng gật đầu thật nhẹ, dần bước tới trước với vẻ mặt nghiêm túc.

Chỉ bước tới một bước uy áp đã ập tới nặng nề, sắc mặt Vân Khâm lúc này đã trắng nhợt, chỉ cảm nhận thấy người mình như bị dao rần, đau nhức toàn thân, tay chân run rẩy khó lòng kiềm chế.

Kẻ trước mặt dường như đã sớm vượt qua cảnh giới của “Người”, đặt chân vào một trình độ cao xa khác rồi.

Nhưng đầu thế nàng cũng không dừng bước, bởi vì Mộ Sơ Lương đang ở ngay sau lưng nàng.

Hắn nói, có sư huynh ở đây rồi.

Có hắn ở đây, dù là đám rồng hang cọp cũng có thể xông vào, dù là núi đao biển lửa cũng chẳng có gì đáng sợ.

Ánh mắt Vân Khâm dần lắng xuống, lòng trấn định, bên môi rỉ ra một dòng máu tươi, nhưng nàng không hề thoái lui, đón lấy thần quang mạnh mẽ của hai người đối diện, dần thêm bước thứ hai.

Ngay khi bước thứ hai này đặt xuống, áo choàng của Vũ Thiện bỗng lay nhẹ, cũng sải ra một bước.

Dòng linh khí như sóng thần bất ngờ xô tới, Vân Khâm bị luồng khí này va vào khiến thân thể lao đảo, cuối cùng phải lui lại mấy bước, phun ra một ngụm máu tươi.

Vũ Thiện cau mày, hừ lạnh một tiếng, toan bước tới gần Vân Khâm lần nữa.

Ngay lúc này một bóng người đột nhiên xuất hiện trước mặt lão ta như quỷ mị.

Phương Vọng hơi buông mắt, đôi tay nắm chặt lấy đốc kiếm, đứng chắn trước mặt Vũ Thiện như một tảng đá cứng cáp sừng sững.

“Ba chiêu.” Giọng Vũ Thiện sắc mùi khinh thường: “Ngươi chỉ đỡ được ba chiêu của ta là cùng.”

Phương Vọng không đáp mà chỉ trầm mặc giờ trường kiếm lên.

Vũ Thiện vừa dứt lời đã phát ông tay áo ra đòn, thân hình Phương Vọng chợt động dùng trường kiếm để đỡ đòn tấn công của đối phương. Trong nháy mắt huyết quang văng ra tung tóe, y phục của Phương Vọng đã rách buồm la liệt vết máu, nhưng y vẫn không lùi nửa bước, như kiên quyết lấy thân thể mình ra để cản đòn mạnh của Vũ Thiện!

Vân Khâm giờ tay lên lau vết máu trên môi, nhìn hai người giao thủ. Nàng cũng bị một đòn vừa rồi đã thương nhưng không hề nản lòng, sau khi trấn định lại thì ánh mắt càng sáng hơn, bước tiếp về phía nội điện.

Vũ Thiện đang bị Phương Vọng cầm chân, nên kẻ cản đường Vân Khâm hiện tại chỉ còn lại mỗi bé trai quái dị cầm cây mộc trượng đó thôi.

Vân Khâm chỉ còn cách nó mấy bước chân, nàng vẫn bước từng bước một tới trước mà không hề có ý thoái lui, trong khi bé trai kia vẫn giữ nguyên vẻ mặt nghiêm nghị, mộc trượng đặt ngang trước người, thu lại thần áp quanh thân. Trong lúc Vân Khâm đang kinh ngạc khó hiểu thì đột sòng kinh hoàng lại phóng ra lần nữa, trong phút chốc, như có ngàn vạn thanh kiếm bén đồng loạt thoát khỏi vòng trời buộc, lao vun vút về hướng Vân Khâm!

Vân Khâm không né tránh, thậm chí còn không lùi lại một bước nào, chỉ cắn môi bước tiếp.

Ánh bạc ngợp trời, một đạo kiếm khí đột nhiên vụt sáng bên cạnh Vân Khâm, trên không trung như phát ra tiếng vỡ vụn, sau đó ánh bạc tắt lịm, Phong Khuyết lại rã tan trong gió, thứ biến mất cùng với nó còn có ngàn vạn thanh kiếm vô hình phóng tới từ bốn phương tám hướng.

Đốm sáng rơi xuống lấp lánh, Mộ Sơ Lương đã đứng bên cạnh Vân Khâm từ lúc nào chẳng hay, Uẩn Hoa kiếm cũng đã ra khỏi bao từ đời nào, hiện đang lơ lửng ở bên cạnh còn phát ra tiếng ong ong thanh thúy, mũi kiếm nhắm thẳng vào bé trai trước mặt.

Đầu mày của bé trai khẽ động, giọng sáng tỏ: “Tâm kiếm.”

“Phải.” Mộ Sơ Lương đáp lại một câu nhẹ nhàng, dùng ánh mắt ra hiệu Vân Khâm cứ đi tiếp.

Vân Khâm không nán ná chút nào mà bước tiếp ngay lập tức, bé trai nhìn hành động của hai người với gương mặt chẳng biết buồn vui, chỉ cất giọng nhạt nhẽo: “Ngươi có bao nhiêu tâm kiếm.”

Tầm mắt Mộ Sơ Lương khóa chặt trên người nó, đáp với giọng nghiêm túc: “Đủ để bảo vệ cho sư muội của ta.”

Quảng sáng quanh người bé trai rực sáng, giọng bình thản: “Thử xem.”

Sau đó, trong đại điện trở lên cuồng phong, vô số đạo kim quang đánh thốc về phía Vân Khâm với đủ mọi góc độ khác nhau!

Lòng Vân Khâm biết rõ không thể kéo dài thêm nữa, toàn thân nàng gồng lên, ngược mắt lên, sau đó co giò chạy bán mạng tới chỗ cất bảo châu ở trung tâm đại điện!

Bé trai tức tốc vung mộc trượng lên, áo bào tung bay, mái tóc dài xõa tung tán loạn, nét mặt nó đánh lại điều khiển tất cả kim quang có sức mạnh hủy

diệt đánh tới trước mặt Vân Khâm.

Và song song đó, Mộ Sơ Lương cũng rút phăng kiếm ra, ánh kiếm màu tím nhạt bay chếch tới hết như thiên thời giáng thế, quét phá kim quang. Vô số mảnh vụn rơi xuống là tả, Vân Khâm cũng chạy băng qua màn mưa vụn vỡ này nhắm thẳng về hướng bảo châu.

Bé trai lại khua mộc trượng, đèn đuốc trong đại điện lóe lên, một đòn cực mạnh lại ập tới.

Lần này là một luồng sáng đỏ rực như lửa, trông chẳng khác nào ráng chiều len qua rừng núi rơi xuống thế gian, ánh đèn lại chao đảo, làn sóng rất bóng cuộn cuộn, kim quang lại bị đốn hạ!

Kiểm quang đỏ rực như đốm lửa thấp sáng bên thân, sắc mặt Vân Khâm càng lúc càng tái nhợt, nhưng ánh mắt lại càng thêm kiên định, chạy vượt qua màn kim quang.

Trong phút chốc, trong đại điện sôi trào, hơi thở thần thánh tràn ngập bốn bề, sắc mặt của bé trai lúc này đã đánh lại, cây mộc trượng trong tay nó cứ vung ra liên hoàn, một đòn đánh ra là một lần long trời lở đất.

Nhưng Vân Khâm vẫn bình yên đi tới, chưa từng lui lại nửa bước, Mộ Sơ Lương từ đầu tới cuối đều theo sát bên cạnh Vân Khâm, tâm kiếm lũ lượt ra khỏi vỏ, mỗi một kiếm sẽ đốn hạ một chiêu, trong điện sôi sục uy thế, thần không bắt diệt, nhưng không có một tia thần quang nào có thể tới gần Vân Khâm!

Khi thấy Vân Khâm đã tới gần ngay trước mặt, chỉ còn cách nơi đặt bảo châu kia chưa đầy mười bước, bé trai bèn nhướng mày, trong mắt dồn nén lửa giận, sau lưng bất ngờ hiện ra một thân ảnh khổng lồ, thân quang ngùn ngụt, cuốn thốc về phía Vân Khâm và Mộ Sơ Lương như bẻ gãy cành khô!

Mộ Sơ Lương nhắc thấy tình hình này thì kiếm quang lại hồi sinh, kiếm quang xanh biếc như cánh bướm linh hoạt bỗng chốc khuấy tung mưa gió. Thần quang trước mặt đột nhiên đại loạn, nhưng cánh bướm cũng không kham nổi lực công phá, bị đánh gãy tan tác. Mộ Sơ Lương bị thần quang này nện trúng làm trượt dài về sau mấy bước, sắc mặt tối tăm u ám, vạt áo đã rách bươm vài chỗ, toàn thân đã tứa máu.

“Sur huynh!” Lòng Vân Khâm chết điếng, lần đầu tiên dừng bước, nhìn người trước mặt mình.

Mộ Sơ Lương không hề quay đầu nhưng vẫn đoán được về mặt của Vân Khâm, hấn ho nhẹ một tiếng, chống kiếm đứng dậy, cất giọng kiên định: “Sur muội, bước tiếp đi.”

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51

Edit: Yunchan

Vân Khâm nghe thấy câu này thì nét mặt mới dần dịu lại, cắn môi đáp: “Ừ.”

Dứt lời nâng lại cất bước đi tiếp, phá vỡ bức tường ánh sáng kim sắc, đi lướt qua vai của bé trai kia.

Nét mặt của bé trai lại thay đổi, đầu mày nhướng khê, mộc trượng quét qua, đích đến của nó là ngay đầu của Vân Khâm.

Tiếc là có người còn nhanh hơn nó.

Ngay lúc mộc trượng giáng xuống, Mộ Sơ Lương đã chắn ngay bên cạnh Vân Khâm.

Bé trai đánh mặt, ngay khoảnh khắc hai đòn tấn công va chạm nó đã thấy rõ thanh kiếm trong tay Mộ Sơ Lương.

Thứ mà bé trai vừa sử dụng chính là thần lực, một trượng này mang theo lực kim cương cực thuần hậu, nếu Mộ Sơ Lương tiếp tục dùng tâm kiếm để đỡ thì tâm kiếm nhất định sẽ gãy nát, song vũ khí trong tay Mộ Sơ Lương lúc này không còn là tâm kiếm, mà là Uẩn Hoa kiếm.

Ánh mắt của bé trai tối sầm lại, vận sức vào tay, phong vân lại trời dậy, đèn đuốc bốn phía đều nhảy nhót chơi với theo thần lực của nó, bắn ra tia lửa nóng rực.

Tiếng choang choang vang lên nặng nề dội lại khắp bốn phương tám hướng, Vân Khâm nhắm mắt xông qua tất cả thần quang hư ảo, chỉ còn cách bảo châu chưa đầy mấy bước chân.

Sau lưng, Mộ Sơ Lương và bé trai kia quần thảo, chỉ nghe tiếng kiếm va chạm vang lên giòn giã, trên thân Uẩn Hoa kiếm đã nứt ra vô số đường cực mảnh, sau đó gãy lìa!

Kiểm đã gãy, nhưng một trượng vẫn chẳng hề giảm lực ra đòn, một trượng cứ bổ tiếp tới nhăm thẳng xuống vai của Mộ Sơ Lương. Mộ Sơ Lương hứng lấy một trượng này mà run rẩy toàn thân, hai chân lún vào nền đất, mặt đất dưới chân hắn lập tức nứt ra như mạng nhện, đá vụn văng lên tung tóe. Mộ Sơ Lương đứng trong hố, trên vật áo lại chảy ra một vũng máu lớn, hắn cầm thanh kiếm gãy trong tay, ngẩng đầu nhìn thẳng vào đứa trẻ đó.

Ánh mắt của đứa bé chạm phải ánh mắt của Mộ Sơ Lương, nó không khỏi nhủ mảy, giọng chẳng có vẻ gì là háo hức: “Kẻ sắp chết.”

Nó cũng nhận định Mộ Sơ Lương hiện giờ chẳng còn chút sức uy hiếp nào, thế là không buồn để ý tới hắn nữa mà quay lưng đi về phía Vân Khâm.

Nhưng ngay cái lúc nó quay lưng đi, Mộ Sơ Lương vốn đã hấp hối trong mắt nó lại bất ngờ bật tung người lên, vung thanh kiếm gãy trong tay đánh thẳng vào nó với thế sấm chớp.

Một nhát này rất mạnh, nhưng không hề có kỹ thuật gì đáng nói, chỉ dốc hết tất cả những gì mình có, là một nhát kiếm mang theo ý kiên quyết và không hề giữ lại đường lui.

Hệt như đâm đầu vào chỗ chết.

Nhưng một nhát liễu mạng này dù đánh xuống đứa bé với khí thế dữ tợn thì cuối cùng vẫn bị thần quang uy nghi làm chệch đường đi, đâm sượt qua má của đứa bé, rách ra một vết máu hẹp dài trên làn da bóng sáng.

Máu tươi trượt dài theo gò má, nhỏ lên bộ y phục trắng tinh tùng tình.

Đứa bé nhìn chăm chăm vào giọt máu tươi rục rờ như hoa mai đỏ trên áo, con thịnh nộ bị nhen lên, đầu mày nhướng cao, song chưởng lại đan vào nhau, một đợt sóng điện cuồng bùng nổ trong cơ thể, tòa ngọp khắp chung quanh, trong thoáng chốc cả tòa đại điện rung chuyển âm âm, vô số ngọn đèn lắc lư chao đảo, ánh đèn bị kéo dài tới vô hạn chẳng khác nào quỷ thần giáng thế.

Mộ Sơ Lương đứng gần nó nhất nên bị một đòn này đánh bật ra mấy bước, nện mạnh lên cột đá đại điện, sau đó trượt xuống, cơ thể dựa lên cột đá đã loang lổ máu tươi.

Còn bên kia, Phương Vọng cũng bị đánh lui mấy bước, loạng choạng chần trước mặt Vũ Thiện, y phục trên người y đã rách tướp xơ xác, trên da cũng đầy rẫy vết thương tứa máu, nhưng dù bị thương là thế y cũng không hề ngã xuống.

Vũ Thiện nheo mắt lại, bật cười nhạt.

Bé trai kia nhìn Mộ Sơ Lương với ánh mắt phức tạp, đang muốn cử động thì trong điện lại bất ngờ dâng lên một dòng khí băng hàn. Trong tích tắc, cả đại điện như rơi vào trời đông rét buốt, một dòng khí lạnh phụt ra từ trong lòng đất, lan ra bốn phương tám hướng với tốc độ cực nhanh, mọi thứ trong đại điện đều kết ra một lớp sương lạnh.

Ánh sáng diu diu bao trùm hết thấy, bao gồm cả thần quang thuần hậu vô cùng chói mắt trên người bé trai nọ.

Ngọn nguồn của tất cả đều xuất phát từ hạt châu vốn không bắt mắt ở phía sau đại điện kia.

Trong mắt của bé trai lướt qua tia khủng hoảng, nó quay phắt đầu lại nhìn về phía hạt châu kia.

Vũ Thiện đang giơ cao một chưởng chưa kịp đánh xuống, lúc này cũng quay lưng nhìn về hướng đó.

Nét mặt Phương Vọng lộ vẻ nghi hoặc, cũng nhìn về hướng đó.

Mộ Sơ Lương che ngực ho sù sụ, nhưng khóe môi lại hơi cong lên, có lẽ là người trấn định duy nhất ở đây.

Ở phía sau đại điện cách đó không xa, bên cạnh thạch đài, Vân Khâm đang giơ cao tay phải, trong lòng bàn tay chính là hạt châu tỏa ra quang sáng nhạt kia!

Tất cả mọi người đều đang nhìn nàng, mà ánh mắt của nàng lại đang khóa chặt trên hạt châu đó.

Ánh sáng của bảo châu tỏa ngợp cả gian phòng, nhưng nó không chói lòa như kim quang của uy áp khiến người ta khó lòng nhìn thẳng, mà là một quang sáng bạc nhạt màu, hiền hòa dịu nhẹ như sao rơi giữa tầng không, nhưng cũng bao phủ lấy tất cả. Vân Khâm đứng ngay giữ vầng hào quang màu bạc này với tấm thân rướm máu, sắc mặt tái nhợt, nhưng đôi mắt lại đen láy sáng ngời, đón lấy ánh bạc trong veo trước mặt.

Giờ phút này không ai có thể lên tiếng, tất cả đều đứng chôn chân tại chỗ, chẳng ai biết được mình đang sắp nghênh đón thứ gì.

Mãi tới khi —

Tiếng gió chợt nổi lên, ánh sáng chợt dao động, sau đó một luồng sức mạnh ngang tàng vượt qua nhân quả đánh thốc tới, đẩy bật Vân Khâm ra khỏi thạch đài!

Thân hình Vân Khâm như con diều đứt dây bắn thẳng ra từ trong ánh sáng, đập thẳng lên tường đá sau lưng, phát ra tiếng ầm nặng trĩu.

Tường đá bị chấn động rung lên răng rắc, rơi xuống đá vụn.

Bóng của Vân Khâm ẩn hiện bên trong màn bụi bặm, không tài nào nhìn thấy hình dáng.

Khi thấy cảnh này về mặt của bé trai mới lấy lại vẻ bình lặng không cảm xúc, tay cầm mộc tượng rào bước về phía màn bụi.

Vũ Thiện lạnh lùng liếc về hướng Phương Vọng, tung chương hát văng người trước mặt ra, cất giọng đều đều bình thản: “Không ai có thể mang Vụ Châu ra khỏi đây, dù là đảo chủ cũng thế.”

Lời của Vũ Thiện khiến mọi người trong đại điện vỡ lẽ.

Đảo chủ Thập Châu Lương Ung đã biết bảo châu nằm trong điện Thái Huyền này nhưng hắn chỉ cho phong tỏa nơi đây chứ không mang đi, bởi vì hắn không thể mang nó đi được.

Cũng như lời của Vũ Thiện, không biết vì nguyên nhân gì mà Lương Ung không thể mang vật này đi, và người khác cũng không thể.

Trong lúc mọi người đều rơi vào trầm mặc, đứa bé kia đã chống mộc tượng bước tới trước mặt Vân Khâm.

Toàn thân Vân Khâm tả tay nhếch nhác, bên vai còn sót lại đá vụn rơi ra từ bức tường sau lưng, nàng dựa nửa thân trên vào bức tường bên cạnh, khi cảm giác được đứa bé kia bước tới nàng bèn chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào ánh mắt nó mà không hề sợ hãi.

Bé trai khẽ nhú mày như đang nhìn một hình ảnh làm nó không vui chút nào.

Sau đó nó giơ tay lên nhẹ nhàng lau đi vết máu trên má, nhớ lại lúc này Mộ Sơ Lương trước khi xuất kiếm cũng nhìn hắn y như vậy, phản ánh trong yên lặng, chẳng hề sợ hãi.

Sắc mặt của bé trai chợt thay đổi như nghĩ ngợi điều gì, cũng như thể đã tìm ra đáp án.

Khóe môi Vân Khâm ứa máu, sau đó nàng chậm rãi giơ tay về phía bé trai kia.

Bàn tay trắng xác, lòng bàn tay có một vết thương cắt ngang qua rỉ ra máu tươi đầm đìa, không biết do thứ gì đã thương.

Bé trai nhìn Vân Khâm khó hiểu, còn chưa lên tiếng sau lưng đã dội tới tiếng hét hãi hùng của Vũ Thiện: “Vụ Châu!”

Nghe thấy tiếng hét này bé trai lập tức quay phắt lại.

Đập vào mắt nó là một vầng thái dương.

Một vầng mặt trời tỏa ra kim quang rực rỡ.

Bên trên Vụ Châu đã bị dính máu từ lúc nào chẳng hay, vết máu đó đang ngấm vào trong hạt châu với tốc độ mắt thường có thể thấy được, chẳng mấy chốc đã dung nhập vào trong, nhuộm thắm cả hạt châu màu trắng bạc.

Giọt máu tươi đỏ thẫm đó quay cuồng dịch chuyển bên trong Vụ Châu, càng lúc càng thấu sáng, giống hệt như mặt trời mới nhô lên từ lòng biển, ban phát ánh sáng của tự nhiên cho mặt đất. Chiều sáng cả tòa đại điện, cũng chiếu sáng cả thể gian.

Hào quang của nó rực rỡ như lửa, nhưng hơi thở tỏa ra lại giá buốt như băng.

Khí lạnh kéo tới ùn ùn phủ chụp lấy Vũ Thiện và bé trai bên trong, sát ý tỏa ngợp bốn bề.

Bé trai cứng đờ cả người, không kịp hành động gì, Vũ Thiện thì sợ ngây ra, cũng chẳng kịp hé răng.

Trong khi đó Vân Khâm lại chống người đứng dậy, thân thể nàng vẫn còn hơi lão đảo, nhưng giọng nói thì bình tĩnh và có lực: “Sur huynh từng nói với ta rằng có một số chuyện chỉ ta mới làm được.”

“Mới đầu ta vẫn chưa hiểu, về sau thì ta đã ngộ ra, vì ta là người của Tiêu gia.”

“Lúc cứu người ở Tổ châu, ta từng dùng máu mình điều khiển nước trong kim trì, đánh lui đối thủ, cứu mọi người ra an toàn. Khi vào tới đại điện này, sur huynh lại bảo ta tới lấy hạt châu, đến đây ta mới hiểu, có lẽ sur huynh đã biết từ lâu chuyện này phải do chính tay ta làm mới được.”

Nghe Vân Khâm thốt ra câu này, đứa bé kia rớt cuộc cũng động đậy, nó khẽ cau mày cất giọng nghiêm nghị: “Có ý gì?”

Vân Khâm cũng đáp lại với giọng nghiêm túc: “Bởi vì nó.”

Nàng chỉ lên mặt tường sau lưng mình, bức tường này đã bị cú đập vừa rồi của nàng làm sứt lở hơn nửa, hình vẽ vốn nguyên vẹn cũng đã bong ra theo bức tường nên không còn nhìn rõ, song vẫn có thể nhìn thấy thấp thoáng đường nét của nó.

Vân Khâm chỉ vào vết lam sẫm bên trong hào quang màu hoàng kim: “Đây là biểu tượng của Tiêu gia, trước đây ta có nhìn thấy nó trên linh thạch của Thập Châu các ngươi, bây giờ lại thấy nó trên bức tường này, nhưng hình vẽ trên linh thạch không có màu sắc nên ta không thể nhận ra được, mãi tới khi

bước vào đại điện này, thấy rõ hình vẽ ấy thì ta mới thông suốt, Thập Châu và Tiêu gia có mối liên hệ nào đó, và mối liên hệ này còn sâu sắc hơn cả tưởng tượng của ta, cho nên...”

Nàng cau mày, giọng trở lạnh: “Cho nên năm xưa các người mới phái người tàn sát cả nhà Tiêu gia của ta, phải không?”

Bé trai nhìn chằm chằm Vân Khâm, không lên tiếng.

Vũ Thiện cũng giữ im lặng.

Chẳng biết từ bao giờ, Phương Vọng đã lê tấm thân trọng thương tới bên cạnh Mộ Sơ Lương, dè dặt đỡ chủ tử của mình dậy. Y quan sát tình trạng của Mộ Sơ Lương hiện tại, sắc mặt còn xấu hơn cả Vũ Thiện và bé trai kia mấy phần.

Vân Khâm im lặng chờ họ đáp lại, nhưng vào giờ phút này, bên trong hàn băng và gió lạnh đột nhiên lan ra hơi ấm.

Hơi ấm này tựa như gió xuân tháng ba bỗng nhiên thổi thốc qua đại điện, rồi bất thành linh, cổng điện đang đóng kín bị mở ra đánh ầm, ánh mặt trời bên ngoài hòa theo con gió lùa vào trong điện, thổi tan bụi bặm, cũng đẩy lùi giá rét.

Sau đó một bóng người cao gầy dong dỏng đưa lưng về hướng mặt trời, xuất hiện ở trước cửa chính của điện Thái Huyền.

Khi trông thấy bóng dáng đó, bé trai trước đó còn ra vẻ nghiêm nghị bỗng chốc đã đổi sang nhún nhường và kính cẩn, chắp hai tay lại, gật đầu rũ mắt với bóng người ở cửa.

Còn Vũ Thiện cũng nhanh chóng bước tới trước người đó, cúi đầu chào: “Đào chủ!”

Người nọ không có hành động gì mà chỉ “Ừm” một tiếng thật nhẹ, sau đó nhìn về phía bọn Vân Khâm.

Chỉ một ánh mắt đã khiến gió rét chợt ngừng, ánh sáng tắt lịm, cả đại điện lập tức chìm vào yên ắng, không còn động tĩnh.

Người này rõ ràng mang theo gió ấm tháng ba, nhưng chẳng hiểu sao khi rơi vào lòng Vân Khâm lại lạnh buốt thấu xương, còn lạnh hơn bất kỳ loại giá rét nào.

Bạn đang đọc truyện *Vãn Thuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Edit: Yunchan

Đây là lần đầu tiên Vân Khâm gặp mặt người này.

Nhưng nàng không cần ai giới thiệu cả, vì từ khi nhìn thấy người này xuất hiện nàng đã biết ngay hắn chính là Lương Ung, đào chủ của Thập Châu.

Tất cả những việc liên quan tới hắn, cũng như cảnh tượng đầm máu ở Tiêu gia nhiều năm trước đều khắc sâu trong óc nàng không thể xóa nhòa.

Rốt cuộc thì Thập Châu đã tồn tại từ khi nào, vì thời gian quá xa xưa nên chẳng ai có thể nói ra đáp án chính xác. Tuy Thập Châu thần bí khó lường nhưng nó luôn ghi dấu trong suốt quá trình lịch sử, ngày nay thế lực này đã nổi lên mặt nước, ấy cho nên mọi người mới tìm ra vết tích của mười tòa tiên đảo này trong vô số điển tịch, họ đã tồn tại chừng mấy ngàn năm hoặc có khi còn lâu dài hơn thế nữa.

Chẳng ai biết con số cụ thể, nhưng mọi người lại biết ban đầu ở Thập Châu chỉ có ba người cư ngụ.

Một là lão đào chủ, một là Lương Ung, còn một người nữa, sự tồn tại của y đã chôn vùi vào vụn cổ, không rõ họ tên.

Không ai có thể chạy khỏi vòng luân hồi của thời gian, chỉ cần đặt chân vào thế gian này thì dù là thần cũng có ngày hồn phi phách tán. Trong suốt hành trình thời gian dài đằng đằng đó, từ ba người ban đầu, bây giờ ngoảnh lại chỉ còn mỗi Lương Ung.

Có lẽ Lương Ung là một dị số trong chúng sinh, hắn vẫn còn sống đến tận bây giờ, cũng như Thập Châu trên Đông Hải mờ mịt mệnh mỏng này, tồn tại qua ngàn năm vạn năm.

Mà giờ đây, cái người từng sống qua ngàn vạn năm đó đang đứng trước mặt Vân Khâm, ngay trước cửa điện mờ toang, mang theo khí tức bình thân hiền hòa cất bước về phía họ.

Người ngoài rất khó hình dung được dáng vẻ của Lương Ung, vì hắn sống vô cùng bình thường, dường như chẳng khác bất kỳ ai trên thế gian này, nhưng khi hắn đứng ở trước mắt, trên người tỏa ra thần lực ôn hòa ấm áp hệt như mùa xuân tháng ba, thì phong thái của hắn chẳng còn giống với bất cứ

ai trên đời nữa. Tướng mạo của hắn khó mà dùng thời gian để đo đếm, dù Vân Khâm nhìn hắn vô cùng chăm chú thì cũng chỉ thấy dung mạo này vô cùng mơ hồ, chỉ có cặp mắt là sâu hút thâm thúy, như hàn đàm chưa từng nổi sóng suốt ngàn vạn năm qua, chỉ có bình lặng và trang nghiêm, vô cùng phẳng lặng.

Chẳng biết từ lúc nào hắn đã cách Vân Khâm không xa.

Cũng không biết từ lúc nào bé trai và Vũ Thiện đã tới bên cạnh hắn, tách ra trái phải, ánh mắt vô vàn thành kính.

Nếu như nói Vân Khâm cảm thấy trên người bé trai kia tỏa ra khí tức như thần, thì vào lúc này, Lương Ung nghiễm nhiên chính là một vị thần thực thụ, hắn vừa xuất hiện mọi người đã im lặng ngay lập tức, không dám manh động nữa.

Nhưng trong “mọi người” đó chẳng hề bao gồm Mộ Sơ Lương.

Tiếng ho khan của hắn vẫn nhỏ và dai dẳng, dội lại trong đại điện im ắng, kéo tuột áp lực mà Lương Ung mang tới.

Vũ Thiện khẽ cau mày, vút cái nhìn chán ghét về phía phát ra âm thanh.

Ánh mắt của bé trai không dao động, chỉ khẽ nhướng mày biểu đạt sự bất mãn của mình.

Bước chân của Lương Ung bỗng khựng lại, tiếp tục phóng ra áp lực quái dị đó.

Phương Vọng luống cuống đỡ lấy Mộ Sơ Lương, trong tình huống này y chẳng biết nên nói gì cho phải, chỉ dè dặt nhìn về phía bọn Lương Ung, mi tâm xoắn lại thành một nút.

Mộ Sơ Lương toàn thân đầm máu, sống lưng run lên khe khẽ theo tiếng ho khan dai dẳng như khó lòng chống nổi sức nặng của cơ thể, khi cảm giác thấy ánh mắt quái dị bắn về phía mình, hắn bèn che miệng giờ giọng khó xử: “Đánh ta ra thế này... khụ khụ... thế này, ta cũng... khụ khụ... có muốn ho đâu...”

Phương Vọng: “...”

Màn ho sù sụ của Mộ Sơ Lương đã giúp Vân Khâm bình tĩnh lại, nàng điều động năng lực huyết mạch tiếp tục điều khiển viên Vụ Châu thần bí, máu đỏ bên trong hạt châu lập tức chiếu ra rắng đỏ ngợp trời.

Động tĩnh này đã kéo sự chú ý của mọi người về lại với thạch đài và người bên cạnh thạch đài, Vũ Thiện và bé trai bước lên một bước toan ra tay, song đã có người còn nhanh hơn họ.

Lương Ung bình thân tiến lên, rắng đỏ nhuộm thấm cả đại điện đột nhiên tắt ngấm dưới ánh mắt của mọi người, trở về với hư vô.

Vân Khâm lạnh mặt, sắc môi trắng hếu, trán đã lấm tấm mồ hôi.

Nàng không biết phải sử dụng hạt châu này như thế nào, dù hành động vừa rồi khiến nàng mất rất nhiều sức nhưng cũng không địch lại một bước của Lương Ung. Năm xưa lão đảo chủ từng nói thứ này có thể đối phó với Lương Ung, nhưng bây giờ nó ở trong tay Vân Khâm thì lại không tài nào phát huy được tác dụng vốn có của mình.

Chỉ trong một bước mà thắng bại đã định rồi.

Về mặt Vân Khâm không cam, lòng nàng càng không cam hơn nữa.

Lương Ung cũng nhìn thấu được sự không cam này của nàng, nhưng không hề có ý định giữ lại mạng cho họ, thế là hắn lại bước tới trước một bước.

Chỉ một bước mà hắn đã dập tắt toàn bộ cơ hội phản kháng của bọn Vân Khâm, thế thì hậu quả của bước tiếp theo sẽ là gì, mọi người đều không đoán được.

Mọi người chỉ có thể nín thở chờ đợi, không ai có thể ngăn cản.

Nhưng một bước này còn chưa kịp giẫm xuống thì một bóng người đã phóng ào ra từ trong cửa đá mật đạo cách đó không xa, chẳng khác nào cuồng phong cuốn qua bụi bặm và đá vụn trên mặt đất, sau cùng xuất hiện ngay trước mặt Lương Ung.

Một quả đấm nện thẳng lên ngực Lương Ung mà chẳng hề do dự.

Sức mạnh khổng lồ phát ra từ nắm đấm nhất thời xuyên qua cơ thể, kinh khí mạnh mẽ hất tung đất đá, cát bay đá chạy, điện Thái Huyền vốn đã ngổn ngang tan hoang bây giờ lại càng thảm thê hơn, nhìn đâu cũng là hố.

Lương Ung hưởng trọn một quyền này mà về mặt không hề thay đổi, chỉ bình thân nhìn người vừa ra đòn — một bước lẻ ra đã giẫm xuống rồi cuộc lại thu về.

Đảo chủ Thập Châu sâu không lường được hóa ra cũng có người cản được.

Người đứng chắn trước mặt Lương Ung vượt ngoài dự liệu của phần lớn mọi người có mặt ở đây, vì y vốn là người của Thập Châu, hơn nữa còn giữ một vị trí vô cùng đặc biệt, chẳng có ai ngờ được y sẽ đột ngột xuất hiện ở đây, còn tức giận nện cho Lương Ung một quyền.

Người này chính là đảo chủ Viêm Châu, Ngụy Chước.

“Lão già, thả họ đi!” Vóc người của Ngụy Chước hơi thấp hơn Lương Ung đôi chút, một quyền này của hắn vẫn còn ở trên ngực Lương Ung chưa lấy ra, đầu mày cũng nhướng lên không nén được, trừng mắt với Lương Ung.

Lương Ung vẫn bất động như núi, liếc nhìn y một cách vô cảm: “Con có biết mình đang làm gì không?”

“Đĩ nhiên biết.” Đối mặt với khí tức mạnh mẽ trên người Lương Ung, Ngụy Chước chưa từng thành tâm kính ngưỡng như bé trai và Vũ Thiện, cũng không bị ép tới khó thở như bọn Văn Khâm, y trông chẳng có vẻ gì là sợ hãi cả, chỉ đứng bám rễ tại chỗ hệt như hòn đá cứng đầu, chắn kín bọn Văn Khâm sau lưng mình, trừng mắt nói lý với Lương Ung: “Ta biết, cho nên mới tới đây cản ông.”

Lương Ung lẳng lẳng nhìn y hồi lâu, không định bước tới nữa mà chỉ nói với giọng lãnh đạm: “Xem ra ta đã cưng chiều con quá mức rồi.”

“Cung chiều? Lão già, ông chỉ không cho ta biết bất cứ thứ gì thôi.” Ngụy Chước cười nhạt, y thu quyền lại, nhưng không thả lỏng mà vẫn đánh mắt quan sát động tác của Lương Ung, cứ như sẵn sàng tấn thêm quyền thứ hai bất cứ lúc nào: “Ông biết không, mấy hôm nay ta đã ra khỏi Thập Châu.”

Lương Ung rũ mắt nhìn y, không rõ biểu cảm.

Ngụy Chước xem như hắn đã nghe, bèn nói tiếp: “Ta tới Trung Nguyên một chuyến.”

Văn Khâm ở ngay sau lưng y, khi nghe thấy câu này thì bất giác nhớ tới đoạn đối thoại của y và Mộ Sơ Lương hôm đó, Mộ Sơ Lương nói Ngụy Chước có muốn đích thân ngắm nhìn thứ mình muốn thấy hay không, nghĩ rồi nàng buột miệng hỏi chen vào: “Ngài đi thật à?”

“Ừ.” Ngụy Chước nói đến đây thì ngoài đầu đáp lại Văn Khâm một tiếng, sau đó như nhớ tới điều gì, giọng chợt đổi sang căm phẫn: “Sao các ngươi không nói sớm cho ta biết cô nương ở Trung Nguyên đáng sợ như vậy há?! Nàng nào nàng nấy cũng bỏ nhào lên người ta, nếu không nhờ ta chạy lẹ thì da đã bị họ lột luôn rồi!”

Văn Khâm câm nín, nàng quả thật không biết mấy ngày nay Ngụy Chước đã trải qua chuyện gì nữa.

Trái lại Mộ Sơ Lương thì chật vật ngẩng đầu lên, nói với vẻ mặt quái đản: “Người tới thanh lâu?”

Ngụy Chước thấy ai là lườm đó, lườm Văn Khâm xong thì nguyền sang Mộ Sơ Lương: “Quý mới biết đó là cái gì, ta... ta chỉ bảo họ dẫn ta tới chỗ nhiều nữ nhân nhất thôi...”

Văn Khâm “...”

Mộ Sơ Lương vừa che ngực ho khan vừa cười sặc sụa, nhìn còn khổ hơn bị người ta đánh trọng thương.

“Sao ngươi không cười chết luôn đi!” Ngụy Chước mắng một tiếng không chút khách sáo, rồi quay ngoắc đi không thèm ngó tới hai người sau lưng nữa, đánh mắt nhìn về phía Lương Ung.

Lương Ung như để chứng minh mình nghe thấy lời của Ngụy Chước nói, hàng mi hắn rũ thấp, thả ra một câu nhàn nhạt: “Con còn nhìn thấy gì nữa?”

“Người bệnh.” Ngụy Chước nghiêm túc lại, gằn từng chữ: “Rất nhiều bệnh nhân, có cả người chết.”

Chưa đợi Lương Ung nói gì Ngụy Chước đã lạnh giọng nói tiếp: “Thiên hạ đại loạn, mọi người đều sống lang thang, có người bị đói đến ngã bệnh, có người bị lạnh đến chết cứng, có người bị son phi đá thương, có người bị chiến loạn dồn vào đường cùng, mất hết nhà cửa.”

“Mà tất cả đều do ông mà ra.”

Ánh mắt của Ngụy Chước nhìn xoáy vào Lương Ung, nghiêng răng nói: “Thập Châu tấn công Trung Nguyên, còn điều động những thế lực từng đến Trung Nguyên nhằm phát động nội loạn, thế là tại sao? Ông nói hành nghề y là để chữa bệnh giúp đời, ta nghe lời ông học y bao nhiêu năm qua, có gì ta chỉ thấy ông giết người chứ chưa từng thấy ông cứu người? Rốt cuộc thì... ông muốn gì?”

Ngụy Chước vừa thốt ra câu này bốn phía đều lặng ngắt như tờ. Lương Ung đón lấy ánh mắt của y, hồi lâu sau mới phát tay áo hất văng đối phương ra, cất giọng bình thản: “Con nghĩ xem thân có giết người không?”

“Chúng thần từ bi nên dĩ nhiên sẽ không giết người.” Ngụy Chước cau mày, đáp chắc nịch: “Cho nên ông không phải là thần, cũng không thể thành thần được đâu.”

“Sai rồi.” Lương Ung như rất có kiên nhẫn, hắn nhìn Ngụy Chước chậm rãi nói tiếp: “Thần chẳng những giết người mà còn giết thần.”

Giọng bình thản lãnh đạm vang khắp đại điện, mờ mịt hư ảo không rõ tung tích, hệt như vọng lại từ thời xa xưa nào đó: “Ba ngàn năm trước, vào trận đại chiến Thần Ma, quân chủ mạnh nhất trong mấy vạn năm qua của Ma giới đại chiến với bốn vị đại đế của Thần giới, bốn vị đại đế tổn thương hai người, Từ Vi đại đế phải lấy thần hồn tự tán mới phong ấn được Ma quân, thiêu hủy tất cả ma tướng dưới vực sâu Thất Hải. Nhưng trong số họ chẳng ai ngờ

được, ma binh bị thiêu rụi hầu như không còn thể mà còn để lại một viên đá, đó là một viên Vạn Linh Ma Tâm. Hễ ai ở gần viên Ma Tâm ấy thì sẽ lây nhiễm ma khí, biến thành kẻ khát máu cuồng sát. Năm xưa tất cả thần binh thiên tướng trong vực sâu Thất Hải đều lần lượt bị ma tính ảnh hưởng, xâm phạm vào nhân giới tạo ra cảnh sinh linh đồ thần.”

“Trường Sinh đại đế của Thần giới không đành lòng nhìn thế gian chìm trong khổ nạn, bèn đích thân hạ phàm dùng vạn đạo lôi kiếp hủy thần diệt ma, thiêu rụi tất cả ác quả. Tất cả thiên tướng bị lây nhiễm ma khí đều bị huyền lôi của y tiễn về cát bụi.” Giọng Lương Ung lắng lại, hắn đưa mắt nhìn quanh đại điện, tay áo phất qua bức họa trải dài: “Nguy Chúc, con nói xem đây có tính là giết thần hay không.”

Về mặt Nguy Chúc khẽ biến, hồi lâu mới đáp: “Đây là chuyện bất khả kháng.”

“Ta cũng bất khả kháng đấy thôi.” Lương Ung hạ tay xuống, đáp trả: “Lũ thần ấy đã hóa ra dơ bẩn nên đáng chết. Còn lũ người ở Trung Nguyên hiện tại, chúng đã trở nên bản thiêu, nên cũng đáng chết.”

“Bản thiêu?” Nguy Chúc cười khẩy như không hiểu ý của Lương Ung.

Lương Ung tiếp lời: “Một ngày nào đó chúng sẽ bị người ta điều khiển, thế nên ta phải khống chế chúng trước khi điều đó diễn ra, cái thiên hạ này chỉ nên có một tiếng nói duy nhất mà thôi. Hôm nay cửa vào Thần giới và Ma giới đã đóng kín, thế gian chẳng còn thần mà cũng chẳng còn ma, chuyện trong thiên hạ này chỉ có thể do chúng ta tự giải quyết mà thôi, không phải ư?”

Nguy Chúc cau mày không hiểu ý hắn.

Lương Ung cũng chẳng màng để tâm tới Nguy Chúc nữa, quay gót bước về phía bọn Văn Khâm.

Nhắc thấy Lương Ung cử động, Nguy Chúc bèn vung ra một quyền ngay lập tức, nhưng lần này y lại bị Lương Ung chớp lấy cổ tay.

Không thấy Lương Ung vận sức nhưng sắc mặt Nguy Chúc lại trắng bệch ra, trên cổ cũng nổi gò gân xanh, y nghiêng rặng nhìn Lương Ung, nghe đôi phương thờ dài thật khê: “Nguy Chúc, con vẫn chưa hiểu ư?”

Nguy Chúc vùng vẫy cực lực nhưng không tài nào thoát khỏi vòng kiềm kẹp của Lương Ung, y cau mày gắt lên: “Ta không biết ông đang muốn nói cái quái gì, nhưng ta là đại phu, bây giờ dù ta không cứu được chúng sinh nhưng bảo ta trơ mắt nhìn ba người này chết trước mặt mình thì ta không làm được.”

Giọng điệu đầy khí phách chẳng hề kém cạnh gì Lương Ung.

Hàng mi rũ thấp của Lương Ung rớt cuộc cũng nâng lên, ánh mắt đó không còn bình thản nữa mà như có một đóm lửa nhen nhóm, sau đó là bùng cháy.

Nguy Chúc thấy có gì đó không ổn bèn tung ra thêm một quyền, y không ngoài đầu lại, nhưng lời phát ra lại vô cùng rõ ràng nghiêm túc: “Các người còn chưa chịu chạy hả, cứ ngồi đó nghe cho hết cái chuyện vớ đi này à?!”

Văn Khâm hiểu rõ hiện tại mình hoàn toàn không phải đối thủ của Lương Ung, cho dù không cam lòng đến đâu đi nữa thì cũng chỉ còn cách chớp phát lấy viên Vụ Châu nhuộm máu trên đài cao rồi bước thật nhanh tới trước Mộ Sơ Lương: “Su huynh, chúng ta đi mau lên.”

Phương Vọng ở ngay bên cạnh vội đỡ Mộ Sơ Lương đứng lên, nhưng ba người còn chưa kịp làm gì thì Vũ Thiện và bé trai kia đã ép sát tới gần.

Đã được chứng kiến thực lực của hai người này nên nét mặt Văn Khâm càng nặng nề hơn, nàng biết rõ Mộ Sơ Lương bây giờ đã không còn sức để chiến thêm một trận nào nữa, còn Phương Vọng cũng đã bị thương khắp người, người duy nhất có thể đối phó với họ lúc này chỉ có nàng mà thôi.

Nhưng nàng phải làm sao mới vận dụng được sức mạnh của Vụ Châu bây giờ?

Văn Khâm phân vân giây lát rồi bất ngờ ném Vụ Châu tới trước mặt hai người. Đứa bé và Vũ Thiện lách mình tránh, một trượng lại vung lên, trường kiếm sắp quét tới. Cả hai đang định ra tay thì bỗng thấy Văn Khâm chau mày, tay phải vò về phía Vụ Châu, sau đó hồng quang chói lọi, thần quang hồi sinh!

Một tiếng rùng rợn gầm nổ vang trong màn hồng quang sáng lóa, rồi bất thành linh một bóng rùng rùng khổng lồ phóng vụt ra từ huyền não, cấp lấy bọn Văn Khâm rồi lướt ra khỏi đại điện, phóng thẳng lên trời cao.

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 53

Edit: Yunchan

Cự long xuất hiện đột ngột mang theo ba người lao ra khỏi điện Thái Huyền, chẳng ai ngờ được bên trong Vụ Châu lại cất giấu một bí mật to lớn nhường này.

Lúc này chân trời đã le lói vạt nắng mai, ba người ngồi trên mình rồng, bên dưới họ là tầng mây mỏng, còn dưới tầng mây chính là quần đảo Thập Châu đã thu bé lại như hạt kê mịn giữa biển khơi, không còn thấy rõ nữa.

Vân Khâm cúi đầu nhìn phong cảnh bên dưới mà không biết nói gì.

Kể ra thì họ ở Thập Châu này cùng lắm chỉ chừng năm sáu ngày ngắn ngủi, nhưng trong khoảng thời gian này lại xảy ra quá nhiều chuyện, chúng xô tới dồn dập khắc thành nét mặt mỗi giữa chân mây.

Nhưng tới giây phút này Vân Khâm vẫn không thể thả lỏng được.

Vân Khâm cau chặt mày cố hết sức điều động sức mạnh của huyết mạch trong cơ thể để điều khiển cự long, đưa ba người vượt biển, bay thẳng về hướng Tây.

Bên dưới họ là một con bạch long, ba người hiện đang ngồi trên đầu rồng, cái bờm dài của nó bay phát phơ theo gió, hai bên là hai chiếc sừng rồng cao vút tỏa ánh lấp lánh dưới nắng mai. Đầu rồng đã bị thể này thì khỏi phải nói tới mình rồng, nó càng to và rộng hơn, vảy trắng tỏa sáng chói mắt dát từ mình tới tận đuôi, làm Phương Vọng nhìn mà cũng sờ ra mặt.

Khác với Phương Vọng, trong ánh mắt của Mộ Sơ Lương không phải cũng sờ mà là hứng thú, cứ như nhìn thấy một thứ gì đó vô cùng thú vị, hẳn dựa lên người Vân Khâm, đặt tay lên ngực, tuy đáng về cực thể thâm nhưng mắt lại ánh lên ý cười.

Đoán chắc Hắc Y sẽ tự có cách thoát thân nên Mộ Sơ Lương cũng không lo lắng mấy, giờ phút này tâm trạng của hắn không hề tệ. Vạt nắng đã rơi xuống khắp nơi, in lên người hắn, tô điểm cho gương mặt tái nhợt suốt mấy ngày qua trở nên dễ nhìn hơn rất nhiều.

Hắn đưa mắt nhìn xuống quần đảo đang ngày một xa, mỉm cười khoan thai: “Không ngờ sống tới tuổi này mà lại được cười rồng.”

Vân Khâm ngoảnh đầu nhìn hắn, lúc này tuy bề ngoài của hắn khá là nhếch nhác nhưng mi mắt lại sáng tỏ hơn dưới ánh mặt trời, như cảm giác được ánh nhìn của Vân Khâm, hắn bèn dời mắt sang. Vân Khâm hơi ngẩn ra, như bị một tay đao phủ ngang tàn rạch qua từng nhát, khắc vào nơi mềm mại nhất của đáy lòng nàng đường nét tinh xảo không tì vết của hắn.

Con gió mát lạnh dịu nhẹ phát qua ngọn tóc, Mộ Sơ Lương chải lại mái tóc rối bời của Vân Khâm, nhẹ giọng nói: “Thì ra không phải do ánh trăng.”

Một câu chẳng đầu chẳng đuôi và cũng chẳng có nguyên do, chưa kịp nắm bắt đã tan đi theo gió. Vân Khâm cảm giác thấy đầu ngón tay của hắn lướt qua khoe mặt mình khơi lên cảm xúc lạnh lạnh, nàng lại ngệt ra, tới khi muốn gắng hỏi thì Mộ Sơ Lương đã cúi đầu nhìn bạch long bên dưới, lên tiếng: “Xem ra ta đoán không sai, thứ Lương Ung sợ nhất không phải Tiêu gia cũng không phải Vụ Châu, mà là người Tiêu gia sở hữu Vụ Châu.”

“Huynh đã biết từ đâu rồi sao?” Vân Khâm thấp giọng hỏi.

Gió trên cao có vẻ mát và mạnh hơn so với dưới đất, Mộ Sơ Lương trông như rất dễ chịu, hắn dựa hẳn vào vai Vân Khâm, nhắm mắt cảm thụ sự lưu động của không khí chung quanh, hồi lâu mới đáp: “Phải, lão đạo chủ đã nói cho ta biết một số chuyện về Tiêu gia.”

Vân Khâm nhìn hắn mà không lên tiếng, chỉ cảm thấy trong cõi u minh dường như đã định sẵn mọi thứ. Nếu nàng không bị dồn vào đường cùng tình cờ nhặt được Uẩn Hoa kiếm, rồi nhớ mong chủ nhân của Uẩn Hoa kiếm này bao nhiêu năm qua thì có lẽ mọi chuyện đã khác chẳng.

Nếu nàng không đưa Mộ Sơ Lương về Mộ gia rồi tình cờ bước chân lên đảo Thập Châu này, thì cũng không xảy ra nhiều chuyện như thế chẳng.

Trong lúc Vân Khâm đắm chiêu, Mộ Sơ Lương lại cất giọng hỏi: “Đây không phải là rồng thật chứ?”

“Ừ.” Vân Khâm gật đầu: “Chắc là do Vụ Châu biến thành, do huyết mạch của muội điều khiển, tiếc là năng lực của muội quá yếu, chưa đủ phát huy hết sức mạnh thật sự của Vụ Châu.”

Có điều trong lòng Vân Khâm rất rõ, đợi tới khi năng lực huyết mạch của nàng mạnh mẽ lên thì con bạch long này chính là vũ khí đáng gờm nhất để đối phó với Lương Ung. Chuyện bây giờ nàng cần làm chính là dốc lòng tu luyện, chuẩn bị mọi thứ cho trận chiến sau này.

Đó là chuyện tương lai, còn chuyện mà Vân Khâm lo nhất hiện tại thì khác.

“Sư huynh, chúng ta quay về Không Thiên phái đi.”

Mộ Sơ Lương hôn mê hơn mười năm cuối cùng cũng tỉnh lại, nhưng không ngờ vừa tỉnh giấc đã phải đánh nhau ngay lập tức, qua mấy ngày chiến đấu không ngừng Mộ Sơ Lương đã bị thương la liệt, tuy không biết tại sao nhìn hắn còn khỏe hơn trước đây, nhưng Vân Khâm vẫn rất lo.

Nghe Vân Khâm nói vậy, rốt cuộc Mộ Sơ Lương cũng mở mắt ra nhìn lên vòm trời xanh ngắt bao la, ánh mắt trong vắt, hắn yên lặng chốc lát rồi cười nhẹ: “Được.”

Sau khi hứa chắc một câu xong, vì còn chuyện quan trọng phải làm nên Mộ Sơ Lương bèn quay sang dặn dò Phương Vọng rất nhiều việc, sau khi về tới đất liền thì hẳn bảo Vân Khâm cho Phương Vọng về trước, còn hai người thì đi tiếp về phía Tây.

Không Thiên phái ở cực Tây của đại lục, cách Thập Châu ở Đông hải rất xa, dù cưỡi bạch long bay suốt không ngủ không nghỉ thì cũng phải mất một khoảng thời gian dài.

Đọc đường đi Vân Khâm điều khiển bạch long bay về hướng Tây, để Mộ Sơ Lương dựa lên người mình, thường xuyên tán dóc mấy câu trên trời dưới đất hay những chuyện trời nam đất bắc. Mộ Sơ Lương đi qua rất nhiều nơi nên biết rất nhiều sự tích, kể bao nhiêu là chuyện thú vị, thường xuyên chọc cho Vân Khâm không hay để lộ cảm xúc phải bật cười sặc sụa.

Trong một ngày một đêm hành trình, Vân Khâm nghe hán kể chuyện, ngắm nhìn vô số cảnh đẹp lướt qua vội vã, nhìn mặt trời lặn rồi mọc, ánh trăng lên rồi xuống phía chân trời, gây cho nàng ảo giác thời gian đang trôi qua quá nhanh, chỉ mong một khắc có thể kéo dài thêm nữa, lâu hơn chút thôi, chạy dài mãi tới thiên hoang địa lão mà người đời thường nói.

Nhưng chẳng bao lâu Vân Khâm đã không còn tâm trạng để nghĩ về nó nữa, bởi vì một ngày một đêm phi hành gần như đã bào mòn hết sức lực của Vân Khâm. Năng lượng của Vụ Châu càng lúc càng yếu đi, gió cứ rú rít bên tai khiến nàng khó lòng phân biệt được thứ gì, ngay cả cảnh trí trước mắt cũng trở nên nhòe nhoẹt. Vì vậy nàng không thể nào trò chuyện với Mộ Sơ Lương nữa, chỉ có thể ép ra tất cả năng lượng còn sót lại trong cơ thể để điều khiển bạch long, nàng không biết còn bao lâu nữa mới về tới Không Thiên phái, cũng không biết chút sức lực ít ỏi còn sót lại trong cơ thể có thể cầm cự được bao lâu, nàng chỉ biết tính mạng của Mộ Sơ Lương đang nguy ngập, nàng nhất định phải đưa hán trở về, trở về Không Thiên phái.

Nàng còn biết rõ, sư phụ, sư bá, sư huynh và cả sư muội trong Không Thiên phái đều đang chờ họ trở về.

Trời lại trở tối, thỉnh không yên ắng vô cùng, chỉ có ánh sao rắc đầy trong màn đêm vô tận, như thể chỉ cần với tay ra là chạm tới.

Mấy ngày liền điều khiển Vụ Châu đã khiến Vân Khâm suy yếu vô cùng, nhưng mắt nàng vẫn nhìn chăm chú bóng đêm trước mặt, liên tục điều động năng lượng trong cơ thể, cứng đầu không chịu ngừng lại.

Mộ Sơ Lương ở ngay sau lưng nàng, dù Vân Khâm chẳng hề quay đầu lại cũng cảm giác được thân thể không quá nặng của hán đang dựa lên lưng mình.

Chỉ cần cảm giác được sự tồn tại của đối phương thì dù đã ép khô kinh mạch thì Vân Khâm vẫn có thể sinh ra nhiều sức mạnh hơn nữa.

Nàng yên lặng nhìn thẳng phía trước, còn Mộ Sơ Lương lại nhẹ nhàng lên tiếng.

“Lần này tuy chúng ta đã lấy được Vụ Châu, nhưng muốn giao thủ với Lương Ung thì có lẽ phải chờ thêm ít thời gian nữa. Sư muội về Không Thiên phái rồi, có Mai sư thúc giúp đỡ nói không chừng chỉ trong ba năm là có thể thăng lên cảnh giới Huyền Nguyên cũng nên. Tới lúc đó nếu không ngoài dự đoán thì có cả người của Thiên Cương Minh và Tứ Phương thành hỗ trợ, Trung Nguyên muốn đối phó Lương Ung cũng không còn quá khó khăn nữa.”

Sau câu này thì hán yên lặng hồi lâu, Vân Khâm đang dồn tâm lực để điều khiển bạch long nên không tài nào đáp lại, cũng không thể quay đầu, chỉ cảm thấy cơ thể của người sau lưng khẽ run lên như đang cố nén ho.

Nàng yên lặng chờ đợi, hồi lâu sau Mộ Sơ Lương lại lên tiếng: “Nhắc lại thì cũng lâu rồi ta chưa gặp Túc Thắt, cái tên này ngoài lạnh trong nóng nên rất dễ bắt nạt, nếu sau này có chuyện gì thì muội cứ tới tìm hán, cùng lắm là hán sẽ lườm muội hai phát rồi hù muội mấy tiếng thôi, tuyệt đối không từ chối giúp đỡ đâu.”

“Tứ Phương thành tuy là thế lực trung lập, nhưng nếu Thập Châu đánh tới thật thì họ chắc chắn sẽ không ngồi nhìn. Thành chủ của Tứ Phương thành là người khá thú vị, phải tội quá lắm mồm, không có chuyện gì thì muội đừng đi tìm hán là tốt nhất, không hán sẽ kéo muội lại nói suốt ba ngày ba đêm cho xem.”

“Còn căn mật thất kia nữa, tài liệu trong đó ngoài Thập Châu ra vẫn còn rất nhiều thứ khác, khi nào rảnh muội có thể tham khảo một chút. Nếu mấy tên kia đưa tin trở lại thì muội hãy nhận.”

Giọng của Mộ Sơ Lương vẫn rõ ràng nhưng lại dần nhỏ xuống, tuy Vân Khâm không thể đáp lại cũng không thể quay đầu, nhưng vẫn nghe rõ từng câu từng chữ, nhưng càng nghe thì lòng nàng càng hoảng hốt, lời lẽ của Mộ Sơ Lương càng lúc càng bất thường.

Chúng không giống với những câu tán gẫu trước đây, mà hết như trấn trối.

Sắc mặt nàng vốn đã rất xấu, bây giờ lại càng tái đi tới đáng sợ, nàng đón gió mở to hai mắt, càng liều mình điều động sức mạnh trong cơ thể, phải mau hơn, mau về đến Không Thiên phái.

Tiếng gió cứ không ngừng thét gào bên tai, giọng nói của người sau lưng vẫn rõ ràng trong cơn gió rít: “Tiếc là Uẩn hoa kiếm đã gãy, ta không thể nào đúc thêm một thanh kiếm khác cho muội nữa... sau này muội về Không Thiên phái thì hãy tìm Mai sư bá xin một thanh kiếm đi. Muội nhất định chưa qua kiếm trì đúng chứ, trước đây Mai sư bá là một cao thủ đúc kiếm, phần lớn binh khí lợi hại trên đời này là từ tay sư bá mà ra, bên trong kiếm trì có tới trăm ngàn thanh kiếm, thỏ bừa một thanh đem ra chợ bán cũng được giá cao.”

Giọng của hán mang theo ý cười như nghĩ tới chuyện gì đó rất thú vị, nói tiếp: “Nhưng mà kiếm trong kiếm trì cũng chưa phải tốt nhất đâu, thanh đỉnh nhất thật ra nằm trong mật thất cạnh kiếm trì kia, sau này muội vào đó cứ chọn thanh nào xấu nhất là được, Mai sư bá thích nhất là ra về huyền bí, kiếm nào càng khó coi thì càng lợi hại.”

“Còn tiểu sư thúc, bây giờ y là sư phụ của muội đúng không?” Tiếng gió bốn phía dường như đã lớn hơn, Vân Khâm suy nghĩ thì không còn nghe rõ giọng của Mộ Sơ Lương nữa: “Mai sư thúc nhất định là bảo muội đọc sách, không dạy kiếm pháp cho muội chứ gì? Thật ra y cũng là một cao thủ cổ lắm ra về

thôi, bảo muội đọc sách xong sẽ dạy kiếm pháp, nhưng thật ra là y lười, muội tưởng y ở lý trong Lăng Quang tông suốt ngày để luyện kiếm sao, thật ra thì y chẳng làm gì hết, muội cứ tới làm phiền y nhiều vào, bảo đảm y sẽ chịu dạy muội.”

“Người còn ở lại Không Thiên phái không nhiều lắm nhì, Cận Suồng là một cô nương có mắt nhìn, dù mọi người có đi hết thì muội ấy cũng không đi đâu, muội ấy không cha không mẹ được Mai sư bá nuôi lớn, nên cũng xem Không Thiên phái là nhà.”

“Còn Văn Tư, đệ ấy là thiên tài phù pháp, tuy ta biết nhiều thứ, nhưng về phương diện phù pháp thì không bằng đệ ấy, ngặt nỗi đệ ấy quá nghiêm chỉnh, ta nhớ khi còn bé ta dùng lời phù bồ vào lũ cá trong ao còn bị đệ ấy liếc tới trắng mắt tận mấy ngày liền.”

“Lý Bích nhìn thì lạnh lùng nhưng cốt là đồ nhỏ mọn, lúc đệ ấy mới nhập môn có so kiếm với ta một lần, kiếm bị ta đánh bay xa tít, từ đó đệ ấy từ thủ nguyên một tháng trời ngoài cửa phòng ta, ngày nào cũng la ó đòi ta đánh với đệ ấy trận nữa, trước giờ ta chưa từng thấy người nào cứng đầu như đệ ấy.”

Sau khi dứt câu, Mộ Sơ Lương lại ho khan lần nữa, Vân Khâm cảm giác được người sau lưng đang run lên, cảm giác được thân thể gầy trơ xương đó dựa lên người mình, bỗng chốc lạnh buốt toàn thân.

Sức lực trong cơ thể trôi đi không dừng được, Vân Khâm hự một tiếng, nếm thấy mùi tanh nồng trong cuống họng.

Tiếng gió chọt nhỏ xuống, bạch long bên dưới hơi run rẩy, rốt cuộc tan ra thành vô vàn đốm sáng li ti.

Trong lòng Vân Khâm dâng lên con khủng hoảng trước nay chưa từng có, trơ mắt nhìn bạch long hóa thành đốm sáng lấp lánh rồi từ từ tan biến, trơ mắt nhìn thân thể mình rơi thẳng xuống theo con gió dữ, thấy tim mình cũng rơi thẳng xuống, rơi vào vực sâu không đáy.

Con mặt mũi và rệu rã rốt cuộc cũng bùng nổ vào giờ khắc này, Vân Khâm quay phắt người lại, chỉ kịp ôm ghì lấy người gầy gò tái nhợt sau lưng trước khi bản thân mất đi ý thức.

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Edit: Yunchan

Lập xuân đã qua thế mà hơi lạnh bao phủ vùng đất này vẫn không bị xua tan, trong làn gió rét căm căm thoang thoảng mùi máu tanh khá nhạt, nó bay từ tòa thành cách đó không xa vào tận núi rừng.

Trong rừng, bên con suối nhỏ có một thiếu niên chừng mười mấy tuổi đang ngồi xỏm, cậu mặc một bộ trường bào cũ rách burom chẳng biết bói được từ đâu, gấu áo choàng kéo lê chằm đất, vạt áo đã sờn rách thâm thương, treo vắt vẻo trên người trông thật là nhếch nhếch bẩn thỉu.

Tên của cậu là Phụng Hào, vốn là tiểu thiếu gia của thành chủ Ô thành, nhưng vì mấy năm gần đây chiến sự diễn ra hỗn loạn, Phụng gia phải nhân thủ đi đối phó với thế lực tà phái là Quỷ môn và Vô Ưu cốc, song không ngờ rằng mấy tên thân tín ấy khi tới chiến trường thì đột nhiên trở mặt, khiến Phụng gia đại bại, Ô thành thất thủ, rất nhiều người trong cuộc chiến này phải sống vất vưởng lang thang.

Còn những tên thân tín trở mặt trong cuộc chiến, phản bội Phụng gia đó hóa ra là người được Thập Châu cài vào Trung Nguyên từ trước đây rất lâu.

Ban đầu những người này vốn là trợ thủ được Thập Châu đưa tới Trung Nguyên, giúp người Trung Nguyên đối chọi với Ma giới, nhưng không ngờ rất nhiều năm sau họ lại trở thành kẻ địch đáng sợ nhất của Trung Nguyên. Những người như vậy còn rất nhiều, nhiều không đếm xuể, họ tới từ Thập Châu, sống lẫn lộn trong các môn phái ở Trung Nguyên, có rất nhiều người đã trở thành trụ cột, thậm chí là đầu não của các môn phái. Có ai ngờ được rằng, những người từng là bằng hữu năm xưa bây giờ lại trở thành kẻ địch lớn nhất của Trung Nguyên hôm nay chứ.

Chuyện này Phụng Hào cũng mới biết đây thôi, Phụng gia đại bại, chỉ còn mỗi cậu chạy thoát, một năm qua cậu cứ mãi quanh quẩn ở Ô thành không chịu rời khỏi, nhìn bề ngoài thì đã là một thành viên của giới ăn mày lông bông lêu bêu, nhưng chỉ có cậu biết, cậu chưa bao giờ từ bỏ, chưa bao giờ tha thứ cho bọn Thập Châu, cậu phải báo thù cho Phụng gia.

Nhưng hiện tại cậu vẫn chỉ là một thiếu niên ăn mày tay không tác sắc, con đường báo thù của cậu còn xa vời lắm.

Cậu ngồi bên con suối buộc miệng túi nước lại, sau đó mới dè dặt thò tay xuống con suối, tẩy sạch bụi bẩn bám trên tay.

Cậu cọ rửa rất kỹ, chẳng khác nào khi còn là tiểu thiếu gia Phụng gia, cậu muốn mình mãi mãi sạch sẽ, cho dù đã mất đi tất cả, cho dù ban ngày chỉ có thể xin cơm để no bụng, thì cậu cũng không cho mình là một tên ăn mày.

Nước suối chảy róc rách phát ra âm thanh thanh thúy êm tai, con suối nhỏ phản chiếu ánh trăng trên đầu, in lên mặt nước một vòng tròn ánh bạc bập bênh trôi nổi, yên ắng lại dịu êm.

Phượng Hào ôm đầu gối ngồi bệt xuống bên cạnh, nhìn bóng trắng đến mức thất thần.

Rồi bất thành linh, một luồng sáng bạc còn rực rỡ hơn cả ánh trăng đột nhiên lướt qua mặt nước, lóe lên thứ hào quang sáng lạn không thuộc về đêm.

Phượng Hào ngơ ngẩn, tầm mắt cậu dứt khỏi mặt nước đang phản xạ ra ánh sáng chập chòn, dò về phía chân trời. Đập vào mắt cậu là một luồng sáng bạc hình vòng cung khổng lồ rạch dài qua bầu trời rồi đâm thẳng xuống mặt đất, ánh bạc đó sáng chói rực rỡ vô cùng, đẩy lùi sắc đêm ra khỏi đường bay của nó, còn đẹp hơn cả pháo hoa, còn sáng hơn cả ánh trăng, hệt như toàn bộ ngôi sao trên bầu trời đồng loạt sa xuống cùng một lúc, tẩy sạch màu sắc của đêm.

Nhưng luồng sáng bạc này chỉ tồn tại trong một khoảnh khắc, sau một cái chớp mắt nó đã tụ lại thành một đường cong nhỏ bé, rơi vào sâu trong núi rừng, rồi mất dạng.

Phượng Hào nhìn tới nghệt người, trong phút chốc không biết đây là thật hay mơ.

Cho tới khi một tiếng vang cực lớn dội đến từ rừng sâu làm giật mình lũ chim đêm, trong không gian lập tức vang lên tiếng chim đập cánh bay đi nháo nhác, cả núi rừng tĩnh lặng đều bị đánh thức.

Khu rừng này không có ai lai vãng vì nó rất âm u lạnh lẽo, người ta thà chen chúc trong ngôi miếu hoang đồ nát ở ngoài thành ẩm áp còn hơn phải tới đây, chỉ có Phượng Hào không muốn để người bản địa ngủ cho nên mới chạy vào đây mỗi đêm để tắm tấp.

Thành ra vào giờ phút này ngoài Phượng Hào ra thì chẳng còn ai nghe thấy động tĩnh này nữa.

Cậu đứng chết trân tại chỗ hồi lâu, ngẫm nghĩ về cảnh tượng kỳ lạ vừa rồi, nín nhin lâu thật lâu rồi cuối cùng cũng không đành được con tò mò, bèn xóc túi nước lên lao về hướng luồng sáng bạc vừa rơi xuống.

Khu rừng này không phải quá lớn, đường cũng không quá khó đi, Phượng Hào đã đi mòn gót nơi này suốt một năm qua nên chẳng còn lạ gì đường đi lối lại, thế là chẳng mấy chốc cậu đã tìm được thứ mình muốn tìm.

Khoảnh đất trong rừng bị đục ra một cái hố to, bên trong hố có vài thân cây sứt lún ngã đổ, lá trên cành còn đung đưa xào xạc theo gió, rụng rơi là tả. Xuyên qua kẽ hở của màn mưa lá đó Phượng Hào đã thấy rõ được cảnh tượng bên trong.

Tiếng động vừa rồi cực lớn còn rớt thẳng từ trên trời xuống, bất kể nó là thứ gì thì nhất định cũng đều tan xương nát thịt, nhưng điều khiến Phượng Hào khó thể tưởng tượng nổi là cậu lại tìm thấy hai người còn sống sờ sờ.

Hai người này là một nam một nữ, tuy tả toại thâm hại nhưng chính xác là còn sống.

Nhưng dù còn sống thì theo Phượng Hào thấy họ cách cái chết cũng chẳng còn xa mấy nữa.

Cả hai đều bị thương rất nặng, trên y phục còn đầm máu tươi, người nữ đã mất đi ý thức đang nằm tựa lên người nam, trong khi người nam thì vẫn còn tỉnh táo, có điều trông hần còn thê thảm hơn người nữ rất nhiều, hần ôm chặt nữ nhân kia trong ngực, mắt nhìn lên trời cao thờ hào hển, ngực phập phồng nhưng lại yếu ớt tới đáng thương, quần áo trên người đã rách ngang rách dọc, máu tươi còn chảy ra ròng ròng, chẳng bao lâu dưới lưng hần đã đọng thành một vũng máu.

Phượng Hào không dám bước lên mà chỉ nấp mình trong bóng cây, len lén quan sát hai người này.

Sau đó Phượng Hào nhìn thấy nam tử kia cố cựa mình một cách khó nhọc, động tác này càng khiến máu chảy ra nhiều hơn, vậy mà hần cứ như chẳng buồn để ý tới, chỉ gắng gượng ngồi dậy, cúi đầu nhìn nữ nhân kia chăm chú.

Không khí chung quanh đột nhiên lắng lại, qua rất lâu rất lâu sau đó, nam tử nọ mới buông ra tiếng thở dài như vừa xác định được điều gì: “Ngủ rồi sao?”

Nói rồi hần lại ngẩng đầu nhìn lên trời cao, lẩm bầm với về buồn bã: “Ta còn chưa nói hết mà... sao muội đã ngủ mất rồi?”

Giọng của hần rất nhẹ, không giống như đang nói chuyện với người hôn mê kia mà giống đang độc thoại hơn.

Phượng Hào quan sát người nọ một cách thận trọng, hiện tại khu rừng đã bị nện ra một mảnh đất trống, lá cây xơ xác bây giờ cũng không che nổi ánh trăng, để mặc nó tỏa sức rọi xuống nơi này, tôn lên đường nét của nam tử kia. Lúc này Phượng Hào mới phát hiện tuy nhìn người nọ nhếch nhác là thể nhưng ngũ quan lại vô cùng tinh xảo, từ chân mày tới đáy mắt, từng nét từng đường như được mực tô vẽ, rần rần cương nghị.

Hơi lạnh giữa núi rừng càng đậm hơn, nam tử đang ngồi trong cơn mưa lá và vũng máu đột nhiên che miệng ho dữ dội, đêm không yên tĩnh bị trận ho này làm náo động, Phượng Hào thấy cảnh này thì đột nhiên to gan hơn, dõm bước đi tới gần người nọ.

“Huynh... không sao chứ?” Phượng Hào vịn vào thân cây, nhìn hần với vẻ mặt rối rắm.

Người nọ nghe thấy âm thanh thì quay phắt đầu sang, tới khi nhìn rõ người lên tiếng là một đứa trẻ thì sắc mặt mới hơi dịu lại.

Phượng Hào cảm thấy vẻ mặt của người này có hơi kỳ lạ.

Người nọ ho thêm mấy tiếng rồi mới trở vào tấm thân bê bết máu me của mình, nói với giọng khô khốc: “Đệ nhìn ta có giống không sao không?”

“...” Phụng Hào đột nhiên không biết nên trả lời thế nào.

Cậu lưỡng lự một thoáng rồi lại dợm thêm mấy bước tới gần người nọ: “Ta... ta đưa huynh đi tìm đại phu nhé.”

Người nọ ngồi dưới đất, vóc người của Phụng Hào tuy không cao nhưng cũng đứng cao hơn một khoản khiến người nọ phải ngước mặt lên nhìn, hồi lâu mới cười khẽ đáp: “Không cần, bệnh thời kỳ cuối, hết thuốc chữa rồi.”

Câu này hắt hủi ra nhẹ nhàng, nói về chuyện sống chết cứ như chuyện vặt vãnh tầm thường.

Phụng Hào lại ngẩn ra lần nữa, chỉ đứng chôn chân tại chỗ không biết nói gì, tiến không được mà lui cũng chẳng xong, băng qua một lát cậu mới nghe người kia lên tiếng hỏi: “Trong tay đệ là rượu hay nước?”

Nghe thấy câu hỏi này Phụng Hào bèn dờn mắt sang, phát hiện người nọ đang chỉ vào túi nước trong tay mình, cậu bèn nâng túi nước lên lắc lắc rồi đáp: “Là nước.”

“Có thể đưa cho ta không?” Người nọ hỏi.

Phụng Hào còn chưa kịp trả lời thì người nọ đã bồi thêm: “Ta dùng đồ đệ đổi với đệ.”

Ban đầu Phụng Hào cũng định đưa túi nước này cho hắn, nhưng nghe thấy câu này thì khựng lại một lát, hỏi ngược lại với vẻ hiếu kỳ: “Huynh định dùng thứ gì để đổi với ta?”

Người nọ nheo mắt nghĩ ngợi giây lát, đoạn cúi đầu nhìn quanh một cách khó xử, sau đó tầm mắt dừng lại trên thanh kiếm gãy, gọi khẽ: “Uẩn Hoa.”

Chẳng có tiếng đáp lại nào cả, không biết người hắt hủi vừa gọi đó rốt cuộc là ai, chỉ có thanh kiếm gãy vẫn nằm im lìm trên đất, hoàn toàn không phát sáng hay tỏa nhiệt, cũng không tự động nổi lại.

Người nọ mỉm cười bất đắc dĩ, rồi quay sang hát cảm với Phụng Hào, ra hiệu: “Ta dùng thanh kiếm gãy này để đổi với đệ.”

Phụng Hào cau mày, tuy cậu không trông mong có thể đổi được món đồ gì ngon lành từ một túi nước nhưng trong lòng vẫn lấy làm lạ: “Ta lấy một thanh kiếm gãy thì có ích gì chứ?”

“Thanh kiếm này đã theo ta rất nhiều năm, bây giờ tuy nó đã gãy nhưng vẫn tốt hơn những vũ khí khác, đệ mang nó theo có lẽ một ngày nào đó sẽ cần đến.”

Mặc dù nhìn Phụng Hào chẳng có vẻ gì là tin tưởng nhưng cậu vẫn ngoan ngoãn đặt túi nước vào tay người nọ, rồi dè dặt nhặt thanh kiếm gãy lên cầm trong tay ngắm nghía thật kỹ, không biết thứ này có huyền cơ nào đó thật không.

Còn người bên kia đã lấy được túi nước nhưng lại không uống ngay, hắn mở miệng túi ra rồi kề lên mép của cô nương bên cạnh, hút nước một cách vô cùng dịu dàng.

Phụng Hào thấy hành động này của hắn thì buột miệng hỏi: “Tỷ ấy là nương tử của huynh à?”

“Chưa phải.” Người nọ bật cười, đáp mà không quay đầu lại: “Vẫn chưa thành nương tử của ta.”

“Thế thì tương lai huynh sẽ lấy tỷ ấy sao?”

“Tương lai không còn cơ hội.” Người nọ trả lời bằng quơ một câu, lúc này mới ngoảnh đầu nhìn về phía Phụng Hào, trong mi mắt khó giấu nổi sự mệt mỏi, hắn cười nhạt nói: “Có thể... giúp ta một chuyện không?”

Phụng Hào im lặng, cậu biết người này sắp chết, biết sống chết đều có số, cũng như người của Phụng gia năm ấy, những người chết trong chiến đấu hay chết vì lệnh đênh bệnh tật, tất cả cậu đều tận mắt chứng kiến nhưng cậu chẳng thay đổi được gì cả. Thế rồi cậu cúi đầu nhìn vào thanh kiếm gãy trong tay, hỏi nhỏ: “Huynh muốn ta giúp huynh gì đây?”

“Ta có lời muốn nói với muội ấy.” Người nọ cúi đầu nhìn cô nương trong lòng, ánh mắt không nỡ: “Tiếc là bây giờ ta không thể đợi muội ấy tỉnh lại nữa rồi, chờ muội ấy tỉnh lại đệ hãy giúp ta chuyển lời cho muội ấy, có được không?”

Chuyện này rất dễ nên Phụng Hào gật đầu ngay mà không hề do dự.

Người nọ nói tiếng cảm ơn, sau đó truyền đạt lời muốn nói cho Phụng Hào.

Đêm dài đằng đẵng, giữa khuya vắng bóng dung roi xuống vài bông tuyết lác đác, người nọ không nói quá nhiều nhưng giọng rất chậm, từng câu từng chữ như phải ngâm nghĩ rất lâu. Tới khi nói xong thì tuyết đã đổ rất lớn, mặt đất phủ tuyết trắng xóa, trên người của hắn cũng đọng một lớp tuyết, thế mà hắn cứ như không cảm thấy lạnh chỉ cười đáp: “Tuyết rơi rồi, đệ về trước đi.”

Phụng Hào không cự tuyệt, cậu nghiêm túc nhìn người nọ hồi lâu rồi lấy túi nước lại, cầm thanh kiếm gãy lên nhưng không quay người đi ngay.

Người nọ lại giục, lúc này Phụng Hào bỗng ngược mắt lên nhìn thẳng vào mắt người nọ: “Huỳnh... đừng chết, ta sẽ tìm người tới cứu hai người, huynh hãy chờ ta.”

Cậu thốt ra câu này vô cùng kiên quyết, cặp mắt sáng rực như đốt lửa, bỏ lại thêm hai chữ “Chờ ta” rồi lao ra khỏi rừng ngay sau đó.

...

Người rơi xuống khu rừng ấy dĩ nhiên chẳng ai khác ngoài Mộ Sơ Lương và Vân Khâm.

Ánh trăng đã bị mây mù che khuất từ lâu, tuyết đổ nhiều che mờ cả tầm mắt, cả thế gian chỉ còn lại một màu trắng xóa. Vầng máu dưới người Mộ Sơ Lương đã bị tuyết xóa đi vết tích, vết thương trên người cũng không còn rướm máu nữa, nhưng điều đó không hề khiến hắn trông khá hơn chút nào.

Hắn đã cảm thấy hơi lạnh và hơi mệt rồi, thiếu niên bảo hắn chờ đợi đã đi rất lâu, bây giờ trong rừng rất đổi yên ắng, ngay cả chim chóc cũng bị cú rơi ban này hù cho bay đi cả.

Hắn biết tình trạng của mình, cũng biết thiếu niên kia không cứu được hắn, cho nên hắn cũng chẳng mấy để tâm.

Hắn chỉ ngả lưng nằm xuống tuyết, nghiêng người ngắm thiếu nữ đang ngủ mê man, rồi khẽ dịch người sang một cách khó nhọc ngấn tuyết rơi lên người nàng.

Sau đó hắn khẽ cất giọng thì thầm nói cho hết những lời chưa nói với Vân Khâm.

“Ta tưởng đời này mình đã làm rất nhiều thứ, bây giờ ngẫm lại, thế đạo phân tranh, có nơi nào chưa có bàn tay ta nhúng vào đâu?”

“Nhưng ta vẫn chưa cam tâm...”

“Ta và Bách Lý đấu với nhau bao lâu nay, nhưng trận cuối còn chưa đủ đẹp, lẽ ra ta phải đi hù hắn thêm mấy lần nữa, nói cho hắn biết tật xấu lớn nhất của hắn là nghĩ quá nhiều.”

“Còn tên Hắc Y đó cứ một lòng một dạ chờ tới khi Hoa Chi nghĩ thông suốt, nhưng mười năm qua vẫn chưa thông nổi, hắn còn muốn chờ thêm bao nhiêu cái mười năm nữa đây?”

“Hoàn La tiền bối đối đãi với ta rất tốt, vậy mà ta lại lòi y vào tình cảnh này, không biết bây giờ y ra sao rồi.”

“Còn nữa...”

“Kéo một tiểu cô nương như muội vào tình cảnh này, biến muội thành mồi chót để đánh bại Lương Ung, thật ra ta không hề yên tâm chút nào. Nếu có thể, ta thật lòng muốn ở bên cạnh che chở cho muội, nhưng ta không làm được nữa... tương lai muội sẽ trở thành đệ tử giỏi nhất của Không Thiên phái, sẽ có rất nhiều bạn, sẽ trải qua rất nhiều chuyện, tương lai...”

Nói tới đây giọng của Mộ Sơ Lương nghẹn lại, rồi bỗng dưng bật cười.

“Tương lai...”

Tiếc rằng tương lai của nàng không có hắn, tương lai của tất cả mọi người đều không còn hắn nữa.

“Thật muốn trở về Không Thiên phái biết bao.” Hắn nói.

Tiếng thì thầm trong tuyết ngày càng nhỏ dần, trôi nổi thành dấu ấn của thời gian, đến đây thì ngừng lại, lặng lẽ rơi vào tĩnh mịch.

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55

Edit: Yunchan

Lúc Vân Khâm tỉnh lại thì trận tuyết rơi dày vẫn chưa dừng lại.

Chung quanh vô cùng yên ắng, cảnh vật đều bị bao phủ dưới màn tuyết trắng, trong phút chốc làm nàng nghĩ tới Không Thiên phái.

Không Thiên phái tọa lạc trên núi tuyết nên cũng bị tuyết bao trùm quanh năm thế này.

Nhưng nơi này không phải Không Thiên phái, nàng đã rất quen với nơi đó nên chỉ một cái nhìn cũng đủ để nàng biết nó không phải.

Sức lực dường như đã bị vắt kiệt, nàng thử cựa quậy mới biết tứ chi mình bủn rủn, còn hơi rét, nhưng cái lạnh này lại không ngấm vào tận xương.

Vì có thứ gì đó đang che lên nửa người nàng, chắn lại cơn mưa tuyết đang rơi xuống là tả.

Nàng hơi ngẩn ra chốc lát, đoạn ký ức trước khi rơi xuống ập tới dữ dội như cơn bão tuyết, lấp đầy toàn bộ trí não, trong tích tắc khiến nàng chết lặng.

Rồi nàng bất ngờ ngồi dậy, người đang nằm bên trên lập tức trượt xuống vì hành động này, Vân Khâm cuống cuống đưa tay ra đỡ lấy lưng của người nọ, để hắn nằm dựa vào vai mình, đến đây mới thấy rõ cái người đã chắn gió và tuyết cho mình suốt cả một đêm.

Người đó là Mộ Sơ Lương.

Hắn đang ngủ say, sắc mặt tái trắng và tiêu tụy, trông chẳng có gì khác biệt với những năm qua, có khác chăng là bờ môi của hắn lúc này đang cong lên nhẹ nhàng như đang chìm vào một giấc mộng đẹp.

Tuyết rơi đầy trời, bông tuyết đã đọng thành lớp dày trên bộ áo bào khô cứng vì máu, đọng trên mái tóc dài rối bù xơ xác và rèm mi rậm, không hề tan.

Nỗi sợ hãi chưa từng biến mất trong đáy lòng Vân Khâm lúc này đây lại được nước lan rộng ra, nuốt chửng lấy nàng, thôn tính cả gió tuyết trong rừng sâu, khiến nàng không thể động đậy, khiến gió giữa núi rừng như lưỡi dao bén róc qua mỗi tấc da. Nàng chưa từng cảm nhận sự mất mát nào đáng sợ đến nhường này, hết như có thứ gì đó bị người ta bóc ra, rút sạch rồi giặt phẳng ra khỏi cơ thể, thả trôi theo cơn gió lạnh giữa núi rừng.

Nàng không cảm lòng được phải rứt rứt rời tay lên, chạm khẽ vào mặt của người nọ.

Lạnh buốt như băng, nhiệt độ còn làm lòng người hãi hùng hơn cả tuyết.

Người nọ đã tắt thở.

Mộ Sơ Lương đã chết rồi.

Ý nghĩ này vụt qua trong óc Vân Khâm rõ mồn một, rõ đến nỗi không tài nào chối bỏ, không tài nào bôi xóa.

Giữa rừng sâu mịt mùng chỉ còn lại một mình nàng.

Nàng ôm lấy cái người đã không còn cảm giác vào lòng, ngồi đờ đẫn, không biết mình nên đi về đâu.

Bên tai là tiếng gió lạnh rít gào, nàng cứ ôm Mộ Sơ Lương ngồi lặng đi trong cơn mưa tuyết, mãi tới khi bông tuyết cuối cùng rơi xuống, mây mù tan đi, trên bầu trời u ám dần hé ra một tia ánh sáng.

Một nhóm người đột nhiên băng vào vùng đất trắng xóa này, tìm thấy Vân Khâm đang lặng đi trong tuyết.

*

Nhóm người này chính là đệ tử của Kiền Nguyên Phong trong tam môn thất phái, người dẫn đầu tên là Trương Du, là tiểu sư thúc trẻ tuổi nhất của Kiền Nguyên Phong, họ tới Ô thành chuyển này là để cứu trợ những người Ô thành trôi dạt khắp nơi trong trận chiến cách đây không lâu. Nhưng vào sáng hôm nay bỗng có một thiếu niên xông tới, nói rằng trong khu rừng ngoài thành có người bị thương, xin họ hãy cứu chữa.

Kiền Nguyên Phong vốn có chuyện quan trọng phải làm, nơi này người bị thương rất nhiều họ cũng không thể lo hết cho tất cả, do đó không đồng ý ngay mà chỉ sai người dẫn thiếu niên xuống.

Mãi tới khi xử lý xong chuyện ở Ô Thành đệ tử Kiền Nguyên Phong mới rời khỏi Ô thành, lúc đi ngang qua khu rừng này Trương Du mới chợt nhớ tới lời cầu cứu của thiếu niên nọ.

Không biết người bị thương mà thiếu niên kia nói có còn ở đó hay không, sau một hồi do dự Trương Du bèn dẫn mọi người vào rừng tìm kiếm, bấy giờ mới tìm được một tiểu cô nương tên gọi Vân Khâm và một nam tử đã tắt thở từ lâu trong ngực nàng.

Nếu đã gặp thì tất nhiên phải cứu, mặc dù vị huynh đài kia đã tắt thở nhưng tiểu cô nương vẫn còn bị thương, do đó Trương Du đã nhanh chóng đưa tiểu cô nương hãy còn chết lặng kia lên xe ngựa, rồi đích thân trị liệu vết thương cho nàng.

Y thuật của Trương Du không tệ, vết thương trên người Vân Khâm cũng không nhiều, nên chỉ chốc lát đã xử lý xong, ngồi bên trong chiếc xe ngựa trông chừng Trương Du đưa mắt quan sát Vân Khâm, trong phút chốc không biết nên mở lời thế nào.

Trong mắt của mọi người thì tiểu cô nương này khá là kỳ lạ.

Lúc mọi người đến đây, hỏi nàng chuyện gì đã xảy ra thì nàng chỉ nhẹ nhàng nói hai chữ “Vân Khâm” rồi sau đó cứ im thin thít, ôm khư khư lấy người trong lòng hết như bảo bối vậy. Dù mọi người khuyên rằng người đã mất rồi nên mang đi an táng thì nàng cũng chẳng chịu nói năng gì, bất đắc dĩ lắm,

Trương Du dành cho nàng ôm người nọ lên xe ngựa.

Suốt đường đi Vân Khâm cũng không nói một lời nào, Trương Du chỉ còn biết cười khổ chịu thua, nhủ bụng một tiểu cô nương xinh xắn thế này tiếc thay lại là một người ngốc.

Nhưng vấn đề đáng quan tâm hơn ở đây là cứu cô nương ngốc này xong phải dàn xếp thế nào đây.

Y thở ra một hơi thật dài, rồi cứ nói tiếp mà chẳng quan tâm xem đối phương có hiểu được những gì mình nói không: “Lần này bọn ta rời khỏi Ô thành là muốn tới Thiên Cương Minh thương thảo chuyện hệ trọng với mình chủ, ngày nay thiên hạ đại loạn, để một... một tiểu cô nương như muội ở đây cũng không phải là cách, hay là muội theo bọn ta tới Thiên Cương Minh đi, tới đó đâu sao cũng an toàn hơn.”

Nói rồi y bất giác nhìn qua nam tử trong lòng Vân Khâm, cảm thấy người này hình như hơi quen, nhưng không biết rốt cuộc đã gặp ở đâu.

Y yên lặng chốc lát rồi muốn khuyên Vân Khâm thêm lần nữa, cứ ôm cái người đã qua đời này trong lòng mãi cũng không phải là cách hay, bây giờ thời tiết đang rét đậm, nếu để lâu thì e là không ổn lắm.

Nhưng y chỉ mới nghĩ thầm trong lòng chứ chưa mở lời, Vân Khâm ngồi đối diện đã bất ngờ lên tiếng: “Cảm ơn.”

Trương Du ngẩn ra, khi nghe thấy tiếng cảm ơn này y nhất thời không phản ứng kịp.

Y vội dời mắt nhìn lên thì thấy tiểu cô nương kia đã ngược mắt lên từ lúc nào không hay, lúc này đang nhìn mình, đôi mắt nàng như bầu trời sau cơn mưa, trong ngần sâu thẳm nhưng không mang theo quá nhiều cảm xúc, khi thấy Trương Du nhìn trả lại mình thì nàng bèn nhẹ giọng nói: “Muội với sư huynh muốn tới Không Thiên phái, cũng tiện đường tới Thiên Cương Minh, không biết có thể đi chung một đoạn được không?”

Câu này của Vân Khâm vô cùng rõ ràng khéo léo, giọng nói cũng ôn hòa bình tĩnh, khiến Trương Du phải lấy làm kinh ngạc.

Tới tận lúc này y mới biết hóa ra tiểu cô nương này không phải đồ ngốc như y nghĩ.

Y ngập ngừng giây lát, thấy Vân Khâm cứ lẳng lặng nhìn mình thì mới gật đầu nói: “Được, tất nhiên là không thành vấn đề.”

Trong hai ngày sau đó đoàn ngựa xe cứ đi tiếp về hướng Bắc, còn Vân Khâm sau cái lần lên tiếng ấy cũng đã quay lại với dáng vẻ bình thường, lúc ở trong xe ngựa nàng cũng thường xuyên trò chuyện với Trương Du, hỏi thăm những chuyện xảy ra gần đây và tình hình về Thập Châu và Quý môn, thì thoảng nàng cũng sẽ xuống xe để đi tới đi lui, nhưng chưa bao giờ cách sư huynh của mình quá xa.

Thế nên trong mắt của Trương Du, Vân Khâm vẫn là một cô nương vô cùng lạ lùng.

Chẳng qua cái lạ đó xuất phát từ đâu thì y lại khó lòng nói cho rõ được.

...

Vào ngày thứ ba, sau giờ ngọ, đoàn của họ gặp được đội ngũ Nam Môn cũng tới Thiên Cương Minh giống như mình.

Và cũng tới bây giờ Vân Khâm mới biết hóa ra họ tới Thiên Cương Minh chuyến này là vì mình chủ Túc Thất truyền tin, muốn triệu tập người của các môn phái tới Thiên Cương Minh để thương nghị về chuyện Thập Châu.

Hai đội ngũ đều có một đích đến chung, thế nên sau một hồi bàn bạc đã quyết định nhập thành một.

Chuyện này đối với Vân Khâm cũng chẳng có ảnh hưởng gì quá lớn, hiện tại nàng chỉ một lòng muốn quay về Không Thiên phái, dù có chuyện gì thì cũng phải chờ về tới Không Thiên phái rồi mới bàn tiếp.

Đêm xuống, đoàn xe đỗ lại trong một vùng hoang dã.

Ở trong xe ngựa tù túng cả một ngày, sau khi cẩn thận chải gọn mái tóc hơi rối của Mộ Sơ Lương vào nếp xong, Vân Khâm mới thu mắt về, bước xuống xe ngựa.

Vì lúc trước điều khiển Vụ Châu hao tổn thể lực quá nhiều khiến tu vi của Vân Khâm chưa thể hồi phục ngay được, cho nên nàng không thể nào ngự long lần nữa, chỉ còn cách đi theo đoàn xe mà thôi.

Mỗi khi đêm xuống mọi người trong đoàn sẽ chia nhau đi lấy nước, kiếm củi để nướng vài thứ lót dạ, Vân Khâm tiếp xúc với họ mấy ngày nay nên cũng đã hơi quen thuộc, họ hỏi gì nàng đều đáp nhưng chưa từng dừng bước, nàng chỉ muốn tìm được nguồn nước để rót thêm vào túi thôi.

Không ngờ lần này đội ngũ lại dừng ở một vị trí vô cùng hẻo lánh, Vân Khâm phải đi khá lâu mới tìm được một con suối nhỏ. Nước suối ở đây trong leo lẻo chậm rãi chảy xuôi dòng, nàng cúi người lấy nước xong toan đứng dậy rời khỏi đây thì bỗng ngẩn ra, nhìn hình ảnh như u hồn phản chiếu trong lòng suối mà thần thờ.

Đây là lần đầu tiên sau bao nhiêu ngày qua Vân Khâm trông thấy vẻ ngoài của mình.

Bọt bọt, hốc hác, ánh mắt rệu rã, nom chẳng khác nào một hồn ma lang thang, chẳng có chút sức sống nào.

“Xấu chết đi được.” Vân Khâm ngồi xổm bên con suối, ôm đầu gối lẩm bẩm với hình ảnh phản chiếu của mình.

Nàng sức nhớ lại những ngày ở Thập Châu, lẽ nào nàng ở trong mắt Mộ Sơ Lương khi đó chính là bộ dạng này sao.

Nàng bắt đầu thấy hơi khó chịu rồi.

Trong hồi ức bảy ngày gần gũi mà nàng có chung với Mộ Sơ Lương, về ngoài của nàng lại nhếch nhác thế này đây.

Chút không cam bị khơi lên trong vô thức này cứ lan rộng dần trong đáy mắt, rồi đọng lại thành một giọt nước rơi xuống bên má, đến bây giờ Vân Khâm mới nghẹn ngào vùi đầu vào chân, phát hiện thì ra mình không cam lòng đến thế. Không cam lòng vì không được đi cùng với Mộ Sơ Lương tới hồ Tĩnh Sương để ngắm hoa, không cam lòng vì nàng vẫn chưa nói cho Mộ Sơ Lương biết rằng mình đã tìm hiểu về hắn từ lâu lắm rồi, không cam lòng vì chưa bao giờ nói với hắn tâm ý của mình, không cam lòng vì tất cả còn chưa bắt đầu mà đã — kết thúc.

Đến bây giờ đáy lòng của Vân Khâm mới thừa nhận một sự thật, rằng Mộ Sơ Lương đã chết rồi.

Chỉ có mấy ngày tiếp xúc gần gũi nhưng Vân Khâm cứ như đã quen hắn từ rất lâu, giờ khắc này, nàng như nhìn thấy thời gian trôi ngược, tất cả mong đợi nhỏ nhoi và sự ái mộ thâm kín của nàng cũng bị chôn vùi theo nó.

Một lần nữa, nàng như trở lại làm một cô bé bơ vơ giữa núi rừng, cô đơn trong gió rét, không tìm được một sự an ủi nhỏ nhoi nào.

...

Vì lo lắng cho Mộ Sơ Lương trên xe ngựa nên Vân Khâm cũng không cho phép mình ủ rũ quá lâu.

Nàng dụi cặp mắt đỏ hoe lụi thủi trở về, chưa đi được bao lâu thì ngửi thấy trong gió đưa tới mùi ri sét.

Nét mặt Vân Khâm bỗng nhiên căng lên, lập tức lao về hướng xe ngựa đang đỗ, chưa chạy được bao lâu nàng đã nghe thấy tiếng đánh nhau vang tới.

Khi tới gần rồi Vân Khâm mới phát hiện hai phe đang đánh nhau lại là đệ tử của Kiền Nguyên Phong và Nam Môn, đệ tử của Nam Môn rất đông, còn Kiền Nguyên Phong dường như do gấp rút ra tay nên hiện tại đã tử thương rất nhiều, trông vô cùng khốn đốn.

Trương Du của Kiền Nguyên Phong cứu Vân Khâm trước đây đang giao thủ với thủ lĩnh Nam Môn, hiện tại y đã bị thương khắp người, còn lãnh trúng một chương của đối thủ, lùi lại mấy bước mới hét lớn về phía Vân Khâm: “Vân Khâm cô nương, chúng là kẻ phản bội tới từ Thập Châu, cô đừng tới đây! Đi mau lên!”

Vân Khâm hơi cau mày, đến đây mới hiểu nguyên nhân của trận chiến này, hóa ra những đệ tử Nam Môn này đã nhận lệnh của Thập Châu từ đầu, còn tên thủ lĩnh kia chính là người Thập Châu phái tới Nam Môn nhiều năm trước.

Nhưng dù nghe Trương Du giục Vân Khâm vẫn không đi.

Mộ Sơ Lương hãy còn trong xe ngựa nên nàng sẽ không đi đâu cả.

Và quan trọng nhất là những người này đã cứu nàng, đối đãi với nàng vô cùng thân thiện, là người của danh môn chính phái thực thụ, người như thế không đáng chết.

Nàng đã biết Thập Châu có rất nhiều người mai phục trong các môn phái từ lâu, những người này sẽ đột nhiên động thủ vào một ngày nào đó khiến cho người ta khó lòng đề phòng, mà trong thiên hạ cũng đã xảy ra quá nhiều chuyện như vậy rồi. Mộ Sơ Lương không thể đưa ra quyết định thay nàng nữa, vậy thì từ nay về sau nàng chỉ có thể tự quyết định mà thôi.

Thế nên nàng quyết định ngăn cản chúng.

Cũng như Ngụy Chúc từng nói, nàng không thể ngăn chặn tất cả mọi thứ nhưng ít nhất có thể ngăn cản chuyện diễn ra trước mắt mình.

Mấy ngày lại đây Vân Khâm luôn một mực điều dưỡng, dù linh lực chưa hồi phục đủ để ngưng long nhưng dùng kiếm thì đã đủ sức rồi.

Đệ tử của Nam Môn vốn dùng kiếm, khi Vân Khâm bước vào vòng chiến, một tên đệ tử Nam Môn lập tức đâm kiếm tới, nhắm thẳng vào chỗ hiểm của Vân Khâm.

Thân pháp của người này thuộc hạng tầm tầm, tu vi cũng dạng phổ thông, thành ra chẳng mấy chốc Vân Khâm đã khóa lấy cổ tay hắn, rồi trở người tước lấy trường kiếm trong tay hắn. Trường kiếm vừa tới tay Vân Khâm đã không nán ná nữa, vận dụng Mai Ảnh kiếm quyết nhắm thẳng vào tên thủ lĩnh Nam Môn, thân hình vụt qua trong ánh lửa bập bùng, chỉ tích tắc đã áp sát tới.

Tên thủ lĩnh Nam Môn vừa đẩy lui Trương Du trước mặt thì đột nhiên cảm giác thấy kiếm ý bổ tới sau lưng, hắn bật ra tiếng cười lạnh rồi quay đầu cuốn lấy trường kiếm, ra đòn cùng lúc với Vân Khâm!

Hai luồng kiếm khí va chạm, kiếm của Vân Khâm ẩn hiện như gió, khoan thai tự nhiên, còn kiếm của đối thủ lại nặng nề như núi, ngang ngược mạnh mẽ. Mũi kiếm vừa chạm nhau đã thấy rõ thắng bại ngay tức thì, một giây sau Vân Khâm đã loạng choạng lùi lại hai bước dài, trường kiếm trong lòng bàn tay

bị hất văng, gãy nát.

“Đệ tử của Kiền Nguyên phong mà cũng dùng kiếm sao?” Thủ lĩnh Nam Môn cười khẩy, nhìn Vân Khâm ra chiều suy nghĩ: “Cũng không tệ đâu, nếu cho người luyện thêm mấy năm thì chắc cũng so với ta được đấy.”

Nhưng dĩ nhiên hắn không hề tính cho Vân Khâm cơ hội này, tay vung lên, kiếm quang lại hồi sinh, chỉ một đòn là đủ quét sạch mọi thứ.

Trương Du bên cạnh che lại vết thương trên người, tuy kinh ngạc vì Vân Khâm trẻ tuổi mà tu vi lại cao cường, nhưng chưa kinh ngạc được bao lâu thì con hoảng hốt đã ập tới: “Coi chừng!!”

Tất nhiên phải coi chừng rồi, Vân Khâm đã biết tu vi của người này từ lâu, nếu chỉ luận kiếm thì nàng bảo đảm không phải là đối thủ, cho nên ngay khi một nhát kiếm này vừa đâm tới nàng đã tức tốc lấy Vụ Châu ra.

Linh lực được rót vào, hơi lạnh chợt bốc cao, mặt đất của chiến trường lập tức kết băng trong ánh đỏ rực rỡ, mọi huyền ảo đều tắt ngấm.

Thủ lĩnh Nam Môn cứng đờ cả người, cảm thấy một luồng sức mạnh kỳ lạ đang chèn ép lên người khiến hắn không thể nào động đậy, sắc mặt chợt biến đổi, hắn nhìn chăm chăm vào tay của Vân Khâm, nghiêng răng rít lên: “Người... rốt cuộc là ai?”

Vân Khâm vẫn nhìn hắn một cách bình tĩnh: “Đệ tử Không Thiên phái, Vân Khâm.”

Cũng ngay lúc đó, ánh lửa bốn phía bỗng bùng lên, lại có thêm một nhóm người ngựa chạy tới, bao vây tất cả lại. Và trong không gian tĩnh mịch đó có một người bước ra khỏi đám đông.

Người ấy nhìn Vân Khâm, Vân Khâm cũng nhìn về phía người ấy, vì người ấy quá ư bắt mắt, khi có y ở đây thì không ai có thể nhìn đi nơi khác.

Vân Khâm biết người này, y chính là người đứng đầu Trung Nguyên, thủ lĩnh của Trung Nguyên chính đạo, minh chủ của Thiên Cương Minh, Túc Thất.

Trước đây không lâu Thiên Cương Minh đã nhận được tin chuông môn và vài thủ lĩnh của Nam Môn là người của Thập Châu, một thủ lĩnh trong số đó đã dẫn người của Nam Môn tới mai phục bên ngoài Thiên Cương Minh hòng động thủ với đệ tử Kiền Nguyên Phong tới tham dự đại hội. Sau khi nhận được tin này, minh chủ Thiên Cương Minh đã đích thân dẫn hai đường chủ và mấy trăm đệ tử Thiên Cương Minh tới đây cứu viện, nhưng không ngờ lúc họ tới thì người của Kiền Nguyên Phong đã được cứu rồi.

Mà người cứu Kiền Nguyên Phong thoát khỏi tay của vài chục tên đệ tử Nam Môn và một tên cao thủ ở cảnh giới Tử Tiêu đó chỉ là một tiểu cô nương.

Tiểu cô nương này lại tới từ một môn phái đã sa sút từ lâu, không còn được người đời để mắt tới.

Không Thiên phái Vân Khâm, đây là lần đầu tiên danh hào này xuất hiện ở Trung Nguyên chính phái.

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Edit: Yunchan

Minh chủ Thiên Cương Minh đích thân ra mặt, chuyện Nam Môn nhanh chóng chấm dứt tại đây, nơi này cách Thiên Cương Minh vốn chẳng còn bao xa nên ngay sau đó đoàn người đã tới nơi, còn Vân Khâm chỉ mong sớm ngày đưa Mộ Sơ Lương về Không Thiên phái nên đã chủ động nói lời từ biệt với mọi người.

Mọi người không giữ lại được nên đành phải để nàng đi.

Biết nàng trở về bất tiện nên Trương Du còn cố tình đưa xe ngựa cho Vân Khâm, nàng cũng gật đầu cảm ơn mà chẳng hề khách sáo, nhanh chóng leo lên xe, sắp xếp cho người trong xe một chút rồi lại quay ra trước xe tạm biệt mọi người lần nữa.

Trong đám đông, Túc Thất vẫn luôn im lặng đột nhiên lên tiếng: “Trước đây không lâu ta có nhận được thư do Mộ gia đưa tới, người đưa tin là Phương Vọng.”

Vân Khâm thoáng khựng lại, nhìn sang Túc Thất.

Túc Thất nói tiếp: “Hắn tỉnh rồi sao?”

Y đã đọc thư của Phương Vọng, cũng biết chuyện Mộ Sơ Lương tỉnh lại, nhưng Vân Khâm biết câu hỏi này của y không phải để hỏi “Hắn đã tỉnh hay chưa?” mà là “Hắn có còn sống hay không?”

Vân Khâm im lặng hồi lâu rồi khẽ gật đầu, nghe thấy trong lồng ngực vọng tới một giọng nói tựa như không phải của mình: “Sư huynh không còn ở đây nữa.”

Lại là một khoảng yên lặng, sau đó Túc Thất mới rũ mắt nói: “Cô về đi.”

“Minh chủ bảo trọng.”

Qua một đêm chiến đấu nằng ban mai lại ló dạng, Thiên Cương Minh và các đệ tử Kiền Nguyên phong bị thương đưa mắt nhìn ra xa. Vân Khâm đánh xe tiếp tục cuộc hành trình quay về Không Thiên phái, lúc xe ngựa quay đầu thì bỗng nghe thấy giọng của Túc Thất vọng tới rất nhẹ từ sau lưng: “Nếu cô chịu chờ thì có lẽ một ngày nào đó hắn vẫn có thể trở về.”

Câu này bị tiếng gió át mất tới khi lọt vào tai thì nó chỉ còn mơ hồ loáng thoáng, khi nghe thấy nó trong lòng Vân Khâm đột nhiên dâng lên một nỗi sợ kỳ lạ, nàng bất giác ghim ngựa ngoái đầu lại nhìn người vừa lên tiếng ở đằng xa.

Trong đám đông, Túc Thất đang chấp hai tay sau lưng, vạt áo nhẹ lay, trầm mắt đứng yên bất động, trong ánh mắt là một phong cảnh khác.

Chuyện đã qua phải làm sao mới có thể thay đổi, người chết đi rồi phải làm sao mới có thể trở về, trong thiên hạ này chưa một ai có thể cho ra lời giải đáp.

Câu nói ấy hệt như một kiêu an ủi vô nghĩa cho kẻ đã cùng đường, nhưng Vân Khâm vẫn chọn cách tin tưởng.

...

Không Thiên phái cư ngụ trên núi tuyết là nơi mà xe ngựa không thể nào lên được, thế nên sau khi rời khỏi con đường lớn, Vân Khâm bèn dừng ngựa, bỏ xe ngựa lại, sau đó cõng Mộ Sơ Lương bước lên sơn đạo.

Sơn đạo này Vân Khâm đã đi qua vô số lần, nhưng chưa bao giờ nàng cảm thấy bước chân mình nặng trĩu như hôm nay. Nàng nện từng bước lên nền đá xanh còn đọng lớp tuyết mỏng, vượt qua gió núi đìu hiu, bắt đầu hồi tưởng lại từng chuyện trong quá khứ. Suốt mười lăm năm dài đằng đẵng thứ để lại nhiều nhất chỉ có vội vã, bây giờ nàng mới giật mình phát hiện quãng đời mà nàng vốn tưởng đã chìm trong khổ nạn đó cũng không so được với bảy ngày sống chung với Mộ Sơ Lương. Người này đã ngang ngược để lại một dấu ấn đậm nét nhất trong sinh mạng nàng, rồi ngay sau đó đã lập tức hạ màn.

Cuộc đời của người đó vốn dĩ là thế, hai mươi năm ngắn ngủi, vắt kiệt tâm lực trước độ tuổi hai lăm, rồi để lại vô số nhưng nhớ cho người ở lại.

Nghĩ rồi nàng chợt bật cười.

Mộ Sơ Lương vẫn còn nằm trên lưng nàng có khác gì lúc ở mật đạo Doanh Châu đâu, khi đó nàng ở trong mật đạo chỉ mong có thể đi càng nhanh càng tốt, gấp rút tới cho được nơi mà họ muốn tới, bây giờ nhớ lại nàng mới cảm thấy, nếu cái mật đạo chật hẹp đó đi mãi vẫn không tới thì tốt biết bao.

“Sư huynh.”

“Trước năm hai mươi lăm tuổi huynh có đáng về gì thế?”

Tiếng gió không thể nào trả lời câu hỏi của nàng, mắt nàng vẫn chăm chú nhìn con đường dưới chân, đếm từng bước một.

Những chuyện nàng biết về hắn thật ra là gom góp được từ khoảng thời gian rất dài trong quá khứ, nàng tới mọi nơi tìm kiếm dấu vết mà hắn để lại, ở trong lời kể của từng người và trong trí nhớ của mỗi người.

Là chủ nhân Mộ gia ôn văn nho nhã, là trụ cột của thế hệ trẻ Trung Nguyên, là đại sư huynh được tôn kính nhất của Không Thiên phái, là người duy nhất có thể hiệu lệnh người của Thiên Cương Minh ngoài mình chủ, là người khiến cho quân sư Bách Lý Khinh tài trí vô song của Thập Châu phải e sợ, là người mà lão đạo chủ có thể yên tâm phó thác trần báo, là người khiến cho Lương Ung đệ nhất thiên hạ không thể không cảnh giác đề phòng.

Hai mươi lăm năm trôi qua vội vã của hắn còn sống động rực rỡ hơn những người sống tới mấy trăm năm, cũng như bảy ngày hắn đồng hành với nàng vậy.

Nàng đột nhiên ngộ ra được đôi điều.

Mộ Sơ Lương cũng không cam lòng.

Vì không cam lòng nên càng phải sống cho oanh liệt.

Đó là con đường mà Mộ Sơ Lương đã chọn cho mình, và tương lai nó cũng sẽ trở thành con đường mà nàng đi.

...

Lúc Vân Khâm trở lại Không Thiên phái, sơn môn vẫn giữ nguyên cái vẻ ngoài muôn thuở của nó. Nàng cõng người bước đi trên nền tuyết tạo thành một đường dấu chân dài ngoằn ngoèo, từ đây có thể nhìn thấy đại điện không xa lắm, bên cạnh đại điện thiếu mất một góc, đó là nơi bị minh chủ Túc Thất bỏ cho một nhất lúc Thiên Cương Minh tới cứu viện, suốt một tháng sau đó mọi người đã hợp sức tu sửa lại lỗ hổng trên đại điện, những nơi khác đều sửa

xong cả rồi, chỉ còn mỗi nơi đó là Mai Nhiễm Y bảo giữ nguyên.

Y nói rằng Không Thiên phái sẽ nhìn vào nó để nhớ tới sự cứu viện của tam môn thất phái, ghi khắc ân tình này để tương lai có ngày báo đáp.

Bây giờ lỗ hồng đó đã hơi rộng ra, pha vào màu tuyết trắng tinh một gam màu khác biệt, có vài bông tuyết bay là đà xuống nơi đó rồi rơi vào trong góc đại điện, đọng thành một ụ tuyết đầy cộp.

Hoa Tình vận y phục trắng của đệ tử Không Thiên phái đang quét tuyết ở đó, nếu không nhờ cây chổi trong tay nàng chuyển động thì tuyết chút nữa đã làm người ta nghĩ rằng nàng là một thể với tuyết trắng vùng này rồi.

Vân Khâm cố gắng phân biệt ra đường nét từ chỉ từ cái người trắng tinh như tuyết đó, nhưng chỉ thấy ánh tuyết càng thêm chói lóa khiến đôi mắt đỏ hoe.

“Hoa Tình!” Nàng công người trên lưng đứng bên ngoài khoảng sân rộng, gọi với về hướng đó.

Người đang quét tuyết nghe thấy tiếng gọi thì dừng tay lại ngẩng đầu lên, chỉ nhìn thoáng qua đã tìm thấy Vân Khâm đang đứng lọt thỏm trong tuyết với dáng vẻ lợm thẹn nhếch nhác. Hoa Tình ngậy ra giây lát, ngay sau đó nụ cười đã nở rộ trên môi, nàng đáp lại tiếng gọi của Vân Khâm rồi lập tức vẩy tay chạy nhanh vào trong.

Vân Khâm đứng ngẩn ngơ tại chỗ, nếu tính thời gian từ lúc rời khỏi Không Thiên phái rồi quay về tới nay thì chỉ hơn một tháng là cùng, nhưng trong một tháng này đã xảy ra quá nhiều chuyện, còn trải qua bao phen sinh tử, bây giờ trở về đây lại khiến nàng có một loại cảm giác như đã cách cả một đời.

Nàng đứng yên tại chỗ chẳng bao lâu thì đã thấy Hoa Tình hối hả chạy tới, còn quên mất phải bỏ cây chổi trong tay xuống.

Mà sau lưng Hoa Tình là Mai Sương Mộng, Văn Tư, Lý Bích, thậm chí người bình thường không thích thò chân ra khỏi cửa như Mai Nhiễm Y cũng ôm kiếm trầm mặc theo sau mọi người.

Chuyện xảy ra những ngày qua Không Thiên phái cũng có nghe thấy, thế nên khi nghe Vân Khâm trở về tất cả đều tức tốc chạy đến.

Ngó bộ dạng xác xơ của Vân Khâm, rồi nhìn sang Mộ Sơ Lương đã tắt thở, nụ cười trên mặt mọi người bỗng tắt ngấm, bắt đầu đoán được những gì mà Vân Khâm đã trải qua trong một tháng này.

Mai Nhiễm Y im lặng bước tới trước Vân Khâm, đón lấy Mộ Sơ Lương từ trên lưng Vân Khâm.

Ánh mắt của Vân Khâm vẫn dính chặt lên Mộ Sơ Lương, thật lâu sau mới khàn giọng nói: “Xin lỗi... muội không thể đưa sư huynh về đây bình an.”

Nàng biết mình và Mộ Sơ Lương đã gây ra chuyện chấn động ở Thập Châu nên có lẽ mọi người đều đã nghe tin, nàng cũng biết người mong Mộ Sơ Lương trở về và lo lắng cho hấn không phải chỉ có mình nàng.

Nàng đã dốc hết sức nhưng vẫn không thể đưa hấn về bình an, nhưng dù vậy nàng vẫn muốn gấp rút lên đường. Cho nên nàng nuốt nghẹn tất cả vào đáy lòng, giữ cho mình làm lì nhưng tinh táo suốt cả chặng đường, dù có đau thì cũng chỉ cho phép nó tồn tại trong một tích tắc. Sau đó nàng băng qua gió tuyết mang người trở về, mãi tới khi trông thấy cánh cổng quen thuộc của Không Thiên phái, bước lên cái nơi mà nàng đã sống rất nhiều năm, tới tận lúc này tất cả sức lực của nàng mới như bị rút kiệt, mọi mệt mỏi và đau đớn đều ồ ạt xông vào tim, òa khóc nức nở.

Rồi nàng được kéo vào một vòng ôm ấm áp.

Mai Sương Mộng vuốt ve mái tóc của nàng, cất giọng dịu dàng: “Không sao đâu, Vân Khâm, không sao.”

“Về là tốt rồi.”

*

Cùng lúc đó trên đảo Tổ Châu Thập Châu.

Bên trong cái hố sâu to rộng vốn là nhà giam bây giờ đã được mở ra, bóng tối tiêu điều nuốt chửng lấy từng buồng giam trống rỗng, chẳng khác nào vô số hốc mắt rỗng hoác đang nhìn chòng chọc về phía kim tri ở ngay trung tâm.

Kim tri khô cạn vì bị Vân Khâm điều khiển hiện tại đã được lấp đầy.

Bên trong chiếc lồng giam treo bên trên kim tri là một nam tử trẻ tuổi mặc áo bào vải rách rưới, vết thương la liệt.

“Người là đệ tử mà đảo chủ yêu thương nhất, lẽ ra người không nên gây ra chuyện này mới đúng.” Ở bên ngoài lồng giam, bên cạnh kim tri là Bách Lý Khinh đang đứng chấp tay sau lưng, gương mặt được ánh nước của kim tri hắt lên trông còn nghiêm nghị hơn trước đôi phần.

Người bị nhốt trong lồng là Ngụy Chước, y nghe thấy câu này thì bỗng dung bật cười, sau đó lại sặc ra một ngụm máu tươi, y cúi đầu nhìn vết máu bên chân mình, rồi cau mày nói với về bất mãn: “Cách yêu thương của ông ta cũng hay thật đấy.”

“Ngụy Chước.” Bách Lý Khinh nhú mày, tỏ vẻ không vừa lòng với phát ngôn của y.

Chân mày Ngụy Chước nhướng khê: “Lúc trước thì ông ta bảo ta cứu người, bây giờ ta chỉ nghe lời ông ta cứu hai người thôi mà, có gì sai sao?”

“Người chẳng hiểu gì về nỗi khổ tâm của đảo chủ cả.”

“Thế người nói thù ông ta khổ ở chỗ nào đi?”

Bách Lý Kinh thờ dài bất lực, lắc đầu nói: “Ta không muốn nói chuyện này với người, đảo chủ đã dặn khi nào người ngấm ra thì lúc đó sẽ cho người ra khỏi đây.”

“Nếu ta cứ không nghĩ ra nỗi thì sao?”

Bách Lý Kinh đang muốn quay lưng đi, khi nghe tới đây thì không khỏi quay đầu nhìn người trong lồng, nói với giọng khẳng định: “Người sẽ ngấm ra thôi.”

Ngụy Chước khịt mũi coi thường, hỏi sang chuyện khác: “Những người khác đâu rồi?”

Bách Lý Kinh biết ngay y đang hỏi tới ai, chỉ đáp với giọng hờ hững: “Đảo chủ đích thân ra mặt nên bọn phản đồ ấy đã chết khá nhiều, những tên còn lại đã được Canh trưởng lão kéo chạy vào Trung Nguyên, Hoa Chi không thể bắt được tên tiêu tử tên Hắc Y đó, thế nhưng bây giờ hắn cũng không còn chỗ nào để ẩn nấp cả, bị bắt cũng chỉ là chuyện sớm muộn thôi.”

“Còn Hoàn La thì sao?” Ngụy Chước cau mày hỏi.

“Hắn là phản đồ lớn nhất của Thập Châu.” Khi nhắc tới người này sắc mặt của Bách Lý Kinh bỗng thay đổi, y trầm giọng nói: “Bây giờ thân người đang ở trong lồng, không quản được nhiều chuyện như thế đâu.”

Ngụy Chước xì một tiếng: “Đã ở trong lồng mà còn không cho hỏi chuyện, người định bắt ta làm chim cảnh chắc?”

Bách Lý Kinh im lặng, lát sau mới tiếp lời: “Hắn trọng thương chạy thoát rồi, tạm thời chưa tìm được tung tích của hắn, nhưng Thập Châu thế nào cũng phải dốc toàn lực để lục soát, dù hắn trốn tới chân trời góc bể thì sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ bắt được hắn thôi.”

Ngụy Chước ôm đầu gối ngồi thu lu trong lồng, không nói tiếng nào nữa, chỉ có nét mặt là tối xuống.

*

Trung Nguyên, Dinh thành.

Đây là một tòa thành nhỏ ở gần Nam Hải, vì địa thế xa xôi nên xưa nay không hề tham dự vào phân tranh, hiện tại khắp nơi đều mịt mù khói lửa nhưng chỉ riêng tòa thành này là đứng tách biệt bên ngoài màn khói lửa chiến tranh ấy, người dân trong thành vẫn trải qua cuộc sống thanh bình của mình như không hề biết tới bất kỳ khổ đau nào.

Mà trong tòa thành thanh bình này có một cô chủ khách điểm tên gọi Kỳ Phù đang ngồi bên cửa sổ, mượn ngọn đèn và ánh trăng để thêu thùa.

Xuân đã qua nhưng trời hãy còn se lạnh, khi cơn gió lạnh lùa qua nàng không khỏi đặt kim thêu xuống, xoa xoa bàn tay đã sắp lạnh cóng, quay đi cầm một bộ y phục mặc ở đầu giường khoác lên người.

Ngọn đèn trên bàn bỗng nhiên đơng đưa chập chờn, khiến căn phòng tối xuống.

Tối khi ngọn đèn sáng lại thì nàng mới quay người nhìn qua.

Đập vào mắt nàng là một nam tử người bê bết máu đang ngồi trên bệ cửa sổ nhà mình, vóc dáng của y cao ráo nhưng gầy gò, áo quần rách bươm, tay còn cầm một thanh đoản đao.

Nam tử ấy ngồi dựa bên cửa sổ, buông thõng hai tay thờ dốc từng cơn, yếu ớt như thể một giây sau sẽ đứt hơi tắt thở, nhưng mắt y vẫn đang mở, nhìn Kỳ Phù với đôi mắt trong suốt phản chiếu ánh trăng.

Kỳ Phù giật thót, nhanh chân bước lên muốn xem cho rõ hình dáng của y.

Sau đó nàng nhìn thấy một gương mặt trái ngược hoàn toàn với những vết thương dữ tợn trên người, một gương mặt tuấn tú.

Trong lúc nàng ngần ngợ thì chợt nghe người nọ cất giọng khàn khàn: “Uyên Ương nghịch nước, rất đẹp.”

Kỳ Phù lại ghệt mặt ra thêm bận nữa, lật đặt ngoạn đầu nhìn, bức tranh thêu mà nàng để trên bàn chính là Uyên Ương Nghịch Nước.

Nàng quay đầu nhìn người nọ, y ho nhẹ một tiếng, che vết thương bị kiểm chém lại rồi hỏi: “Ta có thể ở lại đây một đêm không?”

Kỳ Phù nhìn sâu vào mắt y, hồi lâu sau mới gật đầu.

Thế là từ đó trong khách điểm Phù Dung của Dinh thành đã trôi ra thêm một tiên sinh thu chi thích tán dóc, nghiện uống rượu, nhưng lại lười chảy thây.

*

Thời gian chầy trôi, năm tháng lại đổi dời, có người cứ sống trong quá khứ, cũng có người bắt đầu cuộc sống mới.

Chiến tranh vẫn tiếp diễn, Trung Nguyên chính đạo có tiền nhân ngã xuống, rồi cũng có hậu nhân trẻ tuổi đứng lên. Sinh mệnh của người tu chân luôn dài đằng đẵng, thời gian cũng không đem tới quá nhiều đổi thay.

Đến nay đã năm mươi năm trăm trở, vội vã qua đi.

Bạn đang đọc truyện *Vãn Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57

Edit: Yunchan

Núi Không Thiên.

Vào tiết đông giá rét hàn mai đã nở rộ trên cành, lại thêm một năm gió đông về, mọi thứ vẫn giữ nguyên hình dáng cũ.

Điều khác biệt duy nhất chính là đệ tử trong núi đã có thêm vài người.

Trương Du, đệ tử của Kiền Nguyên Phong tới đây theo lệnh của mình chủ Túc Thất, lúc theo Hoa Tinh vào Lăng Quang Tông thì thấy trên khoảng sân rộng có hơn mười mấy đệ tử đang luyện kiếm, mà Lý Bích phụ trách dạy kiếm thuật đang ngồi nhắm mắt tĩnh tọa trên đài cao. Tuyệt đồ đầy cả một góc trời, nhưng người luyện và người dạy dường như đều đã quen với nó, họ chỉ để mặc cho tuyết rơi xuống vai rồi lại bị phất đi theo thế kiếm, bay là tả trên không trung.

“Họ là đệ tử của Cháp Minh Tông.” Khi thấy Trương Du cứ nhìn những người đang luyện kiếm mãi, Hoa Tinh bèn lên tiếng giới thiệu.

Trương Du hơi ngẩn ra như kinh ngạc lắm, Hoa Tinh biết y đang kinh ngạc điều gì, cười nhạt nói: “Những đệ tử này tới đây là vì danh tiếng của sư muội cả đấy.”

Nghĩ tới vị “Sư muội” mà Hoa Tinh nói đến, nét mặt Trương Du thoáng thay đổi, bất giác mỉm cười.

Vào năm mươi năm trước Mai Nhiễm Y đã kế nhiệm chức vị chương môn Không Thiên phái, còn tỷ tỷ Mai Sương Mộng của y thì cũng an tâm ở trong kiếm tri đúc kiếm, không nhận thêm đệ tử mới nữa, ấy cho nên Hoa Tinh chỉ có một sư muội duy nhất đó chính là Vân Khâm.

Trương Du đã từng gặp Vân Khâm, còn đồng hành với nhau một quãng thời gian, y còn nhớ vào lần đầu gặp gỡ người đó hãy còn là một tiểu cô nương chừng mười mấy tuổi đầu, ngồi lặng đi trong tuyết, ôm khư khư trong lòng người sư huynh đã chết.

Khi ấy y chỉ xem đó là một thiếu nữ gặp nạn trong chiến loạn nên mới cứu nàng về, còn mang theo nàng đồng hành, quan tâm như một tiểu cô nương bình thường. Lúc ấy chẳng ai ngờ được cô gái đó sau này sẽ trở thành tông chủ Lăng Quang Tông Không Thiên phái nổi danh thiên hạ.

Từ sau trận đánh với lũ phản đồ Nam Môn năm mươi năm trước, danh hào Vân Khâm đã nhanh chóng lan đi khắp thiên hạ. Không Thiên phái đã lâu không màng tới thế sự, nhưng Vân Khâm lại khác, sau trận chiến ấy nàng trở về Không Thiên phái tu dưỡng không lâu thì xuống núi lần nữa, mang tới rất nhiều tình báo về Thập Châu.

Chiến sự giữa Trung Nguyên và Thập Châu đến giờ vẫn chưa tới hồi kết, những năm gần đây, Vân Khâm cứ mãi bôn ba ở chiến trường, mấy độ vào sinh ra tử vì Trung Nguyên chính đạo. Người tu đạo tuổi thọ vốn rất dài, Vân Khâm xuống núi vào năm mười sáu tuổi, trải qua mấy chục năm phong sương thì ở trong mắt người đứng đầu các phe chính đạo vẫn chỉ là một đứa trẻ. Nhưng trước nay nàng luôn trầm ổn khiêm tốn, cộng thêm thiên phú hơn người, thực lực cao cường và có cả Vụ Châu làm trợ thủ, nên chẳng mấy chốc thanh danh đã vang dội ở Trung Nguyên.

Thời ly loạn cần anh hùng và người dẫn lối đưa đường, người đưa đường là sự tồn tại sừng sững kiên cố như mình chủ Thiên Cương Minh Túc Thất, như môn chủ của tam môn thất phái, như chủ nhân của bát đại thế gia. Một khi họ xuất hiện chỉ cần vung tay hô khẩu hiệu thì cũng đủ tiếp thêm dũng khí cho mọi người, tiếp tục chặng đường đấu tranh dai dẳng.

Còn sự tồn tại của anh hùng chính là kỳ tích giúp cho mọi người tin tưởng vào cuộc hành trình dài đằng đẵng này, cũng là ngọn đuốc soi đường. Họ luôn chiến đấu không mệt mỏi, bền bỉ không gục ngã, không sợ sinh tử. Họ chính là nhân vật thường xuất hiện trong những câu chuyện cổ tích hay trong bản đồng dao ở đầu đường cuối ngõ, hoặc trong điệu khúc xướng ca của tửu lầu thuyền hoa, trở thành tượng đài mà người thường hâm mộ và sùng bái.

Khi chiến tranh nổ ra anh hùng nổi lên rất nhiều, nhưng chẳng ai có thể phủ nhận Vân Khâm chính là sự tồn tại nổi bật nhất trong số những nhân vật ấy.

Sống trong Tiểu gia đã biến mất một cách thần bí, bái nhập Không Thiên phái đã sớm lụn bại, thiên tư cực cao còn được chương môn chân truyền, qua một trận đánh với Nam Môn đã khiến cho người đời biết đến tên nàng, mà chẳng bao lâu sau lại có một tin truyền tới, có thể mọi người mới biết hóa ra cuộc đại loạn ở Thập Châu trước đó không lâu cũng do tiểu cô nương này gây nên, qua đó nàng đã lấy được di bảo Vụ Châu của Thập Châu, điều này càng khiến cho người đời nhìn nàng bằng cặp mắt khác hơn. Sau mấy chục năm bôn tẩu khắp nơi, nàng trải qua thêm mấy lần đại chiến, kết giao với rất nhiều bạn tốt, bấy nhiêu đã đủ để người đời gọi là truyền kỳ.

Về phần Không Thiên phái qua mấy năm tu bổ và chỉnh đốn, từ ba năm trước đã chiêu mộ đệ tử. Những tưởng rằng Không Thiên phái lụn mất nhiều năm, bây giờ chiêu mộ thêm đệ tử cũng chẳng có mấy ai tới ghi danh, cho nên người Không Thiên phái cũng không chuẩn bị quá nhiều. Nhưng chẳng ai ngờ đến ngày chiêu mộ đệ tử, mọi người mới bàng hoàng nhận ra số người tới ghi danh vượt quá dự liệu của họ, từng dòng người mang theo vẻ mặt khát khao mong đợi xách trong tay bao hành lý chạy tới từ xa, tất cả đều muốn gia nhập Không Thiên phái.

Sau khi hỏi thăm mới biết một nửa trong số đó tới đây vì Văn Khâm. Người của Không Thiên phái rất ít khi xuống núi, chỉ có Văn Khâm là thường xuyên xông xáo bên ngoài, để lại không ít sự tích cho người đời bàn tán. Mỗi thiếu niên đều có ước mơ của riêng mình, nào là cảm kiếm tiêu sái, nào là trừ ma vệ đạo, mà sự tích của Văn Khâm đã tiếp thêm can đảm cho họ biến ước mơ thành hiện thực, quyết định bước lên con đường này.

Cũng như ý nghĩa của Mộ Sơ Lương đối với Văn Khâm năm xưa.

Không Thiên phái từ đó đã náo nhiệt trở lại, chia thành bốn đại tông môn. Tông chủ Mạnh Chương Tông do Văn Tư đảm nhiệm, chuyên dạy pháp đạo, tông chủ Chấp Minh Tông do Lý Bích phụ trách, chuyên về tâm đ*o, Cận Sương thì đảm nhiệm chức tông chủ Giám Binh Tông, nhận phần dạy võ đạo, sau cùng là Văn Khâm nhận chức tông chủ Lăng Quang Tông, chuyên về kiếm đạo.

Hoa Tinh tu vi có hạng nên chưa đủ để làm tông chủ, nhưng những năm lại đây nàng thường xuyên học tập chú thuật với Mai Sương Mộng, dần dần cũng xứng danh cao thủ, chưa kể nàng còn có thiên tư xuất chúng về mặt đức kiếm, thậm chí còn kết hợp với phù pháp và chú thuật sáng tạo ra rất nhiều vũ khí và ám khí đặc biệt, góp sức không nhỏ cho Trung Nguyên chính đạo.

Trương Du và Hoa Tinh vừa đi vừa trò chuyện, dĩ nhiên cũng nhắc tới chuyện này: “Trước đây không lâu ta và Nhiễm Tĩnh gặp sát thủ của Quý Môn, nếu không nhờ mấy mũi ám tiễn mà Hoa Tinh cô nương tặng cho thì có lẽ giờ này ta đã bỏ mạng từ lâu rồi, nhắc lại ta còn phải cảm tạ cô nương nữa.”

Hoa Tinh lắc đầu cười đáp: “Trên mấy mũi ám tiễn đó có thi phù thuật, một khi bắn ra thì nó sẽ khởi động, phù pháp là do Văn Tư sư huynh viết lên, nếu ngài muốn cảm tạ thì hãy cảm tạ Văn Tư sư huynh là được rồi.”

“Vậy thì cô nương hãy thay mặt ta cảm tạ Văn Tư tông chủ nhé.” Trương Du khẽ gật đầu, chợt thấy nét mặt Hoa Tinh thoáng thay đổi như có tâm sự gì. Y ngược mắt nhìn sang, còn chưa lên tiếng hỏi thì đã nghe Hoa Tinh nói: “Thật ra cách này ta chưa nghĩ tới bao giờ, sở dĩ ta biết dùng thêm phù chú lên ám khí là nhờ vào sư muội chỉ dẫn thôi.”

Trương Du nghe mà sửng ra, không hiểu sao Văn Khâm còn tinh thông cả ngôn ngữ này.

Hoa Tinh biết sự thắc mắc của hắn nên cũng giải thích rất nhanh chóng: “Sư muội nói phương thức này do một người bạn của muội ấy tìm ra, người bạn này có hứng thú rất lớn với chú thuật, ngại nổi nhiều việc quán thân nên không tài nào chuyên tâm vào chú thuật, dù nghĩ ra nhiều thứ nhưng không kịp làm, chỉ biết ghi chép chúng vào trong sách.”

“Sau đó sư muội đã đưa quyển sách này cho ta, những chú thuật ghi trong sách hết sức tuyệt diệu, sáng tạo không giới hạn, không tài nào thực hiện. Sư muội nói trong cuộc đời người đó không tài nào thực hiện được những ý tưởng này nữa, chỉ bằng giao vào tay ta để tâm huyết của huynh ấy không trôi theo dòng nước.”

Trương Du hỏi: “Chẳng hay người đó là ai?”

“Sư muội chưa nói, nhưng ta có thể đoán được.” Hoa Tinh cười khê: “Có lẽ là đại sư huynh.”

Thời gian đã trôi qua quá lâu, có rất nhiều cái tên đã mất đi ý nghĩa mà nó đã từng có, cho nên Trương Du không thể nhớ được vị đại sư huynh mà Hoa Tinh nói là ai cả, nhưng Hoa Tinh cũng không muốn giải thích. Nàng dẫn Trương Du băng qua rừng mai đang có rất nhiều đệ tử đang đùa giỡn và ngắm hoa trong đó, nhắm về hướng rừng cột chạ trở bên trong rừng mai.

Hoa Tinh đi đằng trước không dẫn lòng được lại lên tiếng hỏi: “Không biết Trương phong chủ tới tìm sư muội của ta vì chuyện gì?” Kiền Nguyên Phong có tông cộng mười hai ngọn núi, chia cho mười hai người cai quản, mà thân phận của Trương Du hiện tại chính là người đứng đầu một ngọn núi.

“Thật ra ta chỉ muốn tìm Hoa Tinh cô nương để cầu thêm vài mũi tên với ám khí thôi, còn Văn Khâm là do Minh Chủ có chuyện ủy thác nên ta mới thay mặt truyền lời.”

“Minh chủ?”

“Không sai, nghe đâu cách đây không lâu Thập Châu ăn một vỏ đầu của Mạch Trì ở phía bắc Kỳ thành, hiện đang triệu tập nhân thủ tấn công tới đây.”

Hoa Tinh nhìn về phía Trương Du như nghĩ ngợi điều gì: “Kỳ thành? Thập Châu muốn một tòa thành xa xôi như Kỳ thành để làm gì?”

“Không biết, có điều hành động lần này của chúng hết sức bí mật, còn phải đi toàn cao thủ Thập Châu, nếu không nhờ Mạch Trì đúng lúc ở trong Kỳ thành, ra tay ngăn cản thì có lẽ chúng đã đắc thủ rồi.”

Hoa Tĩnh trầm ngâm không nói gì, Trương Du bèn nói tiếp: “Nhưng có thể khẳng định là trong Kỳ thành có thứ nào đó mà Thập Châu muốn có, bây giờ chúng bị thua thiệt thế nào cũng phải thêm người tới, một mình Mạch Trì ở đó không địch nổi chúng, mà người Thiên Cương Minh hiện tại đang ở tại Ô thành, muốn tới đó cũng chẳng còn kịp nữa, người có thể tới kịp chỉ có...”

“Chỉ có sư muội, phải không?”

Vân Khâm là người sở hữu Vụ Châu, ngự long du hành muốn tới nơi nào dĩ nhiên cũng nhanh hơn người khác rất nhiều.

Trương Du bị Hoa Tĩnh nói trúng tim đen thì rũ mắt cười: “Đúng là thế.”

Hai người nói tới đây thì dừng bước, Hoa Tĩnh nhìn lâu các thủy tạ trước mặt, lên tiếng nói: “Đến rồi.”

Cảnh sắc của Lăng Quang Tông không hề giống với bên ngoài chút nào, cũng chẳng biết nó được xây dựng theo sở thích của đời tổ sư nào, đền đài lầu các đứng thẳng bên trong viện theo phong cách Giang Nam, hoa mai nở rộ tô điểm cho lương đình, trên mái đình đã đọng một lớp tuyết mỏng. Bên trong lương đình phảng phất mùi đàn hương và mùi mực thoang thoang đó có một người đang ngồi trước bàn, rũ mắt cầm bút viết chữ, tay áo nhẹ lay.

Gió sương cũng thế, mưa tuyết cũng thế, thời gian năm mươi năm đối với người tu đạo cũng chỉ như một cái chớp mắt ngắn ngủi, không thể lưu lại quá nhiều dấu vết lên một con người.

Về ngoài của Vân Khâm lúc này không khác quá với năm mươi năm trước, nếu có khác chẳng thì chính là đường nét càng thêm nhu hòa, mi mắt cũng thanh tú và thông tuệ hơn, như một cơn mưa xuân tôn lên vẻ ôn nhã.

Trương Du đi tới đây thì ngược mắt nhìn cô gái trong đình, không dẫn được lòng hoài cảm.

Hoài cảm người thiếu nữ sâu thẳm mà mình gặp trong tuyết năm đó, hôm nay đã trở thành một nhân vật thế này.

Cũng hoài cảm người thiếu nữ yếu đuối năm đó bây giờ đã không quay lại nữa.

Nhiều năm đã qua, vì chuyện của Thập Châu và Quỷ môn mà Trương Du đã gặp gỡ Vân Khâm rất nhiều lần, chỉ cảm thấy Vân Khâm nhã nhặn điềm đạm, chững chạc khiêm tốn, cứ như thể bất cứ lúc nào cũng đều giữ khư khư cái dáng vẻ đạm mạc đó, dù gặp chuyện nguy cấp đến mấy cũng có thể bình tĩnh xử lý, hết như chẳng có chuyện gì có thể thay đổi cảm xúc của nàng.

Trong lúc Trương Du quan sát Vân Khâm thì Vân Khâm cũng đặt cây viết trong tay xuống, đứng dậy mỉm cười với Trương Du: “Trương phong chủ.”

Hai người cũng được coi là quen thuộc nên chẳng cần nói quá nhiều lời lễ nghi chào hỏi, Trương Du cười đáp lại rồi đưa mắt nhìn Hoa Tĩnh, sau đó thuật lại cho Vân Khâm chuyện mà họ đã nói trên đường đến đây.

Vân Khâm nghe xong thì gật đầu đồng ý ngay tức khắc, nhưng nàng không hành động ngay mà hỏi lại: “Lúc này ngài nói Thập Châu bị Mạch Trì ngăn cản kế hoạch cho nên hiện tại Mạch Trì đang ở đó?”

“Không sai, lần này có lẽ phải nhờ cô đi giúp Mạch Trì một tay.”

Tầm mắt Vân Khâm nhìn vào bức thư vừa mới viết trên bàn, lẩm bẩm nói: “Bạch Y Mạch Trì.”

Trương Du gật đầu, vẻ mặt phức tạp: “Chính là Bạch Y Mạch Trì.”

Bạn đang đọc truyện *Vãn Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58

Edit: Yunchan

Bạch Y Mạch Trì chính là một nhân vật thần bí, thậm chí có thể gọi là truyền kỳ ở trong mắt rất nhiều người.

Người này không môn không phái, không có bằng hữu cũng không có quá khứ, người đời chỉ biết tên y là Mạch Trì.

Vào ba mươi năm trước, khi đạo chủ Phượng Lân Châu Vũ Thiện dẫn người vây công Vọng Nguyệt nhai, thì nam tử tên gọi Mạch Trì này đột nhiên từ trên trời rơi xuống trong bộ y phục trắng tinh, bệnh bễ như tiên nhân, đáp xuống đình Vọng Nguyệt nhai.

Tiếp theo đó chính là một trận đánh tung bừng mà về sau thường xuất hiện trong lời truyền miệng của người đời, Mạch Trì lấy sức của một người chiến với mấy ngàn quân Thập Châu, giằng co với chúng tới tận ba ngày ba đêm, ba ngày sau minh chủ Thiên Cương Minh dẫn người tới cứu viện, bấy giờ bọn Thập Châu phải rút lui.

Mạch Trì đánh một trận thành danh, từ đó mà có danh hiệu là Bạch Y Mạch Trì. Nhưng sau trận chiến ấy thì không ai tìm được tung tích của y nữa, bấy giờ mới phát hiện y đã rời khỏi thành, chẳng ai biết y đi lúc nào và muốn tới nơi nào. Về sau dấu chân y đã trải dài trên khắp Trung Nguyên, thường xuyên xuất hiện trong chiến trường, trợ giúp người Trung Nguyên mấy lần vượt qua cửa ải khó khăn, có điều lần nào sau khi giải quyết rắc rối xong y cũng biến mất ngay mà không hề để lại bất kỳ dấu vết nào.

Lai lịch thần bí và tác phong kỳ lạ của y khiến y đã trở thành đề tài mà người Trung Nguyên thích nhất, và cũng trở thành đối tượng mà mọi người bàn tán từ đầu đường tới cuối ngõ.

Vân Khâm cũng muốn gặp người này một lần, vào trận đánh ở Yên thành ba mươi năm trước nàng đã muốn gặp y rồi, khổ nỗi hành tung của người này quá mức thần bí nên chưa có cơ hội thôi.

Cuối cùng thì lần này nàng cũng gặp được rồi.

Vân Khâm dùng tốc độ nhanh nhất để bay tới Kỳ thành, sau đó tìm thấy Mạch Trì trong một hẻm núi ở Kỳ thành, lúc này y đang ngồi uống rượu trên đồng đất đá gồ ghề.

Tướng mạo của Mạch Trì có hơi nằm ngoài dự đoán của Vân Khâm, nàng đã nghe rất nhiều lời đồn về người này, nhưng nàng chưa từng nghĩ nhân vật chính trong lời đồn lại là một người thế này.

Về ngoài của y rất thanh tú, khác hẳn với vẻ thanh tú của Mộ Sơ Lương, đó là kiểu thanh tú của một đại gia khuê tú, nói toạc ra là nam sinh nữ tướng. Cái người sở hữu gương mặt còn xinh đẹp hơn cả con gái này hiện đang mặc trên người một bộ xiêm y màu xanh nhạt, cách y uống rượu cũng chẳng phải cầm vào nóc ừng ực như các cao thủ bình thường khác, mà là châm vào một chiếc chung bạch ngọc lưu ly óng ánh chẳng biết lấy ở đâu ra, rồi uống từng hớp một trông giống hệt một cô nương đầy ý tứ.

Mà bên cạnh y là một thiếu niên mặt mày ngời ngật đang ngồi, thiếu niên đó có vẻ ngoài bần thiêu và nhẵn nhúm, ngó vóc dáng cũng chỉ tầm mười bốn mười lăm tuổi, lưng đeo một thứ có hình dáng cây gậy được bọc lại bằng vải trắng, đằng sau mớ tóc rối bù là một cặp mắt to tròn, mà cặp mắt đó hiện tại đang nhìn về hướng sơn cốc đằng xa.

Ở hướng đó đang có chừng mấy trăm tên cao thủ đến từ Thập Châu và Quỷ môn trấn thủ.

Chúng trấn thủ ở đó dĩ nhiên là vì Mạch Trì và thiếu niên bên cạnh y.

Sự xuất hiện của Vân Khâm không hề thu hút sự chú ý của bất cứ ai, nàng núp đằng sau mấy tảng đá to im lặng quan sát, chẳng mấy đã nắm bắt được tình hình.

Mạch Trì thủ ở đây, người Thập Châu lại tới Kỳ thành này có lẽ là vì thiếu niên bên cạnh Mạch Trì, trên người thiếu niên này nhất định có cất giữ một bí mật nào đó.

Trong lúc Vân Khâm còn đang suy tư thì người của Thập Châu đã động thủ.

Người Thập Châu trước nay không thích thừa lời, hồ hào gào thét trước khi đánh đối với họ là hành động ngu nhất, cho nên khi động thủ họ không hề do dự, hàng loạt luồng kiếm quang chớp lên cùng một lúc, rất nhiều người Lưu Châu hợp thành kiếm trận, bao vây Mạch Trì bên trong.

Kiểm trận này Vân Khâm đã từng gặp và cũng từng giao thủ vài lần, tuy nó không thể đã thương nàng nhưng có thể vậy khôn khiến nàng không thể nào thoát thân trong một khoảng thời gian, nghĩ thôi cũng biết mục đích của người bày kiếm trận này chính là thế.

Quả nhiên, ngay lúc Mạch Trì bị kẹt trong trận thì mấy tên Quỷ môn đã đồng loạt lao tới, kiếm khí lạng lẽ ập tới trước thiếu niên kia.

Vân Khâm đứng sau tảng đá, đầu ngón tay đã gác lên thanh Quyết kiếm bên hông, sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

Nhưng khiến cho người ta bất ngờ là đúng vào lúc này, trong kiếm trận đột nhiên tuôn ra một trận linh lực kinh thiên, khi bọn áo đen sắp tới gần thiếu niên kia thì ba tia sáng đã bay xoáy ra từ bên trong kiếm trận khiến không khí bốn phía bị vặn xoắn, vô số cát bụi đồng loạt cuốn phăng tới cùng với tia sáng, mấy tên Quỷ môn không tránh kịp, ngay khoảnh khắc thân thể tiếp xúc với tia sáng thì run lên bần bật, y phục phình căng lên, nổ banh xác!

Bụi bặm lắng xuống, sương máu ngợp trời cũng tan đi, bắn lên lút đầu lút mặt của thiếu niên kia.

Thiếu niên sững sờ xoa xoa mặt, cậu không hét hoảng khóc ré lên như Vân Khâm nghĩ mà là quay ngoắc mặt đi, hậm hực quát tháo với Mạch Trì bị vây trong kiếm trận: “Đã nói bao nhiêu lần rồi mà, máu này khó rửa lắm!”

Im phăng phắc hồi lâu, giọng không vui của Mạch Trì mới vọng ra từ bên trong: “Vậy ta để chúng đâm chết ngươi là xong.”

“Ngươi không thể đổi cách cứu người khác được à!”

Thiếu niên vừa dứt câu thì đã có thêm năm tia sáng rạch qua màn mưa kiếm phóng về hướng này, đóng cọc mấy tên áo đen đang mon men tới gần thiếu niên.

Lần này Mạch Trì dường như có hơi nương tay, không thẳng thừng biến người ta thành quả bóng máu căng phồng như lúc nãy nữa, nhờ đó Vân Khâm

cũng nhìn rõ được động tác ra đòn của y. Vũ khí của Mạch Trì là mũi tên, năm mũi tên, nhưng lại đóng định tới mười tên địch nhân, thân thể của chúng đều bị đâm thủng hoàn toàn, khiến nội tạng rơi ra đầy đất, vẩy cả lên chân của thiếu niên.

Sắc mặt của thiếu niên bỗng nhiên trắng bệch, bịt miệng nôn ọe.

“Cách này ngươi thích không?” Mạch Trì bận đối phó với kiếm trận mà còn lòng dạ hỏi thăm một câu bông lơn.

Thiếu niên trừng mắt, chửi tục: “Mợ nhà ngươi!”

“Tiểu quý thôi, ngươi giỏi thì lặp lại lần nữa xem?” Giọng điệu của Mạch Trì vẫn bình thản nhưng đã mang theo ý uy hiếp.

Thế là trong chiến trường đang chiến nhau hỗn loạn, hai người này bắt đầu cãi lộn rùm beng.

Vân Khâm “...”

Ngồi nhìn được một lúc, Vân Khâm dám chắc cuộc chiến này nếu cứ để Mạch Trì chơi tiếp thì thế nào cũng có cơ đánh suốt ba ngày ba đêm, chờ tới khi viện binh của Thập Châu tới thì chuyện không còn đơn giản nữa đâu.

Vân Khâm không có thời gian để ngồi chờ họ đánh nhau thông thả, thế nên nàng động thủ.

Vũ khí của nàng tên là Quyết kiếm, năm đó Uẩn Hoa kiếm bị gãy, sau khi Vân Khâm tỉnh lại trong tuyết thì thanh kiếm gãy đã đi đâu mất rồi. Nàng không biết rốt cuộc thì nó đã đi đâu, dù tìm cỡ nào cũng không thấy, sau đó Mai Sương Mộng thấy nàng không có vũ khí nào vừa tay thì gọi nàng vào kiếm trì hết như Mộ Sơ Lương dự đoán, bảo nàng hãy chọn một vũ khí mà mình thích.

Vân Khâm lập tức nghe theo lời của Mộ Sơ Lương, chọn một thanh kiếm xấu nhất, khi Mai Sương Mộng thấy nàng chọn thanh kiếm này thì sắc mặt lập tức thay đổi, sau đó giao thanh kiếm vào tay Vân Khâm với nét mặt gượng gạo không nỡ, thanh kiếm đó chính là thanh Quyết kiếm này đây.

Thanh Quyết kiếm này đã theo Vân Khâm được năm mươi năm, là một thanh bảo kiếm khó ai bì. Năm mươi năm qua Vân Khâm chỉ một lòng tu tập năm chiêu kiếm quyết mà Mai Nhiễm Y dạy cho mình năm đó, nhưng kiếm pháp mà nàng sử dụng thì lại không hoàn toàn là kiếm pháp của Mai Nhiễm Y. Năm xưa nàng ở trong thư phòng Lăng Quang Tông đã từng đọc được rất nhiều ghi chú của Mộ Sơ Lương về kiếm pháp, cho nên khi tung ra những kiếm chiêu này nàng còn dung hợp thêm kiếm thể của Mộ Sơ Lương, cuối cùng tự tạo thành một trường phái của riêng mình.

Đường kiếm của nàng không lạnh lùng cứng cỏi như Mai Nhiễm Y, cũng không mang theo vẻ đẹp kinh hoàng như Mộ Sơ Lương, nó chỉ như một dòng nước nhỏ chảy róc rách, nhưng liên niên bất tận.

Hần ý của Vụ Châu ngấm vào lưới kiếm, thân hình của nàng hóa thành áng mây cuộn trào xông pha giữa chiến trường, chỉ chốc lát đã thấy kiếm trận vốn bền chắc không thể đục thủng bỗng nhiên đảo lộn, mấy tên đệ tử Lưu Châu hét lên rồi ngã gục, để lộ Mạch Trì bên trong kiếm trận.

Mạch Trì đương giương cung lắp tên thì trận pháp tự dung tán ra, y nhìn Vân Khâm đang đứng cầm kiếm bên ngoài trận pháp, hắt tung bao nhiêu là kẻ địch ra sau mà ánh mắt không khỏi dao động, tới động tác cũng chậm lại theo.

Hai người ngăn cách nhau bởi vô số ánh đao bóng kiếm, gió lạnh của sơn cốc thổi cát bụi bay cao tới mấy thước, hai đại cao thủ trong thiên hạ đã gặp mặt nhau trong tình huống như thế.

Sau khi Vân Khâm nhập cuộc thì nhịp độ của trận đấu cũng nhanh lên thấy rõ, trong khi đánh nhau Vân Khâm không có thời gian để giới thiệu lý lịch bản thân, còn Mạch Trì thì cũng chẳng hơi đâu mà hỏi, cả hai chỉ phối hợp với nhau trong yên lặng. Vân Khâm ở trước lấy kiếm ngăn địch, Mạch Trì ở sau lưng giương cung kéo nỏ, hai người tấn công liên hoàn, không hề kém cạnh gì với mấy trăm tên trước mặt, thế là chưa đầy chốc lát quân của Thập Châu đã tan rã, rút đi.

Và cũng tới khi người Thập Châu rút đi hết rồi Vân Khâm mới thu hồi Quyết kiếm, quay sang nhìn Mạch Trì.

“Mạch Trì công tử.” Vân Khâm cười chào.

Chẳng chờ Vân Khâm lên tiếng giới thiệu lý lịch trích ngang thì Mạch Trì đã nhướng mày lên toan mở lời, song đúng lúc này vị thiếu niên máu me be bét khắp người ở đằng kia đã nhào tới Vân Khâm, phấn khích ra mặt: “Tỷ là Vân Khâm! Không Thiên phái Vân Khâm!”

Vân Khâm ngăn ra, không ngờ thiếu niên này cũng biết lai lịch của mình.

Thiếu niên kia xit lại gần Vân Khâm muốn nhào lên, nhưng hình như nhớ tới mình mấy máu me của mình nên bỗng dừng chân lại, chỉ ngẩng đầu lên háy mắt cười nói: “Tỷ không biết tỷ nổi tiếng cỡ nào sao? Từ bé đệ đã nghe cha kể về tỷ rồi, còn nghe thuyết thư tiên sinh kể nữa, tỷ vừa ra tay một phát là đệ nhận ra tỷ ngay!”

Thiếu niên vừa dứt lời thì Mạch Trì bên kia đã chen vào: “Thế sao ngươi không nhận ra ta?”

Thiếu niên nguyền Mạch Trì: “Ta thích cô nương xinh đẹp chứ không thích đồ đồng bóng.”

“Tiểu sắc quỷ.” Mạch Trì hơi cau mày, bước về phía hai người với bản mặt hầm hằm.

Sau một hồi hàn huyên Vân Khâm đã hiểu rõ tình hình hiện tại: “Nếu Thập Châu muốn đối phó với hai người thì sẽ không từ bỏ ý đồ đâu, hy vọng hai người không từ chối sự giúp đỡ của ta.”

Thiếu niên nghe Vân Khâm nói thế thì gật đầu còn không kịp: “ Dĩ nhiên dĩ nhiên! Tỷ đáng tin hơn Mạch Trì là cái chắc!”

Vân Khâm cười nhạt, Mạch Trì thì phát vào đầu thiếu niên một cú đả tởm bất mãn, sau đó quay sang nói với Vân Khâm: “Thập Châu muốn bắt nhãi ranh này, nửa tháng trước ta đã cứu nó từ tay của Thập Châu, bây giờ cô tới thì nó sẽ thuộc về cô.” Nói rồi y cất cung tên vào, quay lưng đi về hướng sơn cốc.

Nghe thấy câu này của Mạch Trì, rồi còn thấy hấn cứ bỏ đi một nước mà chẳng thèm ngoái đầu lại, đến đây thiếu niên mới cuống ra mặt, kêu với theo: “Người bỏ mặc ta thật hả bóng ơi?”

“Chẳng phải người thích cô nương xinh đẹp sao?” Mạch Trì đáp lại với giọng bình thản.

Thiếu niên nhìn Mạch Trì rồi lại ngó qua Vân Khâm, ánh mắt khó xử thấy rõ.

Vân Khâm nhìn ánh mắt của thiếu niên là hiểu ngay, nàng bèn nói với theo với vẻ mặt tỉnh bơ: “Một mình ta e là không thể ứng phó với người Thập Châu được, chẳng hay Mạch Trì công tử có chịu ra tay tương trợ hay không?”

Mạch Trì bỗng dừng chân lại ngoái đầu nhìn Vân Khâm.

Thiếu niên tròn to mắt chờ người nọ mở miệng.

Hồi lâu sau, rốt cuộc Mạch Trì cũng gật đầu một cái như bắt đắc đĩ lăm.

*

Sau khi hỏi kỹ ra Vân Khâm đã biết được thân phận của nhóc con này.

Nhóc con này tên là Phụng Tuyền, xuất thân từ tộc Phụng thị của Ổ thành, năm mười năm trước Ổ thành bị Thập Châu phá hủy, Phụng gia diệt tộc, chỉ có một tiểu thiếu gia trốn thoát, vị tiểu thiếu gia đó chính là cha của Phụng Tuyền, Phụng Hào.

Cái tên Phụng Hào này Vân Khâm đã từng nghe qua, chẳng biết vì duyên cớ gì mà tiểu thiếu gia của Phụng gia năm xưa lại trở thành một đệ tử xuất sắc của kiếm tông Bắc Môn, cũng từng tham dự nhiều trận chiến với Thập Châu, được Túc Thất lần nào nhắc tới cũng tán dương.

Vân Khâm không biết tại sao con trai của Phụng Hào lại xuất hiện ở đây, nhưng nàng biết nó nhất định có liên quan tới Phụng Hào, bèn hỏi thăm Phụng Tuyền: “Cha của đệ đâu rồi?”

“Cha đệ chết rồi.” Giọng của thiếu niên bình thản không hề kích động, cậu nhìn qua Mạch Trì rồi nói tiếp: “Đồ đồng bóng nói cho đệ biết.”

Vân Khâm cũng ngoảnh sang Mạch Trì.

Hiện giờ đang là ban đêm, ba người ngủ bụi ở ngoài trời, trước mặt là đồng lửa cháy lách tách, hơi ấm tỏa ra từ nó phủ lên người cả ba, Mạch Trì ngồi dựa hồ vào thân cây, nhẹ giọng nói: “Ta được Phụng Hào trước lúc lâm chung nhờ cứu con trai của y.”

Vân Khâm lập tức sáng tỏ.

Người Thập Châu tới đây là vì Phụng Tuyền, còn Mạch Trì xuất hiện ở đây cũng không phải tình cờ, từ đó suy ra tất cả bí mật đều ở trên người Phụng Tuyền.

Thấy tầm mắt của Vân Khâm chĩa sang mình, Phụng Tuyền bèn mím môi, do dự hồi lâu rốt cuộc cũng cúi đầu nhìn vào đồng lửa trước mặt, cất giọng: “Trước khi cha đi đã đưa cho đệ một vật, cha muốn đệ giao thứ này cho người có thể tin tưởng, sau đó mang nó tới vực sâu Thất Hải một chuyến.”

Nói rồi cậu tháo cái bao vải nhìn như cây gậy luôn đeo trên lưng xuống, sau đó cởi ra từng lớp một dưới ánh lửa.

Ngon lửa bập bùng, hàn quang rét căm, mũi kiếm khẽ run, phát ra tiếng ong ong thanh thúy.

Nằm bên trong bao vải là một thanh kiếm gãy.

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Edit: Yunchan

Vân Khâm chợt ngẩn ngơ, tầm mắt nhắm thẳng lên thanh kiếm như muốn thông qua nó nhìn thấy hình ảnh đã phủ bụi thời gian.

Chung quanh đột nhiên rơi vào im ắng, Phụng Tuyên cúi đầu nhìn thanh kiếm trước mắt mình với nét mặt trĩu nặng hoài niệm.

Chỉ có Mạch Trì là giơ tay lên toan cầm lấy thanh kiếm: “Hóa ra bảo bối mà người cứ đeo khur khur trên lưng là một thanh kiếm gãy à?”

Đầu ngón tay của y chạm vào đốc kiếm, đang muốn cầm nó lên thì vụt một phát thanh kiếm nọ bỗng giật nảy lên trượt xa khỏi tay Mạch Trì.

Giọng của Mạch Trì bất giác khựng lại, rồi cuộc ánh mắt nhìn về phía thanh kiếm cũng thay đổi.

Phụng Tuyên khó khăn lắm mới bắt được cái bản mặt đực ra này của Mạch Trì nên tội gì mà không trêu, thế là nó vừa cười vừa nhướn mày nói: “Đừng có coi thường thanh kiếm gãy này nhé, tuy nó bị gãy nhưng còn giỏi hơn nhiều thanh kiếm khác đấy nhé, nó chính là bội kiếm của cha ta, thường chỉ cho người Phụng gia của bọn ta đựng vào thôi, người ngoài thì đừng có hòng.”

Cậu vừa dứt lời thì bỗng nghe Vân Khâm bên cạnh lên tiếng gọi: “Uẩn Hoa kiếm.”

Tiếng gọi này khiến cho Uẩn Hoa kiếm đang rúc sau lưng Phụng Tuyên đột nhiên sững ra giấy lát, sau đó dưới ánh mắt bàng hoàng của Phụng Tuyên, Uẩn Hoa kiếm đột nhiên nhảy tót tới bên chân Vân Khâm như phát rồ, đã thế còn đong đa đong đưa dùng đốc kiếm cạ vào bắp chân của Vân Khâm như thân lăm ấy.

Phụng Tuyên ngốc ngơ ngay tại chỗ.

Mạch Trì khoanh tay thả ra một câu nhẹ hều: “Chỉ có người Phụng gia mới đựng vào được thôi đấy?”

Phụng Tuyên lờm Mạch Trì tới trắng mắt, nhưng lòng cậu vẫn khó hiểu nên đành nhìn về phía Vân Khâm bằng ánh mắt dò dẫm.

Vân Khâm đưa tay vỗ về Uẩn Hoa kiếm mất tích đã lâu với vẻ mặt nhẹ nhõm, nàng chậm rãi ngẩng đầu lên đối mặt với Phụng Tuyên, nhẹ giọng giải thích: “Thanh kiếm này từng theo tỳ một khoảng thời gian rất dài, năm mươi năm trước sau khi thanh kiếm này bị người ta chém gãy ở Doanh Châu thì không còn tung tích nữa, không ngờ nó lại xuất hiện ở đây.”

Phụng Tuyên có vẻ ngờ ngác, nín thính hồi lâu mà không nói năng được gì, Mạch Trì lại khoan thai thả ra một câu: “Thế nên thanh kiếm này ban đầu là của Vân Khâm?”

Vân Khâm rũ mắt im lặng như không có đáp án cho câu hỏi này.

Phụng Tuyên nhìn Vân Khâm chằm chằm chốc lát rồi hỏi tiếp: “Tỳ từng đi qua Ổ thành đúng không?”

“Bên ngoài Ổ thành, trong rừng đúng không?” Phụng Tuyên nhìn chòng chọc Vân Khâm, nét mặt ra chiều khẩn trương.

Vân Khâm nhắm lại câu hỏi này một lần, ý thức bay xuyên qua màn sương mù trong trí nhớ, trở lại cái ngày tuyết rơi lạnh thấu xương đó.

“Năm mươi năm trước, tỳ từng đi qua khu rừng ở bên ngoài Ổ thành.” Vân Khâm cụp mắt đáp nhẹ.

Phụng Tuyên khề cán môi, vẻ mặt hơi biến đổi: “Quả nhiên là tỳ.”

Trực giác nói cho Vân Khâm biết rằng Phụng Tuyên có lời muốn nói, thế nên nàng ngược mắt nhìn về phía cậu chòe dọi, sau rốt mới nghe Phụng Tuyên thấp giọng nói: “Thanh kiếm này là do cha đệ dùng một túi nước đổi được trong khu rừng bên ngoài Ổ thành vào năm mươi năm trước, cha nói người đổi kiếm cho mình là một nam tử sắp chết.”

Nghe tới đây Vân Khâm bỗng buột miệng kêu lên: “Sur huynh.”

Tiếng gọi này khiến nàng bất giác dờ ra, tới bây giờ mới phát hiện dù suốt năm mươi năm qua mình chưa từng chủ động nhắc về người ấy, nhưng không ngờ cái tên đó vẫn luôn cất sâu trong đáy lòng chưa bao giờ phai nhòa dù chỉ là giấy lát.

Phụng Tuyên và Mạch Trì đồng thời nhìn về phía nàng, Phụng Tuyên yên lặng chốc lát rồi mới nói tiếp: “Cha đệ nói khi đó người nọ còn ôm một thiếu nữ trong lòng, y bảo trước khi chết còn có vài lời muốn nói với cô gái đó, nhưng y không dọi cô gái đó tỉnh lại được cho nên đã nhờ cha đệ chuyển lời lại cho cô gái đó sau khi cô ấy tỉnh lại.”

“Sau đó cha đệ đi tìm người cứu họ nhưng không được, khi quay lại thì bị bọn Thập Châu bắt, tới khi cha khó khăn lắm mới trốn ra được, quay lại rừng thì hai người đó đã biến mất rồi.”

Phụng Tuyên dừng lại một lát, rồi nhìn Vân Khâm một cách nghiêm túc: “Tỳ là cô gái đó sao?”

Xưa nay Vân Khâm là người trầm tĩnh, từ cái lần khóc một trận thỏa thuê vào năm mươi năm trước thì không còn cho ai nhìn thấy vui buồn của mình nữa, nhưng lần này nàng lại chìm trong hoang man rất lâu mà không nói năng gì.

Rất nhiều năm đã qua, thế mà tới tận bây giờ nàng mới biết hóa ra Mộ Sơ Lương đã từng nhờ người chuyển lời cho nàng.

Vào đêm tuyết rơi năm đó không ngờ đã xảy ra một chuyện như thế.

Cổ dần cảm xúc rồi bồi trong lòng xuống, Vân Khâm lên tiếng hỏi bằng chất giọng khàn khàn: “Huynh ấy... nói gì?”

“Đệ nghe cha nói vì khi đó không thể chuyển lời được nên dù qua lâu rồi mà cha vẫn còn nhớ, nhất định một ngày nào đó phải hoàn thành chuyện này, nếu cha không làm được thì đệ sẽ làm.” Phụng Tuyên đã nhận định Vân Khâm chính là cô gái năm đó, vì Uẩn Hoa kiếm trước nay chưa từng chủ động thân thiết với ai ngoài người của Phụng gia, trừ phi đó là chủ nhân cũ của nó. Nghĩ rồi cậu cúi đầu nhìn Uẩn Hoa kiếm một cái, đoạn quay sang Vân Khâm: “Y nói nếu trong vòng hai mươi năm không có loại tin thứ ba truyền tới thì nghĩa là người đó đã mất rồi.”

“Thế thì muội phải cẩn thận.”

Nói xong câu này Phụng Tuyên bèn dừng lại, ngó Vân Khâm với vẻ khó hiểu như muốn biết nàng sẽ nói gì.

Nhưng Vân Khâm nghe thấy câu này thì chỉ nghiêm mặt mím chặt môi.

Ý nghĩa của nó chỉ có Vân Khâm hiểu được.

Tin tức mà Mộ Sơ Lương nói tới có lẽ là những bức thư đưa tin trong căn mật thất Không Thiên phái, loại thứ nhất là tin do Hắc Y đưa tới, tình báo bên trong là của Quý môn, loại thứ hai là của Hoàn La, bên trong là tình báo của Thập Châu. Sau trận đánh ở Thập Châu năm mươi năm trước, hai người này đã ly khai môn phái và cũng không còn khả năng để đem tin tình báo của Quý môn và Thập Châu về cho nàng nữa, nhưng cách hai mươi năm họ vẫn đưa tin báo bình an.

Chỉ có Vô Ưu cốc là khác, từ khi Vân Khâm tiếp quản mật thất năm mươi năm trước cho tới bây giờ chưa từng có ai đưa tin về cả.

Vân Khâm cũng từng thắc mắc, thân là một trong ba đại tà giáo của Trung Nguyên, tuy Vô Ưu cốc đã im hơi lặng tiếng rất nhiều năm nhưng vẫn khiến cho người ta không dám khinh thường, thế thì nội ứng được cài vào Vô Ưu cốc đó tại sao lâu như vậy vẫn không hề có tin tức gì?

Bây giờ nhìn lại trong đây e là có chỗ kỳ lạ.

Mộ Sơ Lương nói phải cẩn thận, ý là phải cẩn thận Vô Ưu cốc sao, thế thì nơi này đang ấp ủ mưu đồ gì? Lẽ nào còn nguy hiểm hơn cả Thập Châu đang gây ra trận đại loạn trong thiên hạ ngày nay sao?

Trong khi Vân Khâm còn đang đắm chiều thì Phụng Tuyên đã mất kiên nhẫn: “Rốt cuộc thì có phải không?”

Vân Khâm im lặng chốc lát rồi khẽ gật đầu một cái, sau đó nhìn xuống Uẩn Hoa kiếm trước mặt, lòng dâng lên một nỗi thất vọng khó nói nên lời.

Mộ Sơ Lương nhờ người khác chuyển lời cho nàng, thế mà chỉ có nhiều đó thôi.

Chẳng thèm nhắc tới nàng một chữ nào cả.

Dù nàng biết rất rõ mình không nên mong đợi gì, nhưng vẫn nuôi hy vọng tìm được một lời nhắn nhủ dù ngắn gọn nhất của hắn.

“Huynh ấy... chỉ nói thế thôi sao?” Vân Khâm khàn giọng hỏi lại.

Phụng Tuyên nhìn về mặt nàng, đành phải gật đầu một cái thật nhẹ: “Phải.”

Vân Khâm hơi khép mắt lại không lên tiếng nữa.

Chỉ bấy nhiêu cũng đủ rồi. Vì vốn dĩ hắn cũng chưa cho nàng bất cứ mong đợi gì, cũng chưa từng trao mấy lời hứa hẹn dư thừa nào, thế thì nàng đang hy vọng điều gì chứ?

Nhưng đúng lúc này mắt Phụng Tuyên bỗng lóe sáng, kêu lên: “Thật ra thì y còn nhắn lại một câu nữa, nhưng chưa nói hết thì y đã hối hận rồi, y nói là cha đệ hãy quên nó đi, không cần nói cho tỷ biết làm gì hết.”

Nghe vậy Vân Khâm lại mở mắt ra, nhìn Phụng Tuyên kinh ngạc.

Mạch Trì ngồi bên cũng khẽ nhướng mày.

Phụng Tuyên thở ra một hơi rồi nhẹ giọng nói: “Kiến vu thần hi, mộ vu nguyệt hạ(*).” Nói rồi Phụng Tuyên sai tay ra: “Cha đệ có ấn tượng rất sâu với chuyện hôm đó nên tới câu này cũng giao lại cho đệ, tuy người đó nói không cần nhắn lại câu này cho tỷ, nhưng mà... đệ nghĩ câu này không chừng lại có ý nghĩa với tỷ cũng nên?”

() Gặp gỡ người lúc bình minh, phải lòng người dưới trăng sáng.*

Vân Khâm im thin thít, nàng ngồi nghiêm chỉnh bên đồng lửa, trong đáy mắt phản chiếu đốm lửa nhỏ bé, như đang nhớ lại một đoạn thời gian nào đó nhiều năm trước đây.

Bây giờ ở cạnh Mộ Thập Tam đối với mấy mươi năm trong sinh mệnh thì chẳng khác nào một khoảnh khắc sao rơi.

Nàng sức nhớ lại một đoạn rất nhỏ trong đó.

Khi họ tới Viêm Châu gặp đảo chủ Viêm Châu Ngụy Chước, lúc đó Ngụy Chước còn chưa biết thân phận của họ, thế nên khi y hỏi tên tuổi Mộ Sơ Lương bèn đáp bừa một cái tên, bịa đại một thân phận.

Lúc đó hắn đặt tên nàng là Thần Nguyệt.

Kiến vu thần hi, mộ vu nguyệt hạ.

Lần đầu họ gặp nhau là khi nào?

Ngày đó họ lạc lên đảo Lưu Châu, nàng công Mộ Sơ Lương đang hôn mê rơi vào một hang động, khi mặt trời lên nàng bèn ra ngoài dò đường ra, tới khi quay lại thì Mộ Sơ Lương đã tỉnh lại rồi, bộ dạng thảm hại của nàng cũng lọt vào ánh mắt bình lặng của Mộ Sơ Lương bắt đầu từ lúc đó.

Sau đó thì sao?

Sau đó họ đồng hành với nhau vào đêm, làm bạn với trăng và sao, còn nói với nhau rất nhiều chuyện.

Hóa ra hắn đã thích nàng rồi.

Là vì ánh trăng sao?

Lần đầu Vân Khâm cảm thấy lòng mình yên bình và ấm áp nhường này, như chiếc lá rơi phiêu lưu khắp nơi rốt cuộc cũng tìm thấy chốn về vào mùa xuân ấm áp. Đấy mắt nàng dâng lên ý cười nhàn nhạt, bờ môi cũng nhô lên không kiềm chế được.

Nàng còn nhớ, sau đó hai người cười rông trở về, dưới bầu trời quang đãng, trên đại dương xanh ngắt, hắn đã cười và nói với nàng rằng hóa ra không phải tại ánh trăng.

Lúc đó nàng nghe mà chẳng hiểu gì cả, mãi tới giờ này nàng mới bừng tỉnh ra.

Đó là lời bày tỏ của hắn.

Hắn thích nàng không liên quan gì tới gió trăng.

Chỉ đơn giản là thích thôi.

Hóa ra đây chính là tâm ý của hắn, là tâm ý được hắn cất giấu năm mươi năm trước.

Từng dòng hồi ức rơi vào buồng tim, không còn tiếc nuối hay xót xa mà chỉ còn thỏa mãn. Điều mà Vân Khâm thấy may mắn nhất là đã ghi tạc bảy ngày ngắn ngủi đó vào đáy lòng, không hề quên mất dù một chi tiết nhỏ nào, cho nên chỉ cần một chốc là nàng có thể xâu chuỗi thành một câu chuyện hoàn chỉnh.

Nàng thoát ra khỏi hồi ức, quay lại với nhóc con đang muốn nói lắm rồi ở ngay trước mặt mình, mỉm cười nói: “Cám ơn đệ.”

Phượng Tuyền nhìn nàng tới thờ ra, còn chưa kịp phản ứng thì bỗng thấy Vân Khâm chồm tới ôm mình.

Đây chỉ là một cái ôm rất ngắn, hương mai dịu dịu còn chưa kịp ngấm sâu vào ý thức của cậu thì người đã tách ra mất rồi. Phượng Tuyền cứng đờ cả người, mặt hơi đỏ lên dưới ánh nhìn soi mói của Vân Khâm, sau đó cậu ho khan một tiếng, quay mặt đi: “Không, không cần nói cảm ơn đâu mà.”

Vân Khâm cười nhạt, còn chưa kịp nói gì thì Mạch Trì ngồi bên đã hết nhịn nổi chen vào một tiếng, giờ ra cái giọng xem hài: “Tiểu quý chẳng thích cô nương xinh đẹp à, có gì lại sợ thế?”

Phượng Tuyền bị y chọt cho một câu thì cau tít mày lại, quay đầu nổi sùng: “Không cần đồ bóng như ngươi lo!”

Thế là hai phe lại nổi dậy chiến tranh, đọ cả hai khẩu chiến xong Vân Khâm mới xốc lại tinh thần hỏi Phượng Tuyền: “Tại sao cha đệ bảo đệ mang Uẩn Hoa kiếm tới vực sâu Thất Hải?”

Phượng Tuyền vội đứng đắn lại, quay đầu trả lời: “Cha đệ nói trước đây không lâu cha có tình cờ đi qua vực sâu Thất Hải, khi tới đó Uẩn Hoa kiếm hãy còn im phăng phắc không có động tĩnh gì đột nhiên chủ động dẫn cha đi vào sâu trong sơn cốc cứ như cảm ứng được gì đó ở trong vực sâu Thất Hải vậy.”

“Uẩn Hoa kiếm dẫn cha đệ tới trước một cái hang động, cha đệ vốn muốn đi vào đó nhưng lại có rất nhiều người của Thập Châu xuất hiện, nên cha đành phải tạm thời rời khỏi đó. Tiếc là khi đó bọn Thập Châu đã phát hiện ra cha, chúng truy sát cha mãi không tha nên cha đành phải giao kiếm cho đệ, còn mình thì đánh lạc hướng truy binh.” Phượng Tuyền kể rất rành mạch rõ ràng, khi nói tới câu cuối cùng ánh mắt còn thoáng qua chút âm ảm khó thể nhận ra.

Vân Khâm biết nhóc con trước mắt mình đây dù có cố tỏ ra tinh táo tới đâu đi nữa thì tới cùng vẫn là một đứa trẻ mới mất cha, nàng nhẹ nhàng xoa đầu cậu, lòng lại sinh ra một thắc mắc khác.

“Tỷ đã từng đi qua vực sâu Thất Hải rồi, thanh Uẩn Hoa kiếm của sư huynh này cũng được tỷ nhặt được ở nơi đó.” Nàng hơi cau mày, nói tiếp: “Nhưng khi đó Uẩn Hoa kiếm không dẫn tỷ tới sơn động nào cả.”

Khi đó Uẩn Hoa kiếm chẳng có phản ứng đặc biệt gì với vực sâu Thất Hải cả, tại sao bây giờ lại đột nhiên có phản ứng bất thường chứ?

Có lẽ nào, năm mươi năm sau, trong vực sâu Thất Hải này cất giữ thứ nào đó mà trước đây không có chăng?

Bạn đang đọc truyện *Vân Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Edit: Yunchan

Có ngồi đây đoán già đoán non thì cũng chẳng bằng đi nhìn tận mắt.

Thế là Vân Khâm quyết định viết chuyện này trong thư rồi dùng thuật pháp truyền tin cho Thiên Cương Minh và Không Thiên phái, xong xuôi thì theo Mạch Trì và Phụng Tuyền lên đường tới vực sâu Thất Hải.

Vì tiện đi đường nên Vân Khâm chẳng giấu giếm gì mà nhanh chóng khởi động Vụ Châu triệu hồi bạch long. Vân Khâm hôm nay đã khác với xưa rất nhiều, dù dùng sức vận hành Vụ châu để đi đường suốt nửa tháng cũng không kiệt sức. Ba người ngồi ở đầu rồng, Vân Khâm chuyên tâm điều khiển Vụ Châu ở đằng trước, trong khi Mạch Trì thì ngồi dựa vào cạnh sừng rồng, nhắm chặt mắt, mặt tái xanh khoanh tay nín thở.

Còn Phụng Tuyền thì đây là lần đầu tiên nó nhìn thấy con vật trong truyền thuyết nên cực kỳ phấn khích, cả chặng đường cứ huyền thuyên luôn mồm, một mình nó chạy tới chạy lui chọc chỗ này chọt chỗ nọ, còn xe xe lông rồng reo lên với Mạch Trì: “Nhìn nè nhìn nè! Là rồng thật đó! Nhìn đi nè bóng ơi!”

Mạch Trì lườm nó một cái, thả ra một câu nhại thêch: “Ngồi xuống.”

Phụng Tuyền lên giọng phản đối: “Hiếm lắm mới được thấy rồng, không nhìn cho đã thì sao được?”

Mặt Mạch Trì xấu đi thấy rõ: “Nếu ngươi có té xuống thì đừng hòng ta cứu.”

Phụng Tuyền cười gian, nhướn mày nói: “Ngươi sợ độ cao chứ gì?”

Mạch Trì không đáp lại nó và cũng không hề có ý định nhích thêm bước nào, trong khi Vân Khâm ngồi nghe hai người đầu khẩu nãy giờ bỗng dưng ngoái đầu lại cười với Mạch Trì: “Mạch Trì công tử cứ yên tâm đi, con bạch long này bay ổn lắm, không xảy ra sự cố đáng tiếc đâu.”

Khi thấy Vân Khâm cũng nói với mình bằng cái giọng này thì sắc mặt Mạch Trì càng quái hơn, y nhìn Vân Khâm chòng chọc hồi lâu rồi thả chậm giọng: “Nhanh quá, ta bị chóng mặt.”

Phụng Tuyền “Phụt” một tiếng phì cười chẳng nể nang gì.

Vân Khâm thì dĩ nhiên không cười, còn giảm tốc độ lại một cách rất chi là quan tâm, rồi cứ thế mà bay tới vực sâu Thất Hải.

Qua một ngày một đêm phi hành, rốt cuộc ba người cũng tới được vực sâu Thất Hải.

Vực sâu Thất Hải là một thung lũng, trong thung lũng trải dài rừng rậm âm u sâu hút, trong rừng giăng đầy chướng khí quanh năm vẫn không tan. Tương truyền vào trận đại chiến Thần Ma kinh thiên động địa hai ngàn năm trước, đại quân Ma giới đại bại, mấy trăm ngàn ma binh ma tướng đã bị thiêu thành tro bụi ngay tại thung lũng này.

Về sau nơi này cũng từng xảy ra rất nhiều chuyện, nghe đâu trong thung lũng này còn lưu giữ hồn phách của vị Ma quân đáng sợ nhất trong suốt mấy chục ngàn năm qua, chưa kể du hồn dã quỷ lẫn khuất khắp nơi, ấy cho nên mỗi tới giờ này cũng chẳng có ai dám bén mảng tới đây.

Nhưng riêng Vân Khâm thì biết nơi này chẳng hề đáng sợ như mọi người những tưởng, vì từ khi còn rất nhỏ nàng đã chạy thoát thân vào khu rừng này, ở lại trong đó nhiều năm rồi mới đi khỏi, sau đó lưu lạc tới Không Thiên phái.

Bây giờ cách lần Vân Khâm rời khỏi vực sâu Thất Hải đã hơn năm mươi năm, nơi này mặc dù quanh năm không thấy bóng người, nhưng cũng đã thay đổi rất nhiều so với trước đây.

Lúc ba người tiến sâu vào cốc, Vân Khâm lập tức cảm giác được sự khác biệt này.

“Có người.” Nói rồi nàng quay phắt đầu sang nhìn Mạch Trì.

Mạch Trì mới hoàn hồn lại từ chuyển bay tốc độ cao, giờ còn đang chóng mặt vịn lên thân cây bên cạnh, khi nghe thấy câu này của Vân Khâm thì y mới ngẩng đầu lên, gật đầu: “Không ít người.”

“Xuất hiện ở đây vào lúc này hình như không giống bạn lắm.” Vân Khâm trầm ngâm.

Phượng Tuyền bên cạnh nghe mà gật đầu lia lịa: “Lần trước cha đệ tới đây cũng có rất nhiều người của Thập Châu canh giữ, chỗ này nhất định có vấn đề!”

Trong lúc Phượng Tuyền nói chuyện thì thanh kiếm gãy sau lưng cậu bỗng rung lên, Phượng Tuyền lật đặt tháo nó xuống cầm trong tay, đúng lúc này Uẩn Hoa kiếm bỗng phóng vọt lên không.

Uẩn Hoa kiếm dao động trên không trung một lát, rồi mũi kiếm bất ngờ chĩa vào sâu trong sơn cốc như cảm giác được cái gì.

Vân Khâm nhìn về hướng Uẩn Hoa kiếm chỉ, nhẹ giọng nói: “Đi thôi.”

Nói rồi toan cất bước đi ngay, nhưng không ngờ nàng vừa nhắc gót thì Mạch Trì vốn đeo bản mặt khó coi như muốn nôn ọe đằng sau lại đột nhiên bước lên mấy bước, cản Vân Khâm và Phượng Tuyền ở sau lưng. Y không quay đầu lại mà chỉ thả ra một câu nhạt nhẽo: “Đi thôi.”

Vân Khâm trông thấy bóng lưng của y thì bất giác dừng chân, một lát sau mới mỉm cười.

Nàng sức phát hiện ra một điều, kể từ khi Mộ Sơ Lương ra đi tới nay thì đã rất lâu rồi chưa có ai bảo vệ nàng thế này nữa.

*

Vào lúc đó, trên đảo Doanh Châu ở Đông hải xa xôi có một bóng người đứng trên đài ngắm sao, hướng mắt ngắm nhìn bờ biển ở phương Tây xa xa.

Trời đã trở tối, vài tia nắng cuối cùng trước khi mặt trời lặn đang nhạt dần, in lên mặt sóng ánh vàng lấp lánh, gương mặt của người nọ khuất trong bóng tối nên khó thể nhìn rõ, mãi tới khi cảm giác được một luồng khí tức xuất hiện ở vực sâu Thất Hải thì mới từ từ hép mắt, nhắc gót bước lên.

Nhiều năm trước đây hắn đã từng bước ra một bước thế này ở điện Thái Huyền, một bước đó vốn dĩ chẳng ai có thể ngăn cản, chỉ cần một bước là có thể chấm dứt mạng sống của Vân Khâm và Mộ Sơ Lương dễ như trở bàn tay. Hắn là kẻ mạnh nhất trong thiên hạ này, một bước của hắn có thể vượt qua vạn dặm sơn hà, chẳng ai có thể cản ngăn. Nhưng vào lần ấy bước chân của hắn đã bị Ngụy Chước chặn lại, Ngụy Chước đã dùng một đám của mình để chặn đứng ngón tay của hắn, Lương Ung.

Hôm nay, Ngụy Chước đã bị giam trong lồng sắt, trong thiên hạ đã không còn ai có thể cản được bước chân này của hắn nữa rồi.

Thế mà hiện tại Lương Ung vẫn không thể bước ra một bước này.

Ngay lúc hắn cất bước, trên thềm không đã chìm vào âm u, mây trở mình cuộn cuộn như có đợt sóng nổi lên giữa tầng trời, một luồng sáng vàng như sao sáng đột nhiên rọi qua kẽ hở giữa tầng mây.

Sau đó luồng sáng kia dần mở rộng, ánh vàng được kéo dài ra tạo thành một tia thần quang ánh vàng thật mãnh.

Tia thần quang nọ bành trướng ở trung tâm như một con mắt khổng lồ đang chậm rãi mở ra trên vòm trời.

Ngày càng nhiều luồng sáng vàng chiếu ra từ khe nứt, hào quang của nó nhuộm sáng cả nửa góc trời, hết như ánh hoàng hôn vừa rút đi lại trở về trong màn sương mù dày đặc.

Mà ở giữa ánh hào quang rực rỡ ấy là một bóng người nguy nga đột nhiên xuất hiện.

Bóng người đó xuất hiện ở giữa trung tâm của ánh sáng nhưng còn chói lòa hơn cả ánh sáng, y vừa hiện diện thì mọi thứ ánh sáng đều hội tụ lên một mình y. Y đứng chơi vơi giữa tầng trời, chấp tay sau lưng, mắt khẽ buông, nhìn về phía đài ngắm sao với tia nhìn đầy uy nghi.

Trên đài ngắm sao, Lương Ung ngẩng đầu lên mỉm cười thật nhạt, ý cười trào ra từ đáy mắt, tay áo hắn khẽ phất lên, tuy không thể sánh bằng cái người tỏa thần quang sáng ngời trên cao nhưng cũng có một luồng năng lượng thuần túy không thể nào phủ nhận bao phủ bốn phía, tạc vào trong không khí dấu vết thuộc về mình, nó đối chọi và phản tranh với hào quang rực rỡ trên trời, trong phút chốc chẳng ai có thể lay chuyển được ai.

“Lương Ung.” Bóng người trên trời lướt tới, chân giẫm lên đài ngắm sao, chất giọng cương trực và trong trẻo hết như vạn tiếng chuông đang hòa âm.

Lương Ung khẽ gật đầu, đáp lại: “Thanh Hoa đại đế.”

Người tới từ ngoài gầm trời là một trong tứ cực đại đế của Thần giới, Đông cực Thanh Hoa đại đế.

Cánh cửa ra vào Thần giới đã khép lại từ rất lâu rồi, hai ngàn năm qua không có vị thần nào bước qua cánh cửa ấy để hạ xuống nhân giới, mãi cho tới hôm nay mới có một vị thần mở ra cánh cửa đóng kín ấy đi vào chốn nhân giới đã vắng bóng thần ma từ lâu này.

“Đã liệu trước hành động này của ta sẽ đưa thần giáng thế, nhưng không ngờ người ấy lại là ngài.” Lương Ung buông mắt thì thào, nhưng trong lời lẽ lại chẳng hề kính cẩn.

Thanh Hoa đại đế cất giọng lãnh đạm: “Lương Ung, tham vọng của ngươi quá lớn.”

“Chỉ nửa nhân giới mà thôi.”

“Ngươi đã làm thái quá rồi.”

Nét mặt của Lương Ung vẫn hờ hững: “Là bởi cái vị ở vực sâu Thất Hải đó ư?”

Giọng của Thanh Hoa đại đế khựng lại, thần quang lại bất ngờ bùng nổ, như bình minh đã tới.

Lương Ung cảm nhận được sự tức giận của vị thần này, hần tiến lên một bước nói với giọng bình thản: “Dẫu gì cũng chỉ chạm đến thần uy mà thôi. Từ khi thần giới đóng cửa vào hai ngàn năm trước thì thần đã không còn để mắt tới nỗi khổ của con người nữa, nhân giới nổ ra phân tranh suốt mấy năm liệu thần có từng ngó ngang tới? Nhân giới bị thiên tai gieo họa suốt trăm năm, hỏi thần có từng lo âu? Hôm nay ta cùng lắm chỉ chạm vào cái vảy ngược ấy mà thần đã mở thần môn, các người tưởng hành động này là vì nhân giới ư?”

Thanh Hoa đại đế không hề trả lời, trên đại dương xanh thẳm sau lưng cuộn trào sóng dữ, vọt lên cao trăm trượng như đang nổi giận.

Lương Ung nghênh đón đợt sóng vĩ đại mà nét mặt vẫn không đổi: “Nếu thần đã bỏ mặc thế nhân thì người như ta tự lập làm thần hỏi có gì không đúng?”

“Hoang đường.” Giọng của Thanh Hoa đại đế đã chuyển sang phẫn nộ, trong tiếng hừ lạnh còn kéo theo ba đạo ập tới, đập lên nơi Lương Ung đang đứng.

Lương Ung không hề né tránh, luồng năng lượng hùng hậu bao phủ quanh thân bỗng cuộn lên, triệt tiêu toàn bộ cơn sóng dữ đang lan la tới gần. Hần sải lên một bước rồi nói với giọng nhàn nhạt: “Cửa thần giới còn đang khóa kín, cho dù ngài là Thanh Hoa đại đế thì cũng không tài nào thi triển hết sức mạnh. Để tôn, ngài bây giờ không đánh lại ta đâu, nếu ta không đoán sai thì ngài phải nhanh chóng trở về Thần giới rồi.”

“Thế nên ngài không cần được ta đâu.” Lương Ung đưa tay phải ra, thần quang chọt bùng lên trong tay huyền hóa thành một cây thần trượng sắc vàng.

Hần cầm thần trượng trong tay, cơn sóng dữ sau lưng dần ngừng lại theo luồng thần quang hiền hòa, trang nghiêm như thần.

Hai vị thần đứng đối lập, trong phút chốc khó phân thắng bại.

*

Trong khi đó, trên đỉnh Không Thiên phái quanh năm sương mù lượn quanh, Hoa Tinh bung trà bánh đến trước sơn động mà chương môn nhân luyện kiếm, muốn lên tiếng gọi người đang luyện công bên trong thì không ngờ người nọ đã đứng bên vách núi từ lúc nào rồi.

“Chương môn?” Sắc mặt Hoa Tinh có vẻ kinh ngạc, Mai Nhiễm Y bế quan đã nhiều năm chưa hề bước chân ra khỏi sơn động lần nào, không ngờ hôm nay lại chủ động đi ra.

Mai Nhiễm Y vẫn giữ nguyên thần mạo vốn có, dù nghe Hoa Tinh gọi nhưng y vẫn không quay đầu, chỉ đứng chấp tay nhìn thăm mây đang trôi bồng bềnh ở vách núi xa xa, cứ như nhìn xuyên qua thăm mây đó có thể nhìn thấy khung cảnh bên ngoài ngàn dặm.

Hoa Tinh bước tới gần y, rồi cũng học theo nhìn về hướng đó nhưng chẳng thể nhìn thấy gì, đành nhỏ giọng hỏi: “Gi thế ạ?”

Mai Nhiễm Y cau mày, đáp: “Thần môn đã mở.”

“Cái gì?” Hoa Tinh ngẩn ra không hiểu nghĩa của nó là gì.

Mai Nhiễm Y nói tiếp: “Lương Ung đang giao thủ với thần.”

Đến đây Hoa Tinh mới vỡ lẽ: “Thần cũng không ưa nổi kiểu phách lối của Lương Ung nên hạ thế giáo huấn hắn sao?”

“Có thể, nhưng dù thế nào thì Không Thiên phái cũng phải cẩn thận hơn.”

Hoa Tinh vẫn còn thắc mắc: “Tại sao?”

Mai Nhiễm Y đáp bằng giọng lạnh lùng: “Nếu tới thần cũng không cần nổi giận thì liệu tương lai còn ai có thể?”

Sắc mặt Hoa Tinh bỗng nhiên đanh lại, sau đó ngoảnh đầu nhìn về phía biển mây mịt mù một cách nghiêm túc.

Vào lúc ấy, Thiên Cương Minh, Tứ Phương thành, tam môn thất phái, bát đại thế gia cũng đồng thời phát giác ra trận tỷ thí kinh thiên này, tất cả mọi

người đều đồng loạt dừng bước, có người lo âu, có kẻ sững sờ, có người trầm tĩnh, ai nấy đều chờ đợi kết quả của cuộc chiến này.

*

Tiểu là ba người ở bên trong vực sâu Thất Hải lại không tài nào phát hiện ra cuộc chiến ấy, vì lúc này cả ba đang bận lẫn mò trong sơn động.

Bên trong vực sâu Thất Hải đúng là tập trung khá nhiều đệ tử Thập Châu, bọn Vân Khâm đi theo chỉ dẫn của Uẩn Hoa kiếm tới đây đã xử được gần mấy chục tên có thừa, nhưng đối với bọn Vân Khâm thì vài tên nhân thù này vẫn chưa thấm tháp gì.

Vân Khâm không hiểu nổi nếu Lương Ung đã cất công phái ra mấy ngàn người truy sát cha con Phụng Hào khắp nơi thì tại sao không phái thêm người canh giữ ở vực sâu Thất Hải.

Nhưng đó là do nàng không biết, vực sâu Thất Hải vốn do chính Lương Ung trông giữ, mà Lương Ung lúc này đang bị Thanh Hoa đại đệ niêu chân ở Doanh Châu.

Sơn động này cực sâu nhưng được cái không có ngã rẽ, ba người chỉ cần đi thẳng tới trước, sau khi hạ được mấy tên cuối cùng thì tiến vào một mật thất.

Mật thất này không lớn, nếu không nhờ trên mặt tường có khắc nhiều chữ viết và bùa chú cổ thì trông nó chẳng khác nào một gian thạch thất thông thường cả. Mà ở đằng sau thạch thất có một bức tường đồ, sau mặt tường là một động thiên khác.

Vân Khâm và Mạch Trì đưa mắt nhìn nhau rồi nhanh chóng chui qua tường, vào một mật thất còn sâu hơn nữa.

Căn mật thất ở đằng sau thạch thất rộng hơn rất nhiều, song nó lại ngổn ngang bừa bộn chứ không được sạch sẽ và bình thường như bên ngoài, đâu đâu cũng có dấu vết đánh nhau, trên mặt đất hằn đầy vết tích bị một lực mạnh nào đó phá hủy, mặt tường thì lở chỗ hư hại, máu khô thì dính bết khắp nơi.

Nơi này y hệt một chiến trường.

Uẩn Hoa kiếm dẫn mọi người vào trong mật thất xong thì nằm im lìm tại chỗ không cựa cựa nữa.

Phụng Tuyên mượn ánh sáng của hỏa phù để nhìn dấu vết bốn phía, khi trông thấy cảnh này thì tóc gáy dựng ngược cả lên, rụt sát vào lưng Vân Khâm.

Mạch Trì hơi cau mày, lên tiếng hỏi: “Đây là đâu?”

Y hỏi nhưng không phải để nhận được câu trả lời, nhưng trong không gian yên tĩnh Vân Khâm lại dùng hỏa phù rọi qua vết kiếm bên tường, ánh mắt lóe lên, nhỏ giọng đáp: “Có lẽ ta biết.”

Phụng Tuyên kinh ngạc hỏi dồn: “Tỷ biết sao?”

Vân Khâm gật đầu, nói tiếp: “Tỷ nghe nói hơn sáu mươi năm trước cốc chủ Vô Ưu cốc lập kế hoạch phục sinh Ma Quân Hòa Anh trong trận đại chiến Thần Ma, nhưng vào thời khắc mấu chốt, mình chủ Thiên Cương Minh Túc Thất và thánh nữ Huyền Nguyệt giáo Tô Tiệp(*) đã dẫn các phái chính đạo chạy tới sơn động trong vực sâu Thất Hải để ngăn cản kế hoạch của hắn, tiêu diệt Ma quân được phục sinh.”

(*) Nữ chính trong Tỏa Hồn – nằm chung hệ liệt với truyện này.

“Tỷ nghĩ có lẽ nơi này chính là sơn động mà họ từng chiến đấu đó.”

Nói tới đây thì dừng lại, Vân Khâm giơ tay lên chạm vào vết kiếm trên mặt tường trước mắt mình, vẻ mặt trở nên dịu dàng.

Còn một việc mà nàng không nói cho họ biết, tham dự vào trận chiến năm đó còn có đại đệ tử của Không Thiên phái Mộ Sơ Lương, và cũng chính trong trận chiến ấy hồn phách của Mộ Sơ Lương đã bị tổn thương, rồi chìm vào giấc ngủ dài mười năm.

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61

Edit: Yunchan

Lạ là một chiến trường xưa cũ thì có gì để Lương Ung phải khẩn trương thế chứ?

Ngón tay của Vân Khâm chạm lên vết kiếm quen thuộc nọ, nàng hiểu rất rõ cả kiếm lẫn kiếm pháp của người ấy, chỉ một ánh nhìn thôi nàng cũng đã nhìn ra ngay rồi, vết kiếm này chính là của Mộ Sơ Lương, dù đã cách mấy chục năm về trước mà nó vẫn còn rõ mồn một, lưu lại ký ức về trận chiến ấy.

Ngón tay ma sát với vách đá sần, để lại cảm giác lạnh băng.

Mà cũng ngay lúc đó, một đốm sáng nhạt nhòa mà êm dịu như đom đóm bỗng nổi lên từ bên trong vách đá, chậm rãi xuất hiện trước mặt Vân Khâm.

Nét mặt Vân Khâm vụt thay đổi, còn chưa kịp thăm dò lai lịch của nó thì đã nghe Mạch Trì ở sau lưng hét lớn: “Cẩn thận!”

Bên trong mật thất đột nhiên dâng lên một luồng linh lực cực mạnh, Vân Khâm cảm giác được mối nguy hiểm đang ập tới bèn mau chóng rút ra, mà ngay khi nàng lui lại Mạch Trì cũng vội bắt lấy cổ tay nàng, kéo nàng ra khỏi căn mật thất.

Bên trong mật thất tỏa ngợp hồng quang, Vân Khâm và Mạch Trì đứng vững lại bên ngoài mật thất rồi mới phát hiện trên bốn vách mật thất có vẽ vô số pháp trận, mà tất cả dường như đều bị khởi động cùng một lúc khiến vô số tia sáng đỏ chiếu ngợp cả căn phòng, gần như muốn nhấn chìm nó.

Loại sức mạnh này rất dũng mãnh, nó đã đạt tới đỉnh cao và vượt qua đẳng cấp của con người, dù chỉ còn lại vài pháp trận nhưng cũng đủ khiến người ta sợ hãi, không tài nào động dậy.

Song loại sức mạnh này lại vô cùng quen thuộc với Vân Khâm, vì hơn năm mươi năm trước nàng đã từng đối mặt trực diện với cái người sở hữu nó.

Đây là sức mạnh của đảo chủ Thập Châu Lương Ung, mà trận pháp bên trong căn mật thất này có lẽ cũng là do Lương Ung lưu lại.

Giờ đây trận pháp đã khởi động, vô số linh khí cuộn trào khiến không khí bên trong căn mật thất đảo lộn, không cho phép bất cứ ai đặt chân vào nữa, còn Vân Khâm, Mạch Trì và Phụng Tuyền đang đứng cách nó chỉ một bức tường thì lại không bị chút tổn hại nào cả.

“Trận pháp này chỉ ở bên trong mật thất thôi.” Vân Khâm nhanh chóng đoán ra.

Mạch Trì khẽ gật đầu, nhưng trong mắt vẫn ánh lên vẻ khó hiểu: “Trong căn mật thất này chẳng có gì cả, thế thì trận pháp này dùng để làm gì?”

Tầm mắt Vân Khâm vẫn nhìn thẳng vào trung tâm mật thất, lắc đầu nói: “Là vì thứ đó.”

“Thứ gì cơ?” Phụng Tuyền nghe mà thộn mặt ra, hỏi lại.

“Cái thứ đang phát sáng đó.”

Nghe tới đây ngay cả Mạch Trì cũng ngoảnh đầu nhìn Vân Khâm, hỏi: “Cô nhìn thấy gì?”

Vân Khâm như phát hiện ra điều khác lạ, bèn dời mắt nhìn sang hai người: “Hai người không nhìn thấy sao?”

Phụng Tuyền và Mạch Trì đưa mắt nhìn nhau rồi đồng thời lắc đầu, quay lại nhìn Vân Khâm với vẻ mặt ngờ ngác.

Vân Khâm đưa tầm nhìn của mình về lại bên trong mật thất, thấp giọng nói: “Bên trong mật thất có một vật, những trận pháp này... có lẽ là dùng để trấn áp nó, hoặc là trừ khử nó.”

Trong tầm mắt của Vân Khâm căn mật thất kia đang bị vô số tia sáng đỏ tàn phá, mà bên trong ánh sáng tỏa ngợp cả căn mật thất đó là một dải khí tức màu trắng bạc đang trôi lơ lửng, dải khí tức đó vừa nổi lên từ cái chạm nhẹ của Vân Khâm lên vách đá, bây giờ nó đang chìm nổi bên trong biển linh khí trào dâng, trông chẳng khác nào một ngôi sao bé nhỏ trong bóng đêm mịt mù, sắp bị đêm đen nuốt chửng.

Nhìn ánh sáng của nó đang dần tối xuống, Vân Khâm bỗng khản trương ra mặt, nàng nín chặt môi, lát sau mới nói: “Chúng ta giúp nó đi.”

Nàng không biết đốm sáng đó rốt cuộc là gì, rồi tại sao chỉ mình nàng nhìn thấy, nhưng nàng có thể cảm giác được bên trong đốm sáng đó truyền tới một hơi thở rất quen thuộc, dự cảm này mách bảo cho nàng biết rằng nàng nhất định phải giúp nó.

Khi nghe thấy câu này của Vân Khâm, Mạch Trì cũng nhanh chóng phối hợp mà chẳng chút do dự: “Giúp thế nào?”

Vân Khâm định thần quan sát tình hình bên trong mật thất, tuyên bố một cách nghiêm túc: “Phá trận, cho nó thoát.”

Mạch Trì gật đầu, trong tay lóe ánh bạc, trường cung đã vào tay, y lắp tên giương cung, động tác nhẹ nhàng nhanh nhẹn, năm loạt mưa tên bắn vụt ra cùng một lúc, khi chúng cắm lên vách đá của mật thất thì lông đuôi run lên bần bật, khiến hàng loạt đất đá rơi xuống rào rào.

Luồng linh khí đang khuấy động khắp mật thất đột nhiên khựng lại giây lát, rồi lập tức tung ra đòn đáp trả còn cuồng bạo hơn gấp bội, vách đá của mật thất bị phá ra một lỗ hổng càng rộng hơn!

*

Mà cùng lúc đó, trên đài ngắm sao ở Doanh Châu.

Màn đêm đã giăng phủ khắp đại địa, chỉ riêng đảo Doanh Châu là vẫn sáng rực như ban ngày, trận chiến đáng sợ nhất trong suốt trăm ngàn năm qua đã diễn ra khá lâu, thế nhưng từ nổi lên con sóng lớn ra thì chẳng khơi lên quá nhiều hiện tượng kinh thiên động địa nào, nó được tiến hành trong yên tĩnh, hệt như xuân và hạ đang giao hòa giăng co mà không có hồi kết.

Mưa xuân lát phát gió hè hanh khô, mưa xuân chưa tạnh gió hè chẳng ngưng, nhưng các mùa trong thiên hạ không thể nào cùng tồn tại trong cùng một thời gian, cũng như trong thiên hạ chỉ có thể có một loại thần.

Thắng bại của trận chiến này nếu chưa tới hồi kết thì chẳng ai biết được.

Thế rồi đột nhiên nét mặt Lương Ung thoáng thay đổi, đưa mắt nhìn về bên kia đại dương, hướng của vực sâu Thất Hải.

Về mặt bất biến xưa nay của hắn rốt cuộc cũng đã thay đổi trong khoảnh khắc này.

*

Vực sâu Thất Hải.

Mười loạt mưa tên kéo theo vệt sáng rực rỡ lại bắn phập lên vách đá mặt thất.

Luồng năng lượng vô tận bao phủ mặt thất lại bộc phát thêm lần nữa khiến cả ngọn núi chao đảo nghiêng ngã cứ như ngay sau đó sẽ sụp đổ, Vân Khâm nhìn chăm chăm vào đốm sáng đã tối xuống kia, lòng càng lo hơn.

“Chỗ này sắp sụp rồi.” Phụng Tuyền bám hết cả tay lẫn chân lên vách đá, la oai oái: “Nếu chúng ta không đi thì thể nào cũng bị chôn luôn cho coi!”

“Im miệng.” Mạch Trì quát trả lại một câu rồi không buồn quan tâm tới Phụng Tuyền nữa, chỉ nói với Vân Khâm: “Trận pháp này cứ như không tài nào phá nổi, ta càng đánh thì nó càng bộc phát ra sức mạnh đáng sợ hơn, có lẽ không đơn giản đâu.”

Vân Khâm khẽ gạt đầu, đầu óc vẫn hoạt đầu không ngừng.

Mặt thất rung chuyển ngày càng dữ dội hơn, vô số vết nứt đã xuất hiện trên tường rồi lan nhanh ra bốn phía, chẳng mấy chốc đã tới bên chân của ba người.

Vân Khâm nhìn những vết nứt này mà mặt đanh lại, lên tiếng: “Ta biết rồi.”

Mạch Trì nghe Vân Khâm lên tiếng thì bất giác nhìn về phía nàng.

Vân Khâm chỉ vào vết nứt bên trong mặt thất: “Chúng ta bỏ cái mặt thất này ra, mặt thất bị phá rồi thì trận pháp cũng bị phá theo.”

Phụng Tuyền nghe thấy sáng kiến của Vân Khâm mà hết nhịn nổi phải hét vang lên: “Bỏ ra á há?!”

Vân Khâm gạt đầu, Mạch Trì nghe đến đây thì đã hiểu ý Vân Khâm, y nhướng mày lên rồi đột nhiên cười ngất, nhìn vào mắt nàng nói: “Phá núi.”

“Chính xác, phá núi.” Nét mặt Vân Khâm rất nghiêm túc.

Phụng Tuyền nghe mà muốn phát ngốc: “Mấy người điên rồi há?!”

Vân Khâm lắc đầu: “Giờ chỉ còn mỗi cách này thôi.”

Son động rung chuyển không ngừng, đá vụn cứ lăn xuống rào rào từ vách đá, những vết nứt đang lan rộng bốn phía đã ngày một lớn hơn, bóng tối trong vết nứt đó như muốn nuốt gọn tất cả. Vân Khâm phát biểu ý kiến xong thì nhìn nhanh về phía Mạch Trì, nụ cười của Mạch Trì vẫn giữ nguyên trên môi, hào hứng ra mặt, đã thế còn háy mắt với Vân Khâm: “Không hổ là Vân Khâm Không Thiên phái.”

Vân Khâm cười khỏ, nếu không phải đã tới nước này thì còn lâu nàng mới ra quyết định điên rồ này.

Nhưng Mạch Trì thì có vẻ phấn khích lắm, y rút năm mũi tên từ sau lưng ra, rồi đứng ở cửa mặt thất, kéo căng dây cung ngắm thẳng lên nóc của mặt thất, hô lớn: “Chuẩn bị xong chưa?”

“Xong!” Vân Khâm đáp lại.

Đầu ngón tay của Mạch Trì kết ra một luồng linh khí màu xanh, luồng linh khí kia vốn nhạt như mây trôi, nhưng ngay tích tắc mũi tên bắn ra thì nó đột nhiên tụ lại một chỗ, phát ra quang sáng hết như mặt trời chói chang! Năm mũi tên phá toang ánh sáng đỏ, rạch nát bóng tối, xé phẳng màn linh khí đang va đập tán loạn bên trong mặt thất, mở ra một con đường trên không trung, nhắm thẳng tới chân trời!

Mà ngay khi loạt mưa tên bắn ra, Vụ Châu trong lòng bàn tay của Vân Khâm cũng tỏa sáng, năng lượng được rót vào, cự long trắng ngần bay vút ra từ trong Vụ Châu tức tốc bám theo năm mũi tên, nhắm thẳng hướng trời cao, trong khi mặt đất cứ chao đảo điên cuồng, hai luồng sức mạnh bàng bạc kéo theo thể tấn công sát phạt phá tan đỉnh mặt thất, đâm xuyên qua đá tảng cứng chắc, bay đi cao hơn xa hơn!

Từng tảng đá to rơi xuống ầm ầm khuấy lên vô số cát bụi, mọi thứ chung quanh dường như cũng rung lắc kêu gào vì trận công phá này, bọn Vân Khâm ngẩng đầu lên dõi mắt theo hướng bay của mưa tên và bạch long, nét mặt vô cùng nghiêm túc.

Con rồng chuyển chưa dừng lại, ba người vẫn đứng bất động ngay trong tiếng cát đá lăn xuống rào rào ầm ỉ, rồi ở một nơi xa xôi trên đỉnh mặt thất hiện ra một luồng sáng!

Luồng sáng này càng lúc càng lớn hơn, càng lúc càng gần, vách đá hai bên lập tức bị tách đôi theo sự lan rộng của luồng sáng ấy, thế là cả căn mật thất chật hẹp trong chớp nhoáng đã sáng trưng! Phoi mình dưới ánh sao!

Khi nghe thấy son thạch ở bên cạnh vọng tới tiếng nổ vang rền, tâm trạng của Mạch Trì tốt vô cùng, còn dư hơi để nói đùa: “Ta nghe nói trong vực sâu Thất Hải này có rất nhiều oan hồn, trước giờ ta đã muốn đánh sập vách núi này để cho oan hồn ra ngoài phoi nắng rồi.”

Mắt Vân Khâm hơi sáng lên, cũng nhoèn miệng cười.

Vách núi sụp đổ khuấy lên màn bụi mù cuộn cuộn, qua trận sụp đổ này vực sâu Thất Hải chưa hề nhìn thấy ánh mặt trời bây giờ đã phoi trần dưới đêm tối, Vân Khâm nhìn khung cảnh không còn quen thuộc vì trận công phá này mà không khỏi hoài cảm.

Trong khi Phurong Tuyên bị dính bụi lút mặt lút mũi lại trưng ra cái mặt nhăn nhó: “Mấy người... bỏ đôi núi thật hả...”

Tiếc thay chả ai rảnh để nghe câu cảm ràm của Phurong Tuyên cả, bụi mù tản đi rồi Vân Khâm bèn tiến lên một bước, rốt cuộc cũng tìm thấy đốm sáng bạc vừa vùng vẫy trong pháp trận ban nãy đang trôi nổi trong một vùng trống trải thoáng đãng.

Đốm sáng bạc đó trôi lơ lửng trong bóng đêm như hòa làm một với đêm tối, hóa thành một trong những ngôi sao trên bầu trời.

Vân Khâm cất bước đi về phía nó.

Đốm sáng đó dường như cũng cảm thấy ánh nhìn chăm chú của Vân Khâm, nó lập tức trôi nhẹ về hướng nàng, nàng vô thức giơ tay lên muốn chạm vào nó, nhưng nó lại nhẹ nhàng vòng qua nàng.

Vân Khâm ngẩn ra, còn chưa kịp làm gì thì đã thấy đốm sáng đó nhanh nhẹn bay vờn quanh mình, đốm sáng nhỏ bé lượn trên không trung kéo ra một chiếc đuôi bạc thật dài, vẽ thành một chiếc vòng ánh sáng xinh đẹp lấp lánh chung quanh Vân Khâm.

Tầm mắt của Vân Khâm đi theo đốm sáng đó, cảm thấy lòng mình ấm lại, môi vô thức nở ra nụ cười dịu dàng.

Cuối cùng đốm sáng đó dừng lại trước mặt Vân Khâm, rồi cạ lên gò má nàng một cách dè dặt mà cũng như trêu đùa.

Nó vốn chỉ là một đốm sáng nhỏ bé, nhưng khi nó cạ qua bên má Vân Khâm lại có cảm giác như được một chiếc lông vũ êm ái mượt mà sượt qua làm má hơi ngứa ngứa, còn thêm chút gì đó như rung động.

Vân Khâm đứng chôn chân tại chỗ, đốm sáng đó phải rời khỏi nàng, nhưng nó vẫn vòng quanh nàng thêm một lần cuối như quyến luyến không nỡ rời, cuối cùng mới kéo chiếc đuôi thật dài của mình bay vào trong màn đêm, chẳng mấy chốc đã mất hút.

Vân Khâm dõi mắt nhìn theo, mãi tới khi nó mờ dần trong ngàn vạn ngôi sao trong đêm, lúc này nàng mới rũ mắt, nụ cười dần tắt.

Một màn này Phurong Tuyên và Mạch Trì đã quan sát từ đầu tới cuối.

Mãi tới lúc này Mạch Trì mới lên tiếng hỏi: “Cô thấy gì?”

“Nó đi rồi.” Trong ánh mắt của Vân Khâm vẫn còn mang theo nghi hoặc, nhẹ giọng nói: “Không biết đi đâu, nhưng ta cứ có cảm giác... mình biết nó.”

*

Doanh Châu.

Lương Ung cảm thần trọng trong tay đứng đối mặt với bóng người uy nghi, trận chiến vẫn chưa ngã ngũ.

Màn đêm càng thêm sâu, quảng hào quang chiếu sáng bốn phía dường như đã tối đi rất nhiều.

Thần môn trên thỉnh không đã nhỏ đi đáng kể, khe hở rộng mở dường như đang khép lại.

Lương Ung nheo mắt, đến đây rốt cuộc cũng lên tiếng: “Cửa vào thần giới sắp đóng rồi, Thanh Hoa đại đế, ngài muốn ở lại đây thật ư?”

Thanh Hoa đại đế không đáp lại, trông chẳng khác nào một tảng đá ngàn năm.

Rồi đúng lúc này, một con đường dệt bằng ánh sao đột nhiên chảy trôi ra từ thần môn, nom hết như một dòng suối bạc trôi nổi, chúng hội tụ giữa đêm không tạo thành sông, đổ thành biển.

Rồi tụ thành biển sao vô tận.

Ở phương Tây xa xôi có một đốm sáng bạc bé nhỏ vượt qua bóng đêm ngàn dặm lao vút tới, hòa vào trong biển sao lấp lánh ấy.

Sau đó trong biển sao dần hóa ra một bóng người, xuất hiện bên cạnh Thanh Hoa đại đế.

Mặt Lương Ung hơi đành lại, nhìn vào bóng người mang theo ánh sao lấp lánh đứng trong bóng đêm, rốt cuộc cũng buông ra một tiếng thở dài nặng nề.

“Tử Vi đại đế.”

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Edit: Yunchan

Bóng người bên trong biển sao không thể thấy rõ dung mạo, nhưng hần chỉ cần bước nhẹ lên một bước thì tất cả ánh sao trên trời đều chuyển động theo.

Tay áo hần khẩy động biển sao khiến ánh sáng lưu chuyển rực rỡ, trông chẳng khác nào một bức họa điểm đầy sao.

Hần bước tới bên cạnh Thanh Hoa đại đế.

Thanh Hoa đại đế vẫn luôn đứng yên tại chỗ lúc này mới lên tiếng nói với người nọ: “Trở lại rồi sao?”

“Ừ.” Giọng của Tử Vi đại đế trong vắt như nước, phát ra từ trong bóng đêm.

Thanh Hoa phát tay áo, quay người nhìn về phía thần môn trên đầu, nói với giọng nhàn nhạt: “Đã thế thì ta đi.”

“Đa Tạ.” Tử Vi cười khẽ.

Thanh Hoa không nói nhiều nữa, cánh cửa đồ sộ trên bầu trời kia sắp đóng lại, thần lực vô biên đang tỏa ra từ sau thần môn cũng đang dần biến mất, Thanh Hoa trao cho Tử Vi một cái nhìn cuối cùng rồi hóa thành một luồng sáng biến mất trong cánh cửa kia.

Và gần như cùng một lúc tia sáng cuối cùng cũng tắt ngấm, thần quang kim sắc không còn tồn tại nữa, chỉ để lại bọt sóng và ánh sao phản chiếu nhấp nhô trên mặt biển.

Tử Vi khoác lên người ánh sáng rực rỡ của trăng sao, dứt mắt khỏi thần môn vừa khép lại để ngoảnh sang Lương Ung cách đó không xa, nói với giọng như cười như không: “Đạo chủ, bây giờ chúng ta nên ngồi lại nói chuyện từ tế thì hơn.”

Lương Ung yên lặng hồi lâu mới ngược mắt lên nhìn thẳng vào vị đế tôn uy nghiêm thống ngự vạn tinh kia, cất giọng thông thả: “Hai ngàn năm trước, Ma quân Hòa Anh hùng mạnh nhất Ma giới dẫn Ma tộc xâm phạm nhân giới. Thần giới đã phái mấy chục ngàn thần binh đối chiến với vị Ma quân ấy, tứ cực đại đế còn đồng thời ra mặt, cuối cùng Tử Vi đại đế ngai đây phải liều mạng hao hết thần lực, tan hết hồn phách mới tru diệt được Ma quân.”

“Hơn sáu mươi năm trước, cốc chủ Vô Ưu cốc lợi dụng địa thế của vực sâu Thất Hải để hồi sinh một nửa Ma quân.” Lúc Lương Ung nói về chuyện này giọng điệu vẫn đều đều chẳng có cảm xúc gì, hần nói tiếp: “Tại sao chỉ một nửa, bởi vì Ma quân lúc hồi sinh chỉ còn một nửa hồn phách mà thôi.”

Tầm mắt của hần chạm vào ánh mắt của Tử Vi, thả chậm giọng: “Người đời chỉ biết tới kết quả của trận chiến ấy, còn sự thật đều bị người ta lấp liếm gần hết, tuy ta không thể biết được quá trình nhưng có thể đoán ra đôi chút.”

“Ta sống cũng đã nhiều năm rồi, cuộc chiến vào hai ngàn năm trước ta cũng đã tận mắt chứng kiến, ta biết Ma quân rất mạnh, mạnh đến mức khiến cho bốn vị đế tôn phải bồn chồn lo nghĩ, thế nên sau khi trừ khử được Ma quân, các ngời đã chia hồn phách của Ma quân làm năm để ngửa hần sống lại, trong đó có một dải hồn bị trấn áp tại vực sâu Thất Hải, còn bốn dải hồn khác thì phân ra phong ấn trong thần hồn của mình, trừ phi Ma quân đánh bại cả tứ cực đại đế, nếu không hần tuyệt đối không có khả năng giành lại hồn phách để phục sinh.”

“Nhưng Ma quân hồi sinh ở vực sâu Thất Hải năm đó lại có tới hai dải hồn phách trong người, một bị phong ấn ở vực sâu Thất Hải năm xưa, còn một là của vị đế tôn nào đây?”

Tuy đây là câu hỏi, nhưng giọng điệu của Lương Ung không hề có ý nghi vấn.

Tử Vi nhìn hần với vẻ hứng thú như đang tò mò chờ đợi đáp án của hần.

Lương Ung bèn nói tiếp: “Đông cực Thanh Hoa đại đế và Tây Phương Thái Cực Thiên hoàng đại đế đều đang ở thần giới, thần môn không mở dĩ nhiên họ không thể nào xuất hiện ở nhân giới, dải hồn ấy không thể nào là của họ, còn Nam cực Trường Sinh đại đế thì vốn không có mặt khi Ma quân hồi sinh. Cho nên chỉ có thể là kẻ năm xưa đã hao hết thần lực dẫn tới hồn phi phách tán, tổn hết hai ngàn năm để ngưng tụ hồn phách, chuyển thể làm người...”

Nói đoạn hần ngược lên ánh sao rực rỡ trên đầu, sau đó lại quay về với Tử Vi: “Cũng chính là Bắc cực Tử Vi đại đế.”

“Một khi đã có đầu mối thì muốn suy luận cũng đơn giản thôi.” Lương Ung nói tiếp: “Ma quân lấy ra hồn phách trên người để tôn nên hồn phách của đế tôn nhất định sẽ bị tổn thương rồi rơi vào hôn mê, mà trong trận chiến sáu mươi năm trước chỉ có một người bị thương hôn mê thôi.”

Từ Vi đại đế đã ngồi xuống bên bàn trên đài ngắm sao từ lúc nào chẳng hay, tuy hấn do biển sao biến ảo thành hình người không có thực thể, trông chẳng khác nào một bóng sao mờ lung huyền ảo, nhưng hấn vẫn chống cằm trông như thật, cất giọng nhu hòa: “Ngài nói, ta nghe.”

“Ta nói xong rồi.” Lương Ung bước tới bên cạnh bàn, ngồi xuống đối diện Từ Vi: “Đế tôn, hoặc phải gọi là... Không Thiên phái Mộ Sơ Lương.”

Nghe tới đây rốt cuộc Từ Vi cũng bật cười khẽ, đối mặt với Lương Ung.

Ánh sao trên bầu trời dường như còn sáng hơn đôi phần, một quang sáng nhạt màu lướt qua trước mặt, tới khi quang sáng ấy biến mất, bóng người lấp lánh ánh sao kia đã hóa ra hình thể chân thật. Người nọ ngồi trước mặt Lương Ung, gương mặt nổi bật trong sắc đêm đen tuyền khiến đường nét càng thêm nhu hòa, đây chính là gương mặt của người đã chết vào năm mươi năm trước, đã bị thế nhân quên lãng từ lâu, cũng đã từng là đại đệ tử của Không Thiên phái, Mộ Sơ Lương.

Mộ Sơ Lương mỉm cười ôn hòa, không hề kinh ngạc vì bị người ta vạch trần thân phận.

Lương Ung rũ mắt hồi lâu mới nhắc bầu rượu trên bàn lên chạm vào hai chiếc chung rồng, đoạn đẩy một chung tới trước mặt của Mộ Sơ Lương.

Mộ Sơ Lương nhìn thoáng qua nó mà không nhận lấy.

Lương Ung nói: “Có phải đế tôn đang nghĩ ta sẽ làm gì tiếp theo không?”

Mộ Sơ Lương mỉm cười lắc đầu, nhìn đáp lại hấn rồi mới nói bằng giọng khoan thai: “Chẳng cần phải suy nghĩ, dù sao ngài có làm gì tiếp theo, chỉ cần ta ở đây thì ngài cũng chẳng làm gì được cả.”

Đối diện với câu đáp trả này của Mộ Sơ Lương, Lương Ung vẫn bình thản uống một hớp rượu rồi mới tiếp lời: “Đế quân hiện tại đang ở thể thần hồn, thân xác không có ở nhân giới, thế thì đế tôn định lấy hồn thể này để giữ chân ta bao lâu đây?”

Mộ Sơ Lương không trả lời, nhưng trong mắt hấn vẫn chứa ý cười, cứ như không hề lo về chuyện này.

Do đó Lương Ung bèn đổi giọng: “Thần hồn không thể rời khỏi thân thể quá lâu, tuy đế tôn dùng hồn thể để vào nhân giới, nhưng cuối cùng ngài vẫn phải về lại thần giới thôi.”

“Ngài đừng quên, ta vẫn còn một thân thể ở nhân giới.” Mộ Sơ Lương dường như đã liệu trước từ lâu: “Thân thể ấy tuy đã hư hại, nhưng chấp vá sửa sang lại thì vẫn còn xài được.”

Thân thể đó dĩ nhiên là thân thể của Mộ Sơ Lương Không Thiên phái.

Có điều trong lòng cả hai đều hiểu rõ, thân thể của con người không tài nào thi triển năng lực của thần, nếu thần hồn của Từ Vi đại đế quay lại thân thể ấy thì thần lực sẽ giảm đi đáng kể. Ấy cho nên Mộ Sơ Lương mới canh giữ ở đây, nếu không cần thiết thì tạm thời sẽ chưa trở lại thân thể đó.

Hai người rơi vào yên lặng, mãi tới khi Lương Ung đặt chung rượu xuống, phá tan yên tĩnh: “Đế tôn thật lòng nghĩ rằng kiểm chế ta thì Trung Nguyên sẽ có cơ hội thắng Thập Châu ư?”

Mộ Sơ Lương ngẫm nghĩ chốc lát rồi hỏi ngược lại: “Bách Lý Khinh sao?”

“Trừ đế tôn năm xưa ra thì chưa một ai trong Trung Nguyên có thể thắng được mưu sĩ Bách Lý Khinh cả.” Giọng Lương Ung chắc nịch.

Mộ Sơ Lương cười nói: “Đạo chủ có lẽ quá xem thường Trung Nguyên rồi, nào phải chỉ Thập Châu mới có dị sĩ tài ba, Trung Nguyên rộng lớn thế kia, trải qua năm dài thắng rộng có bao nhiêu nhân tài mới nổi, hôm nay nhất định đã có người đủ sức khắc chế Bách Lý Khinh rồi.”

Lương Ung nhướn mày nói: “Tiêu Vân Khâm?”

Khi Mộ Sơ Lương nghe thấy cái tên đã lâu chưa được nghe này thì bất giác mỉm cười: “Ta vô cùng tin tưởng vị sư muội này của mình.”

“Thế thì mời đế tôn ở lại đây theo dõi ván cờ này với ta, được chăng?”

Mộ Sơ Lương đứng dậy bước tới đài ngắm sao bên cạnh, nhìn xuống bóng sao in lên mặt biển sóng sánh, rồi phất tay áo về hướng bờ biển xa xôi ngút tầm mắt. Gió nổi lên như khuấy động ánh sao chập chờn chìm nổi trên mặt biển, khiến chúng càng thêm lấp lánh.

Rồi hấn rời mắt khỏi con gió biển, cười nhạt đáp: “Ta cũng có ý đó.”

*

Vực sâu Thất Hải giờ đây có lẽ không nên gọi là vực sâu nữa rồi, vì ngọn núi bao quanh nó đã bị bọn Vân Khâm bỏ ra làm đôi, biến thành đá vụn nằm chồng chơ hai bên.

Bọn Vân Khâm đứng ở giữ đồng đất đá ngổn ngang mà lặng đi, chẳng ai hé răng.

Mãi tới khi Vân Khâm xách Uẩn Hoa kiếm quay lại bên cạnh Phụng Tuyền.

Về mặt Phụng Tuyền bây giờ hơi thiếu tự nhiên chút xíu, cậu ngó Vân Khâm rồi liếc qua thanh kiếm trong tay nàng, cứ như đang đấu tranh gì đó, bỗng qua một lúc cậu mới lên tiếng như đã hạ quyết tâm: “Ồ, thanh kiếm đó, tỷ cứ...”

“Kiếm của đệ trả lại cho đệ là đương nhiên.” Vân Khâm trả kiếm vào tay Phụng Tuyền.

Phụng Tuyền bê kiếm, mắt đứng trông hồi lâu mới nói: “Nhưng đây không phải là di vật của vị sư huynh tỷ thích sao?”

“Thứ sư huynh để lại cho tỷ còn nhiều lắm” Vân Khâm cười cười, xoa xoa đầu cậu: “Hơn nữa đây cũng là đồ cha đệ để lại cho đệ mà, nếu năm đó sư huynh đã đổi thanh kiếm này cho cha đệ thì lý nào tỷ lại đòi về được chứ.”

Nói rồi Vân Khâm bồi thêm: “Thanh kiếm này đã gãy nhiều năm nên dùng cũng không tiện lắm, nếu đệ không ngại phiền thì có thể theo tỷ tới Không Thiên phái một chuyến, để sư tỷ của tỷ sửa kiếm lại cho đệ.”

“Thiệt không?” Phụng Tuyền tròn tròn mắt, khi nghe tới ba chữ Không Thiên phái mắt nó bỗng vụt sáng, nói ngay: “Vậy đệ có thể... bái nhập Không Thiên phái không?”

Vân Khâm nghe thấy câu này thì nét mặt hơi giãn ra, gật đầu nói: “Nếu đệ muốn gia nhập Không Thiên phái thì dĩ nhiên là được.”

Đến đây Phụng Tuyền mới toét miệng cười tươi rói, trong khi Mạch Trì bên cạnh nghe vậy thì cất giọng chen vào: “Nếu đã không sao thì tới lượt ta đi đây.”

Vân Khâm và Phụng Tuyền đồng thời ngoảnh sang Mạch Trì, Mạch Trì khoanh tay dựa vào một tảng đá lớn nom khá là nhàn, nhưng Vân Khâm lại nói: “Mạch Trì công tử, ta còn một yêu cầu quá đáng, hy vọng huynh có thể theo ta đi gặp một người được không.”

Mạch Trì chau mày nhưng không từ chối ngay, qua hồi lâu mới gật đầu đáp: “Được.”

Vân Khâm gật đầu cảm ơn, Phụng Tuyền thì kéo kéo vạt áo nàng hỏi dồn: “Chúng ta phải gặp ai? Tiếp theo chúng ta sẽ đi đâu?”

“Tiếp theo...” Vân Khâm đang định trả lời thì chợt cảm thấy ánh sao trên đầu rơi chéch xuống, nàng kinh ngạc ra mặt, lúc ngẩng đầu lên thì thấy trên đầu tỏa rợp ánh sao, vô số ánh sao lấp lánh tô điểm trên bầu trời đêm cháy trôi xuống như thác đổ, mông lung mà mờ ảo, chiếu sáng con đường trước mặt như tiền cảnh.

Chỉ trong chốc lát Vân Khâm lại phát hiện ánh sao đó dường như đang di động, chúng tỏa sáng lấp lánh từ chỗ bọn Vân Khâm rồi di chuyển về một hướng trong màn đêm, càng lúc càng có nhiều ánh sao hội tụ về nơi đó, cứ như đang dẫn đường cho họ vậy.

Vân Khâm ngần ngừ tới nỗi không chớp mắt lấy một lần, nói: “Chúng ta theo nó đi.”

Ánh sao dẫn đường trong đêm khuya tĩnh lặng, Vân Khâm dẫn Phụng Tuyền và Mạch Trì đi theo ánh sao kia, chẳng biết sẽ đi về đâu.

Bạn đang đọc truyện *Vãn Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63

Edit: Yunchan

Ba người bám theo ánh sao, mãi tới khi ánh sao lặn tắt thì gặp được hai người ở cuối con đường.

Đó là một nam một nữ, hai người đứng bên dưới cây đại thụ, ánh sao mờ tối chiếu xuyên qua tầng cây khô hắt lên hai người, dát lên ánh bạc.

Vân Khâm bước tới người đang đứng dưới tàng cây trong ánh mắt khó hiểu của Phụng Tuyền và Mạch Trì, lên tiếng chào hỏi người nam trước tiên: “Mình chủ.”

Người nọ nhẹ gật đầu bước ra khỏi bóng tối của tàng cây, tướng mạo lập tức được ánh sao chiếu sáng, đó chính là cường giả đệ nhất Trung Nguyên, thống lĩnh tam môn thất phái và bát đại thế gia, minh chủ Thiên Cương Minh, Túc Thất.

Tầm mắt của Túc Thất lướt qua bọn Vân Khâm dừng lại trên đồng hoang tàn của vực sâu Thất Hải phía sau, qua hồi lâu mới thu hồi tầm mắt nói với Vân Khâm: “Ta nhận được thư của cô nên chạy tới đây, xem ra đã kết thúc rồi?”

“Phải, chuyện này lát nữa ta sẽ giải thích trên đường.” Vân Khâm gật đầu đáp, thủ thật thì chuyện xảy ra ở đây quá quái dị, tới Vân Khâm cũng không biết đốm sáng bạc mà họ phải bỏ núi phá trận mới cứu ra được ấy đại diện cho điều gì nữa.

Ngay lúc Túc Thất gật đầu định đáp lại thì Phụng Tuyên đằng sau rốt cuộc cũng hết nhịn nổi, bịt miệng trọn to mắt, nói với giọng không dám tin: “Đây là... Túc Thất mình chứ?!”

Vân Khâm thấy dáng vẻ kích động quá đáng của Phụng Tuyên thì cũng bật cười, quay đầu giới thiệu: “Minh chủ, hai vị này là Mạch Trì bạch y công tử và Phụng Tuyên con trai của Phụng Hào đệ tử Nam Môn.”

Nói rồi nàng lại ngoảnh sang giới thiệu tiếp: “Còn vị này chính là minh chủ Thiên Cương Minh Túc Thất.”

Giới thiệu xong nàng mới nhìn về phía cô gái mới bước ra khỏi bóng cây, vừa rồi còn đứng trong bóng cây nên không thể thấy rõ diện mạo, giờ đây Vân Khâm mới phát hiện cô bé này chỉ chừng mười tuổi đầu, xấp xỉ với Phụng Tuyên, gương mặt thanh tú nhòe nhoẹt nước mắt, chẳng biết đã khóc từ bao giờ.

Vân Khâm ngẩn ra, quay sang nhìn Túc Thất.

Túc Thất dường như cũng không ngờ cô bé sẽ khóc, y thấp giọng nói: “Tiểu cô nương này là ta gặp được trên đường, nghe đâu là đệ tử của phái Huyền Dương, tên là Lục Nhã, cô bé cứ nằng nặc đòi theo ta tới đây để tìm...”

Y còn chưa nói dứt câu thì tiểu cô nương tên Lục Nhã nọ đã nghẹn ngào nhìn ra sau lưng Vân Khâm, kêu to: “Phụng Tuyên!”

Nụ cười nở rộ trên môi như đã sáng tỏ, Vân Khâm quay đầu nhìn ra Phụng Tuyên sau lưng mình.

Dọc đường đi Phụng Tuyên luôn giữ ra cái tính trẻ con, lúc nào cũng khư khư cái dáng bộp chộp trẻ trâu, nhưng bây giờ vừa thấy tiểu cô nương Lục Nhã xuất hiện thì nét mặt cậu nhóc đã chùng xuống. Cậu cau mày ra chiều bất đắc dĩ rồi bước tới trước mặt Lục Nhã, cô bé chưa đợi Phụng Tuyên đứng vững đã mang theo gương mặt lấm lem nhào tới.

Phụng Tuyên ôm Lục Nhã vào lòng, vỗ nhẹ lên lưng cô bé: “Được rồi, được rồi, bao lớn rồi mà còn khóc thế này chứ.”

Lục Nhã gục mặt lên vai Phụng Tuyên, khóc càng tội nghiệp hơn: “Muội lo cho huynh mà.”

“Ta có gì mà lo, ta đâu phải đại tiểu thư được nâng niu từ bé như muội đâu.”

“Phụng Tuyên!”

Hai nhóc con vừa nói từ tể được vài câu thì đã bắt đầu đầu khẩu, Vân Khâm và Túc Thất đưa mắt nhìn nhau, sắc mặt của Túc Thất vẫn như thường, trong khi Vân Khâm thì phì cười, không ngờ Phụng Tuyên mới tí tuổi đầu mà đã có giai nhân làm bạn rồi.

Dĩ nhiên Phụng Tuyên cũng nhìn thấy ánh mắt trêu đùa của mấy người còn lại, cậu đành phải kéo áo Lục Nhã nói: “Muội đứng lên trước đi, đừng khóc vội có gì thì nói chính sự trước đã.”

Lục Nhã ậm ừ bằng cái giọng nhỏ xíu, dụi dụi hốc mắt đỏ hoe, quả nhiên đã dừng khóc, còn ngượng ngùng cúi thấp đầu đứng ở bên cạnh Phụng Tuyên.

Ngó nhóc con Phụng Tuyên mới đó còn nhảy loi choi như con khỉ bây giờ lại nghiêm chỉnh đứng ở bên cạnh Lục Nhã, ngay cả Mạch Trì cũng hết nhìn nói: “Còn nhỏ mà đã biết xót cô nương rồi, Phụng đại thiếu gia quả là cử thật.”

Mạch Trì với Phụng Tuyên cứ như bầm sinh đã khác khẩu, Phụng Tuyên vừa nghe thấy câu đâm chọc này thì lập tức khịt mũi giễu lại: “Còn tốt hơn người đã cao tuổi mà còn cô đơn! Người nói thử xem người có từng thích cô nương nào chưa? Có nắm cái tay nhỏ nào chưa? Có hôn cái miệng nhỏ nào chưa? Hự...”

“...”

Bốn phía im phăng phắc.

Phụng Tuyên hơi biến sắc, quay phát đầu nhìn mọi người như sực nghĩ tới điều gì.

Người cô đơn Mạch Trì trung ra bản mặt quái lạ, ánh mắt lơ đãng trượt sang bên cạnh, im thin thít.

Người cô đơn Túc Thất vẫn giữ nguyên bộ mặt lãnh đạm thương hiệu, sắc mặt không đến nỗi khó coi lắm.

Người cô đơn Vân Khâm thì nụ cười cứng đờ trên mặt, bất giác hồi tưởng lại quãng đời mấy mươi năm của mình.

Nàng đỡ hơn hai người còn lại một tí, nàng đã có người mình thích, tay cũng đã nắm rồi, cơ mà đó là kiểu dắt tay lúc đi đường thôi, còn chuyện hôn... chính xác là chưa từng có, nhưng bù lại nàng cũng từng cống sư huynh một đoạn đường rất dài rồi mà, không biết chuyện này có được tính không nhì.

Vân Khâm bỗng thấy hơi tiếc.

Phượng Tuyền nhìn ba người đột nhiên trầm xuống mà không nhận được phải ho nhẹ một tiếng, khuyên nhủ bằng giọng từng trải: “Chưa có thì cũng không sao cả, tương lai còn dài mà... ha ha...”

Mạch Trì lờm Phượng Tuyền một cái, Túc Thất thì cúi đầu sửa sang lại vạt áo như muốn lên đường trở về, còn Vân Khâm lại ngẩn ngơ.

Tương lai còn dài...

Nàng nhớ sau khi Mộ Sơ Lương qua đời, Túc Thất đã từng nói với nàng một câu tương tự như thế.

Chỉ cần nàng chịu chờ thì có lẽ một ngày nào đó sư huynh sẽ trở về.

Nhờ có câu nói ấy mà suốt năm mươi năm qua nàng cứ mãi nuôi hy vọng. Thân thể của Mộ Sơ Lương vẫn được giữ lại trong tòa tiểu lâu năm xưa, nhờ có Vân Khâm chăm sóc cẩn thận mà thân thể của sư huynh tuy đã lạnh băng và cũng mất đi nguồn sống từ lâu nhưng vẫn không hề thối rữa hay biến đổi, trông chẳng khác nào đang ngủ say như bao nhiêu năm qua, hết như một kỷ tích. Có lẽ một ngày nào đó hắn sẽ giống như cái ngày ở trên đảo Thập Châu, mở mắt ra dưới ánh ban mai, trở về bên cạnh mọi người cũng nên.

Sẽ có ngày đó thật sao? Nàng đã chờ năm mươi năm rồi, liệu nàng còn phải chờ thêm bao lâu nữa đây?

Vân Khâm rất ít khi hỏi mình vấn đề này, vì dù phải mất bao lâu thì nàng cũng sẽ chờ.

Lúc này Túc Thất rốt cuộc cũng lên tiếng cắt ngang mạch suy tư của Vân Khâm, y nghiêm mặt nói: “Chuyện xảy ra ở Thập Châu các người có biết không?”

“Chuyện gì?” Phượng Tuyền là người đầu tiên đưa ra thắc mắc.

Lục Nhã bên cạnh nhéo vào tay cậu một cái, thì thầm: “Nghe nói là thần môn mở ra, có vị thần nào đó đang đánh nhau với Lương Ung.”

“Cái gì?!” Phượng Tuyền lại buột miệng kêu lên lần nữa, chẳng qua lần này là vì kinh ngạc khó tin, cậu vội vàng quay mặt sang Túc Thất như để xác minh.

Vân Khâm và Mạch Trì nghe thấy chuyện này cũng thay đổi sắc mặt ngay lập tức, đồng thời nhìn về phía Túc Thất.

Túc Thất vẫn giữ nét mặt bình tĩnh, gật đầu nói: “Không sai, thần môn đúng là đã mở ra chỉ cách đây không lâu, ta không biết vị thần bước qua thần môn đó rốt cuộc là ai, nhưng nếu vị thần đó có thể uy hiếp Lương Ung thì thân phận nhất định bất phàm. Chẳng qua trong chuyện này có gì đó khá lạ...”

Nói đến đây thì y dừng lại, bỏ qua nó rồi quay lại vấn đề chính: “Nói tóm lại, hiện giờ có một vị thần đang ở Doanh Châu kiểm chế Lương Ung, quân của Thập Châu cử lên Trung Nguyên đều đã rút hết về đảo, đây là cơ hội hiếm có của Trung Nguyên.”

Vân Khâm lập tức hiểu ý của Túc Thất, năm mươi năm qua, dù Trung Nguyên và Thập Châu chưa phân thắng bại nhưng Trung Nguyên đã trả giá cao hơn Thập Châu rất nhiều. Hôm nay Lương Ung đang bị thần cầm chân, suy ra nếu Trung Nguyên muốn đối phó với Thập Châu thì bây giờ chính là thời cơ tốt nhất.

Thời cơ mà họ phải đợi tròn năm mươi năm mới có.

Nghĩ thông khoản này rồi Vân Khâm bèn gấp giọng nói: “Bây giờ triệu tập mọi người tấn công Thập Châu thì có vẻ quá gấp rút, các đại môn phái và thế gia khó mà tới ngay được, huống chi đại hội Huyền Thiên sắp mở...” Vân Khâm nói tới đây thì im bặt như chợt nghĩ tới một chuyện, tức tốc đổi giọng: “Huyền Thiên thì?”

“Không sai.”

Huyền Thiên thì, chính là đại hội tỷ thí bốn năm một lần do tam môn thất phái thuộc Trung Nguyên chính đạo tổ chức, nó là đại hội tỷ thí trọng đại nhất của cả Trung Nguyên, chuyên tuyển chọn nhân tài mới nổi trong từng môn phái, người tham gia đều là các đệ tử trẻ tuổi của mỗi môn phái, người chiến thắng trong số những đệ tử này có thể tới Cung Phong tháp trong Thiên Cung mình để tu hành võ học tuyệt diệu, mà đệ tử chiếm ngôi đầu còn có thể được minh chủ Thiên Cung Minh Túc Thất đứng đầu Trung Nguyên đích thân truyền thụ, một khi được nhận làm đệ tử thân truyền của minh chủ thì địa vị của người đó ở trong Trung Nguyên dĩ nhiên sẽ bước lên một đẳng cấp khác.

Quan trọng nhất là thắng bại trong Huyền Thiên thí sẽ quyết định thứ hạng và địa vị của tam môn thất phái ở Trung Nguyên, cho nên nó rất được cái đại môn phái coi trọng, một khi Huyền Thiên thí mở ra, mọi người sẽ bắt đầu chuẩn bị từ rất sớm, và dịp đại hội Huyền Thiên thí này cũng tập trung đầy đủ chương môn và cao thủ của các đại môn phái.

Mà chưa đầy nửa tháng nữa chính là ngày khai mạc Huyền Thiên thí.

Túc Thất muốn triệu tập các môn phái tấn công Thập Châu trong thời gian ngắn, thế thì lợi dụng đại hội Huyền Thiên thí chính là sự lựa chọn tốt nhất.

“Ngày Huyền Thiên thí kết thúc chính là lúc tấn công Thập Châu.” Túc Thất chấp tay sau lưng đưa ra quyết định, y không chọn ngày khai mạc Huyền Thiên thí để tấn công Thập Châu dĩ nhiên cũng có dự tính riêng: “Đại hội Huyền Thiên thí không thể bãi bỏ, hơn nữa ta cũng muốn lợi dụng thời gian tổ chức Huyền Thiên thí để lôi ra hết nội gián của Thập Châu còn trà trộn trong Trung Nguyên, chỉ khi tìm ra được bọn chúng thì cuộc chiến này chúng ta

mới không xảy ra biến cố.”

“Trước đó Huyền Thiên thí cũng chỉ là Huyền Thiên thí mà thôi.” Túc Thắt nói với Vân Khâm

Vân Khâm gật đầu hiểu ý Túc Thắt, nàng đăm chiêu giây lát rồi lên tiếng: “Minh chủ, vị Mạch Trì công tử này, ta đã đưa về cho minh chủ rồi đây.”

“Ừm.” Túc Thắt đáp.

Vân Khâm gật đầu rồi nói tiếp: “Ta còn có việc nên muốn về Không Thiên phái một chuyến trước khi Huyền Thiên thí khai mạc, có lẽ phải đi trước rồi.”

Túc Thắt lại gật đầu, còn Mạch Trì lúc này mới nhướn mày nói với Vân Khâm: “Cô nói muốn dẫn ta đi gặp một người, người đó chính là minh chủ của Thiên Cương Minh sao?”

“Phải.” Vân Khâm dời mắt nhìn sang Mạch Trì, cười áy náy: “Xin lỗi vì đã không nói rõ trước với công tử, minh chủ rất muốn gặp công tử, nhưng công tử không cần lo lắng, bọn ta không hề có ác ý đâu.”

Mạch Trì nhú mày như có gì đó bất mãn, nhưng không nói rõ mình bất mãn ở chỗ nào, y chỉ ừ khê coi như trả lời, Vân Khâm thấy y đồng ý rồi thì mới quay đầu lại, nói với hai nhóc con đang kề tai nhỏ to: “Phượng Tuyền, chúng ta phải về Không Thiên phái rồi, Lục Nhã cô nương, muội có muốn về chung với chúng ta không?”

Phượng Tuyền gật đầu lia lịa, Lục Nhã ở bên cũng đồng ý ngay tấp lự. Vân Khâm cười khê một tiếng rồi tạm biệt Mạch Trì và Túc Thắt lần nữa, sau đó mới gọi bạch long ra, mang hai nhóc con đang bùng bùng hưng phấn nằm bò lên đầu bạch long bay về Không Thiên phái.

Có bạch long giúp đỡ nên đi đường không tốn quá nhiều thời gian, sau khi về tới Không Thiên phái Vân Khâm bèn bàn giao hai tiểu quỷ này lại cho Hoa Tinh, đồng thời cũng trao Uẩn Hoa kiếm vào tay Hoa Tinh.

Hoa Tinh dĩ nhiên nhận ra Uẩn Hoa kiếm, thành ra khi nhìn thấy thanh kiếm đã mất tích lâu ngày lại xuất hiện ở đây Hoa Tinh cũng có hơi ngạc nhiên. Vân Khâm giải thích mọi chuyện qua đôi ba lời, chỉ không nhắc tới hai câu nói ấy của Mộ Sơ Lương, tới khi nói rõ hết mọi chuyện rồi Vân Khâm mới quay lưng đi, một mình tới tòa tiểu lâu quen thuộc ở đằng sau Không Thiên phái.

Lúc này đã gần vào xuân, gió tuyết đang yếu dần, chuông bạc treo ở góc tiểu lâu rung lên nhẹ nhẹ trong cơn gió mát mẻ, phát ra tiếng vang thanh thúy quen thuộc.

Người nằm bên trong tiểu lâu dĩ nhiên là Mộ Sơ Lương.

Hơn năm mươi năm qua, Vân Khâm thường xuyên rời Không Thiên phái bốn tẩu khắp nơi, mỗi lần đi xa đều rất lâu, cho nên dần dà nàng đã tạo thành một thói quen đó là mỗi lần đi xa về nàng sẽ lập tức tới thăm tòa tiểu lâu này.

Không thể nói rõ rốt cuộc thì nàng đang mong đợi điều gì, nhưng chỉ cần liếc qua thôi Vân Khâm cũng thấy an tâm rồi.

Hôm nay cũng như bao lần, khi Vân Khâm bước vào tiểu lâu thì người nọ vẫn còn nhắm mắt chìm trong giấc ngủ bình yên.

Nhưng giờ đã khác xưa rồi, vì mới đây thôi Vân Khâm đã nghe được một câu chuyện bị lạc mất từ năm mươi năm trước.

Trước đây nàng không biết và cũng không dám mơ tới, bây giờ đã biết thì mọi thứ đều khác hẳn.

Từ rất lâu rất lâu trước đây nàng đã biết mình thích Mộ Sơ Lương, nhưng tới tận bây giờ nàng mới biết, hóa ra Mộ Sơ Lương cũng thích mình.

Năm mươi năm đã qua, nàng đã sớm thoát ra khỏi nỗi bi thương năm xưa, lúc này nhìn vào cái người đang ngủ say trước mắt nàng chỉ cảm thấy mình có thể chiếm được tình cảm của hắn, có được một đoạn hồi ức để nhớ lại thì đã may mắn rồi.

“Sư huynh.” Vân Khâm giờ tay chạm nhẹ lên má của người đang nằm, dịu giọng nói: “Nhiều năm qua rồi.”

“Huynh mau tỉnh lại đi.”

Buông mắt nhìn vào gương mặt tỉnh táo hoàn toàn không khác gì so với trí nhớ, ánh mắt của Vân Khâm bỗng nhiên lóe lên, chẳng hiểu sao trong lòng lại lướt qua câu hỏi của Phượng Tuyền.

Trước giờ nàng chưa từng có hành động nào thân mật hơn với hắn hết, dù nàng đã sống lâu mấy chục năm nhưng còn không bằng cả một nhóc con chơi chơi mới tí tuổi đầu.

Nghĩ tới đây Vân Khâm bỗng cười ngặt, nàng đã qua cái tuổi trẻ dại từ lâu rồi, nhưng không ngờ còn để bụng lời Phượng Tuyền nói tới mức này nữa. Nàng đứng dậy nhìn Mộ Sơ Lương lần cuối rồi toan quay lưng rời khỏi đây, nhưng khi ánh mắt liếc qua gương mặt tái nhợt và rèm mi rậm như cánh quạt của người nọ nàng vẫn không cầm lòng được mà phải dừng bước.

Nàng thở ra một hơi dài thượt, rồi bước tới bên mép giường lần nữa, chậm rãi cúi người xuống.

“Dù sao thì huynh cũng thích muội rồi nhé.” Vân Khâm nhìn Mộ Sơ Lương một cách nghiêm túc, nhẹ giọng nói: “Muội cũng thích huynh nữa.”

Cho nên dù hôn lén lúc người ta ngủ cũng không được tính là quá đáng đâu nhỉ?

Nghĩ rồi Vân Khâm bèn cúi người xuống, đặt môi mình lên má của Mộ Sơ Lương.

*

Trong khi đó trên đảo Doanh Châu bên ngoài ngàn dặm.

Lương Ung đã uống cạn chung rượu của mình từ bao giờ, hiện đang đứng bên lan can của đài ngắm sao hóng gió, áo khoác của hắn tung bay phấp phật, về mặt lãnh đạm: “Túc Thất đã quay về Thiên Cương Minh, còn Vân Khâm quay về Không Thiên phái, chúng không lập tức triệu tập nhân thủ để gây chiến với Thập Châu, trong đây hẳn là có tính toán khác.”

Hắn nói tới đây thì ngoài đầu hỏi Mộ Sơ Lương hãy còn ngồi bên cạnh bàn: “Đừng chứ?”

Nhưng tới khi thấy rõ hành động của Mộ Sơ Lương thì Lương Ung bỗng như rụng mảy.

Mộ Sơ Lương đang ngồi lặng đi bên cạnh bàn, trước đó hắn còn đang nghiêm chỉnh nghe Lương Ung nói chuyện, nhưng không hiểu vì nguyên nhân gì mà lúc này hắn lại nâng tay lên chạm nhẹ vào má trái của mình, mắt mở lớn như sững sờ, điều đáng kinh ngạc hơn nữa là hắn còn đang cười khò.

Lương Ung không hiểu ra sao, vì bất kể là Mộ Sơ Lương mang thân phận nhân năm xưa hay Mộ Sơ Lương trong thân phận Tử Vi đại đế hiện tại, thì Lương Ung cũng chưa từng thấy hắn để lộ bản mặt này bao giờ.

Mộ Sơ Lương dường như cũng phát hiện ra biểu hiện này của mình có hơi không ổn, thế là hắn nhanh chóng cau mày, hạ tay xuống nói với Lương Ung bằng giọng nghiêm túc: “Đào chủ mời nói tiếp.”

Ho nhẹ một tiếng, Mộ Sơ Lương cứ như đang cố hết sức để kiềm chế cảm xúc của mình, nhưng sau khi dứt câu thì hắn vẫn không cảm lòng được xoa xoa gò má, tiếp tục cười khò.

Lương Ung nhìn Mộ Sơ Lương với vẻ mặt vô cảm, băng qua một lúc mới lạnh nhạt quay mặt đi.

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Edit: Yunchan

Vân Khâm đi ra khỏi tiểu lâu thì đụng ngay Phụng Tuyền đang đứng ở bãi đất trống bên ngoài, ngược cặp mắt neho neho trong tuyết như đang nghiên cứu chuồng treo trên góc mái hiên.

Khi nghe tiếng Vân Khâm bước ra khỏi cửa cậu liền thu mắt về nhìn về hướng Vân Khâm.

Vân Khâm đứng tại chỗ, khép cánh cửa sau lưng lại rồi im lặng nhìn cậu.

Phụng Tuyền dăm chiêu chốc lát, nhưng không nói ra ngay ý đồ của mình mà chỉ ân cần hỏi thăm: “Trong tiểu lâu đó có cái gì thế?”

Vân Khâm không định trả lời câu hỏi này vì nó rất rắc rối rườm rà. Thành ra nàng chỉ nhìn Phụng Tuyền như cười như không, chờ cậu nói tiếp.

Khi thấy quả thật không còn chủ đề nào để nói nữa, Phụng Tuyền rút cuộc cũng ho khẽ một tiếng, rồi bất ngờ quỳ thụp xuống trước mặt Vân Khâm mặc kệ tuyết lạnh phủ đầy trên đất, cậu thò ra một hơi nặng nề rồi dập đầu nói: “Vân... Vân Khâm tỷ tỷ, cầu mong tỷ hãy thu đệ làm đồ đệ!”

Vân Khâm trầm mặc nhìn cậu, thiếu niên trước mặt ăn mặc phong phanh, tấm lưng gầy gò còn run lên khe khẽ cho thấy sự căng thẳng của cậu.

Bầu không khí yên tĩnh bao trùm cả tuyết địa, Phụng Tuyền vùi đầu trên tuyết hồi lâu mà không thấy ai đáp lại, đành phải ngẩng đầu lên.

Nhưng không ngờ mới ngẩng đầu dậy thì người đã ở ngay trước mắt.

Vân Khâm khom lưng đỡ thiếu niên dậy, cười chịu thua với cậu: “Đã bảo là muốn báỉ sư mà còn gọi sư phụ kiểu đó sao?”

Phụng Tuyền nghệt ra, ngập ngừng dọ lời: “... Sư phụ?”

Vân Khâm cười khẽ gật đầu.

Năm xưa Vân Khâm bái nhập Không Thiên phái là vì nàng nhận được Uẩn Hoa kiếm của Mộ Sơ Lương, bây giờ thời gian đã qua khá lâu, Uẩn Hoa kiếm qua bao phen trấn trở lại lưu lạc vào tay Phụng Tuyền, có khi đó là một loại duyên phận cũng nên, do đó dù Phụng Tuyền không nói thì Vân Khâm cũng định nhận Phụng Tuyền vào Không Thiên phái rồi.

Dĩ nhiên Phụng Tuyền không hiểu được về mặt vui mừng của Vân Khâm có ý nghĩa gì, cậu chỉ nhanh nhẩu bỏ dậy từ trong tuyết rồi kéo tay Vân Khâm gọi mấy tiếng sư phụ liền, Vân Khâm còn tốt tính đáp lại từng tiếng một, sau đó dẫn Phụng Tuyền tới Lăng Quang Tông, vừa đi vừa hỏi: “Tại sao muốn bái ta làm thầy?”

“Đồ nhi muốn trở nên mạnh mẽ.” Phụng Tuyền đáp dứt khoát.

Về mặt Phụng Tuyền hiền hòa, chợt nhớ lại bản thân mình nhiều năm trước đây.

Phụng Tuyền chỉ là một thiếu niên mới lớn, tuy dọc đường đi cậu luôn hoạt bát hiếu động, không quá ưu sầu, nhưng sự thật thì cậu vẫn là một đứa trẻ vừa mất cha. Thiên niên này có thể chôn sâu nỗi đau trong lòng để người khác không phải lo lắng, nhưng cậu không hề quên.

Quả nhiên, khi Vân Khâm nghĩ tới điều này Phụng Tuyền đã lên tiếng: “Đồ nhi muốn báo thù.”

Vân Khâm đáp lại một tiếng thật khẽ.

Phụng Tuyền chưa nói xong đã dừng chân lại, đỏ mặt nhỏ giọng bồi thêm: “Đồ nhi còn muốn bảo vệ Tiểu Nhã.”

Vân Khâm cũng dừng chân lại theo, ngoảnh mặt nhìn sang Phụng Tuyền như đang ngẫm nghĩ điều gì, trên môi thoáng qua một nụ cười.

Nàng nói: “Cơ sở của con rất kém, nhất định là lúc nhỏ tu luyện không chăm.”

Phụng Tuyền bối rối há miệng, lúc này mới khai nhận: “Đúng là hồi nhỏ đồ nhi rất ham chơi.”

“Nhưng căn cơ của Lục Nhã rất tốt, con bé còn nhỏ mà đã tới cảnh giới Thanh Viêm rồi.” Vân Khâm nói thẳng vào sự thật: “Công lực của con còn không bằng con bé.”

Phụng Tuyền càng khó chịu hơn, sắc mặt thay đổi mấy bận mới lí nhí nói: “Nhưng lần nào muội ấy gặp nguy hiểm cũng vo tròn lại run cầm cập hết như thỏ ấy, tới kiếm cũng không cầm nổi, chỉ biết rúc sau lưng đồ nhi thôi.”

Vân Khâm nghe Phụng Tuyền nói vậy thì bật cười, nàng hỏi lại: “Con muốn bảo vệ Lục Nhã thật sao?”

“Nếu không có đồ nhi lo thì không chừng chưa đầy mấy ngày muội ấy đã chết đói hay bị hù chết ở ngoài đường mất rồi.” Phụng Tuyền cau mày, chê bai ra mặt.

Vân Khâm biết sự thật không như Phụng Tuyền nói, vì trước đây nàng cũng từng đứng ở sau lưng Mộ Sơ Lương, nhưng sau khi người đó ra đi thì nàng vẫn có thể sống tốt, thậm chí còn trở thành người đủ sức để che gió che mưa cho người khác.

Nhưng nói thật nàng rất hâm mộ Lục Nhã.

“Vậy lần này con nhất định phải tu luyện thật chăm vào, bảo vệ cho cô bé thật tốt.” Vân Khâm nói.

“Đương nhiên rồi ạ.” Phụng Tuyền cau mày, lúc này hai người đã đi băng qua đình viện rợp bóng hàn mai vào tới Lăng Quang Tông. Phụng Tuyền suy nghĩ chốc lát rồi lại nhỏ giọng hỏi Vân Khâm: “Sư phụ, đồ nhi có thể đi tham gia Huyền Thiên thí được không?”

Vân Khâm đã đoán trước Phụng Tuyền sẽ nói thế nên không lấy gì làm kinh ngạc. Đối với đệ tử trẻ tuổi của các môn phái thì tham dự Huyền Thiên thí, có được cơ hội tới Cung Phong tháp để đọc những bí tịch quý giá là một trong những cách nhanh nhất để trở thành cường giả trong thời gian ngắn, Phụng Tuyền ôm ấp mục tiêu này cũng không phải là khó hiểu.

Thế nên khi nghe thấy câu hỏi của Phụng Tuyền, Vân Khâm cũng đáp rất nhanh: “Bây giờ cách ngày khai mạc Huyền Thiên thí chỉ còn nửa tháng thôi, căn cơ của con chưa đủ, có khi còn không đánh lại đệ tử bốn môn của chúng ta, nói chi tới đấu với cao thủ của những môn phái khác, như vậy con cũng tính đi sao?”

Phụng Tuyền nhướng mày, vô cùng nghiêm túc: “Không thử thì sao biết được, hơn nữa sư phụ của đồ nhi chính là Vân Khâm, chỉ nhiều đó thôi đồ nhi đã lợi hại hơn họ nhiều rồi.”

Vân Khâm phì cười: “Không có liên quan gì tới sư phụ đâu nhé, nhưng nếu con muốn thử thì ta sẽ giúp con.”

Ánh mắt Phụng Tuyền bừng sáng, gật đầu tới tấp.

*

Suốt nửa tháng sau đó Phụng Tuyền bắt đầu theo Vân Khâm tu hành. Ngày Huyền Thiên thí khai mạc đã sắp gần kề, Phụng Tuyền muốn tham gia tỷ thí nên Vân Khâm không thể cho cậu thông thả mà đi, thành ra nửa tháng tu hành này có thể nói là vô cùng gian khổ đối với Phụng Tuyền. Mỗi ngày tu

luyện Phụng Tuyền gần như phải bỏ luôn nửa cái mạng. Lục Nhã thường hay đứng bên nhìn mà cũng phải rung rung nước mắt vì nóng ruột, nhưng trái lại Phụng Tuyền thì không biến sắc, bất kể hạng mục tu luyện nào cũng căn cứ chịu đựng, chưa bao giờ kêu than.

Một mài tu luyện như thế hồi lâu, khi sắp tới kỳ hạn nửa tháng thì Không Thiên phái rút cuộc cũng cử hành trận tỷ thí trong nội bộ môn phái, để chọn ra đệ tử có tu vi mạnh nhất hiện tại trước khi tham dự Huyền Thiên thí.

Vào ngày tỷ thí, kết quả chung cuộc lại nằm ngoài dự đoán của mọi người, chẳng ai ngờ được rằng người thắng trong cuộc tỷ thí này lại là người mới nhập môn nửa tháng, có thiên tư cực cao nhưng căn cơ bình thường, đệ tử Lăng Quang Tông Phụng Tuyền.

Biểu hiện của Phụng Tuyền rất tốt, thậm chí còn vượt ngoài dự liệu của Vân Khâm, cậu biết căn cơ của mình kém cỏi thế nên khi trận quần chiến khai cuộc đã dùng kế mượn lực trả lực, hầu như không tiêu hao quá nhiều linh lực, sau đó vào trận đấu tay đôi, cậu cũng lợi dụng kiếm pháp mà mình học được từ Vân Khâm mấy ngày qua phối hợp với Uẩn Hoa kiếm đã được tu sửa để đánh bất ngờ, khiến đối phương trở tay không kịp, cuối cùng giành được chiến thắng.

Ngay khi Phụng Tuyền bước xuống đài tỷ thí thì Lục Nhã cũng phấn khích bỏ nhào tới, Phụng Tuyền mang theo Lục Nhã treo lưng lửng trên người nhìn về phía Vân Khâm mà toét miệng cười, trông khá là đắc ý.

Lần này cậu thắng được là nhờ đầu cơ trục lợi, nhưng quyết định thắng bại vốn là có vô số nguyên nhân kia mà.

Vân Khâm mỉm cười, tới khi Phụng Tuyền bước tới trước mặt thì mới thấp giọng nói: “Không Thiên phái mới chiêu mộ đệ tử vào ba năm trước, căn cơ của mọi người cũng không tính là quá thâm hậu, lần này con tham gia Huyền Thiên thí cần phải cẩn thận hơn mới được.”

“Đĩ nhiên rồi ạ.” Phụng Tuyền nghe Vân Khâm thuyết pháp xong thì lại toét miệng cười.

Thế là, thí sinh tham dự Huyền Thiên thí lần này của Không Thiên phái nhờ đó đã quyết định xong.

Kỳ hạn nửa tháng đã tới, Huyền Thiên thí sắp bắt đầu, sau khi mọi người Không Thiên phái chuẩn bị đâu vào đấy thì chương môn Mai Nhiễm Y cũng dẫn đầu mọi người tới Tứ Phụng thành, nơi cử hành đại hội Huyền Thiên thí lần này.

*

Huyền Thiên thí là do Thiên Cương Minh tổ chức, những lần đại hội trước đây đều được cử hành tại Thiên Cương Minh, song lần này địa điểm mà minh chủ Túc Thất lựa chọn không phải Thiên Cương Minh mà là Tứ Phụng thành.

Tứ Phụng thành không thuộc về tam môn thất phái, cũng không nằm trong bát đại thế gia, nó không phải là thế lực của Trung Nguyên chính đạo hay bất kỳ một phe nào, truyền thuyết về nó xuất hiện từ rất xa xưa, hơn sáu mươi năm trước chẳng ai biết nó tọa lạc ở phương nào, mọi người chỉ biết người trong Tứ Phụng thành có thực lực cao cường và y thuật uyên thâm, tiếc thay người từng tiếp xúc với họ lại rất ít.

Rồi mãi tới sáu mươi năm trước, cửa vào Tứ Phụng thành mới mở ra, còn đánh một trận kinh thiên động địa với Vô Ưu Cốc và Quỷ môn. Từ đó về sau, Tứ Phụng thành đã chính thức đặt chân vào Trung Nguyên.

Sau đó Thập Châu xuất hiện, Trung Nguyên nghiêng ngả bấp bênh, mà Tứ Phụng thành đã nhờ vào thực lực hùng mạnh của mình để đứng sừng sững bất động trong cơn sóng gió này, trở thành hậu thuẫn mạnh nhất của cả Trung Nguyên.

Thành chủ của Tứ Phụng thành tên là Thu Đường, tu vi cao cường, gần như là ngang ngửa với minh chủ Túc Thất. Vị thế của y cũng đức cao vọng trọng hệt như Túc Thất vậy, ngặt là tính tình của người này khá là quái đản, vui buồn thất thường, cho nên không có mấy ai muốn qua lại với y cả.

Có điều Vân Khâm còn nhớ, rất lâu trước đây Mộ Sơ Lương đã từng nói với nàng chuyện về thành chủ Tứ Phụng thành trên lưng bạch long.

Hắn nói Thu Đường là một người rất thú vị.

Vân Khâm không biết kiểu đánh giá đó có ý nghĩa gì, nhưng nàng vẫn nhớ câu sau đó của Mộ Sơ Lương là “Không có việc gì thì đừng đi tìm hắn là tốt nhất”, do đó hơn năm mươi năm qua Vân Khâm chưa hề đi tìm người này lần nào cả.

Sự tồn tại của Tứ Phụng thành chẳng khác nào tiên cảnh ở chốn nhân gian, lầu các thùy tạ, đình viện hoa cỏ, chính thể đẹp tới khó tả. Rõ ràng xuân vẫn chưa về nhưng nơi đây đã có không khí của mùa hè, nếu đem ra so với núi Không Thiên quanh năm tuyết phủ thì dĩ nhiên là đẹp hơn rất nhiều.

Người của Không Thiên phái tới đây không hề ít, ngoài trưởng lão Mai Sương Mộng ở lại trấn thủ môn phái ra thì chương môn và tứ đại tông chủ đều góp mặt đông đủ. Tiếc thay dù đội hình xôm tụ là thế nhưng đệ tử tham dự trận tỷ thí cũng chỉ có mỗi Phụng Tuyền, và một Lục Nhã đi theo, sau khi các sư huynh đệ đồng môn đều đi cả thì chỉ còn lại một mình Phụng Tuyền đứng sau lưng nhóm tông chủ, nhìn vào cũng có hơi cô đơn chiếc bóng.

Huyền Thiên thí vào hôm sau mới chính thức bắt đầu, thế nên mọi người đều chia ra đi dạo trong Tứ Phụng thành. Vào thời gian này nơi đây vô cùng tấp nập, người của tam môn thất phái và bát đại thế gia đều đã tới đông đủ, hơn phân nửa cao thủ của Trung Nguyên cũng tề tụ về đây để chờ tới ngày khai mạc đại hội vào hôm sau.

Những người khác đều đã tản đi cả, còn Mai Nhiễm Y thì đã về phòng mình từ sớm vì không thích ồn ào, chỉ còn Vân Khâm là đứng đợi tại chỗ hồi lâu, cuối cùng cũng chờ được minh chủ Túc Thất xuất hiện.

Túc Thất đi ra từ hậu viện của Tứ Phương thành, lúc đi ra bên cạnh y còn có một người nữa.

Người nọ cũng không thể nhìn ra tuổi tác như Túc Thất, y sở hữu một đôi mắt đào hoa, trên gương mặt anh tuấn còn nở nụ cười như gió xuân ấm áp, toát ra phong thái thành thoi nhân nhã trái ngược hẳn với vẻ tất bật của các đại môn phái ở đây.

Vân Khâm chưa từng gặp người này bao giờ nhưng nàng cũng đoán ra lai lịch của y rất nhanh, bèn bước vội lên chào hỏi: “Minh chủ, Thu thành chủ.”

Túc Thất đã đợi Vân Khâm lâu rồi, bây giờ thấy người đã tới thì cũng nhẹ gật đầu, mà người đứng bên cạnh y dĩ nhiên không ai khác ngoài thành chủ Tứ Phương thành, Thu Đường.

Thu Đường nhìn chằm chằm vào Vân Khâm đột nhiên xuất hiện, nụ cười chợt tắt, yên lặng hồi lâu mới lẩm bẩm một cái tên: “Tiểu Mộ?”

Vân Khâm thờ ơ, ngược mắt lên đối diện với Thu Đường.

“Đây là Vân Khâm, tông chủ Lăng Quang tông Không Thiên phái, sư muội của Tiểu Mộ.” Túc Thất lên tiếng đúng lúc.

Thu Đường nghe vậy bèn liếc qua Túc Thất, không biết lời ở đâu ra một chiếc quạt xếp, mở phật ra phe phẩy trước ngực. Một lát sau y mới lấy lại nụ cười, quay sang gật đầu với Vân Khâm: “Vân Khâm cô nương.”

Vân Khâm còn chưa kịp nói gì thì Thu Đường đã đệm thêm: “Cô nương rất giống Tiểu Mộ.”

Vân Khâm lập tức im bặt, lòng sinh ra cảm giác quái dị. Những năm gần đây nàng luôn đi theo con đường mà Mộ Sơ Lương từng đi, nhưng đây là lần đầu nàng nghe có người nói mình giống với Mộ Sơ Lương.

Lẽ nào nàng nhìn giống sư huynh thật à?

Trong lúc Vân Khâm yên lặng thì Túc Thất đã chen vào chấm dứt chủ đề này: “Ta có vài việc muốn nói, hai người hãy đi theo ta.”

Vân Khâm và Thu Đường dần lại tâm tư của mình, cất bước theo Túc Thất vào trong nội điện.

*

Doanh Châu.

Hôm nay sóng gió trên biển đã lắng, trời trong quang đãng, vạn dặm không mây.

Mộ Sơ Lương đứng trên một góc của đài ngắm sao nhìn đại dương mênh mông vô tận với vẻ nhàm chán, mặt biển phản chiếu ánh nắng ấm áp, xô ra từng gợn sóng lăn tăn lấp lánh. Lương Ung đã sai người đem thêm một bầu rượu lên nhưng không uống, hắn chỉ đặt nó lên bàn rồi đứng dậy bước tới bên cạnh Mộ Sơ Lương.

Hai người đứng sóng vai, Lương Ung cất giọng bình thản: “Trung Nguyên muốn mượn đại hội Huyền Thiên thí lần này để triệu tập nhân thủ tấn công Thập Châu, đúng chứ?” Hắn không đợi Mộ Sơ Lương trả lời mà cứ nói tiếp: “Hoặc nhờ đại hội này để tìm ra thể lực của Thập Châu còn ẩn nấp trong Trung Nguyên chính đạo.”

“Hiện tại ta bị người cầm chân, đây là cơ hội tốt nhất mà chúng có, chúng nhất định sẽ không bỏ qua đâu.” Tầm mắt của Lương Ung dừng ở một nơi nào đó xa xăm, khoanh tay nói: “Đáng tiếc.”

Đáng tiếc điều gì thì hắn không nói, chỉ dùng hai chữ để định thế cục.

Thập Châu đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ, Lương Ung không hề lo lắng về trận đánh lần này chút nào.

Mộ Sơ Lương quay đầu lại, cười hỏi: “Hửm?”

Lương Ung không đáp, hắn sực nhận ra Mộ Sơ Lương dường như đã thả hồn về tận đâu, hoàn toàn không nghe thấy một chữ nào của hắn.

Mộ Sơ Lương mỉm cười thần bí, không nối tiếp đề tài của Lương Ung mà chỉ nói: “Kế hoạch của Trung Nguyên, ta không biết, đảo chủ đừng quên chúng ta chỉ đứng ngoài xem trò hay mà thôi.”

Nói rồi hắn toan bước về bên bàn, nhưng động tác hắn khựng lại cứ như chợt cảm giác được điều gì, sau đó ngoảnh đầu nhìn về một hướng khác trên biển.

Và Lương Ung cũng thế.

Bầu trời ở hướng đó âm thầm tối tăm, mây đen vần vũ, như thể sắp đổ mưa, giữa tầng mây còn xẹt qua ánh chớp xé đôi bầu trời.

“Biến số tới rồi.” Mộ Sơ Lương nhìn về hướng đó, lẩm bẩm.

Thần sắc của Lương Ung thay đổi một cách hiếm có, hắn cau mày nói: “Sau khi Thần môn mở ra thì Ma môn cũng mở, xem ra nhân giới phải thay đổi

thật rồi.”

Mộ Sơ Lương không có ý kiến với câu này, chỉ hỏi với về hứng thú: “Ngài đoán xem, người đi ra từ Ma môn thuộc thể lực nào?”

Trận đại chiến Thần Ma vào hai ngàn năm trước mang tới cho nhân giới tai họa không tài nào bù đắp, từ đó về sau, cánh cửa bước vào hai giới Thần Ma cũng đóng kín, Thần Ma không còn xuất hiện ở nhân giới nữa. Mà hôm nay, cửa của Thần giới và Ma giới lần lượt mở ra, chẳng ai có thể chắn chắc nó đại diện cho thứ gì và sẽ mang tới điều gì cho nhân giới.

*

Và lúc đó.

Ở nơi mà tầm mắt của Mộ Sơ Lương và Lương Ung có thể đạt tới.

Trong vùng hoang mạc cách Doanh Châu rất xa, bên dưới mặt đất bị cát vàng vùi lấp, cánh cửa của Ma giới đã mở ra một cách im lìm, hai bóng người bước ra từ đó.

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65

Edit: Yunchan

Vào ngày thứ hai nhóm Vân Khâm tới Tứ Phương thành, đại hội Huyền Thiên thí đã bắt đầu.

Vì nghênh đón thịnh hội bốn năm một lần nên toàn bộ Trung Nguyên chính đạo đều tề tựu về đây, hào kiệt tứ phương cùng thi triển kỳ hùng, tam môn thất phái, bát đại thể gia, chương môn các phái ngồi trên đài cao, đệ tử môn phái phân ra đứng ở sau lưng, ai nấy đều đổ dồn ánh mắt vào các đệ tử trẻ tuổi đang đào dạt hăng hái bên dưới sân.

Thân là người đứng đầu chính đạo, minh chủ Thiên Cương Minh Túc Thất bước lên để phát biểu vài câu ngắn gọn, bài diễn văn của y dường như chẳng có gì mới mẻ so với những năm trước, nhưng trước khi rời khỏi đài Túc Thất lại nhìn thoáng qua đám đông bên dưới.

Cái nhìn này không biết nhắm tới ai, nhưng cũng đủ khiến cho những người vốn để tâm phải cảnh giác.

Sau khi minh chủ Thiên Cương Minh dứt lời, Huyền Thiên thí cũng chính thức bắt đầu.

Cuộc tỷ thí này cũng tương tự như trận đấu nội bộ ở Không Thiên phái, đầu tiên là quần chiến, tất cả đệ tử của các phái tiến vào sân hỗn chiến, mười lăm người cuối cùng còn đứng ở trên đài có thể tiến vào trận tiếp theo.

Lúc này Vân Khâm đang đứng sau lưng chương môn Mai Nhiễm Y trên đài cao, Không Thiên phái lần này chỉ có một mình Phụng Tuyền tham gia tỷ thí, do đó ánh mắt của nàng cũng chỉ dừng lại ở mỗi Phụng Tuyền. Khi trận tỷ thí bắt đầu, phương thức mà Phụng Tuyền dùng cũng như trong trận đấu ở Không Thiên phái là mượn lực trả lực, vì cậu là người biết rõ ưu khuyết điểm của mình hơn bất kỳ ai, động tác ra đòn của cậu linh hoạt, chẳng mấy chốc đã mượn sức của đối thủ hạ gục được mấy đối thủ quần lấy mình.

Còn bên kia, Lục Nhã luôn lơ đãng bám theo Phụng Tuyền cũng đang ở trong sân tỷ thí, cô bé như có ý tới gần Phụng Tuyền, vũ khí của Phụng Tuyền là kiếm còn cô bé là phù, tu vi của cô bé quả thật cao hơn Phụng Tuyền không ít, nhiều lần có kẻ muốn tiếp cận Phụng Tuyền đều bị cô bé dùng bùa chú khóa trụ, hết đường cựa quậy, còn Phụng Tuyền ở đầu này cứ như không hề hay biết, chỉ đánh nhau hăng say với đối thủ, không hề nhìn thấy Lục Nhã đang chặn hậu cho mình.

Vân Khâm nhìn hai cô cậu đang trở hết tài năng trên đấu trường mà thấy khá là thú vị, chứ không quá lo lắng. Theo nàng thấy, Phụng Tuyền vượt qua trận hỗn chiến này là chuyện trong tầm tay.

Điều nàng phải lo bây giờ là trận tỷ thí sau đó. Trận tiếp theo không phải là chiến đấu bình thường, mà để cho mười lăm đệ tử chiến thắng tiến vào đại trận, mỗi đệ tử phải đánh bại một người thủ trận, đồng thời đoạt được lệnh bài trong tay họ mới được tính là thắng. Trận này có tổng cộng bốn người thủ trận, thế nên số đệ tử có thể giành được lệnh bài để tham gia trận chiến cuối cùng chỉ có bốn người mà thôi. Còn đại trận ấy là trận pháp cổ xưa được lưu truyền từ thượng cổ, một khi đệ tử các phái vào trận thì người ngoài sẽ khó lòng nhúng tay vào, sống hay chết sau khi nhập trận chỉ còn nhờ vào vận may của bản thân.

Thứ Vân Khâm lo đây không phải thắng bại mà là an nguy của Phụng Tuyền, vì theo nàng thấy, nếu có người muốn động thủ với những đệ tử tham gia tỷ thí thì trận thứ hai này chính là thời cơ tốt nhất.

Trong lúc suy tư, tâm thần Vân Khâm khẽ dao động, đột nhiên cảm giác có ánh mắt nào đó đang chĩa vào mình.

Óc lóe sáng, nàng lập tức quay đầu lại theo cảm giác.

Lột vào mắt nàng là mình chủ Túc Thất và thành chủ Tứ Phương Thành Thu Đường đang đứng cách đây không xa, bên cạnh hai người họ còn có một nam một nữ, tướng mạo của hai người này đều rất đẹp, tầm mắt của họ cũng dừng trên người nàng như có ý gì đó.

Vân Khâm nhìn hai người họ với vẻ khó hiểu, từ trên người họ phát ra một cảm giác mà Vân Khâm rất quen thuộc.

Đó là cảm giác khi nàng đối mặt với Lương Ung trong điện Thái Huyền ở Doanh Châu năm xưa, là áp lực phát ra từ kẻ mạnh. Họ che giấu thực lực của mình rất tốt, nếu không nhờ đối mặt trực diện thì Vân Khâm hoàn toàn không thể nhận ra sự tồn tại của họ. Nhưng một khi đã chú ý thì họ sẽ khiến người ta không thể nào coi thường.

Hai người này rất mạnh, thậm chí là tương đương với Lương Ung. Vân Khâm không khỏi ngơ ngẩn, hai người mạnh tới mức này rốt cuộc là từ đâu tới, tại sao lại xuất hiện ở đây?

Vân Khâm nghĩ tới đây thì nhìn sang Túc Thất, nhưng vào lúc này người nam nhân trong hai người ấy đột nhiên mỉm cười thần bí với nàng. Nụ cười đó rất thân thiện, thậm chí còn mang theo ý trêu đùa mà chỉ bằng hữu mới có, điều này khiến lòng Vân Khâm càng nghi hoặc hơn, tiếc là trận tỷ thí trên đài đã kết thúc rồi, Túc Thất và Thu Đường trò chuyện với hai người họ xong thì quay lưng rời khỏi đó.

Trận đầu đã chấm dứt, Vân Khâm cũng mang theo một bụng tâm sự quay đầu lại. Phụng Tuyền quả nhiên đã thắng trận đầu, mà Lục Nhã cũng giành được quyền tiến vào vòng sau, hai nhóc con vừa xuống đài đã chạy ào về hướng Vân Khâm, nụ cười nở rộ trên mặt, thế là Vân Khâm đành tạm vứt chuyện hai người họ sang bên, quay qua nói chuyện với Phụng Tuyền và Lục Nhã.

*

Doanh Châu, đài ngắm sao.

Mộ Sơ Lương đã ngồi trên lan can tới ừ ề chán chê, hần ngoái sang nhìn Lương Ung vẫn đang đứng đàng hoàng từ tế mà nói với giọng hoài niệm: “Nhiều năm qua rồi mà Huyền Thiên thí vẫn chẳng thay đổi gì cả.”

“Chỉ là tập quán mà thôi.” Lương Ung đáp bằng giọng một tiếng rồi nói tiếp: “Trận đầu đã kết thúc nhưng Trung Nguyên vẫn chưa có động tĩnh gì.”

Mộ Sơ Lương mỉm cười: “Thập Châu cũng thế.”

Lương Ung không đáp, thế nên Mộ Sơ Lương bèn nói tiếp: “Biển số tới từ Ma môn dường như đã đến Tứ Phương thành rồi, nếu ta đoán không sai thì hai người đó là bạn của ta. Nếu hai người đó là bằng hữu của ta thật thì e là vấn đề này sẽ nghiêng về phía Trung Nguyên.”

Nói đoạn hần ngừng lại giây lát, khi lên tiếng lần nữa giọng điệu có vẻ rất bình thản: “Chắc đảo chủ đã sớm có dự định rồi nhỉ.”

Đúng như Mộ Sơ Lương nói, Lương Ung nhìn chẳng nôn nóng chút nào, cho dù biển số kia tới đúng lúc này thì hần vẫn không để lộ vẻ lo âu: “Thập Châu chưa bao giờ lo lắng về nó.”

Mộ Sơ Lương chỉ cười chứ không đáp, ngoảnh đầu nhìn nắng chiều dần buông trên mặt biển.

*

Ba ngày sau, trận tỷ thí thứ hai của Huyền Thiên thí bắt đầu.

Trận này diễn ra ở hậu sơn của Tứ Phương thành, ở đó đã bày sẵn trận pháp, tất cả mọi người đứng bên ngoài trận nhìn mười lăm đệ tử lần lượt được Túc Thất đưa vào trận.

Trận pháp này gọi là Hồng Hoang trận, chính là đại trận mà thần bày ra để đối phó với nhân giới vào nhiều năm trước, trong đại trận lại có thêm nhiều tiểu trận, bên trong nguy hiểm trùng trùng, mà các đệ tử tiến vào Hồng Hoang trận đều mang theo một lá bùa, nếu gặp nguy hiểm thì chỉ cần khởi động nó để trở lại bên ngoài trận, có điều một khi lá bùa này được sử dụng thì cũng đồng nghĩa với đệ tử đó đã mất tư cách đấu tiếp.

Vân Khâm đứng ở ngoài trận nhìn các đệ tử trước mặt đều đã được đưa vào trận, nàng quay đầu nói với Phụng Tuyền và Lục Nhã bên cạnh: “Nếu gặp nguy hiểm thì cứ dùng tới bùa, bất kể thế nào cũng không được cậy mạnh.”

Phụng Tuyền thuận miệng đồng ý, trong khi Lục Nhã thì gật đầu liên tục trông hết sức nghiêm túc. Vân Khâm biết tính của Phụng Tuyền, nếu gặp nguy hiểm thật thì cũng chưa chắc cậu chịu dùng tới lá bùa đó, cho nên nàng đành phải dặn dò Lục Nhã: “Tiểu Nhã, Phụng Tuyền giao cho con lo đó.”

Lục Nhã nghe thấy câu này thì mắt sáng bừng lên, tiếp tục gật đầu lia lịa, còn sắc mặt Phụng Tuyền thì khó coi thấy rõ, vội vàng kéo Lục Nhã đi một nước.

Hai đứa đi tới bên cạnh Túc Thất, Túc Thất liếc qua Vân Khâm đứng cách đó không xa một cái rồi khởi động trận pháp, đưa hai nhóc con vào trong Hồng Hoang trận. Vân Khâm nhìn theo hướng họ đi khuất, sau đó đảo mắt nhìn quanh, lúc này mới phát hiện thành chủ Tứ Phương thành không có ở đây, mà hai cao nhân đi bên cạnh Thu Đường và Túc Thất hôm ấy cũng không thấy bóng dáng đâu.

Tất cả đệ tử đã vào trận, những người đứng ngoài không thể nhìn thấy tình hình bên trong, người của các đại môn phái cũng không có ai đi khỏi, chỉ trầm mặc chờ đợi bên ngoài trận.

Nơi này của Tứ Phương thành là một sơn cốc rộng lớn, Hồng Hoàng trận được bố trí ở bên trong sơn cốc này, đằng sau nó là một con sông rộng, hiện tại mọi người đều đang ở bên đầu kia của con sông, nếu muốn rời khỏi sơn cốc về lại thành thì chỉ có một cách duy nhất là vượt qua cây cầu dài bắc qua con sông thôi.

Mấy hôm nay tiết trời quang đãng, trong u cốc thoáng đưa gió nhẹ khuấy động khóm hoa rơi là tả. Trong gió có cánh hoa bay tới nhẹ nhàng, Vân Khâm đang rũ mắt chợt quay lưng đi về hướng Mai Nhiễm Y.

Mai Nhiễm Y thấy Vân Khâm bước về phía này thì vẫn im lặng như không, chỉ chậm rãi ngồi dậy.

Vân Khâm cúi người thì thảo bên tai của Mai Nhiễm Y mấy câu, đôi phương im lặng gập đầu nhưng nét mặt vẫn không thay đổi.

Thế lực các phương đều đang tề tựu trong sơn cốc này, tuy đông người nhưng ai nấy đều giữ yên lặng, có người để ý thấy hành động của Vân Khâm và cũng có người không, có người vẫn đang nhìn chằm chằm về hướng trận pháp một cách khẩn trương, chờ đợi kết quả của trận đấu.

Rồi ngay lúc này, một tia sét kinh thiên đột nhiên nổ vang từ sau lưng khiến cả sơn cốc đều rung chuyển, cuồng phong rít lên, cánh hoa đỏ gai mắt bay tán loạn trong không trung, con sông ở sau lưng dâng lên sóng lớn, còn cây cầu dài nằm bắc ngang sông thì bỗng nứt ra!

Cuối cây cầu là thành chủ Tứ Phương thành, sau lưng y là bụi mù và ánh nước bắn lên tung tóe, y rào từng bước vào trong cốc, tiếng bước chân dội vang cả sơn cốc.

Mọi người thấy tình hình này thì thảng thốt ra mặt, chường môn các phái lũ lượt đứng dậy, có người còn tái mét mặt mày nhìn quanh quất khó hiểu.

Trong thoáng chốc cả sơn cốc đều rơi vào nháo nhác huyền ảo, các đại môn phái và thế gia không hiểu đầu ra đầu, bèn đổ dồn mắt về phía mình chủ Thiên Cương Minh Túc Thất trong cảnh hỗn loạn này.

Túc Thất bước ra khỏi đám đông.

Rồi y dừng bước, trầm mắt nhìn đám đông, dáng người sừng sững như tùng xanh, hào quang sắc bén bao phủ quanh thân, bộ áo bào đen tuyền phát phơ theo gió, rồi y bất ngờ giơ tay lên dưới ánh mắt của mọi người, trường kiếm bạc tuốt khỏi vỏ.

Mọi người lập tức yên tĩnh lại.

Lũ bướm bị hành động này làm cho giật mình, nháo nhác bay ra từ trong bụi hoa rồi vờn quanh mọi người. Hàng đóa hoa đông đưa khoe sắc trong sơn cốc, ánh lên màu quyền rũ dưới ánh mặt trời sáng sủa, tiếc là chẳng ai có tâm tư để thưởng thức cảnh đẹp này cả.

Một tích tắc yên lặng này xem ra rất dài, Túc Thất đứng trong đám đông đôi mắt nhìn quanh các môn phái, cất giọng trầm thấp mà đầy nội lực: “Mấy trăm năm trước Trung Nguyên bị thế lực Ma giới xâm lấn, thế lực của các đại môn phái ở Trung Nguyên ngày càng suy bại.”

“Đạo chủ của Thập Châu Đông Hải vì không đành lòng nhìn Trung Nguyên chìm trong khổ nạn nên đã phái đệ tử Thập Châu vào Trung Nguyên tương trợ, nhiều năm sau, thế lực Ma giới rút đi, còn những đệ tử Thập Châu ấy thì được phân vào các phái, ở lại Trung Nguyên.”

“Nhưng chẳng ai ngờ, hơn sáu mươi năm trước, Thập Châu đã từng tương trợ Trung Nguyên đã đổi chủ, tiếc thay tân đạo chủ Lương Ung lại bắt đầu lợi dụng các đệ tử Thập Châu đã ở lại Trung Nguyên năm xưa để gây nên sóng gió ở Trung Nguyên. Trong số đó có người đã ra đi, có người còn ẩn nấp ở Trung Nguyên, hôm nay đã trở thành cao thủ, trưởng lão, thậm chí là chủ môn của các môn các phái. Thập Châu và Trung Nguyên đã đối đầu nhau nhiều năm nay nhưng vẫn không có kết quả. Người Trung Nguyên tử thương vô số, tới cả người thường cũng khó tránh khỏi kiếp nạn này! Cũng bởi những người này đang một lòng giúp sức cho Thập Châu, lên tuồn tin tức, âm thầm tương trợ, ẩn nấp trong chính đạo để giết hại chính đồng môn của mình. Một khi những người này chưa diệt thì Trung Nguyên mãi mãi cũng không có ngày bình yên!”

Túc Thất bước lên, mũi kiếm kéo rê trên mặt đất hằn ra một đường thẳng tắp, chân mày y đánh lại, lạnh giọng nói: “Nhưng thời gian đã qua quá lâu, những người còn ở lại Trung Nguyên năm đó đã không tài nào điều tra ra thân phận nữa, cho nên họ vẫn an nhiên ăn náu trong chúng ta.”

“Nhưng hôm nay đã đến lúc chấm dứt rồi.”

Đám đông thoáng xao động, ai nấy đều khóa chặt tầm mắt lên Túc Thất, trung ra đủ loại vẻ mặt khác nhau.

Túc Thất vẫn bất động, đến đây mới trầm giọng gọi: “Vân Khâm.”

Vân Khâm đã chuẩn bị sẵn nên bước ra khỏi đám đông rồi tới cạnh Túc Thất rất nhanh, sau đó buông mắt nói: “Năm mươi năm trước ta lấy được Vụ Châu ở Doanh Châu, trong trận chiến đó chúng ta còn cứu được một mạch thế lực của lão đạo chủ Thập Châu, cũng là trưởng lão Canh Dã của Thập Châu trước đây. Canh trưởng lão dẫn dắt những người trung thành với lão đạo chủ vào Trung Nguyên, sau đó trợ giúp Trung Nguyên trong bóng tối, đồng thời cũng điều tra về trận đại chiến với Ma giới nhiều năm trước.”

Nàng nói tới đây thì chợt ngừng đầu lên, lấy một phong thư từ trong ngực ra: “Canh trưởng lão luôn giữ liên lạc với ta, bản danh sách nội ứng của Thập Châu hôm nay cũng đã ở trong tay ta.”

Khi giọng nàng lắng xuống thì bầu không khí cũng yên tĩnh lại, có người sắc mặt biến hóa khó lường, có người mắt kiên nhẫn hô lên: “Đọc mau lên! Đến cùng là ai hả! Phải bắt hết bọn tay sai của Thập Châu!”

Trong phút chốc đám đông lại rộ lên huyên náo, nào thúc giục nào nhỏ to, cả sơn cốc lại bị khuấy động.

Túc Thất đứng lạnh lùng trong đám đông, trường kiếm chống phập xuống, mũi kiếm găm đánh keng lên mặt đất.

Trận náo loạn trong sơn cốc chợt ngừng lại.

Vân Khâm dứt mắt khỏi đám đông, rồi bắt đầu mở phong thư ra dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, cất giọng đọc từng cái tên trong bức thư.

“Ngụy Dương.”

Cái tên đầu tiên được thốt ra khiến trận xô xao nổi lên dữ dội, ngay khi mọi người nghe thấy cái tên này đã lũ lượt nhìn về phía Kiền Nguyên phong, lúc này chương môn Kiền Nguyên phong Ngụy Dương đã tái xanh mặt, bắt ngờ tung người lên, lòng bàn tay lóe sáng, phóng thẳng về phía Vân Khâm!

Vân Khâm không né tránh, thậm chí không hề có ý định lui lại, đối mặt với chương môn Kiền Nguyên phong đã đột phá lực cảnh mà không hề sợ hãi.

Vì đúng lúc này vô số tiếng leng keng vọng tới chát chúa, theo sau nó là một loạt mưa kiếm ập tới như sóng trào, đan thành một tấm lưới lớn chắn mất mọi lối đi của Ngụy Dương.

Mọi người ngạc nhiên ra mặt, đảo mắt nhìn quanh quất, lúc này mới phát hiện trong sơn cốc đã xuất hiện hàng vạn thanh kiếm bạc từ lúc nào chẳng hay, chúng đang trôi nổi trên thính không, mỗi thanh kiếm đều đang run lên bần bật như thể sẽ đâm tới điên cuồng bất cứ lúc nào.

Người xuất thủ là chương môn Không Thiên phái, Mai Nhiễm Y.

Chẳng ai biết được Mai Nhiễm Y hiện tại đã mạnh tới mức nào, y chỉ đứng im lìm đằng sau đám đông với gương mặt lãnh đạm, nhưng lại hệt như một bức tường cao khó lòng vượt qua, chặn đứng tất cả đường lui.

Ngụy Dương bị kiếm trận của Mai Nhiễm Y bắt giữ, Túc Thất bèn ngoảnh đầu nhìn ra người sau lưng, nhẹ gật đầu rồi nói với Vân Khâm “Tiếp đi.”

Vân Khâm gật đầu, đọc tiếp: “Đới Thu Dương, Tả Khâu Tự Minh, Long Anh Bác, Đặng Khang An...”

Mỗi cái tên được đọc lên đều là người đức cao vọng trọng trong các đại môn phái, thậm chí còn là người nằm ngoài sức tưởng tượng của mọi người, trong hàng vạn tiếng xô xao và kinh ngạc, những người này đều bị Trung Nguyên chính đạo bắt giữ, những cái tên đại diện cho Thập Châu ấy đã lần lượt biến mất, trong sơn cốc của Tứ Phương thành hôm đó sát khí trào dâng, huyết quang gai mắt.

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66

Edit: Yunchan

“Trung Nguyên hành động rồi.” Lương Ung đang uống rượu bỗng quay sang Mộ Sơ Lương đã ngồi ở lan can của đài ngắm sao suốt một ngày một đêm “Một đòn đẹp đấy.”

“Đúng là đẹp.” Mộ Sơ Lương yên lặng hồi lâu nhưng trên môi luôn ẩn giấu nụ cười như có như không, hắn cũng ngoái đầu lại hỏi: “Thế đòn đáp trả của Thập Châu đâu?”

Lương Ung đặt chung rượu trong tay xuống, lắc đầu nói: “Thập Châu chưa bao giờ có ý định ra tay với Tứ Phương thành.”

“Hửm?” Mộ Sơ Lương nhướn mày.

Lương Ung ngược mắt nói: “Người ra tay là Quỷ môn.”

*

Lúc này trong sơn cốc ở hậu sơn Tứ Phương thành đã nhuộm đầy huyết quang. Tất cả những kẻ nằm trong danh sách đều bị nêu tên và cũng đều bị bắt gọn, trận này Túc Thất bày binh rất tuyệt diệu, mọi sự đều đã chuẩn bị kỹ càng, chưa kể còn có Mai Nhiễm Y trấn thủ và thành chủ Thu Đường phòng thủ ở đầu cầu, bên kia cầu là lực lượng thủ vệ của Thiên Cương Minh, với trận thế chẳng chịt nhường này thì nội ứng của Thập Châu bị vạch mặt dù có tài thông tiên cũng không tài nào chạy khỏi nơi đây.

Trên danh sách có bốn mươi ba người, sau khi đọc xong Vân Khâm nhanh chóng trao lại phong thư cho Túc Thất.

Túc Thất nhận lấy thư, nhìn về phía Vân Khâm.

Sắc mặt của Vân Khâm có hơi tái, thật ra từ khi đọc bức thư này nàng đã cảm giác được trong Hồng Hoang trận có gì đó bất ổn, linh tính cho nàng biết người trong trận nhất định đã xảy ra chuyện. Bây giờ đã làm xong nhiệm vụ của mình, thấy tất cả đều đã bị bắt thì nàng mới hồi hã vào trong Hồng Hoang trận.

Túc Thất thấy tình hình này thì biết ngay nàng muốn làm gì, y im lặng chốc lát, rồi gật đầu chứ không ngăn cản: “Đi đi, ở đây có bọn ta rồi.”

Vân Khâm lập tức gật đầu, vận linh lực triệu hồi Quyết kiếm để phá vỡ trận pháp, tức tốc xông vào trong.

Khung cảnh bên trong Hồng Hoang trận cũng không khác với bên ngoài, vẫn là núi rừng trải dài xanh um, Vân Khâm vào trận chưa được bao lâu đã bắt gặp vài đệ tử bị thương nằm bất tỉnh, nàng nhanh chóng lục tìm lá bùa trên người họ rồi đưa ra khỏi trận.

Sau khi đưa họ ra ngoài xong, Vân Khâm bèn đi sâu vào trong trận pháp. Nàng đã từng đọc khá nhiều sách về trận pháp trong thư phòng của Lăng Quang Tông và cũng đọc hết chú thích của Mộ Sơ Lương, tuy không thể coi là quá am hiểu về trận thuật, nhưng muốn phá giải tiểu trận thì cũng không phải quá khó, thế là chỉ giây lát nàng đã phá được vài tiểu trận để đi tiếp tới trước, khi gặp phải trận pháp quá khó thì cứ thẳng tay dùng kiếm chém tới. Lòng nàng đang loạn nên không còn bụng dạ đâu để quan tâm nhiều, cứ cầm đầu nhắm thẳng về nơi phát ra luồng khí tức kỳ quái trong trận.

Thế nên chẳng mấy chốc nàng đã tìm được Phượng Tuyên và Lục Nhã.

Lúc này cả hai đang ở trong một bãi đất trống, Phượng Tuyên đang giao thủ với đối thủ, ở một đầu khác, Vân Khâm nhìn thấy một nam một nữ đứng cạnh Túc Thất và Thu Đường lúc trận đầu của Huyền Thiên thí diễn ra.

Vân Khâm không ngờ hai người này sẽ xuất hiện ở đây, nhưng nếu họ đã đứng bên cạnh Túc Thất thì có lẽ không phải là địch, thế nên loáng cái Vân Khâm đã đoán ra có lẽ họ là người trông chừng lệnh bài trong trận tỷ thí này.

Tiếc là Vân Khâm còn chưa kịp chào hỏi gì thì đúng lúc này Phượng Tuyên đã rơi vào nguy hiểm, nàng bèn lao ra, nhập cuộc.

Qua năm mươi năm tu luyện miệt mài, Vân Khâm của hôm nay đã khác xưa rất nhiều, kẻ địch này đối với nàng không quá mạnh. Vân Khâm mượn Uẩn Hoa kiếm của Phượng Tuyên chỉ trong mấy chiêu đã đánh lui đối thủ. Nhưng điều khiến cho người ta bất ngờ là ngay khi Vân Khâm đánh lui được đối thủ, toan quay sang hỏi thăm đôi trai gái nọ, thì một luồng khí tức vô cùng mạnh mẽ đột nhiên phóng tới từ bên cạnh, đó là một sát thủ áo đen, hấn dịch chuyển cực nhanh gần như là không tài nào nhìn rõ, ngay cả Vân Khâm cũng khó tránh được trong một giây một khắc.

Muốn dùng Vụ Châu thì đã quá trễ rồi, Vân Khâm biết vào giờ phút này dù mình dùng cách gì cũng không nhanh hơn hấn được, vì người này đã mai phục ở đây từ lâu, có lẽ là chỉ chờ nàng tham gia vào vòng chiến.

Lòng Vân Khâm đột nhiên sáng tỏ.

Mục đích của đối phương không phải Phượng Tuyên, mà là nàng.

Nghĩ thông điều này rồi Vân Khâm lại không tránh, đối phương là sát thủ, sát thủ áo đen, cách ra đòn của hấn Vân Khâm đã từng thấy rồi, đó là cách ra đòn của Hắc Y.

Người đối diện là sát thủ của Quỷ môn.

Giờ muốn tránh đòn thì đã là chuyện không tưởng, việc duy nhất Vân Khâm có thể làm chỉ có đỡ đòn mà thôi, dùng đường kiếm nhanh nhất để đỡ, chỉ có ngọc đá cùng nát thì mới giành được một con đường sống!

Vân Khâm cắn răng xuất thủ, Uẩn Hoa kiếm mới được sửa lại lần đầu tiên phát ra tiếng kêu ong ong run rẩy, như tiếng suối chảy vào trong khe núi, nàng đâm ra một nhát kiếm, đối phương cũng không né tránh, hai luồng sức mạnh kiên cố sắp sửa va vào nhau!

Đúng lúc này hai bóng người còn nhanh hơn cả đường kiếm bỗng xuất hiện giữa hai người!

Nét mặt Vân Khâm khẽ biến, tay khựng lại, trông thấy cô gái trước đó còn đứng yên một bên lúc này đã tới sát bên mình, chộp lấy cổ tay mình.

Cô gái ấy dùng sức rất nhẹ, nhưng cổ tay bị nàng ta bấu vào vẫn khó thể vùng ra.

Vân Khâm chùng xuống, đưa mắt nhìn sang hướng khác thì thấy nam tử kia cũng đã ra tay chặn lại đòn sát thủ của tên áo đen. Động tác của Vân Khâm và tên áo đen lúc này rất nhanh, còn là đòn hiểm khi sinh tử đã ở ngay trước mắt, nhưng không ngờ hai người này có thể ngăn lại dễ như bỡn, trong phút chốc, lòng Vân Khâm đảo qua vô số suy nghĩ.

Sau khi trải qua trận đại chiến ở Thập Châu năm mươi năm trước, những năm lại đây Vân Khâm chưa bao giờ lơ là tu luyện, nàng cũng từng mấy phen vào sinh ra tử còn bao lần rơi vào hiểm cảnh, do đó thực lực của Vân Khâm hôm nay đã hơn xưa rất nhiều, nàng còn đủ niềm tin để nói rằng dù đối mặt với Vũ Thiện hoặc bé trai kỳ dị trong điện Thái Huyền năm xưa thì nàng cũng có cơ hội giành chiến thắng. Người duy nhất mà nàng lo lắng chỉ có Lương Ung.

Nhưng đó là suy nghĩ của nàng trước khi gặp hai người này, thực lực của họ tuyệt đối không kém hơn Lương Ung, rốt cuộc họ là ai?

Đối với Vân Khâm thì người có thực lực nhường này không thể thuộc nhân giới, họ chắc chắn không phải người của thế giới này.

Vân Khâm đột nhiên nảy ra một ý nghĩ hoang đường.

“Thần? Hay Ma?” Vân Khâm thu kiếm, hỏi nhỏ.

Cô gái trước mặt khẽ gật đầu, chỉ bấy nhiêu Vân Khâm cũng đủ biết suy đoán của mình không sai đi đâu được, nhưng vì lúc này không tiện nên hai người họ mới không trả lời thẳng mà thôi.

Vân Khâm trầm ngâm chốc lát, đang định hỏi nữa thì lúc này đã có rất đông người xuất hiện. Hồng Hoang trận đại phá, cao thủ của Quỷ môn mai phục trong trận, bọn Túc Thất đại bên ngoài đều đổ xô vào đây, thế là trận thứ hai của Huyền Thiên thí buộc phải dừng lại, tên sát thủ áo đen tập kích Vân Khâm cũng bị giải về địa lao Tứ Phương thành.

Đôi nam nữ thần bí nọ theo Thu Đường rời khỏi đây, Vân Khâm vẫn còn ôm đầy một bụng thắc mắc, nhưng nàng vẫn quyết định đi tìm những đệ tử bị thương trong trận trước, tới khi cứu người xong nàng mới có thời gian để hỏi Túc Thất về thân phận của đôi nam nữ nọ.

Khi nghe câu hỏi của Vân Khâm, Túc Thất im lặng giây lát mới đáp: “Người nam tên là Sở Khinh Tửu, là thiếu chủ của Sở gia trong bát đại thế gia, cũng coi như là một người bạn thơ ấu của Tiểu Mộ. Còn người nữ có thể coi là sư tỷ của cô, Tô Tịch của Chấn Minh Tông Không Thiên phái.” (*)

() Nam nữ chính trong Tỏa Hồn, phần trước của hệ liệt này.*

Về mặt Vân Khâm cứng lại, nàng không ngờ mình sẽ nghe được hai thân phận như vậy.

Túc Thất không cho Vân Khâm nhiều thời gian để suy tư mà nhanh chóng nói tiếp: “Cô hãy về chuẩn bị đi, lần này coi như chúng ta đã đi sai một bước, kẻ tới Tứ Phương Thành không phải Thập Châu mà là Quỷ môn, hôm nay chúng ta ở sơn cốc quét sạch nội ứng của Thập Châu để đã thương người thủ thành của Tứ Phương thành và Thiên Cương Minh, chẳng biết chúng còn cài bao nhiêu sát thủ trong thành này, e rằng tới nay chúng ta phải phát động tấn công Thập Châu ngay.”

Vân Khâm không kinh ngạc lắm với quyết định này của Túc Thất, hiện giờ muốn tấn công Thập Châu thì chỉ còn cách đánh càng nhanh càng tốt, hơn nữa phe họ còn có hai cao thủ Sở Khinh Tửu và Tô Tịch tương trợ, cửa thắng đã rộng hơn rất nhiều rồi.

Nghĩ rồi Vân Khâm dứt khoát gật đầu, chạy nhanh về phía Mai Nhiễm Y Không Thiên phái.

*

Màn đêm đã về lại trên mặt biển, đèn đuốc thấp sáng cả bốn phía của đài ngắm sao, song dù ánh sáng của đuốc đèn có sáng hơn nữa cũng không tài nào át đi ánh sao trên đầu.

Mộ Sơ Lương dựa hờ vào bên lan can, nghe tiếng bước chân của Lương Ung chậm rãi đến gần, nơi tầm mắt của Lương Ung nhìn tới cũng chỉ là mặt biển tung bọt sóng đen ngòm, hần bình thần nhìn vào mặt biển nổi sóng, nhẹ giọng nói: “Vòng hai của Huyền Thiên thí đã kết thúc rồi, ngài đoán xem là ai thắng?”

“Thắng bại bất phân.” Mộ Sơ Lương cười khẽ, ánh mắt sáng rực trong bóng đêm.

Lương Ung tiếp lời: “Chúng sắp tới.”

“Xem ra đảo chủ không lo lắng lắm nhì.”

“Thập Châu có gì phải lo lắng.” Lương Ung đáp lại một tiếng nhạt nhẽo, trông hần chẳng có vẻ gì là quan tâm tới đợt tấn công của Trung Nguyên lần này, mà sự quan tâm của hần lại đặt vào một chuyện khác: “Đế tôn thủ ở chỗ ta cũng lâu rồi, có lẽ sức mạnh của thần hồn đã tiêu hao rất nhiều, đế tôn nên về lại thân thể thì hơn.”

“Thần hồn không được rời xa thân thể quá lâu, không thì thần hồn mà Đế tôn khó khăn lắm mới tụ lại được sẽ bị tan mất đấy.”

Mộ Sơ Lương thu lại ý cười rồi nghiêng đầu nhìn về hướng Không Thiên phái, lẩm bẩm: “Ngài nói không sai, ta nên về thôi.”

Lương Ung nhìn xoáy vào Mộ Sơ Lương, bất ngờ tiến lên một bước.

Mộ Sơ Lương không quay đầu lại nhưng có thể cảm giác được cử động của đối phương, hần than nhẹ một tiếng rồi nói tiếp: “Chẳng qua trước khi tới đây ta cũng đã liệu trước rồi, đảo chủ nhiệt tình hiếu khách nhất định không mong ta trở về đâu.”

Lương Ung buông mắt không đáp.

Lúc này một bóng áo trắng bỗng xuất hiện ở bên đài ngắm sao từ lúc nào chẳng hay, người nọ đứng đón gió, lên tiếng cười khẽ: “Đã thế thì mời Đế tôn ở lại vậy.”

Mộ Sơ Lương quay đầu nhìn về phía người nọ.

Người này đối với Mộ Sơ Lương cũng được tính là một người quen cũ, ngũ quan của y bình thường, bên khóe mắt điểm một nốt ruồi hình giọt lệ vô cùng nổi bật dưới ánh lửa. Người này gấp chiếc quạt trong tay lại, trong ánh mắt đông đầy cảm khái, cuối cùng mới thờ dài một tiếng nặng nề rồi nói với vẻ mặt phức tạp: “Không ngờ đối thủ đầu đá với ta bao nhiêu năm qua lại là Từ Vi đại đế.”

Mộ Sơ Lương nhìn đáp lại người nọ nhưng không có nhiều cảm khái như y, chỉ mỉm cười chào hỏi: “Bách Lý Khinh.”

Bách Lý Khinh trao đổi ánh mắt với Lương Ung bên cạnh, cả hai âm thầm bao vây lấy Mộ Sơ Lương, sau đó Bách Lý Khinh không lên tiếng nữa mà nhường lời cho Lương Ung: “Đề tôn, hiện tại ngài cùng lắm chỉ là thể thần hồn, lúc ngài xuất hiện không hề có ý định giao thủ mà chỉ cảm chân ta, đó là vì ngài không thể nắm chắc phần thắng. Giờ đây hồn lực của ngài đã khô kiệt, ngài còn dám giao thủ với ta chăng?”

Mộ Sơ Lương chỉ giữ im lặng, ánh sao và ánh lửa hắt lên mặt khó thể nhìn rõ biểu cảm.

Lương Ung bồi thêm: “Lúc đầu là ngươi vây khốn ta, còn hiện tại phải nói là ta bắt ngươi ở lại mới đúng.”

Mộ Sơ Lương nhìn Lương Ung hồi lâu rồi mới buông ra một tiếng thờ dài.

Quanh thân Lương Ung nhất thời thả ra thần lực, chúng ập tới phủ ngập cả đài ngắm sao không còn chừa lại một đường lui nào cho Mộ Sơ Lương, đoạn hần thả bước tiến lên, xuất ra thần trượng, nhắm thẳng vào vị thần trước mặt: “Ta đã từng nói Thập Châu không hề lo lắng về lũ người Trung Nguyên ấy, vì mục đích của Thập Châu vốn chẳng phải đối phó chúng, mà là muốn...”

Ánh lửa bập bùng, ánh sao âm đậm, trong mắt Lương Ung lần đầu tiên ánh lên tia sáng cuồng nhiệt, giọng hần khựng lại chốc lát rồi mới gằn ra hai chữ cuối cùng: “Giết thần.”

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67

Edit: Yunchan

Trong lầu khuyết của Tứ Phương thành lúc này đã tụ tập đông đảo người của chính đạo.

Giờ đang là đêm khuya thế nhưng trong thành vẫn sáng choang đèn đuốc và rộn rã tiếng người, các môn phái mỗi người canh giữ một nơi hệt như khi diễn ra đại hội Huyền Thiên thí vài hôm trước, lúc Vân Khâm tới nơi thì Túc Thất và Thu Đường đã đứng trên đài cao nhìn xuống đám đông bên dưới.

Chuyện xảy ra trong sơn cốc mới đó vẫn khiến cho mọi người chưa hết bàng hoàng, và quyết định của Túc Thất sau đợt càn quét nội ứng Thập Châu đó càng khiến cho mọi người khó tin hơn.

Ai nấy đều chuẩn bị sẵn sàng, ngay đêm nay sẽ theo Thiên Cương Minh tấn công vào Thập Châu, chấm dứt trận chiến dai dẳng kéo dài hơn năm mươi năm qua.

Quyết định này chẳng ai có thể đỡ kịp, nhưng qua trận quét sạch phản đồ ở sơn cốc cách đó không lâu, đồng thời nhìn thấy dáng vẻ chắc chắn của mình chủ Thiên Cương Minh Túc Thất thì trong lòng mọi người cũng hơi bình tĩnh lại. Tuy cuộc chiến này diễn ra khá gấp rút, nhưng ắt hẳn không phải đánh bừa không chuẩn bị. Trận chiến kéo dài suốt năm mươi năm này chứa đựng bao nhiêu hồi ức thống khổ đối với chính đạo, Trung Nguyên phát triển nhờ nó và cũng mất đi rất nhiều thứ vì nó, thế nên chấm dứt cuộc chiến này hoàn toàn không phải là mong ước của một mình Túc Thất.

Trong Tứ Phương thành đông nghịt đội ngũ xếp thành hàng dài dằng dặc, khi thấy tất cả đã tề tựu hết về đây, Túc Thất mới báo cho mọi người tin tức mà mình nhận được, không ít chương môn của các phái đã sớm nhận ra trận chiến giữa Lương Ung và thần vào nửa tháng trước, cho nên họ cũng không quá khó chấp nhận khi Túc Thất quyết định tấn công Thập Châu vào đêm nay.

Túc Thất nói rõ mọi chuyện rồi mới ngoảnh nhìn sang Thu Đường.

Thu Đường cười khê, bước ra từ sau lưng, nói với chính đạo Trung Nguyên trước mặt mình: “Đã thế thì bây giờ ta sẽ dẫn chư vị đến Thập Châu.”

Nói đến đây thì y đột nhiên ngừng lại giây lát, đưa mắt nhìn những gương mặt và bóng người cao lớn chập chờn trong ánh lửa, nét mặt chuyển sang trịnh trọng: “Chư vị, nhất định phải cẩn thận.”

Trong đám đông rộ lên tiếng hô ứng rung trời, mọi người đã cảm vũ khí trong tay từ lâu, chờ đợi cuộc chiến mà họ mong mỏi suốt năm mươi năm qua.

Ánh lửa xé tan đêm tối, rọi sáng thình không như ánh bình minh đã lên, tất cả mọi người đều đang đợi giờ khắc này, nghênh đón trận chiến sắp tới, Vân Khâm đứng ở đằng sau đám đông hơi khép mắt lại, bên môi nở ra một nụ cười.

Nàng không khỏi nhớ lại trận chiến năm mươi năm trước, khi đó còn có người cùng chiến đấu với nàng, tuy bạn đồng hành chỉ có vài người ít ỏi nhưng họ vẫn đâm đầu vào Doanh Châu mà chẳng hề sợ chết, sau đó đoạt lấy Vụ Châu. Còn hôm nay, sau lưng họ là cả một Trung Nguyên chính đạo.

Trận chiến mà họ phải chuẩn bị suốt năm mươi năm cuối cùng cũng bắt đầu rồi, hơn nữa Vân Khâm còn biết họ tuyệt đối sẽ không thua.

Nếu sư huynh có thể nhìn thấy cảnh tượng này thì tốt biết mấy.

Vân Khâm ngẩng mặt nhìn lên trời cao, bỗng dưng nhớ tới cái người đã từng lấy mạng mình để chuẩn bị cho trận chiến này, mọi hiểu biết của họ về Thập Châu, rồi cả việc cứu thoát Canh trưởng lão và lấy được bản danh sách đó, tất cả đều nhờ vào người ấy.

Vân Khâm rất muốn chia sẻ với người ấy khoảnh khắc này, cho dù người ấy hãy còn đang ngủ say bên trong tiểu lâu giả rét đui hiu trên ngọn núi Không Thiên. Nếu người ấy biết tình hình hôm nay thì sẽ có tâm trạng gì nhỉ. Người ấy mang trong lòng cả thiên hạ, ngay cả sinh mạng và quãng đời sau cùng cũng cống hiến cho Trung Nguyên, giúp chính đạo đối kháng với Thập Châu, hôm nay cuộc chiến với Thập Châu sắp sửa hạ màn, chẳng biết người ấy có an lòng hay không nữa.

Ngay khi Vân Khâm đang mãi suy tư tới thất thần, thì bầu trời vốn dĩ bị ánh lửa che mờ đột nhiên lóe lên một ngôi sao sáng rực.

Ngôi sao đó cô đơn giữa trời, hào quang tỏa ra rực rỡ, tựa như thu hết ánh sáng của thế gian vào mình, làm phai mờ mọi màu sắc.

Nét mặt Vân Khâm thoáng thay đổi, nhìn chăm chăm vào ngôi sao đột nhiên xuất hiện kia mà thấy lòng mình hoảng hốt thần thờ.

Ngay lúc này, trên thành lũy của Tứ Phương thành đột nhiên phụt sáng, vô số phù văn bắn vọt lên không trung tỏa ra ánh sáng ảm áp bao trùm lấy đám đông bên dưới, một luồng khí tức mạnh mẽ thoáng cái đã thoát ra khỏi mặt đất, cột sáng chói lòa bắn thẳng lên tận vòm trời.

Trận pháp đã khởi động.

Vân Khâm nhìn thấy cảnh này thì lập tức hoàn hồn lại, dần xuống tất cả mọi cảm xúc, bước nhanh về hướng đài cao.

Nhác thấy Vân Khâm bước tới Túc Thất bèn nhẹ gật đầu với nàng rồi nói: “Trong chúng ta chỉ có cô là từng tới Thập Châu, lát nữa còn cần cô dẫn đường.”

Vân Khâm yên lặng gật đầu, sau đó cùng Túc Thất hướng mắt về phía Thu Đường, trong lòng bàn tay y lúc này đang tỏa ra linh lực, trước mặt lơ lửng bốn miếng ngọc bội, mỗi miếng ngọc bội có một màu khác nhau, luồng linh lực mạnh mẽ kia cũng thoát ra từ những miếng ngọc bội này rồi tỏa rộng về bốn hướng tường thành, phù văn trên tường thành lập tức chớp lên như được đốt sáng, toàn bộ Tứ Phương thành đều lọt thỏm trong hào quang ngọc trời, tường thành ở bốn phía cũng đang dần chuyển sang trong suốt.

Tương truyền, Tứ Phương thành không thuộc về tam giới Nhân Thần Ma, đây là một nơi độc lập, nó không ở bất kỳ nơi nào trên thế gian, nhưng có thể tồn tại ở bất kỳ đâu trên thế gian.

Rất lâu về trước khi Tứ Phương thành còn chưa hiện diện trong tầm mắt của con người, thì thứ liên lạc duy nhất giữa Tứ Phương thành và nhân giới chính là bốn miếng ngọc bội đang trôi lơ lửng trước mặt Thu Đường hiện tại. Bốn miếng ngọc được chia ra cho bốn người trong Tứ Phương thành trông coi, khi bốn miếng ngọc bội này đồng thời xuất hiện thì có thể khởi động trận pháp, triệu hồi Tứ Phương thành hiện thế.

Mà cũng nhờ đó, chỉ cần Thu Đường thành chủ muốn thì Tứ Phương thành có thể khởi động trận pháp này và xuất hiện ở bất cứ đâu trên thế gian.

Đây cũng là nguyên nhân khiến Túc Thất chọn Tứ Phương thành làm nơi cư hành Huyền Thiên thí lần này.

Trận pháp khổng lồ đâm xuyên qua bóng đêm mênh mông vô tận và xuất hiện trên vùng trời của Tứ Phương thành, và cùng lúc đó, cảnh trí chung quanh Tứ Phương thành cũng đột nhiên thay đổi, cả thành trì bất ngờ rung chuyển, sau đó một tiếng nổ phát ra vang rền, cát bụi bốn phía tung lên mù mịt, tới khi nhìn lại khung cảnh chung quanh thì tất cả mọi người đều biến sắc.

Màn đêm cứ như đột nhiên sâu thêm, bốn bề yên tĩnh đến lạ, trong không khí còn phảng phất mùi tanh nồng của gió biển, xa xa còn vẳng tới tiếng sóng biển rì rào.

Trận pháp bao quanh Tứ Phương thành dần biến mất, Thu Đường thở hắt ra một hơi thật dài, thân hình loạng choạng ngã ra sau, may mà được Vân Khâm đỡ lấy.

Sắc mặt y đã trắng bệch, nhưng ánh mắt lại sáng vô cùng, quay sang nói với Túc Thất: “Thập Châu, đến rồi.”

“Vất vả cho ngài rồi.” Túc Thất khẽ gật đầu, nói với giọng nghiêm túc.

Thu Đường mỉm cười, rồi lại hỏi: “Tiểu Sở với A Tiệp đâu?”

Vân Khâm biết y đang hỏi tới đôi nam nữ đột nhiên xuất hiện vào hôm đó, Vân Khâm cũng rất tò mò tung tích của họ, nhưng Túc Thất lại lắc đầu nói: “Đột nhiên xảy ra vài chuyện nên có lẽ họ không thể tới đây được. Nhưng không có họ thì chúng ta cũng đủ rồi.”

Thu Đường nói chuyện một lát dường như đã lấy lại chút sức lực, bèn quay sang háy mắt cười với Vân Khâm, tách khỏi sự dui dờ của nàng rồi lấy vũ khí

ra: “Vậy thì bắt đầu thôi.”

Túc Thắt gật đầu, ngoảnh sang Vân Khâm.

Vân Khâm đối mặt với y chốc lát rồi quay lưng nhìn xuống đám đông bên dưới.

Tất cả đều đang đợi, họ đã chờ lâu rồi.

Vân Khâm rút Quyết kiếm ra chĩa thẳng lên trời, ngôi sao rực rỡ trong màn đêm kia bất ngờ chớp sáng như đáp lại kiếm quang. Mọi người cùng Vân Khâm bước ra khỏi lầu khuyết, tiến vào trong gió lạnh và sóng vỗ, giờ khắc này mới là trận chiến thật sự của Trung Nguyên.

*

“Tứ Phương thành xuất hiện ở Thập Châu.” Sao Tử Vi sáng tỏ cả đêm không, Mộ Sơ Lương khoác trên mình ánh sao lấp lánh, trong tầm mắt là quần đảo Thập Châu đằng sau Lương Ung.

Lương Ung nghiêng nhẹ thần tượng trong tay lên mặt đất, nét mặt của hắn vẫn không thay đổi, chỉ cất giọng lãnh đạm: “Thì sao?”

Bách Lý Kinh đứng sau lưng Mộ Sơ Lương, y cũng thông thả tiếp lời với chất giọng cực nhẹ: “Có lẽ thần tôn nên lo cho mình trước thì hơn.”

Nhưng cũng như Lương Ung không buồn để ý tới người Trung Nguyên, Mộ Sơ Lương lúc này cũng chẳng hề lo lắng cho an nguy của mình y như thế, hắn hóa giải thần lực hùng mạnh phát ra từ thần tượng của Lương Ung một cách hời hợt, rồi cười nhạt đáp: “Nếu ta đã tới đây thì cũng đã chuẩn bị đề ngài bắt giữ rồi.”

Lương Ung đối mặt với hắn, thả chậm giọng: “Thần tôn không lo lắng cho tính mạng của mình? Hay phải nói ngài nghĩ rằng mình có thể thắng được ta chăng?”

Mộ Sơ Lương lắc đầu: “Nếu lấy mạng của một mình ta mà có thể đổi được sự an bình bất động của đảo chủ Thập Châu, giành lấy một cơ hội cho Trung Nguyên thì có gì là thiệt đâu chứ?”

Bách Lý Kinh cười lạnh, miễn cho ý kiến.

Lương Ung im lặng chốc lát rồi mới nói tiếp: “Ấy cho nên mục đích ban đầu của ngươi không phải là cầm chân ta, mà là dụ ta — giết ngươi.”

Nét mặt của Mộ Sơ Lương vẫn không thay đổi: “Ngài nói đúng rồi đấy.”

Lương Ung bỗng bật cười.

Tuy ngoài mặt hắn đang cười, nhưng đáy mắt lại chẳng để lộ chút ý cười nào cả, hắn chỉ lạnh lùng nhìn Mộ Sơ Lương, thần tượng lại chắn ngang trước người, lạnh giọng nói: “Thế thì ta đành phải giết ngươi thôi.”

“Ta một lòng vì nhân giới nhưng nhân giới không tin ta, nên ta sẽ giết người, thần giới không dung ta nên ta sẽ giết thần. Rồi sẽ có ngày các ngươi chỉ có thể dõi theo ta, hiểu được hành động của ta hôm nay rốt cuộc là vì thứ gì.”

Mộ Sơ Lương nghe thấy câu này thì hơi cau mày nhưng không động thủ ngay, hắn chỉ phất nhẹ ống tay áo, ánh sao lấp lánh trôi nổi trước người như pháo hoa nở rộ, lung lay hoa mỹ, rồi hắn dậm lên một bước, nhẹ giọng nói: “Đảo chủ, rốt cuộc thì ngươi đang ám chỉ điều gì?”

Lương Ung đáp lãnh đạm: “Đế tôn có biết tam giới có từ khi nào không?”

Mộ Sơ Lương đáp: “Từ ngàn xưa.”

“Thế còn Tứ Phương thành là từ đâu tới?”

Mộ Sơ Lương im lặng chốc lát rồi nhìn sang Lương Ung ra chiều suy nghĩ, lên tiếng đáp: “Từ lưng chừng trời.”

Lương Ung bèn hỏi tiếp: “Thế thì Đế tôn có từng nghĩ, bên ngoài tam giới còn nơi nào như Tứ Phương thành chăng?”

Rốt cuộc Mộ Sơ Lương cũng hiểu được ý của Lương Ung, hắn đáp khê: “Đảo chủ từng trông thấy rồi ư?”

“Có lẽ.”

Mộ Sơ Lương còn muốn hỏi tiếp thì Lương Ung đã động thủ vào đúng lúc này, có lẽ Lương Ung nghĩ rằng mình không cần giải thích dài dòng với một vị thần sắp chết.

Bách Lý Kinh đứng ở sau nhưng không tham dự vào vòng chiến, vì ở trước mặt hai vị thần này y vốn không hề có một khe hở nào để nhúng tay vào.

Lương Ung chống thần tượng xuống đất, thần quang uy nghi hồi sinh, thần lực vô biên chiếu sáng cả đài ngắm sao biến nó thành một tòa tháp phát sáng thần quang đứng ngất ngưỡng trên đỉnh Doanh Châu. Thần tượng của Lương Ung khẽ quét ngang, chẳng thấy thân hình hắn xê dịch nhưng thần tượng

vừa rơi xuống thì hần đã trở tới trước mặt Mộ Sơ Lương, đỉnh trượng nện lên vai của người đối diện.

Ánh mắt Mộ Sơ Lương trầm xuống, khó khăn lắm mới né được đòn nện tới, tay áo hần phát nhẹ đối đầu với thần trượng, ngay lúc cả hai va chạm, ánh sao bao quanh Mộ Sơ Lương đột nhiên xao động đập dồn như sóng nước, thần trượng cũng tóe lên đốm lửa rồi tắt ngấm.

Cả hai lại chuyển động, lần này là ánh sao giao thoa với ánh lửa, khuấy lên cơn động đất nhẹ trên đài ngắm sao, nhưng cơn chấn động nhẹ này lại khiến cả đài ngắm sao thậm chí cả vùng trời trên đảo Thập Châu quần tinh nào động, sáng quắc như lửa, thần quang bùng nổ.

*

Trong khi đó ở một nơi khác.

Quá trình Trung Nguyên ập vào Thập Châu còn thuận lợi hơn tưởng tượng rất nhiều, chỉ trong một thời gian ngắn mà mọi người đã phá liên tiếp sáu châu, tràn tới Trường Châu.

Trường Châu tuy là châu thứ sáu trong Thập Châu, nhưng nó cách Doanh Châu rất gần, mọi người muốn tới các đảo phía sau tuy cần vượt qua cây cầu treo nối tới Nguyên Châu và Huyền Châu, nhưng nếu có loại phương tiện chuyên chở như Xích điều thì có thể bay thẳng từ đỉnh núi Trường Châu tới đầu kia của Doanh Châu.

Địa thế của Trường Châu rộng rãi thoáng đãng, dưới sự chỉ huy của Túc Thất mọi người đã khống chế được kẻ địch trấn thủ ở Thập Châu, lúc này mới có thời gian rảnh để chú ý tới cơn địa chấn truyền tới từ Doanh Châu.

Đài ngắm sao cách đây khá xa, tuy mọi người không tài nào thấy rõ mặt những người ở đó, nhưng ít nhất có thể thấy được hai bóng người đang quần thảo.

Đó là một trận chiến mà họ chưa bao giờ thấy.

Từng cử động của hai người đó tựa như bình minh trở mình và chiều tà tắt bóng. Ánh sao trải đầy trời như bùng cháy, ánh hồng che rợp cả nửa góc trời, làm lu mờ mọi thứ màu sắc trong trời đất.

“Đó là ai?” Vân Khâm thu trường kiếm về, nhìn xoáy vào hai bóng người trên đài ngắm sao xa xa, nhưng trong lòng đã có câu trả lời từ sớm.

Trước đó không lâu Túc Thất đã báo có thần giáng thế, cảm chân Lương Ung ở Doanh Châu, nhờ đó mọi người mới có cơ hội tiến hành kế hoạch lần này. Từ đó suy ra hai người đang đánh nhau trên đài ngắm sao ấy dĩ nhiên chính là Lương Ung và vị thần ấy.

Nhưng sao nàng cứ thấy bóng dáng của vị thần đó rất quen nhỉ?

“Vân Khâm.” Trong lúc nàng đang bận thả hồn về phía hai bóng người kia thì Túc Thất đã tới bên cạnh nàng từ lúc nào chẳng hay, y cũng ngẩng đầu nhìn cuộc chiến kinh thế ở đằng xa, vẻ mặt nghiêm nghị: “Tình hình không ổn lắm.”

Thú thật thì Vân Khâm cũng có thể nhìn ra, tuy vị thần kia rất mạnh, nhưng chẳng hiểu sao lại không thể tung ra toàn lực mà để cho Lương Ung chiếm hết thế thượng phong, ánh sao trên trời đang dần tắt, còn có nguy cơ rơi xuống.

Bóng người bên trong thần quang dường như cũng mờ đi đôi phần.

Lòng Vân Khâm thất lại, bất giác dậm lên một bước.

Túc Thất nhìn về mặt của Vân Khâm mà ánh mắt cũng biến đổi, như đang nhớ lại một chuyện nào đó.

Khi thấy bóng người kia đang ngày một nhạt dần trong màn sáng, Vân Khâm bỗng thấy tim mình đập rộn lên như trống trận, một cơn lo lắng chẳng biết từ đâu tới bất ngờ phải quay phắt đầu lại: “Minh chủ, người đó đang nguy hiểm lắm rồi.”

Túc Thất như đã biết trước Vân Khâm sẽ phản ứng như vậy, nên gật đầu rất nhanh: “Cô đi đi.”

Vân Khâm không ngờ Túc Thất sẽ đáp lại mình như vậy, nàng nhìn y đắm đắm, thấy thần sắc của y vào giờ phút này hiền hòa một cách hiếm có, còn bồi thêm: “Ở đây đã có ta rồi, đi giúp người đó đi.”

Ánh mắt Vân Khâm chạm vào ánh mắt của Túc Thất, rồi nàng gật đầu thật mạnh, quay ngoắc người nhảy xuống sườn dốc một cách dứt khoát.

Tiếng rống gầm vang lên ngay sau đó, một luồng sáng đỏ lướt vụt qua, bạch long lao ra từ bên dưới sườn núi, nhắm thẳng về hướng tòa tháp đồ sộ tòa ngợp thần quang ở trung tâm Doanh Châu.

*

Tiếng rống gầm vang vọng khắp thiên địa, hai kẻ đang chiến đấu trên đài ngắm sao dĩ nhiên cũng nghe thấy tiếng động này.

Bóng hình của Mộ Sơ Lương giờ đây đã nhạt đi rất nhiều, trở về với hóa hình từ ánh sao, thần mạo cũng không còn nhìn rõ nữa, sao sáng vờn quanh thân, giòng cũng vọng ra từ ánh sao lấp lánh: “Sự muộn của ta tới rồi.”

Lương Ung sức hiểu ra lý do giúp cho Mộ Sơ Lương không sợ hãi: “Từ đầu người đã biết cô ta sẽ tới đây cứu người.”

“Ta không biết.” Giọng Mộ Sơ Lương chứa ý cười, ánh sao cũng chớp sáng trong thần huy rực rỡ: “Nhưng ai trước khi chết mà không có niệm tưởng, ta muốn gặp muội ấy, không ngờ bây giờ muội ấy đã tới rồi.”

Lương Ung không có hứng để bàn chuyện tình yêu vô vị với Mộ Sơ Lương, hắn chỉ nói với giọng thờ ơ: “Tiếc thay dù cô ta có tới cũng không tài nào cứu được người.”

“Có sao đâu chứ, ta chỉ muốn thấy muội ấy mà thôi.” Ánh sao chớp nháy lại thả ra thần lực thuần hậu, Lương Ung giơ cao thần trượng, áo bào phát bay, bóng đêm nhất thời bị thiên hỏa thiêu đốt, đỏ rực như nhuộm máu.

Vân Khâm đang ở trên bạch long nhắc thấy Lương Ung vung xuống một trượng này mà lòng giật thót, cuống cuống điều động linh lực ngự bạch long đâm đầu xuống, nhưng khi bạch long sắp tới gần đài ngắm sao thì một luồng sức mạnh vô hình đã ngăn nằng ở bên ngoài, không tài nào tiếp cận.

Bóng của vị thần trên đài ngắm sao đã trở nên nhòe nhoẹt, Vân Khâm chỉ còn nhìn thấy những ngôi sao lấp lờ.

Sau đó nàng nhìn thấy Lương Ung ở đầu kia của đài ngắm sao, và Bách Lý Khinh đang bày trận sau lưng hắn.

Vân Khâm lập tức vỡ lẽ, kẻ ngăn nằng vào đài ngắm sao chính là Bách Lý Khinh.

Nàng không biết rốt cuộc vị thần trên đài ngắm sao ấy là ai, nhưng ngay khoảnh khắc nhìn thấy ánh sao đó nàng bỗng nhớ tới đốm sáng nhỏ ở vực sâu Thất Hải, còn ánh sao đầy trời dẫn đường cho nàng sau đó nữa.

Nàng hạ quyết tâm, cắn răng dốc cạn linh lực, liều mình cưỡi bạch long lao vào đài ngắm sao lần nữa!

Bách Lý Khinh đứng sau lưng Lương Ung nhìn thấy hành động của Vân Khâm mà sắc mặt đại biến.

Bạch long va vào trận pháp phát ra hàng loạt tiếng động rung trời, màn sáng ánh vàng bao quanh đài ngắm sao cuối cùng cũng dao động, chỉ chốc nữa thôi sẽ vỡ tan!

Trong trận pháp, Lương Ung bất giác nheo mắt liếc về phía Vân Khâm và con bạch long kia.

Mộ Sơ Lương dường như cũng nhìn thấy động tĩnh bên ngoài trận, buông ra một tiếng thở dài đành chịu: “Đúng là không muốn sống nữa mà.”

“Quả là không muốn sống nữa.” Về mặt Lương Ung lạnh lùng, không hề có ý định cho Vân Khâm phá vỡ trận pháp, hắn có thể vây khốn thần hồn của Mộ Sơ Lương ở đây là nhờ vào trận pháp vững chãi ấy, nếu trận pháp bể tan thì muốn vây khốn Mộ Sơ Lương cũng không còn đơn giản nữa.

Thế là Lương Ung bước lên một bước, vung cao thần trượng.

Nhưng thứ xuất hiện cùng với nó còn có một dải sao chập chờn.

Dải sao nhạt nhòa yếu ớt như đom đóm đỏ chấn ở trước mặt Lương Ung, hắn khẽ cau mày, phát hiện mình không thể tiến thêm bước nào nữa.

“Hóa ra người còn giấu bài.” Lương Ung buộc phải bỏ qua Vân Khâm, khi đối mặt với Từ Vi đại đế, hắn đã xác định là không thể phân tâm.

Giọng của Mộ Sơ Lương vọng ra từ ánh sao: “Bây giờ thì hết bài để giấu rồi.”

Lương Ung định thần chống đỡ, rồi dải sao kia đột nhiên tan đi như sương mù, sau đó rải thành bảy đốm sáng với bảy màu khác nhau, vờn quanh Lương Ung. Người khác không tài nào nhìn ra huyền cơ bên trong, nhưng Lương Ung chỉ như rồng mây là có thể bóc trần mục đích của Mộ Sơ Lương ngay lập tức.

Bảy ngôi sao đại diện cho bảy loại sức mạnh, chia làm bảy trận, khóa kín mệnh môn toàn thân của Lương Ung.

Bên ngoài đài ngắm sao Bách Lý Khinh đang chặn đứng đường đi của Mộ Sơ Lương, thì bên trong đài ngắm sao Mộ Sơ Lương cũng lấy trận pháp để khóa Lương Ung y như thế.

Khác chăng chính là trận pháp bên ngoài chỉ dùng để vây khốn, còn trận pháp bên trong có thể kết liễu mạng sống của đối thủ.

“Nếu không nhờ sự muội xuất hiện khiến người phân tâm thì ta cũng không thể tìm được cơ hội để bày trận đâu.” Giọng Mộ Sơ Lương vọng tới xa xôi từ bên trong ánh sao.

Lương Ung nhìn bảy ngôi sao đang vờn quanh mình, giọng điệu vốn lạnh lùng rốt cuộc đã hơi dòn dập: “Nếu thi triển thất tinh vạn pháp đại trận thì người cũng sẽ chết.”

Nhưng vừa dứt câu hắn đã im bặt.

Vị đối diện này là Bắc cực Từ Vi đại đế, thứ không sợ nhất có lẽ chính là chết, vào trận đại chiến Thần Ma hai ngàn năm trước, tứ cực đại đế khổ chiến

với Ma quân không có kết quả, hắn đã dùng chính đại trận này liều mình rơi vào kết cục hồn phi phách tán để phong ấn thần hồn của Ma quân. Mà hôm nay, nếu hắn đã dám tới nơi này thì nghĩa là đã không còn quan tâm tới sống chết nữa rồi.

Về mặt Lương Ung khẽ biến, hắn thu khí tức vào mình, tụ hết thần lực vào trong đỉnh trượng, chống chọi với ánh sao trên người Mộ Sơ Lương một lần nữa, cố phá vỡ đại trận này!

Và ngay khi Lương Ung định phá trận thì Vân Khâm bên ngoài cũng đồng thời cười bạch long vọt tới đài ngắm sao lần nữa!

Bạch long dát đầy vảy rồng lóe hàn quang sắc bén, râu và lông rồng bay lên phấp phới về ra một đường sáng bạc tuyệt đẹp trên không trung, sau cùng dùng một tốc độ không tưởng để đâm sâu vào trong trận pháp, một tiếng nổ âm vang khắp vùng trời Doanh Châu, cả đài ngắm sao đều rung rinh chao đảo, cùng lúc đó màn sáng ánh vàng cũng sụp đổ rồi rơi là tả theo gió, phát ra tiếng động như lưu ly vỡ nát.

Vân Khâm và bạch long té đánh rầm lên nền đất của đài ngắm sao, nhưng nàng không dùng một giây nào, ngay khi ngã xuống đất đã rút phẳng Quyết kiếm bên hông ra, lao thẳng về phía Lương Ung đang bị Thất Tinh Vạn Pháp trận vây khốn, xuất kiếm!

Nhưng nhất kiếm này nàng không nhắm vào Lương Ung, mà vào bản thân mình.

Trường kiếm kéo theo dòng máu bắn ra tung tóe, những giọt máu đỏ vẩy ra nhưng không rơi xuống đất mà uốn lượn trên mũi kiếm, hóa thành lưỡi kiếm còn sắc bén hơn, lúc này mới chém tới!

Lương Ung bị trận pháp của Mộ Sơ Lương vây khốn không thể động đậy nên dĩ nhiên không tài nào tránh một nhất kiếm này của Vân Khâm, hắn không né tránh mà tung ra thần quang, hóa thành kinh khí hộ thể, chắn trước người.

Vân Khâm thấy thế, chẳng hiểu tại sao Lương Ung không tránh nên lòng bắt đầu hoài nghi, nhưng lúc này đã không thể thu đòn lại nữa rồi, nàng đành cắn chặt môi, trút hết linh lực lên Quyết kiếm, chân vẫn không ngừng rào bước, đâm thẳng kiếm vào ngực Lương Ung.

Máu xé toang thần quang, tiếng rồng gầm lại vang vọng sau lưng, Quyết kiếm trong tay Vân Khâm lập tức bẻ nát dưới sức ép của thần quang, nhưng máu vẫn không hề dừng lại, vô số giọt máu sắc bén như kiếm thậm chí còn bén hơn cả kiếm, nhân lúc kiếm của Vân Khâm khoét vỡ thần quang đã phập một tiếng, đâm xuyên qua ngực Lương Ung!

Nhiều máu bắn ra hơn nữa, trong thoáng chốc, phụt ra như suối trào! Bắn lên phiến đá xanh trên đài ngắm sao.

Vân Khâm cầm thanh kiếm gãy trong tay, nhìn Lương Ung bị máu nhuộm đỏ mà ngỡ ngàng.

Sắc mặt của Bách Lý Khinh đã cắt không còn giọt máu, thần thò nhìn về hướng này.

Còn Lương Ung thì cúi đầu như không cảm giác được mình vừa bị đâm một nhất vào ngực, hắn chỉ liếc nhìn Vân Khâm một cách lạnh lùng.

Ánh nhìn này vô cùng phức tạp, Vân Khâm không tài nào đọc được ý nghĩa của nó, thứ duy nhất mà nàng nhìn ra được chỉ có chán ghét mà thôi.

“Cuối cùng vẫn là người của Tiêu gia.” Lương Ung lầm bầm một câu, giọng hắn rất nhẹ còn mang theo tức giận.

Vân Khâm buông thõng tay, thanh kiếm gãy rơi đánh keng xuống đất.

Huyết sắc trên mặt Lương Ung đã rút cạn, hắn bước loạng choạng tới trước, thần trượng chống lên đất một cách nặng nề, kinh khí vô biên nhất thời đánh về phía Vân Khâm.

Vân Khâm cảm giác được nó nhưng không thể nào tránh né, may thay đúng lúc này một ánh sao đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng, dịu dàng chặn đứng kinh khí không cho nó tới gần nàng.

Sắc mặt Lương Ung lúc này đã khó coi cùng cực, tuy thế hắn vẫn không cảm được ho ra một ngụm máu lớn.

Ánh sao dao động quanh thân Lương Ung, đứng giữa ánh sao với toàn thân đầm máu, Lương Ung hồ hững nhìn ánh sao đang lượn quanh mình rồi thấp giọng nói: “Hoang đường.”

Đây là câu nói cuối cùng của hắn.

Một khắc sau, hào quang chói lòa bỗng bắn vọt lên từ chỗ hắn đứng rồi phóng thẳng lên trời, sau đó thân hình Lương Ung hoàn toàn bị bao vây bên trong cột sáng, dần dần hóa thành tro bụi theo ánh sao đang xoay vần, từ từ tan đi trong gió đêm, sau cùng không còn vết tích.

Cảnh tượng này Vân Khâm và Bách Lý Khi đều nhìn thấy, cả hai đều đứng lặng đi nhìn bóng người tuyệt thế dần tan biến chỉ trong chớp lát.

Thế gian lại quay về với yên tĩnh, không còn gió cũng chẳng còn mưa, chỉ có bóng đêm buồn tẻ.

Và vài đốm sao lấp lánh.

Ánh sao bạc đang đưa bên cạnh Vân Khâm, cứ như muốn kêu gọi sự chú ý của đối phương.

Đến đây Vân Khâm mới thoát khỏi con rung động, nhìn sang ánh sao kia với ánh mắt hoang mang, nàng cảm thấy nó rất quen, dường như nó chính là đốm sáng nhỏ mà nàng đã cứu khỏi vực sâu Thất Hải hôm ấy.

“Ngài... chính là vị thần đó sao?” Vân Khâm hỏi nhỏ với giọng kính sợ.

Đốm sao kia lại lướt nhẹ qua, cạ cạ vào Vân Khâm một cách thân mật, sau đó vẽ ra một vòng sáng quanh người nàng hết như cái hôm ở vực sâu Thất Hải, cuối cùng mới bay về hướng Tây.

Sau lưng nó là vô vàn ánh sao rực rỡ, trông hết như vạn ngôi sao rạch qua bóng đêm, kéo chiếc đuôi sáng lóa của mình lướt qua mặt biển, vẽ nên một kỳ cảnh lộng lẫy.

Trận chiến đã hạ màn, bóng đêm cũng đã lấy lại sự yên tĩnh vốn có, Vân Khâm đứng giữa cơn gió hây hây trên đài ngắm sao mà dõi mắt về hướng ánh sao khuất bóng, chẳng hiểu sao lại thấy nhớ mong.

Hướng nó biến mất chính là hướng của Không Thiên phái.

*

Lương Ung đã bỏ mình, cả Thập Châu vì thế cũng chìm vào tĩnh lặng, trong khi Vân Khâm còn thất thần thì Túc Thất đã dẫn những người còn lại chạy tới đây. Trên người ai nấy đều hằn vết tích của trận chiến, Thập Châu có rất nhiều cao thủ nên tới Túc Thất cũng bị thương.

Khi thấy Vân Khâm đứng lặng đi ở đây, phía sau còn có một Bách Lý Kinh đang thất hồn lạc phách, Túc Thất bèn nhanh chóng phái người bắt giữ Bách Lý Kinh, sau đó bước tới xem Vân Khâm ra sao.

Vân Khâm đã không còn là tiểu cô nương của năm mươi năm trước nữa, nàng đã trải qua rất nhiều thứ và cũng đủ sức để dằn nén tất cả cảm xúc của mình, thế nên chẳng mấy chốc nàng đã có thể kể lại mọi chuyện vừa xảy ra ở đây cho Túc Thất, chẳng qua trong lòng vẫn còn canh cánh một chuyện.

Rốt cuộc thì vị thần ấy là ai và y đi đâu rồi?

Trong khi nàng đang suy nghĩ về nó thì sau lưng đột nhiên vọng tới một giọng nói: “Về xem thử đi.”

Giọng nói này khá quen, khiến Vân Khâm phải quay đầu nhìn về hướng phát ra âm thanh.

Người vừa lên tiếng là kẻ chưa hề hé răng sau khi Lương Ung hóa thành ánh sáng rồi tan biến, Bách Lý Kinh. Lúc này y đang bị vài đệ tử của Thiên Cương Minh trói lại, nhưng y không hề vùng vẫy cũng như không có biểu cảm gì, y chỉ cúi thấp đầu, nói bằng giọng đều đều không cảm xúc: “Về Không Thiên phái xem thử đi.”

Giờ khắc này Vân Khâm đã nghe rõ được ý của Bách Lý Kinh.

Y đang nói với nàng.

Cảm giác kỳ lạ cứ lần lần quẩn trong lòng từ khi Vân Khâm còn ở Trường Châu và nhìn thấy hai bóng người chiến đấu trong thần quang, lúc này đây bỗng dưng trở dậy, cảm giác đó ngày càng mãnh liệt hơn, tưởng chừng như muốn xé toạc cửa lòng để chui ra khỏi cơ thể, nàng đột nhiên quay phắt người lại, lóng ngóng triệu hồi bạch long, thậm chí không kịp chào hỏi ai đã phóng lên thân rồng rồi bay thẳng về hướng Không Thiên phái.

Bạn đang đọc truyện *Vãn Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68

Edit: Yunchan

Vân Khâm không biết rốt cuộc đoạn đường này mình đi mất bao lâu, nàng ngờ ngẩn thần thờ, thậm chí không dám nghĩ tại sao mình lại vì một câu nói của Bách Lý Kinh mà chạy ngay về Không Thiên phái. Có chút hoài mong chôn sâu ở đáy lòng, nhưng nàng không chịu để nó ngồi đầu dây, qua năm dài tháng rộng, nàng cứ ngỡ rằng mình đã không còn quá khát vọng về nó nữa.

Mãi tới bây giờ, nàng cười bạch long bay về Không Thiên phái như đã hóa rồ, đáp xuống tòa tiểu lâu quen thuộc nọ.

Gió biển của Thập Châu đã mang theo hơi ẩm, thế mà Không Thiên phái vẫn bị vùi lấp dưới gió tuyết lạnh thấu xương như muôn thuở.

Tiểu lâu vẫn ở đó, cơn gió rú rít thổi lùa qua tay áo Vân Khâm, xua qua bụi hàn mai trong vườn, sau cùng khua vang chiếc chuông bạc trên góc mái hiên, phát ra tiếng leng keng buồn tẻ.

Năm mươi năm qua Vân Khâm chưa từng do dự khi tới đây, nhưng bây giờ đứng trước tòa tiểu lâu này, ôm trong lòng sự mong mỏi tới hèn mọn, rốt cuộc nàng đã nếm được mùi do dự.

Nàng đứng chôn chân tại chỗ, con gió lạnh đưa bông tuyết tới đậu lên tóc mai, đưa giá rét ngấm sâu vào tận xương tủy, nhưng chân vẫn không thể đưa ra dù là một bước.

Trên đường về nàng vội vàng bao nhiêu thì khi đứng bất động tại đây nàng lại lưỡng lự bấy nhiêu.

Nàng chỉ còn cách cánh cửa khép chặt đó chừng vài bước thôi, nhưng vài bước này còn xa hơn bất cứ con đường nào.

Vân Khâm cắn chặt môi, rốt cuộc cũng dùng tâm trạng gần như bất chấp để cất bước vào mỗi lần chuông reo, phá tan cánh cửa phân chia sinh tử đó.

Cửa tiểu lâu mở ra đánh sầm, gió lạnh thổi thốc vào căn phòng yên ắng nhất thời thổi tắt hơn nửa đèn đuốc chiếu sáng căn phòng, giá đèn ngã cách xuống nền đất, phát ra tiếng vang.

Động tĩnh này không nhỏ chút nào, nhưng Vân Khâm không hề để tâm tới nó.

Vì tất cả tâm trí của nàng đều đã đổ dồn lên cái người đang ngồi trên giường đá.

Cái người ngủ say hơn năm mươi năm qua đã mở mắt từ bao giờ, lúc này đang chống người ngồi trên giường đá. Dung nhan của hắn như ngọc tạc, đáng đáp như được phác họa từ mực vẽ, nụ cười vẫn âm áp như lần đầu gặp gỡ, và quan trọng hơn là con người ấy đang lặng lẽ nhìn nàng.

Ngay khoảnh khắc hai ánh mắt chạm nhau, Vân Khâm cảm thấy như mình đã dốc hết sức vào cú tông cửa vừa rồi, bây giờ nàng chỉ có thể đứng ngây ra tại chỗ, tới động tác đơn giản nhất như chớp mắt cũng chẳng làm xong.

Sau đó nàng nghe chất giọng mang theo ý cười của Mộ Sơ Lương vang lên: “Sur muội, ta về rồi.”

Vân Khâm muốn đáp lại, nhưng cổ họng nàng cứ như bị tắt không tài nào phát ra âm thanh, nàng chỉ biết nhìn người nọ tới sững sờ, rồi luống cuống gật đầu một cái.

Mộ Sơ Lương nhìn cô gái đang kinh hoàng thất thố như trẻ con trước mắt mình mà giọng vô thức dịu lại: “Muội đúng là chẳng thay đổi gì cả.”

Vân Khâm thấy câu nhận xét này của hắn có hơi bất công, chẳng biết sao cái người mới đó còn nói không ra lời lúc này lại lên tiếng phản đối một cách yếu ớt: “Thay đổi rất nhiều mà.”

Mộ Sơ Lương nhìn cái dáng nghiêm túc cái chính của nàng mà phải bật cười.

Vân Khâm nhìn nụ cười này mà há cả miệng ra, không thể nói thêm gì nữa, chỉ có thể nhìn hắn với ánh mắt vô cùng lưu luyến.

Đáy mắt của Mộ Sơ Lương sáng sảng ý cười, chạm hờ lên thành giường đá bên cạnh, nhỏ giọng nói: “Mới tỉnh lại chẳng có sức gì cả.”

Vừa nghe câu này Vân Khâm đã hoàn hồn lại ngay, khi tỉnh lại trong sơn động Lưu Châu năm đó Mộ Sơ Lương cũng mệt mỏi y như thế, đến mức phải để Vân Khâm bế hắn chạy trốn khỏi sự truy sát của Lưu Châu, bế suốt cả chặng đường, thế là nàng cũng nhanh chóng tìm lại được giọng nói của mình, nhanh nhẩu nói: “Vậy để muội bế...”

“Sur muội lại đây.” Mộ Sơ Lương tức tốc cắt ngang trước khi Vân Khâm thốt ra cái câu nguy hiểm kia, sau đó giọng lại dịu xuống: “Lại đây ngồi với ta một lát là được rồi.”

Vân Khâm nhìn thẳng vào mắt của Mộ Sơ Lương, tầm mắt hơi sáng lên rồi dừng lại trên gương mặt nhợt nhạt của hắn. Đột nhiên nàng nhớ tới chuyện trong tòa tiểu lâu hôm đó, vì một câu khích tướng của Phụng Tuyền mà nàng đã lên hôn lên má của người này một cái.

Cảm giác của ngày hôm đó vẫn còn in sâu trong đầu, gò má lạnh băng khiến người chạm vào phải hoảng sợ, còn lúc hôn trộm, ngoài chút xúh đắc ý nhỏ nhỏ và chột dạ ra thì còn lẫn vào chút chua xót nữa.

Nghĩ tới đây, bên má Vân Khâm thoát cái đã lan ra màu hồng nhạt.

Rồi nàng chợt nhớ tới lời nhắn mà Mộ Sơ Lương nhờ Phụng Hào mang cho mình, ngấm lại vào đêm tuyết rơi vào năm mươi năm trước hắn đã từng bày tỏ nỗi lòng với mình.

Mộ Sơ Lương thích nàng.

Ý nghĩ này lóe lên trong óc Vân Khâm rõ mồn một, nhưng ngay sau đó nàng lại quay sang do dự.

Đó đã là chuyện của năm mươi năm trước rồi, liệu Mộ Sơ Lương có còn nhớ hay không? Bây giờ hắn có còn tâm tư đó với nàng không? Liệu hắn có biết nàng đã nhân lúc hắn hôn mê mà hôn lên hắn không?

Vì trước giờ Mộ Sơ Lương chưa từng nói thẳng với nàng bao giờ hết, lúc nghe Phụng Tuyền nhắc lại tâm ý của Mộ Sơ Lương, trong lòng nàng ngọt lịm như mật vậy, nhưng bây giờ người ta tỉnh lại rồi thì nàng lại không dám chắc nữa.

Trước đó nàng chỉ một lòng cầu mong hấn có thể tỉnh lại bình an. Nhưng khi lời nguyện cầu trở thành hiện thực thì nàng mới phát hiện mong muốn của mình còn nhiều hơn thế nữa.

Mộ Sơ Lương không biết chỉ trong thời gian ngắn mà trong lòng Vân Khâm đã quay cuồng biết bao là suy nghĩ, khi thấy Vân Khâm cứ đứng nín thinh tại chỗ, Mộ Sơ Lương bèn kiên nhẫn gọi khẽ một tiếng: “Sur muội?”

Vân Khâm sực tỉnh hồn lại từ trong mớ suy nghĩ rối như bòng bong, gật đầu gọi lại: “Sur huynh.”

Rồi nàng dợm bước tới gần, nghe lời đi tới bên giường, sau đó rút rè ngồi xuống mép giường khá xa Mộ Sơ Lương.

Mộ Sơ Lương nhìn hành động này của nàng, gọi tiếp: “Sur muội.”

Vân Khâm nhìn Mộ Sơ Lương ngơ ngác, đầu óc lại bắt đầu bay tới chuyện hôn trộm hôm đó, ánh mắt nàng lảo liên, con chột dạ lại trĩu nặng: “Sur huynh?”

“...” Mộ Sơ Lương thấy cứ gọi đáp thế này mãi thì nhất định sẽ không có hồi kết, thế là hấn đành khơi chuyện: “Mấy năm qua đã xảy ra chuyện gì, có thể kể lại cho ta nghe được không?”

Lúc này Vân Khâm mới nhớ ra Mộ Sơ Lương chỉ mới tỉnh lại thôi, sau này còn rất nhiều thời gian và rất nhiều chuyện nữa, không cần phải gấp gáp.

Đứng rồi, còn rất nhiều thời gian mà.

Nghĩ tới đây Vân Khâm lập tức đổi nét mặt, quay sang nhìn Mộ Sơ Lương với vẻ lo lắng.

Mộ Sơ Lương như đoán được suy nghĩ của nàng bèn hấy mắt cười: “Khó khăn lắm mới về được, lần này nhất định không đi đâu nữa cả.”

Nghe được lời cam đoan của Mộ Sơ Lương xong Vân Khâm mới hơi an tâm lại, thoát ra khỏi đống suy nghĩ rối bời, sau đó chậm rãi kể lại từng chuyện xảy ra trong năm mười năm qua cho Mộ Sơ Lương. Mộ Sơ Lương lắng nghe Vân Khâm kể rất chăm chú, tầm mắt thỉnh thoảng còn dừng lại trên người nàng, môi nở ra nụ cười nhạt, tựa như thời gian chảy ngược trở về ngày hôm qua.

Tới khi Vân Khâm nói xong hết rồi Mộ Sơ Lương mới thờ dài một tiếng.

Một tiếng thờ dài này chẳng biết chứa đựng bao nhiêu ưu tư, Vân Khâm ngồi bên cạnh hấn mà có cảm giác như bao nhiêu năm tháng đều biến mất theo tiếng thờ dài này của hấn.

Mộ Sơ Lương nói: “Hóa ra sur muội cũng đã trở thành sur phụ của người khác mất rồi.”

“Ừ, cũng lâu rồi mà.” Giọng Vân Khâm có hơi ngập ngừng, nàng cười với Mộ Sơ Lương bên cạnh: “Lần này sur huynh ngủ lâu quá.”

Hai người nói chuyện rất lâu, khi Vân Khâm mang theo gió tuyết khắp người tông vào cửa tiểu lâu thì chân trời hấy còn sáng, bây giờ dừng lại mới phát hiện hoàng hôn đã buông xuống từ lúc nào rồi, Vân Khâm đưa mắt nhìn qua cánh cửa mở toang của tiểu lâu, nghĩ ngợi rồi nói: “Muội đưa huynh về phòng nghỉ nhé, chỗ ở của sur huynh tới giờ vẫn còn để trống, để muội đi dọn sơ qua cho huynh...”

Nàng còn chưa dứt câu, khi ngoảnh đầu qua thì đã thấy Mộ Sơ Lương đứng dậy từ đời nào rồi.

Vân Khâm im bật, nhìn thân hình cao ráo của Mộ Sơ Lương mà không nói nên lời.

Mộ Sơ Lương cười nói: “Ta khá hơn một chút rồi.”

Hấn không nhờ Vân Khâm dìu mà chỉ rào bước chậm rãi nhưng vững vàng ra khỏi tiểu lâu, ngược nhìn bầu trời bên ngoài, lát sau mới quay lưng lại nói với Vân Khâm: “Không biết hình dáng Không Thiên phái bây thế nào rồi, muội dẫn ta đi xem một chút được không?”

Tầm mắt của Vân Khâm chưa từng rời khỏi Mộ Sơ Lương dù một giây, nàng ngập ngừng chốc lát rồi mới gật đầu nói: “Được.”

*

Không Thiên phái bây giờ đã không còn đáng vẻ như lúc Vân Khâm mới tới nữa, đặc biệt là những năm lại đây Không Thiên phái còn thu nhận khá nhiều đệ tử mới, hai người đi trên đường cũng chạm mặt rất nhiều người, có đệ tử của tông môn khác và cũng có đệ tử Lăng Quang tông của chính Vân Khâm. Song bất kể là đệ tử của tông môn nào khi trông thấy Vân Khâm đi chung với Mộ Sơ Lương thì đều tròn tròn mắt, nhìn chòng chòng Mộ Sơ Lương bên cạnh Vân Khâm với cặp mắt đầy hiếu kỳ.

Họ không biết Mộ Sơ Lương là ai, có điều từ khi nhập môn tới nay họ luôn thấy Vân Khâm một thân một mình, chưa từng thấy nàng gần gũi với nam tử nào như vậy bao giờ. Thành thử khi thấy hai người sống vai đi ngang qua ai nấy cũng tò mò ra mặt.

Danh tiếng của Vân Khâm ở Trung Nguyên không nhỏ chút nào, có rất nhiều đệ tử tới đầu nhập Không Thiên phái là vì tiếng tăm của nàng, do đó nàng cũng đã quen bị người ta soi mói, nhưng bị soi dưới tình huống này thì nàng chẳng quen tí nào, đi chưa được bao lâu Vân Khâm đã thấy mắt tự nhiên, đành phải ngoảnh sang Mộ Sơ Lương: “Sur huynh, bây giờ phần đông người của Không Thiên phái còn ở Thập Châu chưa về tới, hay là để muội đưa

huynh về phòng trước, đợi thêm hai ngày mọi người về thi hầy...”

Mộ Sơ Lương nghe Vân Khâm nói nhưng không trả lời mà chỉ đột ngột dừng chân, nhìn trước mặt: “Là hồ Tĩnh Surong, không ngờ bắt tri bắt giác đã tới nơi này rồi.”

Vân Khâm nghe thế thì cũng dừng bước, nét mặt dịu lại, nói với giọng hoà niệm: “Phải.”

“Có lẽ muội đã tới đây nhiều lần rồi?” Mộ Sơ Lương mỉm cười hỏi.

Vân Khâm nhìn mặt hồ chìm trong màn đêm cách đó không xa, ngập ngừng giây lát mới lắc đầu đáp: “Không có.”

Lúc này tới lượt Mộ Sơ Lương ngẩn ra, quay đầu nhìn về phía Vân Khâm.

Vân Khâm hơi rũ mắt, không giải thích.

Nàng nhớ khi hai người ở trên đảo Thập Châu, Mộ Sơ Lương từng kể với nàng về nơi này, hồi đó Mộ Sơ Lương đã hứa khi nào trở về Không Thiên phái sẽ dẫn nàng tới hồ Tĩnh Surong.

Tiếc là sau đó Mộ Sơ Lương không thể thực hiện được lời hứa, năm mươi năm về sau Vân Khâm vẫn luôn nhớ tới lời hứa này. Nàng chưa từng nghĩ sẽ tới hồ Tĩnh Surong một mình để xem thử nơi Mộ Sơ Lương nhắc tới có hình dáng gì, nhưng mỗi lần nhìn thấy nó từ đằng xa nàng vẫn không cầm lòng được mà lui bước.

Nàng cứ luôn chờ, dường như chỉ cần không đi qua nó thì nàng vẫn còn có lý do để tiếp tục chờ.

Mộ Sơ Lương nhìn cô gái đang do dự trong bóng đêm, đột nhiên bờ môi cong lên như thể tâm trạng đang cực tốt, rồi hần quay gót đi tới mặt hồ lấp lánh ánh sao, giọng vang vọng trong bóng đêm thoáng chút nhẹ nhõm và cũng thoáng chút không đành: “Vậy thì biết làm sao hơn, thôi thì để sư huynh này dẫn muội đi ngắm nó nhé.”

Vân Khâm nhìn bóng lưng quen thuộc trong bóng đêm mà thấy hốc mắt mình cay cay, lật đật nhấc chân đuổi theo hần.

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69

Edit: Yunchan

Không Thiên phái băng giá quanh năm, tuyết phủ trắng xóa tầm mắt, chỉ có một nơi được giếng trong pháp trận là giữ mãi tiết trời vào hạ.

Đó chính là hồ Tĩnh Surong.

Mặt hồ bập bềnh sóng nước khua vỡ hàng vạn ánh sao in lên nó thành những đốm bạc lấp lánh, lóe sáng bên trong kẽ hở giữa những chiếc lá sen. Hồ Tĩnh Surong rộng vô cùng, trong hồ có một cây cầu dài bất tận tới giữa hồ, giữa hồ có xây một lương đình, trên mái đình treo hai chiếc đèn lồng tỏa ra ánh sáng ấm áp, chúng đang nhẹ nhàng đong đưa theo gió.

Vân Khâm lăm lăm bám theo sau lưng Mộ Sơ Lương, vừa giẫm lên từng dấu chân của hần vừa nghe hần nhỏ giọng nói: “Tòa lương đình giữa hồ đó là nơi năm xưa sư phụ hay lui tới, người rất thích tới đó uống rượu, uống một lần là mê đắm.”

“Nơi này đúng là chẳng thay đổi bao nhiêu.” Mộ Sơ Lương nói câu được câu chăng, rồi quay lại nói với Vân Khâm sau lưng: “Chúng ta không tới giữa hồ, muội theo ta.”

Vân Khâm nhẹ gật đầu, cùng Mộ Sơ Lương đi men theo bờ hồ, giẫm lên lớp cỏ non mềm mướt, ngửi mùi cỏ xanh mát rượi phảng phất trong không khí mà cảm thấy lòng mình cũng lắng lại.

Mộ Sơ Lương nhìn cảnh sắc trong hồ, khi ánh mắt chạm tới một nơi thì bỗng bật cười: “Xem ra có vài tiểu quỷ to gan dám tới đây quậy phá.”

Vân Khâm nhìn theo tầm mắt của Mộ Sơ Lương thì thấy hoa sen trong cái ao bên cạnh đã bị ai đó bứt trụ, chỉ để lại mấy cái cành trống trơn, chẳng cần nghĩ cũng biết dám chắc là có đệ tử nào đó nhân lúc đêm khuya vắng vẻ để hành sự.

Bên dưới lá sen bị hái trụ là mặt nước trong vắt phản chiếu ánh sao, dưới mặt nước có vài chú cá bạc đang quẫy đuôi bơi lội.

Vân Khâm phì cười, rồi lẩm bẩm: “Để muội biết là nhóc con nào làm thì tụi nó xác định rồi.”

Mộ Sơ Lương cũng gật đầu đầy nghiêm túc, sau đó nhìn chăm chăm vào con cá đang bơi tung tăng dưới làn nước, gờ tay lên nói: “Chúng ta nướng cá ăn đi.”

Vân Khâm “...”

Thế là vào đêm đầu tiên Vân Khâm hội ngộ với Mộ Sơ Lương, cả hai ngồi lại với nhau bắt đầu nỏ lửa nướng cá.

Đêm đã về khuya, tiếng động bên hồ cũng không thu hút sự chú ý của ai khác, hai người ngồi trước đồng lửa, mỗi người cầm một xiềng cá nướng trong tay, bên cạnh đồng lửa còn đặt đầy cá đã nướng chín, số cá này đều do Vân Khâm dùng kiếm khí xiềng được tất. Mùi cá nướng thơm phức bay đi rất xa, Vân Khâm gặm cá trong miệng mà chẳng biết mùi vị là gì, mắt chỉ lo nhìn đăm đăm Mộ Sơ Lương bên cạnh, trong phút chốc không phân biệt nổi chuyện đang diễn ra trước mắt là thật hay mơ.

Lúc này Mộ Sơ Lương tỉnh cờ quay đầu lại, khi nhìn thấy cái mặt ngọc của Vân Khâm thì bỗng dịu giọng hỏi: “Có phải muội có gì muốn nói với ta không?”

Vân Khâm khựng lại, cụp mắt nhìn xuống ánh lửa nỏ lép bép trước mặt mình.

Nàng thấy tim mình cũng bắt đầu đập lên siêu tốc hòa tấu với tiếng nổ này.

Tuy nàng biết tương lai còn dài, biết từ giờ trở đi có thể nhìn thấy Mộ Sơ Lương lâu hơn, biết có thể chờ được hần trở lại đã là một chuyện vô cùng may mắn. Nhưng chẳng hiểu sao, chỉ cần Mộ Sơ Lương ở trong tầm mắt thì nàng cứ tự động nhớ lại câu nói của Phượng Tuyền, sau đó đầu óc ngày một bay cao bay xa, bay về hướng mà nàng khó lòng kiểm chế nổi.

Chính xác là nàng rất muốn hỏi, nhưng mà lời cứ tới bên mép là cổ thể nào cũng không thốt ra được, mãi tới bây giờ, khi Mộ Sơ Lương bói nó lên.

Vân Khâm tiện tay cời đồng lửa trước mắt, lặng thinh chốc lát, cuối cùng cũng xốc được can đảm của nửa đời mình để mở miệng: “Sur huynh, hơn năm mươi năm trước...”

Lúc mấy chữ này vừa phát ra thì bên bờ hồ đột nhiên vụt qua vài bóng đen, Vân Khâm lập tức ngậm miệng lại, sắc mặt thay đổi, bật người dậy đi tới bụi cây bên hồ. Chỉ chốc lát sau, nàng đã tha thêm vài tên đệ tử trở lại.

Mấy nhóc đệ tử này vẫn còn là thiếu niên, lớn thì chừng mười lăm mười sáu tuổi, nhỏ thì tầm mười một mười hai tuổi, trên người còn linh kinh dụng cụ bắt cá, tên nào tên nấy đều cụp đầu cúi theo sau Vân Khâm.

Nhìn phát là biết ngay đồng sen kia nhất định là bị bọn nhóc này bứt trụi, nửa đêm nửa hôm còn mò tới đây chần chần không phải làm chuyện tốt lành gì rồi, Mộ Sơ Lương nhìn đám đệ tử vị thành niên này mà mỉm cười hỏi thăm: “Cá trong hồ này vị cũng được chứ?”

“Tuoi hơn mua dưới núi nhiều.” Một thiếu niên trong số đó lên tiếng trả lời.

Nhưng vừa nói xong cậu đã hối hận ngay, rụt cổ lại cười đau khổ với Vân Khâm: “Sur phụ, con... con chỉ tới đây bắt cá có hai lần thôi.”

Vân Khâm xị mặt định lên lớp dạy trẻ, nhưng tiếc thay mấy tên nhóc con này chưa gì đã đặt hết bụng dạ lên mấy con cá nướng bên đồng lửa rồi.

Vân Khâm cứng họng, sức nhận ra mình gây ra chuyện này hình như cũng không có tư cách để lên lớp đệ tử.

Mấy nhóc đệ tử này hình như cũng không ngờ tông chủ Lăng Quang Tông đường đường như Vân Khâm cũng lén mò tới hồ Tĩnh Sương nửa đêm để bắt cá như mình, tới khi chúng nhìn rõ cảnh tượng trước mắt, thông suốt rồi thì mới nhìn về phía Vân Khâm với bản mặt như gặp quỷ.

Tiện thể còn ngó luôn Mộ Sơ Lương đang ngồi tĩnh bơ như không ngay bên cạnh.

Vân Khâm đột nhiên có cảm tưởng uy nghiêm mình gầy dựng mấy chục năm đã sụp đổ cái rầm.

Nàng lặng thinh chốc lát, sau đó mới cất giọng thỏa hiệp: “Ta sẽ không nói chuyện này với Mai trưởng lão, còn các con cũng không được nói với ai chuyện thấy ta ở đây tối nay nghe chưa.”

Tuy Vân Khâm bình thường khá ôn hòa, nhưng khi đối xử với đệ tử thì cũng được tính là nghiêm nghị, thế nên mọi người cứ tưởng sẽ bị răn cho một trận ra trò, nào ngờ Vân Khâm lại thả cho chúng đi dễ thế này. Chúng có hơi ngạc nhiên, nhìn Vân Khâm rồi lại ngó sang Mộ Sơ Lương bên cạnh, cứ như còn chưa hết bàng hoàng.

“Sur phụ?” Một thiếu niên rụt rè gọi thử một tiếng.

Vân Khâm hỏi lại: “Chuyện gì?”

“Là sur phụ thật à?” Thiếu niên nọ dọ lời như đang khiếp sợ, ngoái đầu nhỏ to với người bên cạnh: “Các đệ có thấy sur phụ hôm nay có gì đó kỳ kỳ không?”

Mấy thiếu niên còn lại nghiêm túc gật đầu.

Vân Khâm lập tức thưởng cho mỗi tên một cái cốc vào đầu.

Trong lúc mấy nhóc con ôm đầu xuýt xoa thì giọng cười cười của Mộ Sơ Lương bỗng vẳng tới: “Mấy tên nhóc này đều là đệ tử của muội sao?”

Vân Khâm cầm nín, trố trêu sao mấy tên nhóc đi trộm cá vào ban đêm ban hôm này chính xác đều là đệ tử của Lăng Quang Tông.

Năm mươi năm đã qua, giờ đây Vân Khâm đã không còn là cô gái nhỏ chuyện gì cũng phụ thuộc vào Mộ Sơ Lương trên đảo Thập Châu năm đó nữa, nàng bây giờ đã trưởng thành, đã trở thành một trong những người nổi danh nhất ở Trung Nguyên, là truyền kỳ trong những câu chuyện truyền miệng ở đầu đường cuối ngõ, cũng là sư tôn và tông chủ đầy danh vọng của Không Thiên phái. Vân Khâm đã thử tưởng tượng vô số lần, tới khi Mộ Sơ Lương tỉnh lại thấy mình thế này nhất định sẽ vui lắm. Nhưng trời xui đất khiến thế nào nàng còn chưa kịp khoe cho Mộ Sơ Lương thấy mặt tốt của mình, thì mấy tên đệ tử này đã đá bay thể diện của nàng đi mất rồi.

Vân Khâm cảm thấy đời mình như đưa tang.

Càng đáng chết hơn là sau khi biết mấy nhóc đệ tử này tới từ Lăng Quang Tông, Mộ Sơ Lương lại mở lời bảo Vân Khâm giữ chúng lại. Thế là từ hai người bình yên thường thức cảnh núi sắc hồ, bây giờ đã biến thành cả đám người bầu lại ăn cá nướng.

Tính tình của thiếu niên vốn bay nhảy, còn Mộ Sơ Lương thì đã cao tuổi rồi, nhưng khéo thay hẳn lại có một tâm hồn hiếu kỳ chẳng thua gì trẻ con, thế nên chỉ loáng cái hẳn đã trò chuyện hợp cạ với bọn nhóc. Qua lời giới thiệu của Vân Khâm, mấy nhóc con đã biết người trước mặt mình là đại sư bá, nhưng chúng còn ít kinh nghiệm nên cũng không biết vị sư bá này là thần thánh phương nào, chỉ cảm thấy vị đại sư bá này rất thân thiện dễ nói chuyện.

Vân Khâm ngồi im lặng một bên, nhìn Mộ Sơ Lương nói cười rôm rả với một đám nhóc mà cũng bật cười theo.

Trong lúc tán gẫu, Mộ Sơ Lương bắt tri bắt giác chuyển hướng câu chuyện về phía Vân Khâm, lần la hỏi thăm tình hình nàng những năm qua. Vân Khâm ngồi bên nghe mà lòng khản trương vô cùng, cũng may tuy mấy nhóc đệ tử này không nghe lời nhưng vẫn còn tôn kính vị sư phụ Vân Khâm này, nên kể với Mộ Sơ Lương toàn là chuyện Vân Khâm đối chọi với Thập Châu, hỗ trợ các đại môn phái, rồi chuyện chiến đấu các loại mà thôi. Lúc chúng kể những chuyện này Mộ Sơ Lương lắng nghe rất nghiêm túc, nét mặt vô cùng chuyên chú, trong khi ánh mắt thì rất đổi dịu dàng, có đôi lúc nghe các đệ tử ngưỡng mộ hay tán dương Vân Khâm, hẳn còn bật cười vui vẻ. Đó là kiểu thần thái hết sức thoải mái, cứ như bảo bối của mình được mọi người coi trọng yêu quý ấy.

Nhưng Vân Khâm lại không nhìn nổi cái mặt này của hắn, vào lần đầu tiên nghe người ta khen mình tới nỗi trời, nàng vẫn có thể giữ nguyên bản mặt vô cảm trước mặt họ, nhưng bây giờ người trước mặt nàng chính là Mộ Sơ Lương.

Vân Khâm bắt đầu muốn bịt miệng đám nhóc con này rồi.

Nhưng ngay lúc này, Mộ Sơ Lương lại hỏi sang những việc Vân Khâm thường làm hằng ngày, mấy nhóc con lăm lăm lại bắt đầu nhao nhao lên giành nói, tên nào cũng khai báo hết cho Mộ Sơ Lương thói quen luyện công viết chữ mỗi ngày của Vân Khâm, một thiếu niên ngồi trong góc thấy ai cũng nói hết rồi, đành phải lớn giọng chen vào: “Con biết! Sư phụ còn có một bảo vật, lúc hết chuyện để làm sư phụ toàn đi ngắm bảo vật đó thôi!”

Vân Khâm nghe mà thộn mặt ra, chưa kịp nghĩ ra nhóc đệ tử này đang ám chỉ thứ gì.

Ngay sau đó thiếu niên đã kể bản mặt thần bí tới nhỏ giọng rù rì: “Bảo vật của sư phụ cất ở trong tòa tiểu lâu đằng sau Không Thiên phái, chính là cái tiểu lâu không lớn không nhỏ, trên mái hiên còn treo chuông đó đó, các huynh đệ có biết không?”

Vân Khâm “...”

Lúc này mấy nhóc con khác cũng hòa theo, gật đầu lia lịa: “Ta biết! Mỗi lần đi xa về sư phụ đều tới tòa tiểu lâu đó trước hết!”

“Có khi còn ở bên trong lâu ời là lâu!”

“Mấy đệ đoán coi sư phụ làm gì bên trong?”

“Phải đó phải đó, ta luôn muốn biết trong đó cất thứ gì, nhưng sư phụ trông chặt lắm, không cho phép bọn mình vào.”

Vân Khâm nghe chúng thi nhau nói mà bụng dạ xoắn hết cả lại, cuống cuống chặn họng chúng lại.

Mấy nhóc con cứng còng tại chỗ, cầm bật, chẳng biết mình vừa nói ra câu gì không nên nói.

“Sư phụ, có phải người khó ở trong người không ạ?” Một nhóc con rụt rè hỏi.

Vân Khâm trợn mắt lườm cậu một cái.

Nhóc con lập tức co thành một cục.

Vân Khâm không phải không muốn nói chuyện này ra mà là không nói ra lời, nàng lườm mấy tên nhóc vừa làm xong chuyện hay ho mà chột dạ ra mặt, liếc sang Mộ Sơ Lương.

Mộ Sơ Lương vẫn ngồi yên tại chỗ, nhìn nàng chăm chú.

Rồi đột nhiên hắn đứng lên bước tới gần Vân Khâm.

Vân Khâm nhìn hắn chằm chằm, thấy hắn đang từ từ tới gần mình, mang theo ánh sao và ánh lửa lỏng vào tay áo.

Mộ Sơ Lương bước tới trước mặt Vân Khâm rồi lại không nói năng gì, chỉ thở dài một tiếng bất đắc dĩ, rồi quay lại nói với mấy nhóc con đang tròn mắt rón cổ xem trò hay: “Chẳng hay các vị có thể giúp ta một chuyện chăng?”

Mấy nhóc đệ tử gật đầu hết sức nhiệt tình.

Mộ Sơ Lương nói: “Xoay người.”

Đám nhóc không hiểu mô tê gì chỉ nghe lời quay người lại.

Mộ Sơ Lương chớp chớp mắt, sau đó ngay khoảnh khắc lũ nhóc quay người đi, hắn lập tức nghiêng người tới hôn lên môi Vân Khâm, cánh môi mềm phả ra hơi thở ấm áp nhưng thiếu chân thật tới khó tin, như một chiếc lông vũ phớt qua chẳng để lại bất cứ dấu vết gì, nhưng lại khơi lên một cơn rung động khẽ khàng.

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70

Edit: Yunchan

Vào lúc ấy trên đảo Thập Châu.

Trận chiến đã kết thúc, nhưng những thứ mà trận chiến này để lại vẫn còn ngổn ngang chất đọng, cần được giải quyết cho xong.

Ví như lúc Hoa Tinh dẫn người đi lùng kiếm những kẻ chạy trốn, khi tới Tổ Châu thì phát hiện một đám đông đang bu đen bu đỏ trong một cái hồ sâu, nói với nhau chuyện gì đó mà nàng không rõ.

Hoa Tinh tò mò tới gần, dạt đám đông để vào trong thì mới phát hiện bên trong vòng người là một cái lồng sắt cũ kỹ to tướng.

Mà trong lồng sắt ấy đang nhốt một người.

Người nọ mặc một chiếc áo bào bản thủ, bề ngoài trông vô cùng lười thôi, dung mạo cũng bị khuất dưới lớp áo nhăn nheo nên khó lòng thấy rõ, y đang nhìn mọi người với vẻ mặt đầy hồ hởi, lên giọng rất kiên nhẫn: “Lương Ung đâu rồi? Mấy người là ai?”

Chẳng có ai trả lời y cả, vì mọi người còn đang bàn xem nên xử lý người này thế nào.

Nghe giọng y có lẽ là của một nam tử trẻ tuổi, y cau mày nhìn đám đông tụ tập bên ngoài lồng mà hết sức không vui, lẩm bẩm hỏi lại: “Lương Ung đâu rồi hả?!”

Bấy giờ Hoa Tinh đã chen được tới đầu hàng, nàng nhìn qua kẽ hở song sắt thì bất ngờ phát hiện cái người bản thủ nhếch nhác này lại có một đôi mắt cực đẹp.

Phát hiện này khiến lòng nàng thoáng rung động, chẳng hiểu sao nàng lại bước tới trước mặt người nọ, nhỏ nhẹ trả lời y: “Lương Ung chết rồi.”

Người trong lồng nghe thấy tiếng trả lời thì quay phắt đầu nhìn sang Hoa Tinh, y kinh ngạc nhìn Hoa Tinh hồi lâu cứ như không hiểu được ý của đối phương.

Hoa Tinh nhũn bụng có lẽ y bị giam lâu ngày nên phản ứng có hơi chậm lụt, lòng thương cảm trời dậy, nàng chỉ nghĩ người này bị Lương Ung bắt giữ rồi bị hành hạ tra tấn trong chiếc lồng này thôi, thế nên dịu giọng lại, cười khề nói: “Lương Ung chết rồi, huynh không sao nữa đâu, đừng sợ nhé.”

Người nọ nhìn nàng đăm đăm, im lặng chốc lát, rồi bỗng nhắm mắt dựa lên song sắt: “Haizz.”

Lời hồi đáp này chứa đầy mệt mỏi.

Hoa Tinh thấy y phản ứng thế này thì không khỏi lo âu, nhanh chóng bàn bạc với những người chung quanh, tỏ ý muốn cứu y về Không Thiên phái, tuy ở đây chẳng ai biết thân phận của y nhưng thấy y bị Thập Châu bắt giữ còn bị nhốt tới tàn tạ ở nơi này, thì lập tức nhận định rằng y bị Thập Châu bắt cóc, do đó cũng đồng ý ngay mà không dài dòng thêm, mọi người bèn tản ra sục sạo, rốt cuộc cũng tìm được chìa khóa mở chiếc lồng sắt này ra.

Cửa lồng bị khóa kín lâu ngày rốt cuộc cũng được mở ra khiến rèm mi của người trong lồng run lên khe khẽ, mở mắt ra, nhìn chăm chăm vào cô gái đứng trước cửa lồng mà không chớp mắt lấy một lần.

Lúc này những người còn lại đều đã tản đi hết cả, họ giao người cho Hoa Tinh xong thì đi nơi khác tìm kiếm, thế nên nơi này lại quay về với sự yên tĩnh ban đầu.

Hoa Tinh nhìn người trong lồng mà cố gắng nở ra một nụ cười thân thiện hết mức, nhẹ giọng trấn an y: “Huynh có thể cử động được không, ra đây đi, ta sẽ đưa huynh rời khỏi đây.”

Người trong lồng vẫn nhìn chòng chọc Hoa Tinh với nét mặt vô cùng quái đản, ngồi im ru không động đậy.

Hoa Tinh cho là y không có sức để đứng dậy, nghĩ ngợi giây lát rồi quyết định vén vạt áo lên, bước vào trong lồng.

Người trong lồng tái mét ngay tức thì, như sợ nhớ lại một kinh nghiệm đáng quên nào đó, lật đật rút nhanh ra sau: “Nữ... nữ nhân, đừng có tới đây.”

Hoa Tinh thấy tình hình này thì càng lo hơn: “Chẳng biết Lương Ung đã làm gì mà khiến y ra nông nổi này nữa.” Nàng lăm bằm độc thoại xong thì lại giờ ra gương mặt thân thiện hiền lành, bước tới gần người trong lồng: “Đừng lo, ta tới đây để cứu huynh mà, ta sẽ không làm hại huynh đâu.”

Khốn thay người trong lồng chẳng có vẻ gì là không lo cả, Hoa Tinh thở dài bất lực, nàng ngó cái dáng khúm núm sợ sệt của người nọ thì quyết định xáp tới thêm mấy bước, cầm phắt lấy cổ tay của người nọ mà không hề sợ hãi.

Người nọ lập tức cứng ngắc như đá.

Tuy chiếc lồng này khá lớn, nhưng hai người chen vào thì cũng khó tránh khỏi chật chội, do đó Hoa Tinh bèn khom lưng xuống, nhìn vào đôi mắt xinh đẹp của người nọ, cười hiền: “Ta tên là Hoa Tinh, còn tên huynh là gì?”

Mắt của người nọ hơi lảng đi, ho nhẹ một tiếng rồi mới đáp: “Ngụy Chúc.”

“Ngụy Chúc.” Hoa Tinh lăm lăm đọc lại cái tên này, rồi nói tiếp: “Huynh về Không Thiên phái với ta nhé? Tới đó rồi sẽ không ai bắt nạt huynh nữa đâu.”

Về mặt Ngụy Chúc càng quái hơn nữa, mãi tới khi nghe thấy ba chữ “Không Thiên phái” thì nét mặt của y mới thoáng thay đổi, sau đó gật đầu nói: “Được.”

*

Ở một nơi khác, dưới tầng hộc trên đỉnh Sinh Châu, một cô gái thương tích đầy mình đang dựa vào bên thân cây, hai tay nàng bị trói gô trông thảm hại vô cùng, nhưng đôi mắt vẫn lạnh lùng không đổi, chỉ nhìn người trông giữ mình với vẻ thờ ơ.

Người canh giữ nàng khá nhiều, chưa kể vài đệ tử Thiên Cương Minh bước ra từ tòa lâu cách đó không xa, còn mang theo vài bức thư giao vào tay của người bên cạnh: “Soát được bên trong.”

Mọi người đọc những bức thư kia, băng qua một lúc lâu mới có người lên tiếng: “À nữ nhân này quả nhiên là Hoa Chi, không ngờ Hoa đại thiếu thư đại danh鼎鼎 năm xưa giờ đây lại thành tay sai của Thập Châu.”

Hoa Chi chỉ cau mày im lặng.

Họ bắt đầu thương lượng với nhau, có người muốn giải Hoa Chi về Thiên Cương Minh trước rồi hãy quyết định, có người thì sợ cô ả quỷ kế đa đoan, đề nghị hãy phế bỏ tu vi của cô ả trước, hoặc đánh trọng thương rồi mới giải về. Mọi người bắt đầu rơi vào màn tranh chấp gay gắt, Hoa Tinh ở bên nghe màn tranh chấp này một cách thờ ơ, tựa như đang nghe chuyện nào đó chẳng hề liên quan tới mình.

Trong lúc mọi người đang tranh luận thì một đoàn người bỗng đi lên từ dưới chân núi, sau đó dừng lại cách mọi người không xa.

“Hay là cứ giao nàng ấy cho ta xử lý vậy, chư vị thấy sao?” Người chen vào là nam tử dẫn đầu đội ngũ, trên mặt hắn ẩn chứa ý cười nhả nhặn, khoác lên mình bộ thanh sam, tay cầm quạt xếp, trông như một đại thiếu gia thế gia chẳng hề liên quan tới tranh đấu.

Thật ra hắn đích thị là một thiếu gia thế gia, hơn nữa còn là thiếu gia Phong gia trong bát đại thế gia đại danh鼎鼎 ở Trung Nguyên.

Tên của hắn là Phong Diêu Sở.

Nhiều năm về trước, ai nấy đều cho rằng vị đại thiếu gia Phong gia này đã chết, nhưng chẳng ai ngờ nhiều năm sau hắn lại quay về Phong gia như một kỳ tích, sống sờ sờ trước mặt mọi người. Song chẳng có ai để ý tới từ đó trở đi, trong tứ đại hộ pháp của Quý môn đã thiếu đi một tên Hắc Y.

Đại thiếu gia Phong gia đột nhiên xuất hiện ở đây và đưa ra lời yêu cầu thế này dĩ nhiên mọi người không thể xem thường, sau một hồi do dự mọi người vẫn đồng ý lời yêu cầu của Phong Diêu Sở, giao Hoa Chi vào tay hắn.

Phong Diêu Sở gật đầu tạ ơn, rồi nhanh chóng tiễn mọi người đi.

Và mãi tới khi tất cả đều đi cả rồi hẳn mới quay lại với cô gái dưới tàng cây hòe, nhìn sắc mặt tái nhợt của nàng.

“Chi Chi, lâu rồi không gặp.” Phong Diêu Sở thở dài chẳng biết làm sao.

*

Không Thiên phái.

Tới khi thoát khỏi lũ nhóc con thì đêm đã khuya lắm rồi, Vân Khâm lo Mộ Sơ Lương mới tỉnh dậy sức khỏe chưa hồi phục nên cũng không vội nhắc hẳn tới gặp Mai Surong Mộng còn ở lại Không Thiên phái, chỉ đưa hẳn tới nơi ở.

Trước đây Mộ Sơ Lương là đệ tử trẻ tuổi của Không Thiên Phái nên dĩ nhiên ở trong nơi ở của đệ tử, nhưng sau đó Không Thiên phái bắt đầu thu nhận lớp đệ tử đầu tiên, bối phận của Mộ Sơ Lương tất nhiên cũng được nâng lên theo, không thể ở nơi đó nữa. Vì vậy mọi người đã thu dọn nơi ở cũ của hẳn rồi chuyển tất cả đồ đạc tới một sân viện đằng sau rừng mai.

Mộ Sơ Lương theo Vân Khâm vào viện, khi mở cửa ra mới phát hiện căn phòng này vô cùng sạch sẽ, đồ đạc cũ của hẳn đều được đặt bên trong, như có người tới đây dọn dẹp thường xuyên.

Chỉ liếc thoáng qua là hẳn biết ngay chuyện gì đã xảy ra.

Lúc này ở bên hồ vì có tội nhóc phá rối nên cả hai chỉ liếc mắt đưa tình rồi không nói thêm gì nữa, giờ đây trong sân chỉ còn lại hai người, Vân Khâm đứng dưới tàng mai trắng trong sân viện nhỏ giọng kể lại mình đã dọn đồ đạc của Mộ Sơ Lương tới đây ra sao, còn chưa nói xong thì giọng đã dần nhỏ lại.

Nàng nhìn vào mặt đối phương, đột nhiên có dừng khí để mở lời: “Sur huynh, năm mươi năm trước huynh nhờ Phụng gia nhắn lời lại cho muội, muội đã biết rồi.”

Ánh sao trong đêm tô điểm cho cánh mai trắng muốt, rồi rơi lên mái tóc và váy áo của Vân Khâm, Mộ Sơ Lương nhìn cảnh này mà ngẩn ngơ, cảm thấy nó đẹp tới khó tả. Hẳn im lặng chốc lát, còn chưa lên tiếng thì đã nghe Vân Khâm nói tiếp: “Gồm cả câu trước đó nữa.”

Kiến vu thần hi, mộ vu nguyệt hạ.

Tiểu thay đêm nay không trăng, chỉ có ánh sao lấp lánh.

Mộ Sơ Lương nhìn Vân Khâm chăm chú, rốt cuộc cũng thu lại nụ cười luôn treo trên môi từ khi tỉnh lại tới giờ.

Giọng của hẳn đã mất đi sự dịu dàng thường khi, trở nên khàn khàn: “Năm mươi năm trước... ta nghĩ rằng ta không thể tỉnh lại được nữa.”

“Cho nên ta không tài nào để lại bất cứ lời hứa nào, cũng không thể thực hiện bất cứ lời hứa nào.” Ánh mắt của Mộ Sơ Lương lấp lánh, nhìn Vân Khâm buông ra một tiếng thở dài thật khê: “Cho nên ta không dám bảo muội chờ ta.”

Dưới ánh mắt của mọi người hẳn là thiếu chủ Mộ gia chẳng việc gì là không thể, còn ở trong mắt Vân Khâm hẳn là Mộ Sơ Lương có thể trò chuyện vui vẻ bất cứ lúc nào, nhưng đây là lần đầu tiên hẳn thốt ra hai chữ “Không dám” trước mặt nàng.

Vân Khâm im lặng, mãi tới bây giờ nàng mới sáng tỏ.

Hiểu được Mộ Sơ Lương năm đó phải chia ly nàng trong tâm trạng gì.

Mộ Sơ Lương nói tiếp: “Cho nên khi tỉnh lại ta có chút bận tâm.”

Hẳn đang lo lắng chuyện gì, điều này hẳn không nói, Vân Khâm nhìn vào thần sắc của Mộ Sơ Lương, cảm thấy nét mặt hẳn còn dịu dàng hơn bất cứ lúc nào, những lời mà nàng muốn biết có lẽ mai sau hẳn cũng không nói ra.

Mộ Sơ Lương nhìn thì nhu hòa nhưng lòng dạ lại kín như bưng, không bao giờ để lộ chút gì với người ngoài cả.

Nhưng hôm nay, có lẽ vì ánh sao quá mờ màng, hương thơm của mai trắng quá say lòng, khiến hẳn nhẹ nhàng ôm cô gái dưới tàng mai vào lòng mình, cất giọng trầm ấm mà dịu dàng: “Ta rất mừng khi thấy muội vẫn đang chờ ta.”

Bạn đang đọc truyện *Vãn Thuyết* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71

Edit: Yunchan

Mộ Sơ Lương đột nhiên chết đi sống lại là một chuyện khó lòng giải thích, nhưng đối với Vân Khâm thì người tỉnh dậy đã là may mắn rồi, nguyên nhân bên trong nàng không muốn truy cứu nữa, nàng tin nếu tới lúc muốn nói thì Mộ Sơ Lương nhất định sẽ nói với mình.

Vào hôm sau, Vân Khâm và Mộ Sơ Lương cùng nhau tới kiểm tri, gặp Mai Sương Mộng nay đã là trưởng lão của Không Thiên phái.

Khi trông thấy Mộ Sơ Lương, Mai Sương Mộng không dám tin, Mộ Sơ Lương đã liệu trước mọi người sẽ phản ứng thế này nên chỉ cười nhạt mặc cho Mai Sương Mộng sẫm soi mình từ trên xuống dưới, nhìn kỹ rồi Mai Sương Mộng mới dám tin trước mặt mình là một Mộ Sơ Lương đang sống sờ sờ.

Thế nên mấy ngày sau, khi những người tham dự trận đánh ở Thập Châu trở lại, Mộ Sơ Lương bèn theo Vân Khâm và Mai Sương Mộng tới sơn môn để nghênh đón.

Vừa nhắc thấy Mộ Sơ Lương từ xa, tất cả tông chủ của Không Thiên phái đều bàng hoàng tới trọn tròn mắt, cuống cuống bỏ hết đệ tử lại sau lưng chạy ào tới. Cận Sương cứ nhìn Mộ Sơ Lương chăm chăm mà không cảm được khoe mắt rung rung, Văn Tư và Lý Bách sau lưng dầu gì cũng là nam tử nên không kích động quá đáng như Cận Sương, nhưng cũng mừng rỡ không thôi, sau khi hàn huyên với các sư đệ và sư muội xong, Mộ Sơ Lương mới nhìn sang Mai Nhiễm Y đang đi cuối với ánh mắt đong đầy ý cười.

“Tiểu sư thúc.” Mộ Sơ Lương nhẹ gật đầu, ánh mắt bùi ngùi.

Mai Nhiễm Y chỉ trầm mặc gật đầu, vỗ nhẹ lên vai hắn.

Mộ Sơ Lương thấy mọi người nán ná ở đây cũng lâu rồi, bèn cười khẽ tránh qua bên: “Mọi người vào trong trước đi, những chuyện khác để sau này nói cũng không muộn.”

Tuy nói thế nhưng mọi người vẫn vừa đi vừa trò chuyện, đám đệ tử phía sau cũng tò mò nhìn người tên Mộ Sơ Lương đột nhiên xuất hiện ở Không Thiên phái này, người có thể khiến cho các tông chủ thường ít nói ít cười lộ ra vẻ mặt kích động cỡ này thì nhất định không phải là nhân vật tầm thường gì rồi. Thế là mọi người bắt đầu suy đoán xem thân phận của Mộ Sơ Lương là gì.

Mà lúc này, Hoa Tinh đứng ở sau đội ngũ cũng nhìn thấy cảnh này, dĩ nhiên nàng đã từng nhìn thấy Mộ Sơ Lương, hình ảnh Vân Khâm công Mộ Sơ Lương đã tắt thở trên lưng trở về từ Thập Châu rồi òa khóc nức nở vào năm mười năm trước, tới giờ nàng vẫn nhớ như in.

Nàng biết người ấy chính là đại sư huynh Không Thiên phái.

Trong lúc Hoa Tinh bận nhìn Mộ Sơ Lương bị bao vây trong đám đông, thì Ngụy Chước đứng bên cạnh nàng này giờ cũng cau mày, hậm hực thả ra một câu: “Tên quý bài bạc.”

Hoa Tinh ngẩn ra một thoáng, không hiểu ý của Ngụy Chước nên phải thấp giọng hỏi lại: “Huynh nói gì?”

Ngụy Chước liếc qua Hoa Tinh, thấy đối phương càng lúc càng dựa sát vào mình thì đột nhiên lui lại một bước dài, lắc đầu đáp: “Không có gì.”

Hoa Tinh nhìn Ngụy Chước ngờ vực, mấy ngày qua vì mãi lên đường nên mọi người không thể nghỉ ngơi cho ra trò, thậm chí chỗ tắm cho Ngụy Chước cũng không có nốt, thế nên tới tận giờ này mà Ngụy Chước vẫn còn mặc nguyên bộ đồ dơ, mặt mày lấm bẩn, bây giờ hắn còn giờ ra cái mặt này làm Hoa Tinh phải phì cười thành tiếng, kéo tay đối phương lại: “Bây giờ đã tới Không Thiên phái rồi, huynh theo ta đi tìm nơi tắm cho huynh sạch sẽ nào.”

Ngụy Chước cũng không chịu nổi bộ dạng dơ bẩn này của mình nên không hề phản đối, hắn nhìn Mộ Sơ Lương và Vân Khâm đang mắt hút trong đám đông lần cuối rồi cũng mỉm cười thì thầm: “Đều còn sống cả, mạng cũng bền thật đấy.”

Hoa Tinh không nghe rõ câu lầm bầm này của y, sau khi nói vài câu với mấy đệ tử bên cạnh thì nhanh chóng lôi Ngụy Chước theo mình.

*

Trận đánh với Thập Châu là một việc trọng đại, mọi người cũng đã từ chiến trường trở về, đây là một việc đáng chúc mừng, thế nên khắp Không Thiên phái tới nay đều chìm trong bầu không khí nô nức nhộn nhịp vô cùng.

Bên ngoài đang ăn mừng linh đình, chỉ riêng Hoa Tinh là không thể tham gia được, vì bây giờ nàng đang bận bói tung đồ trong phòng, tìm mãi mới lòi ra được một bộ y phục dúi vào tay Ngụy Chước.

Ngụy Chước đứng trong phòng, đằng sau là cái thùng gỗ to tướng, nước trong thùng còn đang bốc hơi hằm hập, y liếc nhìn bộ y phục trong tay với vẻ lưỡng lự, đứng lạng hồi lâu mà không nói năng gì, trong khi Hoa Tinh đã bắt đầu giao nhiệm vụ cho y: “Đây là trang phục của đệ tử Không Thiên phái, đồ cũ của vài đệ tử thôi, huynh mặc đồ trước đi nhé, chờ thêm mấy hôm nữa ta sẽ may riêng cho huynh một bộ.”

Ngụy Chước kêu “A” lên kinh ngạc nhưng vẫn không động đậy gì, chỉ nhìn chăm chăm Hoa Tinh với vẻ mặt đầy cảnh giác: “Cô muốn tắm cho ta sao?”

Hoa Tinh ngẩn người, tưởng đối phương bị nhốt quá lâu nên quên luôn cả cách tắm rửa, do đó nàng ngập ngừng một lát, gò má hơi đỏ lên, ấp úng nói: “Thế thì để ta tắm giúp huynh vậy?”

Ngụy Chước lập tức tròn xoe mắt.

Hoa Tĩnh không hiểu Ngụy Chước đang nghĩ gì trong đầu, nàng còn chưa kịp nói thêm tiếng nào thì đã nghe Ngụy Chước hét toáng lên: “Đừng có chạm vào ta!”

Tâm lý của y còn bị nữ nhân Trung Nguyên ám ảnh, nên gần như ngay lập tức đã nhanh tay đẩy Hoa Tĩnh ra khỏi phòng, đóng sầm cửa lại, Hoa Tĩnh đứng chết trân tại chỗ một lát, sau đó mới tốt bụng bước tới gõ cửa: “Huynh không muốn ta giúp một tay thật sao!”

“Đi ra!” Giọng vừa giận vừa thẹn của Ngụy Chước lập tức vọng ra.

Khi nghe thấy tiếng hét này bàn tay đang gõ lên gỗ cửa của Hoa Tĩnh bỗng khựng lại rồi hạ xuống, nàng nhớ tới vẻ mặt của Ngụy Chước lúc nãy thì sực vỡ lẽ, không khỏi phì cười.

Nàng chưa thấy ai dễ ăn hiếp thế đâu.

Tiếng nước chảy trong phòng cứ văng ra róc rách, bên ngoài quảng trường vẫn đang vang lừng tiếng nói cười rôm rả và tiếng pháo hoa nổ đi đùng, Hoa Tĩnh ngồi xuống bậc tam cấp trước cửa phòng, ôm đầu gối lắng nghe âm thanh sau lưng và trước mặt hòa lẫn vào nhau, thấy thích cái cảm giác huyền ảo này từ trong tâm khảm.

Thời gian cứ trôi qua một cách nhàn tản, cuối cùng cánh cửa sau lưng cũng mở ra, chỉ có người trong phòng là không bước ra ngay lập tức. Hoa Tĩnh quay lưng về phía cửa phòng, ngửa đầu ngắm tàn lửa của pháo hoa đang nổ tung ra trên không trung, lầm bầm: “Huynh biết không, ta vốn sinh ra ở một thế gia rất có tiếng tăm, nhưng sau đó gia đình ta bị phá tan, ta bị người ta truy sát, rơi vào đường cùng ta đành nghe lời cha mẹ chạy trốn tới núi Không Thiên này, nhờ sự phụ tốt bụng chứa chấp ta.”

Sau lưng vẫn im phăng phắc, Hoa Tĩnh cũng không mong y sẽ đáp lại mình, nàng mang trên môi nụ cười xa xăm, cất giọng nhẹ nhàng: “Lúc ta mới tới Không Thiên phải, sư môn chỉ có tổng cộng tám người thôi, ta tới một nơi hoang vắng như nơi này, trừ gió và tuyết ra thì chẳng còn gì cả, phòng ở của đệ tử rất nhiều và cũng luôn để trống, vì thấy sợ nên ta đã cố tình dời sang phòng đối diện với sư muội.”

Giọng Hoa Tĩnh ngừng lại một lát rồi mới nói tiếp: “Nhưng giờ thì khác rồi, trong Không Thiên bây giờ có rất đông người, mai trong rừng đã có người ngắm, khoảng sân để không lâu ngày đã có người luyện kiếm, cũng chẳng còn phải lo mỗi lúc đêm xuống phải đi đường tối nữa, không cần phải xuống núi để quét tuyết một mình lúc trời tối, có khi sáng dậy đi rửa mặt còn bị đám nhóc con kia giành hết nước nóng. Tận mắt nhìn thấy Không Thiên phải thay đổi từng ngày thế này, ta thật lòng rất vui.”

Nói đoạn nàng giơ ngón tay chỉ vào pháo hoa đang nở rộ trên bầu trời, ngoài đầu cười nói: “Huynh nhìn kia, bên đó náo nhiệt biết bao nhiêu!”

Rồi đột nhiên giọng tắt ngấm, nụ cười cứng đờ trên môi Hoa Tĩnh, đôi mắt đứng tròng.

Ngụy Chước đã rửa trôi hết bùn bẩn dính khắp người, bây giờ trông y cứ như một người hoàn toàn khác. Cũng hết như lần đầu Hoa Tĩnh trông thấy y vậy, y có một đôi mắt tuyệt đẹp, có lẽ vì bị nhốt trong lồng lâu năm nên da dẻ của y đã hơi tái đi, Hoa Tĩnh không tài nào đoán được độ tuổi của y, nhưng nhìn y rất trẻ, trẻ hết như một thiếu niên chưa biết tới sự đời, mái tóc dài vừa mới gội vẫn còn tỏa hơi ẩm, lúc này y đang rũ thấp rèm mi nhìn Hoa Tĩnh ngồi ở bậc tam cấp.

Đúng lúc này pháo hoa bỗng dừng nổ tung, ánh sáng của nó phá tan màn đêm chiếu lên mái hiên, hắt lên đôi mắt của Ngụy Chước.

Hoa Tĩnh nhìn Ngụy Chước tới gần ngơ dưới ánh sáng rực rỡ của pháo hoa.

Ngụy Chước không chú ý tới ánh mắt của Hoa Tĩnh, vì toàn bộ tâm trí của y dường như đã bị câu chuyện của Hoa Tĩnh dẫn dắt, y cau mày, nghĩ ngợi hồi lâu mới nói: “Đó không phải là chuyện tốt sao?”

Hoa Tĩnh lại nghệt ra, sau đó nghe Ngụy Chước bồi thêm: “Thế thì tại sao cô lại khóc?”

Tới đây nàng mới hiểu, thì ra Ngụy Chước đang nghĩ cách an ủi mình.

Nàng dụi dụi mắt, cười ghen ngào: “Ta vui tới phát khóc thôi.”

Ngụy Chước không tới quá gần nàng nhưng cũng không cách quá xa, chỉ kéo kéo y phục trên người mình như không quen lắm.

Hoa Tĩnh bèn bắt lấy cổ tay Ngụy Chước, cười nói: “Nếu đã ra đây rồi thì chúng ta đi ngắm một chút nhé, huynh còn chưa thấy toàn cảnh Không Thiên phải mà đúng không, để ta dẫn huynh đi xem.”

Ngụy Chước bị nàng bắt lấy cổ tay thì sắc mặt vụt thay đổi, vừa muốn tránh vừa không nỡ tránh, nội tâm đấu tranh hồi lâu rồi cuối cùng vẫn bị Hoa Tĩnh kéo đi.

*

Ở đình viện phía sau Lăng Quang Tông, lúc này Vân Khâm đã quay về phòng.

Mộ Sơ Lương vừa mới sống lại nên mọi người có rất nhiều chuyện muốn nói với hắn, tuy Vân Khâm cũng muốn ở cạnh hắn mỗi giờ mỗi khắc, nhưng nàng còn nhiều chuyện khác phải làm, do đó uống với mọi người vài chung xong nàng bèn về phòng trước, để mọi người ở lại hàn huyên tiếp với Mộ Sơ

Lương.

Vân Khâm vừa quay về phòng đã nhìn thấy một phong thư trên bàn, bức thư này là do Thiên Cương Minh đưa tới, năm mươi năm qua Vân Khâm luôn làm việc giúp Thiên Cương Minh, cũng rất thân quen với Túc Thất, hai người còn thường thư từ qua lại, nên khi trông thấy thư của Túc Thất, Vân Khâm chẳng hề lấy làm lạ.

Nàng mở phong thư ra rồi nhìn sơ qua, trong thư nói rằng Túc Thất có chuyện muốn gặp nàng, bảo nàng hãy tới Thiên Cương Minh một chuyến.

Vân Khâm đọc xong thì gấp bức thư lại đặt lên giá sách, nhìn lời lẽ trong thư thì quả là Túc Thất có chuyện cần nói thật, Vân Khâm đắm chiêu một thoáng, nhủ thầm nên mau chóng ghé qua xem thử thì hơn, nhưng đúng lúc này cửa sổ bỗng vang lên tiếng gõ khẽ.

Vân Khâm đang ở trên lầu hai của Lãng Quang tông, thường ngày dù có ai tới gõ cửa thì cũng chẳng đời nào gõ cửa sổ, nên vừa nghe thấy âm thanh này nét mặt Vân Khâm đã đành lại, nàng dè dặt bước tới trước cửa sổ, rồi mở ra từ bên trong.

Ngoài nhà vòn quanh gió rét, cửa sổ vừa hé mở đã đưa theo cánh hoa mai trắng bay tấp vào phòng, Vân Khâm khép vạt áo lại, bây giờ mới phát hiện có một người đang ngồi chênh vênh ngoài cửa sổ.

Sau lưng Mộ Sơ Lương là hoa mai bay phấp phới, nhưng trong tay hắn lại xách một bầu rượu, hắn dựa lưng lên thành cửa, ngoảnh đầu sang nhìn nàng.

Vân Khâm ngẩn ra, có thể nào cũng không ngờ được Mộ Sơ Lương lại tới nhanh như vậy.

Mộ Sơ Lương cười nói: “Uống rượu chán quá, ta nhân lúc họ đi gọi người để lên chạy ra đây hóng mát một lát.”

Vân Khâm nghe lời này thì bật cười: “Lát nữa họ quay lại không thấy huynh thể nào cũng lo cho coi.”

Mộ Sơ Lương ngồi bên cửa sổ hứng gió lạnh chốc lát, rồi đánh bát đấc dĩ nói: “Vậy ta về trước đây.”

“Ừ.” Tuy nói thế nhưng Vân Khâm vẫn nhìn chằm chằm Mộ Sơ Lương.

Mộ Sơ Lương khẽ dịch người, chưa vội đi mà lại nói tiếp như sực nhớ tới chuyện gì: “Ngày mai muội theo ta xuống núi nhé, ta muốn đi gặp một người.”

“Được.” Vân Khâm đáp ngay mà không do dự, khéo sao nàng cũng đang muốn xuống núi để gặp Túc Thất.

Mộ Sơ Lương giơ tay lên vuốt tóc Vân Khâm, sau đó khẽ dịch người, chẳng mấy chốc đã mất hút trong màn đêm.

Vân Khâm đứng bên cửa sổ nhìn theo bóng hắn khuất dạng, qua hồi lâu mới cất bước về lại bàn, tính dọn dẹp đồ đạc rồi nghỉ ngơi.

Nhưng tới khi tầm mắt lướt qua chiếc gương đồng trên bàn, nàng bỗng nhiên sững lại.

Trên tóc mai của nàng đang đậu một đóa hoa mai, cánh hoa nở rộ, trắng muốt như tuyết, sáng trong như ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72

Edit: Yunchan

Vân Khâm và Mộ Sơ Lương lên đường vào sáng sớm, tuy chưa ai nói với ai lời nào nhưng cả hai cứ như đã bàn bạc với nhau rồi, vào sớm tinh mơ khi Vân Khâm dọn dẹp đồ đạc xong rồi mang theo thư của Túc Thất mở cửa phòng ra, thì đã thấy Mộ Sơ Lương chờ bên ngoài từ đời nào rồi.

Ánh mắt của hai người chạm nhau, sau đó lặng lẽ chuẩn êm khỏi Không Thiên phái.

Vừa ra khỏi sơn môn Vân Khâm đã lập tức gọi bạch long ra, hai người cười rộ lên đường dĩ nhiên nhanh hơn cuộc bộ rất nhiều, Vân Khâm ngồi trước còn Mộ Sơ Lương thì ở sau, ngắm nhìn mây trời vụt qua mà tâm trạng có vẻ rất phấn chấn.

Nhưng Vân Khâm nhìn cảnh tượng này vẫn không khỏi nhớ lại cảnh nàng và Mộ Sơ Lương vượt qua chặng đường cuối cùng vào năm mươi năm trước.

Khi đó họ cũng ngồi trên lưng bạch long bay rông rãi một ngày một đêm, mãi tới khi Vân Khâm kiệt sức, bạch long biến mất, còn hai người thì rơi xuống rừng tuyết.

Nghĩ tới đây vẻ mặt Vân Khâm hơi thay đổi, ánh mắt nhìn Mộ Sơ Lương cũng nghiêm túc hẳn ra.

Sao Mộ Sơ Lương không hiểu Vân Khâm đang nghĩ gì cho được, hần đành phải lên tiếng phá vỡ bầu không khí yên tĩnh: “Muội xuống núi cũng có chuyện muốn làm sao?”

Vân Khâm gật đầu.

“Muội muốn đi đâu?”

“Thiên Cương Minh, Minh chủ có chuyện muốn muội tới đó, hình như gấp lắm nên muội phải ghé qua coi sao.” Vân Khâm dừng lại một lát rồi mới nói tiếp: “Còn huynh thì sao?”

Đem qua Mộ Sơ Lương cũng nói mình muốn tới một nơi, nhưng chuyện nào cũng luôn có trước sau nặng nhẹ, Vân Khâm vừa hỏi Mộ Sơ Lương đã đáp ngay: “Ta muốn tới Phong gia một chuyến.”

“Phong gia?” Vân Khâm lẩm bẩm nhắc lại hai chữ này rồi sực ngộ ra: “Phong Điều Sở?”

“Ừ, ta có vài việc nhất định phải đi xác nhận.” Mộ Sơ Lương gật đầu đáp, sau đó lại lẩm bẩm: “Thật ra ta cũng nên tới Thiên Cương Minh trước, nhưng phía Phong Điều Sở ta cũng không yên tâm lắm, nếu muội sắp đi gặp Túc Thất thì chuyển vài lời cho Túc Thất hộ ta nhé.”

Vân Khâm nghe Mộ Sơ Lương giải thích thì nghiêm túc lắng nghe, nàng biết nếu Mộ Sơ Lương đã mở lời thì đây nhất định là chuyện cực kỳ quan trọng.

Mộ Sơ Lương nói: “Trước khi Lương Ung chết đã nói với ta một chuyện, hần hỏi ta tam giới có từ khi nào.”

Vân Khâm trả lời chẳng chút đắn đo: “Từ ngàn xưa.”

“Ta cũng trả lời hần như thế, nhưng hần lại hỏi ta rằng Tứ Phương thành từ đâu tới.”

Tứ Phương thành, tòa thành vượt ra ngoài tam giới, không thuộc về bất cứ nơi nào, cả thành trì có thể dịch chuyển tức thời qua vạn dặm, xuất hiện ở bất cứ góc ngách nào trên thế gian.

Tứ Phương thành từ đâu tới?

Vân Khâm chưa nghĩ về nó bao giờ.

Mộ Sơ Lương nói: “Liệu muội có từng nghĩ có khi nào trong tam giới này còn những nơi tương tự như Tứ Phương thành hay chưa, có lẽ chúng còn lớn hơn, nhiều người hơn cả Tứ Phương thành, hoặc thậm chí là đáng sợ hơn, chúng ta không biết bây giờ họ đang ở đâu, cũng không biết họ sẽ xuất hiện lúc nào, và càng không biết họ sắp làm gì tiếp theo.”

Sắc mặt Vân Khâm đột nhiên chùng xuống, hiểu ý Mộ Sơ Lương.

“Lương Ung biết gì đó sao?” Vân Khâm hỏi vội.

Mộ Sơ Lương đáp rất nghiêm túc: “Hần nói rằng hần đã từng gặp.”

Có lẽ ngoài tam giới còn tồn tại những người và vật chưa ai biết tới, đó là địch hay bạn họ thậm chí còn không đoán được.

“Chuyện này phải nhờ muội nói với Túc Thất rồi.”

Vân Khâm gật đầu, biết chuyện này quan trọng tới mức nào.

Nhưng tới khi Mộ Sơ Lương nói xong mọi chuyện rồi Vân Khâm mới ngáp ngừng hỏi: “Ánh sao trên đài ngắm sao ở Doanh Châu hôm đó, là huynh sao?”

Mộ Sơ Lương đã biết trước một khi mình nói ra chuyện này thì Vân Khâm sẽ đoán ra, thế nên chỉ nhẹ gật đầu thừa nhận: “Là ta.”

“Rốt cuộc thì huynh là ai?” Vân Khâm rụt rè hỏi.

Mộ Sơ Lương thấy chuyện này hơi khó giải thích, hần chống cằm suy nghĩ lâu thật lâu, cuối cùng vẫn chọn nói thật với Vân Khâm.

“Cái gì?! Ngươi chính là Tử Vi lão nhi đó hả?!” Một tiếng gầm lớn đột nhiên nổ ra giữa không trung.

Vân Khâm không biết nét mặt mình bây giờ đã biến hóa đặc sắc tới mức nào, chỉ ngồi cứng đờ tại chỗ, nhìn Mộ Sơ Lương bàng hoàng.

Mộ Sơ Lương bị tiếng gầm vang như sấm này làm thôi cười, nhẹ giọng nói với Vân Khâm: “Sur muội, muội chưa bao giờ nói cho ta biết cái con rồng trắng này biết phát biểu ý kiến.”

Hần chỉ chỉ vào con bạch long vừa phát ra tiếng gầm động trời bên dưới mà không khỏi bật cười.

Vân Khâm vẫn còn trong trạng thái ngây đơ, lắc đầu nói như mớ: “Muội chưa nghe nó nói chuyện bao giờ.”

“Ông đây biết nói chuyện trước giờ rồi, chỉ không muốn đếm xỉa tới các người thôi.” Giọng vang vọng và đầy nội lực của bạch long lại lọt vào tai của cả hai lần nữa.

Mộ Sơ Lương giờ giọng hiếu kỳ: “Vậy người có nghe sư muội nói những gì không?”

“Từ Vi lão nhi mà cũng cầu cạnh ta cơ á?” Bạch long khịt mũi.

“Ta già vậy à?” Mộ Sơ Lương sờ sờ mặt mình, sau đó đã cười được ngay: “Xem ra Long quân nghe được khá nhiều bí mật của sư muội rồi nhỉ?”

Vân Khâm đơ mặt nhìn một rỗng một người hàn huyền, bắt đầu hoang mang không biết mình nên kinh ngạc vì thân phận của Mộ Sơ Lương hay kinh ngạc vì con rỗng theo mình mấy chục năm qua lại đột nhiên biết nói nữa.

Bạch long vẫn đang nói rất ư là tự nhiên, hơn nữa bụng dạ của vị long quân này cũng rất đơn thuần, nên chẳng mấy chốc đã bị Mộ Sơ Lương lừa phỉnh, thối râu xì một tiếng: “Tiểu nha đầu này thì có bí mật hay ho gì chứ, lúc rồi việc thì lại ngồi trên lưng ta tán dóc về sư huynh nhà mình thôi. . .”

Vân Khâm nghe tới đây thì quỳnh lên, lật đặt nhào qua bịt mắt rỗng lại, nhỏ giọng nói: “Không được nói chuyện này.”

Bạch long lập tức gầm thét: “Buông ra! Buông cái tay của mi ra mau! Ông đây sắp đâm vào cây!”

Vân Khâm vội vàng thả tay ra, nhưng sắc mặt vẫn chưa thể bình tĩnh lại được, bây giờ đem hai chuyện ra so thì nàng thấy bạch long biết nói còn đáng kinh ngạc hơn nhiều ấy. Dù sao đối với Vân Khâm mà nói, Mộ Sơ Lương là ai đi nữa thì cũng là Mộ Sơ Lương mà nàng biết, do đó bất kể kẻ hèn có thân phận gì cũng chẳng có gì thay đổi cả.

Mộ Sơ Lương ở bên nghe thấy câu này thì nụ cười trên môi dần tắt, mây trắng trời xanh tô điểm sau lưng, hần nhìn Vân Khâm, dịu giọng gọi: “Sư muội.”

“Sư huynh.” Vân Khâm đáp lại ngay sau đó.

Mộ Sơ Lương gạt đầu thật nhẹ, rồi không nói thêm gì nữa.

Mấy ngày qua biết được càng nhiều thì Mộ Sơ Lương càng hiểu Vân Khâm đã làm bao nhiêu chuyện vì mình, đã từng đánh đổi bao nhiêu vì mình.

Tình nặng tựa núi cao, nữ lòng nào cô phụ?

*

Hai người ngồi trên lưng bạch long trò chuyện suốt đường đi, bay được chừng nửa ngày đường thì rốt cuộc cũng tới lúc phải tách ra.

Vân Khâm cho bạch long đáp xuống một mảnh đất trống trải hoang vắng, đang định lên tiếng thì đã thấy Mộ Sơ Lương lấy ở đâu ra một thanh kiếm, trao vào tay mình.

Vân Khâm nhận lấy rồi lại nghe Mộ Sơ Lương nói: “Thanh kiếm này là ta lấy được từ Mai sư bá, tuy nó không phải là thanh kiếm tuyệt thế gì, nhưng còn tốt hơn những thanh kiếm bình thường bên ngoài nhiều, kiếm của muội đã gãy nên cứ dùng tạm thanh này trước đi, chờ mấy hôm nữa về rồi ta sẽ đúc cho muội một thanh mới.”

Bị bất ngờ vì Mộ Sơ Lương đã chuẩn bị sẵn cả chuyện này, Vân Khâm cầm kiếm trong tay mà nghiêm túc gạt đầu.

Thế mà Mộ Sơ Lương vẫn chưa đi vội, còn nán nã ở lại dặn thêm đôi câu: “Túc Thất gọi muội tới đột ngột thế này chưa biết chừng chẳng phải chuyện gì hay ho đâu, muội nhớ phải cẩn thận hơn biết chưa.”

Nghe giọng dặn dò của Mộ Sơ Lương khiến Vân Khâm chợt nhớ tới một chuyện: “Minh chủ với huynh là bạn bè đúng không?”

“Phải, bọn ta biết nhau từ nhỏ.” Mộ Sơ Lương gạt đầu.

Vân Khâm hỏi nhỏ: “Từ nhỏ lận sao?”

“Ừ.” Mộ Sơ Lương mỉm cười: “Chuyện này cũng dài lắm, hồi đó Túc Thất còn chưa được gọi là Túc Thất mà chỉ là một nhãi con lơ ngơ thôi, suốt ngày cứ thích tò tò bám theo sau môn đồ người khác, bây giờ hể ta nhắc lại chuyện này thì hần thể nào cũng trở mặt cho xem.”

Khi Túc Thất còn chưa được gọi là Túc Thất, đoạn thời gian ấy có màu sắc gì nhỉ?

Vân Khâm im lặng suy tư về nó, nhưng nàng không hỏi tới mà chỉ gạt đầu nói: “Muội biết rồi, huynh cũng phải chăm sóc bản thân cho tốt vào đó.”

Mộ Sơ Lương nhẹ gạt đầu rồi cúi người xuống hôn lên trán Vân Khâm, dặn dò lần cuối: “Gặp phải chuyện gì thì cũng không được liều mạng, phải chờ ta tới, biết không?”

Vân Khâm gạt đầu đồng ý ngay lập tức, hai người nói thêm với nhau mấy câu rồi mới bịn rịn tách nhau ra dưới ánh mắt khinh thường lộ liễu của bạch long, đi về hai hướng khác nhau.

Bát đại thế gia vẫn luôn là truyền kỳ trong Trung Nguyên chính đạo.

Bát đại thế gia ấy bao gồm Mộ gia, Sở gia, Phong gia, Bạch gia, Lâu gia, Minh gia, Cận gia và Hồng gia. Tương truyền rằng tám đại gia tộc ấy chính là anh hùng trong trận đại chiến diệt ma nhiều năm về trước, và cũng là sự tồn tại hùng mạnh nhất về tu hành ở nhân giới. Bát đại thế gia tự tu luyện công pháp truyền thừa của gia tộc mình, riêng biệt với ngoại giới, âu cũng vì thế mà truyền nhân của bát đại thế gia luôn mạnh hơn những bạn bè đồng trang lứa. Bát đại thế gia có địa vị cực cao ở Trung Nguyên, vượt qua cả tam môn thất phái, mà gia tộc dẫn đầu trong bát đại thế gia năm xưa chính là Mộ gia, tiếc thay Mộ gia hôm nay đã suy tàn, không còn đủ tư cách đề so vai với những thế gia còn lại, thế nên kẻ đứng đầu trong hàng thế gia ngày nay đã chuyển ngôi cho Bạch gia.

Có người đồn rằng bát đại thế gia âm thầm đấu đá, tranh quyền đoạt lợi, song Mộ Sơ Lương lại chẳng màng để tâm tới lời đồn ấy, vì hắn hiểu rõ đệ tử của những thế gia khác hơn ai hết, họ toàn là những tên nhóc từng cùng hắn trốn học đi bắt chim chơi ở Mộ Thâm viện năm xưa cả thôi.

Mộ Sơ Lương tới trước cổng Phong gia, sau khi xưng danh thì lập tức được hạ nhân Phong gia nhìn như gặp quý, Mộ Sơ Lương lại chẳng quan tâm lắm, vì hắn thật sự đã làm cô hồn dã quỷ một thời gian rất dài.

Hạ nhân quay vào thông báo, rồi chẳng bao lâu cổng chính mở ra.

Mộ Sơ Lương nhìn người đứng sau cửa, cười chào: “Lâu rồi không gặp.”

Người đứng sau cửa là Phong Điều Sở, cũng chính là Hắc Y của Quý môn năm xưa, có điều sau cái lần giúp sức cho Mộ Sơ Lương ở Thập Châu thì hắn không còn khoác vỏ bọc Hắc Y nữa mà đã ngoan ngoãn trở lại Phong gia làm đại thiếu gia. Lúc này khí sắc của hắn khá xấu, nhưng hắn lại chẳng buồn để tâm tới nó, chỉ trọn mắt nhìn người đối diện lâu thật lâu, sau đó mới nện một cú lên vai của đối phương: “Người chịu tình rồi đó à!”

Cú đấm của Phong Điều Sở không dồn quá nhiều sức, Mộ Sơ Lương chỉ cần giơ tay lên là bắt được ngay, rồi nhanh chóng trở tay khóa lấy mạch môn của hắn.

Nụ cười trên mặt Mộ Sơ Lương hơi thu lại, ngược mắt nhìn đối phương, cau mày nói: “Độc của ngươi phát tác rồi.”

“À, phát tác cũng lâu rồi, cổ kéo thêm mấy chục năm chẳng phải để đợi ngươi sống lại cứu ta à?” Phong Điều Sở cười nói tỉnh bơ, vẻ mặt vẫn lơ lơ mơ mơ chẳng buồn để tâm, nói đoạn hắn rút cổ tay mình ra khỏi tay Mộ Sơ Lương, phẩy phẩy ống tay áo rồi quay người nói: “Theo ta vào nào.”

Nhiều năm trước đây Phong Điều Sở từng trúng độc rơi vào đường cùng, may được Mộ Sơ Lương cứu giúp, khi ấy Mộ Sơ Lương đã hứa sẽ tìm hết mọi cách để cứu hắn, còn hắn cũng đồng ý trở thành Hắc Y của Quý môn, mai phục trong Quý môn để thám thính tin tức các phe cho Trung Nguyên.

Thứ độc kia luôn ẩn náu trong cơ thể hắn chưa từng phát tác, Phong Điều Sở khi mang thân phận của Hắc Y cũng chẳng màng để tâm tới sống chết của mình, thế là cũng dần quên đi thứ độc ấy.

Rồi mãi tới năm mười năm trước khi Hắc Y đánh một trận với Hoa Chi, bị đối phương đâm một nhát vào ngực, kích thích độc tính phát tác.

Sau lần đó Phong Điều Sở không thể không khôi phục thân phận rồi trở lại Phong gia làm một đại thiếu gia an phận, cũng chưa từng động tới ngón tay, nhờ nghỉ ngơi dưỡng sức nên cũng cầm cự được qua ngày.

Cho tới trận đại chiến Thập Châu mới đây không lâu, hắn đoán rằng Túc Thất sẽ lợi dụng đại hội Huyền Thiên thí để tấn công Thập Châu, thế là bất chấp hết chạy tới, khiến độc tính phát tác càng nhanh hơn. Nhưng nhờ đó hắn đã cứu Hoa Chi khỏi tay người khác, mang về đây bình an.

Bạn đang đọc truyện *Vãn Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 73

Edit: Yunchan

“Giờ Chi Chi đang ở Phong gia.” Vừa đi vào trong Phong Điều Sở vừa cười nói.

Mộ Sơ Lương quan sát thần sắc của hắn, thấy đối phương rất chi là phấn chấn thì cũng gật đầu hòa theo: “Xem ra tâm trạng ngươi không tệ nhỉ.”

“Ngày nào cũng được nhìn thấy nàng dĩ nhiên phải vui rồi.” Hắn nhún vai, nhưng sau đó đã giọng gào bỏ sung thêm: “Tiếc là nàng ấy không chịu để ý tới ta.”

Mộ Sơ Lương yên lặng không cho ý kiến, Phong Điều Sở đưa hắn băng qua một dãy hành lang rồi nói tiếp: “Nhưng ta không thể nào giữ nàng ấy ở lại

Phong giả quá lâu được, nàng ấy cứ như vẫn còn thành kiến với ta, hoặc phải nói là có thành kiến với cả Trung Nguyên này vậy. Ta những tưởng chuyện Thập Châu kết thúc, Lương Ung chết rồi thì Chi Chi sẽ không còn ngăn cách với ta nữa, nhưng giờ nhìn lại thì hình như ta quá ngây thơ rồi.”

Mộ Sơ Lương lắc đầu tiếp lời: “Cô ấy chọn Thập Châu chứ không phải Trung Nguyên, có lẽ là vì nguyên nhân khác.”

“Ta vẫn không hiểu.” Phong Diêu Sở thì thầm với mình, đắm chiều như đang suy tư về một chuyện nào đó rất lâu về trước.

Mộ Sơ Lương nói với giọng bất đắc dĩ: “Lẽ ra ngươi nên quan tâm tới độc trên người mình thì hơn?”

Phong Diêu Sở ngoái đầu lại nhướn mày hỏi: “Cứu được thật sao?”

Nói đoạn hần buông tay: “Số thuốc lần trước của sư muội ngươi đưa ta đã thử hết rồi nhưng vẫn không có tác dụng gì, về Phong gia rồi lại được Phi Yên tới khám hàng năm, nhưng chỉ không chế được tốc độ phát độc là quá lắm rồi, tuy ngươi thần thông quảng đại nhưng y thuật đâu thể so với Phi Yên được?”

Cận Phi Yên là thần y, đệ nhất thần y của Trung Nguyên, tới y còn hết cách với loại độc này thì xem ra trong thiên hạ chẳng có mấy ai làm được.

Mộ Sơ Lương sực nhớ tới một người khác, kẻ đó cũng là thần y, mỗi tội không phải là thần y của Trung Nguyên.

Nghĩ rồi hần lên tiếng: “Ta sẽ nghĩ cách để cứu ngươi, trước đó ngươi phải sống cho khỏe mạnh.”

Phong Diêu Sở không có ý kiến, ai cũng muốn sống và dĩ nhiên hần cũng không ngoại lệ.

Hai người đi thêm một đoạn rồi cuối cùng cũng tới một gian phòng.

*

Lúc Vân Khâm tới Thiên Cương Minh thì trời đã chập choạng, nàng tới đây rất thường, người trong Thiên Cương Minh cũng đã mòn mặt nàng rồi, thế nên vừa nhắc thấy là tức tốc đưa nàng tới nơi ở của Minh chủ.

Lúc này Túc Thất không ở trong nghị sự đường để chờ nàng mà đang ở trong thư phòng, khi Vân Khâm bước vào mới phát hiện trong phòng rất tối, đèn đuốc chưa hề được thắp lên, còn Túc Thất thì đang ngồi chống tay bên bàn, đắm chiều suy tư điều gì tới mức thất thần.

Trực giác của Vân Khâm cho thấy vẻ mặt của Túc Thất lúc này không tốt lắm, nàng bèn nhỏ giọng gọi dò: “Minh chủ.”

Túc Thất nghe thấy tiếng gọi thì ngẩng phắt đầu lên, giấu đi nét mặt vừa rồi, đoạn gật đầu nói với giọng bình đạm: “Ngồi đi.”

Nói rồi y nhanh chóng đứng dậy chong đèn, ánh đèn chẳng mấy đã chiếu sáng cả gian phòng, dường như cũng xua tan sự cô tịch và giá rét khi Túc Thất một mình trầm tư ở đây, tích tắc vừa rồi cứ như chưa từng tồn tại.

Vân Khâm ngồi xuống bên bàn, chưa chờ Túc Thất lên tiếng đã giành nói trước: “Minh chủ, sư huynh trở lại rồi.”

Động tác của Túc Thất hơi khựng lại, sững ra hồi lâu mới nhìn thẳng vào Vân Khâm.

Vân Khâm cười tủm tỉm, gật đầu thật nhẹ.

Nét mặt của Túc Thất lúc này rất khó để hình dung, y chỉ lẳng lặng nhìn Vân Khâm hồi lâu, sau đó mới bật cười nhẹ giọng nói: “Thế thì tốt.”

Đây là lần đầu tiên Vân Khâm nhìn thấy Túc Thất cười tươi như vậy, nàng biết sư huynh trở lại sẽ có rất nhiều người mừng rỡ, cũng biết bằng hữu thân thiết của sư huynh như Túc Thất nhất định sẽ rất mừng, cho nên vừa vào tới là nàng đã báo tin cho đối phương biết ngay.

Nàng nói chuyện này xong thì toan chuyển lời của sư huynh cho Túc Thất, nhưng Túc Thất lại chẳng cho nàng cơ hội để mở lời mà giành nói trước: “Lần này ta tìm cô là có một quyết định muốn nói cho cô biết.”

Sau một hồi im lặng Túc Thất mới trầm giọng tuyên bố: “Ta định từ chức Minh chủ Thiên Cương Minh.”

Câu tuyên bố này hệt như sấm băng nổi dậy, khiến Vân Khâm cảm bật, lời chực đến bên môi lại nuốt nghẹn về.

Nàng lẩm bẩm: “Tại sao?”

Túc Thất lắc đầu chứ không nói nguyên nhân: “Chuyện Thập Châu đã xong, bây giờ ta cũng không nhất thiết phải ở lại đây nữa, còn nhiều người hợp làm minh chủ hơn cả ta, lần này ta tìm cô tới là muốn nói chuyện này cho cô biết trước, ta còn hai việc chưa làm, đợi làm xong rồi ta sẽ đi.”

Vân Khâm nghiêm túc quan sát nét mặt của Túc Thất, muốn nhìn ra tí cảm xúc nào từ đó, nhưng người trước mặt vẫn chẳng vui chẳng buồn như thể đã lên kế hoạch ra đi từ lâu rồi. Vân Khâm biết không thể nào khuyên can thêm nữa nên đành hỏi nhỏ: “Minh chủ định đi đâu?”

“Chưa biết nữa.” Túc Thất lắc đầu, hướng tầm mắt ra ngoài cửa sổ rồi để nó dừng lại trên tầng lá xanh rì, đáp nhạt: “Có lẽ sẽ đi loanh quanh một chuyến, vị trí minh chủ này lẽ ra cũng chẳng tới phiên ta đảm nhận, ta ở vị trí này quá lâu, chuyện gì nên làm đều đã làm cả, nếu bây giờ tiếp tục ở lại thì có

khi sẽ sinh thêm rắc rối.”

Vân Khâm lại rơi vào im lặng, bắt đầu nhớ lại từng đoạn hồi ức kể từ khi quen biết Túc Thất tới nay, có thể nói ngoài sư phụ và sư huynh ra thì vị minh chủ này chính là người mà nàng tin tưởng nhất, y hết lòng chiều cố nàng, vì chuyện Thập Châu mà thường xuyên chạy vạy tới quên ăn quên ngủ, còn nhiều lần sống vai chiến đấu cùng nàng, cũng bao lần cứu nàng vào lúc nguy nan. Nàng không ngờ một ngọn núi từng sừng sững không ngã ở Trung Nguyên như Túc Thất cũng có ngày ra đi.

Cái ngày này tới quá nhanh, khiến cho người ta trở tay không kịp.

Qua hồi lâu Vân Khâm mới rũ mắt thấp giọng nói: “Nếu minh chủ ra đi thì có thể thường xuyên liên lạc với chúng ta không, ta với sư huynh sẽ đến tìm ngài để ôn chuyện cũ.”

Túc Thất nhẹ gật đầu: “Cũng được, nếu có cơ hội.”

Hai người trò chuyện tới đây thì Túc Thất quay sang bàn giao lại cho Vân Khâm vài công việc cần làm sau này, nói mãi nói mãi tới khi một đệ tử Thiên Cương Minh tới báo cho Túc Thất biết đồ đạc đã chuẩn bị xong, thỉnh Túc Thất lên đường.

Vân Khâm không biết Túc Thất muốn đi đâu, chỉ thấy đối phương có vẻ không còn gì để nói thì mới gật đầu nói: “Minh chủ bảo trọng.”

“Bây giờ ta phải đi làm một việc, sau khi làm xong ta sẽ không trở lại, cô hãy nán lại đây ít ngày, ta có lưu lại một phong thư trong phòng, đợi ba ngày sau hãy lấy thư ra giao cho Đường chủ của Thiên Cương Minh.” Túc Thất dặn dò một câu cuối cùng trước khi lên đường.

Vân Khâm ghi nhớ từng câu từng chữ vào lòng, rồi đưa mắt nhìn theo bóng Túc Thất đi xa, cõi lòng vẫn thấy vô cùng mất mát.

Trận đánh Thập Châu kết thúc, có người trở lại cũng có người ra đi, rất nhiều thứ đã đổi thay vì nó.

*

Ở bên kia, vào buổi tối đầu tiên Mộ Sơ Lương tới Phong gia đã tận mắt nhìn thấy tình trạng phát độc của Phong Diêu Sở.

Bọn hạ nhân lo lắng trông nom ở ngoài phòng, Phong Diêu Sở nằm một lả ở trên giường, sắc mặt trắng xác, hàng mày cau chặt, đầu tới nỗi trán toát mồ hôi lạnh, tóc mượt mồ hôi dính bết vào má, trông cực kỳ khó chịu, thế mà trong hoàn cảnh vật vã như thế này hắn vẫn còn đủ sức để nặn ra kẻ rằng mấy câu đứt quãng: “Ngươi bảo mình tới đây... là để nhìn bộ dạng này của ta đúng chứ... tiếp theo chắc ngươi sẽ... cười nhạo ta chứ gì...”

“...” Mộ Sơ Lương ngồi bên mép giường của Phong Diêu Sở mà phải cất giọng bắt đắc dĩ: “Không cười nổi.”

“Vậy rốt cuộc ngươi tới đây làm gì?” Hơi thở của Phong Diêu Sở mỏng manh thoi thóp, nhưng vẫn đủ khả năng để biểu đạt con tức giận của mình: “Thà bây giờ ngươi đánh ngất ta còn hơn...”

“Ngươi nên giữ sức đừng nói chuyện nữa thì hơn.” Mộ Sơ Lương lắc đầu, nói nghiêm túc: “Ta phải nhìn thấy tình trạng phát độc của ngươi thì mới tìm đại phu trị bệnh cho ngươi được.”

Phong Diêu Sở tròn mắt nhìn Mộ Sơ Lương, nhưng chưa từng được bao lâu đã đau tới nỗi chệch đầu đi, do dự chốc lát mới gọi: “Tiểu Mộ.”

“Ừ.” Mộ Sơ Lương lên tiếng đáp lại, nhận lấy khăn lông mà hạ nhân đưa tới để lau mồ hôi trên trán cho Phong Diêu Sở.

Phong Diêu Sở phì cười: “Sư muội của ngươi có biết bộ dạng vù em này của ngươi chưa?”

Mộ Sơ Lương cau mày không buồn tranh luận với hắn.

Lúc này Phong Diêu Sở mới nhỏ giọng nói: “Nếu ta chết thì các ngươi đừng làm khó Chi Chi.”

“Hoa Chi là người của Thập Châu, từng làm rất nhiều chuyện đối với Trung Nguyên, cũng giấu khá nhiều bí mật trên người, nếu ngươi chết thì cô ta sẽ không còn được Phong gia che chở, khi ấy nhất định sẽ bị người ta truy sát tới tận chân trời góc bể, vì vậy ngươi phải sống.” Mộ Sơ Lương rũ mắt nhìn hảo hữu, nói tiếp: “Chất độc trên người ngươi bao lâu thì phát tác một lần?”

“Ban đầu là một tháng một lần.” Phong Diêu Sở nhìn lên nóc giường với ánh mắt vô thần, đầu óc dường như đã bay đi rất xa: “Bây giờ là ba ngày.”

Ba ngày một lần, mỗi lần đều vật vã sống không bằng chết, Mộ Sơ Lương không biết đến cùng thì người này dùng nghị lực gì để chống đỡ, nhưng hắn biết nếu không giải độc thì dù người đúc bằng sắt cũng không chịu nổi kiểu tra tấn như thế này.

Hắn than nhẹ một tiếng, hỏi: “Hoa Chi có biết không?”

Phong Diêu Sở cười khỏ: “Ta ra thế này thì gan đâu để cho nàng ấy biết nữa.”

Mộ Sơ Lương lại hỏi: “Cô ấy có biết năm xưa ngươi vì cô ấy mà trúng độc chưa?”

Phong Diêu Sở ngẩn ra rồi lắc đầu: “Cả đời ta cũng sẽ không để cho nàng biết.”

Mộ Sơ Lương không lên tiếng nữa mà chỉ im lặng chăm sóc cho Phong Điều Sở. Phong Điều Sở đau tới quần quai, môi đã bị cắn tới rách da, nhưng tới một rên la cũng không bật ra, còn dư sức để tán gẫu câu được câu chẳng với Mộ Sơ Lương, hỏi thăm chuyện Không Thiên phái.

Mãi tới rạng sáng thì cơn đau do phát độc rồi cuộc cũng trôi qua, bấy giờ Phong Điều Sở mới chống người bò dậy, sức lực chưa hồi phục được bao nhiêu đã la hét đòi tắm, Mộ Sơ Lương bất đắc dĩ đứng dậy, muốn ra ngoài tìm người giải độc cho hắn.

Mộ Sơ Lương bước ra khỏi cửa nhưng đứng lặng ở đó chưa vội đi, chỉ yên lặng ngoái đầu nhìn Phong Điều Sở.

Phong Điều Sở chạm phải ánh mắt này của hắn thì giọng cầu nhàu: “Muốn nói gì thì ngươi cứ nói đại ra đi.”

“Coi chừng Hoa Chi.” Mộ Sơ Lương nói với giọng nghiêm túc.

Phong Điều Sở im lặng giây lát rồi mới đáp: “Hiện tại Lương Ung đã chết, bọn Bách Lý Khinh và Vũ Thiện đều đã từ bỏ cả rồi, nhưng thái độ của Chi Chi lại khác với họ, năng lực như đang đợi ai đó tới cứu mình đi vậy. Ta nghĩ rằng, Chi Chi vốn không phải làm việc cho Lương Ung.”

Mộ Sơ Lương im lặng nhìn hắn hồi lâu, đoạn cười nói: “Hóa ra ngươi đã biết từ lâu rồi.”

Phong Điều Sở tiếp lời: “Chuyện về Chi Chi ta biết tự điều tra, trước đó, thứ cho ta không thể giao năng cho bất kỳ ai.”

“Ta tin ngươi.” Mộ Sơ Lương nói.

Phong Điều Sở cũng cười, sắc mặt hắn vẫn còn tái vì bệnh nặng chưa khỏi, hàng mi rũ nhưng đôi mắt vẫn sáng ngời, hắn nhướn mày nói: “Ta đường đường là thiếu chủ Phong gia đây nhè, ngươi cứ chờ tin tốt của ta đi.”

Bạn đang đọc truyện *Vãn Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74

Edit: Yunchan

Vào lúc ấy, trong địa lao của Thiên Cương Minh.

Qua mấy ngày tra khảo, mọi người vẫn moi ra được gì từ những phạm nhân bị bắt trong trận đánh với Thập Châu.

Thế nên Đoàn Mộc Vũ, đường chủ Thương Lô Đương của Thiên Cương Minh phải đích thân bước chân vào đại lao này.

Vũ Thiện đã bị phong bế linh lực, lúc này lão đang ngồi trên chiếc giường đá trong nhà lao, lạnh nhạt nhìn Đoàn Mộc Vũ bước tới gần mình mà lẩm nhẩm câu gì đó trong miệng, tới khi Đoàn Mộc Vũ đến gần thì lão đã ngậm miệng lại, nhếch mép cười.

Đoàn Mộc Vũ là một trong những vị Đường chủ đức cao vọng trọng nhất của Thiên Cương Minh, tóc ông đã hoa râm nhưng vóc dáng vẫn còn cường tráng, ông khẽ cau mày, đứng lại rồi cất giọng: “Ta cứ luôn không hiểu, vì sao Lương Ung có thể khiến những cao thủ như các ngươi cam tâm bán mạng cho hắn.”

“Ta chẳng đã nói rồi ư?” Vũ Thiện cười lạnh nhìn ông, nhẹ giọng nói: “Những ngày qua ta đã nói hết những gì nên nói rồi, là do các ngươi không chịu tin ta thôi, mà đã không tin thì còn hỏi nhiều làm gì chứ?”

Đoàn Mộc Vũ im lặng không đáp, lát sau mới hỏi: “Ngươi nói là vì người Trung Nguyên quá yếu, Lương Ung nghĩ rằng Trung Nguyên không đủ sức để bảo vệ nhân giới nên mới cướp lấy sao?”

Vũ Thiện ngược mắt nhìn hắn, không cho ý kiến.

Đoàn Mộc Vũ lại nói tiếp: “Câu này có ý gì? Lý nào Lương Ung lại bảo vệ cho nhân giới? Hắn sát hại vô số người Trung Nguyên lẽ nào lại vì suy nghĩ cho nhân giới sao?”

“Không có đầu tranh thì lấy gì để mạnh mẽ?” Vũ Thiện hỏi ngược lại.

Đoàn Mộc Vũ cau mày: “Hoang đường!”

“Hôm nay Trung Nguyên có thể đánh bại Doanh Châu chẳng phải đã chứng minh Trung Nguyên bây giờ đã mạnh hơn năm mươi năm trước, thậm chí còn mạnh hơn rất lâu trước đây ư?” Vũ Thiện lại hỏi tiếp.

Đoan Mộc Vũ im lặng.

Dù không muốn thừa nhận nhưng luận điệu của Vũ Thiện không phải là hoàn toàn hoang đường. Trung Nguyên ngày nay xuất hiện lớp lớp kẻ mạnh cũng bởi vì loạn Thập Châu, ai nấy đều dốc lòng tu luyện, giúp chiến lực của Trung Nguyên hôm nay đã khác một trời một vực với Trung Nguyên của hôm qua rồi.

Nhưng tất cả đều phải dùng máu để đổi lấy, Trung Nguyên không hề cảm thấy vui sướng vì sự mạnh mẽ này.

“Rốt cuộc Lương Ung muốn làm gì?” Đoan Mộc Vũ lặp lại lần nữa, nghiêm túc nhìn Vũ Thiện.

Vũ Thiện bỗng bật cười, lẩm bẩm: “Ngài ấy muốn làm gì ư, ngài ấy chỉ muốn giữ lấy cái nhân giới này mà thôi, thần chẳng màng để tâm tới nhân giới thì nhân giới sẽ tự có thân của riêng mình, ngài ấy nguyện là thần ở nhân giới, bảo vệ nhân giới khỏi sự xâm phạm của bên ngoài, không để nhân giới phải rơi vào kết cục như khi Ma giới xâm lăng vào hai ngàn năm trước, chỉ biết nằm yên chịu thiệt trong chiến tranh.”

Đoan Mộc Vũ nghe thì nghe đó nhưng khó mà hiểu được: “Lương Ung còn rất nhiều cách để đạt được mục đích này mà không cần phải gây ra chiến loạn.”

Nói đoạn Đoan Mộc Vũ giơ trường kiếm trong tay kê lên cổ Vũ Thiện, nghiêm giọng nói: “Ngươi nói sự xâm phạm của bên ngoài, đó là ai?”

Vũ Thiện thoáng cau mày nhưng không trả lời ngay, Đoan Mộc Vũ quan sát vẻ mặt lão rồi lãnh đạm nói: “Ngươi còn gì muốn nói?”

“Người Trung Nguyên quả nhiên như đảo chủ nói, ngoan cố cứng đầu, hỏi sao ngài ấy không muốn nói chuyện với các ngươi.” Vũ Thiện lại lên tiếng, rồi cứ thế mà đứng dậy như không màng đếm xỉa tới thanh kiếm kê trên cổ mình, nhướn mày nói: “Các ngươi cho rằng đảo chủ sai, thế các ngươi tưởng vị minh chủ Thiên Cương Minh kia của các ngươi là đúng ư?”

“Ngươi có ý gì?”

Vũ Thiện mỉm cười, trầm mắt nói: “Thật nực cười, Trung Nguyên nhận thức mình chủ bao nhiêu năm qua, nhưng tiếc thay vẫn không biết, vị minh chủ Thiên Cương Minh mà các ngươi luôn kính trọng ấy chỉ là một kẻ phản bội Trung Nguyên, vì mạng sống của mình mà bất chấp sống chết của người khác thôi.”

Câu này vừa thốt ra bầu không khí lập tức chìm vào im ắng, Đoan Mộc Vũ xanh mặt nhìn Vũ Thiện, những người canh tù cũng không khỏi quay đầu lại, nhìn về hướng buồng giam này.

Vũ Thiện cứ như không cảm giác được ánh mắt của mọi người, chỉ thản nhiên nói tiếp: “Tên thật của vị Minh chủ kia không phải Túc Thất, mà phải gọi là Minh Khuynh mới đúng.”

*

Minh Khuynh, vốn là thiếu chủ của Minh gia trong bát đại thế gia.

Nhiều năm trước, bọn tà giáo Vô Ưu cốc vì không chế bát đại thế gia nên đã bắt cóc thiếu chủ Minh Khuynh của Minh gia khi y còn rất nhỏ, đồng thời lợi dụng điểm yếu này để uy hiếp Minh gia.

Ai ngờ Minh gia vì đại nghĩa Trung Nguyên mà lại quyết định bỏ mặc sự sống chết của vị thiếu gia này, lão gia Minh gia còn tuyên bố rằng mình chưa bao giờ sinh ra đứa con trai ấy, vẫn quyết định tấn công Vô Ưu cốc.

Song vượt qua dự đoán của mọi người, đại thiếu gia Minh gia bị gia tộc của mình vứt bỏ lại không chết mà lại gia nhập Vô Ưu cốc, trở thành một thành viên của tà phái, quay lại giết chết rất nhiều đệ tử chính phái, trở thành kẻ địch của Trung Nguyên chính đạo, nhận lấy sự khinh miệt của người đời.

Mà Minh gia cũng bị kéo lên đầu sóng ngọn gió, bát đại thế gia nổ ra nội loạn vì nó, Trung Nguyên cũng rơi vào rối ren bao nhiêu năm ròng rã vì nó, đầu sỏ gây ra mọi thứ chính là vị đại thiếu gia Minh gia này.

Nhưng rồi chẳng hiểu sao vị đại thiếu gia Minh gia ấy lại bỗng nhiên không còn tung tích, qua mấy mươi năm vẫn chẳng ai biết y đã đi đâu về đâu.

Mãi tới hôm nay mọi người mới biết, vị minh chủ Thiên Cương Minh Túc Thất mà mình luôn kính trọng chính là phản đồ Minh Khuynh đã từng dấy lên cuộc nội loạn ở Trung Nguyên.

Nội trong một đêm, cả Trung Nguyên đều rối loạn.

*

Vân Khâm vốn ngủ lại trong Thiên Cương Minh để ba hôm sau giao bức thư của Túc Thất cho Đường chủ, đồng thời tuyên bố chuyện Túc Thất từ chức Minh chủ, nhưng không ngờ nàng vừa ngủ một đêm mà tới khi tỉnh dậy thì chuyện đã ra thế này.

Nàng nhanh chóng nắm được tình hình từ các đệ tử của Thiên Cương Minh, sau khi biết rõ mọi chuyện rồi nàng bèn tức tốc chạy tới đại sảnh nghị sự của Thiên Cương Minh.

Trong sảnh, các vị Đường chủ của Thiên Cương Minh đã tập trung đông đủ, có không ít người hình như còn đang cãi và khiến đại sảnh rối tung cả lên, đúng là cảnh tượng chưa từng có.

Khi thấy Vân Khâm tới sắc mặt của những vị này dường như hơi dịu lại đôi chút, họ nhìn nhau rồi không cãi và om sòm nữa. Chỉ chốc lát sau, Đường chủ Thương Lô đường Đoan Mộc Vũ đã lên tiếng: “Minh chủ hết lòng hết sức vì Trung Nguyên, thử hỏi bao nhiêu năm qua có từng làm chuyện gì có lỗi với Trung Nguyên chưa? Các người thì hay rồi, đòi ra tay với minh chủ nữa đây, có phải mất các người đầu mù hết rồi không?”

“Đoan Mộc.” Người lên tiếng là Đường chủ Định Phong Đường, Chung Hoàn, vẻ mặt ông ta phức tạp, cắt ngang lời đối phương: “Đây không phải chuyện đùa đâu, giờ đây chúng ta đã điều tra rõ, minh chủ đúng là Minh Khuynh năm xưa, hắn là kẻ đã từng phản bội Trung Nguyên chính đạo, nếu hiện giờ hắn vẫn là người của Vô Ưu cốc, vẫn đang hết lòng bán mạng cho Vô Ưu cốc, thì Thiên Cương Minh này phải ăn nói với thiên hạ thế nào đây?”

“Bất luận thế nào thì vị trí minh chủ này cũng không thể để hắn nắm giữ nữa.” Vị Đường chủ cuối cùng, Tàn Hân lạnh lùng chen vào.

Đoan Mộc Vũ cười lạnh như không muốn nhiều lời với những người này thêm nữa, quay lưng bước thẳng ra ngoài.

Vân Khâm nghe màn đối thoại của ba người mà nét mặt rối rắm vô cùng.

Nàng nhớ lại những lời mà Túc Thất từng nói với mình hôm qua.

Khi ấy nàng còn chưa hiểu, nhưng giờ thì đã hiểu phần nào rồi. Túc Thất chủ động từ bỏ chức vị minh chủ có lẽ vì đã đoán trước thân phận của mình sẽ bị người ta tiết lộ, y sợ sinh ra rắc rối, mà giờ đây rắc rối đã tới thật rồi.

Mặc cho người khác nghĩ thế nào, đối với Vân Khâm thì nó cũng chẳng thay đổi bất cứ thứ gì cả, nàng và Túc Thất tiếp xúc với nhau nhiều năm, hiểu biết của nàng về y còn hơn người khác rất nhiều, cho nên dù ai có nói y là đại thiếu gia Minh Khuynh từng phản bội Trung Nguyên chính đạo năm xưa thì nàng cũng không tin, theo nàng thấy trong chuyện này nhất định có ẩn tình nào đó.

Vân Khâm biết lúc này mình nên nói gì, nàng tin nếu Mộ Sơ Lương ở đây lúc này thì nhất định cũng sẽ lên tiếng.

Nhưng đúng vào lúc nàng định mở lời thì một đệ tử Thiên Cương Minh đột nhiên chạy tạt tả vào Nghi Sự đường, thở hổn hển nói: “Không... không xong rồi!”

Tầm mắt của mọi người đều đổ dồn vào tên đệ tử ấy, sau khi thở dốc mấy hơi hắn mới cúi đầu báo: “Hon ba trăm người Thiên Cương Minh trú đóng ở Kỳ Thành phương Bắc đã bị giết sạch, Kỳ thành hiện giờ đang rối loạn!”

Mọi người nghe thấy tin này đều hãi hùng ra mặt.

Đoan Mộc Vũ bước tới tiền đường, sắc mặt đanh lại, lạnh giọng hỏi: “Là ai làm?”

Chẳng hiểu sao đệ tử này lại ngập ngừng, lát sau mới ngẩng đầu lên đón lấy ánh mắt của các vị đường chủ, rụt rè đáp: “Thưa... là Minh chủ.”

Thiên Cương Minh chỉ có một vị minh chủ mà thôi, khi nghe thấy câu này mọi người đã lập tức sáng tỏ, liếc mắt nhìn nhau: “Túc Thất.”

“Chuyện này có thật không?” Nét mặt Vân Khâm nặng trĩu, xác nhận lại.

Đệ tử thông báo gật đầu rồi nói với vẻ mặt đau khổ: “Tuyệt đối chính xác, là mọi người tận mắt chứng kiến.”

Sắc mặt Đoan Mộc Vũ đại biến, mặt mày xanh mét, lão đảo ngả lui ra sau.

Chung Hoàn ở bên nghe tới đây thì liếc sang Đoan Mộc Vũ, trầm giọng nói: “Lúc này là ai nói không có việc gì hả? Túc Thất gây ra chuyện hôm nay liệu còn ai nói hấn một lòng vì Trung Nguyên chính đạo nữa?!”

“Chuyện này...” Đoan Mộc Vũ thì thảo như muốn cãi lại, nhưng lời tới bên môi lại chẳng tài nào thốt nên câu, chỉ cau mày lắc đầu thở than.

Chung Hoàn và Tàn Hân đưa mắt nhìn nhau, cả hai khẽ gật đầu rồi nói ngay: “Triệu tập những người còn lại của Thiên Cương Minh tới đây ngay lập tức, không được trễ nãi, chuyện Túc Thất nhất định phải có một câu trả lời thích đáng!”

Thế là Thiên Cương Minh lại rơi vào đại loạn, vào xế chiều cùng ngày, mọi người đã ra quyết định, các vị Đường chủ sẽ đích thân dẫn người tới Kỳ thành, lùng bắt cho được phản đồ Minh Khuynh.

Tin này lan rộng ra khiến cả thành lâm vào mưa gió, chỉ trong một đêm mà minh chủ Thiên Cương Minh đã biến thành phản đồ bị cả Trung Nguyên truy sát, người của tam môn thất phái cũng nhanh chóng đổ về Kỳ thành, chuẩn bị cho cuộc lùng bắt Túc Thất.

Vân Khâm không được tham dự cuộc nghị sự nội bộ của Thiên Cương Minh, nàng ở trong phòng đợi hồi lâu nhưng không ngờ lại nhận được một kết quả thế này.

Hôm nay Túc Thất đang ở giữa sóng gió, chẳng biết chân tướng rốt cuộc là thế nào, Vân Khâm chỉ ngồi chờ chốc lát đã đứng dậy ra khỏi phòng.

“Vân Khâm cô nương?” Vừa thấy Vân Khâm rời khỏi phòng, đệ tử Thiên Cương Minh canh giữ bên ngoài bèn lên tiếng gọi.

Vân Khâm nhìn thoáng qua hắn rồi thấp giọng nói: “Ta phải đi.”

“Cô nương định đi đâu?” Tên đệ tử này là người hay theo bên cạnh Túc Thất, chuyện này Túc Thất ra đi không mang theo một người nào nên hắn cũng bị bỏ lại đây.

Vân Khâm yên lặng chốc lát, đầu ngón tay miết qua trường kiếm trong tay, nhấn mạnh từng chữ: “Tôi nơi ta nên đi để hỏi rõ vài chuyện.”

“Vân Khâm cô nương.” Đệ tử nọ vừa nghe thấy câu này thì run bắn cả người, hốt mắt đỏ hoe: “Xin nhờ cô.”

Vân Khâm khẽ gật đầu rồi quay qua triệu hồi bạch long, nhắm thẳng về phương Bắc.

*

Trong khi đó Mộ Sơ Lương hãy còn ở trong một căn dịch trạm bên ngoài Surong thành cách Phong gia không xa lắm.

Trở lại xác phạm khiến thần lực bị ức chế đáng kể, thế nên vị đề tôn chí cao vô thượng ở thần giới giờ đây cũng phải dùng tới cách đi đường nguyên thủy nhất.

Ngồi trong dịch trạm nghỉ ngơi dùng bữa, Mộ Sơ Lương nhìn con ngựa mình vừa mới mua mà bỗng dưng nhớ tới con bạch long của sư muội, cảm thấy nếu có sư muội ở đây thì nhất định có thể bớt được rất nhiều thời gian rong ruổi trên đường.

Cũng không biết bây giờ sư muội ở đâu, đang làm gì.

Mộ Sơ Lương suy tư đến phiền não, cảm thấy lẽ ra vào lúc chia tay hắn nên dặn thêm mấy câu nữa mới đúng.

Trong khi hắn đang suy nghĩ tới rồi thì có vài người xách kiếm sải bước vào trong dịch trạm, ngồi vào chiếc bàn không xa Mộ Sơ Lương, sau đó bắt đầu trò chuyện với nhau ỉn ỏi.

Đề tài trò chuyện chính là tin tức mới được Thiên Cương Minh truyền đi vào hôm nay.

Thì ra Minh chủ Thiên Cương Minh Túc Thất chính là phản đồ Minh Khuynh, kẻ đã khơi lên cuộc nội loạn ở Trung Nguyên mấy mươi năm trước.

Tin này thoát cái đã thu hút sự chú ý của mọi người trong dịch trạm, ai nấy đều túm tụm lại quanh chiếc bàn ấy, hỏi thăm với vẻ mặt bàng hoàng khiếp sợ.

Chẳng ai chú ý tới, trong lúc mọi người ở đây đang bàn tán ồn ào thì Mộ Sơ Lương ngồi trong góc đã đứng lên, mặt lạnh tanh, lặng lẽ bước ra khỏi dịch trạm.

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75

Edit: Yunchan

Trước đây không lâu Vân Khâm đã có dịp tới Kỳ thành, lần ấy tới khá là gấp rút, mục đích của chuyến đi đó chỉ để nhìn mặt Bạch Y Mạch Trì, cũng như giúp y bảo vệ Phụng Tuyền.

Bây giờ Phụng Tuyền đã trở thành đệ tử của Không Thiên phái, đang chuyên tâm tu hành, còn Mạch Trì thì lại mất tin tức, chẳng biết đã đi về nơi đâu.

Một lần nữa trở lại Kỳ thành thì nó đã khác xa với lúc trước, trong Kỳ thành đông nghịt toàn là cao thủ Trung Nguyên, xem chừng tin Túc Thất chính là Minh Khuynh đã được lan đi rất xa rồi, chưa kể những cao thủ ở lân cận nhạy tin hơn đã chạy tới từ sớm, dường như ai cũng có toan tính của riêng mình.

Nán lại trong một tòa lầu chốc lát, Vân Khâm đã moi được tình hình hiện tại của Kỳ thành từ miệng của người ngoài.

Chuyện Túc Thất sát hại ba trăm đệ tử Thiên Cương Minh ở Kỳ thành đích thực đã được thành chủ Kỳ thành và rất nhiều người tận mắt chứng kiến, cho thấy nó không phải là bịa đặt, và sau trận tàn sát đẫm máu ấy, Kỳ thành cũng đã phong tỏa cả thành, hiện nay Kỳ thành chỉ vào được chứ không ra được, ai nấy đều chắc chắn rằng Túc Thất vẫn còn đang lẫn lút trong Kỳ thành, nhưng chẳng ai biết y đang ẩn nấp ở đâu.

Thiên Cương Minh cũng điều tới phụ cận Kỳ thành khá nhiều nhân thủ, tất cả đều tới để vây bắt Túc Thất, ngoài người của Thiên Cương Minh ra còn nhiều tán khách Trung Nguyên và cao thủ của tam môn thất phái cũng đổ xô về nơi này, theo thời gian dần trôi, cao thủ tới nơi này đã càng ngày càng

hiều. Tuy những năm lại đây Thập Châu mới là kẻ địch đáng sợ nhất, nhưng Vô Ưu cốc từng dẫn tới tai họa Ma giới và cuộc nội loạn ở Trung Nguyên sau đó cũng chẳng phải chuyện nhỏ gì, đối với tà phái này mọi người càng hết lòng cảnh giác.

Giờ đây Túc Thất đã bị bóc trần thân phận đại thiếu gia Minh gia đầu nhập Vô Ưu cốc năm xưa, dĩ nhiên mọi người càng khó chấp nhận hơn. Ai nấy đều phát thệ phải tróc nã bằng được y trước khi y gây ra nhiều tai vạ hơn cho Trung Nguyên.

Thế mà dù Kỳ thành đã đầy những người là người, thì tung tích của Túc Thất vẫn là một dấu chấm hỏi to tướng.

Thình thoảng sẽ có tin báo tới, nói rằng Túc Thất đang ở nơi đó trong thành, nhưng khi mọi người tới nơi thì Túc Thất đã biến mất tăm từ đời nào rồi, thứ để lại chỉ có người bị thương và mặt đất loang lổ máu.

Tuy chẳng ai có thể bắt được Túc Thất, nhưng có thể khẳng định một điều, sau khi giết chết ba trăm người và bị mọi người truy sát, y nhất định đã bị thương.

Chỉ cần y bị thương thì mọi người chẳng còn gì phải lo lắng nữa, vì Túc Thất hiện giờ không thể nào chữa thương, chỉ cần vây khốn y bên trong Kỳ thành thì thể nào cũng tới lúc y kiệt sức, từ đó cũng có cơ hội bắt được y.

Suốt ba ngày, Vân Khâm ở trong tửu lâu nghe tin về Túc Thất truyền về không ngừng, nhưng vẫn chẳng có ai bắt được y cả, y đi quá nhanh, người còn chưa chạy tới thì y đã rời khỏi đó rồi.

Mãi tới giờ ngọ ngày thứ ba, có người nói Túc Thất bị bao vây ở ngõ Lạc Hoa ở Tây thành.

Vừa nghe thấy tin này Vân Khâm đã ngoảnh đầu qua nhìn nam tử trẻ tuổi vừa đưa tin về, sau đó quay lưng phóng qua cửa sổ bên cạnh. Tốc độ của nàng cực nhanh, chỉ một thoáng đã mất hút trong gió.

Tu vi của Vân Khâm hôm nay đã bước lên hàng cao thủ ở Trung Nguyên, trước đây vì chuyện Thập Châu nàng cũng đã tới Kỳ thành này mấy lần, do đó tuy không thể coi là quá quen đường, nhưng muốn tìm đường thì cũng không phải quá khó, chỉ trong nửa khắc, nàng đã tới đầu ngõ Lạc Hoa mà người đưa tin vừa nói.

Quả nhiên không ngoa, ngõ Lạc Hoa hiện tại đã đông nghịt người, Vân Khâm đứng trên mái nhà hướng mắt nhìn xuống đã bắt gặp ngay người đang đứng ở giữa vòng vây, sâu bên trong con ngõ trái kín hoa đào là Túc Thất đang chống trường kiếm để đỡ lấy tấm thân rướm máu, lưng dựa lên vách tường, mặt là nhìn về phía đám đông.

Đây là một Túc Thất mà nàng chưa bao giờ được thấy, nàng đã từng thấy rất nhiều bộ mặt của Túc Thất, nhưng chưa bao giờ thấy y chán nản như hiện tại.

Nàng không hiểu.

Vân Khâm đứng trên cao nhìn thấy những người ở đầu con ngõ lao tới cái người đã bị thương tã tơi đó, sau lưng Túc Thất đã không còn đường lui, y chỉ còn nước nghiêng chiến mã thôi. Vũ khí Túc Thất sử dụng cũng là kiếm, nhưng khác hẳn với những người Vân Khâm từng gặp, kiếm của Túc Thất không ác liệt, kiếm pháp cũng không giống với kiếm pháp mà giống với đao pháp hơn, kết và mở đều dùng mảnh, cuồng tưng mà tiêu sái, mỗi chiêu mỗi thức đều như gió cuốn mây tan, tới thì ào ạt, đi lại im lìm.

Qua một trận so tài, dù bị vô số người đàn áp mà Túc Thất vẫn chưa để lộ thế bại. Túc Thất là người đứng đầu Trung Nguyên chính đạo, tuy cực ít người được thấy Túc Thất xuất thủ, nhưng chỉ cần một lần chứng kiến thì sẽ không nghi ngờ kết quả của trận đánh này.

Vân Khâm có thể nhìn ra Túc Thất đang bị thương, hơn nữa còn bị thương rất nặng, dù có mạnh mẽ hơn nữa thì một đầu một trăm, còn bị đuổi giết suốt mấy ngày ròng rã cũng khó tránh khỏi bị thương, nhưng điều khiến Vân Khâm bất ngờ là nguyên nhân làm Túc Thất bị thương chính là cách ra đòn của y.

Kiểm pháp của y thiên về liễu lĩnh, chẳng lo mạng mình và cũng bất chấp mạng người, ấy nên một khi ra đòn là máu chảy thành sông, nhưng trong trận giao thủ này Vân Khâm lại thấy rất rõ, Túc Thất không bất chấp mạng người, thậm chí để không chế bản thân không đá thương mạng người mà y còn cố tình áp chế kiếm pháp của mình, cũng vì thế mà sau một trận đánh y mới nhận thêm bao nhiêu là thương tích về mình.

Dưới tình huống này mà Túc Thất còn nương tay.

Nét mặt Vân Khâm phức tạp, đứng trên mái nhà thu hết diễn biến vào tầm mắt, mãi tới khi hoa đào trồng chung quanh bị kiếm khí lăm liệt của hai phe đón ngã ầm ầm, khiến cánh hoa bay là tả, ngay lúc này, trường kiếm của Túc Thất quét ra hàng loạt kiếm khí đẩy lui mọi người ra sau, Túc Thất chớp lấy thời cơ quay phát người nhảy vào trong tường viện của một nhà trong ngõ.

Cánh hoa rơi tan tác che mờ tầm mắt, tới khi tắt cả lảng xuống thì mọi người đã không nhìn thấy Túc Thất đâu nữa, trái lại Vân Khâm đứng trên cao lại thấy rất rõ, thân hình nàng lướt qua, nhân lúc mọi người chưa phát hiện đã nhảy vào trong tường viện nọ theo Túc Thất.

Đó là một căn tiểu viện trông như đã bị bỏ hoang từ lâu, bên trong viện cỏ dại mọc um tùm, hoa dại khắp nơi, trên cánh hoa còn có vài chú bướm bay chập chờn, tạo cho người ta cảm giác giống với hậu sơn của Tứ Phương thành.

Khác chẳng là khi ấy Túc Thất vẫn còn là Minh chủ Thiên Cương Minh có uy tín nhất của cả Trung Nguyên chính đạo, còn giờ đây y đã suy bại thành phản đồ lẫn trốn khắp nơi.

Lúc mũi chân của Vân Khâm chạm nhẹ xuống mặt đất, một đạo kiếm khí đã đánh thốc về phía nàng.

Vân Khâm không hề tránh, nàng chỉ níu chặt lấy Vụ châu trong tay mình.

Nhưng đường kiếm này không đâm lên Vân Khâm, khi lưỡi kiếm của nó sắp tới gần nàng thì chuyển hướng đột ngột, lướt qua tóc mai nàng, tước đi vài sợi tóc đen nhánh rồi cắm lên bụi cỏ trên mặt đất.

Vân Khâm rũ mắt nhìn sợi tóc đang rơi là đà theo gió, sau đó ngẩng đầu lên, nhìn thấy Túc Thất đã buông lỏng tay, trường kiếm rơi lên bãi cỏ sau lưng, phát ra tiếng động không quá lớn.

Túc Thất không nhìn Vân Khâm quá lâu mà chỉ quay lưng đi vào trong căn phòng hoang phế.

Vân Khâm nhặt thanh kiếm lên, nôi gót theo Túc Thất.

Hai người đi chưa bao lâu đã vào tới phòng, căn phòng này nom cũng rất ọp ẹp cũ kỹ, mùi gỗ mốc nồng nặc trong không khí, ẩm ướt và ngột ngạt, Vân Khâm cẩn thận gạt lớp mạng nhện trước mặt mình ra, băng qua một đại sảnh trống hoác rồi đi tiếp tới, đến đây mới nhìn thấy Túc Thất đang đứng trước một vại nước rửa vết thương.

Túc Thất vẫn lặng thinh, Vân Khâm đứng yên bên cạnh nhìn động tác của y, lâu sau mới gọi: “Minh chủ.”

“Minh Khuynh, đó là tên ta.” Túc Thất nhẹ giọng nói.

Vân Khâm hơi ngẩn ra, nhưng sau đó vẫn cứng đầu gọi: “Minh chủ.”

Tay Túc Thất hơi khựng lại, nét mặt không nhìn ra mừng giận, chỉ có góc môi là hơi gằn gặt, lúc này y đã rửa xong hai vết thương có thể rửa nước, sau đó cứ tiện tay xé vạt áo băng lại coi như đã giải quyết xong mà chẳng buồn chăm chút cho chúng cẩn thận, đoạn nhận lấy thanh kiếm trong tay Vân Khâm, trầm giọng nói: “Cô tin ta sao?”

Vân Khâm nhìn hành động này của y, băng qua hồi lâu mới đáp: “Những năm qua Minh chủ đã làm bao nhiêu chuyện vì Trung Nguyên, mọi người đều biết.”

Túc Thất nhìn xoáy vào Vân Khâm, không nói gì.

“Trước khi lên đường Minh chủ đã cố tình gọi ta tới, phải tin ta tới mức nào mới ra quyết định đó, còn nói với ta câu cuối cùng ấy.”

“Minh chủ ở Kỳ thành ba ngày, thà để mình bị thương chứ chưa từng giết một người nào của Trung Nguyên chính đạo.”

Vân Khâm thốt ra từng câu từng chữ với nét mặt bất biến, nàng nhìn thẳng vào Túc Thất, Túc Thất cũng nhìn nàng chăm chú, trong phút chốc giữa hai người có một khoảng lặng, mãi tới khi Túc Thất bật cười khẽ: “Lỡ đâu ta cố ý làm vậy để dụ cô tới đây, dụ cho cô tin ta thì sao.”

Vân Khâm lắc đầu, nghiêm túc nói: “Điều cuối cùng, ta sống vai tác chiến với Minh chủ năm mươi năm, Minh chủ cũng như ân sư của ta, nếu tới ta mà cũng không chịu tin mình chủ thì có phải quá hoang đường rồi không.”

Tới đây nét mặt của Túc Thất cũng đã có biến hóa, y nhìn Vân Khâm thật lâu, ánh mắt tựa như thủy quang phiêu bạc dưới khe sâu vạn trượng.

Hồi lâu sau Vân Khâm bỗng nghe Túc Thất cười khẽ, nói: “Nhiều năm trước cũng có người nói với ta như thế.”

Lòng Vân Khâm dao động, buột miệng thốt lên: “Là sư huynh sao?”

“Đừng là hèn.” Túc Thất gạt đầu rồi không đi sâu vào vấn đề này, chỉ tra trường kiếm về bên hông, nói tiếp: “Hon ba trăm người kia không phải do ta giết, trước đây không lâu ta nghe Mạch Trì nói trong Kỳ thành này có gì đó kỳ lạ, nên trước khi đi ta muốn tới đây xem qua, không ngờ lại trùng hợp gặp phải chuyện này.”

Vân Khâm im lặng, tuy nàng tin Túc Thất, nhưng thành chủ Kỳ thành và mấy người trong thành đều khẳng định tận mắt nhìn thấy Túc Thất giết người, chuyện này phải giải thích sao đây?

Túc Thất không để ý tới thắc mắc của nàng, chỉ nói tiếp: “Hôm đó sau khi trò chuyện với Mạch Trì, ta đã biết một ít chuyện.”

“Chuyện gì?” Vân Khâm hỏi.

“Mạch Trì không phải người trong tam giới.”

Câu này được Túc Thất thốt ra rất hồ hững.

Nhưng khi lọt vào tai Vân Khâm thì lại nổ đùng như sấm.

Túc Thất như đã đoán trước Vân Khâm sẽ phản ứng thế này, bèn nhanh chóng bồi thêm: “Y tới từ một nơi khác, nơi đó không thuộc nhân giới, thần giới hay ma giới, người nơi đó gọi nó là — Huyền giới.”

Vân Khâm chợt nhớ lại lời Mộ Sơ Lương từng nói với mình, rồi liên kết với những chuyện xảy ra từ trước tới nay, về mặt nàng trở nên bối rối, lẩm nhẩm hỏi lại: “Đó là một nơi thế nào.”

“Đó là... một nơi nằm ngoài tường tượng.”

“Tại sao mình chủ không báo việc này cho mọi người biết?”

“Sẽ không ai tin cả.” Túc Thất lắc đầu: “Tôi ta cũng không tin, cho nên ta mới tới đây để điều tra xem sự thật có đúng như Mạch Tri nói hay không, nào ngờ ta còn chưa kịp điều tra thì đã xảy ra chuyện này. Hơn ba trăm người đó là bị năng lực thần bí của Huyền giới giết hại.”

Vân Khâm lại rơi vào im lặng.

Lúc này Túc Thất đã chuẩn bị xong mọi thứ, y hướng mắt ra ngoài tường viện nói: “Chuyện nên nói ta đều nói cả rồi, cô hãy mang tin này về cho mọi người, nghĩ cách khiến họ tin cô, còn chuyện của ta cô không cần phải xen vào nữa.”

Vân Khâm biết sự sắp xếp của Túc Thất không có vấn đề gì cả, như lời y nói thì Huyền giới là một nơi đáng sợ mà con người không tài nào tưởng tượng nổi, Trung Nguyên còn chưa biết gì về sự tồn tại của một nơi như thế, do đó nàng nhất định phải mau chóng mang tin này về, nhất định phải để mọi người tin nàng.

Nhưng nếu nàng đi rồi thì ở đây chỉ còn lại một mình Túc Thất, một mình đối mặt với trận chiến tất bại này.

Không muốn giết người thì chỉ có bại mà thôi.

Vân Khâm đứng chôn chân tại chỗ chứ không đi, cũng không hề rảnh, mãi tới khi bên ngoài vọng tới tiếng động như có ai đó đang tìm vào đây.

Túc Thất xách kiếm bước ra đại sảnh bỏ hoang, bỏ lại một câu nhàn nhạt: “Cô đi đi, đừng để ai nhìn thấy cô tới đây.”

Sau đó bỏ Vân Khâm lại sau lưng rồi băng qua đại sảnh, vào lại khoảng sân nhỏ bên ngoài.

Trong sân lúc này đã có người tìm tới, đang nhìn quanh quất cảnh giác, khi thấy Túc Thất bước ra từ trong nhà thì đám người này bỗng biến sắc, lùi gấp lại mấy bước, hô hoán báo hiệu. Và hầu như ngay lập tức, mấy chục người đã ủa tới vây chặt lấy Túc Thất.

Túc Thất cười lạnh, không nói nhiều, chỉ ra đòn trước!

Lại một lần giao thủ, tuy Túc Thất vừa nghi ngời chói lát, nhưng bấy nhiêu thời gian chẳng hề đủ cho thương thế lành lại, còn đối phương thì khác hẳn, ngày càng có nhiều cao thủ tủa về đây, có cả trận sư thi triển đại trận để bó buộc cử động của Túc Thất. Kẻ mạnh trong toàn cõi Trung Nguyên dường như đang đổ hết về đây, trong khi người mà họ đối đầu chỉ có một. Giờ đây đầu cho Túc Thất có tài thông thiên thì muốn thoát khỏi thiên la địa võng này cũng là chuyện không tưởng!

Túc Thất dịch chuyển nhanh như gió, mũi kiếm lướt qua khiến cỏ dại bay tán loạn, cánh bướm đập chồn trên hoa dại cũng tan tác gãy lìa vì kiếm khí, sau một đợt giao thủ, vết thương trên người Túc Thất đã rách miệng, máu tươi đầm ướt cả y phục, trông khác nào một huyết nhân. Mà ngay lúc này, bên trên mái hiên, khi nhắc thấy hành động của Túc Thất đã chậm lại, những mũi tên đã lên cung ruột cuộc cũng bắn vọt ra, hàng đợt mưa tên xé mây phá nguyệt lao thẳng tới ngực Túc Thất!

Tiếng mũi tên rít gió phá tan đêm không, cuốn lên sát ý nồng nặc, Túc Thất giờ đây đang chơi vui giữa không trung, còn mới chịu một chương của đối phương, khi đối mặt với loạt mưa tên này đã vô phương né tránh!

Thế rồi đúng lúc này, trong khoảnh sân đỏ nát chợt vang lên tiếng kiếm rít, trong lúc mọi người hãy còn kinh ngạc thì một nhát kiếm đã vọt tới, tách đôi mặt nguyệt, quét phá hàng loạt mũi tên, ngang ngược chém ra một con đường sống cho Túc Thất trong cảnh nguy hiểm trùng trùng.

Một kiếm giáng xuống, lá hoa nát tan, ngôi vỡ tan tành.

Trong tiếng kêu ong ong của kiếm khí, Vân Khâm giẫm lên lớp cỏ xơ xác, cầm kiếm đứng chắn trước mặt Túc Thất.

“Vân Khâm?!” Chỉ trong tích tắc đã có người nhận ra cô gái thanh danh vang dội trong Trung Nguyên những năm gần đây.

Đám đông phút chốc lại trở nên rối loạn, Vân Khâm ra tay bảo vệ cho Túc Thất đã đưa tới sự bất mãn của mọi người, thế mà nét mặt Vân Khâm vẫn như thường, chỉ đứng chắn trước Túc Thất, không hề bất kỳ ai đến gần nửa bước.

Túc Thất hơi khép mắt lại, lạnh lùng nói: “Cô không nên tới đây.”

Một khi tới đây thì cũng sẽ như y, trở thành kẻ địch của cả Trung Nguyên.

Vân Khâm không ngoái đầu lại, nàng đứng canh giữ trước mặt Túc Thất, nét mặt vô cùng kiên quyết: “Mình chủ, ta đã nghĩ xong rồi.”

“Còn nhiều người khác có thể nói chân tướng cho mọi người biết, như sư huynh, như sư phụ.”

Nàng đành mắt đứng bất động, nhìn đám đông đang bao vây trước mặt, giọng tỉnh táo mà nặng nề: “Nhưng bây giờ chỉ có ta ở đây, người có thể phòng thủ cho mình chủ, chỉ có ta. Minh chủ không thể chết được, ta càng không thể để mặc những người này giết mình chủ, để từ đó gây ra sai lầm nghiêm trọng. Chuyện này vốn đã hoang đường, không nên để mặc nó hoang đường thêm nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76

Edit: Yunchan

Trước khi mọi người tới Kỳ thành truy sát Túc Thất chưa hề nghĩ sẽ có người ra tay tương trợ cho y, dưới con mắt của họ thì Túc Thất là phản đồ của cả Trung Nguyên, là nội ứng mà Vô Ưu cốc cài vào Trung Nguyên, lẽ ra sẽ chẳng có ai đứng về phe y cả.

Nhưng đúng vào lúc này lại có người đứng ra.

Mà người đó chính là Vân Khâm, là người lập công rất lớn trong trận đánh với Thập Châu, là một trong những người uy vọng nhất trong cả Trung Nguyên thời bấy giờ.

Thế nên khi Vân Khâm bước ra những người trong sân lập tức khựng lại, có người lưỡng lự, có người nhìn ngó dáo dác, nhưng sau một khoảng lặng yên thì không còn ai bước ra nữa.

Thế là trận đấu lại được tiếp diễn, ngày càng có nhiều cao thủ Trung Nguyên đổ về hướng này, Vân Khâm chẳng tránh cũng chẳng lui, che chắn cho Túc Thất sau lưng mình, thanh kiếm bạc trong tay rạch ra quãng sáng rợp trời, Vụ Châu đã trôi lơ lửng trước người từ lúc nào không hay và đang xoáy lên tít mù, tỏa ra khí lạnh còn đáng sợ hơn cả tháng chạp trời đông, tiếng rống gầm vang vọng từ bên trong Vụ Châu, khiến đối thủ khó lòng tiến lên một bước trong phút chốc!

Vài cao thủ Thủy Vân Quan đứng ở hàng đầu lập tức biến sắc, kẹp phù trần trong tay, hét lớn: “Có gì phải tránh, phản đồ Minh Khuynh đã hết sức đánh tiếp rồi, các ngươi dám tới bắt tên phản đồ này mà không dám đấu với Vân Khâm sao?!”

Mọi người nghe thế bèn rung động, sau khi nhìn thấy những cao thủ của Thủy Vân Quan xuất thủ thì mới động thủ, trận pháp, phù pháp, trận pháp xông lên lũ lượt, không cho Vân Khâm và Túc Thất có cơ hội phản đòn. Trong cơn oanh tạc loạn lạc này, Vân Khâm vẫn đứng bất động, tia sáng đỏ chớp qua như điện, tiếng rống gầm vút cao, bạch long hiện thân, Vân Khâm tức tốc thi triển Mai Ấn kiếm quyết chắn lại tất cả đòn tấn công nhắm vào Túc Thất! Không thể tiến thêm nữa!

Trận chiến này kéo dài suốt hai ngày.

Trận chiến này đã khiến hơn hai trăm người của Trung Nguyên trọng thương, chỉ vì lòng bất hai người.

Nhưng trận chiến không hề có người tử nạn.

Trên người Vân Khâm và Túc Thất đã chẳng chít vết thương, máu thấm đẫm trên y phục chẳng biết là của mình hay ai khác, nhưng bất kể vũng máu dưới chân đã đông đầy bao nhiêu đi nữa thì hai người họ vẫn đứng sừng sững, không hề ngã.

Tới khi ba vị Đường chủ của Thiên Cương Minh đến nơi thì đã chẳng còn nhìn ra hình dáng ban đầu của căn tiểu viện này nữa, nhìn vào thảm cỏ xơ xác nhuộm thấm máu tanh và hai con người đang cầm kiếm đứng bên trong tiểu viện, không hiểu sao họ lại thấy sợ.

Khi trông thấy ba vị Đường chủ dẫn theo một toán đệ tử Thiên Cương Minh tới, ai nấy đều biết trận chiến này đã tới hồi kết, họ lũ lượt bước tới gần ba vị Đường chủ, hai cao thủ của Thủy Vân Quan nhỏ giọng báo lại tình hình hai ngày qua.

Chỉ cần dăm ba lời là nói hết được chuyện hai ngày qua, sau khi nghe xong, Chung Hoàn bỗng cười lạnh, liếc ra Đoan Mộc Vũ sau lưng.

Đoan Mộc Vũ tái mét mặt mày mà không nói một lời, trong ba vị Đường chủ chỉ có Tần Hàn là bước lên một bước, nói với hai người đầm máu ở phe kia: “Minh Khuynh, Vân Khâm cô nương, hôm nay hai người đã như nó hết đà rồi, tội gì phải chống đỡ thêm?”

Nói rồi ông ta không nhìn tới Túc Thất mà quay sang Vân Khâm: “Phản đồ Túc Thất tội không thể tha, Vân Khâm cô nương, cô là đệ tử của Mai chương môn, xưa nay Mai chương môn luôn phân rõ thị phi, giờ đây cô lại vì một tên phản đồ mà động thủ với Trung Nguyên, lẽ nào cô muốn làm xấu mặt cả Không Thiên phái thật ư?”

Dừng lại chốc lát, Tần Hàn nhướn mày nói tiếp: “Nể tình bao năm qua cô nương bên ba vị Trung Nguyên, chỉ cần bây giờ Vân Khâm cô nương chịu quay đầu, trở lại Không Thiên phái đóng cửa suy ngẫm năm mươi năm thì chúng ta sẽ không truy cứu nữa, nhưng nếu cô nương cứ ngoan cố giúp cho tên phản đồ này thì bọn ta chỉ còn cách bỏ qua tình nghĩa năm xưa mà động thủ với cô nương thôi.”

Vân Khâm vẫn không có động thái gì, lúc này sắc mặt nàng đã trắng bệch như giấy, toàn thân đầm máu chẳng khác nào một vong hồn, dường như có thể gục ngã bất cứ lúc nào, nhưng nàng vẫn nhìn thẳng vào đám người Trung Nguyên trước mặt, ánh mắt vẫn trong ngần: “Nếu nói bôn ba vì Trung Nguyên thì có ai qua được mình chứ, nếu bàn tới tình nghĩa thì tình nghĩa của các người với y lẽ nào lại mất sạch chỉ vì thân phận của y sao?”

Ai nấy đều im phăng phắc, chỉ có Chung Hoàn là cất giọng lạnh lùng: “Ai biết được thứ tình đó là thật hay giả, cũng nào ai biết những việc hấn làm có thật sự vì Trung Nguyên hay không?”

Vân Khâm liếc ông ta với ánh mắt hờ hững.

Chung Hoàn đón lấy ánh nhìn này với gương mặt vô cảm, không hề nhượng bộ.

Lòng biết rõ đã nói tới đây thì chẳng còn gì để nói thêm nữa, Vân Khâm than nhẹ một tiếng, dùng cánh tay run run chẳng chịt thương tích để rút trường kiếm đang cắm trên đất lên.

Còn bên cạnh nàng, Túc Thất luôn giữ yên lặng tới bây giờ mới chịu hé môi, tầm mắt y đảo qua từng người một trong sân mà không mang theo chút cảm xúc nào, nhưng chẳng hiểu sao khi nhìn thấy ánh mắt này mọi người lại rớt rít dòi mắt đi như phải bóng.

Túc Thất rút kiếm, dòng máu đỏ chảy men theo lưỡi kiếm nhỏ tí tách xuống đất.

Mọi người nhìn thấy cử động này của cả hai thì giật bắn, đồng loạt lao ra ngay tức thì, động thủ trước.

Mà bên trong đám đông, ba vị Đường chủ của Thiên Cương Minh nhìn thấy rất rõ, hai người trong sân đứng thật đã kiệt sức như họ nói, lê theo thương tích để chiến đấu suốt hai ngày đã là cực hạn, chỉ cần họ liên thủ thì hai người này không tài nào gượng qua nổi hôm nay.

Nghĩ rồi ba người đưa mắt nhìn nhau toan ra tay, nhưng Đao Mộc Vũ lại nhìn Túc Thất và Vân Khâm với vẻ mặt phức tạp, tẩn ngần chưa muốn động thủ.

“Đao Mộc!” Chung Hoàn quát lạnh.

Đao Mộc Vũ cau chặt mày, dưới sự giục giã của hai người còn lại rồi cuộc ông cũng buông ra tiếng thở dài, triệu hồi trường thương, gia nhập cuộc chiến. Trong thoáng chốc ba luồng linh lực hùng hậu hợp lại nhắm tới cùng một nơi, đất trời bỗng nhiên biến sắc, cỏ khô xoáy lên tít mù, run rẩy dao động theo ba luồng linh lực hòa hợp, sau đó hòa vào một luồng linh quang tím đánh ập tới Vân Khâm và Túc Thất!

Trong khi bên kia Vân Khâm chợt khựng lại, trường kiếm của nàng mới hất bay mấy kiếm giả xô tới, khi ngoảnh đầu lại đã thấy ba vị Đường chủ này động thủ, lòng biết khó lòng đỡ được chiêu này, Vân Khâm bật ra tiếng cười khô, nhủ thâm lẫn này mình khó mà bình an trở lui nữa rồi, nàng thúc giục năng lực của Vụ Châu lên đỉnh điểm, bạch long tức tốc lượn tới muốn va chạm trực diện với luồng sáng tím nọ!

Còn Túc Thất mặt lạnh bên cạnh cũng nhanh chóng ra chiêu, đứng sóng vai với Vân Khâm!

Hai đòn cực mạnh đối đầu, cát đá văng tung tóe, vụn cỏ xác xơ và cánh hoa nát vỡ xoáy quanh bốn phía, những người công lực khá thấp bên phe Trung Nguyên đều tái mặt, bị luồng sức mạnh này va trúng phải giật lùi mấy bước, xanh mặt nhìn cảnh tượng trước mắt. Dầu là ai cũng có thể nhìn ra ba vị Đường chủ Thiên Cương Minh không hề nương tay, một chiêu này là muốn người sống ta chết!

Thế nhưng, trong lúc mọi người đang định thần chờ đợi kết cục của trận chiến này, thì trong không gian mờ tối, một ánh sao lấp lánh đột nhiên chớp lên ngay nơi giao nhau của hai luồng sức mạnh.

Ánh sáng của ngôi sao kia rất nhu hòa, sa vào giữa chiến trường từ giữa hư vô, nó như một mầm xanh nhỏ bé sinh trưởng trong mưa cuồng gió dữ, bất cứ lúc nào cũng có thể bị cuốn phăng, bẻ gãy. Nhưng mầm xanh ấy không hề bị nghiền nát mà vẫn kiên cường sinh trưởng trong trận cuồng phong, đứng vững với trời đất, rồi phút chốc dùng một loại sức mạnh thần bí khó thể tưởng tượng để đập tắt trận sóng gió long trời lở đất này.

Linh quang lịm tắt, bạch long không còn, con lốc cỏ dại đang tung hoành khắp sân viện cũng dần lắng xuống, rơi là đã xuống đất.

Tất cả mọi người đều giữ nguyên động tác cũ, nhìn chăm chăm vào hai luồng sức mạnh sắp va vào nhau.

Nhưng chẳng có gì xảy ra cả, cả tiểu viện bỏ hoang yên ắng tới mức có thể nghe cả tiếng lá rơi khe khẽ.

Cho tới khi một loạt tiếng bước chân tiến vào phá vỡ sự yên tĩnh.

Căn tiểu viện đã vô cùng chật chội vì phải chứa bao nhiêu là cao thủ Trung Nguyên, bây giờ lại phải chứa thêm mấy chục người khiến nó càng chật như nêm. Mà trong nhóm người mới đến, kẻ đứng đầu là một nam tử trẻ trung vận bạch y, trang phục của Không Thiên phái.

Người nọ đứng trong khuôn sân nhỏ giương cung bạt kiếm này, toàn thân mang theo hơi thở hiền hòa như gió, thoáng chốc đã hòa tan hơn nửa sát khí ngùn ngụt nơi đây.

Sự xuất hiện của y cũng hệt như ánh sao đột ngột sa xuống lúc hai đòn cực mạnh sắp va chạm, điềm đạm nhưng mang theo sức mạnh không tài nào lay động, thay đổi cục diện trận chiến.

“Ba vị Đường chủ, đã lâu không gặp.” Người nọ bước vào đây nhưng không buồn liếc qua Túc Thất và Vân Khâm, cũng không ngó tới những hiệp

khách đang nằm la liệt trên đất, mà chỉ mỉm cười nhìn ba vị Đường chủ Thiên Cương Minh, giọng hiền hòa lễ độ khiến người ta không phát hiện ra điều gì bất thường.

Ba vị Đường chủ nhìn cái người đột nhiên xuất hiện này với nét mặt hãi hùng, có lẽ rất nhiều người ở đây chưa từng biết tới người này, nhưng thân là nguyên lão đã tại vị trong Thiên Cương Minh hơn trăm năm, họ không thể nào rõ thân phận của người này hơn được nữa, vấn đề là người này đã qua đời nhiều năm về trước, sao có thể đột ngột xuất hiện ở nơi này?

Sau một hồi yên lặng, Đoan Mộc Vũ bèn bước ra trầm giọng nói với người nọ: “Mộ công tử.”

Mộ Sơ Lương nhẹ gật đầu, đáp lại: “Đoan Mộc đường chủ.”

Nghe thấy màn đối thoại của cả hai mà những người còn lại đều sững sờ.

Người được ba vị Đường chủ Thiên Cương Minh đối đãi lễ độ nhường này rốt cuộc là ai? Ba chữ “Mộ công tử” mà Đoan Mộc Vũ vừa thốt ra đại diện cho thân phận gì? Họ Mộ mà người trong thiên hạ biết tới chỉ có một gia tộc tôn quý nhất, nhưng gia tộc đó đã lui tàn từ mấy mươi năm trước, truyền nhân của Mộ gia đã không còn, vậy người này có quan hệ thế nào với Mộ gia ấy?

Trong lúc mọi người hãy còn sững sờ, một người tinh mắt đã nhìn ra, chỉ vào người đàn ông mặc hắc y cao ráo đằng sau Mộ Sơ Lương, nhìn hoa văn trên y phục của y mà lớn giọng nói: “Đó là... bát đại thế gia... Mộ gia?”

Vừa nghe thấy tiếng hét này những người còn lại cũng đồng loạt nhìn sang, ngay sau đó đám đông lập tức sôi trào, ai nấy đều nhìn chăm chăm Mộ Sơ Lương, thậm chí có người khá lớn tuổi đã nhận ra Mộ Sơ Lương, đến đây sắc mặt ai cũng trở nên quái dị, không biết người này xuất hiện ở đây với mục đích gì.

Mộ Sơ Lương cũng không để cho mọi người phải suy đoán quá lâu, tuy nhìn hấn vô cùng điềm tĩnh, cách nói chuyện cũng rất nhanh gọn, nhưng không hề cho người bên cạnh cảm giác dễ tiếp cận như trước đây.

Hắn khẽ nâng mắt quét dọc qua đám đông, rồi cất giọng nói: “Ta lấy thân phận chủ nhân của Mộ gia bát đại thế gia cùng thủ lệnh của chương môn Không Thiên phái để trao đổi Vân Khâm và Túc Thất bảy ngày, ba vị Đường chủ, chư vị, có thể đáp ứng chăng?”

Cả sân nhất thời rơi vào yên ắng, mọi người trở mắt nhìn nhau như không biết chờ lời hồi đáp của ai, nhưng ánh mắt của họ đều tập trung hết lên ba vị Đường chủ Thiên Cương Minh đang đứng ở trung tâm.

Sắc mặt của Chung Hoàn xấu vô cùng, ông hừ lạnh một tiếng rồi quay lưng bỏ đi, Tần Hàn thì khẽ lắc đầu nhìn về phía Đoan Mộc Vũ, Đoan Mộc Vũ nhìn thấy phản ứng của cả hai thì cũng hơi biến sắc, sau đó mới quay sang Mộ Sơ Lương: “Đã thế thì hãy nghe theo lời của Mộ công tử một lần vậy.”

Tuy Mộ gia đã xuống dốc nhiều năm nhưng chiến công mà Mộ gia đóng góp cho Trung Nguyên vẫn còn đó, chỉ cần có Mộ Sơ Lương ở đây thì Mộ gia vẫn là một nhánh khó lung lay nhất trong bát đại thế gia, chưa kể Mộ Sơ Lương còn lấy ra thủ lệnh của Không Thiên phái chẳng khác nào đại diện cho cả Không Thiên phái, hai phe thế lực này muốn lên tiếng cho Vân Khâm và Túc Thất thì họ chẳng có lý do gì để không nghe cả. Huống chi điều kiện của Mộ Sơ Lương không tới nỗi quá vô lý, do đó họ càng không đủ lý lẽ để cự tuyệt.

Trong thâm tâm ba vị Đường chủ ấy đều hiểu rõ, người này đã chuẩn bị kỹ rồi mới tới đây.

Mộ Sơ Lương khẽ mỉm cười, thấy ba người đã chịu nhượng bộ thì nói tiếp: “Đa tạ ba vị, trong vòng bảy ngày Mộ gia sẽ đưa ra kết quả, bất kể ra sao.”

Không ai đáp lại hắn cả, Tần Hàn bước thẳng ra ngoài, còn Đoan Mộc Vũ cũng nhanh chóng dẫn người đi khỏi, những người còn lại tuy không cam lòng nhưng cũng đành chấp nhận, dần rút khỏi căn tiêu viện này, đi cuối cùng chính là toàn người Mộ gia mà Mộ Sơ Lương dẫn tới.

Căn tiêu viện mới đó còn đông nghịt những người giờ đây đã yên tĩnh lại, chỉ còn Mộ Sơ Lương, Vân Khâm và Túc Thất.

Túc Thất bị thương nặng tới nỗi khó lòng gắng gượng thêm nữa, ngồi vật xuống dựa lên tường.

Thương thế của Vân Khâm ít hơn đôi chút nhưng chẳng hề đỡ hơn chút nào, sắc mặt nàng tái nhợt mà lại không dám ngồi xuống, chỉ biết đứng cứng đờ tại chỗ rụt rè nhìn Mộ Sơ Lương.

Từ khi bước vào viện tới giờ Mộ Sơ Lương chưa từng liếc qua Vân Khâm lấy một lần, tuy nàng không biết hắn đang nghĩ gì nhưng có thể cảm giác được.

Mộ Sơ Lương đang rất giận.

Hắn vốn ôn hòa xưa nay, dù trong tính cách có vài điểm khá là ngoài sức tưởng tượng nhưng cũng không phải là người ưa nổi giận. Vân Khâm chưa từng nhìn thấy hắn giận bao giờ, cũng chưa nghe ai nói hắn từng nổi giận, bây giờ nhìn thấy Mộ Sơ Lương cứ im lặng không hề rằng thì lòng có hơi hoảng.

“Sư huynh.” Vân Khâm lí nhí mở miệng, lên tiếng rồi mới biết giọng mình khàn tới đáng thương.

Mộ Sơ Lương nghe thấy tiếng gọi này thì liếc sang, đối diện với đôi mắt không nhìn thấy ý cười ngày xưa mà lòng Vân Khâm bỗng nhiên run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 77

Edit: Yunchan

Chạm phải ánh mắt này của Mộ Sơ Lương, Vân Khâm trước nay dù đối mặt với thiên quân vạn mã cũng không đổi sắc hiếm khi nào không nói được một lời như lúc này.

Sau khi nhìn Vân Khâm, Mộ Sơ Lương lại quay mặt sang nói với Túc Thất đang ngồi một bên với cái giọng không chút khách khí: “Minh Khuynh, người còn cựa quậy nổi chứ?”

Túc Thất không nói gì, chỉ nhắm mắt lại hừ nhẹ một tiếng coi như đáp lời.

Mộ Sơ Lương lấy ra một vật rồi ném cho Túc Thất: “Vậy thì tự bôi thuốc đi.”

Túc Thất bất lấy thuốc trị thương Mộ Sơ Lương ném qua, rồi hướng mắt nhìn sang Vân Khâm, sau đó cũng đành cam phận tự xử lý vết thương cho mình.

Vân Khâm đứng kia cũng sực ngộ ra, khi thấy Mộ Sơ Lương rũ mắt đi tới trước mặt mình thì liền ngoan ngoãn chìa tay ra, mở to mắt nhìn hấn.

Mộ Sơ Lương nhìn bàn tay đang chìa ra mà vẫn không hé răng, cũng không có biểu cảm gì, điều này khiến Vân Khâm có dự cảm không lành tí nào. Trước giờ nàng luôn tưởng mình đã hiểu Mộ Sơ Lương rất nhiều, nhưng giờ nhìn lại nàng mới biết rằng không đủ.

Nín thinh hồi lâu, khi thấy Mộ Sơ Lương không có ý định lấy đồ ra, Vân Khâm đành phải nhỏ giọng hỏi: “Su huynh, thuốc trị thương của muội đâu?”

Nàng dừng lại chốc lát, nhớ lại tâm trạng của Mộ Sơ Lương lúc này không tốt, e là tới thuốc cũng không có phần mình, thế là nàng bèn ho nhẹ một tiếng muốn hạ tay xuống: “Muội... muội nhớ hình như muội cũng có thuốc...”

Nàng còn chưa nói hết câu thì bàn tay đang định hạ xuống đã bị Mộ Sơ Lương cầm lấy.

Như để không làm đau Vân Khâm đang bị thương tới thâm hại nên động tác của Mộ Sơ Lương rất nhẹ nhàng, nhưng cách hấn cầm lấy cổ tay lại khiến Vân Khâm cứng đờ người không tài nào cử động, chỉ có thể nhìn hấn ngỡ ngàng.

Mộ Sơ Lương rũ thấp hàng mi nên không thấy rõ cảm xúc, chỉ nghe thấy một tiếng thở dài rất khẽ.

Vân Khâm nghe thấy tiếng thở dài này thì lòng bỗng thất lại.

Mộ Sơ Lương dịu giọng nói: “Muội đang bị thương còn lộn xộn gì hả, đương nhiên phải để ta bôi thuốc cho muội.”

Vân Khâm nghe câu này thì ngoảnh đầu nhìn sang Túc Thất đang chập vạt cần nắp bình để rắc thuốc trị thương: “Nhưng mà...”

Túc Thất đang sầm mặt nhìn hai người bỗng dời mắt đi, vờ như nơi đây chỉ có mình mình.

Mộ Sơ Lương vẫn mềm mỏng nói: “Trước đây hấn từng làm nhiều chuyện còn liều hơn, chút vết thương nhỏ này không hành chết hấn đâu.”

Vân Khâm: “...”

Rốt cuộc cũng được một khoảng bình yên ngắn ngủi, Mộ Sơ Lương bèn mau chóng dẫn hai người tới một khách điểm trong thành. Tuy mọi người đã đồng ý lời thỉnh cầu của Mộ Sơ Lương rằng sẽ không ra tay với Túc Thất trong vòng bảy ngày, nhưng vẫn không hoàn toàn bỏ mặc họ, ba người vừa tới khách điểm chưa bao lâu thì đã xuất hiện hơn một nhân sĩ Trung Nguyên hoặc cao thủ Thiên Cương Minh, nhưng Mộ Sơ Lương lại không rảnh để ý tới họ, Túc Thất và Vân Khâm lại càng không.

Sau khi trải trải xử lý hết vết thương trên người cho Vân Khâm rồi Mộ Sơ Lương mới rút tay về, lấy một bộ xiêm y phủ thêm cho Vân Khâm, sau đó đứng dậy thu dọn thuốc trị thương trên bàn.

Vân Khâm ngồi im thin thít trong phòng, mãi tới lúc này mới dám nhìn rõ vẻ mặt của Mộ Sơ Lương.

Trước mặt người bên cạnh Mộ Sơ Lương rất hay cười, là kiểu cười ôn tồn nhã nhặn, hiền hòa như gió ấm, nhưng khi không cười, chẳng biết có phải vì quá mức an tĩnh hay không mà lại trông có chút u sầu. Hiện tại Túc Thất đang ở ngay phòng kế bên để chữa thương cho mình nên chỉ có hai người họ trong phòng này, Vân Khâm nhìn bóng lưng đang thu dọn thuốc của Mộ Sơ Lương hồi lâu, rốt cuộc cũng mở lời: “Su huynh, muội xin lỗi.”

“Sao?” Mộ Sơ Lương thấp giọng hỏi ngược lại: “Muội xin lỗi chuyện gì?”

Vân Khâm lắc đầu, suy nghĩ một chút rồi mới nói: “Để cho sư huynh lo lắng.”

Mộ Sơ Lương thở dài một tiếng.

Vân Khâm sợ nhất là dáng vẻ này của Mộ Sơ Lương, nàng đang há miệng muốn nói thì Mộ Sơ Lương đã trở lại trước mặt nàng, lắc đầu nói: “Nghĩ kỹ lại, hình như ta cũng không có lý do để tức giận.”

Vân Khâm im bất, tuy nói thế nhưng phản ứng của Mộ Sơ Lương lại chẳng có vẻ gì là không giận hết.

Mộ Sơ Lương nói tiếp: “Ta nghe tin Minh Khuynh xảy ra chuyện khi đang ở ngoài Suorong thành, sau khi biết tin ta đoán ngay muội nhất định sẽ chạy tới đó. Muội có Vụ Châu, đủ khả năng để ra lệnh cho bạch long gấp rút lên đường, chẳng đường mà người khác phải đi mất ba ngày thì muội chỉ cần một ngày, cho nên ta đã thử đoán xem tới nơi rồi muội sẽ làm gì.”

Vân Khâm nghiêm túc lắng nghe, không chen vào cắt ngang lời hấn.

Mộ Sơ Lương nói tiếp: “Nhưng dù nghĩ đến mấy ta cũng biết Trung Nguyên không thể bỏ qua cho Minh Khuynh, còn muội cũng không đòi nào ngồi nhìn, ta đã nghĩ tới vô số tình huống, nhưng chỉ một tình huống là có khả năng xảy ra.”

Hấn nói tới đây thì nét mặt thoáng thay đổi, nhìn thẳng vào mắt Vân Khâm: “Muội sẽ ra tay trợ giúp Minh Khuynh, sau đó chiến đấu tới chết cùng hấn.”

Vân Khâm muốn nói gì đó để bào chữa, nhưng lời tới bên mép đã nghẹn.

“Cho nên ta đã dùng tốc độ nhanh nhất để thông báo với Phương Vọng dẫn người của Mộ gia tới trước, rồi gửi tin xin thủ lệnh của Mai sư thúc, sau đó ta ráo riết cưỡi ngựa tới đây, không dám dừng lại dù chỉ chốc lát.”

Rốt cuộc Vân Khâm đã hiểu được lời Mộ Sơ Lương nói, cũng hiểu vì sao hấn bảo mình không tức giận nhưng lại có nét mặt đó.

Nàng ngáp ngừng chốc lát rồi lẩm bầm nói: “Thật ra thì năm mươi năm qua muội đã từng trải qua rất nhiều trận chiến thế này rồi, sư huynh yên tâm đi, muội sẽ không dễ gặp chuyện đâu.”

“Ta đã từng nghe những chuyện đó, cũng biết thực lực của muội và Minh Khuynh, biết để cầm cự mấy ngày đối với muội là không khó.” Nói tới đây, trong giọng của hấn đã pha thêm mấy phần bất lực: “Nhưng dù vậy, ta vẫn lo lắng.”

Vân Khâm nghe hấn thốt ra câu này thì bỗng thờ ra, nàng nhìn chăm chăm bàn tay đang buông thõng bên người của Mộ Sơ Lương, sau đó đánh bạo giờ tay lên nhẹ nhàng nắm lấy.

Người càng thông minh thì càng lo nghĩ sâu xa, càng không dễ dàng để lộ tiếng lòng với ai khác, vì đối với họ đó là một thứ lá chắn bảo vệ. Càng để cho người khác biết nhiều về mình thì càng đặt bản thân vào nguy hiểm, nhưng bây giờ, Mộ Sơ Lương lại nói với nàng những lời trong lòng mình.

Đó chẳng khác nào lộ ra một lớp mặt nạ mềm mại nhất, rồi dè dặt phơi trần bản thân trước mặt nàng, không có giấu diếm cũng không kiêng dè, chỉ muốn để nàng biết mà thôi.

Hấn quan tâm nàng, còn quan tâm hơn cả nàng tưởng tượng.

Vì vậy nàng cũng phải chăm sóc cho bản thân thật kỹ, để trái tim đi lạc vào tay nàng không phải chịu bất kỳ tổn thương nào.

Vân Khâm thầm hứa với lòng mình như thế.

Lúc này Mộ Sơ Lương mới chịu cười, nói ra câu này xong hấn cũng trở lại với dáng vẻ bình thường, đứng lên nói: “Ta đi xem Minh Khuynh một chút, muội ở đây chờ ta.”

Vân Khâm biết tuy ngoài miệng Mộ Sơ Lương nói cứng nhưng lòng thì vẫn lo cho an nguy của Túc Thất, nàng nhanh nhẩu gạt đầu rồi đưa mắt nhìn Mộ Sơ Lương rồi khỏi phòng.

Nhưng chưa được bao lâu thì Mộ Sơ Lương đã về lại phòng, có điều sau lưng lại có thêm một Túc Thất đã băng bó vết thương và thay bộ y phục sạch sẽ. Túc Thất trầm mặc bước vào phòng, Mộ Sơ Lương ra hiệu cho y ngồi xuống, sau đó mới quay người khép cửa phòng lại, còn tiện thể giăng thêm một tầng trận pháp, lúc này mới quay đầu lại nói: “Nếu hai người đều đã cử động được rồi thì bây giờ ta sẽ nói thẳng.”

Vân Khâm biết hấn muốn bàn chính sự nên nhanh chóng gạt đầu rồi nghiêm túc lắng nghe, Mộ Sơ Lương nhìn qua hai người rồi mới nói tiếp: “Chúng ta chỉ có bảy ngày để thuyết phục Thiên Cương Minh và Trung Nguyên đối ý.”

Túc Thất nói nhàn nhạt: “Thân phận của ta vốn đúng như lời họ nói, người định làm gì để khiến họ tha cho phần đồ Minh Khuynh khơi lên trận nội loạn năm xưa đây?”

Mộ Sơ Lương: “Chuyện của mấy mươi năm trước bây giờ đã không thể nói rõ, ta cũng không có chứng cứ để chứng minh nó là vở kịch do Vô Ưu cố thiết lập, lợi dụng danh nghĩa của người đề gây ra cuộc nội loạn kia. Nhưng chuyện hiện tại chúng ta vẫn còn cơ hội để điều tra rõ.”

Nghe đến đây Vân Khâm lập tức hiểu ý Mộ Sơ Lương: “Ý sư huynh là chúng ta nên điều tra chuyện hơn ba trăm người chết trước mặt Minh chủ đúng không?”

“Phải.” Mộ Sơ Lương gật đầu, dường như ban nãy hắn đã bàn luận với Túc Thất nên cũng nắm được tình hình, bèn nói nhanh: “Minh Khuynh, người nói hơn ba trăm người đó không phải do người giết, mà là khi người tới gần đã bị người Huyền giới dùng một loại sức mạnh kỳ lạ giết chết, vì mọi người đứng cách quá xa, không nhìn rõ nên mới hiểu lầm đúng chứ.”

Nói tới đây Vân Khâm đã hiểu kết quả mà Mộ Sơ Lương muốn đạt tới.

Suốt mấy chục năm qua Minh chủ Thiên Cương Minh Túc Thất đã làm rất nhiều chuyện vì Trung Nguyên, nếu hơn ba trăm người này không phải do Túc Thất giết thì mọi người có thể cân nhắc lại thân phận phản đồ của y, không chừng có thể điều tra lại chuyện xảy ra cách đây mấy mươi năm cũng nên.

Mà mấu chốt của tất cả chính là điều tra ra cái sức mạnh thần bí giết chết hơn ba trăm người lúc ấy.

Hoặc nói cách khác là phải tra ra Huyền giới, cũng tìm được người của Huyền giới.

Chỉ cần dụ người Huyền giới ra tay, rồi xâu chuỗi với tình trạng tử vong của hơn ba trăm con người ấy, thế thì sự thật có thể phơi bày rồi.

Nhưng mà cuối cùng thì Huyền giới ở đâu, phải tới đó bằng cách nào? Mà người của Huyền giới đang ở đâu trong nhân giới này mới được chứ?

Vân Khâm và Túc Thất đồng thời nhìn về phía Mộ Sơ Lương, trông cái dáng chắc chắn này của hắn thì không chừng đã tìm ra cách rồi cũng nên.

Tiếp thay họ lại quên bém mất một chuyện, dù Mộ Sơ Lương không nắm chắc thì cũng luôn giữ nguyên cái dáng tinh bơ đáng tin như hiện tại, thế nên khi chạm phải ánh mắt tin cậy của hai người, Mộ Sơ Lương bèn lắc đầu đầy vô tội: “Ta không biết.”

“Thần cũng biết chuyện này chứ?” Túc Thất thuận miệng hỏi.

Vân Khâm nghe thấy câu này mới hiểu thì ra Túc Thất đã biết thân phận của Mộ Sơ Lương từ đầu rồi, cho nên lúc Mộ Sơ Lương xảy ra chuyện vào năm mươi năm trước Túc Thất mới nói với nàng câu ấy, bảo rằng chỉ cần nàng chịu chờ thì biết đâu Mộ Sơ Lương sẽ trở lại.

Mộ Sơ Lương phớt lờ câu móc mỉa này của Túc Thất: “Ta là vị thần đầu tiên biết đến sự tồn tại của Huyền giới, thế là đã tài lắm rồi.”

Túc Thất không hề có ý định khen tặng hắn.

Mộ Sơ Lương cũng chẳng đợi y khen, nói tiếp luôn: “Nhưng ta còn biết được vài chuyện có lẽ sẽ có ích cho cuộc tìm kiếm Huyền giới này.”

“Là gì?” Túc Thất vẫn trung ra cái mặt lạnh như tiền bất hợp tác, nên Vân Khâm đành phải chủ động hỏi chen vào một câu.

Mộ Sơ Lương cười nói: “Mới đây ta có ghé qua Phong gia, Phong Diêu Sở nói rằng hắn nghi ngờ thân phận của Hoa Chi, còn bảo dường như cô ta đang đợi ai đó tới tìm mình. Giờ đây thế lực của Thập Châu đã bị tiêu diệt, người Hoa Chi đang đợi không thể nào là Thập Châu, cô ta cũng không có liên lạc với Quý Môn và Vô Ưu Cốc, từ đó ta đoán rằng... có lẽ người cô ta đang đợi, chính là Huyền giới.”

Vân Khâm hỏi tới: “Vậy là chúng ta phải đi tìm Hoa Chi cô nương, chờ người Huyền giới tới đón cô ấy đi sao?”

“Ta không biết người cô ta đang đợi bao lâu mới đến, nhưng chúng ta có một cách khiến cho cô ta chủ động dẫn chúng ta đi tìm.” Nói đến đây nét mặt của Mộ Sơ Lương có hơi thay đổi, hắn nói: “Nhưng phải mau lên, vì chúng ta chỉ có bảy ngày, hơn nữa...”

Giọng hắn nhỏ xuống rồi chợt dứt đoạn, sau đó mới miễn cưỡng thốt ra câu cuối: “Thời gian của Phong Diêu Sở không còn nhiều.”

Bạn đang đọc truyện *Vãn Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78

Edit: Yunchan

Ánh mặt trời ấm áp hòa theo gió mát lùa vào sân, lác lay bóng hoa cỏ in trên nền đất.

Hoa đào nở đỏ rộ cả khoảng sân bị con gió thổi thốc qua làm rơi rụng lá tã, tôn lên bóng người cô độc bên dưới tàng cây.

Hoa Chi cúi đầu đếm số cánh hoa rơi bên chân, trên gương mặt lạnh lùng vẫn chẳng có chút cảm xúc nào, chỉ lặng lẽ chờ đợi, thật lâu sau mới nghe thấy tiếng bước chân vọng tới cách đó không xa.

Khi nghe thấy tiếng bước chân này, ánh mắt đang lướt qua những cánh hoa rơi mới thoáng dao động rồi lắng lại ngay sau đó, nàng chỉ nâng cổ tay lên, lắc lư cổ tay đang đeo một chiếc vòng ánh vàng: “Ta không thích thứ này, mỗi lần người xuất hiện là nó lại rục rịch, có thể lấy nó xuống giùm ta hay không?”

“Đó là thứ ta xin được từ Tiểu Mộ, tên đó thích mày mò mấy thứ lật vật thể này lắm.” Phong Điều Sở đã tới bên cạnh Hoa Chi từ lúc nào chẳng hay, Hoa Chi vừa quay người lại là chạm phải ánh mắt của hắn ngay lập tức, trên cổ tay hắn cũng đeo một chiếc vòng giống Hoa Chi như đúc, hắn háy mắt cười nói: “Ta chỉ cần điều động linh lực là có thể cảm giác được vị trí của nàng ngay, có phải là hay lắm không?”

Hoa Chi có vẻ không muốn quan tâm tới hắn, nhưng Phong Điều Sở đã tập làm quen với cách đối xử này của nàng rồi nên cứ lăm bằm tiếp: “Thật ra nàng lợi dụng chiếc vòng này cũng có thể biết ta đang ở đâu, nàng có thể thử xem.”

“Hệt như dây xích chó.” Hoa Chi vẫn lạnh lùng.

Phong Điều Sở bật cười, giang tay ra: “Không phải dây xích chó mà, nàng không thấy thế này rất thú vị sao?”

Nói rồi hắn nhẹ nhàng bắt lấy tay Hoa Chi, ở nơi hai chiếc vòng chạm nhau phát ra quang sáng xinh đẹp, hắn dịu giọng nói: “Giống như phu thê vậy, thần giao cách cảm.”

Hoa Chi bị giam trong Phong gia đã bị người ta dùng cấm chế khóa lại linh lực từ lâu, nàng giùng giàng muốn thoát khỏi tay của Phong Điều Sở nhưng không thể làm được. Phong Điều Sở thấy nàng không vui thì yên lặng chốc lát, sau đó chủ động thả tay nàng ra: “Lâu rồi ta chưa thấy nàng cười.”

“Không cười nổi.”

Phong Điều Sở hơi ngẩn ra, nhớ lại lúc Mộ Sơ Lương tới thăm hắn cũng nói một câu tương tự, hắn lại bật cười không cảm được, nói: “Nàng muốn thế nào mới chịu mở lòng một chút đây?”

Hoa Chi quay đầu lại nhìn hắn: “Ta muốn ra ngoài một lát.”

Phong Điều Sở nghĩ ngợi rồi đáp: “Ra ngoài dạo một lát cũng tốt.”

Hoa Chi hiện tại đã bị khóa linh lực nên không có năng lực để trốn chạy, muốn ra ngoài dạo một lát cũng không phải là chuyện không thể đáp ứng. Phong Điều Sở bồi thêm: “Ta sẽ đưa nàng đi, nàng muốn đi đâu?”

Hoa Chi nói: “Đâu cũng được, chỉ cần rời khỏi Phong gia.”

Phong Điều Sở trầm ngâm giây lát rồi mỉm cười: “Ta biết rồi.”

*

Phong Điều Sở đưa Hoa Chi tới Mộ Thâm viện.

Mộ Thâm Viện là công trình do bát đại thế gia hợp sức xây nên vào nhiều năm trước, sự tồn tại của nó hết sức đặc biệt, nhưng trên thực tế nó cũng chỉ là một thư viện mà thôi.

Rất lâu trước đây, đệ tử của bát đại thế gia đều tới nơi này cùng nhau đọc sách tu hành, hôm nay, bề ngoài của nó tuy vẫn như xưa, nhưng bên trong đã bị bỏ hoang nhiều năm, chẳng còn ai lại vãng.

Trong Mộ Thâm viện có một khoảng sân rất rộng, trong sân trồng một cây hòe già, dưới tàng cây này chính là chỗ mà lũ trẻ con trong Mộ Thâm viện thích nhất.

Hoa Chi bảo không muốn thấy nhiều người, mà Phong Điều Sở cũng không muốn nơi họ trò chuyện thân mật lại có người ngoài góp mặt, cho nên vừa vào tới Mộ Thâm viện, Phong Điều Sở đã bảo những người khác về trước, chỉ để lại một cỗ xe ngựa và một phu xe chờ bên ngoài.

“Ta còn nhớ lần đầu ta gặp nàng chính là ở đây.” Đứng bên dưới cây hòe, Phong Điều Sở hơi liếc mắt, ngoái đầu nhìn cô gái đi sau lưng.

Giờ đương độ hoa hòe nở rộ, Hoa Chi đứng bên trong sắc hoa, mặc một bộ y phục trắng ngần, hình ảnh này như chồng lên bóng dáng trong trí nhớ, tựa như đã về lại ngày hôm qua.

Trong đáy mắt của Phong Điều Sở ánh lên vẻ hoài niệm, hắn khẽ mỉm cười: “Hệt như khung cảnh trong bức tranh ấy.”

Bức tranh mà hắn nói là do hắn tự họa rồi tặng cho Hoa Chi.

“Bức tranh đó nàng còn giữ không?” Phong Điều Sở hỏi.

Hoa Chi lắc đầu: “Vứt rồi.”

“Không sao cả.” Phong Điều Sở nhướn mày như không để ý lắm: “Sau này có thời gian ta vẽ thêm một bức tặng cho nàng là được rồi.”

Hoa Chi không nói gì, hai người đứng dưới tàng cây sa vào một khoảng bình yên ngắn ngủi, cho tới khi Phong Điều Sở vuốt tay lên thân cây hòe, cắt

giọng hứng thú: “Tuy nàng không phải là người của bát đại thế gia, nhưng Hoa gia giao hảo với bát đại thế gia xưa nay, cho nên tới khi nàng lên sáu cũng được đưa tới đây, đọc sách cùng bọn ta. Hồi đó ta còn là một tên nhóc phá phách thích chọc cho phu tử nổi cáu mỗi ngày, ta với Tiểu Mộ cùng nhau trốn ra ngoài chơi, tên đó biết ăn nói nên hề phạm lỗi thì cứ nói ba hoa vài câu là được miễn phạt, còn ta thì không làm được.”

“Người chịu chết.” Hoa Tình bỗng lên tiếng.

Phong Điều Sở ngẩn ngơ, không ngờ Hoa Chi sẽ đáp lại lời mình, hấn híp mắt lại cười càng phần khôi hơn: “Đúng thế, cho nên số lần ta bị phạt là nhiều nhất, ngay trong viện này. Mỗi lần bị phạt mấy tên còn lại đều không dám tới nói chuyện với ta vì sợ bị tiên sinh rầy, chỉ có nàng là sang đây thăm ta, dỗ cho ta vui.”

Hoa Chi nghe đến đây thì cau mày xen vào: “Ta không hề dỗ cho người vui.”

“Khi đó nàng mới bé tí teo thế này thôi, còn thất hai cái bím tóc trên đầu, lúc đi hai cái đuôi sam cứ lắc lư nhìn rất xinh.” Phong Điều Sở như đang nhớ lại hình ảnh ấy mà phì cười: “Nàng không dỗ cho ta vui, nhưng ta vừa thấy nàng là đã rất vui rồi.”

Hoa Chi: “...”

Phong Điều Sở nắm lấy tay Hoa Chi, nói: “Chúng ta vào trong tham quan tí đi.”

Hắn vừa nói xong là muốn dắt Hoa Chi vào đó, song lần này hắn không chạm tới được tay của đối phương. Nét mặt hắn thoáng biến đổi, quay phắt đầu lại nhìn Hoa Chi như sự sáng tỏ điều gì, nhưng còn chưa kịp hành động thì Hoa Chi đã bẻ vụn cổ tay hắn, khóa lấy cổ họng.

Tay dần thêm sức, Hoa Chi dùng cả thân mình để đè nghiêng đối phương lên thân cây hòe, nàng lạnh mắt nhìn Phong Điều Sở bị mình khống chế chỉ trong một chiêu, cau mày nói: “Làm đại thiếu gia Phong gia quá lâu nên tới thân thủ cũng tệ đi.”

Phong Điều Sở thở một cách khó nhọc, thấp giọng nói: “Vào lúc nào?”

Thứ Phong Điều Sở muốn hỏi dĩ nhiên là Hoa Chi đã giải cấm chế từ khi nào, Hoa Chi lặng yên giây lát rồi mới đáp: “Mới đây thôi.”

“Nàng đã lên kế hoạch đào thoát từ trước.” Phong Điều Sở cố căng mép môi, muốn cười nhưng không đủ sức, đành nói tiếp: “Nhưng nàng không đi được đâu, dù bên ngoài không có người của Phong gia... nhưng cả Surong thành này đều là người của Phong gia, nàng có thể đi đâu?”

Hoa Chi nhìn Phong Điều Sở bị mình kiềm chế tới nổi mặt mày tái nhợt, bèn nhanh chóng đổi sang ghì lấy vai, đoạn rút phăng một thanh chủy thủ chẳng biết lấy được từ đâu ra rồi kê lên cổ hắn: “Nhưng nếu ta bắt được người thì mọi chuyện sẽ khác.”

Chỉ cần bát đại thiếu gia Phong Điều Sở làm con tin, dù cho người của Phong gia có đông tới đâu đi nữa, thì nhất định cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ vì lo cho sự an nguy của thiếu gia nhà mình.

Phong Điều Sở cũng chẳng mấy lo âu khi thấy mình bị bắt, trông đáng vẻ còn khá vui nữa là: “Nghe ra cũng không tệ lắm nhỉ.”

“Nàng muốn đi đâu?” Phong Điều Sở hỏi tiếp, giọng điệu của hắn cũng hết như khi hắn hỏi nàng ở Phong gia, như chỉ đang mong chờ một chuyện rong chơi của hai người vậy.

Hoa Chi nhìn thẳng vào mắt hắn, đáp hững hờ: “Huyền giới.”

Phong Điều Sở dài giọng “Ồ” một tiếng, cười nói: “Nghe có vẻ là một nơi rất thú vị.”

*

Trong khi đó, phương tiện chuyên chở thương hiệu bạch long của Vân Khâm hầy còn đang bay trên trời.

Mộ Sơ Lương đứng trên lưng bạch long, chấp tay sau lưng nhìn cảnh sắc đã hóa ra mịt mờ bên dưới, nói với Túc Thất: “Ngụy Chúc không có ở Thiên Cương Minh thật ư?”

“Không.” Túc Thất lắc đầu: “Sau trận đánh ở Thập Châu người bị bắt về ta đều đã gặp cả, chắc chắn không có người người nói.”

“Y không có ở Thiên Cương Minh thì ở đâu?” Mộ Sơ Lương ra chiều thắc mắc.

Câu hỏi này dĩ nhiên là nhắm tới Túc Thất, trận đánh Thập Châu lần ấy là do Túc Thất chủ đạo, thế nên mọi chuyện phát sinh trong trận đánh ấy đều phải được sự đồng ý của Túc Thất.

Túc Thất yên lặng chốc lát, rồi lên tiếng như sự nhớ tới điều gì: “Hôm đó còn có vài người bị những thế lực khác đưa đi.”

Vân Khâm ngồi nghe bên cạnh bỗng lên tiếng hỏi: “Còn ai nữa?”

Túc Thất nhìn nàng: “Hoa Chi được người Phong gia đưa đi, bé trai có linh lực cực mạnh thì chẳng biết đã đi nơi nào, còn... Hoa Tình của Không Thiên phái cũng đưa một người đi.”

“Hoa Tinh?” Vân Khâm nghe tới đây thì buột miệng lặp lại cái tên này. Sau đó nàng và Mộ Sơ Lương vội đưa mắt nhìn nhau, Mộ Sơ Lương cố vắt óc nhớ lại hồi lâu, chỉ tội Hoa Tinh tới Không Thiên phái khi hắn còn đang hôn mê, hắn thật lòng khó có ấn tượng gì, do đó đành phải hỏi: “Muội nhớ chứ?”

Vân Khâm đắm chiêu: “Lúc họ từ Thập Châu trở về, bên cạnh Hoa Tinh đúng thật có một người mình mẩy lem luốc, nhưng vì người đó quá bẩn nên không thấy rõ mặt.”

Mộ Sơ Lương nói với giọng bất đắc dĩ: “Xem ra đúng là y rồi, chúng ta nên quay lại Không Thiên phái một chuyến để đưa Ngụy Chước theo thì hơn.”

“Được.” Vân Khâm tức tốc điều khiển bạch long chuyển hướng Không Thiên phái.

Túc Thất nghe hai người họ trò chuyện với nhau hồi lâu mà chỉ ôm kiếm ngồi lặng đi, ngược nhìn màn trời đang dần trở tối, bấy giờ y mới lên tiếng: “Người bảo Ngụy Chước đó có thể giải độc cho Phong Điều Sở thật chứ?”

Giữa mi tâm của Mộ Sơ Lương hiem khi nào chứa nhiều ưu buồn như thế, hắn lắc đầu thờ dãi: “Khó nói trước được, nhưng ta đã thử hết những cách có thể nghĩ ra trong thiên hạ này rồi, đây là cách duy nhất chưa thử, cũng không thể từ bỏ hy vọng, không phải ư?”

Túc Thất rũ mắt nói: “Phong Điều Sở còn lại bao nhiêu thời gian?”

“Lần trước ta tới gặp hắn, do chống đỡ quá lâu nên giờ đây hắn đã là ngọn đèn cạn dầu rồi.” Mộ Sơ Lương thấp giọng nói: “Nhưng hắn đang nghỉ ngơi ở nhà, nếu không có biến cố xảy ra thì có lẽ còn cầm cự được hơn nửa tháng.”

“Biến cố?” Túc Thất hỏi lại.

Mộ Sơ Lương giải thích: “Hắn ở Phong gia rất tốt, Phong gia vừa có đại phu vừa có nhiều loại thuốc quý hiếm, nên có lẽ sẽ kéo dài được chút thời gian, nhưng nếu rời khỏi Phong gia...” Hắn khựng lại, sau đó mới nói tiếp: “Nhiều lắm là ba ngày.”

Trong lúc họ trò chuyện, bạch long đã vượt qua tầng mây dày, bay xuống nơi thấp hơn.

Ở không xa, đường nét của ngọn núi phủ tuyết đã hiện ra lơ mơ, Túc Thất lần đầu theo bạch long phi hành thấy thế thì khá là kinh ngạc: “Tới Không Thiên phái nhanh như vậy sao.”

“Chúng ta vừa rời Kỳ thành là bay theo hướng này, ban đầu định tới Thiên Cương Minh tìm người, nhưng nào ngờ người lại ở ngay Không Thiên phái, may là hướng đi không lệch quá xa.” Vân Khâm ngoái đầu giải thích nhanh, sau đó mới do dự nhìn Túc Thất phía sau nói: “Tình hình bây giờ của Minh chủ hơi đặc thù, chúng ta đừng vượt qua sơn môn mà đi thẳng tới chỗ sư muội thì tốt hơn.”

Túc Thất gật đầu, không cảm thấy có gì bất ổn.

Vân Khâm bèn cúi đầu thủ thi vài câu với bạch long, trong phút chốc nó liền tăng tốc đáp lên tuyết sơn Không Thiên phái, ngay bên ngoài kiểm tri cạnh chỗ ở Hoa Tinh.

Mà lúc này, Hoa Tinh trong phòng đang chuyên tâm dồn sức vật lộn với xiêm áo của Ngụy Chước.

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79

Edit: Yunchan

Cả một toán người đột nhiên xồng xộc bước vào khiến Hoa Tinh và Ngụy Chước mở to mắt nhìn chăm chăm, tay chân cũng cứng hết cả lại.

Sau một thoáng yên lặng, Ngụy Chước bèn dè dặt rút vạt áo của mình khỏi tay Hoa Tinh, chỉnh lại trang phục xộc xệch rồi mới ho khan một tiếng nói: “Ta đã bảo y phục này mặc rất vừa rồi mà, không cần thay.”

Hoa Tinh nghe thế thì liếc qua bọn Vân Khâm trông như đang hiểu lầm cái gì đó, lật dặt thả tay ra giải thích: “Y nói bộ đồ này mặc không hợp nên ta định đổi cho y một bộ khác thôi.”

Vân Khâm cũng không biết Hoa Tinh đang giải thích chuyện gì, nàng chỉ ngập ngừng gật đầu rồi quay sang nói với Ngụy Chước: “Quả nhiên ngài ở đây.”

Ngụy Chước cau mày, tầm mắt rào qua ba người một lượt mới hỏi lại: “Thì sao?”

“Chuyện ở Doanh Châu năm xưa bọn ta còn chưa kịp cảm tạ ngài tử tế.” Vân Khâm nghiêm túc nói: “Sau đó nghe nói ngài bị Lương Ung...”

Nàng còn chưa nói dứt câu thì đã bị Ngự Chước cắt ngang: “Chuyện lâu quá rồi còn nhắc lại làm gì?”

Vân Khâm gật đầu hiểu ý, nhưng vẫn nhìn Ngự Chước với ánh mắt biết ơn, nàng rất rõ để cứu họ Ngự Chước đã phải trả cái giá đắt thế nào, cho nên cái nhìn này vô cùng trân trọng.

Ngự Chước có vẻ không quen với kiểu cảm ơn sến súa thế này, âm ờ một tiếng rồi quay đầu đi, trong khi Hoa Tình thì thẳng thốt ra mặt như tới bây giờ mới rõ quan hệ giữa mấy người họ, nàng mở to mắt nói: “Các người đang nói gì thế? Rốt cuộc A Chước là ai?”

Vân Khâm lắc đầu, chuyện này muốn giải thích cho rõ thì khá là phiền, trong khi hiện tại họ còn chuyện quan trọng hơn phải làm, do đó nàng chỉ nói tóm lược trong một câu: “Ngự Chước là bạn của Không Thiên phái.”

Hoa Tình tròn mắt cái hiểu cái không, ngoảnh đầu nhìn Ngự Chước lẩm bẩm: “Nghe ra hình như huynh rất lợi hại.”

Ngự Chước nổi sùng: “Ta đã nói mình rất lợi hại rồi chỉ tại cô không chịu tin thôi!”

Hoa Tình câm nín, Ngự Chước nhanh chóng dời mắt sang Mộ Sơ Lương nãy giờ chưa lên tiếng, cau mày nói: “Y thuật của ta không thể làm được, khi đó mạng người chỉ còn lại mười ngày, sao người có thể sống lại được?”

Mộ Sơ Lương cười đáp: “Đại khái là mạng không tuyệt được thôi.”

Hắn cũng chẳng giải thích kỹ hơn vì dù nói ra thì cũng khó có ai tin được, thế là vào thẳng chủ đề: “Bọn ta cần ngài giúp một chuyện.”

“Chuyện gì?” Ngự Chước hỏi lại.

Mộ Sơ Lương nghiêm mặt nói: “Cứu người.”

Ngự Chước hơi dừng lại một thoáng, y là thầy thuốc nên không thể nào cự tuyệt lời thỉnh cầu cứu người, nghe tới đây thì nói ngay: “Cứu ai?”

“Ta có một bằng hữu, hắn trúng độc, Trung Nguyên không ai có thể cứu được nên ta chỉ còn cách tìm tới ngài.”

Ngự Chước nghe thế thì càng hứng thú hơn: “Người bệnh đâu?”

“Đang ở nơi khác, nếu ngày đồng ý thì bây giờ chúng ta sẽ lên đường cứu người ngay.”

Ngự Chước gật đầu một cách dứt khoát: “Ta đồng ý.”

Mọi người thương lượng xong thì Ngự Chước bèn nhanh chóng thu gom đồ đạc để đi với bọn Vân Khâm, Hoa Tình ở bên chuẩn bị hành trang cho Ngự Chước, trầm mặc chốc lát mới hỏi dò: “Các người đi lần này có lâu không?”

“Chưa biết.” Mộ Sơ Lương đáp nhanh.

Hoa Tình nhìn Mộ Sơ Lương, gật đầu một cái rồi mới hỏi sang Ngự Chước: “Huynh sẽ trở lại chứ?”

Ngự Chước nói với giọng khó hiểu: “Không về thì ta còn đi đâu nữa?”

Hoa Tình chớp chớp mắt, nghe được câu này của y mới mỉm cười, lắc đầu nói: “Vậy huynh phải sớm về nhé, ta chờ huynh.”

Ngự Chước đáp một tiếng, sau đó thấy Vân Khâm gọi bạch long ra, y ngó thấy con bạch long này thì nhìn chòng chọc nó với vẻ phấn khích, nhanh chóng theo mọi người ngồi lên lưng nó, bạch long gầm lên một tiếng vang vọng rồi phóng vút lên trời cao, chẳng mấy chốc đã biến mất vào tầng mây trắng.

Tốc độ của bạch long rất nhanh nên chỉ thoáng cái đã vượt qua tầng mây mờ mịt, bay lượn trên vòm trời xanh biếc, nhìn mây trôi bồng bềnh bên dưới rồi đón làn gió mát lành thổi qua bên má, lòng tò mò của Ngự Chước trỗi dậy, y cảm lòng không đành bèn nằm bò lên lưng bạch long, chọt chọt vào lớp vảy giáp rồi còn bươi bươi đồng lông bù xù của người ta lên, sau đó giương mắt hỏi Vân Khâm: “Thứ này là do cô gọi tới sao? Là hàng giả à? Nó có biết nói chuyện không, ta có thể bứt một miếng vảy của nó ra ngắm thử không?”

Ngự Chước vừa hỏi xong là muốn hạ thủ bứt ngay, Vân Khâm biến sắc lật đật la lên: “Khoan...”

Nàng còn chưa kịp la xong thì một tiếng gầm thét đã vang lên: “Nhãi ranh, ngươi dám động vào vảy rồng của ta thì ta lột da ngươi!”

Ngự Chước đứng sững lại, lặng thinh hồi lâu mới hé miệng hỏi: “Nó biết... nói à?”

Vân Khâm im lặng gật đầu, từ khi mang Ngự Chước theo thì chuyến đi này chẳng còn yên tĩnh nổi nữa.

Khi thấy Ngự Chước nhào người tới trước đầu rồng bắt đầu hào hứng tán gẫu với bạch long, Vân Khâm bèn ngoảnh sang nói với Mộ Sơ Lương bên cạnh: “Sur huynh, giờ chúng ta tới Phong gia sao?”

Mộ Sơ Lương lắc đầu như đang tư lự điều gì, Vân Khâm chờ giây lát mới thấy hắn lấy một chiếc vòng tay từ trong ngực ra.

Trước đây Mộ Sơ Lương từng tặng cho Vân Khâm một chiếc vòng tay, chiếc vòng ấy có thể cất trữ rất nhiều thứ, đeo nó lên tay khi đi xa có thể bớt được rất nhiều phiền phức. Nhưng chiếc vòng mà Mộ Sơ Lương vừa lấy ra này lại khác hẳn với chiếc vòng hân tặng cho Vân Khâm, sau khi lấy nó ra, ngó thấy ánh nhìn chăm chú của Vân Khâm và Túc Thất đang chĩa vào mình thì hân bèn giải thích: “Chỉ là chiếc vòng ta đúc ra lúc nhàn rỗi thôi, chỉ cần đeo nó lên cổ tay là có thể cảm ứng được vị trí của nhau, trước đây không lâu Phong Điều Sở đã xin một cặp.”

“Sur huynh, vậy cái của huynh là...” Vân Khâm hỏi với giọng nghi ngờ.

Mộ Sơ Lương cười vô tội: “Thật ra bộ vòng tay này có tới ba chiếc, vì lúc làm dư nhiều nguyên liệu nên ta tiện tay đúc thêm một chiếc, chẳng qua hai chiếc vòng nghe mới có ý nghĩa, ba chiếc thì có hơi kỳ, cho nên ta không cho hân biết.”

Vân Khâm “...”

“Khéo sao bây giờ nó lại phát huy tác dụng.” Mộ sơ Lương quay quay chiếc vòng trong tay rồi nhanh chóng đeo nó lên cổ tay, nhắm mắt định thần điều động linh lực, bắt đầu thăm dò vị trí của bọn Phong Điều Sở.

Chỉ lát sau hân đã mở mắt ra, nhưng nét mặt đã nghiêm túc hơn hẳn.

Thấy vẻ mặt này của hân, trong lòng Vân Khâm có linh cảm không lành, hỏi nhỏ: “Sur huynh, sao rồi?”

Mộ Sơ Lương đón lấy ánh mắt dò hỏi của mọi người, lắc đầu nói: “Họ không còn ở Phong gia nữa.” Rồi hân nhanh chóng bồi thêm: “Tin tốt là nơi họ muốn đi cách Huyền giới không xa, tin xấu là... nếu không thể mau chóng tìm được họ, với tình trạng sức khỏe của Phong Điều Sở hiện giờ e là sẽ lãnh ít dữ nhiều.”

“Bây giờ họ đang ở đây?” Túc Thất cất giọng hỏi.

Mộ Sơ Lương lướt tầm mắt qua vòm trời xanh lam cao vút, thấp giọng đáp: “Phương Nam, Dĩnh thành.”

*

Dĩnh thành là một thành nhỏ ở Nam hải, vì xa xôi nên có ít người lui tới nơi đây, nếu đem ra so với những thành trì khác thì nơi này có vẻ hoang lạnh đầu hiu hơ, nhưng đôi lại cũng thanh bình hơn rất nhiều. Người Dĩnh thành có lối sống của riêng mình, dù năm mươi năm qua Thập Châu xâm phạm Trung Nguyên thì trận đại chiến ấy cũng không hề ảnh hưởng quá lớn đến nơi này.

Hôm nay, khi ánh ban mai vừa ló dạng, một cỗ xe ngựa đã tiến vào thành vào sớm tinh mơ, đỗ lại trước một căn khách điểm.

Căn khách điểm này có một cái tên rất đẹp, là khách điểm Phù Dung. Trong Dĩnh thành có không ít khách điểm, nhưng căn khách điểm này ở gần cổng thành nhất nên những vị khách vãng lai sẽ chọn đặt chân ở nơi đây, và chủ nhân của cỗ xe này cũng không ngoại lệ.

Cỗ xe ngựa này trông khá là sang trọng, nhìn vào là biết ngay của một nhà phú quý nào đó, thế nên khi cỗ xe hai ngựa kéo này vừa dừng lại chường quỹ trong khách điểm đã nhanh chóng bước ra đón tiếp. Chường quỹ là một cô nương trẻ tuổi, nài nhiệt tình chào hỏi người đánh xe, rồi tiện thể nhìn vào trong xe ngựa.

Người đánh xe là Hoa Chi, còn người ngồi trong xe là Phong Điều Sở, sau khi bắt cóc hân, nàng đã tiện thể mang theo cả cỗ xe ngựa của Phong gia, dọc đường nàng còn dùng cách mà Phong gia đã đối phó với mình để phong tỏa linh lực của Phong Điều Sở, qua một đêm đi mệt mỏi không nghỉ, cuối cùng cũng đưa được người tới tòa thành nhỏ ở phương Nam này.

Chường quỹ nhìn người ngồi trên xe ngựa như có ý muốn giúp đỡ, Hoa Chi lại lắc đầu, ngoái lại nói với cái mình xe khép kín đằng sau: “Xuong.”

Trong xe ngựa hoàn toàn im ắng, Hoa Chi chờ giây lát mới mất kiên nhẫn vén rèm lên, nói với người bên trong: “Phong Điều Sở.”

Màn xe bị vén lên, ánh mặt trời cũng chiếu vào trong xe ngựa, bên trong Phong Điều Sở đang nhắm mắt, mày hơi cau lại, thật lâu không có động tĩnh gì, mãi tới khi Hoa Chi gọi thêm lần nữa hân mới run run rèm mi mở mắt ra trong nắng mai ấm áp.

Lúc tỉnh dậy trong ánh mắt hân còn đọng vẻ mê mang và đôi chút rã rời, tới khi nhìn thấy người bên ngoài thì mới chớp mắt mỉm cười, lên tiếng đáp lại: “Chi Chi.”

Hoa Chi không lên tiếng, chỉ im lặng nhìn hân với nét mặt vô cảm muôn thuở, sắc mặt hân dường như còn tái hơn trước, Phong Điều Sở bèn nhanh chóng giải thích: “Trong xe ngựa chán quá nên ngủ quên mất.”

“Ngủ đủ rồi thì dậy đi.” Hoa Chi thấp giọng giục.

“Ừ.” Phong Điều Sở đáp lại một tiếng nhưng không cử động, chi ngáy ra một hồi rồi mới nói với Hoa Chi: “Có thể kéo hộ ta một cái không, ngủ lâu quá nên mất hết sức rồi.”

Lần này Hoa Chi không cự tuyệt lời yêu cầu của hân, nàng im lặng chìa tay ra nắm lấy tay Phong Điều Sở rồi dìu hân ra khỏi xe ngựa, tới bây giờ mới phát hiện thân thể của hân mềm rũ ra thật chứ không phải đang cố tình lừa gạt sự thương hại của nàng. Hoa Chi không hiểu tại sao thể chất của đối phương lại đột nhiên ra thế này, lòng nàng thắc mắc nhưng chỉ nghĩ rằng do mình phong bế linh lực của hân nên mới xuất hiện tác dụng phụ này. Dĩ nhiên

nàng không thể giải cấm chế linh lực cho Phong Điều Sở được, nên chỉ lát sau là nàng đã không còn bận tâm tới vấn đề này nữa.

Hai người theo nữ chương quỹ trẻ tuổi vào khách điểm, chọn phòng xong mới thấy nữ chương quỹ kia ngoài đầu hét lớn với cái cửa nhỏ đằng sau khách điểm: “Cha! Đừng có ngủ gật nữa, tôi đây tiếp đón khách nhân mau lên!”

Ba người đứng đợi trong sảnh một lát, nữ chương quỹ kia lại lớn giọng giục thêm mấy lần nhưng vẫn chẳng có ai đáp lại, cô gái bèn nhìn hai người với vẻ bất đắc dĩ, sau cùng đành từ bỏ, nói với giọng cam chịu: “Được rồi để ta đưa hai vị lên phòng cho, mời hai vị theo ta.”

Hoa Chi gật đầu, Phong Điều Sở bên cạnh lúc này dường như đã lấy lại chút sức lực nên không cần Hoa Chi dìu nữa, hai người vào phòng, sau khi chương quỹ đi khỏi Hoa Chi mới ngoảnh đầu quan sát kỹ căn phòng này.

“Nàng đang nhìn gì vậy?” Phong Điều Sở ngồi bên mép giường, tầm mắt vẫn bám riết lên người Hoa Chi, cứ như có nhìn bao nhiêu cũng không đủ.

Hoa Chi nói: “Ta phải ra ngoài một chuyến.”

“Còn ta thì sao?” Phong Điều Sở hết sức bất mãn với quyết định này của Hoa Chi: “Ta muốn đi chung với nàng.”

“Ngươi không thể.”

“Chi Chi.” Phong Điều Sở gọi giật Hoa Chi lại, vẻ mặt nghiêm túc hẳn lên: “Huyền giới mà nàng nói rốt cuộc ở đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Vãn Thuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80

Edti: Yunchan

Huyền giới ở đâu đây là chuyện rất ít người biết.

Thậm chí chỉ mới đây thôi hai chữ “Huyền giới” còn vô cùng xa lạ với một số người.

Cũng hệt như Tứ Phương thành trước đây vậy, chỉ cần nó không muốn xuất hiện trước mặt mọi người thì có lẽ vĩnh viễn cũng không ai biết tới sự tồn tại của nó, nhưng đời luôn có nhiều chuyện bất ngờ, hoặc phải nói là định mệnh, định mệnh đã an bài sẽ có ai đó tình cờ phát hiện ra sự tồn tại của nó.

Hoa Chi chính là một trong số định mệnh ấy.

Rất lâu trước đây khi Minh Khuynh phản bội Trung Nguyên, sát hại người Trung Nguyên, cuối cùng đưa tới cuộc nội loạn ở Trung Nguyên, tam môn thất phái đều chia mỗi dùi vào bát đại thế gia, còn Hoa gia tuy không phải là người của bát đại thế gia, nhưng vì mối giao hảo với bát đại thế gia lâu nay nên cũng trở thành đối tượng bị tam môn thất phái nhắm vào. Không như bát đại thế gia nền móng vững chắc, Hoa gia thế đơn lực bạc, mọi người khó lòng lung lay được thế lực của bát đại thế gia nên đã hạ thủ với Hoa gia trước nhất.

Cuộc nội loạn ấy nổ ra một cách hết sức hoang đường và cũng chấm dứt một cách chóng vánh, kẻ bị hệ lụy nhiều nhất trong cuộc nội loạn ấy cũng chỉ có Hoa gia, cũng như Hoa Chi.

Cũng trong lúc lê theo vết thương nặng để chạy trốn khỏi truy sát ấy mà ông trời đã cho nàng cơ duyên gặp được người của Huyền giới.

Rồi từ ấy nàng được đưa tới Huyền giới, đối với một Hoa Chi vẫn còn quá nhỏ thì hồi ức đẹp đẽ mà Trung Nguyên mang tới cho nàng có lẽ chỉ có những ngày tháng chơi chung với Phong Điều Sở ở Mộ Thâm viện, ngoài ra thì chỉ còn lại sự bất công và hà hiếp. So ra, người ở Huyền giới đối xử với nàng tốt hơn nhiều, cứu mạng nàng, nhận nàng làm đồ đệ, curu mang đường dục nàng, đối với nàng nơi ấy như một mái nhà thứ hai.

Thế nên khi Huyền giới tiến hành bước đầu của kế hoạch, muốn nàng về lại Trung Nguyên để mang tin tức về cho Huyền giới nàng đã đồng ý ngay lập tức.

Thiên hạ mệnh mỏng, lâu nay trong tam giới chưa có ai biết đến sự tồn tại của Huyền giới, vì không người nào của tam giới có thể vào Huyền giới, mà người của Huyền giới cũng không thể bước chân vào ba giới còn lại.

Mãi tới hai ngàn năm trước, khi cánh cửa vào hai giới Thần Ma đồng thời đóng lại, khí tức phát ra từ Thần Ma rốt cuộc đã mở ra một khe nứt trên vùng đất thông tới Huyền giới.

Khe nứt ấy rất nhỏ, muốn vượt qua khe nứt hẹp ấy để qua lại giữa Huyền giới và Nhân giới thì chỉ có cách mấy trăm cao thủ đồng thời điều động sức mạnh ép khe nứt ấy mở rộng, mà làm thế chẳng khác nào phơi bày sự hiện diện của họ với Nhân giới.

Nhưng Hoa Chi thì khác, nàng là một ngoại lệ kỳ lạ, có khả năng mở rộng khe hẹp ấy để như trở bàn tay để qua lại giữa hai giới. Ấy cho nên người có thể báo cho Huyền giới biết tình hình của Nhân giới chỉ có mỗi Hoa Chi.

Huyền giới không thể mở ra một cách tùy tiện, một khi mở ra phải tốn sức của mấy trăm cao thủ Huyền giới, mà một khi lộ diện với nhân giới thì cũng đồng nghĩa với họ sắp khơi mào chiến tranh.

Huyền giới không hề nhỏ, nó rộng lớn gấp mấy lần Tứ Phương thành, nhưng so với Nhân giới thì nó chẳng là gì cả. Huyền giới ngày một phát triển, nó đã dần không đủ chỗ cho quá nhiều cao thủ nữa, họ cần một thế giới bao la hơn, cho nên họ muốn ra khỏi Huyền giới.

Thế nên thời cơ mở cửa Huyền giới hết sức hệ trọng, còn chuyện Hoa Chi phải làm chính là báo tình hình của Trung Nguyên về cho Huyền giới, để tìm ra một thời cơ thích hợp nhất.

Và bây giờ, chính là thời cơ tốt nhất.

*

Tuy Phong Điều Sở rất kiên quyết nhưng Hoa Chi vẫn không đưa hấn theo, nàng bày trận pháp trong phòng để chắc rằng Phong Điều Sở hiện tại đã mất đi linh lực không tài nào rời khỏi căn phòng này, rồi mới rời khỏi khách điểm, sau khi đi loanh quanh trong phố một hồi mới tới một ngôi miếu đồ nát hoang vắng ở hướng Nam Dinh thành.

Ngôi miếu hoang tàn này chẳng biết đã vượt qua bao nhiêu năm tháng, giờ đây đã tro ra hơi thờ tiêu điều, tượng thần đứng sừng sững trong miếu cũng đã đóng một lớp bụi dày, chẳng còn nhìn ra diện mạo ban đầu, nên cũng không thể biết đây là vị thần nào nữa.

Hoa Chi đạp gió lướt đến, khi vào tới ngôi miếu đồ rồi thì không ngó ngang tới những thứ khác nơi đây mà chỉ bước nhanh ra sau bức tượng thần nọ, đây ra một cánh cửa đá, sau đó bước vào không gian đen ngòm đằng sau cánh cửa.

Nàng bước vào cửa hang tối om, khi chân chạm đất thì không gian mà nàng tiếp xúc không còn là bóng tối mà là đèn đuốc sáng ngời.

Cảnh trí sau lưng thoát cái thay đổi, tới khi Hoa Chi thích ứng được với không gian thì mới mở mắt ra, cặp mắt nói với người đứng cách đó không xa: “Sư phụ.”

Đứng trước Hoa Chi là một ông lão mặc áo bào vải màu xám tro, ông lão kia nom đã rất già, trên mặt hằn đầy nếp nhăn ngang dọc, hết như thân cây chẳng chừa dấu vết của thời gian, ông lão khom lưng, chống gậy, nhìn Hoa Chi bằng đôi mắt đục ngầu: “Con tới rồi.”

“Sư phụ, thời cơ đã chín muồi.” Hoa Chi ngẩng đầu lên nói với vẻ mặt vô cùng trịnh trọng: “Trận đại chiến giữa Thập Châu và Trung Nguyên vừa chấm dứt, Trung Nguyên bị tổn hại trầm trọng, Huyền giới ra tay vào lúc này Trung Nguyên ắt sẽ trở tay không kịp.”

Ông lão nghe thấy câu này thì đôi mắt vẫn đục mới sáng lên đôi chút, hết như có một ngọn lửa vừa nhóm lên vậy. Ông ta quẳng mạnh cây gậy trường trong tay đi rồi cười phá lên, tiếng cười run rẩy mà khó lòng kiềm nén, sau một tràng cười ngắn ngủi ông ta mới bước tới trước mặt Hoa Chi, vỗ lên cánh tay nàng, khàn giọng nói: “Hay, hay lắm, vậy thì ta sẽ báo tin này cho tôn chủ, Huyền giới đã đợi quá lâu rồi, cuối cùng cũng đợi được cái ngày này.”

Hoa Chi gật đầu nhưng sắc mặt vẫn nặng trĩu, dù ông lão đi ra sau.

Nơi Hoa Chi đặt chân là đại điện của Huyền giới, hai người vừa ra khỏi đại điện ông lão đã tức tốc sai người truyền tin của Hoa Chi đi, sau khi làm xong, ông lão ấy mới dặn dò Hoa Chi thêm vài câu rồi rời khỏi đây.

Sau khi ông lão đi rồi Hoa Chi bèn đứng chờ ở đây, không lâu sau ông lão đã trở lại còn mang theo lệnh của tôn chủ.

Lập tức triệu tập cao thủ, mở cửa Huyền giới.

Lần đầu tiên Huyền giới xuất hiện trước mặt Nhân giới dĩ nhiên phải lập uy, thế nên tôn chủ đã hạ lệnh, mục tiêu đầu tiên mà người Huyền giới nhắm tới chính là đốt thành.

Mà tòa thành họ muốn thiêu rụi ấy chẳng phải nơi nào khác ngoài Dinh thành.

Khi nghe tin này, nét mặt vốn lạnh lùng xưa nay của Hoa Chi rốt cuộc đã thay đổi.

*

Từ lúc rời khỏi Không Thiên phái bọn Vân Khâm đã nhắm thẳng tới Dinh thành, ngắt nối Không Thiên phái nằm trên núi tuyết ở tận cùng phía Tây, còn Dinh thành thì ở bên bờ Nam hải, hai nơi này cách nhau quá xa, do đó khi họ tới được Dinh thành thì đã là hai ngày sau.

Dọc đường đi mọi người đối thoại với nhau cũng ít dần, tuy không hỏi nhưng Vân Khâm có thể cảm giác được tâm trạng của Mộ Sơ Lương đang dần trĩu nặng, lòng nàng hiểu rõ, tuy không nói ra lời nhưng bao giờ Mộ Sơ Lương cũng hết lòng với bằng hữu, dù chỉ mới tình lại không lâu nhưng hấn đã lập tức xuống núi bốn ba khắp Trung Nguyên để cứu Túc Thất và Phong Điều Sở.

Vân Khâm cũng chưa từng quên, năm mươi năm trước khi nàng và Mộ Sơ Lương chiến đấu để đoạt lấy Vụ Châu, Mộ Sơ Lương trọng thương hôn mê bất tỉnh, nếu không nhờ Phong Điều Sở bất chấp nguy hiểm vượt ngàn dặm mang thuốc tới, còn giúp họ xông vào Doanh Châu thì họ cũng chẳng tài nào

đoạt được Vụ Châu.

Mà giờ đây Phong Diêu Sở rơi vào tình cảnh này, khi kỳ hạn ba ngày sắp tới thì chẳng biết tình trạng đã nguy kịch tới mức nào rồi.

Bên dưới bạch long, cánh rừng ngút ngàn vạn dặm rốt cuộc đã thừa dần, thành trì đã gần ngay trước mắt, còn nhìn thấy cả màu biển xanh thẳm ở bên kia thành.

“Sắp tới rồi.” Vân Khâm thì thầm, cũng chẳng biết đang nói với ai.

Mộ Sơ Lương ngồi trên lưng bạch long, cúi đầu nhìn chằm chằm chiếc vòng trong tay ra chiều suy tư, lát sau mới ngẩng đầu lên nhìn xuống cảnh sắc bên dưới, nhẹ giọng đáp lại: “Phải, cuối cùng đã tới.”

Giọng hân vừa lắng xuống, Ngụy Chúc ở bên đã tiếp lời: “Tới rồi chẳng tốt sao, mặt người căng như vậy để làm gì?”

Mộ Sơ Lương lắc đầu, đang định lên tiếng thì Túc Thất ở sau đã đứng bật dậy, nhìn xuống dưới với ánh mắt nặng nề.

“Sao thế?” Ngụy Chúc dường như cũng phát hiện ra điều bất thường, cũng nhìn về hướng ấy.

Trong phút chốc, tầm mắt của mọi người đều đổ dồn về Dĩnh thành cách đó không xa.

Ngay dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, một cột sáng bất thành linh phóng vút lên cao, nhắm thẳng tới chân trời xa xôi, bắn ngay vào giữa tầng mây, đó là một cột sáng vàng rực rỡ, tỏa ra hào quang lóa mắt, khi cột sáng ấy va vào mây đã vỡ tung ra bốn hương tám hướng, đan thành một chiếc lồng kim quang phủ trùm lấy cả Dĩnh thành, trông hệt như dấu hiệu thần giáng thế.

Song chỉ một giây sau, một pháp trận khổng lồ đã lan rộng ra từ một nơi ở phía Nam Dĩnh thành, sau đó men theo đường phố mà trải rộng cả toàn thành, pháp trận này trông như không thuộc về Trung Nguyên, rồi một thứ gì đó như một con chữ rối rắm hoặc một nét phác họa đơn giản đột nhiên xuất hiện ở chính giữa thành trì, như một ngọn đèn rực rỡ đốt lên trong ngõ phố, một hoa đăng vừa mới lên đèn, đẹp không sao tả xiết, nhưng cái mà nó đem tới lại là uy áp hùng mạnh đáng sợ của một cường giả.

Trong khoảnh khắc, Dĩnh thành như bị rạch ra một vết thương khó thể nhìn thấy, rồi trong vết thương đó bỗng xuất hiện vô số người, bước qua nó để vào bên trong Dĩnh thành.

Nhìn từ xa, bọn Vân Khâm đã lập tức đoán ra những người ấy đều là người tu hành, nhưng pháp môn tu hành của họ lại khác với người thường, hơi thở tỏa ra từ họ rất hùng mạnh, chẳng mấy chốc đã gây nên động tĩnh ở Dĩnh thành. Dưới ánh mắt chăm chú của những người ở đây, Dĩnh thành vốn thanh bình đã bị những vị khách không mời khoi lên biển lửa.

Nét mặt Túc Thất đại biến, Ngụy Chúc cũng đứng lên theo, nhìn tình hình bên dưới mà khản trương ra mặt, lên tiếng giục: “Mau, mau xuống đó!”

Kẻ y đang giục không ai khác ngoài bạch long, nhưng người trả lời y lại là Vân Khâm, giọng nằng mệ là, còn khản đặc: “Không được, bạch long không nghe theo điều khiển.”

“Là sao?” Ngụy Chúc ghê tởm ra, vội quay đầu lại.

Lúc này ánh mắt Mộ Sơ Lương cũng khóa chặt lên Vân Khâm, thấy sắc mặt nàng đột nhiên tái đi, nhìn chằm chằm bên dưới với vẻ mặt nặng nề, cắn môi cố điều khiển bạch long, giọng run rẩy khó thể nhận ra: “Sức mạnh đang khống chế bạch long, rất quen...”

Một sức mạnh quen thuộc, Mộ Sơ Lương sức hiểu ra.

Vì loại sức mạnh ấy cực giống với năng lực huyết mạch của Vân Khâm, đó là năng lực mà chỉ người Tiêu gia mới có.

Do phân tâm nói chuyện nên Vân Khâm lao đảo, ngay lúc này bạch long bên dưới cũng hóa thành đốm sáng bạc rồi tan vào không trung, con bạch long vốn chịu sức nặng của bốn người đã tan biến không còn vết tích, nên những người trên lưng nó cũng mất thăng bằng, sau đó rớt thẳng xuống từ trên không.

Tình cảnh này quá đổi quen thuộc, cái đêm Mộ Sơ Lương mất đi hơi thở năm mươi năm trước cũng là thế này.

Đoạn hồi ức đáng sợ ấy hiện lên trong óc khiến Vân Khâm hoảng loạn vô cùng, nàng hốt hải quay đầu muốn tìm bóng dáng của Mộ Sơ Lương, nhưng ngay lúc nàng rơi xuống thì eo đã thắt lại, còn chưa kịp nhìn rõ tình hình thì đã bị kéo vào một lồng ngực vô cùng quen thuộc.

“Sư huynh.” Vân Khâm lên tiếng gọi một cách khó khăn.

Hai người đang rơi tự do, bên tai là tiếng gió rú rít và mây trôi vùn vụt sượt qua vai, Mộ Sơ Lương ôm Vân Khâm thật chặt, mỉm cười thì thầm với nàng một câu: “Đừng sợ.”

Vân Khâm không lên tiếng, chỉ trở tay ôm chặt lấy Mộ Sơ Lương.

Mộ Sơ Lương biết cô gái nhỏ này đột nhiên lộ ra nét mặt ấy là vì nghĩ tới chuyện gì, hân vút lưng nàng, nói: “Cho mọi người thấy một thứ rất hay nhé.”

Vân Khâm mở to mắt, lúc này nàng thậm chí đã quên bống mất rằng hai người đang rơi tự do, chỉ nghiêm túc nhìn Mộ Sơ Lương chăm chăm.

Mộ Sơ Lương đã rút kiếm ra từ bao giờ.

Thanh kiếm ấy chẳng biết từ đâu ra, có lẽ cũng vơ vét được từ kiếm trì của Mai sư bá, hần ôm Vân Khâm bằng một tay, tay còn lại thì vung kiếm, mũi kiếm hòa theo ánh sáng bạc vạch ra một đường cong tuyệt điểm trên thình không, hai người nương theo thế kiếm nhắm về hướng thành Dinh thành trước mặt!

Một chiêu ấy vô cùng quen thuộc, Vân Khâm chỉ liếc sơ qua là nhận ra ngay: “Phong Khuyết!”

“Ừ.” Mộ Sơ Lương đáp gọn một tiếng, nhưng một chiêu này không đủ đưa hai người tới tòa thành kia, Mộ Sơ Lương không dừng lại mà vung ra thêm một nhát kiếm nữa, kiếm quang tử điện quét tới, Mộ Sơ Lương lại tung thêm mấy kiếm, kiếm quang bảy sắc nhát thời tỏa ra khắp trời, sau lưng hai người kéo theo vô số kiếm quang, trông như vẽ ra một cầu vồng bảy màu ở lưng chừng trời, bắt ngang qua thình không cao rộng nhắm thẳng tới Dinh thành!

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81

Edit: Yunchan

Cả Dinh thành hôm nay đang trong cơn địa chấn.

Mặt đất rung chuyển dữ dội, sau khi khe nứt giữa không trung xuất hiện và vô số người giáng xuống từ không trung, nhắm thẳng tới Dinh thành, ngọn lửa vụt sáng rồi cháy bùng lên, chỉ tích tắc đã đốt bùng cả thành trì.

Dân chúng trong thành la hét bỏ chạy tan tác, khung cảnh thoáng cái đã rối beng hỗn loạn, những cường giả bất ngờ giáng xuống từ bên trong Huyền giới thấp sáng ngọn lửa trong tay, rồi nhắm vào trong đám đông đang gào thét, đốm lửa bắn lên tung tóe kéo theo sau là sắc máu rợn người.

Rồi càng nhiều người đi ra từ trong khe nứt ấy hơn nữa, cũng càng nhiều ngọn lửa bùng lên bên trong Dinh thành, tòa thành nhỏ thanh bình bên bờ biển xưa nay giờ đây đã biến thành địa ngục biển lửa.

Mà lúc này bên trong khách điểm Phù Dung gần cổng thành, nữ chương quỹ đang ngủ gà gật bên quầy cũng bị đánh thức bởi hàng loạt tiếng kêu rú thảm thiết, nàng ngẩng phắt đầu lên hốt hải chạy ào tới bên cửa, nhìn cảnh tượng bên ngoài mà không tin được vào mắt mình.

Nhìn ngọn lửa đang lan nhanh về phía này và rất nhiều người bị thương đang tháo chạy mà sắc mặt cô gái trắng bệch ra, lui nhanh về sau.

Nhưng vừa lui được một bước, nàng đã va phải một vòm ngực rắn chắc.

Cô gái giật bắn mình hét lên thành tiếng, nào ngờ vừa ngoái đầu lại thì đã bắt gặp một gương mặt quen thuộc, sắc mặt nàng dịu lại, thở dài một hơi, nhưng giọng thì vẫn cuồng cuồng: “Cha, rốt cuộc thì cha cũng chịu ra, Dinh thành có chuyện rồi, chúng ta đi mau đi!”

Đứng sau lưng cô gái là một người đàn ông, tuy cô gái gọi người đàn ông này là cha nhưng nom tuổi tác của y không lớn lắm, vẻ ngoài có đôi nét nho nhã, còn có phong thái của người đọc sách, nếu không phải trên mặt lúng phúng mấy chòm râu và trên người vận qua quýt bộ trường sam thùng thình thì trông cũng ra dáng thư sinh.

Khi nghe chương quỹ nói thế người đàn ông mới cau mày lại, đỡ lấy con gái rồi mới liếc mắt nhìn ra ngoài, gật đầu nói: “Cha đưa con ra khỏi thành trước.”

Cô gái vội vàng gật đầu, nhưng khi hai người định rời khỏi đây thì chương quỹ sực nhớ tới một chuyện, xoay người lại nói với cha mình: “Con mới nhớ ra, trong khách điểm của chúng ta còn có hai vị khách, chấn động lớn cỡ này mà không thấy họ đi ra, để con lên đó gọi họ đi chung với chúng ta!”

Người đàn ông cau mày chặt hơn, kéo con gái lại, trầm giọng nói: “Cha đi cùng con.”

“Dạ.”

Hai người tức tốc lên căn phòng ở lầu hai, lúc tới trước cửa nữ chương quỹ gõ một tiếng rồi mới hét lớn: “Cô nương! Công tử! Theo ta rời khỏi đây mau đi! Xảy ra chuyện rồi!”

Dưới tiếng gào thét lạc giọng mà bên trong vẫn hoàn toàn im lìm, nét mặt của nữ chương quỹ có vẻ phân vân lưỡng lự, nhìn sang người đàn ông: “Rõ ràng là chưa đi mà, sao không ai trả lời?”

Người đàn ông trầm mặc gõ cửa phòng nhưng vẫn không có tiếng trả lời, y thấp giọng nói: “Phá cửa đi.”

Hiện tại không có thời gian để nán nã ở đây, người đàn ông phá cửa phòng ra, lúc này mới phát hiện tình hình bên trong vượt xa tưởng tượng của y.

Bên trong phòng quả thật có người, người nọ đang ngã gục bên giường, sắc mặt tái trắng, cắn chặt môi co rúc trên đất, mồ hôi lấm tấm đã thấm ướt mái tóc dài, dính bết cả lên gò má, trông hẳn như đang phải chịu đựng một sự đau đớn khó thể diễn tả nào đó, cho nên không thể trả lời lại tiếng gọi của hai người ngoài cửa.

Nữ chương quỹ sững ra một thoáng rồi cuống cuống lao vào trong phòng, đỡ lấy cánh tay của người nọ: “Công tử... công tử sao thế?!”

Người ngã dưới đất không ai khác ngoài Phong Điều Sở, sau khi Hoa Chi đi độc trên người hắn đã phát tác. Trước đây độc của hắn chỉ toàn phát vào đêm, còn lúc này đêm đã qua được hai ba giờ, vậy mà chất độc trong cơ thể hắn lại phát tác lần nữa.

Dù cho Phong Điều Sở không biết ý thuật nhưng lòng vẫn rất rõ, thời gian phát độc ban đầu là một hai tháng một lần, về sau là ba ngày một lần, rồi một ngày một lần, hôm nay là mấy giờ một lần, thời gian của hắn e là chẳng còn lại bao nhiêu nữa.

Tiếng náo loạn bên ngoài hắn nghe rất rõ, nhưng mà thân thể đã bị cơn đau quằn quại chiếm quyền kiểm soát, không thể có bất cứ phản ứng gì với bên ngoài nữa. Hoa Chi đưa hắn tới đây, nàng vừa đi thi Đình thành đã xảy ra tai họa, nếu nói chuyện này không có liên can gì tới Hoa Chi thì tới bản thân Phong Điều Sở cũng không tin nổi. Hắn thầm cười khổ trong lòng, rõ ràng hắn đã cố hết sức can ngăn nhưng vẫn để Hoa Chi bước lên con đường này, lẽ ra hắn nên ra mặt, nhưng giờ đây trừ chịu đựng cơn thống khổ hành hạ thì hắn chẳng làm được gì cả.

“Tĩnh lại đi, ta đưa ngươi ra ngoài.” Giọng của nữ chương quỹ ban nãy đã đổi thành giọng của một người đàn ông, tuy Phong Điều Sở đang gồng mình với cơn đau nhưng thần chí vẫn vô cùng sáng suốt, hắn hé mắt ra một cách khó nhọc, nhìn người đàn ông đang khom lưng đứng bên cạnh mình.

Ánh mắt của hắn hơi thay đổi, giọng yếu ớt đến mức khó lòng nghe rõ: “Ngươi... là ai?”

Chẳng hiểu nổi đang là tình huống nào rồi mà người này còn lòng dạ hỏi cái vấn đề vô vẩn này, nữ chương quỹ đành giải thích nhanh: “Ông ấy là cha ta! Là tiên sinh thu chi của khách điểm này! Bên ngoài xảy ra chuyện lớn rồi, người bình thường như chúng ta không nên xen vào, nếu công tử muốn sống thì mau mau theo chúng ta ra ngoài đi!”

“Y... không phải...” Rèm mi của Phong Điều Sở run khẽ, một giọt mồ hôi nhỏ xuống từ hàng mi, rơi vào mắt loạn thành ánh nước. Hắn nhìn chằm chằm người đàn ông trước mắt, thì thào: “Y không phải là người bình thường, ta đã gặp y.”

Về mặt của người đàn ông kia vẫn bình tĩnh, nhưng ánh mắt nhìn Phong Điều Sở đã dần thay đổi, y cẩn thận đỡ Phong Điều Sở dậy, buông ra một tiếng thở dài thật khẽ, rồi nói: “Ngươi nói rồi ta mới thấy, hình như ta đã gặp ngươi ở đâu rồi.”

Phong Điều Sở cười rệu rã, chớp mắt nói: “Có phải trước đây... ngươi từng làm việc cho một tên khôn tên Mộ Sơ Lương không?”

Người đàn ông im lặng chốc lát rồi đáp: “Phải.”

Phong Điều Sở nhận được câu trả lời như mong muốn rồi thì cau mày ngã lên người đàn ông, lâu sau mới vượt qua cơn đau, gọi tên đối phương một cách trịnh trọng: “Hoàn La.”

Nữ chương quỹ hơi ngần ra, vội chen vào: “Công tử gọi cha ta là gì? Đó không phải tên cha ta đâu.”

Song sự thật là Phong Điều Sở không hề gọi sai tên, hắn không biết hiện giờ người này đang mang cái tên gì, thân phận gì, nhưng hắn biết người trước mắt mình lúc này chính là Hoàn La.

Đệ nhất đao của Trung Nguyên năm xưa vì bị Mai Nhiễm Y của Không Thiên phái đánh bại mà đã lê thân rời khỏi Trung Nguyên, trở thành một trong hai đại cao thủ của Nguyên Châu Thập Châu, Hoàn La.

Người đời cho rằng Hoàn La phản bội Trung Nguyên, nương nhờ Thập Châu, nên bị xem là phản đồ mà người người đều muốn giết. Nhưng có rất ít người biết được, về sau Trung Nguyên có thể nhận được nhiều tin tình báo về Thập Châu như thế là nhờ cả vào Hoàn La.

Cũng tương tự như Hoàn La, Phong Điều Sở cũng đã từng là nội ứng nằm vùng ở Quỷ Môn của Mộ Sơ Lương, hai người đều là nội ứng, tuy biết đến sự tồn tại của đối phương nhưng không biết thân phận của nhau cũng như chưa từng gặp mặt, cho tới hơn năm mươi năm trước, cả hai có dịp nhìn thoáng qua nhau trên đảo Doanh Châu.

Không ngờ lại gặp nhau trong tình cảnh này.

Hoàn La bị Phong Điều Sở gọi tên cũng không lấy làm kinh ngạc, vì y cũng nhận ra thân phận của đối phương: “Hắc Y.” Rồi y dừng lại giây lát, sau đó lên tiếng tán thành với câu nhận xét trước đó của Phong Điều Sở: “Mộ Sơ Lương đích thực là một tên khôn.”

Hai người nhìn nhau bật cười, nhưng hiện tại không phải là lúc để ôn lại chuyện xưa, hướng chỉ hai người chưa có duyên gặp nhau lần nào, dù muốn thì cũng chẳng có chuyện gì để nói. Khói bên ngoài đã bắt đầu lan vào đây, trong không khí đã khen khét mùi gỗ cháy, tia lửa bắn lên bên ngoài cửa sổ, Hoàn La nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trên mặt hiện lên nét buồn bã.

Y biết căn khách điểm mà mình đã sống qua mấy mươi năm này chẳng lâu nữa sẽ hóa ra biển lửa, trở thành một vùng đất khô cằn, chẳng có thứ gì có thể tồn tại dưới khói lửa chiến tranh. Việc cần kíp trước mắt chỉ còn cứu người mà thôi, nghĩ rồi y gấp giọng nói với Phong Điều Sở: “Lửa đã lan tới đây

rồi, bọn người kỳ lạ ấy có lẽ sẽ cần quét qua đây, để ta đưa người ra khỏi đây.”

Nói rồi chẳng buồn đợi Phong Điều Sở đáp lại y đã đỡ người dậy ngay lập tức, diu hần ra ngoài cửa.

Nhưng lạ thay khi ba người đi tới cửa chính, nữ chương quỹ có thể ra khỏi cửa bình yên, còn Hoàn La và Phong Điều Sở thì cứ như bị một bức bình phong vô hình chặn lại, không tài nào bước chân ra khỏi căn phòng này.

Phong Điều Sở cũng chẳng có vẻ kinh ngạc, hần chỉ cười cười rồi nhìn dấu vết trận pháp khắp phòng, thờ dài nói: “Ta không ra được đâu.”

Người khác có thể đi, còn hần thì không. Vì đây là cấm chế mà Hoa Chi dành riêng cho hần để phòng trường hợp hần rời khỏi đây.

Cũng có nghĩa là hần không thể đi đâu được nữa.

*

Bên kia, Vân Khâm và Mộ Sơ Lương rút cuộc đã tiếp đất trong ánh cầu vồng rợp trời, hạ xuống bên trong Dinh thành.

Vân Khâm ôm chặt cứng Mộ Sơ Lương, tới khi chân chạm tới mặt đất mới thả tay ra, ngay sau đó đằng sau bỗng vọng tới giọng than phiền: “Lần sau hai người có thể đổi cách khác được không hả?”

Hai người ngoái đầu lại mới biết người lên tiếng là Ngụy Chúc, bộ xiêm y trên người y chẳng hiểu sao đã hơi tả to, mấy mảnh vải vắt lủng lẳng trên thân, y sửa sang lại áo quần, hậm hực: “Do kiểm khí của các người xé cả đấy.”

Mộ Sơ Lương: “...”

Vừa rời hần vùng kiểm đề lợi dụng kiểm khí đưa Vân Khâm tiếp đất, nhưng lại quên khuấy mất hai người sau lưng, mà khéo làm sao trận kiểm khí đó cũng biến Ngụy Chúc thành cái đáng tả to xơ mướp này.

Hần ngoảnh đầu nhìn sang Túc Thất đang lầm lì theo sau, may sao trang phục của y vẫn lành lặn, Mộ Sơ Lương bèn thu tầm mắt về, nói với vẻ áy náy: “Xin lỗi.”

Ngụy Chúc nhướn mày nhìn sang Vân Khâm, nhưng dường như lúc này Vân Khâm đang bận suy nghĩ chuyện khác nên không chú ý tới tầm mắt của y, chỉ nói với người bên cạnh: “Su huynh, bây giờ Hắc Y đang ở đâu?”

“Ta đang tìm.” Mộ Sơ Lương rũ mắt nhìn vòng bạc trên cổ tay, lát sau mới nói: “Tìm được rồi.”

Dù nói đã tìm được nhưng nét mặt hần chẳng hề giãn ra mà nói với giọng bất đắc dĩ: “Hai người họ đã tách ra, một người ở Nam thành, một người ở Tây thành, ta không thể đoán được đâu mới là vị trí của Phong Điều Sở.”

Vân Khâm đứng yên chờ quyết định của Mộ Sơ Lương.

Mộ Sơ Lương hiểu ý của Vân Khâm, hần nhìn lướt qua mọi người rồi toan lên tiếng, nhưng đúng lúc này lại sững ra, nhìn ra sau.

Bọn Vân Khâm cũng cảm giác được nên quay phắt đầu nhìn lại, nơi bốn người đang đứng là bờ tường cao ở sâu trong con ngõ bên cạnh phố lớn, nhưng lúc này đường phố vốn tấp nập trước mắt họ đã biến thành biển lửa.

Thi thể la liệt đầy đất, khói bốc nghi ngút cả thành.

Sắc mặt bốn người tái đi, đúng lúc này, mấy bóng người bỗng đi ra từ trong ánh lửa, trầm mặt đứng chắn trước mặt bốn người.

Vân Khâm không biết Huyền giới có diện mạo thế nào, cũng chưa từng gặp những người này, nhưng trong lòng nàng có một dự cảm hết sức rõ rệt, rằng những người này tới từ Huyền giới.

Năng lực của họ tạo cho Vân Khâm một cảm giác rất đỗi quen thuộc.

Họ điều khiển lửa, khác với phù pháp hay chú thuật, ngọn lửa nằm trong tay họ cứ như thể trời sinh đã mặc cho họ thao túng, cũng như Tiêu gia nhiều năm trước có năng lực điều khiển nước vậy.

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82

Edit: Yunchan

Vân Khâm lên tiếng phá tan sự yên tĩnh: “Các người thuộc Huyền giới?”

Câu hỏi này của Vân Khâm khiến những người mới xuất hiện khá kinh ngạc, một trong số họ tần ngần chốc lát rồi mới hỏi ngược lại: “Mạch Trì nói cho các ngươi biết sao?”

Vân Khâm không trả lời vấn đề này mà muốn hỏi sang chuyện khác, song những người trước mặt có vẻ không có ý định thực hiện màn chào hỏi này mà lập tức động thủ.

Năng lực và cách chiến đấu của họ đích thực khá khác với Nhân giới, thậm chí Vân Khâm còn không cảm giác được linh lực trên người họ, mà thay vào đó một loại sức mạnh khác, loại sức mạnh này cứ như bằm sinh đã cố, quay vùn quanh họ là vô số quả cầu lửa, chúng bùng lên trong góc phố rồi bắn thẳng về hướng bốn người.

Ngọn lửa tỏa ra ánh lửa ngợp trời hết như địa ngục, Vân Khâm vội lách mình tránh một ngọn lửa trong số đó, đồng thời ném phăng Vụ Châu trong tay về hướng họ, một đợt khí băng giá lập tức lan ra tứ phía, xoa dịu bớt cơn sóng nhiệt hùng hực. Và ngay khi Vụ Châu được phóng ra, Phong Khuyết kiếm của Mộ Sơ Lương, trường kiếm của Túc Thất và quả đảm của Ngự Chước cũng đồng thời đánh tới, kiếm thế kéo đến ác liệt còn nóng rực hơn ngọn lửa kia gấp mấy lần, chỉ trong mấy chiêu đã đánh bại được đối thủ.

Chúng bị trọng thương ngã rạp xuống đất mà sắc mặt vẫn còn hiện lên vẻ kinh ngạc, thậm chí còn có đôi chút hoài nghi: “Người Trung Nguyên đều lợi hại thế này sao? Lễ nào tôn chủ đoán sai?”

Vân Khâm nghe chúng thốt ra câu này thì sực vỡ lẽ, xem ra là những người này vừa đi ra từ Huyền giới rồi vô tình gặp phải họ thôi.

Nàng lắc đầu nói: “Tại số các ngươi xui thôi.”

Nói xong nàng quay đầu nhìn ba người bên cạnh.

Chính xác là số đen, mới vừa bước ra Nhân giới đã đụng ngay đệ nhất cao thủ Trung Nguyên Túc Thất, cao thủ Doanh Châu Ngự Chước, rồi cả một... vị thần nấp trong thân xác người phạm. Dù người Huyền giới có mạnh hơn nữa thì cũng phải kiêng dè ba người họ thôi.

Vấn đề là tuy đã giải quyết xong mấy người này nhưng Dinh thành vẫn không thoát khỏi đại nạn, cao thủ nhường này còn đầy rẫy khắp thành, đội ngũ Huyền giới còn nối gót nhau lũ lượt kéo vào trong thành này, trong khi họ chỉ có bốn người, còn phải đi tìm Phong Điều Sở và Hoa Chi, tình huống bây giờ quá nguy cấp chẳng biết có còn kịp hay không nữa.

Vân Khâm đâm chiêu chốc lát rồi quay sang Mộ Sơ Lương: “Có cách nào đóng cửa Huyền giới lại không?”

Mộ Sơ Lương ngược mắt nhìn lên khe nứt lớn trên vùng trời Dinh thành, nói: “Để mở cửa Huyền giới có lẽ phải cần tới mấy trăm cao thủ đồng thời thúc giục đại môn ở đầu bên kia, nếu chúng ta muốn đóng trận pháp này lại thì chỉ có thể dùng cách tương tự.”

Vân Khâm chùng xuống, hiểu ý Mộ Sơ Lương.

Muốn đóng cửa Huyền giới thì cũng phải có mấy trăm cao thủ đồng thời xuất thủ, như thế mới thành công được.

Đây gần như là chuyện không thể, vì Dinh thành chỉ là một tòa thành nhỏ ở vùng xa xôi hẻo lánh, trong thành vốn chẳng có cao thủ nào, bây giờ còn náo loạn tới mức này, thử hỏi họ phải đi đâu để tìm cao thủ giúp đỡ đây?

Nhưng nếu không thể đóng cửa Huyền giới lại thì sẽ có nhiều cao thủ đi ra từ đó hơn, cả Dinh thành sẽ sụp đổ dưới chiến hỏa.

Chưa kể tung tích của Phong Điều Sở vẫn chưa tìm được, độc thương của hắn đang dần trở nặng, bây giờ đâu đâu trong thành đều có cao thủ Huyền giới, tình cảnh của Phong Điều Sở càng nguy hiểm hơn gấp bội.

Bao nhiêu chuyện ập tới cùng một lúc khiến cho người ta khó mà chọn lựa.

Vân Khâm liếc mắt nhìn sang Mộ Sơ Lương mới phát hiện hắn cũng đang nhìn mình, ánh mắt hắn hết như đầm sâu phẳng lặng, u ám khó trông thấy đáy, Vân Khâm còn chưa lên tiếng thì hắn đã dời mắt đi đứng chắn trước mặt mọi người: “Là Tây thành, vòng tay này chỉ tới hai hướng, Nam thành là nơi cửa Huyền giới mở ra, Hoa Chi nhất định đang ở đó, thế thì nếu ta đoán không sai thì có lẽ Phong Điều Sở đang ở Tây thành.”

Nói rồi hắn tháo chiếc vòng tay xuống đặt vào tay Vân Khâm: “Chuyện tìm người phải làm phiền mọi người.”

Vân Khâm lập tức hiểu ý hắn, lòng càng lo hơn: “Sư huynh?”

Mộ Sơ Lương mỉm cười nói với nàng: “Chuyện đóng cửa Huyền giới ta sẽ nghĩ cách.”

Từ rất lâu trước đây Vân Khâm đã luôn thấy trên người Mộ Sơ Lương tỏa ra một loại cảm giác khiến người bên cạnh an tâm, mà sau khi trải qua rất nhiều chuyện nàng mới hiểu cả bầu trời mà hắn đang chống đỡ phải dùng bao nhiêu tâm huyết để đổi lấy, dù luôn chuyện trò vui vẻ nhưng mọi chuyện đều có cái giá của nó.

Vân Khâm không biết Mộ Sơ Lương định cần Huyền giới mở cửa bằng cách nào, nhưng chuyện đã tới nước này thì ngoài nó ra cũng chẳng còn cách nào khác, nằng do dự một chút rồi cuối cùng vẫn gật đầu nói: “Huynh nhớ phải cẩn thận.”

“Ta sẽ cẩn thận.” Mộ Sơ Lương gật đầu đáp ứng, giao vòng tay vào tay Vân Khâm rồi nhìn về phía khe nứt rộng ở nơi xa: “Mọi người mau đi đi, an nguy của Phong Điều Sở nhờ vào mọi người.”

Vân Khâm lên tiếng đáp lại rồi đi cùng Ngụy Chước, nhưng Ngụy Chước bên kia lại không theo họ mà chỉ im lặng nhìn Mộ Sơ Lương.

“Ta giúp ngươi.” Túc Thất nói.

Mộ Sơ Lương nhìn Túc Thất, im lặng một lát rồi mới cười nói: “Ngươi biết ta muốn làm gì à?”

Túc Thất lắc đầu, chỉ nói ra ý tưởng của mình: “Huyền giới mới bước chân vào Nhân giới đã đốt thành, tương lai e rằng sẽ gây ra chuyện còn quá đáng hơn với Trung Nguyên. Nếu đối phương đã là địch không phải bạn thì cứ đánh một trận là được. Nếu chúng ta không đóng được cửa Huyền giới thì chỉ còn cách canh giữ nó.” Túc Thất cũng hướng mắt nhìn về phía cánh cửa thông vào Huyền giới, nhấn mạnh từng chữ: “Một người đi ra ta sẽ giết một người.”

Trên mặt Mộ Sơ Lương hiện lên nụ cười khó hiểu, hần yên lặng giây lát rồi hỏi: “Trung Nguyên đối xử với ngươi như vậy mà ngươi không oán sao?”

“Chẳng phải vẫn còn người đứng về phía ta sao?” Túc Thất lắc đầu như chưa bao giờ mất thời gian suy tư về vấn đề này, xách kiếm bước lên: “Đi thôi.”

Nụ cười của Mộ Sơ Lương chợt tắt, gật đầu nói: “Được.”

Hướng mà hai người đi tới chính là hướng cửa vào Huyền giới.

*

Vân Khâm và Ngụy Chước chạy vội về hướng Tây thành, nằng nhận lấy chiếc vòng từ Mộ Sơ Lương nên cũng nhanh chóng cảm ứng được vị trí, nhưng trong khi cả hai đang hối hả chạy băng băng qua phố thì Vân Khâm bỗng sững ra, hãm bước chân lại quay ngoắc về một hướng khác.

Ngụy Chước đang cố chạy hết tốc lực thì thấy Vân Khâm dừng bước, y cũng phanh lại theo, suýt chút nữa là đâm vào bức tường trước mặt, y nhú mày một cái rồi lia mắt qua hỏi: “Cô bị gì thế?”

Vân Khâm nhìn chiếc vòng trên cổ tay như đang nghĩ ngợi điều gì, lẩm bầm: “Có người tới.”

“Ai?” Ngụy Chước thắc mắc.

Vân Khâm đáp: “Người mang chiếc vòng.”

Ngụy Chước đang định hỏi tiếp thì bỗng im bật, một bóng người đã tới trước mặt cả hai.

Người đó là Hoa Chi.

Nàng ta sải bước rất vội vã, nét mặt căng thẳng, bộ dạng khẩn trương mà Vân Khâm chưa từng thấy bao giờ, khi thấy Vân Khâm và Ngụy Chước ở đây thì Hoa Chi hơi biến sắc, hỏi vội: “Sao các ngươi lại ở đây?”

Vân Khâm giơ tay lên cho nàng ta thấy rõ chiếc vòng bạc đeo trên cổ tay mình, giải thích tóm gọn: “Trong tay sư huynh có chiếc vòng thứ ba.” Nói đoạn nhìn nhanh về phía Tây thành, nếu Hoa Chi ở đây thì người ở Tây thành chắc chắn là Phong Điều Sở: “Bọn ta đi tìm Phong Điều Sở.”

Hoa Chi nghe xong câu này thì hiểu ra ngay, không giải thích dài dòng mà quay người chạy học tốc tới Tây thành.

Nhìn nét mặt của Hoa Chi mà lòng Vân Khâm chùng xuống, biết sự tình còn tệ hại hơn suy nghĩ của mình nhiều, nằng liếc sang Ngụy Chước, hai người nhìn nhau rồi nhanh chóng theo sát gót Hoa Chi.

Cả ba im lặng vượt qua biển lửa, bốn bề vẫn nháo nhác loạn lạc, thi thoảng còn có dân chúng trong thành chạy vụt qua, may mà dọc đường đi nhóm Vân Khâm không gặp phải người của Huyền giới, ba người rảo nhanh bước chân, càng tới gần Tây thành sắc mặt của Hoa Chi càng xấu hơn.

Rõ ràng chẳng mất quá nhiều thời gian nhưng cứ như đã dốc cạn sức lực.

Rốt cuộc họ đã chạy tới bên ngoài một căn khách điểm.

Mà căn khách điểm này...

Hiện giờ đã bốc cháy ngùn ngụt, vô số tia lửa và khói mù bốc lên từ nó, trên hoành phi, ở cửa chính, trong phòng khách, trên lầu, đâu đâu cũng đã rực lửa, thậm chí có nhiều nơi đã cháy trụi thành than, cho thấy đã cháy khá lâu rồi.

Thế lửa dữ dội thế này dù là ai ở bên trong thì có lẽ cũng không thể nào sống sót.

Vân Khâm nhìn trận hỏa hoạn trước mắt mình mà lòng hoang mang rối loạn.

Phong Điều Sở đang ở trong đó, chiếc vòng bạc này không sai, nàng biết hắn đang ở bên trong, nhưng thể lửa lớn nhường này, tại sao Phong Điều Sở còn chưa ra?

Đầu óc Vân Khâm rối mù, nhìn sang Hoa Chi như muốn hỏi.

Nhưng ngay khoảnh khắc Vân Khâm nhìn sang, Hoa Chi đã cắn răng lao vào bên trong khách điểm.

“Đừng đi!” Vừa nhắc thấy Hoa Chi chạy ào vào Vân Khâm đã tóm lấy cổ tay nàng ta ngay tức thì.

Hoa Chi giãy giụa kịch liệt, cắn răng nhìn vào trong khách điểm: “Hắn còn ở bên trong!”

“Phong Điều Sở tu vi cao cường, khách điểm này sao có thể vây khốn hắn được, có lẽ hắn đã ra ngoài rồi cũng nên, cô vào bây giờ thể nào cũng bị thiêu chết thôi!” Vân Khâm không dám chắc về an nguy của Phong Điều Sở, nhưng vẫn cố lôi Hoa Chi lại trước.

Bất kể ra sao thì vào lúc này cũng đã quá muộn rồi.

Hoa Chi nghe Vân Khâm nói câu này thì chợt dờ cả người, nàng ta lại cố vùng ra lần nữa, quay mặt qua nhìn Vân Khâm, lúc này mắt nàng ta đã đỏ bừng, khàn giọng nói: “Hắn không ra ngoài được.”

“Ta phong bế linh lực của hắn, bày pháp trận giam hắn trong phòng.” Giọng Hoa Chi càng lúc càng yếu, thậm chí đã chuyển sang nghẹn ngào, đây là đáng về mà Vân Khâm chưa bao giờ thấy, nàng ta cup mắt, nói với giọng rã rời: “Hắn không ra ngoài được.”

Vân Khâm nghe thấy câu này mà sắc mặt cũng tái đi thấy rõ, nàng nhìn Hoa Chi chằm chằm, trong lúc thần thờ đã vô tình nói lỏng bàn tay đang nắm lấy Hoa Chi.

Hoa Chi lập tức quay người chạy vào trong khách điểm.

Nhưng ngay tích tắc nàng ta quay người lại, căn khách điểm bỗng rung chuyển trong ánh lửa, cả tòa nhà bị trận lửa nóng rực ngốn lấy, ngọn lửa bốc lên thật cao rồi nuốt chửng cả bốn bức tường.

Cả căn khách điểm, sụp đổ.

Hóa thành một mảnh tro tàn trong ngọn lửa dữ dội, chẳng để lại thứ gì, chỉ có tia lửa vẫn đang bắn ra tung tóe, bay phát lên theo chiều gió.

Hoa Chi bàng hoàng nhìn đồng phệ tích trước mặt mình đổ sập xuống, bản thân nàng cũng như bị rút cạn sức lực, quỵ sụp xuống đất.

Nàng chợt nhớ trước khi mình rời khỏi khách điểm, Phong Điều Sở ngồi ở bên giường, ngẩng mặt lên nhìn nàng, hỏi rằng: “Tại sao phải làm chuyện này, Huyền giới tốt như thế thật sao?”

Nàng đáp: “Vậy nhân giới có gì tốt chứ?”

Phong Điều Sở háy mắt cười đáp rằng: “Nhân giới có ta đây, ta không tốt sao?”

Khi đó nàng không trả lời hắn mà chỉ quay lưng bước khỏi phòng với gương mặt lạnh băng.

Sự thật là nàng chỉ không biết phải trả lời câu hỏi đó thế nào thôi, đúng, hắn có gì không tốt đâu, cho nên nàng không nghĩ ra được.

Bạn đang đọc truyện *Vãn Thuyết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83

Edit: Yunchan

Con sóng nhiệt tràn về phía mọi người, Vân Khâm hứng lấy ánh lửa ngợp trời mà trừng mắt thần thờ, nhìn xuống chiếc vòng tay còn đang đeo với ánh mắt bi thương bất lực.

Rồi nàng hướng mắt sang Hoa Chi.

Những chiếc vòng tay có thể cảm ứng được vị trí của nhau, nhưng phải có người đeo nó thì mới có được loại cảm ứng ấy.

Hiện tại cảm giác đó đã biến mất bên trong ánh lửa đỏ rực, ngay khoảnh khắc căn nhà sụp đổ.

Vân Khâm biết Hoa Chi cũng cảm nhận được.

Cảm ứng của chiếc vòng đã biến mất, nó cho thấy hai khả năng, một là người đó chủ động tháo xuống, hai là người đó, đã chết rồi.

Bầu không khí yên tĩnh chết chóc bao trùm lấy nơi đây, Ngụy Chước nín lặng nhìn hai cô gái phía trước mà trong thâm tâm cũng cảm nhận được sự đau khổ của họ.

Y không biết cái người mà họ nói tới, nhưng y vẫn xót thương cho người ấy, vì y là một thầy thuốc, thứ mà y không muốn nhìn thấy nhất chính là một sinh mạng ra đi ngay trước mắt mình, mà giờ đây nó đang diễn ra lan tràn khắp cả Dĩnh thành.

Không biết Mộ Sơ Lương và Túc Thất có cách nào để ngăn chặn thảm cảnh này hay không.

Ngụy Chước hướng mắt nhìn về nơi xa nhưng vẫn không phát hiện ra bất kỳ sự bất thường nào, y quay đầu lại muốn lên tiếng an ủi đôi câu, nhưng khi tầm mắt lướt qua đồng tro tàn mà căn khách điểm để lại thì bỗng buột miệng kêu lên: “Khoan đã, có người!”

Hoa Chi và Vân Khâm đồng thời nhìn về hướng đó, quả nhiên bên trong màn khói mịt mù có hai bóng người đang chậm rãi bước ra.

Trong mắt Hoa Chi nhóm lên tia hy vọng, nàng cuống cuống đứng dậy nhào tới, nhưng chạy được giữa chừng thì người đã cứng lại.

Nàng nhìn chăm chăm một nam một nữ có vẻ ngoài lợm thợm đang chạy ra từ trong lửa, ánh mắt vội vàng lướt qua họ nhìn ra sau, như đang mong đợi người nào khác sẽ đi ra từ bên trong.

Tiếc là chẳng có ai cả, ngoài khói đen cuộn cuộn ra thì chẳng còn gì cả.

“Hoàn La tiền bối?” Vân Khâm sững sờ, không ngờ lại gặp được cái người đã biến mất năm mươi năm qua.

Khi Hoàn La trông thấy Vân Khâm thì cũng không kinh ngạc, mấy năm qua y cũng có nghe thấy chuyện về Vân Khâm, bây giờ Dĩnh thành gặp tai họa Vân Khâm tới đây cũng chẳng có gì lạ. Y nhìn thoáng qua Hoa Chi rồi lập tức hiểu rõ: “Các người tới tìm Hắc Y?”

Nghe Hoàn La thốt ra cái tên này Hoa Chi mới lên tiếng hỏi dồn: “Người gặp hắc sao? Bây giờ hắc đang ở đâu?!”

Về mặt Hoàn La nặng trĩu, chỉ im lặng chứ không trả lời ngay.

Hoa Chi nhìn y chăm chăm, chưa từ bỏ hy vọng.

Lúc này Hoàn La mới buông ra một tiếng thở dài, lắc đầu nói: “Lúc này bọn ta đã cố nghĩ cách để cứu hắc ra, nhưng trận pháp trong nhà bọn ta không phá được, nếu hắc còn đủ sức thì có lẽ hai người hợp lực vẫn còn đường thoát, nhưng bây giờ đã không kịp nữa rồi. . . trong phòng toàn là lửa, khách điểm cũng đổ sụp, ta phải đưa A Tuyết thoát ra trước.” Giọng y khựng lại, rũ rứt nói: “Xin lỗi, ta không thể cứu người ra.”

“Câu này là sao?” Hoa Chi nhìn y mờ mịt.

Vân Khâm hiểu ý của Hoàn La nên về mặt nàng cũng sa sầm xuống, lắc đầu nói: “Chất độc trong người hắc đã phát tác, sư huynh nói rằng hắc vốn đã kiệt quệ, nhờ có linh lực của bản thân và linh dược của Phong gia kéo dài mạng sống mới cầm cự được tới giờ này, bây giờ cô dẫn hắc rời khỏi Phong gia, còn phong bế linh lực của hắc, sợ rằng. . .”

Sắc mặt Hoa Chi trắng bệch ra, nét mặt của nàng ta vốn đã rất xấu, giờ đây lại càng tái xác như ma quỷ, giọng yếu đến khó nghe: “Độc gì?”

Tầm mắt của Vân Khâm dời sang đồng tro tàn, mãi tới giờ này nàng vẫn không tin rằng Phong Điều Sơ đã táng thân trong biển lửa nơi đây.

Nhưng sự thật đúng là vậy, căn khách điểm đã sập hoàn toàn, tro than của nó còn đang cháy rừng rực, người bên trong dù thế nào cũng không thể còn sống.

Dù không muốn tin đến đâu thì cũng phải chấp nhận sự thật này.

Tâm trạng của Vân Khâm rối bời đến mức không nặn ra nổi một câu nào, trong khi Hoa Chi bên cạnh hãy còn lẩm bẩm: “Rốt cuộc là loại độc gì?”

“Một loại độc mà tới Cận Phi Yên thân y của Trung Nguyên cũng không giải được.” Rốt cuộc Vân Khâm cũng ngoảnh đầu lại, nhìn Hoa Chi bằng vẻ mặt phức tạp khó nói nên lời: “Hắc bị trúng độc từ lâu rồi, sư huynh luôn cố tìm cách để giải độc cho hắc. Trước đây hắc hãy còn khỏe mạnh chưa hề phát độc lần nào, cho tới trận đánh ở Thập Châu hơn năm mươi năm trước, bị cô đâm một nhát vào tim mới kích thích độc tố bắt đầu ăn mòn cơ thể. Những năm qua hắc quay lại Phong gia, không còn phân tranh nữa cũng là vì chất độc này. Nhưng dù vậy cũng không thể nào giải được độc, mạng của hắc vốn còn lại mấy ngày, sư huynh và ta dẫn Ngụy Chước tới là muốn giải độc cho hắc.”

Hoa Chi nghe đến đây thì đã mất hết khả năng phản ứng, nàng ta đồ dẫn nhìn sang Ngụy Chước, Ngụy Chước không biết mình nên làm gì nên chỉ còn biết thở dài một tiếng, gật đầu thật nhe.

Vân Khâm biết mình nói ra chuyện này vào thời điểm này là vô cùng tàn nhẫn với Hoa Chi, nhưng nếu không nói thì liệu có quá bất công với Phong Điều

Sờ hay không?

Nàng nhìn Hoa Chi trừng trừng, nói tiếp: “Ta từng nghe sư huynh kể, hắc trướng độc là vì cứu cô, hắc không muốn cô lo lắng nên chưa bao giờ hé răng với cô một câu nào.”

Hoa Chi rừ hàng mi lắng nghe từng câu từng chữ của Vân Khâm, trông nàng ta có vẻ đã bình tĩnh lại, chỉ lắng nghe một cách trầm mặc, rồi nàng tay lên miết nhẹ qua chiếc vòng bạc trên cổ tay, nhớ lại nét mặt của Phong Diêu Sờ khi đeo chiếc vòng này lên tay mình, một vẻ mặt rất dịu dàng, rất hạnh phúc.

Khi đó hắc đã biết mạng mình chẳng còn bao lâu, trong khi nàng lại chẳng biết chút gì, những ngày bị giam trong Phong gia, ngày nào Phong Diêu Sờ cũng đến thăm nàng, nghĩ hết mọi cách để bắt chuyện với nàng, nàng sợ mình sẽ mềm lòng nên cứ cố tìm cách để tránh hắc, chưa bao giờ nói nhiều với hắc, nên dù thân thể của hắc có khác thường đi nữa cũng không hề phát hiện ra.

Giờ ngẫm lại, quãng thời gian họ ở bên nhau ấy lại là đoạn thời gian yên bình sau cùng.

Nàng nhớ Phong Diêu Sờ từng nói, họ đeo hai chiếc vòng này vào thì sẽ cảm giác được vị trí của nhau, cũng hết như thần giao cách cảm vậy.

Nhưng bây giờ nàng dốc hết sức lực đẩy linh lực vào trong chiếc vòng tay bạc này mà vẫn chẳng cảm giác được gì cả, chẳng có gì, không còn gì.

Xưa nay Hoa Chi chưa bao giờ ngờ tới, cái giá đắt nhất khi nàng dẫn Huyền giới vào Trung Nguyên chính là mất Phong Diêu Sờ.

Nếu biết sớm, nếu biết sớm phải nhận lấy cái kết này, thì nàng...

Đầu óc nàng chỉ có một mớ hỗn loạn, lần đầu tiên mất đi định hướng, chỉ cảm thấy lạnh buốt xâm chiếm cả cơ thể, dù đang ở trong biển lửa nhưng vẫn không cảm nhận được chút hơi ấm nào, nàng thất thểu bước tới bên cạnh đồng phệ tích còn đang cháy đỏ, nhìn vào ánh lửa bập bùng đang ngút cao không ngừng, như nhìn thấy cả thế giới trước mắt mình cũng méo mó biến dạng theo nó, mãi tới khi tất cả đều sụp đổ tan tành.

*

Trong khi đó ở Nam thành, cánh cửa thông vào Huyền giới đã rợp đầy bóng kiếm.

Trước mặt Mộ Sơ Lương và Túc Thất là mấy chục người Huyền giới. Ngọn lửa đảo quanh thân họ và hàn quang tỏa ra từ trường kiếm trong tay hai người rọi sáng khắp mọi nơi.

Khuấy động không khí xơ xác tiêu điều nơi đây bằng cơn gió xoáy kéo dài vô hạn.

Bên dưới họ ngã rạp bao nhiêu là người của Huyền giới, họ canh giữ ở đây đã được một nén nhang, người Huyền giới cứ tủa ra không ngừng từ đằng sau cánh cửa, còn những người đã ra khỏi Huyền giới trước đó cũng đổ xô về đây sau khi nhìn thấy điều bất thường, mấy chục người bao vây hai người, đó là chưa kể những tên đang đi ra từ Huyền giới.

Mộ Sơ Lương nâng kiếm đứng kề lưng vào Túc Thất, ngoảnh đầu lại mỉm cười bất đắc dĩ: “Hình như không dễ xử đâu.”

“Hình như?” Túc Thất bình thản hỏi ngược lại một câu.

Mộ Sơ Lương đành thờ dài sửa giọng: “Được rồi, là thật sự khó đối phó.”

“Nên làm thế nào thì cứ làm thế đó thôi.” Túc Thất lại chẳng hề lo lắng, vung kiếm chém về phía đối thủ trước tiên, Mộ Sơ Lương còn chưa nói hết câu đã thấy Túc Thất động thủ nên cũng xông lên ngay sau đó, hai người một trái một phải, hai luồng kiếm khí chia ra tấn công, khơi lên một đợt chém giết đầm máu!

Kiểm của Mộ Sơ Lương thiên về tâm địa*, kiếm khí tung hoành, vô tung vô ảnh, dịch chuyển theo ý niệm, bảy thanh tâm kiếm như bảy luồng sáng đỏ bắn phá ở những góc độ quỷ quyệt, chẳng mấy chốc đã chém ra một con đường giữa đám đông trước mặt.

Còn bên kia, kiếm khí của Túc Thất nom khá giản dị và không màu mè, nhưng từng nhát kiếm đều quả quyết sát phạt, không chừa lại một con đường sống nào. Chỉ mới đây thôi, Vân Khâm từng nhìn thấy Túc Thất đại chiến một trận với Trung Nguyên ở Kỳ thành, tuy khi đó Túc Thất cũng động thủ nhưng vì không muốn hại tới mạng người nên ra tay nhún nhường, để rồi bị đối thủ áp chế không thể nào phát huy hết thực lực, trái lại còn bị thương thảm hại.

Bây giờ thì khác, Túc Thất không hề giữ lại sức, từng nhát chém đều muốn đoạn tuyệt đường lui của đối phương. Hai người phối hợp ăn ý, một người mở đường, một người chém giết phe địch, dù bị mấy chục cao thủ Huyền giới bao vây nhưng cũng không hề rơi xuống thế hạ phong.

Song dù thế trong lòng Mộ Sơ Lương và Túc Thất đều hiểu rõ, trận chiến này không thể kéo dài.

Quần Huyền giới vẫn đang ủa tới lũ lượt, mà họ chỉ có hai người.

Dùng tâm kiếm vô cùng tổn hao tâm thần, với linh lực của thân thể Mộ Sơ Lương hiện tại thì không thể nào chống đỡ trong thời gian dài, còn Túc Thất, sau trận ở Kỳ thành đã bị trọng thương, mấy ngày qua còn ráo riết lên đường nên không thể dưỡng thương thật tốt, lúc này vết thương đã rách miệng khiến toàn thân Túc Thất lại đầm máu, nếu không kết thúc trận chiến này sớm thì sẽ khó lòng chống đỡ thêm được nữa.

Nhưng cửa vào Huyền giới vẫn chưa được đóng lại, điều họ có thể làm hiện tại chỉ có chiến đấu mà thôi, có thể cần được bao lâu thì tốt bấy lâu, tranh thủ thêm nhiều thời gian cho dân chúng Đình thành.

“Nhóm Vân Khâm chắc sẽ chạy tới đây nhanh thôi.” Một nhát chém xuống, hai bóng người lần lượt đổi chỗ, Túc Thất vùng kiếm nói với Mộ Sơ Lương sau lưng.

Mộ Sơ Lương nhẹ gật đầu, lòng hiểu rõ, nếu bên Phong Điều Sở đã xong chuyện thì Vân Khâm và Ngụy Chúc nhất định sẽ tới đây tương trợ, có hai người họ góp sức, dưới thế tấn công của bốn người thì có khi sẽ chống đỡ được thêm chút nữa, giờ này Trung Nguyên có lẽ đã biết tin và đang chạy tới đây rồi, việc họ phải làm bây giờ chính là chờ người Trung Nguyên chạy tới.

Nhưng thời gian cứ trôi qua một cách ỉ ạch, tà dương tắt bóng nhường chỗ cho đêm tối, hai người đã chiến đấu ở trước cửa Huyền giới chẳng biết bao lâu mà Vân Khâm và Ngụy Chúc vẫn chưa tới hội hợp với họ.

Lúc này toàn thân Túc Thất đã ướt sũng máu tươi, vết thương cũ mới nhầy nhụa lẫn vào nhau, bộ y phục vốn sạch sẽ cũng đã bị máu thấm đẫm, còn bên kia Mộ Sơ Lương cũng đã bị thương, kiếm quang vờn quanh thân đã dần tối xuống, có dấu hiệu không còn gượng nổi.

Về mặt Mộ Sơ Lương có vẻ nặng nề, người Huyền giới ngày một đông, vây kín lấy họ hàng hàng lớp lớp không để lại một kẽ hở nhỏ nào, trong khi trận hỏa hoạn ở đằng xa vẫn chưa được dập tắt, nó đốt cả nửa góc trời thành màu đỏ rực, nhấn chìm cả Đình thành vào trong luyện ngục.

Lòng Mộ Sơ Lương biết rõ Vân Khâm quan tâm tới sự an nguy của hắn, một khi giải quyết xong mọi chuyện sẽ chạy tới đây ngay lập tức.

Bây giờ nàng vẫn chưa tới, thế thì chỉ có một khả năng, đó chính là nàng đã gặp phải việc rắc rối nào đó, và rắc rối đó còn đáng sợ hơn trận chiến ở đây.

Hắn ngược mắt nhìn lên cửa Huyền giới đã mở ra ngày một rộng, cảm giác được một luồng sức mạnh càng hùng mạnh hơn đang tỏa ra từ nơi đó, hắn biết cao thủ thật sự chỉ lát nữa thôi sẽ bước ra từ cánh cửa đó, nếu cứ tiếp tục thế này thì e là mọi chuyện sẽ càng phức tạp hơn.

Không còn thời gian để do dự nữa, dù không muốn nhưng cũng chỉ còn cách đó thôi.

Mộ Sơ Lương hạ quyết tâm, quay lại nói với Túc Thất: “Giúp ta một chuyện.”

“Chuyện gì?” Túc Thất hơi nghiêng đầu qua nhìn hắn.

“Đừng để ta ngã xuống đất, quá bẩn.” Mộ Sơ Lương thốt ra một câu cộc lốc, chưa đợi Túc Thất kịp hiểu thì đã trở tay vùng kiếm!

Nhát kiếm này là đâm vào ngực mình.

Trường kiếm đâm thẳng vào ngực, máu bắn phụt ra trong tích tắc, Túc Thất không phản ứng kịp, chỉ có thể làm theo lời dặn của Mộ Sơ Lương, vươn tay ra đỡ lấy thân thể đang ngã vật xuống của đối phương.

Và ngay khoảnh khắc Mộ Sơ Lương mất đi ý thức, ánh sao đầy trời cũng lóe lên hào quang chói lọi, bên trong biển sao đã hiện ra một bóng người.

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84

Edit: Yunchan

Vào trận đánh với Thập Châu cách đây không lâu, Túc Thất đã từng nhìn thấy một bóng người ở trên đài ngắm sao từ xa.

Thần giáng thế, vạn tinh tỏa sáng, đó là bóng người thống ngự tất cả tinh tú trên trời.

Thần hồn của Mộ Sơ Lương thoát xác lấy lại thần lực, thân hình chơi vơi giữa thình không tiến về cánh cửa Huyền giới đang dần mở rộng. Đằng sau cánh cửa là một khoảng không đem ngòm, có rất nhiều người đang không ngừng đi ra từ đó, mà kẻ địch còn hùng mạnh hơn vẫn đang ở đằng sau cánh cửa ấy.

Chuyện Mộ Sơ Lương phải làm bây giờ là khép cánh cửa này lại.

Giữa không trung, sao Tử Vi bỗng dung tỏa ra hào quang rực rỡ át mất ánh sáng của những ngôi sao quanh nó, trông như một loại kính cận triệu bá. Và đúng lúc này, Mộ Sơ Lương vùng tay phát áo bào, thần quang xô ra từ ống tay áo, đổ trút vào khoảng không đen ngòm đằng sau cánh cửa thông vào Huyền giới.

Trong tích tắc ấy, khe nứt to lớn ở giữa bầu trời, cánh cửa đang không ngừng mở rộng, ngọn lửa đang lan ra khắp Đình thành và trận pháp đỏ sẫm bỗng

chốc đều đứng khựng lại, ngay sau đó, cả Đình thành lại lung lay rung chuyển!

Đằng sau cánh cửa thông vào Huyền giới đột nhiên ập ra một luồng sức mạnh bàng bạc, tạo thành thế đối đầu triệt tiêu lẫn nhau với sức mạnh của Mộ Sơ Lương, hầu như người Huyền giới đang phân tán khắp thành đều cảm giác được sự uy hiếp của Mộ Sơ Lương nên đồng loạt đổ xô về nơi này để ngăn hấn lại.

Thân hình Mộ Sơ Lương dịch chuyển, mũi chân đáp xuống một đỉnh tháp cao, hấn đứng đón gió, quay lưng liếc qua bọn người Huyền giới đang vây kín bốn phía, thần uy vô biên dồn ép xuống khiến cao thủ Huyền giới không một ai có thể tiếp cận.

Ngay lúc này, một bóng đen lướt qua, Túc Thất đã tới bên cạnh hấn.

Y cầm kiếm bằng tay này còn tay kia thì giữ lấy phạm thân đã mất đi ý thức của Mộ Sơ Lương, khi thấy Mộ Sơ Lương dùng cách thần hồn xuất khiến kiểu này, dù là người bình tĩnh như Túc Thất cũng có cảm giác muốn cầm nín. Nín lặng hồi lâu y mới cúi đầu nhìn xuống thân thể của Mộ Sơ Lương, sau đó rút phụt trường kiếm cắm trên ngực Mộ Sơ Lương ra với bàn mặt không cảm xúc, đưa qua cho thần hồn Mộ Sơ Lương: “Cầm.”

“...” Mộ Sơ Lương không khỏi nhướn mày, nói: “Ngươi nhẹ tay một chút đi, nhìn đau quá.”

“Sao lúc tự đâm mình ngươi không kêu đau.” Túc Thất thuận miệng đáp trả một câu, sau đó nghiêm mặt lại nhìn ra sau lưng Mộ Sơ Lương: “Cẩn thận.”

Mộ Sơ Lương quay đầu lại, có rất nhiều người Huyền giới đã vọt tới hướng này, ngọn lửa bay xoáy quanh thân, chực chờ ra tay.

Lúc này Mộ Sơ Lương đang chuyên tâm đối kháng với sức mạnh ở bên kia Huyền giới, thần quang quanh người hấn bùng nổ, ánh sao chập chờn trên y phức tạp tinh, chỉ phút chốc đã áp chế ngọn lửa của bọn người chung quanh. Hấn cầm trường kiếm nhuốm máu trong tay, nói với Túc Thất mà không ngoái đầu lại: “Những tên này ngươi xử lý được chứ?”

“Cứ giao cho ta.” Túc Thất thấy tình hình này thì đã chuẩn bị sẵn sàng: “Ngươi chỉ cần đóng được cánh cửa kia là đủ rồi.”

“Ta cũng đang có ý đó.” Mộ Sơ Lương cười khẽ, sau đó tung người lên, kéo theo ánh sao rực rỡ xông thẳng tới cánh cửa thông vào Huyền giới!

Người Huyền giới bao vây chung quanh nhác thấy Mộ Sơ Lương động thủ thì cũng lũ lượt trả đòn, vô số ngọn lửa bắn ra hết như nham thạch rực lửa đồng loạt đổ trút xuống từ không trung, vây ráp lấy Mộ Sơ Lương.

Tiểu là chúng vừa tới gần Mộ Sơ Lương thì đã bị đánh bật ra.

Túc Thất đã chạy tới trước ánh lửa, âm thanh leng keng của kiếm lọt vào màng tai, vô số luồng kiếm quang đan cài chồng chéo như thiên la địa võng, rồi lấy tốc độ tia chớp để bằm nhỏ tất cả ngọn lửa!

Đằng sau cánh cửa thông vào Huyền giới, bên trong một khoảng không đen tối khác, một đốm sáng đỏ thẫm đột nhiên ngưng tụ lại rồi hợp thành một chùm sáng khổng lồ đâm toạc bóng đêm, đánh thốc tới bóng người ở trước của Huyền giới.

Kiểm chiêu của Mộ Sơ Lương lại tái xuất, vẫn là tâm kiếm nhưng không phải tâm kiếm mà hấn thường dùng, vì lúc này Mộ Sơ Lương dùng thần hồn để thi triển nó. Trong khoảnh khắc ánh sao như được gột rửa, như sông ngân chảy trôi qua nhân gian, như bình minh đã về với mặt đất, ánh bạc rực rỡ thoáng chốc đã chiếu sáng bừng cả vòm trời, kiếm khí bao la ngưng tụ sức mạnh của sao sáng, đâm sầm vào chùm sáng đỏ ấy.

Thình lình, hồng quang nổ tung vỡ tan thành hàng loạt đốm sáng nóng đỏ giữa trời đêm, hết như pháo hoa được phóng vọt lên rồi nổ vang giữa không trung, trong khi đạo kiếm khí xông phá hồng quang vẫn cứ nhắm thẳng tới trước, cuối cùng lao thân vào trong vực sâu vô tận bên trong khe nứt.

Sau đó cửa vào Huyền giới chợt lung lay dao động, khe nứt ở lưng chừng trời cũng bắt đầu khép lại, đường nét vốn rõ rệt trên nền trời đã bắt đầu chuyển sang trong suốt như sắp biến mất.

Mộ Sơ Lương chớp được thời cơ bèn xuất kiếm thêm lần nữa, tiếng sấm nổ đi đùng trên bầu trời, ánh sét rạch ngang qua đêm không rồi đâm rách tầng mây bổ thẳng lên cửa thông vào Huyền giới, thân hình Mộ Sơ Lương chợt động, vung kiếm lên bằng cả hai tay, tâm kiếm bay sắc vòn quanh người cũng dịch chuyển theo hành động này, đồng loạt phóng tới!

Cánh cửa thông vào Huyền giới vừa mở ra, vì sức mạnh này mà sụp đổ vỡ vụn!

*

Ngọn lửa bùng lên khi hai phe đối đầu vẫn không hề bị dập tắt mà rơi xối xả xuống mặt đất, phù văn đại trận hiện trên nền đất rốt cuộc cũng rút đi từng nét một, trả lại nền đá xanh ban đầu.

Cánh cửa thông vào Huyền giới ở giữa không trung giờ đây đã biến mất, trời đêm cũng lấy lại màu quang đăng, còn người Huyền giới đã bị ngăn cách ở đầu bên kia cánh cửa.

Nhưng vết tích họ để lại vẫn tồn tại bên trong Đình thành.

Màn lửa vô biên vẫn đang cháy rừng rực, khi Vân Khâm chạy từ căn khách điểm đã bị thiêu rụi thành tro tới Nam thành, cảnh tượng nhìn thấy dọc đường đi chính là thế.

Sau đó nàng ngừng lại trước một ngôi miếu nhỏ ở Nam thành.

Mộ Sở Lương đang đứng bên ngoài cửa miếu, hắn vừa nghe thấy tiếng động đã ngoảnh đầu qua, trông thấy nàng mới thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Sư muội.”

“Sư huynh.” Trên đường tới đây Vân Khâm luôn thấp thỏm lo âu, mãi tới khi nhìn thấy Mộ Sở Lương bình yên vô sự mới yên tâm lại, nàng cất bước toan tới gần Mộ Sở Lương, nhưng vừa cất bước đã nghĩ tới một chuyện, thế là lại do dự dừng bước.

Mộ Sở Lương dù phải đổi cả mạng mình cũng phải cứu chân Huyền giới là vì muốn nàng đi cứu Phong Điều Sở thay hắn.

Nhưng giờ đây Phong Điều Sở đã táng thân trong biển lửa, thử hỏi nàng làm sao để nói với hắn rằng mình không thể cứu người đây?

Về mặt của Vân Khâm khiến Mộ Sở Lương phát hiện ra điều bất thường, hắn nhìn Vân Khâm đứng trước, sau lưng nàng là nhóm Ngụy Chước và Hoàn La, nét mặt ai nấy đều buồn bã, tới đây hắn đã đoán được chuyện gì đã xảy ra.

Thế rồi hắn dọ lời: “Phong Điều Sở xảy ra chuyện rồi, đúng không?”

Vân Khâm rất ít khi nhìn thấy vẻ mặt này của hắn, nàng đã từng nghe kể trước đây vì cứu Phong Điều Sở khỏi sự truy sát của Vô Ưu cốc mà Mộ Sở Lương đã cống hiến đi suốt mấy ngày đêm ròng rã. Cũng đã tận mắt chứng kiến khi Mộ Sở Lương gặp nạn, Phong Điều Sở không quản gió sương lập tức mang thuốc từ Trung Nguyên tới để tương trợ, nàng biết đối với Mộ Sở Lương, người bạn này quan trọng tới nhường nào, nhưng hôm nay tất cả đều đã chấm dứt.

Vân Khâm đột nhiên có một loại thôi thúc không nên báo cho Mộ Sở Lương sự thật, cứ như chỉ cần không nói thì nó chưa từng xảy ra.

Nhưng đó chỉ là ảo tượng thôi.

Chưa đợi Vân Khâm thoát ra khỏi trận đấu tranh tư tưởng thì Mộ Sở Lương đã lên tiếng trước, hắn lắc đầu nói: “Số mệnh đã thế, không thể thay đổi.”

Câu này hắn thốt ra rất đổi bình thản, bình thản đến mức bất thường. Vân Khâm ngược mắt lên nhìn hắn, mãi tới khi nhìn thấy sự mệt mỏi và nặng nề giấu sâu trong đáy mắt của hắn thì nàng mới ngộ ra.

Hắn đang an ủi nàng, để nàng đừng quá tự trách mình.

Vân Khâm khàn giọng nói: “Sư huynh, muội xin lỗi.”

“Đây không phải là lỗi muội nên nói.” Mộ Sở Lương lắc đầu, dịu giọng nói: “Nói cho ta nghe chuyện gì đã xảy ra, được không?”

Vân Khâm gạt đầu rồi nhanh chóng kể lại mọi chuyện, chuyện nàng biết là nhờ nghe lại từ Hoa Chi và Hoàn La, bây giờ thuật lại cũng không tốn quá nhiều thời gian, Mộ Sở Lương nghe xong thì mắt trầm xuống hồi lâu, mọi người cứ đứng lặng đi quan sát phản ứng của hắn, chẳng ai dám tùy tiện lên tiếng cả. Mãi tới khi hắn tự phá tan bầu không khí yên tĩnh, than nhẹ một tiếng, gạt đầu rồi nói với chất giọng đã lấy lại sự tỉnh táo: “Ta biết rồi, bây giờ chúng ta nên giải quyết hệ quả mà bọn người Huyền giới để lại thì hơn, giải quyết xong chuyện Đinh thành rồi muội hãy đưa ta tới căn khách điểm đó xem qua được không.”

“Được.” Vân Khâm gạt đầu đồng ý.

Mộ Sở Lương tiếp lời: “Cửa vào Huyền giới tuy đã bị đóng lại, nhưng đã có lần này thì khó bảo đảm Huyền giới sẽ không mở ra lần hai, chúng ta phải nhanh chóng xử lý xong mọi chuyện rồi nghĩ cách ứng phó với chúng.”

Hoàn La và Ngụy Chước nghe xong cũng muốn giúp đỡ một tay, Mộ Sở Lương gạt đầu với Hoàn La một cái, dù chưa hỏi hành tung của đối phương những năm gần đây nhưng cũng không kinh ngạc.

Sau khi bàn bạc với Hoàn La xong Mộ Sở Lương sức nhớ tới một chuyện, bèn gọi Ngụy Chước lại: “Ta còn một việc muốn thỉnh Ngụy Chước tiên sinh hỗ trợ.”

Mặc dù Ngụy Chước là một đại phu hắn hỏi nhưng trước giờ không hề có dáng dấp đại phu, thế nên khi nghe người ta gọi mình là tiên sinh thì y có hơi bàng hoàng một thoáng, sững sờ hồi lâu mới ngộ ra Mộ Sở Lương đang gọi mình, y bèn nhìn Mộ Sở Lương với vẻ mặt quái dị, hỏi thăm: “Người muốn ta giúp người làm gì?”

Mộ Sở Lương đáp: “Ta bị thương nên muốn thỉnh Ngụy Chước tiên sinh chữa trị thôi.”

Câu này vừa thốt ra, còn chưa nghe thấy Ngụy Chước đáp lại mà đã thấy Vân Khâm nhìn chằm chằm vào Mộ Sở Lương hỏi dồn: “Huynh bị thương sao?”

Ngụy Chước cũng đánh giá trên dưới Mộ Sở Lương một lượt, nhưng quan sát cỡ nào cũng không moi ra được gì, đành cau mày hỏi: “Tinh thần của người rất tỉnh táo, trên dưới cũng không thiếu một sợi lông, thế rốt cuộc là bị thương ở đâu?”

Mộ Sở Lương mỉm cười bất đắc dĩ, trả lời: “Không phải cái này.”

Ngụy Chước khó hiểu, Vân Khâm cũng ngỡ ngác, hai người đều nhìn hẩn chòng chọc.

Rồi ngay lúc đó âm thanh từ đâu dội tới, một bóng người lao ra từ đằng sau bức tường, trờ tới trước mặt mọi người một cách chớp nhoáng.

Mọi người lập tức cảnh giác, nhưng nhìn kỹ lại thì mới nhận ra người ấy là Túc Thất, bèn thả lỏng phòng bị.

Thế nhưng, sau khi họ trông thấy cái người mà Túc Thất đang ôm trong ngực thì lại thừ hết cả ra, gần như ngay lập tức ai nấy đều quay phắt về phía Mộ Sơ Lương đang đứng sờ sờ bên này.

Người mà Túc Thất đang ôm trong lòng chẳng phải ai khác ngoài Mộ Sơ Lương, mắt nhắm nghiền, thân đầm máu, ngực bị đâm toạc, sắc mặt tái trắng, hơi thở thoi thóp, dường như chỉ còn hấp hối.

Hai Mộ Sơ Lương cứ tự nhiên xuất hiện trước mặt mọi người như thế, khiến bầu không khí trở nên ma quái hết sức.

Mộ Sơ Lương lại chẳng có tính tự giác tí nào, cứ thân nhiên bước tới trước mặt Túc Thất, ngó vào vết thương từa máu đáng sợ trên người mình, than nhẹ ra chiều ảo não rồi quay sang hỏi Ngụy Chước: “Ngụy Chước tiên sinh, ngài coi thử xem ta còn cứu được không?”

Ngụy Chước: “...”

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85

Edit: Yunchan

“Nếu nhất kiếm này mà lệch sang bên chút xíu nữa, hoặc đưa tới tay ta chậm thêm tí nữa, thì ta dám đảm bảo cái xác này sẽ trở thành tử thi.” Ngụy Chước cúi đầu xử lý vết thương, cầu nhau xong bèn liếc qua cái người đang ngó mình lom lom bên cạnh.

Mặc dù đã dần thích nghi với bộ dạng này của Mộ Sơ Lương, nhưng nghĩ tới nghĩ lui vẫn thấy chuyện này quái quái: “Vậy người bây giờ có được tính là quỷ chưa?”

“Là hồn phách thôi, nhưng nói quỷ cũng không sai lắm.” Mộ Sơ Lương tiện miệng đáp một tiếng, chuyện này mà giải thích cho hết thì đúng là lê thê, bây giờ họ còn phải tranh thủ thời gian để lo những chuyện khác nên cứ tạm bỏ qua nó vậy.

Hẩn nhìn Ngụy Chước băng bó vết thương trên người mình, nghe Ngụy Chước bảo tạm thời mình không nguy hiểm tới tính mạng thì mới thở hắt ra: “Đa tạ.”

Ngụy Chước ậm ờ một tiếng trong miệng, sau đó mới hết nhìn nỏ mà lên tiếng phàn nàn: “Người không thể chui lại vào trong cơ thể này à, cứ đóng đa đóng đưa bên cạnh kiểu này không sợ hủ chết người ta sao.”

“Hiện tại vẫn chưa được, ta còn chuyện phải làm” Nói rồi Mộ Sơ Lương nhìn vào cái cơ thể yếu đuối tái nhợt của mình, thật ra còn một nguyên nhân nữa khiến hẩn không muốn chui vào lại, đó là vì nhìn cái xác đó quá thảm, thần hồn không thể rời thân thể quá lâu, tới khi hẩn về lại rồi, vết thương đó... chắc là đau lắm.

Hẩn bắt đầu ăn năn vì nhất kiếm vừa rồi mình lỡ tay đâm mạnh quá.

Ngụy Chước cau mày im lặng, trong khi ánh mắt lại liếc sang bên.

Lúc này khi Ngụy Chước trị thương cho Mộ Sơ Lương, Vân Khâm luôn ở bên, nhẹ nhàng cầm lấy cánh tay lạnh như băng của thân thể này, còn nhìn chăm chăm Mộ Sơ Lương với vẻ mặt nặng nề.

Mộ Sơ Lương cười khò trong lòng, biết về mặt này của nàng có ý nghĩa gì, bèn nhanh chóng giải thích: “Tình huống khi đó rất nguy cấp nên chỉ còn cách này thôi.”

“Muội biết.” Vân Khâm nhẹ gạt đầu, nàng đã biết thân phận của Mộ Sơ Lương, biết rằng chỉ có làm vậy mới có thể cho thần hồn thoát xác, thi triển thần lực để cản chân Huyền giới. Nhưng dù thể nét mặt nàng vẫn không thể dịu lại được, ánh mắt vẫn lẩn khuất sự u tịch, nàng thấp giọng hỏi: “Nếu như thân thể này không còn, thì huyinh sẽ ra sao?”

Mộ Sơ Lương tần ngần chốc lát rồi mới đáp: “Quay lại thần giới.”

Giữa thần giới và Nhân giới cách nhau một cánh cửa, từ hai ngàn năm trước tam giới Nhân Thần Ma đã ngăn cách nhau, từ đó trở đi cánh cửa ấy không

còn mở ra dễ dàng nữa, nếu Mộ Sơ Lương trở về Thần giới thì chẳng biết tới bao giờ họ mới được gặp lại nhau.

Vân Khâm không dám tưởng tượng tới chuyện ấy, nàng đã chờ quá lâu rồi.

Nghĩ rồi nàng nhìn thẳng vào Mộ Sơ Lương, nói: “Huynh hứa với ta sẽ bảo vệ thân thể này an toàn có được không?”

“Sẽ không có việc gì đâu.” Mộ Sơ Lương mỉm cười rồi đáp một cách nghiêm túc: “Ta sẽ không đi đâu cả.”

Có được lời cam đoan của Mộ Sơ Lương rồi nét mặt của Vân Khâm mới giãn ra đôi chút, sự khẩn trương vừa rồi dần dần như cũng được dẹp yên, dù thế khi cúi đầu nhìn vào bộ trường y nhuộm máu của Mộ Sơ Lương, nàng vẫn không cảm lòng được mà hỏi: “Có đau lắm không?”

“Không đau lắm, nhưng cũng cảm giác được một chút.” Mộ Sơ Lương giải thích.

Nghe Mộ Sơ Lương nói thế làm Vân Khâm bỗng nhớ tới một chuyện, nàng dời mắt nhìn sang hắn, nhỏ giọng hỏi một vấn đề khác: “Vậy hơn năm mươi năm hôn mê huynh có cảm giác được gì không?”

“Mới đầu thì không thể vì thần hồn của ta chưa lành lặn, một phần còn ở thần giới, một phần ở trong vực sâu Thất Hải, về sau nhờ muội cứu hồn phách của ta ra khỏi vực sâu Thất Hải thì hồn phách của ta mới quy về nguyên vẹn, lúc ấy mới được tỉnh là thật sự trở lại, cũng tới lúc đó mới cảm giác được sự biến đổi của cơ thể này.”

Vân Khâm lặng thinh nhìn Mộ Sơ Lương, trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh hôm đó, sau khi từ vực sâu Thất Hải trở về Không Thiên phái, vì một câu nói khích của Phượng Tuyên mà nàng đã giận dữ hôn trộm Mộ Sơ Lương đang ngủ mê.

Giờ nhớ lại...

Vân Khâm bỗng dưng liếc sang Mộ Sơ Lương.

Mộ Sơ Lương đủ thông minh để chỉ liếc mắt qua là đọc thấu tâm tư của Vân Khâm, thế là hắn mỉm cười khẽ, mi mắt cong cong, gật đầu nói: “Chuyện đó... cũng cảm thấy.”

Ngụy Chúc ở bên nghe hai người họ tâm sự riêng, mới đầu còn hiểu được, về sau là hoàn toàn mù tịt, bèn tò mò chen vào hỏi: “Chuyện đó là chuyện gì? Nghĩa làm sao?”

Vân Khâm ho khan một tiếng, không biết giải thích kiểu gì bèn liếc qua bên cạnh rồi lầu bầu một tiếng: “Đề ta ra ngoài coi tình hình sao rồi.” Nói rồi quay lưng bước băng băng ra khỏi ngôi miếu đồ Nam thành này.

Ngụy Chúc vẫn đang mù mờ, quay mặt qua hỏi thăm Mộ Sơ Lương: “Rốt cuộc ‘Chuyện đó’ là chuyện gì thế? Nàng ta nhân lúc ngươi hôn mê về bậy lên mặt người à?”

“...” Ánh mắt Mộ Sơ Lương nhìn Ngụy Chúc hiện lên sự đồng cảm, cứ nhìn cái thảm cảnh cả đời chưa từng nhìn thấy hình dáng con gái của Ngụy Chúc là biết ngay y không nghĩ xa tới thế được. Hắn bèn vỗ nhẹ nhẹ lên vai Ngụy Chúc, rồi cũng quay lưng bước ra ngoài: “Ta cũng đi làm chính sự đây, kính mong Ngụy chúc tiên sinh hãy ở lại đây đợi giấy lát.”

Ngụy Chúc nhận lấy ánh mắt đồng cảm của Mộ Sơ Lương mà chẳng hiểu đầu ra đầu, nhưng muốn hỏi thêm cũng chẳng được nữa, chỉ còn biết chờ ở đây thôi.

*

Mộ Sơ Lương ra khỏi ngôi miếu đồ mới biết Vân Khâm không đi xa, nàng đang đứng ở bãi đất trống bên ngoài miếu, mà bên cạnh nàng là ba vị Đường chủ đã dẫn chúng đệ tử Thiên Cương Minh và một vài đệ tử của tam môn thất phái tới đây, Vân Khâm đứng lọt thỏm trong đám đông đang thấp giọng trò chuyện với những người còn lại.

Mộ Sơ Lương nhìn lướt qua họ rồi thản nhiên bước tới bên Vân Khâm.

Mọi người đang bàn thảo luận chuyện Huyền giới nên chẳng có ai phát hiện ra thân thể hắn khác lạ, khi thấy Mộ Sơ Lương tới Đoan Mộc Vũ bèn lên tiếng trước: “Mộ công tử.”

Mộ Sơ Lương khẽ gật đầu rồi nói: “Chư vị có còn nhớ hơn ba trăm người ở Kỳ thành chết như thế nào chứ?”

Đoan Mộc Vũ không trả lời, sau một khoảng yên lặng người trả lời là Chung Hoàn: “Ừm... là do lửa thiêu, không còn hài cốt.”

“Bây giờ đã tạc mặt cách xuất thủ của Huyền giới, vậy chư vị còn cho đó là do Minh Khuynh gây ra ư?”

Lại một khoảng yên lặng.

Đoan Mộc Vũ bước ra khỏi đám đông cất giọng: “Ta tin Minh chủ.”

“Hắn không còn là Minh chủ nữa.” Tần Hàn liếc Đoan Mộc Vũ, trầm giọng nói: “Dù chuyện này không phải do hắn gây ra thì hắn cũng không thể làm

minh chủ nữa, lẽ nào các vị đã quên mất cuộc nội chiến ở Trung Nguyên năm xưa rồi ư, các vị cho rằng với thân phận đó hán còn đủ tư cách để giữ vị trí minh chủ nữa sao?”

Chung Hoàn cũng gật đầu đồng tình với Tần Hàn, những người còn lại thấy thế cũng nhao nhao hòa theo, Đao Mộc Vũ thầm biết mình không thể tranh cãi với số đông được, nên chỉ hừ lạnh một tiếng rồi chẳng buồn hé răng nữa.

Thế rồi trong một trận huyền não ảm tối, một giọng lạnh lạnh vọng ra từ ngôi miếu, lọt vào tai mọi người rõ mồn một: “Ta sẽ không quay về Thiên Cương Minh, chư vị xin hãy yên tâm.”

Vừa nghe thấy giọng nói này tất cả đều lũ lượt quay sang, Túc Thắt đang bước vào vòng người trước ánh mắt lom lom của đám đông, trên áo quần y còn nhuộm máu của trận chiến vừa qua, trông xộc xệch nhưng không hề thấm hại. Y vẫn giữ nguyên vẻ mặt điềm tĩnh hết như trận đánh với Trung Nguyên ở Kỳ thành chưa từng diễn ra, tầm mắt đảo qua từng con người đã từng kẻ vai chiến đấu với mình trong quá khứ, quanh người chẳng còn lại cảm giác nghiêm trang khi còn là minh chủ, thay vào đó là ung dung bình thản: “Minh chủ tiền nhiệm Diệp Thiện là sư phụ của ta, năm xưa người đột nhiên gặp biến cố, do đó ta mới bất đắc dĩ chấp chương Thiên Cương Minh, về sau Trung Nguyên trải qua bao đợt chiến loạn, dù ta muốn từ chức Minh chủ này nhưng cứ phải trì hoãn bao lần, nhưng cuối cùng thì hôm nay chúng ta đã không còn liên quan tới ta nữa.”

Tất cả đều đang nhìn Túc Thắt, nhìn con người đã từng dẫn dắt Trung Nguyên suốt mấy thập niên này, y đã từng trải qua bao nhiêu cuộc chiến, từng cứu biết bao người, có người kính trọng y, có người sợ y, y đã ghi lại quá nhiều dấu ấn lên Trung Nguyên này, dù cho y có còn là Minh chủ Thiên Cương Minh hay không, nhưng chỉ cần y ở đây thì chẳng có ai dám coi thường sự tồn tại của y, vì y từng là người đứng đầu của Trung Nguyên.

Dẫu cho nó đã là quá khứ.

“Cuối cùng đã có thể dùng tên thật của mình.” Túc Thắt gật đầu mỉm cười với mọi người, nhẹ giọng nói: “Ta tên là Minh Khuynh.”

Minh chủ Thiên Cương Minh năm xưa hiện là thiếu gia Minh gia Minh Khuynh đưa ra lời cam kết: “Tương lai ta sẽ không nhúng tay vào chuyện của Trung Nguyên nữa, xin chư vị hãy yên tâm.”

Vẫn là một khoảng yên lặng ngự trị, ai nấy đều nhìn Minh Khuynh chăm chú, thậm chí có người còn thất thần.

Đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy dáng vẻ này của Túc Thắt.

Túc Thắt là người có thể chôn sâu cảm xúc của mình, vì thân là Minh chủ, trên vai y gánh quá nhiều trách nhiệm. Mọi người đều biết Minh chủ Thiên Cương Minh mặt lạnh vô tư, trầm mặc kiêu kỳ, nhưng rất ít người biết rằng đại thiếu gia Minh Khuynh của Minh gia thời ấy vốn là một người hay ngượng, hiền lành đến nỗi nói chuyện cũng chẳng dám lớn tiếng.

Thời cuộc có thể trui rèn con người thành hình dạng mà tới chính họ cũng không lường được, ví như Minh Khuynh, như Mộ Sơ Lương, hoặc như Vân Khâm hiện tại. Khi có quá nhiều biến cố xảy ra, khi không thể lệ thuộc vào ai khác thì ta buộc phải thay đổi, nhưng có đôi khi dù ta đã thương tích đầy mình nhưng vẫn muốn âm thầm giữ lại nó, không để nó bị chôn vùi vì thời cuộc.

Giờ đây Túc Thắt đã tháo bỏ gông xiềng để trở lại với thân phận Minh Khuynh, cũng trở lại với bản chất của mình.

Y không còn lạnh lùng đánh thép như trước mà chỉ yên lặng, sự yên lặng không có áp lực này trông giống với điềm đạm ôn hòa hơn, rồi y dứt mắt khỏi mọi người, nói: “Đã vậy thì ta cáo từ trước.”

Minh Khuynh lui lại nửa bước, ngoảnh sang Mộ Sơ Lương bên cạnh: “Nếu có chuyện thì người biết tìm ta ở đâu rồi đây?”

Nét mặt Mộ Sơ Lương phức tạp nhưng vẫn nhẹ gật đầu, cũng không cản y lại.

Trung Nguyên hôm nay không còn tin tưởng Minh Khuynh nữa, dù y muốn ở lại thì cũng chẳng được ích gì, không chừng còn dẫn tới nhiều rắc rối vì thân phận của mình, cho nên với tình thế hiện tại thì ra đi là sự lựa chọn tốt nhất cho y.

“Bảo trọng.” Mộ Sơ Lương nghiêm túc nói.

Túc Thắt mỉm cười rồi nhìn qua Vân Khâm, nét mặt nàng cũng buồn bã vô cùng, nàng phiêu bạc ở Trung Nguyên hơn năm mươi năm, Túc Thắt đã từng diu dắt giúp đỡ nàng rất nhiều lần, phần ân tình này nàng sẽ ghi khắc trong lòng: “Minh chủ, bảo trọng.”

Minh Khuynh dịu giọng: “Nên đổi cách xưng hô thì hơn, bây giờ ta đã không còn là Minh chủ nữa rồi.”

Nói xong lời từ biệt thì cuối cùng y cũng quay lưng đi, khuất bóng trong màn khói lửa chưa tắt của Dinh thành, không còn vết tích nữa.

Vân Khâm im lặng dõi theo hướng bóng y biến mất, mãi tới khi không còn thấy nữa thì mới nhẹ giọng lên tiếng: “Lúc Huyền giới xâm phạm Dinh thành, Minh chủ luôn canh giữ trước cửa thông vào Huyền giới, chém gết tất cả những ai bước qua cánh cửa ấy, chống đỡ tới tận bây giờ.”

Trong không gian yên tĩnh chỉ nghe thấy giọng Vân Khâm vang vọng, nàng nói xong câu ấy thì ngược mắt lên hỏi mọi người: “Còn chư vị ở đâu?”

Không ai lên tiếng, Vân Khâm cũng chẳng chờ ai trả lời, nàng chỉ quay gót rời khỏi đây, nhắm về hướng con phố đang nghi ngút khói lửa.

Mộ Sơ Lương vẫn mang nụ cười trên môi, hần nhẹ giọng nói: “Cỗ lễ trong thành vẫn còn sót lại người Huyền giới, phiền mọi người theo ta rảo qua một

vòng xem sao, còn việc tu sửa lại Đình thành cũng cần mọi người thương nghị.”

“Đương nhiên.” Đoan Mộc Vũ gật đầu.

Mộ Sơ Lương nói xong câu này thì lập tức đuổi theo hướng Vân Khâm vừa đi.

Thiên Cương Minh và tam môn thất phái đứng tại chỗ chốc lát, sau đó Đoan Mộc Vũ bèn dẫn mọi người tới trước ngôi miếu đồ.

Trong miếu, Ngụy Chúc đang đảo qua đảo lại mắt kiên nhẫn, mà ở trước mặt y... là một Mộ Sơ Lương đang nằm hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86

Edit: Yunchan

Khi Mộ Sơ Lương đuổi kịp thì Vân Khâm vẫn chưa đi được bao xa, nàng đứng ở con phố cách không xa Đình thành nhìn mọi người tắt bật dập lửa, nhìn cảnh tượng hoang tàn sau trận hỏa hoạn mà trong phút chốc nàng không biết nên đi đâu, chỉ còn biết đứng chôn chân tại chỗ.

“Bây giờ mọi người đã tới cả rồi, Đình thành sẽ khá hơn thôi, mọi người đừng lo.” Mộ Sơ Lương đi tới từ sau lưng, nhìn về mặt Vân Khâm thì đoán được ngay nàng đang nghĩ gì.

Vân Khâm ngoái đầu lại nhìn Mộ Sơ Lương, thấp giọng nói: “Sư huynh, huynh chăm lo cho Trung Nguyên mấy chục năm, có lúc nào là thanh bình chưa?”

“Chưa.” Câu trả lời của Mộ Sơ Lương vô cùng đơn giản: “Dù bên ngoài không có đấu đá, thì vẫn có ngầm ngầm phân tranh.”

Vân Khâm đã hơi mệt mỏi rồi, nàng bắt đầu chiến đấu cho Trung Nguyên vì Mộ Sơ Lương, hơn năm mươi năm qua đã cùng Túc Thất làm rất nhiều chuyện vì Trung Nguyên, nhưng đây là lần đầu nàng để lộ nét mặt này, vì người kể vai chiến đấu với mình bây giờ đã ra đi.

Kẻ buộc y phải ra đi không phải kẻ địch mà là những người mà họ đã cùng tận tâm tận lực chiến đấu.

Nghe ra có vẻ hơi hoang đường.

Dĩ nhiên Mộ Sơ Lương hiểu tâm sự của Vân Khâm, hần thở dài một tiếng rồi bước tới trước mặt Vân Khâm.

“Rất lâu trước đây, khi ta chỉ là một tiểu thiếu gia Mộ gia, khi ta biết mình không thể sống qua ba mươi tuổi đã rất tức giận, ta còn ghét cay ghét đắng ông già đã tự chọn sẵn vận mệnh cho ta.” Lúc này Mộ Sơ Lương đã tới gần Vân Khâm, hần nhìn thẳng vào mắt nàng, mỉm cười bất lực: “Đại sự thiên hạ, tính mạng của người khác thì có liên quan gì tới ta đâu? Thiếu ta thì thiên hạ không sống nổi sao? Phân tranh trong thiên hạ nhiều như vậy, liệu ta lo được bao nhiêu?”

Vân Khâm chỉ lẳng lặng nhìn Mộ Sơ Lương, nàng nhớ khi gặp được Mộ Sơ Lương mười tuổi ở động Từ Yên, đứa trẻ ấy cũng từng nói với nàng như vậy.

Mộ Sơ Lương bỗng rũ mắt nói: “Nhưng sau đó, ông già chết.”

“Ông ấy chết vì bệnh, thân thể suy kiệt, hết nước cứu, nhưng trước đó ông ấy đã từng đại chiến một trận, cứu đứa trẻ như ta khỏi tay sát thủ Quỷ môn. Nếu không vì trận đấu ấy thì không chừng ông ấy có thể sống lâu hơn.” Giọng Mộ Sơ Lương rất nhẹ, chuyện đã qua lâu lắm rồi nhưng nó vẫn còn rõ nét trong trí nhớ của hần, rồi hần cười nói: “Hôm đó ta có hỏi Minh Khuynh, Trung Nguyên đối xử với với hần như vậy, hần có oán hận hay không?”

Vân Khâm nghe thấy tên Minh Khuynh thì lên tiếng hỏi ngay: “Y nói thế nào?”

“Hần nói, ít nhất vẫn còn người đứng về phía hần, không phải sao?” Mộ Sơ Lương nói giọng hòa nhã: “Cũng như cha ta vậy, bên trong Trung Nguyên rộng lớn mà ông bảo vệ có rất nhiều người, trong rất nhiều người đó có cả người thân và bạn bè của ông ấy, có những người mà ông quan tâm, chỉ cần họ có thể sống bình an thì liệu nó có đáng giá không?”

Vân Khâm chợt nhớ tới một người, người đó là cao thủ Nam môn Nhiễm Tĩnh mà nàng đã gặp ở Không Thiên phái trước đây. Thuở thiếu thời y từng được Mộ Sơ Lương cứu, sau đó mới gia nhập Nam môn, trở thành một cao thủ trong Nam môn, về sau Thập Châu tấn công Không Thiên phái, vì báo ân Mộ Sơ Lương năm xưa mà Nhiễm Tĩnh đã dẫn người của Nam môn tới tương trợ. Năm mươi năm sau đó Vân Khâm cũng thường xuyên gặp mặt y, y cũng như Mộ Sơ Lương năm xưa, cứu trợ người ở khắp mọi nơi, hơn nữa còn giúp nàng nhiều lần.

Suy cho cùng thì thế gian cũng chẳng phải quá lạnh bạc, đến cuối cùng Minh Khuynh cũng không phải cô độc một mình.

Sau khi hiểu rõ điều này rồi nét mặt nàng rớt cuộc cũng dịu lại.

Mộ Sơ Lương thấy Vân Khâm đã thoải mái hơn thì mỉm cười chìa tay ra với nàng: “Còn phải thương nghị chuyện Huyền giới và Dinh thành với mọi người nữa, chúng ta về thôi.”

Vân Khâm khẽ gật đầu, nắm lấy tay hắn một cách tự nhiên, hai người đi sóng vai nhau dưới bầu trời đầy sao, ánh sao rọi xuống mặt đất tựa như lúc hai người cùng chung hoạn nạn ở Thập Châu nhiều năm trước đây.

Tay của Mộ Sơ Lương chẳng có nhiệt độ gì cả, lúc này Vân Khâm mới sực nhớ ra hiện tại hắn chỉ là một hồn thể, nàng cúi đầu nhìn xuống hai bàn tay đang đan vào nhau với vẻ kinh ngạc.

Mộ Sơ Lương giải thích: “Hồn thể của ta có thể đụng chạm được, nhưng vẫn khác với thân thể thật sự.”

Bây giờ Vân Khâm mới ngộ ra, nàng cùng Mộ Sơ Lương quay lại ngôi miếu đỏ, từ xa đã nhìn thấy người của Thiên Cương Minh và tam môn thất phái đứng trước cửa miếu.

Chẳng biết có phải ảo giác hay không mà khi trông thấy hai người thần sắc của họ lập tức trở nên quai quái.

Những ánh mắt quái dị đó đều đổ dồn cả lên Mộ Sơ Lương,

Ngay trong khoảnh khắc giọng gào này, Đoan Mộc Vũ bỗng bước ra, ngập ngừng nói với Mộ Sơ Lương: “Mộ công tử... Thương thể có khá hơn chưa?”

Vân Khâm “...”

Nàng nhủ bụng, có lẽ những người này đã vào ngôi miếu đỏ, nhìn thấy thân thể bị thương thể thảm của Mộ Sơ Lương rồi.

Mộ Sơ Lương nghe thấy câu thăm hỏi này thì mặt mày cũng chẳng đổi sắc, chỉ gật đầu nói: “Đã đỡ hơn nhiều rồi, đa tạ Mộc đường chủ quan tâm.”

Đoan Mộc Vũ nhìn Mộ Sơ Lương, rồi ngoái đầu nhìn vào ngôi miếu đỏ ở sau lưng, phần đông những người còn lại cũng có nét mặt như thế, cứ như đang nặn óc đoán xem tại sao cái người đang hấp hối ở bên trong giờ này lại đi đứng tinh bơ ở ngoài này.

Tiểu là Mộ Sơ Lương không cho họ thời gian để nghĩ thêm về nó mà nhanh chóng bàn vào chính sự. Hiện tại Minh chủ Thiên Cương Minh đã không còn ở đây, mọi sự vụ của Thiên Cương Minh đều do ba vị đường chủ quyết định, còn bát đại thể gia lại lấy Mộ gia làm đầu, dĩ nhiên mọi người đều nghe theo sự an bài của Mộ Sơ Lương.

Mọi người gấp rút chia ra làm việc, một nhóm đi lùng kiếm những tên Huyền giới còn ẩn náu trong Dinh thành, những người còn lại thì vào thành cứu hòa.

Mộ Sơ Lương và Vân Khâm cũng không rảnh rỗi, họ cũng bắt tay vào cứu trợ khắp nơi, từ khi mặt trời mọc tới lúc mặt trời lặn mới sực sạo được hết Dinh thành, nhưng vẫn không phát hiện được dấu vết của người Huyền giới.

Sau đó Vân Khâm dẫn Mộ Sơ Lương trở lại căn khách điểm hiện đã thành đồng tro tàn.

Khách điểm Phù Dung đã không còn nhìn ra diện mạo ban đầu, giờ đây nó chỉ còn trơ lại vách tường nám đen và tro bụi rải rác đầy đất, cũng may ngọn lửa đã bị dập tắt, chỉ còn lại khối bốc lên trong đồng phế tích, thì thoảng còn có đốm lửa bắn ra lách tách, cho thấy nơi đây đã từng bị lửa lan qua.

Vân Khâm đứng ở trước đồng tan hoang, ánh mắt tối tăm: “Nghe Hoàn La tiên bối kể lại thì lúc đó thể lửa quá lớn, y không thể cứu được Hắc Y, Hắc Y đã táng thân trong biển lửa nơi đây.”

Nói rồi nàng đưa mắt nhìn bốn phía, chung quanh tối om, đâu đâu cũng có dấu vết bị lửa thiêu, chốc chốc lại có bóng người hối hả đi lướt qua bên cạnh, họ là những người đang bận rộn cứu chữa Dinh thành.

Vân Khâm nói: “Lúc này Hoa Chi cô nương còn ở đây, bây giờ hình như đã đi rồi.”

“Ừ.” Mộ Sơ Lương khẽ đáp lại, tầm mắt dừng lại trên căn khách điểm đã bị cháy nám đen chưa từng dòi đi, lát sau mới cất bước đi về phía khách điểm.

Vân Khâm nói gót theo sau, Mộ Sơ Lương bắt đầu lật tìm trong đồng phế tích, Vân Khâm lên tiếng hỏi dò: “Huynh đang tìm gì thế?”

Mộ Sơ Lương quay đầu nhìn về phía Vân Khâm, thấp giọng nói: “Vòng tay.”

Đến đây Vân Khâm mới nhớ ra, trước đây Phong Diêu Sở từng xin một cặp vòng tay của Mộ Sơ Lương, một chiếc tặng Hoa Chi, một chiếc thì đeo lên cổ tay của Phong Diêu Sở. Sau đó mọi người đã lần theo vị trí mà chiếc vòng cảm ứng để tới được nơi này, dù bây giờ không thể dò được tung tích của chiếc vòng đó nữa, nhưng Phong Diêu Sở táng thân ở đây, thể thì chiếc vòng đó phải còn ở đây mới đúng chứ.

Mặc dù căn khách điểm này không lớn lắm, nhưng ngói vụn và gạch đã sụp đổ vẫn ngổn ngang chất đống, muốn moi ra được một chiếc vòng từ đồng hoang tàn này thì khó biết bao nhiêu. Nhưng Mộ Sơ Lương đã bảo muốn tìm vòng thì Vân Khâm cũng không chần chừ, lao vào tìm phụng hân.

Hai người tìm suốt cả một đêm, mượn đèn đuốc chung quanh và ánh trăng trên đầu để lục lợi mọi xó xỉnh của căn khách điểm, nhưng cũng không phát hiện ra tung tích của chiếc vòng ấy.

Khi lật lên góc cuối cùng mà vẫn chẳng tìm được chiếc vòng, lòng Vân Khâm bắt đầu nhen nhóm hy vọng, quay đầu nhìn sang Mộ Sơ Lương.

Mộ Sơ Lương cũng đang nhìn nàng, hai người đứng cách nhau không xa, khi chạm vào ánh mắt của đối phương trong mắt cả hai đều ẩn chứa ý cười.

Chiếc vòng không có ở đây, chiếc vòng đó vốn ở cùng với Phong Diêu Sở, nhưng bây giờ nó không còn ở đây. Tuy có lẽ điều này chẳng chứng tỏ được gì cả, nhưng ít ra họ có thể đặt một chút hy vọng vào nó, không chừng Phong Diêu Sở đã trốn ra khỏi trận hỏa hoạn, không chừng hắn đã rời khỏi Dinh thành đây thì phi này rồi cũng nên.

Chỉ cần chưa tìm được chiếc vòng kia thì ít nhất họ có thể hy vọng, hy vọng người đó vẫn chưa chết, hy vọng một ngày nào đó hắn vẫn có thể trở lại, xuất hiện trước mặt họ một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87

Edit: Yunchan

Kỷ Tuyết là chủ nữ của khách điểm Phù Dung, hiện chỉ mới mười bảy tuổi, mẹ sinh ra nàng chẳng bao lâu thì chết, để lại nàng lớn lên với cha từ nhỏ, trải qua một cuộc đời bình thường trong tòa thành nhỏ hẻo lánh này, thích nghe những câu chuyện thần tiên mà thuyết thư tiên sinh thường kể trong khách điểm, nhắm tới những thứ thần thông có thể bay lên trời chui xuống đất, thỉnh thoảng nhìn thấy mấy người tu đạo đi ngang qua khách điểm nàng đều không đành lòng được nhìn họ chằm chằm.

Nhưng Dinh thành thật sự quá xa xôi, có rất ít cao thủ lui tới chốn này, dù cho Thập Châu xâm lấn Trung Nguyên, Trung Nguyên rơi vào đại loạn thì nó cũng là chuyện hết sức xa vời đối với Dinh thành. Kỷ Tuyết trôi qua những tháng ngày quá yên bình nên lòng cũng khó tránh khỏi ngứa ngáy, muốn ra bên ngoài để nhìn ngắm hình dáng thật sự của Trung Nguyên.

Nhưng nàng còn phải chăm lo cho khách điểm, phải lo cho cha, vì vậy nàng không thể đi đâu được cả.

Có lúc nàng cũng oán trách cha mình, cha nàng có một bề ngoài rất trẻ trung, dù qua bao lâu cũng chẳng thấy già, nếu không để râu thì có lẽ cũng chẳng ra dáng người trung niên chút nào. Một người đang sống tốt là thế sau khi mẹ nàng chết thì chỉ thích làm bạn với rượu, uống say rồi thì ngủ ngay tại chỗ, làm việc thì ít mà gây chuyện thì nhiều, ngày nào Kỷ Tuyết cũng phải dạo hết mọi góc ngách để đi tìm cha, xem cha đang ngủ ở nơi nào.

Cuộc sống như thế tuy không đặc sắc hay thú vị nhưng cũng an vui bình yên, điều Kỷ Tuyết không ngờ là tháng ngày bình lặng đó lại bị phá hủy trong một đêm.

Huyền giới xâm lăng, Dinh thành đại loạn, cái nơi mà tới Thập Châu, Quỷ Môn hay Vô Ưu cốc đều chẳng buồn đặt chân tới này đột nhiên phải lãnh chịu một trận khói lửa chiến tranh, bị hủy đi hơn nửa thành trì, còn căn khách điểm mà nàng đã coi sóc mười năm cũng đã bị thiêu rụi trong cơn đại loạn ấy.

Song chúng vẫn chưa phải là điều khiến nàng khó tin nhất, mà điều khiến nàng khó tin nhất chính là người cha nát rượu hơn mười năm qua của mình đột nhiên lại hóa thân thành một cao thủ tuyệt thế, chẳng màng để tâm tới bọn người Huyền giới bao vây khắp nơi, cha chỉ dùng một thanh đoản đao mỏng tanh để phá vòng vây, đánh dẹp từ khách điểm tới ngôi miếu đồ Nam thành này.

Bây giờ cha nàng đã theo các cao thủ khác đi lùng kiếm tung tích của người Huyền giới, còn nàng thì ở lại trong ngôi miếu đồ nát này với Ngụy Chước đại phu để canh chừng thân thể bị thương của Mộ Sơ Lương.

Nàng cứ nhìn xuống đất với ánh mắt thần thờ đờ đẫn, lòng đầy hoang mang như chẳng biết sớm tối.

Rồi bỗng dưng, bên ngoài cửa miếu đồ có một bóng người chấp chôn, trong lúc Kỷ Tuyết còn đang ngơ ngác thì Mộ Sơ Lương đã bước vào đây.

“Cô nương.” Mộ Sơ Lương đi một mình tới đây, hắn nói đôi câu với Ngụy Chước xong mới đi tới bên cạnh Kỷ Tuyết.

Từ khi biết Mộ Sơ Lương, Kỷ Tuyết luôn ở trong ngôi miếu đồ này nhìn chằm chằm thân thể bị thương của Mộ Sơ Lương, bây giờ nhắc thấy hồn thể của Mộ Sơ Lương bước tới thì vô thức quay đầu nhìn qua thân thể còn nằm trên đất, vẻ mặt khê biến, rụt người lại khiếp đảm: “Gọi ta là Kỷ Tuyết được rồi.”

Mộ Sơ Lương nhìn ra biểu hiện thiếu tự nhiên của Kỷ Tuyết, dù ai nhìn thấy hai người có diện mạo giống nhau như đúc thì cũng sẽ thấy quái dị thể này thôi, nghĩ rồi hắn tìm một miếng vải ở bên cạnh để che lại cơ thể trên đất, xong xuôi mới quay đầu lại cười hiền hòa: “Thế này thì ổn rồi.”

Kỷ Tuyết: “...”

Bây giờ nàng cảm thấy cơ thể trên đất càng giống tử thi hơn rồi.

Ngụy Chước bên cạnh cười khì, hỏi: “Vân Khâm đâu rồi, người không ở chung với cô ấy à?”

“Đoan Mộc dường chủ đang nghị sự với mọi người ấy, lát nữa ta cũng qua đó.” Mộ Sơ Lương giải thích.

Ngụy Chước đứng dậy nói: “Ta ở đây canh người lâu quá rồi, để ta ra ngoài đi dạo một lát đã.” Nói rồi bước đi thẳng.

Mộ Sơ Lương biết vì ở chung với cô nương nên Ngụy Chước thấy mất tự nhiên, do đó cũng không nói gì, lòng chỉ nhủ thầm lần Ngụy Chước chạy tới Trung Nguyên năm đó có lẽ đã để lại di chứng tâm lý khá nặng cho y.

Hai người trong ngôi miếu đổ đưa mắt nhìn Ngụy Chước đi khỏi, Kỷ Tuyết ngần ngừ nhìn Mộ Sơ Lương hồi lâu, rốt cuộc cũng lên tiếng hỏi dò: “Vị công tử đây...”

“Ta tên là Mộ Sơ Lương.” Mộ Sơ Lương mỉm cười, hẳn cũng đang chờ cô gái này lên tiếng, cho nên khi Kỷ Tuyết khơi chuyện Mộ Sơ Lương cũng tiếp lời: “Kỷ Tuyết cô nương có chuyện gì xin cứ hỏi.”

Kỷ Tuyết đã dẫn con tò mò rất lâu rồi, bây giờ cũng có cơ hội hỏi thăm: “Mộ công tử, cha ta... ông ấy là ai? Bây giờ ông ấy đang ở đâu, có nguy hiểm không?”

“Hoàn La tiền bối sẽ không sao đâu, xin Kỷ Tuyết cô nương cứ yên tâm.” Mộ Sơ Lương giải thích với giọng đều đều: “Với thực lực của Trung Nguyên đệ nhất đao thì chẳng mấy ai có thể đã thương được y cả.”

Kỷ Tuyết ngẩn ra, nghe Mộ Sơ Lương nói vậy dường như có một sự bàng hoàng không hề nhỏ: “Trung Nguyên... đệ nhất đao?”

“Phải.” Mộ Sơ Lương gật đầu: “Xem ra cô nương vẫn chưa biết thân phận của Hoàn La tiền bối.”

Đúng là Kỷ Tuyết không hề biết, nàng ngồi chết trân hồi lâu, rồi lắc đầu nhỏ giọng nói: “Ta không biết, ai cũng gọi cha ta là A La, ta cũng không biết tên đầy đủ của cha mình, vậy là... ta là con gái của thiên hạ đệ nhất đao thật sao? Cha ta lại hại như vậy thật sao?!”

Nàng càng nói càng không dám tin, nhìn về phía Mộ Sơ Lương với ánh mắt đầy mừng rỡ và mong đợi: “Lão nát rượu đó mà là cao thủ Trung Nguyên sao?”

Mộ Sơ Lương mỉm cười đón lấy ánh mắt của Kỷ Tuyết, gật đầu coi như xác nhận, hẳn biết vì không biết phải giải thích với con gái thế nào nên Hoàn La mới chọn đi ra ngoài để né tránh chuyện này, nhưng mọi chuyện đầu sao cũng cần có người xử lý, mà nghĩ tới nghĩ lui người có thể giải thích thay Hoàn La chỉ có mỗi mình hắn.

Dù sao Mộ Sơ Lương cũng đã quen giải quyết rắc rối hộ người khác, cho nên cũng không thấy phiền, còn chủ động tới đây giải thích thay cho Hoàn La, kể lại chuyện trước đây của Hoàn La cha Kỷ Tuyết biết, đồng thời cũng giải đáp nghi vấn của Kỷ Tuyết, sau khi nói rõ hết mọi chuyện rồi Mộ Sơ Lương mới đứng lên nói: “Hoàn La tiền bối giấu giếm thân phận là có nỗi khổ riêng của mình, mong cô nương có thể hiểu được.”

Kỷ Tuyết gật đầu, đột ngột biết quá nhiều chuyện như vậy khiến Kỷ Tuyết chưa phản ứng kịp, trong khi Mộ Sơ Lương đã vội cáo từ: “Đã thế thì ta xin đi trước.”

Bỏ lại cho Kỷ Tuyết câu này xong, Mộ Sơ Lương nhanh chóng ra khỏi ngôi miếu đồ, nhủ thầm có lẽ Vân Khâm đã nghị sự với Đoan Mộc Vũ xong nên bèn tới đó tìm nàng, nhưng bất ngờ là Vân Khâm không có ở đây. Mộ Sơ Lương quay lại hỏi Đoan Mộc Vũ, nhưng ông cũng ngạc nhiên ra mặt, chỉ bảo mình đã thương nghị với Vân Khâm xong từ lâu, giờ này lẽ ra Vân Khâm phải về tới ngôi miếu đồ rồi mới đứng.

Nhưng dù tìm kiếm khắp nơi vẫn không thấy bóng nàng.

*

Sự thật là Vân Khâm đã theo Mạch Trì ra khỏi Dinh thành.

Sau khi trò chuyện với Đoan Mộc Vũ xong Vân Khâm lập tức đi về hướng ngôi miếu đồ, nhưng còn chưa tới nơi thì nàng đã chạm mặt Mạch Trì.

Nàng gặp Mạch Trì lần cuối là ở gần vực sâu Thất Hải, sau khi họ giải phóng hồn phách bị mắc kẹt của Mộ Sơ Lương thì Mạch Trì đã đi theo Túc Thất để thông báo về chuyện Huyền giới, từ đó không còn xuất hiện nữa, cũng chẳng biết đã đi đâu về đâu.

Mạch Trì từ Huyền giới tới đây nên dĩ nhiên biết được rất nhiều bí mật về Huyền giới, do đó khi thấy Mạch Trì ở đây Vân Khâm cũng không kinh ngạc lắm.

Điều khiến Vân Khâm bất ngờ là Mạch Trì tới đây vì nàng.

Nghe Mạch Trì nói thế Vân Khâm có hơi khó hiểu, Mạch Trì đề nghị Vân Khâm hãy đi theo mình, chờ tới nơi thì y sẽ giải thích cho nàng nghe mọi chuyện.

Vân Khâm bảo muốn nói với Mộ Sơ Lương một tiếng nhưng Mạch Trì không cho phép, Vân Khâm không hiểu nổi tại sao y lại ra vẻ thần bí thế này, nhưng sau một hồi đắn đo vẫn chọn đi theo y, nhủ bụng rằng nói chuyện xong rồi về báo lại cho Mộ Sơ Lương cũng không muộn.

Mạch Trì từng làm rất nhiều chuyện vì Trung Nguyên, sau đó còn báo chuyện Huyền giới cho Túc Thắt, do đó Vân Khâm cũng đồng ý mà chẳng hề có chút ý thức cảnh giác nào, theo y rời khỏi Dinh thành rồi vào trong một sơn động ở ngoại thành.

Trong sơn động có ánh lửa, Vân Khâm vào rồi mới phát hiện bên trong là một gian thạch thất, nơi này được dọn dẹp rất sạch sẽ, để lại dấu vết như có người cư ngụ ở đây lâu dài.

Vân Khâm quan sát nơi này rồi mới đảo mắt nhìn sang Mạch Trì.

Mạch Trì bước vào thạch thất, tìm cho mình một băng đá ngồi xuống, hành động của y rất tự nhiên như đã quen với nơi này, khi chạm phải ánh mắt của Vân Khâm, y mới lên tiếng giải thích: “Cô không đoán sai đâu, đây là nơi ở của ta. Khi ta chạy khỏi Huyền giới tới Nhân giới, nơi ta đặt chân đầu tiên chính là sơn động này.”

Chưa đợi Vân Khâm hỏi Mạch Trì đã nói tiếp: “Tiểu quý kia còn sống chứ?”

Mạch Trì không nói tên nhưng Vân Khâm biết ngay y đang ám chỉ ai, nàng không hiểu tại sao y lại quay ngoắc sang đề tài này, nhưng vẫn gật đầu đáp: “Bây giờ Phụng Tuyền đang tu hành ở Không Thiên phái, mới đây nó còn tham gia Huyền Thiên thí.”

“Tiểu quý đó cũng không tệ lắm nhì.” Mạch Trì thốt ra một câu băng quơ rồi nghiêm mặt lại: “Chẳng phải cô muốn biết về Huyền giới sao?”

Vân Khâm gật đầu.

Mạch Trì nói: “Hiện tại cửa vào Huyền giới đã bị ai đó ép đóng lại, tuy ta không biết kẻ có thể dùng sức một người để đối kháng với mấy trăm cao thủ ấy là ai, nhưng y có thể thành công lần này, nhưng nếu lần sau là tôn chủ đích thân ra tay thì mọi chuyện không dễ dàng như thế nữa đâu.”

Vân Khâm gật đầu trầm ngâm, nàng cũng đã nghe Mộ Sơ Lương kể lại chuyện này, dĩ nhiên Mạch Trì không biết được người ngăn cản Huyền giới ấy là Mộ Sơ Lương, y cũng không hề biết thân phận thật của Mộ Sơ Lương. Chẳng qua điều mà hai người lo lắng là như nhau.

“Theo công tử thấy thì chúng ta phải ngăn cản bằng cách nào?” Vân Khâm hỏi.

Mạch Trì nghe câu này thì liếc nhìn Vân Khâm với vẻ mặt kỳ quái, đoạn mới nói: “Không có cách nào ngăn cản, cũng không có khả năng ngăn cản.”

Mặt Vân Khâm đanh lại, muốn phán đoán xem câu này của Mạch Trì là thật hay đùa.

Mạch Trì nói tiếp: “Lúc hộ tống tiểu quý kia ở Kỳ thành ta đã phát hiện ra trong thành có khí tức người Huyền giới lưu lại, nên nghĩ rằng Huyền giới có ý định mở một cánh cửa ở nơi đó. Có điều lúc ấy ta phải trông nom Phụng Tuyền nên không thể ngăn chặn, bèn nói chuyện này cho Minh chủ Thiên Cương Minh, và quả nhiên sau đó Minh chủ đã gấp được cánh cửa Huyền giới mở ra, đồng thời cũng giết hơn ba trăm đệ tử Thiên Cương Minh có mặt ở đó.”

“Tiếp theo là ở Dinh thành, Dinh thành cách Kỳ thành một trăm lẻ tám ngàn dặm, hai bên đều có khí tức của Huyền giới. Ta nghe nói Trung Nguyên các cô có một nơi gọi là Tứ Phương thành, tòa thành đó có thể xuất hiện ở bất cứ nơi nào chỉ trong tích tắc, dù Huyền giới không hoàn toàn giống Tứ Phương thành nhưng có thể mở ra ở bất kỳ xó xỉnh nào ở Trung Nguyên vào bất cứ lúc nào. Hôm nay đại chiến giữa Thập Châu và Trung Nguyên vừa kết thúc, Trung Nguyên đang ở trong giai đoạn yếu ớt nhất, chỉ cần Huyền giới muốn tiến vào Nhân giới là có thể mở trận pháp một lần nữa.” Giọng Mạch Trì tỉnh táo và trầm ổn: “Tới lúc đó các người định phòng ngự kiểu gì?”

Vân Khâm vẫn nhìn Mạch Trì chăm chú, lên tiếng hỏi: “Vậy còn Mạch Trì công tử thì sao, nếu thật vậy thì Mạch Trì công tử có tính toán gì?”

“Ta chẳng có mưu tính gì cả.” Mạch Trì quay đầu nhìn bốn bức tường và chiếc cung tên treo trên đó, đoạn ngoảnh lại nói với Vân Khâm bằng giọng nghiêm túc: “Ta chỉ muốn, trước khi chuyện Huyền giới chấm dứt, mong cô có thể ở lại trong sơn động này thôi.”

Vân Khâm sững sờ, tới lúc này mới phát hiện ra điều bất thường của bốn bức tường, nàng quay phắt người lại đi ra ngoài sơn động, nhưng không ngờ lại mắc kẹt, hoàn toàn bị nhốt lại bên trong gian thạch thất này mà chẳng thể nào thoát thân.

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88

Edit: Yunchan

Vân Khâm đứng sững tại chỗ, ngoảnh đầu nhìn về phía Mạch Trì.

Mạch Trì trông rất bình thân, lúc mới vào đây không hề phát hiện, tới giờ Vân Khâm mới nhận ra trong gian thạch thất này có bày bố một loại trận pháp nàng chưa từng gặp bao giờ, có lẽ nó là trận pháp của Huyền giới, mà người bày trận dĩ nhiên chỉ có thể là Mạch Trì.

Mạch Trì bày ra trận pháp rồi còn tốn công dụ nàng tới đây, chẳng cần nghĩ cũng biết là muốn giam giữ nàng, nhưng có một chuyện nàng vẫn không hiểu nổi.

Nàng nhìn Mạch Trì chăm chăm: “Tại sao?”

Mạch Trì lắc đầu nói: “Nếu còn cách khác thì ta cũng không muốn làm vậy, nhưng hiện tại ta chỉ còn cách này thôi, vì một khi tôn chủ tới Nhân giới thì chuyện làm đầu tiên chính là giết cô.”

Nói rồi y ngừng lại giây lát: “Ta không muốn cô chết.”

Cuối cùng thì Vân Khâm cũng sáng tỏ.

Theo ý của Mạch Trì thì nàng và Huyền giới có một mối dây liên hệ rất khấn khít, trên thực tế thì trước khi trận pháp của Huyền giới khởi động, Vụ Châu của Vân Khâm đã bị quấy nhiễu, bạch long biến mất đột ngột, bản thân nàng cũng có cảm giác bất thường. Người Huyền giới không sử dụng linh lực mà là năng lực huyết mạch, mà đó cũng là năng lực mà nàng đang sở hữu, cho nên câu trả lời cũng đã bày ra rành rành trước mắt, chỉ vì trước đó có quá nhiều chuyện phải lo nên nàng chưa kịp bận tâm về nó thôi.

Nàng im lặng giây lát rồi mới nói: “Ta cũng là người Huyền giới.”

“Không sai, Tiêu gia Huyền giới, tổ tiên Tiêu gia các cô đã từng là một trong tứ đại hộ pháp của Huyền giới, nhưng từ rất lâu trước đây, vị tổ tiên ấy đã chọn giận tôn giả, cướp mất chỉ bảo Vụ Châu của Huyền giới, cũng nhân lúc Huyền giới mở ra khe hở mà trốn khỏi Huyền giới, tới một hòn đảo nhỏ không người ở Đông Hải Nhân giới.”

Vân Khâm nghe Mạch Trì nói mà trước mắt như vụt qua rất nhiều hình ảnh.

Mạch Trì vẫn tiếp tục giải thích: “Ta ở Trung Nguyên đã rất lâu nên điều ra được khá nhiều chuyện, bây giờ ta nói cho cô biết chuyện này rồi, cô hãy ngoan ngoãn ở lại đây, được không?”

Vân Khâm không hé răng, Mạch Trì vẫn kiên trì: “Hòn đảo ấy rất hoang vắng, chẳng hề có gì cả, nhưng trong lúc tổ tiên Tiêu gia rơi vào tuyệt vọng thì y đã cứu được hai người trên hòn đảo ấy.”

Tới đây Vân Khâm bỗng ngược mắt lên nhìn Mạch Trì chăm chăm như đang nghĩ tới điều gì.

Và gần như ngay lập tức Mạch Trì đã giải đáp nghi vấn của nàng: “Hai người ấy một tên Lương Ung, một là Ngụy Hào.”

“Đạo chủ Thập Châu Lương Ung, Ngụy Hào.” Vân Khâm trầm giọng lặp lại.

Lão đạo chủ của Thập Châu tên là Ngụy Hào, có rất ít người biết chuyện này.

Song chẳng ai biết rằng đạo chủ đầu tiên của Thập Châu không phải là Ngụy Hào, mà là một người khác.

“Tổ tiên Tiêu gia cứu mạng Lương Ung và Ngụy Hào trôi dạt lên đảo, ba người đều bắt phạm, mà tổ tiên Tiêu gia là lớn tuổi nhất trong cả ba, thế là ba người bèn kết tình huynh đệ rồi đặt tên cho hòn đảo ấy là Doanh Châu.” Mạch Trì kể với giọng đều đều, bóc ra từng lớp quá khứ cho Vân Khâm thấy, thậm chí Vân Khâm không tài nào tưởng tượng được y đã điều tra ra câu chuyện xa xưa này bằng cách nào và mất bao lâu.

Mạch Trì nói tiếp: “Chuyện sau đó chắc cô đã biết rồi, Doanh Châu ngày một lớn mạnh hơn, thu nạp rất nhiều người, dần dà đã tạo nên Thập Châu bây giờ.”

Tới đây thì câu chuyện bắt đầu bẽ ngoặt, Mạch Trì nói tiếp: “Từ khi tổ tiên Tiêu gia tới Nhân giới đã luôn ở trên đảo Doanh Châu, y chưa từng nhìn thấy những nơi khác của Nhân giới, thế nên sau một khoảng thời gian dài y đã áp ủ ý định rời khỏi đó, và y đi thật, để chắc chắn mình sẽ quay về, y đã giao chỉ bảo Vụ Châu của Huyền giới cho Ngụy Hào, muốn y cất giữ thay mình.”

“Nhưng y không trở lại.” Vân Khâm chen vào: “Vị y đã chết.”

Chuyện về tổ tiên Tiêu gia nàng vẫn thường nghe cha mẹ kể từ hồi còn tấm bé, tổ tiên Tiêu gia bỏ mạng trong trận đấu với Ma giới, cho nên y không thể trở về để lấy lại Vụ Châu, mà Tiêu gia cũng lánh đời từ đấy, trở thành một gia tộc bí ẩn ở giữa lòng Trung Nguyên. Còn chuyện Vụ Châu, tổ tiên cũng chưa kịp truyền lại cho đời sau nên qua bao nhiêu năm tháng mà nó vẫn nằm lại ở Thập Châu, chẳng ai có thể lấy đi cả.

Mạch Trì gật đầu coi như xác nhận lời Vân Khâm nói.

Nét mặt Vân Khâm nặng trĩu, nói tiếp: “Thế nên sau đó Lương Ung mới phái người tới Trung Nguyên thanh trừng Tiêu gia, vì hấn sợ Tiêu gia, nhưng người mà hấn sợ thật ra không phải Tiêu gia mà là tổ tiên của Tiêu gia.”

“Cho nên khi Canh trưởng đảo nhìn thấy ta mới phản ứng như vậy, cho nên sư huynh nói chỉ có ta mới lấy được Vụ Châu, cứu Canh trưởng lão ra cũng

chỉ mình ta làm được, vì huynh ấy đã biết mối liên hệ giữa Tiêu gia với Thập Châu từ lâu rồi.”

Nàng nên nghĩ ra từ lâu rồi mới phải, đường dây mối nhợ ở Thập Châu, một khi Mạch Tri có thể điều tra được thì Mộ Sơ Lương nhất định cũng điều tra được, điều khác duy nhất chính là có lẽ Mộ Sơ Lương không biết tổ tiên Tiêu gia tới từ Huyền giới thôi.

Song Lương Ung thì biết, vì thế Lương Ung mới nói với Mộ Sơ Lương câu đó trên đài ngắm sao, vì trước giờ Lương Ung luôn kiêng kỵ Tiêu gia, cũng kiêng kỵ Huyền giới.

Đến giờ này mọi chuyện mới rõ ràng.

“Vụ Châu là chí bảo của Huyền giới chúng ta, tôn chủ nhất định sẽ đích thân lấy lại nó, mà người có thể sử dụng Vụ Châu như cô cũng tuyệt đối không thoát khỏi sự truy sát của tôn chủ.” Mạch Tri yên lặng chốc lát rồi mới nói tiếp với vẻ mặt nặng nề: “Son động này có trận pháp mà ta đặc biệt bày bố, tôn chủ sẽ không thể cảm giác được hành tung của cô đâu, chỉ cần ở lại đây thì cô sẽ an toàn. Trước khi chuyện Huyền giới giải quyết xong thì tốt nhất cô đừng nên ra ngoài.”

Vân Khâm không có ý kiến vì sự thật là nàng không tài nào ra được, tuy nàng biết tình cảnh của mình bây giờ rất nguy hiểm, nhưng nàng còn chuyện khác phải lo.

Nếu nàng không rời khỏi đây được thì Mộ Sơ Lương nhất định sẽ rất lo lắng, nàng đột nhiên mất tích, đồng môn trong Không Thiên phái cũng sẽ lo lắng, hơn nữa nếu Huyền giới đặt chân xuống nơi này thật, mà nàng vẫn không tài nào bước ra, chỉ có thể trở mặt ngồi nhìn, điều đó khiến nàng không chịu nổi.

Có biết bao người đang gặp nguy hiểm, nàng không thể nào thân nhiên ngồi đây để hưởng thụ sự bảo vệ của ai được.

“Ta phải ra ngoài.” Vân Khâm nghiêm mặt nói với Mạch Tri.

Mạch Tri cũng nhìn trả lại nàng, sau đó lắc đầu buông mắt: “Xin lỗi, ta không thể thả cô ra được.”

“Tại sao?” Vân Khâm vẫn khẳng khái.

Về mặt Mạch Tri thay đổi kỳ lạ, lát sau y mới thấp giọng nói: “Coi như là ta ích kỷ đi.”

Vân Khâm không hiểu, toan lên tiếng hỏi thì Mạch Tri đã lui lại một bước: “Ta còn chuyện phải giải quyết nên phải đi trước, đây là phòng của ta, trong đây có đầy đủ mọi thứ, cô cứ ở tạm đây mấy ngày đi, mấy ngày sau ta sẽ trở lại. Nơi này không ai có thể tìm ra, dù tôn chủ cũng không thể, vì vậy cô có thể yên tâm ở lại.”

Nói rồi y quay lưng đi thẳng, chẳng buồn để tâm tới tiếng la hét của Vân Khâm.

Vân Khâm nhìn bóng của Mạch Tri biến mất ở lối ra son động thì cau mày thôi gào thét. Theo lời giải thích của Mạch Tri thì y muốn nhốt nàng ở đây tới khi trận chiến với Huyền giới kết thúc, nhưng loạn Huyền giới này nào có thể chấm dứt một cách nhanh gọn dễ dàng thế được, nàng không muốn ở lại đây trở mặt nhìn bằng hữu của mình xảy ra chuyện, nàng nhất định phải mau chóng rời khỏi đây.

Nghĩ tới đây Vân Khâm bèn thử đi tới cửa ra lần nữa, nhưng tấm lá chắn vô hình đó vẫn chặn đứng bước chân nàng chẳng chịu suy sụp. Trận pháp này cũng chẳng biết là khởi động kiểu gì, Vân Khâm bèn rút kiếm chém vào tấm lá chắn vô hình đó, tiếc là chẳng khác nào chém vào bông, lực chém đều bị tiêu trừ hết sạch, còn tấm lá chắn thì vẫn chả thêm rung chuyển tí nào.

Thấy tình hình này, Vân Khâm biết ngay trận pháp này không thể dùng bạo lực để chém được, nàng bèn quay lại phòng bắt đầu tìm kiếm dấu vết của trận pháp, dù trận pháp có mạnh tới đâu đi nữa chỉ cần tìm được mặt trận thì sẽ có cách để phá thôi.

Nhưng trận pháp này rõ là kỳ dị, Vân Khâm tìm mãi tìm mãi mà vẫn chẳng có thu hoạch gì. Đây là trận pháp của Huyền giới, có lẽ cũng tuân theo quy tắc của Huyền giới, không những mạnh hơn mà còn khác biệt hoàn toàn với Nhân giới.

Trong son động không nhận biết được ngày đêm, Vân Khâm không biết mình đã bị nhốt ở đây bao lâu, dù nàng đã lật hết những nơi có thể tìm kiếm nhưng vẫn chẳng tìm ra tí manh mối nào. Nàng bắt đầu nóng ruột, không phải là cho an nguy của mình, mà là Mộ Sơ Lương.

Nàng nhớ trước khi đi mình chưa nói một tiếng nào với Mộ Sơ Lương, cũng không ai biết nàng đi đâu cả, nếu Mộ Sơ Lương phát hiện nàng mất tích thì thế nào cũng rất lo. Mạch Tri nói nơi này không có ai tìm được, nếu nàng kẹt lại ở đây lâu thật lâu thì Mộ Sơ Lương sẽ làm sao, hẳn phải đi đâu tìm nàng đây?

Vân Khâm không thể nghĩ tiếp nữa, thậm chí nàng cảm thấy mình không thể ở lại đây thêm một giây nào, chỉ cần nghĩ đến Mộ Sơ Lương là nàng lại lo tới nóng hết ruột gan, muốn rời khỏi đây ngay lập tức.

Nàng bắt đầu nghĩ xem, bây giờ Mộ Sơ Lương đang ở đâu?

Nàng cố vắt óc để nghĩ xem làm sao mới báo tin được cho hắn.

Trong lúc rối bời mất phương hướng, Vân Khâm ngồi xuống bên bàn, nhìn vào án thư cách đó không xa với cặp mắt thần thờ. Cảm giác bị nhốt một mình ở đây thật lòng không dễ chịu tí nào, dù là lúc bé quan trong Lăng Quang Tông Không Thiên phái, hay một mình trong thư phòng vui đầu vào đồng chủ giải mà Mộ Sơ Lương để lại, nàng cũng chưa từng cảm thấy cô độc, nhưng ở đây ngay lúc này nàng lại cảm nhận được nó một cách rõ rệt.

Rồi đúng lúc này, một giọng nói bỗng vọng vào từ bên ngoài gian thạch thất, lọt vào tai Vân Khâm rõ mồn một: “Sur muội.”

Tiếng gọi này quá quen thuộc, cũng khiến người ta kinh ngạc quá đỗi, Vân Khâm quay phắt đầu lại, đập vào mắt là Mộ Sơ Lương đang đứng bên ngoài thạch thất, một nửa được chiếu sáng nửa còn lại khuất trong bóng tối, ánh mắt khóa chặt lên người nàng.

Sự xuất hiện của Mộ Sơ Lương quá mức đột ngột, đột ngột tới nỗi Vân Khâm cũng phải bàng hoàng, vì trước khi đi Mạch Trì có nói dù là tôn chủ Huyền giới cũng không thể tìm ra nơi này, vậy thì Mộ Sơ Lương phải bỏ bao nhiêu sức lực, mất bao nhiêu thời gian mới tới được đây?

Vân Khâm không hỏi, nàng chỉ nhìn nét mặt Mộ Sơ Lương ở cách đó không xa, nhìn bóng hắt toát ra vẻ âm trầm dưới ánh đèn thoát sáng thoát tối, chỉ bấy nhiêu là đủ biết để tới được đây hẳn đã khó khăn nhường nào.

“Sur huynh.” Vân Khâm gọi khẽ một tiếng, rốt cuộc cũng nhẹ lòng được đôi chút.

Mộ Sơ Lương mỉm cười với nàng, rồi bước nhanh vào trong thạch thất, khi tới trước mặt Vân Khâm, hắt buông ra một tiếng thở dài: “Cuối cùng cũng tìm được muội rồi.”

Vân Khâm nhìn bóng dáng trước mặt mình, chẳng hiểu sao lòng lại rung động, nhẹ nhàng giang tay ra vòng qua eo người trước mặt, chôn mặt mình vào ngực hắn.

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89

Edit: Yunchan

Mộ Sơ Lương có thể tìm được Vân Khâm là vì thanh kiếm mà nàng đang giữ có lưu lại khí tức của hắn, lúc Mộ Sơ Lương lấy thanh kiếm này từ kiếm trì đã tiện tay tăng thêm mấy đạo phù văn lên nó trước khi giao cho Vân Khâm. Cho dù nơi này rất kín đáo, còn bị trận pháp giấu đi phần lớn khí tức, nhưng chỉ với một luồng khí tức nhỏ nhoi lọt ra ngoài thì Mộ Sơ Lương vẫn có thể lần tới nơi.

Dù hắn không nói làm sao có thể bắt được một luồng khí tức yếu ớt giữa Nhân giới mệnh mông trong một khoảng thời gian ngắn như thế, nhưng hắn càng không nói thì Vân Khâm càng biết nó khó khăn nhường nào.

Hiếm khi nào Mộ Sơ Lương trầm mặc thế này, hắn chỉ vòng tay ôm lại Vân Khâm, thật lâu sau mới nói lỏng ra đôi chút.

Trong khi Vân Khâm vừa thấy Mộ Sơ Lương tới thì tâm trạng mới bình tĩnh lại, mọi lo âu và sốt ruột ban nữa đều biến mất tăm, nàng ngó quanh bốn phía rồi thấp giọng nói: “Sur huynh, trong căn phòng này có bày trận pháp.”

“Ừ.” Mộ Sơ Lương đã phát giác ra trận pháp trong gian thạch thất này từ đầu, lúc này hắn mới nhẹ buông Vân Khâm ra, rào bước quan sát chung quanh, Vân Khâm cũng bước theo hắn, nhưng sau một hồi thăm dò hắn cũng nhận được kết quả như Vân Khâm, chẳng tìm kiếm được gì.

Trận pháp của Huyền giới thật sự quá khác với Nhân giới, dù là người thấy nhiều biết rộng như Mộ Sơ Lương cũng không tìm được cách phá giải.

Hai người cứ đứng chôn chân trong thạch thất, Vân Khâm bèn lên tiếng hỏi dò: “Phải làm gì bây giờ?”

Mộ Sơ Lương như đang suy tư điều gì, lát sau mới quay đầu lại, mỉm cười với Vân Khâm bằng điệu bộ ung dung thường ngày: “Không sao cả, nếu không ra được thì chúng ta cứ tạm ở lại thôi.”

Vân Khâm ngó ra, không ngờ Mộ Sơ Lương lại cho ra cái đáp án vớ vẩn này.

Mộ Sơ Lương nói tiếp: “Mạch Trì nhốt muội ở đây không chừng có ý đồ nào đó cũng nên, không thì hẳn đã chẳng chọn nơi này rồi. Đã thế thì chi bằng chúng ta cứ tuân theo ý hắn, ở lại đây xem thử hắn để lại thứ gì cho chúng ta nhìn.”

Loanh quanh trong phòng này để tìm cách phá trận cũng khá lâu rồi, nhưng vì nồm nóng muốn ra ngoài nên Vân Khâm cũng chẳng để tâm tới đồ đạc trong phòng lắm, mãi tới khi Mộ Sơ Lương nhắc nhở thì nàng mới bắt đầu nghiêm túc ngắm nội thất trong phòng.

Gian thạch thất này không hề đơn sơ chút nào, những thứ đồ cần thiết cho sinh hoạt hằng ngày đều có tất, trên tủ sách ở góc tường còn đựng đầy sách, mấy mũi tên treo bên cạnh tủ sách chính là loại mà Mạch Trì thường dùng. Trước đây Vân Khâm cứ luôn cảm thấy mũi tên của Mạch Trì có gì đó quái quái, giờ thì đã rõ rồi, Mạch Trì cũng không dùng linh lực như bao người Huyền giới khác, chẳng qua bên trong có làm chút thủ thuật nên người ngoài mới không nhìn ra mà thôi.

Lúc y bắn tên, những mũi tên đó sẽ dịch chuyển theo gió, hoặc phải nói y dùng một loại năng lực nào đó để khởi động mũi tên, cho nên mũi tên đó mới

có sức công phá đáng sợ nhường ấy, và đó mới là thực lực thật sự của y.

Vậy thì Mạch Trì còn bao nhiêu bí mật nữa đây?

Vân Khâm bước tới trước mấy bước tới bên cạnh tủ sách, giơ tay lên rút bừa một quyển sách trên tủ ra đọc thử.

Nó là một quyển du ký, người viết là một kiếm khách Trung Nguyên rất lâu về trước, nội dung bên trong là những thứ người đó mắt thấy tai nghe khắp Trung Nguyên. Mạch Trì từ Huyền giới đến đây, muốn biết mọi thứ về Trung Nguyên, nên trên giá sách có loại sách này cũng chẳng có gì lạ.

Vân Khâm đặt nó xuống lục lợi tiếp, rút ra thêm mấy quyển sách nữa, nào là truyền kỳ nào là thoại bản, mấy thứ này chẳng biết Mạch Trì đào được ở đâu ra. Vân Khâm lật đại mấy trang rồi bỏ xuống, sau đó bỗng liếc thấy bên kệ sách còn một quyển sách màu vàng khá cổ, bèn tò mò rút nó ra.

Quyển sách này có một cái tên khá là đặc biệt, Diễm Phuong(*) lục, Vân Khâm mới nhìn thấy cái tên này lần đầu nên ngần ra một giây, không biết nội dung bên trong là gì. Nghĩ rồi nàng toan lật sách ra đọc, nhưng ngay lúc nàng sắp mở ra trang đầu tiên thì một cái tay đã thò tới, giật phắt lấy quyển sách trong tay nàng.

() Tên diễn dịch ra là Hoa cỏ kiêu diễm, chắc truyện thể loại 18+ đây mà, hầy, mấy ông anh này ghê quá chời ơi....*

“Sur huynh?” Vân Khâm nhìn bàn tay trống trơn của mình, rồi ngơ ngác nhìn sang Mộ Sơ Lương.

Mộ Sơ Lương tỉnh bơ ném quyển sách về kệ, sau đó thuận miệng nói: “Có lẽ nó không phải là thứ Mạch Trì muốn cho chúng ta thấy đâu, đừng quan tâm tới nó làm gì, huống chi quyển sách đó cũng chẳng có gì đáng xem.”

Vân Khâm ngó ngó quyển sách Mộ Sơ Lương vừa quăng về kệ, hỏi với giọng tò mò: “Huynh từng đọc rồi à?”

Nàng cố lục lại trong trí nhớ xem trong các loại tàng thư mình từng đọc ở Lăng Quang Tông có loại sách này không, nhưng quả thật chẳng có quyển nào tên này cả.

Chẳng hiểu sao khi nghe thấy câu hỏi này Mộ Sơ Lương bỗng đứng hình một giây, rồi quay lại lắc đầu một cách nghiêm túc: “Ta chưa từng đọc nó.”

Hắn đã liệu trước tiếp theo cô nàng sư muội có cả một từ điển câu hỏi này sẽ hỏi tới vấn đề gì, thế là trước khi Vân Khâm thốt ra câu “Huynh chưa đọc sao lại biết nó không đáng xem” hay đại loại thế, đã nghiền đầu bước tới án thư, lẩm bầm: “Nếu là ta thì ta sẽ giấu thứ quan trọng nhất ở nơi tầm thường nhất, ví như ở đây.”

Cạnh án thư có một chiếc tủ sẫm màu, trông nó như muốn hòa vào màu sắc của tường đá chung quanh vậy, Mộ Sơ Lương cười khề, lúc này hắn đã tới trước tủ, nói với Vân Khâm mà không quay đầu lại: “Theo ta thì trong đây nhất định có thứ quan trọng.”

Trước giờ phán đoán của Mộ Sơ Lương luôn chính xác, mà Vân Khâm cũng luôn tin tưởng bất cứ chuyện gì của hắn, loại thói quen này dường như đã được nuôi dưỡng từ lúc hai người ở Thập Châu rồi vượt qua quãng thời gian năm mươi năm đằng đẳng để tồn tại tới tận bây giờ, thế nên nàng vừa nghe Mộ Sơ Lương nói đã gật đầu bước tới gần án thư.

Lúc Vân Khâm còn chưa tới nơi, Mộ Sơ Lương đã mở hộc tủ ra.

Trong ngăn tủ đặt ngay ngắn chỉnh tề vài bức tranh chữ, Mộ Sơ Lương vừa lật nó lên vừa thấp giọng nói: “Xem ra hắn cũng có nhả hứng lắm.”

Vừa nói tới đây hắn đã im bật, tay cũng khựng lại ngay tức thì.

Vì hắn nhìn thấy trong đồng tranh chữ kia có kẹp một bức họa, bức họa đó vẽ hết sức trau chuốt, còn dụng tâm hơn bất cứ bức họa nào mà hắn từng thấy trước đây, bức họa ấy vẽ một người, một cô gái mặc bạch y trắng ngần, cầm trường kiếm đứng đón gió, niết thanh nhả xinh xắn, ánh mắt đầu mày đều thần thái tới khó tả.

Thật sự không thể nào quen thuộc hơn được nữa.

Mộ Sơ Lương dứt mắt khỏi bức họa, nhìn sang cô gái giống hệt với người trong tranh đang ở ngay bên cạnh mình.

Có thể vẽ sống động tới mức này, cho thấy người vẽ đã dồn hết cả tâm trí vào bức vẽ.

Vân Khâm thấy biểu cảm của Mộ Sơ Lương lúc này có vẻ kỳ lạ, bèn lên tiếng hỏi: “Sur huynh bị gì thế?”

“Không sao.” Mộ Sơ Lương rũ mắt nhanh chóng cất hết đồng tranh ấy vào, rồi trầm giọng nói: “Xem ra ta tìm nhầm chỗ rồi.”

Nói rồi hắn quay người đi, nhìn vách tường thạch thất tới thất thần, Vân Khâm ở bên im lặng nhìn Mộ Sơ Lương một lát, hỏi nhỏ: “Sur huynh?”

“Ta muốn tìm cách phá trận trong căn phòng này.” Mộ Sơ Lương giải thích cho hành động của mình, nói với giọng vô cùng nghiêm túc: “Ta thấy lúc đầu mình nghĩ lầm rồi, chúng ta nên nhanh chóng nghĩ cách ra khỏi đây thì tốt hơn.”

Nhưng chuyện nào đơn giản như thế, cũng như vừa rồi họ không tìm được cách phá trận, thì giờ đây họ có tìm lần nữa cũng chẳng thể moi ra được thứ gì.

Quay đầu lại, hai người chỉ còn biết nhìn nhau câm nín.

Trong lúc cả hai tìm kiếm Vân Khâm cũng đã thuật lại chuyện Mạch Trì nói với mình cho Mộ Sơ Lương biết, nghe xong hần đăm chiêu một thoáng rồi mới nói: “Hần cho rằng nhốt muội ở đây là an toàn, nhưng một khi tôn chủ Huyền giới đã cố tình muốn tìm muội thì còn rất nhiều cách, ví như uy hiếp.” Nói tới đây hần ngừng lại chốc lát rồi mới tiếp: “Nhưng chuyện cũng không phức tạp đến mức ấy, có ta bảo vệ muội, trừ phi ta chết, không thì ai cũng đừng hòng tổn thương tới muội.”

Mộ Sơ Lương rất ít nói ra những câu thế này, trước mặt mọi người hần vẫn luôn giữ dáng vẻ khiêm tốn cẩn trọng, bây giờ nói ra câu này cũng chẳng hề có vẻ kiêu căng ngạo mạn, mà cứ như đang trần thuật một sự thật, một chuyện mà bất cứ giá nào hần cũng phải làm bằng được.

Vân Khâm nghe ra sự nghiêm túc của Mộ Sơ Lương, nằng lắc đầu nói: “Muội không dễ gặp chuyện thế đâu.”

“Ừ.” Mộ Sơ Lương cười khẽ, quay lại chủ đề chính: “Nhưng ít ra bây giờ chúng ta đã biết người Huyền giới sợ thứ gì rồi.”

Nếu đúng như Mạch Trì nói, chuyện đầu tiên tôn chủ Huyền giới làm là đi tìm Vụ Châu cũng như diệt trừ Vân Khâm, thì cũng đồng nghĩa là, họ có một sự kiêng kỵ nào đó với Vụ Châu và người đang giữ Vụ Châu là Vân Khâm, có lẽ hiện tại Vân Khâm vẫn chưa gây ra sự uy hiếp đủ lớn cho họ, nhưng ai biết được chuyện mai sau.

“Muội cất Vụ Châu trong chiếc vòng tay ta tặng muội đúng không.” Mộ Sơ Lương cầm lấy cổ tay Vân Khâm một cách rất dỗi tự nhiên, hết như đã quá quen với hành động này rồi. Sau đó hần giờ cánh tay còn lại lên, thúc thần lực từ lòng bàn tay vào chiếc vòng trữ vật, chẳng mấy chốc Vân Khâm đã nhận thấy được sự biến hóa của chiếc vòng.

“Ta đã tăng thêm cấm chế lên chiếc vòng này rồi, chỉ cần hạt châu ở trong đó thì trừ muội ra không ai có thể lấy nó ra được cả.”

Vân Khâm lơ đãng nghe câu này lọt mắt câu kia, vì lúc này nằng đang mải ngắm mặt của Mộ Sơ Lương, khi buông mắt rèm mi của hần sẽ cong lên, khi chớp mắt nó sẽ run lên khe khẽ, khiến Vân Khâm có cảm giác như tìm mình được một sợi lông vũ mềm mượt phớt qua.

Nếu không phải mối họa Huyền giới chưa được giải trừ, nếu không phải vẫn còn người quan tâm tới sự an nguy của hai người họ, thì nằng còn cảm thấy có thể được giam chung với Mộ Sơ Lương ở đây thật ra cũng không phải là chuyện xấu.

Nhưng dĩ nhiên nó chỉ là chuyện viễn vông thôi, Vân Khâm thờ dài một tiếng như trút ra sự thất vọng từ tận đáy lòng, rồi nói tiếp: “Xem ra chỉ còn cách chờ Mạch Trì quay lại rồi thuyết phục y để muội đi thôi.”

Mộ Sơ Lương chột nhướn mày như đang nghĩ tới điều gì.

Cùng là sơn động, cùng là trận pháp không tài nào phá giải, tình huống này xem ra khá là quen thuộc. Mộ Sơ Lương bèn nhỏ giọng hỏi Vân Khâm: “Su muội, muội có nhớ lần trước muội cứu tàn hồn của ta ra khỏi sơn động ở vực sâu Thất Hải bằng cách nào không?”

Vân Khâm thoát cái đã hiểu ý Mộ Sơ Lương, ý tưởng này vừa nhá lên Vân Khâm đã buột miệng hỏi: “Huynh định phá núi?”

Nằng khựng lại một thoáng rồi nói vội: “Làm vậy e là không được đâu, đây là chỗ ở của Mạch Trì, tuy y nhốt muội ở đây nhưng dù sao cũng vì nghĩ cho muội thôi, nếu chúng ta phá sơn động của y, y nhất định sẽ...”

Nghe Vân Khâm nói thế, ánh mắt Mộ Sơ Lương lại vô thức liếc sang chiếc tủ tầm thường bên cạnh, sau đó lắc đầu nói: “Muội không cần lo, sao ta lại nghĩ tới chuyện nổ banh sơn động của hần được chứ.”

Vân Khâm “...”

Với hiểu biết của nằng về Mộ Sơ Lương, thì dám hần có suy nghĩ này thật lắm.

Nằng không hiểu tại sao Mộ Sơ Lương lại gấp gấp bảo mình rời khỏi đây như vậy, nằng đành than nhẹ một tiếng, đang muốn lên tiếng thì đã nghe giọng Mộ Sơ Lương vọng tới: “Trừ phá núi ra có lẽ còn một cách khác.”

Vân Khâm ngược mắt nhìn Mộ Sơ Lương đang dán mắt vào hai bức tranh chữ trên tường, không hiểu hần đang nghĩ gì trong đầu.

Mộ Sơ Lương dứt mắt khỏi đó, vẻ hài hước bị quét sạch khỏi nét mặt, hần nói một cách nghiêm túc: “Ta sức nghĩ tới một chuyện.”

Vân Khâm chờ Mộ Sơ Lương nói tiếp, mà hần cũng không dừng lại quá lâu: “Mạch Trì nói, lần đầu hần đặt chân tới Nhân giới là ở sơn động này đúng không?”

Chuyện này Mạch Trì mới nói chưa bao lâu nên nằng cứ gật đầu mà chẳng cần nghĩ nhiều: “Đúng.”

Đây là một chuyện hết sức quái dị, tuy Huyền giới và Nhân giới về lý thuyết là hai thế giới không hề kết nối, nhưng mấy ngàn năm qua vẫn có đôi chút liên hệ, người Huyền giới liên tục xuất hiện ở Nhân giới, nơi họ xuất hiện cũng khác nhau, điều quái lạ hơn là chỉ có rất ít người có thể vượt qua khe nứt giữa hai thế giới này, ví như tổ tiên Tiêu gia năm đó, về sau là Mạch Trì và Hoa Chi.

Mộ Sơ Lương trầm ngâm chốc lát, rồi nói ra một suy đoán không tưởng: “Muội có nghĩ chúng ta có thể vượt qua khe nứt ấy để vào Huyền giới không?”

Nghe tới đây Vân Khâm đã hiểu rõ ý hấn, ý tưởng của Mộ Sơ Lương quả là bạo gan.

Mộ Sơ Lương nhìn thẳng vào mắt Vân Khâm, giải thích: “Đây là cách tốt nhất mà ta có thể nghĩ ra, nếu không thể đi ra từ cửa chính thì chúng ta chỉ còn cách tìm đường khác, mà sơn động này là nơi Mạch Trì đặt chân đầu tiên khi tới Nhân giới, thế thì quanh đây nhất định còn lưu lại khe nứt thông vào Huyền giới. Hơn nữa Trung Nguyên đang hoang mang chưa biết Huyền giới đang áp ủ kế hoạch gì, bây giờ chỉ cần chúng ta đột nhập vào Huyền giới, vậy chẳng phải sẽ điều tra được kế hoạch của họ hay sao?”

“Điều quan trọng nhất là.” Mộ Sơ Lương cười với Vân Khâm: “Tôn chủ Huyền giới không bao giờ ngờ được muội sẽ xuất hiện nơi đó, cho nên đem so với Nhân giới thì có lẽ Huyền giới mới là nơi an toàn nhất.”

Chiều này đúng là tuyệt diệu, nhưng cũng to gan đến phát sợ, Huyền giới có hình dáng ra sao họ đều mù tịt, chưa kể trong chuyến đi này sẽ xảy ra sự cố gì họ cũng chẳng tài nào đoán trước, nếu đặt dưới ánh mắt của người khác thì đây rõ là hành động lỗ mắng mạo hiểm.

Song Vân Khâm lại khác, nàng có thể tin tưởng Mộ Sơ Lương chẳng cần lý do, nàng nhớ lại hơn năm mươi năm trước lúc hai người muốn rời khỏi Thập Châu, Mộ Sơ Lương đột nhiên lại quyết định quay đầu trở lại Doanh Châu để cướp lấy Vụ Châu. Lúc ấy cũng thế này, Mộ Sơ Lương cứ như mãi mãi không biết sợ hãi, điềm tĩnh làm ra vài chuyện mà không ai ngờ tới.

Nhưng Mộ Sơ Lương đó mới là sư huynh mà nàng biết, vì hấn vốn chẳng phải là người bảo thủ cẩn trọng như mọi người lầm tưởng.

Vân Khâm nhìn hấn chăm chú, lát sau mới phì cười: “Được rồi, muội theo huynh tới Huyền giới.”

Hơn mười năm trước Mộ Sơ Lương lẻ theo cơ thể bệnh tật mang theo nàng xông vào đảo Thập Châu đầm rồng hang hổ, mà hôm nay nàng đã không còn là Vân Khâm của trước đây nữa rồi, thế thì cùng Mộ Sơ Lương xông vào Huyền giới nàng cần gì phải lo nghĩ chứ?

“Huynh có thể tìm được cửa vào Huyền giới sao?” Vân Khâm hỏi.

Mộ Sơ Lương vẫn yên lặng, hấn đảo mắt quan sát chung quanh, sau đó mới cất bước tới nơi treo bức tranh chữ, rồi giơ tay lên gỡ nó xuống, trên vách tường đằng sau bức tranh hấn một nhát kiếm sâu hoắm. Nhát kiếm ấy trông như vết thương khắc trên tường, đã hơi ngả màu đen, để lộ dấu vết của năm tháng. Vân Khâm cũng bước tới nhìn nhát kiếm đó, tuy cảm giác vô cùng yếu, nhưng quả thật có một thứ sức mạnh bí ẩn nào đó dẫn dắt nàng tới gần nó.

“Chỗ này?” Vân Khâm nâng tay chạm nhẹ lên nhát kiếm ấy, vết tích lõm khắc họa ấn ký cổ xưa, khi sờ vào nó cảm giác truyền tới từ đầu ngón tay càng mãnh liệt hơn, cũng quen thuộc hơn.

Ở bên kia khe nứt là một thế giới khác.

Nghe thấy câu nghi vấn của Vân Khâm, Mộ Sơ Lương bèn gật đầu khẳng định: “Xem ra chính là chỗ này.”

Điều tiếp theo mà họ nên cân nhắc chính là họ có thể đi qua khe nứt này để tới một không gian khác như tin đồn hay không.

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90

Edit: Yunchan

Tổ tiên Tiêu gia đã từng là người Huyền giới đầu tiên bước chân vào Nhân giới, mà Vân Khâm là hậu nhân của Tiêu gia dĩ nhiên cũng có thể bước qua khe nứt này để tới Huyền giới. Còn Mộ Sơ Lương là thần, nếu đã có thể bước qua thần môn để vào Nhân giới, thì đương nhiên cũng đủ khả năng để bước qua cánh cửa thông vào Huyền giới.

Thế là Mộ Sơ Lương và Vân Khâm đưa mắt nhìn nhau, tay Vân Khâm vẫn đang đặt lên nhát kiếm kia, Mộ Sơ Lương giơ tay lên áp lên mu bàn tay nàng, một luồng thần lực tinh khiết phóng ra từ tay hấn thông qua lòng bàn tay Vân Khâm để len vào nhát kiếm trên bức tường.

Sau đó, dưới ánh mắt chăm chú của hai người, nhát kiếm ấy đã dần chuyển mình, như thể có một nguồn năng lực vô hình nào đó đang xé nó ra, khiến khe nứt lan rộng trên vách tường, mở ra một vết nứt đủ cho một người đi qua.

Có lẽ đây chính là lối đi tới Huyền giới.

Vân Khâm nhìn lối đi này mà tâm trạng phức tạp vô cùng, trước mắt nàng bây giờ chính là quê hương đã sinh ra tổ tiên nàng, là nơi mà nàng vốn thuộc về, nhưng cũng là mối hiểm họa đáng sợ nhất của Trung Nguyên hôm nay. Tiêu gia đã sống mấy ngàn năm ở Trung Nguyên, nhưng đối với nơi này dường như nàng vẫn ôm ấp một sự mong chờ từ trong máu thịt.

“Chúng ta đi thôi.” Mộ Sơ Lương như nhìn ra tâm trạng nàng, bèn dịu giọng nói.

Giọng của Mộ Sơ Lương luôn có khả năng xoa dịu lòng người một cách thần kỳ, khiến Vân Khâm an tâm lại, gật đầu thật nhẹ, nhưng sau đó nàng lại sức nhớ tới một chuyện quan trọng, bèn ngoảnh sang Mộ Sơ Lương nói với giọng lo lắng: “Bây giờ huynh đang là hồn thể, nếu rời khỏi thể xác quá lâu thì có sao không?”

“Không sao, chỉ cần về sớm là được rồi.” Mộ Sơ Lương chẳng hề lo âu vấn đề này, hần hỏi lại: “Muội chuẩn bị xong chưa?”

Vân Khâm biết Mộ Sơ Lương tự có chừng mực nên cũng không nói nhiều nữa, chỉ gật đầu nói: “Xong.”

Mộ Sơ Lương gật đầu, bàn tay áp lên mu bàn tay của Vân Khâm vận sức rồi trở tay nắm lấy tay nàng, mười ngón đan chặt vào nhau, cùng bước vào trong khe nứt trên vách tường.

“Chúng ta đi thôi.” Mộ Sơ Lương nói.

Hai người đồng thời cất bước, bóng cả hai chìm vào trong khoảng không đen ngòm đằng sau khe nứt.

Trời đất như đột nhiên đảo lộn, khung cảnh trước mắt đều biến đổi xoành xoạch, thứ đằng sau khe nứt đó chẳng phải bóng tối mà là một màn ánh sáng xa xôi, tới khi ánh sáng tắt lịm hoàn toàn thì tầm nhìn mới dần rõ lại.

Lúc này nàng đang ở trong một căn phòng hẹp mờ tối, trong căn phòng này bày biện vô cùng giản dị, trông như nơi ở của người bản hàn, chỉ liếc thoáng qua Vân Khâm đã đoán được sơ sơ. Nơi này giống hệt với nhà ở Nhân giới, chẳng có gì khác biệt, thậm chí còn khiến nàng nghi ngờ rốt cuộc mình có tới Huyền giới thật hay không.

Tiếc là giờ phút này Vân Khâm chẳng còn lòng dạ đâu để tham quan, vì Mộ Sơ Lương vốn nắm tay nàng bước tới nơi đây, đã biến mất từ lúc nào không hay.

Bên trong căn nhà này chỉ có một mình nàng.

Ở xa xa ngoài nhà vọng vào tiếng động náo loạn, nghe như thứ gì đó va vào nhau rất mạnh, đầu óc Vân Khâm rung động, muốn mở cửa ra ngoài xem thử, nhưng lúc nàng sắp đẩy cửa ra thì cánh cửa đã tự bật mở.

Vân Khâm khựng lại ngay tức khắc, một tay đã ghi chặt lấy trường kiếm bên hông, chuẩn bị động thủ, nhưng xuất hiện ở cửa lại là một đôi phu thê bình thường chừng ba mươi tuổi.

Khi trông thấy Vân Khâm đột nhiên ở trong nhà mình, đôi phu thê ngó ra một giây, ngay sau đó người phụ nữ bỗng tái mặt rúc nhanh ra sau lưng người đàn ông.

Người đàn ông che chắn cho người phụ nữ, cau mày nhìn Vân Khâm từ trên xuống dưới, hỏi: “Cô là ai hả, sao lại ở trong nhà ta?!”

Trong khi người đàn ông quan sát Vân Khâm thì Vân Khâm cũng nhìn họ cảnh giác, tới khi chắc chắn rằng hai người này không hề có linh lực hay năng lực huyết mạch gì cả, chỉ là hai người bình thường không hơn, thì Vân Khâm mới lên tiếng hỏi: “Xin lỗi, hai vị xin cho hỏi có thấy nam tử nào ở đây không?”

Vừa hỏi nàng vừa miêu tả lại hình dáng của Mộ Sơ Lương, nhưng hai người nghĩ ngợi chốc lát rồi chỉ lắc đầu.

Không thấy đâu cả, vậy là Mộ Sơ Lương mất tích thật rồi sao.

Vân Khâm thấy hơi thất vọng, họ tới đây cùng nhau cơ mà, sao tự dưng lại bị tách ra? Rốt cuộc thì Mộ Sơ Lương đã đi đâu, nếu hần phát hiện nàng mất tích thì thể nào cũng lo lắng tìm kiếm khắp nơi cho xem, mới đó nàng đã mất tích một lần, bây giờ lại thêm một lần nữa, chẳng biết Mộ Sơ Lương sẽ tìm nàng kiểu nào đây.

Nghĩ tới đây Vân Khâm bất giác ngó xuống thanh kiếm trong tay mình, lần trước Mộ Sơ Lương dựa vào khí tức trên thanh kiếm này để lần ra vị trí của nàng, liệu tới chỗ này rồi hần có thể tìm được nàng bằng cách đó không đây?

Trong lúc Vân Khâm còn đang mải bần khoăn thì đôi phu thê im lặng nhìn nhau, như thấy vẻ ngoài của Vân Khâm điềm đạm nho nhã, không khiến người đối diện cảm thấy bị uy hiếp, thế nên sau một hồi yên lặng, người phụ nữ đã bước ra, hỏi Vân Khâm với giọng ôn tồn: “Người cô muốn tìm là ai?”

Vân Khâm không muốn để lộ thân phận của mình, nếu xưng sư huynh thì thể nào họ cũng hỏi nàng thuộc môn phái nào, mà nếu nơi đây thật sự là Huyền giới thì bảo đảm chẳng có môn phái nào gọi là Không Thiên phái. Thế là sau một hồi đắn đo, óc nàng bỗng lóe sáng, kêu lên: “Người mà ta đang tìm là... phu quân của ta.”

Bịa được câu này rồi thì những câu sau cũng như nước chảy mây trôi: “Hai chúng ta đi cùng nhau, nào ngờ giữa đường gặp chuyện rắc rối nên mới lạc nhau, nếu hai vị nhìn thấy phu quân của ta thì hãy báo cho ta biết nhé.”

Giọng điệu của nàng mang theo lo lắng rất tự nhiên, hai phu thê nghe nàng nói vậy thì lại quay sang nhìn nhau, người đàn ông rút cuộc cũng thu hồi định ý, lắc đầu với vẻ bất đắc dĩ: “Quả thật hai chúng ta chưa thấy ai như thế cả.”

“Tướng công.” Người phụ nữ ngược mắt lên nhìn phu quân nhà mình: “Nghe giọng của cô nương này có vẻ là người vùng ngoài, cô ấy một thân một mình tới nơi xa lạ đi tìm tướng công như vậy rất đáng thương, hay là chúng ta giúp cô ấy một tay đi.”

Vân Khâm có hơi kinh ngạc, không ngờ hai người này lại tốt bụng nhiệt tình như vậy, lẽ ra nàng không muốn làm phiền người ngoài, nhưng bây giờ Mộ Sơ Lương đã mất tích, mà nàng thì chẳng có chút đầu mối nào, cứ lần mò kiểu này đúng là không phải cách hay, nếu có người giúp đỡ thì dĩ nhiên không thể tốt hơn rồi.

Nghe người phụ nữ nói thế người đàn ông cũng sáng tỏ, bèn gật đầu đồng ý ngay lập tức: “Cũng tốt, để ta đi hỏi những nhà lân cận thử xem sao, mọi người cùng đi tìm nên cô nương cũng đừng quá lo, trong thành của bọn ta rất thái bình, dù tướng công của cô nương bị tách ra thì cũng không có gì nguy hiểm đâu.”

Lòng Vân Khâm hơi ấm lại, nghe vậy thì cũng an tâm hơn đôi chút, không từ chối sự giúp đỡ của hai người: “Đa tạ hai vị.”

Hai người mỉm cười với Vân Khâm, sau đó người đàn ông nói vài câu với người phụ nữ rồi ra khỏi phòng, Vân Khâm cũng muốn theo nhưng đã bị người phụ nữ kia gọi giật lại: “Khẩu Tử nhà ta đi gọi thêm người ấy mà, chốc nữa họ sẽ đi tìm người hộ cô, một cô nương yếu đuối như cô có đi theo cũng chẳng giúp được gì đâu, thôi thì cứ ở lại đây một lát đã.”

Nói đoạn dẫn Vân Khâm vào phòng, khép cửa lại rồi rót một tách trà đầy tới trước mặt Vân Khâm: “Tên của cô nương là gì?”

Vân Khâm đáp ngay mà chẳng hề do dự: “Thần Nguyệt.”

“Thần Nguyệt à, cái tên này nghe hay thật.” Phụ nhân cười một tiếng, đang muốn nói thêm thì Vân Khâm đã ngập ngừng chen vào: “Xin hỏi... đây là đâu?”

Phụ nhân ngó ra: “Hóa ra cô nương không biết à, mà cũng phải thôi, thành Xạ Nguyệt của bọn ta ở khá xa kinh thành, cô nương chưa nghe tới cũng chẳng có gì lạ cả.”

“Chỉ vì ta rất ít ra ngoài nên mới không biết chỗ này thôi.” Vân Khâm lên tiếng giải thích, lòng thì có suy nghĩ khác.

Thành Xạ Nguyệt, Vân Khâm có thể khẳng định ở Trung Nguyên... hoặc phải nói là cả Nhân giới cũng không có thành nào mang tên này hết.

Từ đó nàng có thể khẳng định, mình đã rời Nhân giới tới Huyền giới rồi.

Nhưng khiến cho người ta kinh ngạc là, Huyền giới cũng giống hệt như Nhân giới vậy, người và quang cảnh ở nơi này chẳng có gì khác với Nhân giới, thậm chí có thể gọi nó là — một Nhân giới khác.

Trong lúc Vân Khâm đang nghĩ ngợi xa xôi thì phụ nhân kia bỗng che môi mỉm cười, ánh mắt ra chiều trêu ghẹo: “Nhìn Thần Nguyệt cô nương hệt như một tiểu thư nhà đại hộ ấy, cô với vị phu quân đó lạc mất nhau... để tỷ ty này đoán thử xem nào, có phải là cô bỏ nhà trốn theo người ta không đấy?”

Mắt Vân Khâm dờ ra, chẳng biết mình làm gì mà khiến phụ nhân hiểu lầm tới nông nỗi này, phải tội chuyện đã thế này càng giải thích thì chỉ tỏ phiền thêm thôi. Vân Khâm càng lặng thinh không phân bua thì phụ nhân càng nghĩ là mình đoán trúng, bèn ngồi xuống hỏi han nhiều hơn. Vân Khâm đang lo cho Mộ Sơ Lương nên đầu óc cứ lơ mơ, mãi tới khi nghe thấy ngoài nhà vang lên tiếng nổ đi đường mới quay đầu nhìn qua.

Tại sao trong thành cứ vang lên tiếng nổ lớn thế này nhỉ? Chuyện gì đã xảy ra, lẽ nào đang tập trận à?

Vân Khâm hơi cau mày, đứng dậy đi ra ngoài, thấp giọng hỏi: “Có chuyện gì thì phải?”

Phụ nhân cũng đứng dậy theo Vân Khâm ra ngoài nhà, vừa đi vừa nói: “Cô nương đừng lo.”

Vân Khâm có vẻ kinh ngạc, cảm thấy phụ nhân này dường như đã quen với loại âm thanh này rồi vậy, lúc này nàng đã ra đến cửa nhưng lại bị hai phu thê nhà này lôi về phòng, tới tận bây giờ mới đẩy cửa phòng để ra ngoài.

Ngay lúc cửa được mở ra, một luồng sáng tím đột nhiên bắn vọt lên ở phía chân trời xa xa, hệt như sợi dây màu bạc rạch qua bầu trời một đường cong duyên dáng, vào khoảnh khắc luồng sáng nhỏ ấy chạm tới bầu trời thì đột nhiên nổ vang, rã tan thành hàng trăm đốm sáng li ti, thấp sáng cả một vùng trời đêm.

Và gần như ngay lúc đó, vô số pháo hoa nối đuôi nhau bắn vọt lên rồi nổ vang đi đùng, nhuộm sáng bầu trời đêm với năm màu rực rỡ, hệt như trăm hoa đua nở, đẹp đến khó tả.

Vân Khâm đứng sững ra tại chỗ, nhìn cảnh này tới thất thần, bên tai còn vọng tới giọng của phụ nhân: “Hôm nay là tiết hoa đăng của thành Xạ Nguyệt nên náo nhiệt hơn bình thường một chút, cô nương tới đây thật là đúng dịp, hay là chờ tìm được tướng công nhà cô rồi hãy đi dạo một chuyến đi.”

Vân Khâm ngoái đầu nhìn phụ nhân sau lưng, rồi nhẹ gật đầu, đang muốn nói gì đó thì giọng bỗng nghe lại, quay phắt đầu nhìn sang bên.

Trên bờ tường cách đó không xa có một người đang đứng, người ấy mặc y phục trắng tinh, sáng trong như trăng rằm, ánh sáng sắc sảo của pháo hoa hắt lên y phục của hắn trông như mạ lên cả một thể giới phồn hoa.

Người ấy đang nhìn Vân Khâm, tầm mắt vượt qua bóng đêm trùng trùng rồi lặng lẽ dừng lại trên người nàng.

Rốt cuộc Vân Khâm cũng thở hắt ra một hơi nhẹ nhõm, thứ còn sót lại trong lòng chỉ có mừng rỡ.

Cũng may lần này chỉ tách ra chốc lát, bây giờ hai người đã tìm được nhau rồi.

Mộ Sơ Lương bay xuống từ bờ tường rồi lướt nhanh tới gần Vân Khâm, trong khi ánh mắt nàng vẫn bám sát theo hắn, đang muốn lên tiếng thì phụ nhân bên cạnh đã nhìn ra, bước tới gần Vân Khâm, hỏi han: “Đây là tướng công nhà cô sao?” Rồi phụ nhân lại mỉm cười chọc ghẹo: “Cô coi ta nói đúng lo có đúng không nào, bây giờ người ta đã tìm tới tận nơi rồi đấy thôi?”

Phụ nhân vừa nói vừa nhìn Mộ Sơ Lương.

Lúc Mộ Sơ Lương nghe thấy phụ nhân nói tới hai chữ “Tướng công” thì hơi chau mày, trong mắt ánh lên ý cười như có như không.

Trong khi Vân Khâm thì đỏ ửng mặt, không biết phải giải thích ra sao.

Thế mà Mộ Sơ Lương lại bật cười, gật đầu nói: “Phải, ta là tướng công của nàng ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91

Edit: Yunchan

Pháo hoa đang nở rộ trên đầu, màu sắc huyền ảo nhuộm sáng của màn đêm, Vân Khâm và Mộ Sơ Lương sóng vai nhau đi dạo trên con phố sầm uất trong thành Xạ Nguyệt, hòa vào dòng người trước mắt, thế mà cả hai lại tìm được sự bình yên hiếm có ngay trong khung cảnh tấp nập này.

“Có phải bất ngờ lắm không?” Mộ Sơ Lương nắm tay Vân Khâm, cẩn thận dẫn nàng đi nép vào bên đường bán hàng rong, cười nói: “Ta cũng rất bất ngờ.”

Vân Khâm biết Mộ Sơ Lương đang nói tới bất ngờ nào, bèn gật đầu nói: “Không ngờ Huyền giới lại là một nơi thế này.”

Hòa bình, yên vui, như cách rất xa với tất cả phân tranh.

Nếu đem ra so thì Nhân giới vừa trải qua mấy chục năm chiến đấu tàn phá còn đen tối hơn rất nhiều.

“Có lẽ những người ở đây vẫn chưa biết gì về kế hoạch của tôn chủ, cũng không biết Huyền giới sắp khai chiến với Nhân giới.” Mộ Sơ Lương trầm ngâm chốc lát, tầm mắt đảo qua từng đóa hoa đăng xinh đẹp: “Ta nghĩ, với khung cảnh này thì cũng có rất nhiều người ở Huyền giới không hy vọng cuộc chiến này diễn ra.”

Vân Khâm ngược mắt lên, mượn ánh đèn để ngấm nửa bên mặt của Mộ Sơ Lương, nàng thấp giọng nói: “Ý huynh là muốn thay đổi kết cục của trận chiến này thì cần xuống tay từ đây sao?”

Mộ Sơ Lương cười nói: “Chúng ta đã tới đây rồi, dù sao cũng phải làm chút chuyện ở Huyền giới mới được chứ.”

Song đó là chuyện của ngày mai, còn hôm nay không nên lãng phí cảnh tốt ngày lành thì hơn.

Ở đằng trước có một màn náo nhiệt, Mộ Sơ Lương bèn kéo Vân Khâm đi về hướng đó: “Chúng ta tới đó xem chút đi.”

Mộ Sơ Lương chừng chặc bên ngoài nhưng trong thâm tâm vẫn còn cất giấu mấy phần trẻ con, khi thấy trò hay thì lúc nào cũng muốn tới xem một lát, Vân Khâm theo hắn ngắm hết từ đầu đường tới cuối hẻm, biết được khá nhiều món đồ thú vị của Huyền giới, Mộ Sơ Lương còn dùng một miếng ngọc bội để đổi lấy ngân lượng Huyền giới, hai người ăn uống vui đùa thỏa thích rồi nghỉ chân ở một quán trà nhỏ bên sông, vừa thưởng thức hoa đăng trên sông và cảnh đêm, vừa nghe lão thuyết thư tiên sinh trong quán trà kể chuyện.

Dù là đâu đi nữa cũng sẽ có những điểm chung, ví như mọi người đều thích nghe kể chuyện truyền kỳ, cũng mơ ước tới vị anh hùng lấy một địch trăm trong chuyện kể.

Huyền giới cũng có lịch sử của riêng mình và những câu chuyện kể của riêng mình, qua những câu chuyện mà mọi người kể lại, Vân Khâm và Mộ Sơ Lương dần dần đã hiểu được đôi nét về nơi này.

Huyền giới không phân chia thế lực như Nhân giới, không có phân biệt chính tà, ở chốn này phần lớn đều là người thường, không có năng lực huyết mạch cũng như không tu hành, tất cả những người có năng lực huyết mạch đều nhờ vào truyền thừa. Và những người mang trong mình năng lực huyết mạch

cũng đến từ một nơi duy nhất, nơi ấy được gọi là Cực Thượng Điện, mà tôn chủ của Cực Thượng Điện chính là người hùng mạnh nhất của Huyền giới, có năng lực huyết mạch cường đại nhất.

Nghe đến đây, Vân Khâm và Mộ Sơ Lương đưa mắt nhìn nhau, đọc được suy nghĩ của đối phương qua ánh mắt.

Có người từng nói muốn mở cửa Huyền giới thì phải có mấy trăm cao thủ hợp lực, mà Huyền giới có thể triệu tập được nhiều cao thủ trong một khoảng thời gian ngắn, còn cử nhiều cường giả thiêu hủy Dĩnh thành như thế, nguyên nhân đều xuất phát từ đây. Vì tất cả kẻ mạnh ở Huyền giới đều nghe theo hiệu lệnh của một mình tôn chủ, muốn triệu tập các cao thủ dĩ nhiên cũng nhanh hơn Trung Nguyên rất nhiều.

Huyền giới cũng không phải toàn những cao thủ mang trong mình năng lực huyết mạch như Vân Khâm nghĩ, đôi lại tất cả cao thủ đều tập trung cùng một chỗ, với tình hình này thì muốn công phá Huyền giới độ khó cũng tăng lên rất nhiều. Thậm chí cũng như trước đây Nhân giới không hề biết tới sự tồn tại của Huyền giới, người thường ở Huyền giới cũng không biết về Nhân giới, đối với họ nơi này chính là thế giới duy nhất mà họ biết tới.

Kẻ chỉ đạo tất cả và âm thầm lên kế hoạch chỉ có Cực Thượng Điện mà thôi.

Chuyện có vẻ phiền hơi một chút, nhưng lại đơn giản hơn trong tưởng tượng.

Vân Khâm đứng dậy, nói với Mộ Sơ Lương: “Sur huynh, chúng ta về thôi.”

“Ừ, cũng hơi trễ rồi.” Mộ Sơ Lương đáp lại một tiếng, trước khi họ ra ngoài đã nói chuyện với đôi phu thê kia, khi biết họ không có chỗ để đi thì đã nhiệt tình đề nghị họ ở lại, hai người thấy không cần mất thời gian tìm nơi ở khác nên đã đồng ý ngay, vì thế sau khi dạo quanh trong thành cả hai bèn đi dọc theo con sông rợp đầy đèn hoa sen về nhà.

Lúc này quả là đã hơi trễ, người đi đường cũng đã thưa dần, đèn đuốc sáng rực trong thành đã hơi tối xuống, khiến hoa đăng trôi trên dòng sông càng thêm xinh đẹp lung linh, Mộ Sơ Lương nhìn hoa đăng trôi trên sông mà bất giác mỉm cười: “Nghe nói mọi người thả hoa đăng là để cầu phúc cho người trong lòng, phù hộ cho người ấy bình an.”

“Thật sao?” Vân Khâm hơi dừng chân lại, nhìn về phía con sông lung linh màu sắc, cảm giác lần này đã hơi khác rồi.

Nàng phân vân một lát rồi ngó về phía con phố trong thành, Mộ Sơ Lương hỏi: “Sao thế?”

Vân Khâm nhìn qua Mộ Sơ Lương: “Muội cũng muốn thả hoa đăng, cầu phúc cho sur huynh.”

Mộ Sơ Lương bật cười: “Ta là thần, muội định nhờ ai phù hộ cho ta đây?”

Vân Khâm lắc đầu: “Không giống nhau.”

Dù sao đi nữa nàng cũng hy vọng Mộ Sơ Lương có thể sống tốt.

Mộ Sơ Lương im lặng chốc lát rồi mới lên tiếng: “Đã trễ lắm rồi, e là chợ trong thành đã dọn dẹp cả rồi, bây giờ có muốn cũng không mua được đèn. . . hay là để sur huynh thả hoa đăng cho muội được không.”

Vân Khâm nhìn Mộ Sơ Lương chăm chăm, nàng biết đầu óc của người này toàn chứa những thứ quái đản nên cũng chẳng kinh ngạc làm gì, chỉ chờ xem hắn định biến đầu ra một ngọn đèn.

Ai ngờ Mộ Sơ Lương chỉ nhìn lướt qua con sông bên cạnh rồi dời mắt đi, chỉ lên bầu trời trên đầu: “Muội nhìn xem, bầu trời này có giống sông ngân hay không?”

Vân Khâm nhìn theo hướng Mộ Sơ Lương chỉ, ánh đèn trong thành đã dần tối vì đêm khuya, nhờ đó hàng vạn ngôi sao trên trời cũng đã sáng lên, những ngôi sao lấp lánh hội tụ trông hết như một con sông lấp lánh huyền ảo, mệnh mông vô tận.

Thình không quang đăng trong vắt, gần đến mức cứ như ngàn vì sao đang vờn quanh thân, chỉ cần với tay là chạm tới.

“Đẹp quá.” Vân Khâm lầm bầm.

Giọng êm ái của Mộ Sơ Lương vỗ về bên tai: “Ta đốt một ngọn đèn trên sông ngân, nguyện cầu muội trọn đời bình an.”

Ngay khoảnh khắc giọng Mộ Sơ Lương lắng xuống, tay hắn đã giơ lên, tay áo như hòa theo ánh sáng phát qua trước mặt, Vân Khâm chợt ngược mắt nhìn lại, trông thấy giữa trời đêm lóe lên một ngôi sao sáng chói, hào quang của nó trải khắp sông ngân, cũng rọi lên ánh đèn rực rỡ đang trôi trên sông, trong phút chốc mọi nguồn sáng dường như đều tập trung vào ngôi sao ấy, đến khi chẳng còn lại bất cứ thứ gì ngoài nó.

Bất kể là Nhân giới hay Nhân giới đều có trời cao và đất rộng, vùng trời của hai nơi cũng chẳng hề khác nhau, Vân Khâm nhìn ngôi sao kia tới thất thần, Mộ Sơ Lương lại dời mắt khỏi thình không cao vút nhìn về Vân Khâm bên cạnh mình, im lặng mỉm cười.

Khung cảnh này nào cần phải nói thêm gì nữa.

Đoạn đường trở về cả hai đều rảo bước rất chậm, tới khi về lại mảnh sân nhỏ của đôi phu thê thì trời đã rất khuya rồi, nhưng không ngờ họ vẫn còn chờ, thậm chí khi Vân Khâm và Mộ Sơ Lương vào phòng họ còn hâm nóng thức ăn để cả hai ấm bụng, dọn dọn xong họ mới về phòng, giao căn phòng này lại

cho Vân Khâm và Mộ Sợ Lương.

Gian tiểu viện này vốn đã nhỏ hẹp, kể ra chỉ có hai phòng, đôi phu thê ở một phòng, chỉ còn là một phòng khách cho Vân Khâm và Mộ Sợ Lương ngủ lại, sau khi đôi phu thê đi rồi trong phòng nhất thời chìm vào yên tĩnh, Mộ Sợ Lương khép cửa phòng lại, rồi quay đầu nhìn về phía Vân Khâm.

Hai người cứ nhìn nhau như thế, thoáng chốc bầu không khí đã thay đổi một cách kỳ diệu.

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92

Edit: Yunchan

Mộ Sợ Lương lắc đầu cười rồi khẽ thở dài: “Lâu rồi muội chưa được nghỉ ngơi tử tế, mau ngủ đi.”

Vân Khâm không ngờ Mộ Sợ Lương chỉ nói mỗi câu này, nàng lưỡng lự giây lát nhưng rồi vẫn nghe lời leo lên giường, nhưng lên rồi nàng cũng chưa nằm ngay mà ôm chần ngồi ở đầu giường, chờ Mộ Sợ Lương.

“Sư huynh, huynh cũng lên đây đi.” Vân Khâm mở to mắt nhìn Mộ Sợ Lương.

Mộ Sợ Lương: “...”

Hắn cất bước đến gần Vân Khâm, Vân Khâm bèn nắm lấy tay hắn, kéo hắn ngồi xuống.

Mộ Sợ Lương mỉm cười một cách bất đắc dĩ, xoa nhẹ gò má của Vân Khâm, thì thầm: “Sư muội à...”

Giọng hắn nhẹ vô cùng, còn mang theo hơi thở nhàn nhạt, Vân Khâm có cảm giác bàn tay không có nhiệt độ đang chạm vào má mình như một chiếc lông vũ lướt qua, gãi nhẹ tới nỗi tim cũng run lên khe khẽ. Hơi thở của nàng trở nên dồn dập, hiếm khi nào nghe thấy tiếng tim đập rõ ràng như lúc này, nàng nhẹ nhàng bắt lấy tay của Mộ Sợ Lương rồi khẽ nâng hàng mi, ánh đèn leo lét trong phòng khắc họa tỉ mỉ từng đường nét trên gương mặt Mộ Sợ Lương, tỉ mỉ đến mức Vân Khâm có thể bắt được từng sự thay đổi của cảm xúc trên gương mặt đó.

Nàng dè dặt nắm lấy bàn tay đang áp lên má mình, rồi bất ngờ chồm lên hôn chụt vào môi Mộ Sợ Lương một cái.

Mộ Sợ Lương như bị hành động này của nàng chọc cho ngửa ngáy, bật cười thành tiếng.

Sau đó Vân Khâm không thèm gặm môi Mộ Sợ Lương nữa mà nghiêm túc cời cổ áo hắn.

Mộ Sợ Lương chớp lấy tay Vân Khâm, ánh mắt đen lại, im lặng nhìn nàng.

Bờ má vừa bị Mộ Sợ Lương vuốt ve còn ánh lên tia màu sáng bóng mờ ảo, thế mà nàng vẫn nhìn Mộ Sợ Lương với vẻ chính trực, nói giọng khẳng khái: “Đề ta nói lòng y phục giùm huynh.”

“Sư muội.” Vẻ mặt Mộ Sợ Lương như cười như không, nhìn cô gái trước mắt chăm chú, cảm giác hơi ấm của nàng ngấm qua lớp áo, hồi lâu sau mới buông ra một tiếng thở dài thật nhẹ: “Muội thế này khiến cho ta hồi hận vô cùng...”

Đôi tay của Vân Khâm vẫn bám lên cổ áo của Mộ Sợ Lương không tha, cứ như sẽ hành động bất cứ lúc nào, khi nghe thấy câu này của Mộ Sợ Lương, nàng chỉ đáp bừa một tiếng coi như lấy lệ: “Ờ?”

Mộ Sợ Lương buông mắt nhìn động tác của Vân Khâm, nói sâu xa: “... Hồi hận vì không mang theo cơ thể.”

Vân Khâm: “...”

Nàng suy nghĩ quên Mộ Sợ Lương đang ở dạng hồn thể, mà cơ thể của hắn hiện tại đã bị đâm ra một lỗ to đùng, còn nằm ngáy đơ bên trong ngôi miếu đồ ở Nhân giới.

Nhìn hắn chốc lát, Vân Khâm bèn nhỏ giọng hỏi thăm: “Bây giờ huynh... không được à?”

Mộ Sợ Lương: “...”

Nhũ lòng phải phản bác, nhưng trong tình huống này hắn thật tình đã hết đường chối.

Từ lúc sinh ra tới giờ đây là lần đầu tiên Mộ Sợ Lương ném được mùi cứng họng, mà còn ở trong thời điểm nhạy cảm thế này.

Sau một hồi bối rối, Mộ Sơ Lương đành cầm ngược lại bàn tay còn đang sờ soạn cổ áo mình, thấp giọng nói: “Trễ lắm rồi, đi ngủ.”

“Ừ.” Vân Khâm âm ừ một tiếng nhưng không buông Mộ Sơ Lương ra mà ôm lấy hán chui vào trong chăn, Mộ Sơ Lương cũng không nói thêm gì nữa mà ngoan ngoãn làm theo lời nàng, sau khi cời ngoại sam thì nằm xuống cạnh Vân Khâm. Trời lúc này chỉ mới lập xuân, trong không khí còn thoảng chút giá lạnh, hai người nằm rúc trong chăn, chỉ có dựa sát vào nhau mới cảm giác được chút hơi ấm, Vân Khâm quyết định chẳng kiêng dè gì nữa mà lầm bầm nói: “Có hơi lạnh.”

Thật ra Mộ Sơ Lương là hồn thể nên chẳng có nhiệt độ, nhưng Vân Khâm vừa than một câu đã len lén chui vào trong ngực Mộ Sơ Lương làm cho hán bật cười, vòng tay ôm lấy người trong lòng, hai người cứ thiếp đi như thế.

Bảo là ngủ, nhưng thật ra Mộ Sơ Lương ở dạng hồn thể không hề thấy buồn ngủ, hán chỉ nhắm mắt lại lặng lẽ đếm nhịp thở của Vân Khâm, cảm thụ từng cái trở mình của người trong lòng, mãi cho tới bình minh.

Lúc trước khi còn ở Không Thiên phái Vân Khâm luôn dậy rất sớm, nên bây giờ cũng không ngoại lệ, lúc nắng mai còn chưa ló dạng thì nàng đã thức giấc rồi, vừa hé mắt ra đã thấy ngay khuôn mặt gần trong gang tấc của Mộ Sơ Lương.

Nàng dụi dụi mắt, giọng còn hơi lơ mơ vì vừa mới thức, cười tươi với Mộ Sơ Lương: “Huynh dậy sớm thế.”

“Là quá sớm mới đúng.” Mộ Sơ Lương cũng mỉm cười, rồi hôn lên trán Vân Khâm, sau đó cả hai mới ngồi dậy.

Hôm ấy hai người cũng ở lại trong căn tiểu viện của đôi phu thê nọ, nhưng khác là cả hai đều không rảnh rỗi, vì họ còn bận thảo luận đề lập kế hoạch kế tiếp, sau đó Mộ Sơ Lương xin đôi phu thê nọ ít giấy và bút mực, bắt tay vào viết thư, lúc Mộ Sơ Lương viết, Vân Khâm ngồi ở bên nhìn chăm chú, mãi tới khi Mộ Sơ Lương viết xong mới giờ bức thư lên hỏi ý kiến Vân Khâm: “Muội thấy sao?”

Vân Khâm nhận lấy đọc kỹ lại, rồi mới hỏi: “Sẽ có người nhìn thấy bức thư này rồi tới tìm chúng ta thật sao?”

“Tuy Huyền giới bị Cực Thượng Điện thống trị, nhưng cũng như Nhân giới có chính tà vậy, đằng sau Huyền giới tuyệt đối cũng không thái bình như chúng ta nghĩ, hiện nay tôn chủ Cực Thượng Điện muốn tấn công Nhân giới khơi nên chiến loạn, nhất định sẽ có người không muốn nhìn thấy tình cảnh này diễn ra, bức thư này của ta, người ngoài đọc không hiểu nhưng người nên biết thì nhất định sẽ biết.” Mộ Sơ Lương gấp thư lại rồi xếp vào trong phong thư: “Chúng ta đợi ở đây mới có thể đợi được người mình muốn đợi.”

Vân Khâm biết hành động này hết sức mạo hiểm, viết phong thư này ra, nếu bị người của Cực Thượng Điện nhìn thấy thì thế nào cũng rước lấy phiền phức, nhưng nếu không làm gì cả thì họ không thể chứng thực được suy đoán của mình. Bây giờ họ chỉ còn biết hy vọng người mình chờ sẽ tới sớm hơn người của Cực Thượng Điện thôi.

Dán kỹ phong thư lại xong, Mộ Sơ Lương bèn giao thư cho đôi phu thê, nhờ họ chuyển đi hộ mình, sau đó rời khỏi tiểu viện.

Họ sắp gọi ra vài nhân vật lợi hại nên dĩ nhiên không thể nán lại đây để gây rắc rối cho phu thê nhà này.

Hai người chọn quán trà ở bên bờ sông thả hoa đăng hôm đó, sau khi tin được truyền đi, cả hai chờ suốt hai ngày trong quán trà, mãi tới chạng vạng ngày thứ ba mới chờ được một người.

Người tới quán trà là một nam tử có vẻ ngoài trung niên, vóc dáng khô ngô vạm vỡ, sắc mặt trầm trầm không cho ai nhìn ra biểu cảm. Y tới đây một mình, sau khi vào quán trà thì gần như không lên tiếng hỏi han ai cả, ánh mắt cứ thế mà rơi lên Vân Khâm và Mộ Sơ Lương.

Vân Khâm và Mộ Sơ Lương nhìn nhau, đoán được ngay đây chính là người mà họ muốn chờ, nghĩ rồi cả hai bèn đứng dậy, cười với nam tử nọ: “Chúng tôi chờ huynh đài đã lâu.”

Người nọ thoáng chau mày nhìn hai người, rồi đáp: “Ra ngoài rồi nói.”

Hai người gật đầu theo người nọ ra khỏi quán trà, đi dọc theo bờ sông rồi tới một nơi yên tĩnh.

Dương liễu vừa mới nảy mầm, rù cành xanh mướt men theo bờ sông, nước sông hắt lên bóng ba người trên bờ trông cũng khá là nhân nhả thông dong, nhưng người nam tử tới đây lại chẳng có vẻ gì là thông dong cả, tầm mắt của y lướt qua Vân Khâm và Mộ Sơ Lương mấy lần sau đó mới đánh giọng nói: “Các người truyền chuyện Nhân giới ra ngoài có biết hậu quả của nó không?”

“Biết.” Mộ Sơ Lương gật đầu, nội dung trong bức thư chính là về chuyện Nhân giới.

Người nọ đắm chiều chớp lát rồi bỗng lên tiếng hỏi: “Rốt cuộc thì các người muốn làm gì?”

Vân Khâm và Mộ Sơ Lương lại đưa mắt nhìn nhau, thấy phản ứng của đối phương thì cũng biết họ không chờ làm người, sau một hồi yên lặng Mộ Sơ Lương mới đáp: “Chuyện chúng tôi muốn làm cũng giống như huynh đài vậy.”

“Chúng tôi từ Nhân giới tới.” Vân Khâm cũng nói.

Nghe thấy câu này, đồng tử của người nọ co lại, sắc mặt biến đổi khá rõ rệt, y nhìn thẳng vào hai người, băng qua một lúc mới thoát khỏi cơn khiếp sợ, tìm lại giọng nói của mình: “Các người muốn biết gì?”

“Chuyện chúng tôi muốn biết rất nhiều.” Mộ Sơ Lương cười đáp: “Có lẽ chúng ta nên nói chuyện thông thả với nhau thì hơn.”

Nam tử này tên là Ân Dương, là một trong tứ đại hộ pháp của Cực Thượng Điện, mà qua lời kể của y Vân Khâm và Mộ Sơ Lương mới biết, tuy Cực Thượng Điện lấy lệnh của tôn chủ làm đầu, nhưng tứ đại hộ pháp cũng có quyền quyết định ở một mức độ nào đó, tiếc là hiện tại tứ đại hộ pháp đã tồn thất hai người, một ở phe chủ chiến đứng về phía Tôn chủ, còn lại mỗi Ân Dương là phản đối tấn công Nhân giới, nhưng sức lực quá mỏng manh, thế lực của Ân Dương bị hạn chế khắp nơi, nên từ đầu đã mất đi quyền lực của hộ pháp.

Y luôn chờ đợi cơ hội để thay đổi cục diện hiện tại, mà sự xuất hiện của Mộ Sơ Lương và Vân Khâm chính là mở đầu của sự trở mình này.

Ba người nán lại bên bờ sông rất lâu, nói rất nhiều chuyện, Ân Dương thuật lại tình hình Huyền giới, Vân Khâm và Mộ Sơ Lương cũng kể lại tình hình của Nhân giới, mà mấu chốt của vấn đề lại được Mộ Sơ Lương giữ tới cuối mới hỏi ra lời: “Huyền giới sẽ không từ bỏ cuộc chiến với Nhân giới, thế thì mục tiêu kế tiếp của họ là đâu?”

Hắn đã biết từ lâu, lần này Huyền giới xuất hiện ở Đình thành, nhưng trước đó không lâu ở Kỳ thành cũng có tung tích của Huyền giới, hiện giờ muốn biết chắc mục tiêu kế tiếp của Huyền giới thì cứ hỏi thẳng Ân Dương là nhanh nhất.

Ân Dương nghe câu hỏi này thì trầm ngâm giây lát mới đáp: “Tôn chủ không nói với ta chuyện này, nhưng ta đã âm thầm điều tra, nếu tin tức của ta không sai thì mục tiêu của họ là vùng đất tận cùng phía Tây của Nhân giới, nơi đó quanh năm tuyết phủ, ít người lai vãng, chỉ có một môn phái đã lụn bại là tọa lạc ở đó, bên trong chỉ có chừng trăm người, nếu Huyền giới xuất hiện ở đó, dù người ngoài muốn tới chi viện thì cũng chẳng kịp, mà chờ cho họ tới nơi thì Huyền giới cũng đã thôn tính nơi ấy rồi, cho nên Tôn chủ cho rằng nơi đó là nơi tốt nhất để tấn công trong thời điểm này.”

Vùng đất ở tận cùng phía Tây, nơi quanh năm tuyết phủ.

Vân Khâm dò người ta, lòng giật bắn.

Mộ Sơ Lương cũng biết nàng đang nghĩ tới điều gì, nét mặt của hắn cũng chẳng khác hơn Vân Khâm bao nhiêu, chỉ thấp giọng thốt ra ba chữ: “Không Thiên phái.”

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93

Edit: Yunchan

“Ta chỉ nói được bao nhiêu thôi, chuyện Nhân giới vốn cũng chẳng liên quan tới ta, lẽ ra ta cũng không nên nói với hai người nhiều chuyện như thế.” Ân Dương thở dài, nhìn Mộ Sơ Lương và Vân Khâm hồi lâu rồi trầm giọng nói: “Ta hy vọng hai người hiểu.”

Dĩ nhiên Vân Khâm và Mộ Sơ Lương hiểu được suy nghĩ của y, y nói chuyện Huyền giới cho họ là vì đã rơi vào bước đường cùng, không mong Huyền giới nổi lên chiến loạn, nhưng bất kể thế nào đi nữa thì y vẫn là người Huyền giới.

Nếu Nhân giới đánh trả lại Huyền giới thì y chính là tội nhân, hành động này của Ân Dương là sự đánh cược đầy liều lĩnh, do đó càng phải thận trọng hơn nữa.

Nét mặt Vân Khâm đanh lại, gật đầu nói với Ân Dương: “Chúng tôi hiểu, xin đa tạ.”

Ân Dương cũng gật đầu rồi rời khỏi ngay sau đó, song trước khi đi còn bỏ lại một câu: “Trên đời này chẳng có bức tường nào là không lọt gió, tuy ta đã chặn bức thư của các người lại, nhưng cũng khó tránh tôn chủ phát hiện ra đầu mối, các người nên đi nhanh lên thì hơn.”

Dứt lời y bèn quay lưng đi thẳng.

Vân Khâm và Mộ Sơ Lương dõi mắt nhìn người nọ đi xa, sau đó Vân Khâm quay qua nói với Mộ Sơ Lương: “Sư huynh, chúng ta về thôi.”

“Cũng được.” Mộ Sơ Lương gật đầu đồng ý, có điều muốn tới trận pháp trong sơn động kia thì có hơi phiền toái đôi chút. Hai người chuẩn bị ra về, nhưng Ân Dương đoán quả không sai, người của Cực Thượng Điện nhạy tín vô cùng, mới đó đã đổ xô tới đây, thậm chí còn nhanh hơn dự tính của họ. Bóng Ân Dương vừa khuất, hai người mới quay gót muốn đi khỏi đây thì chung quanh đã vọng tới tiếng động, tới khi Vân Khâm và Mộ Sơ Lương dừng bước ngoảnh đầu lại thì đã bị cao thủ Huyền giới bao vây chặt cứng.

Chỉ trong tích tắc cả hai đã nhìn thấu, những cao thủ tụ tập ở bờ sông này khác hẳn với những kẻ tấn công Đình thành hôm ấy, thực lực của họ đều mạnh hơn rất nhiều, chỉ mấy chục người mà đã khiến người ta cảm thấy áp lực tột cùng.

Mà hai người cũng hiểu rõ đây chỉ mới là bắt đầu thôi, nếu ngay từ đầu Tôn chủ Huyền giới đã phái ra chiến lực hùng mạnh nhường này thì tiếp theo họ

phải đối mặt với đợt tấn công còn đáng sợ hơn nữa. Việc họ nên làm hiện tại chẳng nhưng rời khỏi đây mà còn phải đánh bại những cao thủ này nhanh nhất có thể, rồi nhanh chóng đi khỏi nơi này.

Sự ần ý của hai người đã tạo thành từ lúc ở đảo Thập Châu, chẳng cần ai lên tiếng mà đồng loạt xuất thủ. Trong tay Vân Khâm phóng ra tia sáng, Mộ Sơ Lương cũng lao về hướng ngược lại, trong một đòn này, bất ngờ thay đổi phương lại bị đốn ngã hơn phân nửa.

Hiện giờ Mộ Sơ Lương đang ở thể thần hồn, ra đòn bất phàm, nhưng Vân Khâm lại khẽ cau mày nhận ra điều bất thường.

Sức lực của Mộ Sơ Lương yếu hơn lần trước nàng thấy rất nhiều.

Rời khỏi cơ thể mà còn phải tốn sức để tìm Vân Khâm, sau đó còn mở cửa Huyền giới đưa nàng tới đây, mấy ngày qua Mộ Sơ Lương đã dốc sức quá nhiều, dù hẳn chẳng bao giờ chịu nói nhưng Vân Khâm có thể đoán được, dưới tình hình này e là hẳn phải mau chóng về lại thân xác mới được.

Vân Khâm chỉ liếc sơ qua đã nhận ra điều bất ổn nên lòng càng muốn thoát khỏi đây nhanh hơn, thế là nàng không giữ sức nữa, mang Vụ Châu ra khỏi động sức mạnh băng hàn, chặn mất đường đi của đối thủ, đoạn nắm phất lấy bàn tay lạnh lẽo của Mộ Sơ Lương, thấp giọng nói: “Chúng ta đi.”

Mộ Sơ Lương hiểu ý, cả hai toan chạy khỏi đây, song ngay vào lúc này một luồng sức mạnh khác lạ đột nhiên đánh thốc tới, đó là một loại sức mạnh nóng bỏng hệt như sóng dữ, khiến hàng dương liễu bên bờ sông chao đảo trong cơn cuồng phong, nước sông bị sức nóng của nó làm bốc hơi hóa thành hơi nước mịt mù, mà trong cơn sóng nhiệt nóng rực này là một ông lão mặc áo bào màu tro, lão trông rất gầy, lưng không, mặt hằn đầy nếp nhăn, già nua hom hem, nhưng khi lão đứng chắn trước mặt thì lại khiến người ta không tài nào dịch thêm nữa bước.

Đó là loại sức mạnh còn dữ dội hơn cả Lương Ung, người trước mắt này mới là cao thủ thật thụ của Huyền giới, và lại Mộ Sơ Lương có thể nhìn ra người này tuyệt đối không phải là tồn chủ.

“Là vị hộ pháp nào?” Lòng Vân Khâm chùng xuống, nhưng nét mặt vẫn tĩnh bơ.

Ông lão chống gậy bước lên một bước, cất lên chất giọng khàn đục như đao cùn: “Thương Viêm hộ pháp, Văn Tật.”

Nói rồi lão chẳng đợi Vân Khâm nói thêm câu nào đã ngước mắt lên, nhìn xoáy vào nàng bằng cặp mắt màu xám tro: “Ngươi là hậu nhân của Tiêu Chí Ngô.”

Văn Tật không hề nói rõ, nhưng Vân Khâm có thể đoán được Tiêu Chí Ngô mà lão nhắc đến là ai, nàng không tiếp lời, thậm chí còn chẳng buồn quan tâm tới lão mà cứ bước đi tiếp, nhưng Văn Tật lại chống phật gậy xuống đất, một đợt sóng nhiệt rất bỏng đâm xuyên lòng đất chặn đứng bước chân cả hai, rồi lão lạnh giọng nói: “Tôn chủ tìm ngươi rất lâu rồi, nếu hôm nay ngươi đã chủ động dẫn xác tới thì đừng hòng rời khỏi đây.”

Sau đó càng nhiều đội quân Huyền giới kéo tới, Vân Khâm và Mộ Sơ Lương bị kẹt trong biển người chật ních khó lòng phá vòng vây.

Nhưng lúc ông lão nhắc gót bước lên thì một tiếng cười đã chen vào: “Có phải lão đã quên mất rồi không, nàng ấy không tới đây một mình.”

Người lên tiếng là Mộ Sơ Lương.

Hắn luôn im lặng đứng bên cạnh Vân Khâm từ đầu tới giờ, trong mắt Văn Tật chỉ có mỗi Vân Khâm nên cũng chẳng buồn để tâm tới người bên cạnh nàng, mãi tới giờ này lão mới hướng mắt sang Mộ Sơ Lương.

Lúc cánh cửa Huyền giới mở ra, những người tới Nhân giới chẳng một ai toàn thân trở về, nên người Huyền giới cũng chẳng biết được là kẻ nào cản bước Huyền giới còn ép cửa Huyền giới phải đóng lại, do đó dĩ nhiên Văn Tật cũng không biết Mộ Sơ Lương là ai.

Lão khẽ cau mày, chấp tay sau lưng hỏi: “Ngươi tưởng là các ngươi có thể thoát khỏi đây ư?”

“Biết đâu được, có lẽ phải thử một trận xem sao.” Mộ Sơ Lương đáp trả một cách ung dung. Vân Khâm vẫn giữ nét mặt bình tĩnh đứng sóng vai bên hắn, bạch long sau lưng đã huyền hóa ra hình hài, hơi nước trong không trung lại kết ra sương giá hóa thành hoa tuyết tuôn rơi là tả, bên bờ sông chẳng mấy chốc đã rơi đầy một lớp sương tuyết.

*

Cùng lúc đó, Đình Thành trong một khoảng bình yên ngắn ngủi đã vượt qua giai đoạn khó khăn nhất, Thiên Cương Minh chỉ huy tam môn thất phái hỗ trợ khôi phục lại Đình thành nay đã được hơn phân nửa, mọi người cũng đang sửa soạn rời khỏi đây. Trong khi đó, Ngụy Chước vì cứu người mà bị xé rách tới Đình thành, rồi lại bị Vân Khâm và Mộ Sơ Lương vớt qua một xô chả thêm quan tâm, giờ đây lại đang nóng nảy hết nước nói.

“Lúc đầu là do hai tên đó cầu cạnh ta tới đây cứu người, bây giờ thì hay lắm, cứ quảng đại ta ở đây rồi chạy mất.” Ngụy Chước đảo qua đảo lại trong ngôi miếu đỏ, mà người Thiên Cương Minh thì rất nhiệt tình sốt sắng, thậm chí là nhiệt tình quá mức cần thiết, song song với khôi phục lại Đình thành họ còn quét dọn sửa sang luôn cả ngôi miếu đỏ bị bỏ hoang nhiều năm này, thậm chí còn mạ lại tượng thần trong miếu, khiến cả trong lẫn ngoài đều bóng loáng, suýt thì đâm mù cả mắt y. Ngụy Chước đành thu tâm mắt về, liếc qua cơ thể gần như chẳng còn tí sức sống nào trên đất, nói với giọng khó chịu: “Còn ném luôn cái cơ thể rách này cho ta bắt ta trông hộ, còn mình thì bớt việc.”

“Họ không phải là người vô tâm như thế, giờ này chưa có tin truyền về có lẽ là đã gặp chuyện gì đó rồi.” Người đợi trong ngôi miếu đỏ này ngoài Ngụy Chước ra thì còn Hoàn La nữa, lúc này y đã cạo nhẵn râu trên mặt, trông vào chẳng khác nào một thư sinh trẻ tuổi bình thường, y cầm đao bằng một tay, gượng gạo tránh né ánh mắt tò mò của con gái mình, ho nhẹ một tiếng rồi nói: “Ta muốn đi tìm họ.”

Ngụy Chước dừng chân lại, nhìn y lom lom, thấp giọng nói: “Ta biết chứ.”

“Cũng vì vậy nên ta mới tức.” Ngụy Chước cảm rầu: “Có chuyện gì cũng chẳng thèm nói cho ta một tiếng trước khi đi.”

“Tiểu Mộ phải đi tìm Vân Khâm.” Hoàn La nói đến đây thì dừng lại như sợ nhớ ra gì đó, ngược mắt lên nhìn thẳng vào Ngụy Chước, nói tiếp: “Hình như ta biết gì đó.”

Ngụy Chước ngăn ra, hỏi dồn: “Biết gì?”

Hoàn La nói: “Trước khi đi Tiểu Mộ đã nói với ta về một sơn động nào đó, y muốn đi tìm Vân Khâm không chừng sẽ tới sơn động ấy cũng nên, có lẽ họ chưa đi được bao xa đâu, chúng ta lùng kiếm quanh sơn động ấy xem thử có manh mối nào hay không.”

Nghe Hoàn La nói thế Ngụy Chước bèn gật đầu đánh rụp, nhìn xuống cơ thể đang nằm ngáy đơ trên đất mà lòng lại phát sầu: “Còn cái xác này thì làm thế nào?”

Hoàn La: “... Mang theo đi.” Nói rồi liếc Ngụy Chước một cái.

Thế là ba người vừa tìm kiếm sơn động ở gần Đình Thành vừa vác theo “xác” của Mộ Sơ Lương. Hoàn La phải trông con gái nên chuyện công Mộ Sơ Lương dĩ nhiên rơi lên đầu Ngụy Chước, Ngụy Chước vừa đi vừa mắng mủi suốt chặng đường, nào là chờ Mộ Sơ Lương quay lại nhất định phải cho hắn đẹp mặt.

Ba người cứ tìm như thế cả một ngày, mãi tới khi tìm tới khu rừng bên ngoài Đình Thành mới phát hiện ra một cái sơn động.

Trong sơn động này là một gian thạch thất, nhìn cách bày biện thì dường như có người ở, vì thứ nào cần đều đủ cả. Ba người nhìn trong phòng khắp lượt, và quả nhiên phát hiện ra dấu vết của linh lực.

“Điều này thì họ từng tới đây là cái chắc, đúng không?” Ngụy Chước nhìn sang Hoàn La bên cạnh, cau mày hỏi lại: “Nhưng bây giờ họ đi đâu rồi?”

Kỷ Tuyết ở bên nghe tới đây cũng không khỏi lo lắng chen vào: “Cha, họ sẽ không sao chứ?”

Hoàn La lắc đầu, lát sau y mới nói: “Không biết nữa, bây giờ manh mối chỉ có ở đây, thôi thì cứ nán lại đây quan sát thêm chút nữa đi.”

Ngụy Chước không tán thành lắm, dù có chờ ở đây thì cũng chẳng được gì, thà đi loanh quanh tìm thử có khi còn lần ra nhiều manh mối hơn. Nghĩ rồi y toan lên tiếng góp ý kiến, nhưng đúng lúc này lại ngó thấy nhất kiếm hắt trên bức tường không xa, có lẽ ban đầu nơi đó được treo một bức họa, bây giờ bức họa đó đã bị người ta tháo xuống, chỉ còn lại một nhất kiếm rất cũ, bên trong nhất kiếm còn có thứ gì đó đang chuyển động.

“Nó là gì thế?” Ngụy Chước giơ tay lên muốn chạm vào nhất kiếm ấy, sắc mặt Hoàn La chùng xuống, tuy không rõ nguyên nhân nhưng vẫn cản Ngụy Chước lại theo trực giác: “Đừng chạm vào.”

Xui là đã trễ, ngón tay của Ngụy Chước đã chạm vào nhất kiếm, còn ngoái đầu lại hỏi với bản mặt lơ tơ mơ: “Đừng chạm vào cái gì?”

Hoàn La lắc đầu chịu thua, nhưng còn chưa kịp nói năng gì thì nơi bị Ngụy Chước chạm vào đã có biến hóa.

Nhất kiếm kia đang mở rộng ra với tốc độ chóng mặt, chỉ trong chốc lát đã nứt thành một khe hở cao tầm một người, bên trong khe hở đó là khoảng không đen ngòm không thấy điểm tận cùng, vô số luồng khí đang dao động bên trong nó như muốn nuốt chửng lấy mọi thứ.

Hoàn La hơi biến sắc, cảnh giác che chắn cho con gái ở sau lưng, trong khi Ngụy Chước thì trợn trừng mắt lui lại mấy bước, nhìn đăm đăm vào khe hở kia, thềm dòn lực vào tay phải chực ra đòn.

Dưới cái nhìn chăm chú và đầy căng thẳng của ba người trong gian thạch thất, từ trong bóng tối vô biên đằng sau khe nứt lại có một người bước ra chậm rãi.

Ngụy Chước trợn mắt, Hoàn La và Kỷ Tuyết cũng im bật, bóng người kia bước vào gian thạch thất, sau đó dần rõ nét hơn và hóa thành diện mạo mà họ quen thuộc.

Chính là Vân Khâm.

Dáng vẻ Vân Khâm lúc này trông nhếch nhác hơn bình thường rất nhiều, máu nhuộm lên áo quần còn vấy loang lổ lên vạt áo, sắc mặt cũng tái xanh, ánh mắt tỏ rõ sự mệt mỏi, nhìn cứ như vừa trải qua một trận đại chiến vậy. Ngụy Chước thấy rõ bộ dạng của Vân Khâm rồi thì mới buông lỏng cảnh giác, bước lên hỏi dồn: “Sao có lại chui từ tường ra thế? Còn cái tên quý bài bạc đâu?”

Vân Khâm không nói gì, nàng chỉ nhìn chăm chăm vào khe nứt trên tường.

Ngụy Chước thấy cô không đáp thì cũng nhìn theo, Hoàn La và Kỷ Tuyết của đồng loạt hướng mắt về phía đó, và ngay dưới ánh mắt hiếu kỳ của ba người, đằng sau khe nứt lại có ánh sáng lọt ra, sáng hết như sao, tán loạn và rồi rạc như sắp tan đi.

“Món đồ chơi gì thế?” Ngụy Chước không cảm lòng được bèn hỏi vào một câu.

Nét mặt Vân Khâm thoáng thay đổi, quay lại giục: “Cơ thể.”

“Gi cơ?!” Tay chân của Ngụy Chúc còn nhanh hơn cả đầu óc, lúc y còn chưa kịp hiểu gì thì tay đã vút thẳng “Xác” của Mộ Sơ Lương ra, đập ngay vào đóm sáng chập chờn nọ.

Những đóm sáng ấy tụ lại trong cơ thể, mà cũng ngay lúc đó, cơ thể của Mộ Sơ Lương nện đánh bịch xuống đất, phát ra tiếng dội lại nặng trĩu khiến cả phòng im phăng phắc.

Bốn người đứng hóa đá tại chỗ, khe nứt trên tường đã dần thu nhỏ lại ngay khi những đóm sáng kia xuất hiện, rồi trở lại hình thù nhát kiếm ban đầu, còn cái người bất tỉnh nhân sự đã nằm trên đất khá lâu thì rốt cuộc cũng ho nhẹ một tiếng, mở mắt ra thì thào: “Ta thấy, người có thể xuống tay nhẹ một chút...”

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94

Edit: Yunchan

Dù gì quãng cũng chẳng chết người nên Ngụy Chúc không hề cần rút lương tâm tí nào, chỉ hừ lạnh nói: “Không sao rồi thì ra khỏi đây nhanh lên.”

Nhưng Mộ Sơ Lương lại ho khan, chống người ngồi dậy: “Có chuyện rồi.”

“Chuyện gì?” Mặt Ngụy Chúc đành lại, nhận ra tầm quan trọng của vấn đề qua giọng điệu của Mộ Sơ Lương.

Trên cơ thể của Mộ Sơ Lương vẫn còn nhát kiếm chưa lành, tuy đã đứng dậy nhưng vẫn rất yếu, Vân Khâm bèn dè dặt dìu hấn dậy, nói với Ngụy Chúc và Hoàn La: “Mục tiêu kế tiếp của Huyền giới là Không Thiên phái.”

Vừa nghe thấy tin này Hoàn La lập tức cau mày.

Ngụy Chúc cũng bật thốt lên: “Không Thiên phái?”

Nét mặt Vân Khâm nặng nề, gật đầu xác nhận.

“Vậy phải làm sao đây?” Ngụy Chúc trông còn cuống hơn cả Vân Khâm và Mộ Sơ Lương, y nôn nóng hỏi Vân Khâm: “Bây giờ chúng ta cấp tốc trở về còn kịp không?”

Vân Khâm không đáp vội mà chỉ nhìn sang Mộ Sơ Lương bên cạnh với vẻ mặt phức tạp, Mộ Sơ Lương bèn lên tiếng trả lời Ngụy Chúc: “Trước đó bọn ta đã bại lộ thân phận ở Huyền giới, còn gặp phải sự truy sát của cao thủ Huyền giới, nhưng dù thế vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng của tôn chủ Huyền giới đâu, ta đoán rằng...”

Mộ Sơ Lương ngừng lại giây lát rồi mới tiếp lời: “Ta nghĩ có lẽ Tôn chủ Huyền giới bận chuyện quan trọng khác nên mới không ra mặt.”

Chuyện còn quan trọng hơn cả đoạt lại chỉ bảo Vụ Châu chỉ có một mà thôi, đó chính là — tấn công Nhân giới.

Có lẽ giờ đây Huyền giới đã hành động rồi.

Sắc mặt Ngụy Chúc xấu đi trông thấy, giục: “Chẳng phải Vân Khâm có Vụ Châu sao, chỉ cần gọi bạch long ra thì bây giờ chạy về Không Thiên phái cũng không mất nhiều thời gian kia mà?”

“Không thể.” Mộ Sơ Lương lắc đầu.

Ngụy Chúc không hiểu, đang định nói thêm thì Vân Khâm đã buông Mộ Sơ Lương ra bước thẳng tới cửa ra của thạch thất, giơ tay lên chạm nhẹ vào bức bình phong vô hình nọ.

Luồng sức mạnh kỳ dị ấy vẫn chặn bước chân nàng khiến nàng không tài nào dịch thêm nửa bước, mắt nàng tối sầm xuống, ngoài đầu lại nói với giọng bất đắc dĩ: “Không thể, vì trận pháp Mạch Trì để lại vẫn chưa phá, ta vẫn chưa ra được.”

Chuyện bắt đầu trở nên rắc rối hơn, Ngụy Chúc hiểu ý của Vân Khâm lại quýnh quýnh hỏi: “Vậy Mạch Trì gì đó đâu, hấn đi đâu rồi?”

Mạch Trì đã mất dạng từ lâu và cũng chẳng biết đi về đâu, muốn tìm được e là còn khó hơn lên trời. Vân Khâm không thể rời khỏi đây nên cũng không thể triệu hồi bạch long đưa mọi người cấp tốc trở về Không Thiên phái, chưa kể hiện tại Mộ Sơ Lương đã về lại cơ thể, chẳng những bị thương chưa

lành mà Dinh thành còn quá xa xôi, quãng đường xa đến thế dù họ có chạy thực mạng về Không Thiên phái thì có lẽ đã trễ rồi.

Mà lúc này chưa ai biết tin Huyền giới sắp hạ thủ với Không Thiên phái, muốn lan tin ra để Thiên Cương Minh tới tương trợ Không Thiên phái thì cũng chẳng còn kịp nữa. Nếu có Túc Thất ở đây thì hay rồi, tiếc là bây giờ Túc Thất đã rời khỏi Thiên Cương Minh, ba vị Đường chủ Thiên Cương Minh lại đang ở tại Dinh Thành, dù có muốn dẫn người tới Không Thiên phái viện trợ thì cũng vô vọng thôi.

Ngụy Chúc cảm thấy đầu mình như sắp phình to ra, biết chuyện sẽ diễn ra mà không thể ngăn cản quả là khó chịu vô cùng.

Y không khỏi nhớ tới cô gái đang chờ mình ở Không Thiên phái, bèn mím môi hỏi lại: “Các người có cách nào không?”

Tầm mắt Hoàn La dừng lại ở Mộ Sơ Lương và Vân Khâm, Mộ Sơ Lương liếc qua án thư bên cạnh, sau một hồi yên lặng bèn cất giọng nói: “Có thể thử xem sao.”

Mộ Sơ Lương bước tới trước án thư, có lẽ vì Mạch Trì luyện chữ rất thường nên giấy và bút mực đều có đủ, Mộ Sơ Lương tiện tay viết gì đó lên giấy, mọi người đứng ở bên quan sát, thấy hần cúi đầu viết bốn năm phong thư, sau đó mới gấp thư lại giao cho Hoàn La: “Hoàn La tiên bối, Ngụy Chúc tiên sinh, nhờ hai người dùng tốc độ nhanh nhất để chuyển hộ ta mấy phong thư này.”

Hần nói cho Hoàn La vài địa điểm thật nhanh, Hoàn La nghe xong thì không nán lại một giây, nhận thư rồi gật đầu nói: “Ta biết rồi.”

Ngụy Chúc cũng nhận hai phong thư, giờ giọng thắc mắc: “Mấy bức thư này giao cho ai?”

“Tôi nơi rồi ngài khác biết.” Mộ Sơ Lương nhẹ giọng đáp một câu, nghiêm mặt lại gật đầu nói: “Kính nhờ.”

Ngụy Chúc chần chốc lát rồi cũng đành mặt lại, gật đầu theo Hoàn La rời khỏi sơn động.

Tới khi cả hai đi rồi Vân Khâm mới hỏi Mộ Sơ Lương: “Sư huynh, còn chúng ta thì sao?”

“Chúng ta.” Mộ Sơ Lương chau mày nhìn quanh gian thạch thất, rồi bất giác nhớ lại món đồ bí mật giấu bên trong tủ sách, hần sững lại giây lát sau đó gần từng chữ: “Chúng ta ở lại đây, nghĩ cách ép Mạch Trì mở trận.”

*

Ba ngày sau.

Trên núi Không Thiên vẫn phủ tuyết trắng xóa, bông tuyết li ti tô điểm cho cánh mai đỏ, khi gió thổi qua lại tuôn rơi là tả.

Hoa Tinh ngồi trước cửa sổ, ngắm nghía bộ y phục mình tự may hồi lâu rồi mới hài lòng bỏ nó vào tủ, đoạn ngược mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chuyện xảy ra ở Dinh Thành đã lan tới tận Không Thiên phái từ lâu, hiện tại cái vị sư huynh sư tỷ đang thương nghị với chương môn trong đại điện, dự định cử người tới Thiên Cương Minh để hỗ trợ, Hoa Tinh không thể bàn bạc chính sự với mọi người được vì tu vi của nàng chỉ tầm thường, làm mấy việc như rèn đúc là quá lắm rồi, dầu gì phần lớn binh khí của Trung Nguyên chính đạo những năm lại đây đều do Hoa Tinh và Mai Sương Mộng đúc ra cả.

Nhìn tuyết rơi ngày một lớn, Hoa Tinh không khỏi xe xe vạt áo, nhớ tới cái người đã hứa sẽ trở về mà đâm ra lo âu: “Chẳng biết bao giờ mới về nữa, có phải là gặp nguy hiểm gì rồi không, lần sau nhất định phải tặng cho huynh ấy một món vũ khí phòng thân mới được.”

Nói rồi nàng dứt mắt khỏi trận mưa tuyết toan quay đi, đúng lúc này nàng lại sức phát hiện ra gì đó, bất chợt dời mắt về hướng hậu sơn theo trực giác.

Hậu sơn Không Thiên phái vốn là một đồng phế tích hoang tàn, lúc xưa nơi đó có một sơn động gọi là Tử Yên động, là nơi bế quan của đệ tử Không Thiên phái, song sau trận chiến với Thập Châu vào năm mười năm trước, vì mở trận pháp mà Tử Yên động đã bị nổ sập biến thành một đồng hoang tàn, từ đó chẳng còn ai lại vắng, chỉ có Tông chủ Lăng Quang Tông Vân Khâm đôi khi lại đứng bản thân trước cửa sơn động hồi lâu, chẳng biết đang hoài niệm điều gì.

Đồng phế tích ấy rất lớn, có thể thấy rõ mòn một trên núi tuyết mịn màng, nó gần như là nơi có thể nhìn thấy rõ nhất trong cả Không Thiên phái này, nhưng lúc này đây Hoa Tinh lại phát hiện nơi đó có vẻ khác thường.

Đồng đất đá chất chồng trên nền tuyết trắng giờ đây dường như đã phai ra màu nguyên thủy, lớp tuyết dày đọng trên đá tảng đang tan ra với tốc độ mà mắt thường có thể thấy được, rồi bắt đầu từ đó núi tuyết phía sau cũng từ từ tan rã, dưới ánh nhìn chăm chú của Hoa Tinh, một luồng hơi thở nóng rực bỗng xộc ra từ trong đồng đất đá ngổn ngang rồi bắn thẳng lên trời, đâm toạc ra một lỗ hồng trên tầng trời giăng kín sương mù.

Rồi bất thành linh, vô số phù văn quái dị bỗng lan ra trên vùng trời hậu sơn, đi đôi với cơn sóng nhiệt là cơn chấn động trong lòng đất Không Thiên phái.

Mảnh đất trống ở hậu sơn như bị ai đó dùng một thứ sức mạnh không tưởng để xé ra một cái miệng khổng lồ, rồi bắt đầu ngoác rộng ra, dần dần phơi bày không gian đen tối bên trong nó.

Hoa Tinh chưa từng nhìn thấy cảnh này bao giờ, nhưng nàng đã nghe về chuyện diễn ra ở Dinh thành cách đây không lâu, và gần như chẳng cần suy nghĩ nàng tức tốc tông cửa chạy ra, lao thẳng về hướng đại điện Không Thiên phái.

Lúc này mọi người đang tề tựu đông đủ trên đại điện, khi nhắc thấy Hoa Tinh hốt hải chạy tới, Mai Sương Mộng bèn cất giọng hỏi: “Con cũng nhìn thấy

dị trạng ở hậu sơn rồi sao?”

Hoa Tinh gật đầu: “Sư phụ, là Huyền giới?”

Mai Sương Mộng sa sầm mặt rồi chậm rãi gật đầu, sau đó hướng mắt về phía Mai Nhiễm Y gần đó.

Những người còn lại trong điện cũng đổ dồn mắt về phía y, Mai Nhiễm Y vẫn giữ nguyên vẻ mặt vô cảm như nào giờ, chỉ đứng dậy rồi phất tay áo bước ra ngoài, cất giọng lạnh lùng mà trầm tĩnh: “Thông báo với mọi người, chuẩn bị đón địch.”

Các tông chủ còn lại trong điện đồng thanh hô ứng, theo Mai Nhiễm Y ra khỏi đại điện rồi hướng mắt về phía hậu sơn lần nữa, tuyết đọng ở hậu sơn đã tan chảy hết, ngọn núi bị phủ tuyết đã để lộ màu sắc nguyên thủy sau bao năm bị chôn vùi, máu đỏ đồng nhuộm hết cả nửa góc trời, bông tuyết rơi cũng tan thành giọt mưa rơi xuống tí tách, bên trong khe nứt đang ngày một phóng đại đó có trăm ngàn bóng người đang bước ra, hết như ngàn tia sáng đỏ đồng loạt bắn tới nhắm thẳng về hướng Không Thiên phái.

*

Mà khi đó ở sơn động bên ngoài Dĩnh Thành, ngay lúc Mộ Sơ Lương muốn dỡ luôn cả cái sơn động đi thì rốt cuộc Mạch Trì cũng trở về.

“Mạch Trì công tử.” Thấy Mạch Trì về trễ thế này, Vân Khâm bèn đánh mặt nói mà chẳng hề do dự: “Đa tạ ý tốt của công tử, nhưng Vân Khâm đã quyết lòng rồi, xin hãy để Vân Khâm ra khỏi đây.”

Mạch Trì im lặng nhìn Vân Khâm, rồi tầm mắt vô thức lướt qua thạch thất, dừng lại trước cái học tủ đen nhánh nằm im lìm trong góc, lát sau mới dứt mắt khỏi nó, thấp giọng nói: “Bây giờ hai người đi thì cũng không cứu được Không Thiên phái.”

“Dù thế ta cũng phải đi.” Vân Khâm kiên quyết.

Mộ Sơ Lương bước tới bên cạnh Vân Khâm, lắc đầu nói: “E là Mạch Trì công tử còn chưa hiểu rõ Vân Khâm, cũng như không hiểu gì về Không Thiên phái.”

Vân Khâm tiếp lời: “Cho dù chỉ có bảy người, hay thậm chí chỉ hai ba người, thì Không Thiên phái vẫn sẽ tử thủ tới cùng, nhất quyết không để Huyền giới lấn lên một bước.”

Năm mươi năm trước là thế, và năm mươi năm sau cũng thế.

Bạn đang đọc truyện *Vãn Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95

Edit: Yunchan

Núi Không Thiên bị tuyết phủ kín quanh năm, rốt cuộc trong thời khắc cánh cổng thông vào Huyền giới mở ra đã rơi bỏ lớp áo ngoài trắng xóa, đỉnh đài lâu các, đại điện rộng thênh thang, tất cả đều lấy lại dáng vẻ ban đầu, rực rỡ huy hoàng và sinh động.

Khởi lửa chiến tranh đã khơi mào, dưới sự chỉ huy của Cận Sương, Lý Bích và Văn Tư, đệ tử của Cháp Minh Tông và Lăng Quang Tông đã lập xong kiểm trận, đệ tử Mạnh Chương Tông bày trận phong bế sơn môn, còn đệ tử của Giám Bình Tông thì hộ pháp cho mọi người, không để người Huyền giới vượt qua sơn môn.

Sau tất cả là Mai Nhiễm Y nghiêm nghị trong bộ áo choàng pháp phôi, linh lực bao phủ quanh thân, vô số thanh kiếm bạc phóng lên trông như một con đường nổi lên tận chân trời, rồi chúng bỗng kết thành một tấm lưới kiếm, chống chọi đọ sức với người Huyền giới, không hề rơi xuống hạ phong.

Không Thiên phái chỉ có tầm trăm người, nhưng đứng như Vân Khâm nói, dù đối kháng với mấy ngàn người Huyền giới thì họ cũng không sợ hãi, cũng chẳng biết nhượng bộ là gì.

Không Thiên phái đứng sừng sững đã được ngàn năm, dĩ nhiên không thể nào lùi bước trước Huyền giới.

Nhưng Huyền giới tấn công dồn dập, càng ngày càng có nhiều người gia nhập vào vòng chiến, lần này Huyền giới ra tay quá đổi bất ngờ, Không Thiên phái thậm chí là cả Trung Nguyên cũng không lường được, nếu đem so với Huyền giới ngày một đông thì trăm người Không Thiên phái nhìn vào chẳng khác nào đàn kiến khó lòng rung chuyển được đại thụ.

Mai Nhiễm Y đánh mất lạnh mi, tầm mắt khóa chặt lên cánh cửa Huyền giới ở hậu sơn, y có thể cảm giác được kẻ hùng mạnh hơn đang sắp bước ra từ đó.

Y cố điều động linh lực toàn thân, rồi bất ngờ phóng vút lên không trung như chớp nháy, đằng sau đáng vẻ hiên ngang là mấy ngàn thanh kiếm bạc đồng loạt kết thành kiếm trận, run run đảo vòng, phát ra tiếng ong ong đinh tai nhức óc. Ngay sau đó, hàng loạt mũi kiếm đều nhắm vào một nơi duy nhất, kiếm bạc dội xuống như mưa trút theo bóng hình dịch chuyển của Mai Nhiễm Y, mục tiêu của chúng chính là khe nứt ngoác rộng ở hậu sơn!

Nhưng gần như cùng một lúc, luồng sóng nhiệt chột phụt ra từ cửa vào Huyền giới hệt như núi lửa phun trào, lửa nóng thiêu đốt không trung, hơi nóng chân trời tới mức đỏ rực, vạn thanh kiếm bạc của Mai Nhiễm Y chui tọt vào ngọn lửa kia mà chẳng kịp đề phòng, nom chẳng khác nào thiêu thân lao vào lửa, thiêu rụi chẳng còn vết tích.

“Chương môn!” Người Không Thiên phái trông thấy tình cảnh này thì sắc mặt lập tức tái đi.

Nhưng ngay lúc mọi người hét lên hoảng sợ thì một bóng người đã lao ra từ trong ngọn lửa, tia lửa bắn ra đỏ rực sau lưng, vô số tia hàn quang đâm xuyên qua ngọn lửa, đánh úp về phía khe nứt kia lần nữa, lưỡi kiếm bạc đã bị ngọn lửa nung đỏ trở nên sặc sẫm hơn, mũi nhọn kiếm đều nhuộm màu chết chóc, trong thoáng chốc đã chặn khe nứt đen ngòm kia lại, khiến người Huyền giới khó thể bước ra trong một phút một giây.

Đệ tử Không Thiên phái thấy thế thì mừng rỡ ra mặt, nhưng khi đối diện với cao thủ Huyền giới vẫn giữ nguyên vẻ nghiêm nghị, cửa vào Huyền giới bị chặn đối với họ là sự uy hiếp cực lớn, trước mắt trận thế của Huyền giới đã bắt đầu biến hóa, khí thế bức người xuyên thấu qua màn mưa lạnh, đệ tử Không Thiên phái chỉ nhập môn mới mấy năm nên cũng không tìm được cách ứng phó, chỉ trong vòng mấy chiêu kiếm trận của Không Thiên phái đã hoàn toàn sụp đổ, vô số cao thủ Huyền giới phá tan kiếm trận, đánh cho các đệ tử trẻ tuổi của Không Thiên phái tan đàn xẻ nghé.

Thấy tình hình này, mấy tông chủ Không Thiên phái không nản ná thêm mà lũ lượt xông lên đón địch, nhưng thế trận mấy ngàn người há lại bị chặn đứng bởi vài người ít ỏi, người Huyền giới thì nhau xuất thủ như đã hóa rồng, nhắm thẳng phía sau đội ngũ của Không Thiên phái, mà mục tiêu tập kích của họ chính là chương môn Mai Nhiễm Y đang ngưng thần đối phó với Huyền giới.

Lúc này Mai Nhiễm Y đang dốc sức gia cố đại trận trên cửa vào Huyền giới, sắc mặt tái nhợt, nét mặt lạnh lùng, dĩ nhiên không thể nào chia trí để đỡ đòn, lòng mọi người đều rõ Mai Nhiễm Y không thể gặp chuyện bất trắc vào lúc này nên ai nấy đều dốc toàn lực để bảo vệ y.

Người Huyền giới tấn công với khí thế dũng mãnh, còn người đông thế mạnh, trong khi Cận Sương, Văn Tư và Lý Bích của Không Thiên phái vừa phải đối địch vừa phải phân tâm phòng thủ cho Mai Nhiễm Y, đỡ trái lại hờ phải, thế nên chỉ chốc lát đã thương tích đầy mình.

Các đệ tử trẻ tuổi của Không Thiên phái đương nhiên cũng không phải là đối thủ của những cao thủ đã tu thành mấy mươi năm thậm chí là mấy trăm năm của Huyền giới, trước đó nhờ vào kiếm trận nên mới độ sức được giây lát, còn giờ đây kiếm trận đã vỡ, dù muốn cũng chẳng còn sức để chống cự, trong tích tắc cả Không Thiên phái đã máu chảy thành sông, kiếm quang ợp trời, sóng nhiệt hùng hực, tô lên một màu u tối.

Lúc này Hoa Tinh cũng cố hết sức để bảo vệ mọi người, nhưng công lực của nàng không đủ, cũng chẳng thể so với nhóm Mai Sương Mộng, khi nhìn thấy nơi đồng hành với mình suốt năm mươi năm qua, mới có ngày khởi sắc thì giờ đây lại bị Huyền giới hủy hoại ra thế này, Hoa Tinh cảm thấy hoang mang mất định hướng, cảm thấy tim mình như bị ném vào đáy vực sâu, lạnh buốt thấu xương. Chỉ mới đây thôi mọi người còn mới khai hoàn trở về từ Thập Châu, pháo hoa nở rộ, nói cười rôm rả, hôm nay, những thứ ấy đều tan nát cả rồi.

Lòng Hoa Tinh nặng trĩu nhưng ra đòn lại chẳng chút chậm chạp, bất ngờ là vào lúc này Huyền giới đã vực dậy thế tấn công, lần này mục tiêu không phải Mai Nhiễm Y mà là băng qua khoảng sân rộng phía trước, nhắm thẳng về phía mấy chục đệ tử của Cháp Minh Tông.

Ngọn lửa ngút trời cuốn phẳng mọi thứ trong tầm nhắm, những đệ tử Cháp Minh Tông bị thế công này làm cho sợ tới nỗi mặt cắt không còn giọt máu, đứng chết đờng tại chỗ chẳng tài nào cựa quậy, lúc này Hoa Tinh biết rõ nếu không ai ra tay cứu giúp thì chỉ một giây sau chúng sẽ hóa thành tro bụi.

Những đệ tử ấy chỉ là những đứa trẻ, ôm theo hoài bão tới nơi này, trước giờ luôn cố gắng tu hành, không ngờ rằng cuộc chiến đầu tiên mà chúng đụng độ trong đời lại là một trận chiến thảm khốc nhường này, chúng không đáng phải chết ở đây, không đáng chết trong thời điểm này.

Hoa Tinh chẳng còn nghĩ suy thêm được gì nữa, cơ thể nàng đã tự động lao về phía bọn nhóc, vắt kiệt chỗ linh lực chẳng còn lại bao nhiêu của mình, dùng chút sức lực mỏng manh đó để ngăn chặn cơn sóng nhiệt.

Và tất nhiên chút sức lực nhỏ nhoi ấy tài nào triệt tiêu được sức mạnh của cơn sóng nhiệt, nhưng ít nhất nó cũng đủ để làm giảm thế đi của lửa, đủ cho luồng sóng nhiệt đang ập tới những đứa trẻ phải dừng lại chốc lát.

Vì nó, Hoa Tinh bằng lòng tan xương nát thịt.

Tro mắt nhìn cơn sóng nhiệt ngày một áp sát, hơi nóng bỏng rát đang hơi lấy tóc tai và quần áo, nàng cảm thấy mình bắt đầu khó thở, da đau rần, trừ ánh sáng đỏ rực trước mắt, trừ ngọn lửa đang kéo tới rùng rợn thì chẳng còn gì khác nữa.

Nàng một thân một mình đứng chắn ở trước mặt, nhưng chưa hề sợ hãi.

Trong giờ phút sinh tử, suy nghĩ cũng dần bay đi thật xa, nàng nhớ tới trận chiến năm mươi năm trước, nhớ tới cảnh tượng kinh hoàng ngày ấy, nhớ tới những người đã cùng mình lớn lên trong Không Thiên phái, nhớ tới những người đã gặp và những chuyện đã làm những năm qua, cuối cùng... nhớ tới một người.

Nàng chợt nhớ ra, mình đã hứa rồi, mình phải chờ người đó về.

Nhưng e là bây giờ không thể nữa, lòng nàng có hơi tiếc nuối, nàng nhớ mình có lời muốn nói với y, tiếc là bây giờ đã không còn kịp nữa rồi.

Cứ thế đi, chỉ là bèo nước gặp nhau, quen biết chỉ đôi ngày, có lẽ người nọ sẽ quên nàng nhanh thôi.

Dường như cũng chẳng có gì để nuối tiếc cả.

Hoa Tĩnh cắn chặt môi, nhắm mắt lại, nhưng vẫn không chặn được nụ cười khổ bật ra ở khóe môi.

Thế nhưng, chẳng biết một giây này có phải quá lâu hay không mà con đau và cái chết trong dự liệu lại không ập xuống, hơi nóng cứ như bị thứ gì đó dập tắt mà dần lui xuống, rồi lịm tắt hoàn toàn.

Lòng Hoa Tĩnh run lên, từ từ hé mắt ra.

Giờ phút này đứng chắn trước mặt nàng là một nam tử cao ráo, người này sở hữu một gương mặt tươi cười, điệu bộ có vẻ ngạo mạn, áo choàng khoác qua quýt lên thân như chẳng coi trọng mấy. Khi thấy Hoa Tĩnh nhìn mình thì y chỉ cười khê, rồi dùng giọng trầm thấp hiền hòa để đáp lại cái nhìn chăm chú của Hoa Tĩnh: “Đừng lo, không sao đâu.”

Cũng như những đệ tử trẻ tuổi Không Thiên phái có Hoa Tĩnh đứng chắn trước mặt, thì sự xuất hiện của người này cũng đã hững tai kiếp thay Hoa Tĩnh.

Chẳng ai thấy rõ người này từ đâu trời ra, nhưng người Huyền giới đều nhận ra thực lực của đối phương rất cao cường, một kẻ trong số đó cau mày bước ra khỏi đội ngũ: “Người là ai?”

Nam tử nọ bật cười, nụ cười này trông càng ngạo mạn hơn thế nữa, cứ như không hề coi bọn người trước mắt mình ra gì, y sai lên một bước, nét mặt đánh lại, nói với vẻ mặt nghiêm túc khác hẳn ban đầu: “Không Thiên phái... Tông chủ Chấp Minh Tông tiền nhiệm, Thư Vô Tri.”

Hoa Tĩnh bỗng nhiên ngẩn ra, nhìn người nọ với ánh mắt khó tin.

Những đệ tử Chấp Minh Tông đằng sau Hoa Tĩnh cũng trợn to mắt, nhìn chằm chằm vị nam tử tự xưng là sư tổ của mình.

Rồi vào lúc này, cách đó không xa lại phát ra động tĩnh, tiếng roi vụt văng ra từ đội ngũ các cao thủ Huyền giới, kéo theo sau là vài tên Huyền giới kêu thét lên và bị vút bay ra khỏi hàng, một cô gái vận váy đồ thông dong bước ra từ đám đông, cười mập mờ đón lấy ánh mắt của Thư Vô Tri, rồi liếc ra đám đông sau lưng mình, cười nói: “Đệ tử Chấp Minh Tông, phu nhân của Tông chủ Chấp Minh Tông tiền nhiệm, Yêu Lan.”

Bất ngờ chẳng dừng lại ở đây, trong lúc mọi người còn chưa hoàn hồn lại thì trên bầu trời xa xa đã vọng tới tiếng ầm ì vang dội, thì ra người Huyền giới muốn thừa dịp hỗn loạn để động thủ với Mai Nhiễm Y đang đốc sức duy trì đại trận trên cửa vào Huyền giới.

Nhưng kẻ xuất thủ vẫn không thể thành công.

Vì ngay lúc gã ra tay đã có một người đứng chắn ngay trước mặt.

Đó là một nam tử nom rất trẻ, gương mặt non nớt đáng yêu, nụ cười lương thiện ngây thơ, nhưng chỉ với một nụ cười đã dập tan đòn tấn công với uy lực đáng sợ.

Gã Huyền giới bị đỡ đòn mà mặt tái đi trông thấy, trợn mắt nhìn người nọ, không hiểu người này từ đâu tới: “Người là ai?”

“Đệ tử Mạnh Chương Tông Không Thiên phái, chủ nhân Bạch gia bát đại thế gia, Bạch Hoàng Chúc.” Ý cười vẫn không tắt trên môi của nam tử nọ, rồi ánh mắt y chột hướng ra xa, gã Huyền giới cũng vô thức nhìn theo ánh mắt y, thì thấy ngoài sơn môn Không Thiên phái là cả một đoàn người lăm lăm vũ khí trong tay đang ủa lên từ dưới chân núi, chẳng mấy chốc đã đứng kín cả đỉnh núi, so ra chẳng hề kém cạnh với Huyền giới. Bạch Hoàng Chúc nói với giọng nhẹ bâng: “Nhận được tin của đại sư huynh, Bạch Hoàng Chúc dẫn theo người Bạch gia và chư vị tam môn thất phái tới đây tương trợ Không Thiên phái.”

Gần như trong khoảnh khắc cục diện đã thay đổi một cách chóng mặt.

Nhưng đội ngũ Huyền giới vẫn chẳng hề lui lại nửa bước, Bạch Hoàng Chúc khê nhượng mảy toan lên tiếng, nhưng lại phát hiện tầm mắt của người Huyền giới trước mắt mình đang dừng lại trên cánh cửa thông vào Huyền giới đằng xa.

Cổng Huyền giới đang mở rộng ra một cách chậm rãi, lúc này bóng tối vô tận đã ngốn lấy hơn phân nửa số kiếm bạc của Mai Nhiễm Y, một luồng sức mạnh còn cường đại hơn đang tỏa ra từ đó, người đáng sợ hơn ở đầu bên kia Huyền giới đang sắp sửa bước vào Nhân giới.

Mai Nhiễm Y đã tới cực hạn, không đủ sức để gắng co thêm nữa, một khi cổng Huyền giới mở ra, viện quân của Huyền giới sẽ tới nhiều hơn nữa, sợ rằng không chỉ Không Thiên phái mà cả những người tới đây tương trợ cũng sẽ rơi vào nguy hiểm.

Tình hình lại xoay chuyển, ngay trong ánh nhìn khản trương của mọi người, một con Không Tước rực cháy ngọn lửa đỏ kim kêu lên một tiếng rồi lao vút ra, trên trán Mai Nhiễm Y đã lăm lăm mồ hôi, sắc môi trắng bệch còn rỉ máu, trong khi con chim lửa lại đang nhắm thẳng về phía này, Mai Nhiễm Y sặc ra một ngụm máu tươi, cuối cùng không gượng được nữa, trường kiếm rơi đánh keng xuống đất, chỉ chốc nữa thôi sẽ bị con chim lửa kia nuốt chửng.

Mọi người đều mờ tròng mắt nhìn bóng chim lửa lao xuống từ không trung, tìm ai nấy đều xách lên tới cổ họng, biết rõ Mai Nhiễm Y ngã xuống thì sẽ nhận lấy hậu quả gì, cao thủ của Trung Nguyên đông đảo, nhưng cao thủ có thể kiềm chế được cổng Huyền giới thì chẳng có mấy ai.

Nhưng đời chẳng có gì là định trước, ngay khi hy vọng trong mắt mọi người sắp vụt tắt thì một nam một nữ đột nhiên xuất hiện trước cổng Huyền giới.

Người nam đứng chắn phía trước, tay phải nâng lên, dùng sức của một tay để chống lại con chim lửa khổng lồ.

Tiếng âm vang đột nhiên trở dậy, dưới ánh mắt khó tin của mọi người, con chim lửa kia bỗng nhiên co cụm lại, rồi bất thành linh nổ tung và rã tan thành vô số tia lửa, bay lả tả theo gió.

Còn cô gái thì cẩn thận đón lấy Mai Nhiễm Y đang rơi xuống, đỡ y đứng vững lại.

“Đệ tử Cháp Minh Tông Không Thiên phái, Tô Tiệp, nhận được tin của đại sư huynh nên tới đây tương trợ.” Nữ nhân kia khẽ gật đầu với Mai Nhiễm Y rồi xưng danh tánh, đây cũng chính là cô gái mà Vân Khâm từng gặp trong Huyền Thiên thí ở Tứ Phương thành.

Tất cả đều đã xưng tên họ, chỉ có nam tử vừa dùng tay không trả đòn con Khổng Tước là chưa lên tiếng, thế là trong phút chốc mọi tầm mắt đều đổ dồn lên y, dường như muốn biết rõ y là ai trong Không Thiên phái, nam tử nọ nhận lấy ánh mắt tò mò của mọi người đành phải ho nhẹ một tiếng nói: “Ta không phải đệ tử Không Thiên phái... ta tới là để giúp đỡ thôi, ta là thiếu chủ của Sở gia bát đại thế gia, Sở Khinh Từ.”

Mà y còn có một thân phận khác mà người đời không biết, đó là một trong tứ cực đại đế, Nam Cực Trường Sinh đại đế.

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96

Edit: Yunchan

Trên núi Không Thiên mây mù giăng kín bốn bề, còn trong Không Thiên phái, hai phe thế lực vẫn đối đầu nhau, khó thể nhìn rõ.

Tình hình biến đổi khôn lường, giờ đây cao thủ Trung Nguyên đã hội tụ đầy đủ, đệ tử Không Thiên phái đều kéo cả về đây tạo thành thế áp đảo, dồn quân Huyền giới tới hậu sơn.

Nhưng thế vẫn chưa đủ.

Trong lúc đoàn quân Huyền giới còn đang bàng hoàng với quân chi viện của Không Thiên phái, thì ở lối vào Huyền giới đã có một bóng người bước ra.

Đó là một bóng người cao lớn, y xuất hiện trong ngọn lửa hùng lực đang phun ra ở lối vào Huyền giới, thân hình như hòa làm một với ngọn lửa đỏ rực, y xuất hiện ở đây vào thời điểm này, khiến cả trời đất dường như chỉ có một bóng hình duy nhất.

Đó là một loại sức mạnh vượt qua tất cả, hết như trời đất, như quy luật, như tất cả mọi thứ.

Trong tam giới, thần giới có chí tôn vô thượng, Ma giới có quân chủ Ma giới, Nhân giới có thế lực cát cứ, mà Huyền giới nằm ngoài tam giới nhất định vẫn có quy tắc riêng của mình.

Tuy chưa từng được thấy và cũng không thể nào tìm hiểu, nhưng ngay khoảnh khắc trông thấy người này, trong lòng ai cũng nảy lên một suy nghĩ, người này chính là quy tắc của Huyền giới.

Tôn chủ Huyền giới.

Tướng mạo của tôn chủ Huyền giới khó mà bình phẩm, vì nom vẻ ngoài của y rất bình thường, thế nhưng cái bình thường này khi ướm lên người y lại trở thành một thứ đặc biệt, y đứng một mình trên đỉnh núi ở hậu sơn Không Thiên phái, đối diện với mọi người từ xa, sau lưng là ngọn lửa bốc cao rực cháy, lối vào Huyền giới dưới chân đang mở rộng ra với tốc độ mắt thường có thể thấy được, dẫn đường cho quân Huyền giới bước vào Nhân giới.

Cũng chẳng ai có thể ngăn lại.

Vì y quá mạnh.

Ở sau đoàn người, Mai Nhiễm Y nhìn thoáng của Tô Tiệp và Sở Khinh Từ.

Nét mặt của Sở Khinh Từ không thay đổi, chỉ thầm lắc đầu.

Hai ngàn năm trước, Ma giới xâm phạm Nhân giới, khi ấy kẻ chỉ huy chúng Ma tướng là Ma quân Hòa Anh mạnh nhất của Ma giới xưa nay, Ma quân quá mạnh khiến tứ cực đại đế không thể không cùng động thủ, nhưng dù thế để hàng phục được Ma quân họ vẫn phải bỏ ra cái giá cực đắt, Từ Vi đại đế hồn phi phách tán, tới nay mới tụ hồn thành công.

Sở Khinh Từ chính là Nam Cực Trường Sinh đại đế từng tham dự vào trận chiến diệt ma khi ấy, y đã tận mắt nhìn thấy Ma quân, nên cũng biết thực

lực của gã đáng gờm tới mức nào.

Thế mà giờ đây y có thể nhìn ra, tôn chủ Huyền giới đang đứng chễm chệ trước mặt mọi người còn mạnh hơn cả Ma quân Hòa Anh thời ấy.

Đến cùng thì Huyền giới đã hình thành ở thế gian này ra sao và tồn tại đã bao lâu, điều đó y không biết được, nhưng y biết Huyền giới trụ vững qua bao nhiêu năm tháng, cho thấy nó đã vượt qua rất nhiều thứ.

Giờ đây muốn thắng được người này, chỉ dựa vào thực lực hiện tại thì hoàn toàn không có cửa thắng, dù nhiều người hơn nữa cũng vô ích thôi.

Không khí đột nhiên lắng xuống, ánh mắt mọi người đều đổ dồn lên tôn chủ Huyền giới, trong khi tôn chủ Huyền giới đứng trên đỉnh núi thì nhìn xuống mọi người bằng nửa con mắt, ngạo nghễ trầm mặc, còn bên dưới, Mai Nhiễm Y cũng lặng lẽ cùng Tô Tịch và Sở Khinh Từ đối mặt.

Nét mặt Tô Tịch thoáng thay đổi, nàng nhìn ra đối thủ này rất mạnh nên cứ lần lửa chưa động thủ, Sở Khinh Từ thì trái lại, y bước ra cất giọng nói với người trên đỉnh núi: “Tôn chủ Huyền giới?”

Y là người duy nhất dám lên tiếng trong chu vi một trăm dặm quanh đây, thế là ngay lập tức đã thu hút được ánh nhìn của tôn chủ Huyền giới, Sở Khinh Từ chỉ nhướn mày cười khê, đang muốn nói tiếp thì chợt thấy người trên đỉnh núi đánh mặt lại, ngọn lửa vòn quanh thân bùng nổ, hóa thành một thanh kiếm lửa ác liệt bóng vụt lên thình không rồi đâm thẳng về phía y.

Sở Khinh Từ thâm cười khỏ, phóng thích ra thần quang đưng độ cùng thanh kiếm lửa, tích tắc ấy trời đất như quay cuồng, tia lửa bắn ra tung tóe trừ đi hiểm họa.

Song mọi chuyện vẫn chưa kết thúc, chỉ chưa đầy một giây sau tôn chủ Huyền giới đã dội thêm một đòn nữa.

Sở Khinh Từ lại than thầm, cùng lắm chỉ tán phét đôi câu với đối phương để câu giờ thôi, không ngờ người này lại chẳng phải bình thường, không hề có ý ngồi lại nói chuyện mà chỉ thích đánh thẳng tay, thôi thì y cũng không hơi đâu mà lên tiếng nữa, mà chuyển sang hạ thủ, Tô Tịch thấy tình hình này thì cũng thả Mai Nhiễm Y ra hợp sức với Sở Khinh Từ kháng địch.

Những người còn lại chưa ai từng thấy một cuộc chiến kỳ lạ thế này, trận so tài của ba người đã vượt ra khỏi khả năng của con người, thần quang và ma khí hòa vào nhau hỗn loạn, cùng nhau chống lại luồng sóng nhiệt xô tới từ đỉnh hậu sơn, hết như trời đất thưở sơ khai chia tách làm hai nửa, một bên là thần quang rực rỡ mát lành, một bên là địa ngục đỏ lửa đầy tang tóc, những người còn lại chỉ có thể trơ mắt nhìn cảnh trời đất biến đổi mà chẳng thể nhúng tay vào.

Dù thế, sức mạnh của tôn chủ Huyền giới vẫn khiến cho người ta phải kinh hoàng.

Sau một hồi độ sức Sở Khinh Từ đã bắt đầu có dấu hiệu mệt mỏi, sức mạnh của tôn chủ Huyền giới quá khó lường, thậm chí cả y và Tô Tịch cùng liên thủ cũng không bắt được một sơ hở nào, tiếc thay giờ đây muốn rút lui cũng đã trễ rồi. Tôn chủ Huyền giới hé mi, dịch chuyển, lướt tới trước mặt hai người một cách bất ngờ.

Tới tận bây giờ hai người mới thấy rõ diện mạo của đối thủ.

Trên gương mặt rất đối bình thường của tôn chủ là một đôi mắt màu đỏ sậm hết như máu tươi, bên trong nó như âm ỉ dòng dung nham nóng rực.

Đó là một ánh mắt hoàn toàn vô cảm, về mặt này Sở Khinh Từ đã từng thấy ở những lão tổ tông trên thần giới.

Lòng Sở Khinh Từ trời dấy dự cảm không lành, quay phắt đầu lại trầm giọng nói: “Lui!”

Tô Tịch nghe thấy lời cảnh báo của y thì lui gấp ra sau, ngay lúc này, trong tay tôn chủ Huyền giới đột nhiên xuất hiện một thanh đao.

Một lưỡi đao đỏ máu được kết thành từ lửa, đốt cháy không gian quanh mình, y vung đao lên chém xuống, rạch ra một vết nứt lớn trong màn mưa tuyết, một con rồng lửa bất ngờ chui ra từ trong đao khí, nó ngoác cái mõm khổng lồ vồ thẳng xuống Tô Tịch và Sở Khinh Từ.

Hai người họ người là Thần kẻ là Ma nên dĩ nhiên có thể tránh được đòn này, nhưng sau lưng họ là cả một Không Thiên phái. Thế nên hai người đều không chút do dự mà đối đầu trực diện với rồng lửa, tuy thấy sói dữ mà vẫn không hề nao núng.

Rồi đúng lúc này tiếng rồng gầm lại vang lên.

Nhưng nó không phát ra từ con rồng lửa.

Rồng lửa hoành hành trên không trung, mà ở trước nó đột nhiên lóe lên một tia sáng trắng, chiếc bóng đỏ sộ trắng ngần trở tới còn mang theo hàn khí, va chạm với con rồng lửa.

Lại một tiếng nổ lớn long trời lở đất, tới khi tiếng động lắng xuống thì mọi người mới thấy rõ hỏa long nọ đã hóa thành đốm lửa bay tán tác, còn nơi mà Sở Khinh Từ và Tô Tịch đứng ban nãy đã có thêm một con bạch long.

Trên bạch long là hai người đang đứng.

Người nữ đứng trước nghiêm nghị đối mặt với tôn chủ Huyền giới cách đó không xa.

Đến lúc này, khi trông thấy cô gái trên con bạch long, nét mặt của tôn chủ Huyền giới mới xuất hiện một sự thay đổi nhỏ nhoi, y bước lên một bước, cất giọng trầm thấp: “Người Tiêu gia.”

“Không Thiên phái, Tiêu Văn Khâm”

Cô gái ấy lên tiếng đáp lại.

Còn sau lưng nàng là Mộ Sơ Lương đang quan sát tình hình Không Thiên phái bên dưới, khi nhắc thấy tầm mắt của tôn chủ Huyền giới dời sang mình mới lên tiếng giới thiệu: “Không Thiên phái, Mộ Sơ Lương.”

Huyền giới cho rằng Không Thiên phái chẳng có nhân tài nên mới chọn ra tay từ đây, tiếc thay họ lại không hề biết, Không Thiên phái chưa bao giờ là thiếu nhân tài cả.

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97

Edit: Yunchan

Thế nhưng đối diện với hai người mới tới, ngoại trừ thốt ra một câu cộc lộc ấy ra thì tôn chủ Huyền giới chẳng còn phản ứng nào khác nữa, như thể dù có bao nhiêu người xuất hiện thì vẫn không làm y bận khoăn hay dao động.

Đó là sự lãnh đạm của những kẻ cực mạnh.

Ngay sau đó y đã tiếp tục động thủ, chỉ nhắc khẽ cổ tay mà một ngọn đao đã giáng xuống.

Nhất đao này trông thì có vẻ tùy ý, nhưng lực công phá của nó còn đáng sợ hơn những đòn trước đó, gió thổi qua tầng trời phải dừng lại, ngay cả cơn mưa đang trút xuống cũng bị chặn đứng trong tích tắc này, mọi thứ trong tầm mắt đều bị che phủ trong lớp màn màu đỏ sẫm, nhất đao ấy chém đôi tầng mây trông như bỏ ra một vực sâu ngút ngàn trước mắt mọi người, dưới đáy vực là đất đai khô cằn.

Nhất đao này vừa bỏ tới, Sở Kinh Từ và Tô Tiệp lập tức lao lên, còn Mộ Sơ Lương và Văn Khâm thì không xuất thủ ngay.

Trong lúc cấp bách, Mộ Sơ Lương bèn liếc sang Văn Khâm.

Văn Khâm đón lấy ánh mắt của hắn, đọc được sự phức tạp trong đó.

“Sư muội.” Trong thời khắc này ánh mắt Mộ Sơ Lương sáng như sao, còn lấp lánh ý cười dịu dàng: “Muội có tin ta không?”

“Muội tin.” Văn Khâm đáp ngay mà không hề do dự.

Từ trước đến nay nàng chưa từng nghi ngờ Mộ Sơ Lương, quá khứ là vậy, tương lai cũng vậy.

Mộ Sơ Lương lại mỉm cười, nói một cách nghiêm túc: “Kiếp nạn này sẽ qua nhanh thôi.” Nói rồi hắn ghé vào tai Văn Khâm thì thầm: “Nhớ trên đường tới đây ta đã nói gì với muội không?”

Văn Khâm đang định trả lời thì Mộ Sơ Lương đã rút trường kiếm bên hông ra, mũi kiếm chớp lên như điện, chưa gì đã hạ thủ.

Nhất kiếm này không hề nhắm vào ngọn đao như vực sâu giữ bầu trời mệnh mông, mà là nhắm vào ngực hắn.

Thần hồn của Mộ Sơ Lương vừa quay lại cơ thể, còn chưa kịp hồi phục, dù bây giờ thoát ra thì cũng không bằng trước đây, nhưng Văn Khâm và Mộ Sơ Lương đều biết họ không còn sự lựa chọn nào khác.

Nhất kiếm vừa đâm phập xuống thì gần như cùng lúc đó trên bầu trời mây mù vần vũ cũng chớp lên hàng ngàn ánh sao rực rỡ, trông vào hết như một dải ngân hà vô biên, trong phút chốc đã bao phủ lấy ngọn đao rực lửa, bóng Mộ Sơ Lương lại hiện diện giữa không trung, đứng sừng sững cùng Sở Kinh Từ và Tô Tiệp, cả ba bóng người đồng thời xuất thủ, bất kể là vực sâu hay lửa đỏ, ngay khoảnh khắc hai bên va chạm đều vỡ vụn tan tành.

Gió lại nổi lên, mưa lại rơi xuống rải rác từ giữa tầng mây, ngọn lửa mới đó còn bốc cao hùng hục giờ đây đều bốc hơi thành sương khói, phủ trắng cả vùng trời Không Thiên phái.

Tôn chủ Huyền giới nhìn họ với gương mặt vô cảm, nhắc gót tiến lên một bước.

Có người sừng sững bất động như núi, nhưng một khi cử động lại cực đáng sợ.

Nét mặt Mộ Sơ Lương lạnh lùng, lần này không chờ đối phương động thủ đã ra tay trước.

Vũ khí của hắn là kiếm, đây là thanh trường kiếm hắn lấy từ kiếm trì Không Thiên phái, do Mai Sương Mộng đúc thành, nó đã ngâm mình trong kiếm trì chẳng biết bao lâu nhưng thân kiếm vẫn giữ được màu bạc sáng quắc.

Từ khi thanh kiếm ấy xuất hiện trong tay Mộ Sơ Lương thì đã không còn là một thanh kiếm bình thường, một nhát chém xuống như muốn bỏ đôi cả góc trời, xé toạc màn sương dày che kín tầm mắt, để lộ ánh sao trên bầu trời đêm.

Tôn chủ Huyền giới đứng chấp tay sau lưng mà chẳng vội vùng đao đỡ đòn, y chỉ đưa mắt nhìn một cách đậm mạch cứ như đang nhìn pháo hoa đang rơi vậy.

Vì nhát kiếm này không phải nhắm vào y.

Nó nhắm thẳng lên không trung, mục tiêu của nó là trời.

Sau đó dưới ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người, giữa bầu trời đêm bỗng nứt ra một đường.

Trời, đã bị Mộ Sơ Lương chém nứt.

Cũng như khe nứt ở hậu sơn Không Thiên phái, vết nứt này cũng là một cánh cổng, nó mở ra trên thiên không, cũng chính là Thiên môn, cánh cổng nối với Thần giới.

Vết nứt này nhỏ hơn cổng vào Huyền giới rất nhiều, nó không đủ cho nhiều người đi qua, nhưng chỉ cần một hai người là đủ rồi.

Thần quang chói lòa rơi xuống từ trời cao, tiếng sấm đi đùng và tiếng gió rú rít lại vang lên lần nữa, trong luồng thần quang ánh kim là hai bóng người bước ra từ cổng vào Thần giới, chẳng mấy chốc đã đi tới bên cạnh Mộ Sơ Lương và Sở Khinh Từ.

Chiều này của Mộ Sơ Lương quả là ngoài dự đoán của mọi người.

Một nhát kiếm của hắn không chống được một nhát đao của tôn chủ Huyền giới mà lại có thể bỏ đôi thiên địa, với sức của một người hắn không thể chống đỡ, thế thì cứ gọi thêm vài người vậy, dù sao xưa nay hắn cũng không một mình.

Thần quang nhập vào cơ thể bắn thẳng lên trời, y phục trên người Mộ Sơ Lương biến đổi thay bằng bộ chiến bào, bên kia, ba người còn lại cũng chia ra ba góc, vậy khốn tôn chủ Huyền giới ở trung tâm.

Mộ Sơ Lương ở bắc, sau lưng là quần tinh rực rỡ, chúng nhấp nháy hóa ra vô số chiếc bóng huyền ảo, tứ thánh cực bắc, nhị thập bát tú, tam thập lục thiên cung, bảy mươi hai địa sát, tinh đầu khắp trời đều sắp hàng ở sau lưng.

Sở Khinh Từ ở nam, sấm sét chớp lóe ở sau lưng, tiếng sấm rền vang rung trời động đất, thần uy凛冽 không thể nhìn thẳng.

Phượng Đông hào quang rọi sáng, người ở đằng Đông vận hoa bào, mắt mi buông rũ, tay cầm dương liễu vậy quỳnh tương, cười trên lưng con sư tử chín đầu, tiếng gầm của nó vang động cả trời cao.

Người ở phương Tây cầm binh kích thủ bên mình, tay cầm vạn thần đồ, thống ngự thần linh tám phương, khí hạo nhiên phá vỡ tầng không.

Tôn chủ Huyền giới đứng giữa vòng vây, tầm mắt lướt qua bốn người.

Bắc Cực Tử Vi đại đế, Nam cực Trường Sinh đại đế, Đông cực Thanh Hoa đại đế, Tây Phương Thái cực Thiên Hoàng đại đế, tứ ngự đều tề tụ đầy đủ, hệt như trận chiến phạt ma kinh hoàng tam giới vào hai ngàn năm trước.

Song nét mặt của tôn chủ Huyền giới vẫn chẳng hề biến đổi, những thứ trước mắt thậm chí còn không khơi lên được bất cứ cảm xúc nào trên nét mặt y, y là tôn chủ hùng mạnh nhất của Huyền giới, là thần linh độc nhất vô nhị của thế giới ấy. Thế nên y chỉ nhìn mọi người với vẻ bình thản, thốt lên câu thứ hai sau khi xuất hiện: “Chưa đủ.”

Ngon lửa hùng hực, ngay cả thiên lôi giáng thế, vạn tinh hội tụ cũng chưa đủ sức để cản ngăn.

Nhưng ngay khi y vừa cất giọng, một tiếng tiêu thánh thốt đột nhiên vang lên ở sau lưng, không khí chung quanh dường như lạnh đi trông thấy, làm dòng khí lưu bị bóp méo đưa đẩy tiếng tiêu vào chiến trường.

Tôn chủ Huyền giới nhìn về phía âm thanh, đằng sau đám đông, Tô Tiệp cầm ngọc tiêu đứng trầm mặc giữa màn mưa.

Mà bên cạnh nàng là Vân Khâm.

Tiếng rống gầm vang lên hòa theo tiếng tiêu, xông thẳng tới tôn chủ trong vòng vây, nhưng y vẫn đứng thẳng bất động tại chỗ, mắt chỉ hơi ngước lên, bóng bạch long đã sừng lại ngay tức khắc, không tài nào động đậy thêm nữa phân.

Thần uy khó lòng lay chuyển, ngay cả tứ ngự cũng không đủ sức khiến y để lộ cảm xúc, huống chi là một con bạch long.

Song mọi thứ vẫn chưa kết thúc.

Ngay khi con bạch long bắt động dưới ánh mắt của tôn chủ Huyền giới, thì sau lưng nó, màn mưa đang đổ xuống rả rít cũng bắt động theo, chúng hòa vào nhau kết thành băng ngay trên không trung, ngay một phóng lớn và cũng dần lạnh hơn, cuối cùng đã kết thành một con băng long to bằng bạch long, theo bạch long tiếp tục phóng về phía tôn chủ Huyền giới.

Tiểu là vẫn chưa đủ, sức mạnh của hai con rồng vẫn còn quá yếu.

Thế nhưng ngay lúc tôn chủ Huyền giới định lên tiếng, thì trong không khí càng lúc càng ngưng đọng nhiều nước mưa hơn, chúng kết lại chung quanh bạch long và băng long, kéo tới từ bốn phương tám hướng, tất cả mọi người bên dưới đều thấy rõ cảnh tượng thần kỳ này.

Nước mưa tan ra từ núi Không Thiên đều bị kết lại thành băng, tụ lại trên vùng trời Không Thiên phái, hóa thành rồng!

Nổi đuôi sau bạch long là chín con băng long khác đồng loạt xuất hiện trong đám đông, ra tay đồng thời với tứ ngự, lao về phía bóng người trong vòng vây!

Rồi bỗng nhiên, như pháo hoa cực lớn nổ tung trên bầu trời đêm, tia lửa và băng tuyết thi nhau rơi xuống từ thính không, hơi lạnh tỏa ra từ nơi ấy, thần quang và lửa đỏ đụng độ nhau, trên không trung bao la dội xuống một loại khí tức được xưng là hủy diệt.

Chẳng ai có thể thấy rõ tình hình trong trận nổ ấy, tất cả đều đang đợi, đợi kết quả của trận hủy diệt này.

Ở đằng xa, Vân Khâm cũng dõi mắt nhìn về nơi đó, trong lòng bàn tay nàng hằn một vết thương sâu hoắm, máu tươi rỉ ra từ đó vẫn đang nhỏ xuống tí tách, nhuộm đỏ cả vạt áo.

Trên đường trở về Không Thiên phái, Vân Khâm và Mộ Sơ Lương đã bàn bạc với nhau trên lưng bạch long.

Vân Khâm xuất thân từ Tiêu gia, nhưng năng lực huyết mạch của nàng lại khác với Tiêu gia, những người khác có năng lực thao túng nước, còn nàng thì không, thứ nàng có thể thao túng chỉ có máu của mình mà thôi. Dưới cái nhìn của nàng thì có lẽ nàng là người yếu nhất trong Tiêu gia, nhưng ông trời lại giáng xuống kiếp nạn cho Tiêu gia, trở trêu thay người sống sót cuối cùng lại là người có năng lực huyết mạch yếu nhất, là người bị cả Tiêu gia gọi là vô năng.

Nhưng Mộ Sơ Lương lại không nghĩ thế.

Máu của Vân Khâm có sức mạnh đánh thức bạch long trong Vụ Châu, có thể điều khiển Vụ Châu, đây tuyệt đối không phải là sự ngẫu nhiên. Có lẽ đối với Tiêu gia, năng lực huyết mạch của Vân Khâm không phải yếu nhất, mà là mạnh nhất.

“Giới hạn năng lực thao túng nước của người Tiêu gia năm xưa là gì?” Khi ấy Mộ Sơ Lương đã hỏi Vân Khâm câu này.

Vân Khâm nghĩ ngợi rồi đáp: “Tuy có thể thao túng nước nhưng không phải muốn làm gì thì làm, người mạnh nhất trong Tiêu gia có lẽ là cha muội, ông có thể điều khiển tất cả nguồn nước trong trang viên nhà muội, còn xa hơn nữa thì không được.”

“Vậy còn muội thì sao?” Mộ Sơ Lương hỏi.

Vân Khâm ngần ra, đáp ngay: “Chỉ cần là máu của muội thì muội có thể điều khiển được tất.”

Mộ Sơ Lương mỉm cười, chỉ vào vùng non nước xa xa, tự lự nói: “Nếu máu của muội nhỏ vào sông thì sao?” Nói đoạn hắn đưa mắt nhìn về dãy núi trùng điệp ở phương Đông, tầm mắt như vượt qua núi non nhìn về mặt trời trên đồng hải: “Nếu máu của muội hòa vào biển thì sao?”

Thế thì sẽ xảy ra chuyện gì?

Vân Khâm không cần đoán nữa vì nàng đã thấy.

Nàng rạch bàn tay trong mưa, vẩy máu mình vào trong cơn mưa vô tận, sau đó những giọt nước mưa ấy đều trở thành huyết mạch của nàng, nghe theo mệnh lệnh của nàng.

Bất kể trận hỏa hoạn có đáng sợ nhường nào thì cũng sẽ bị cơn mưa dập tắt, tôn chủ Huyền giới e sợ Vụ Châu, kiêng kỵ người Tiêu gia, vì những thứ đó có thể dội tắt ngọn lửa của y, năng lực của nàng vẫn chưa đủ dập tắt trận hỏa hoạn ấy, nhưng nàng còn có Mộ Sơ Lương và nhiều người bên cạnh.

Thế là ngọn lửa ấy đã được dập tắt, bốc thành khói xanh lượn lờ, chẳng còn gì tồn tại.

Tầm mắt nàng dừng lại trên trận khói mù, sau đó nàng nhìn thấy hình bóng mình muốn chờ bên trong màn khói mù mịt ấy.

Oanh liệt trở về với oanh liệt, lặng yên trở về với lặng yên, rốt cuộc thì mọi thứ đã hạ màn.

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 98

Edit: Yunchan

Trận đánh với Huyền giới tới nhanh chóng mà hạ màn cũng vội vã, tới khi tất cả lắng xuống, tứ cực đại đế đồng thời xuất thủ phong ấn lối vào Huyền giới, tới đây trận chiến với Huyền giới mới thật sự qua đi.

Sau khi trấn áp Huyền giới xong xuôi, ánh mắt mọi người bèn đổ dồn lên bốn bóng người ấy.

Ai nấy đều biết họ là nhân vật gì, thứ làm mọi người bất ngờ là Sở Khinh Tửu và Mộ Sơ Lương lại có thân phận đáng gờm như thế.

Trần ai đã lắng, Huyền giới về lại Huyền giới, còn Thần giới dĩ nhiên cũng nên trở về Thần giới.

Cổng Thần giới là do Mộ Sơ Lương dùng một thanh thiết kiếm tầm thường để bỏ ra, giờ đây cũng đã đến lúc phải khép lại. Bốn bóng người đứng chơi vơi trước cổng Thần giới, mà xa xa bên kia, Vân Khâm chỉ lặng lẽ nhìn một bóng người trong số đó.

Chỉ chốc lát sau, hai bóng người biến mất theo cổng Thần giới, chỉ có hai bóng người là ở lại.

Mộ Sơ Lương đón lấy ánh mắt của Vân Khâm, thấy vẻ mặt này thì biết nàng đang lo lắng điều gì, bèn bật cười nói: “Muội ở đây, dĩ nhiên ta sẽ không về Thần giới.”

Tất nhiên Vân Khâm biết rõ tâm ý của Mộ Sơ Lương, nhưng nàng còn lo cho an nguy của Mộ Sơ Lương nhiều hơn nữa: “Thần hồn của huynh không về lại cơ thể liệu có ổn thật không?”

Nói tới đây Mộ Sơ Lương mới nhớ ra, xác phàm của mình đã bị mình thọc cho hai lần rồi.

Hắn nghệt ra, bây giờ mới phát hiện lo lắng của Vân Khâm không phải vô lý.

Khi Ngụy Chúc bôn ba đưa thư xong, vượt ngàn dặm về đây thì mới phát hiện chiến sự đã chấm dứt, tuy Không Thiên phái gặp phải đại kiếp Huyền giới, nhiều nơi bị hư hại nghiêm trọng nhưng may mà không có quá nhiều thương vong. Và tới khi y bước vào cửa Lăng Quang Tông thì mới phát hiện Mộ Sơ Lương và Vân Khâm đã chờ mình lâu rồi.

Ngụy Chúc bị Vân Khâm kéo xồng xộc tới một tòa tiểu lâu, trong lúc Ngụy Chúc còn đang lơ ngơ thì đã thấy Mộ Sơ Lương lãnh lặn đang ôm một Mộ Sơ Lương hôn mê bất tỉnh, nhìn y với vẻ mặt hết sức vô tội, còn thờ dãi thườn thợt: “Ngụy tiên sinh, có thể nhờ ngài... cứu ta lần nữa không?”

Khỏe mắt Ngụy Chúc giật lên, ngó xuống Mộ Sơ Lương đang hôn mê, cái lỗ ban đầu còn chưa vá liền giờ đã khuyển mãi thêm một cái mới.

Trong thâm tâm y sinh ra một loại cảm giác “Biết ngay mà”.

Dù sao chuyện này cũng đã gặp một lần nên Ngụy Chúc lấy lại bình tĩnh rất nhanh, lập tức bắt tay vào trị thương cho Mộ Sơ Lương, khác là lần này Ngụy Chúc chẳng tài nào chịu nổi kiểu nhìn chăm chăm của Mộ Sơ Lương, bèn hục hặc tùm thân hồn của đôi phương nhét vào trong cơ thể.

Nhờ đó mà quá trình chữa bệnh trở nên thuận lợi hơn nhiều, nhìn Mộ Sơ Lương mới đó còn ở bên trò chuyện vui vẻ với Vân Khâm, bây giờ về lại xác thì yếu tới mức chẳng tài nào cựa cựa, cũng chả còn sức để lăm mồm, Ngụy Chúc cảm thấy thế giới thanh bình hơn rất nhiều, tâm trạng cũng tốt lên thấy rõ.

Sau khi chữa trị xong, y nhanh tay thu gom hết đồ đạc, chẳng đợi Vân Khâm và Mộ Sơ Lương đuổi đã tự động rời khỏi đây.

Rồi chạy tới nơi mà y quen thuộc nhất trong Không Thiên phái này.

Căn phòng nhỏ bên cạnh kiếm trì vẫn bình yên như cũ, trận hỏa hoạn mà Huyền giới khơi lên cũng không lan tới nơi này, nhìn vào căn nhà quen thuộc này mà tâm trạng Ngụy Chúc phức tạp vô cùng, trong đó còn có một loại vui sướng khó thể diễn tả, tựa như trái tim treo lủng lẳng rốt cuộc cũng được đặt xuống, tựa như sống sót qua tai nạn, tựa như qua mấy ngày bôn ba mệt mỏi cũng được về nhà.

Đúng lúc này y nhìn thấy một người.

Hoa Tinh đang ôm một gói đồ bước ra khỏi phòng, có vẻ là muốn tới kiếm trị, nhưng nàng vừa ra khỏi phòng thì đã đụng ngay cái người đang đứng tàng tàng bên ngoài nhà.

Mai trắng đương độ đẹp nhất, núi Không Thiên giờ đây đã tan đi lớp tuyết trắng vì ngọn đuốc của Huyền giới, cõi bỏ lớp áo ngoài trắng xóa để lộ một vườn màu sắc, khiến đầu đầu cũng đượm màu ấm áp mà trước giờ chưa hề có.

Hai người đều chôn chân trong khung cảnh ấy.

Cả hai chỉ nhìn nhau mà chẳng ai mở lời, gió ẩm mang theo hương mai thoang thoảng bao bọc lấy cả hai, mãi tới khi hoa mai bên cạnh vang lên tiếng xào xạc, tiếng bước chân của người Không Thiên phái vọng tới, hai người mới sực hoàn hồn lại, sau đó dứt tầm mắt đi, người nào cũng nhìn thấy trên mặt đối phương màu hồng ửng.

Bằng qua một lúc, Ngụy Chước mới lên tiếng trước, y chỉ vào gói đồ trong tay Hoa Tinh, hỏi: “Cái đó... là gì thế?”

“Cái này à.” Hoa Tinh chìa cái gói trong tay tới trước, lúc này mới tìm lại được cái giọng nói của mình: “Đây là nguyên liệu ta tìm được trong nhà, lần này huynh đi xa chẳng sinh ra vài chuyện sao, ta nghĩ đi xa thể nào cũng gặp chuyện phiền phức, nên quyết định đúc cho huynh một thanh kiếm, huynh mang bên mình có thể dùng để phòng thân.”

Ngụy Chước sờ ra, tới giờ mới hiểu được ý của Hoa Tinh, ngập ngừng dọ lời: “Cho ta sao?”

Hoa Tinh như cũng cảm thấy mình quan tâm Ngụy Chước quá mức, nằng “Ừ” nhỏ một tiếng, quan sát nét mặt của đối phương rồi vội vàng bồi thêm: “Nếu huynh không thích dùng kiếm... thì ta sẽ tặng nó cho đệ tử ta mới nhận là được rồi.”

“Ta...” Ngụy Chước lắc đầu nguây nguẩy, bước gấp tới trước mặt Hoa Tinh rồi nhận lấy cái gói nhỏ trong tay nàng, hỏi dồn: “Cái này phải mang tới đâu? Kiếm trì à?”

Hoa Tinh thấy phản ứng của y thì phì cười, hai người thoát ra khỏi cảm giác bùi ngùi khi tương phùng, nhanh chóng quay lại với thái độ sống chung trước đây. Theo Hoa Tinh thấy, Ngụy Chước vẫn là cái người đã an ủi mình dưới màn pháo hoa rợp trời hôm đó, là cái người quai đản sợ nữ nhân Trung Nguyên ấy.

Người ấy đã trở lại rồi.

Nàng cười đến mức mi mắt cong thành một đường xinh xắn, dẫn đường cho Ngụy Chước: “Theo ta, ở bên này.”

Hai người đi tới kiếm trì, trong suốt quá trình, Hoa Tinh đúc kiếm, còn Ngụy Chước thì ở bên hỗ trợ, hai người quần quật cả buổi trời, Ngụy Chước đứng canh ở bên mãi tới khi cả hai ra khỏi kiếm trì y mới hết nhịn nổi lên tiếng hỏi: “Thanh kiếm đó phải mất bao lâu mới đúc xong?”

“Đúc kiếm đâu phải chuyện một sớm một chiều, còn phải chờ rất lâu nữa.” Hoa Tinh đi bên cạnh Ngụy Chước, hai người rảo bước chậm rãi, qua hồi lâu Hoa Tinh mới quay ngoắc người sang, ngẩng đầu nhìn Ngụy Chước: “Phải rồi, trận đánh Huyền giới này có mấy vị tiền bối với sư huynh sư tỷ Không Thiên phái trở về, tối nay mọi người muốn tổ chức một buổi thịnh hội, huynh với ta đi dạo một chút nhé?”

Ngụy Chước hoàn toàn không có ý kiến với đề nghị này, chỉ hỏi một câu: “Đi dạo ở đâu?”

“Không Thiên phái còn nhiều nơi huynh còn chưa đi qua đâu, cách nơi ở của đệ tử không xa lắm có một hồ Tinh Sương, Không Thiên phái đồ tuyệt quanh năm, chỉ có hồ Tinh Sương là bao giờ cũng nở đầy hoa sen, rất là đẹp, nghe nói là nơi nổi tiếng cho tình...” Hoa Tinh nói tới đây thì im bặt, áp ứng một lát như đang nghĩ tới điều gì, sau đó không nói tiếp nữa.

Dĩ nhiên Ngụy Chước không hiểu được ý của Hoa Tinh, tò mò hỏi tiếp: “Cho tình gì?”

“Nói chung là có rất nhiều người thường tới nơi đó ngắm hoa.” Hoa Tinh hạ thấp giọng: “Huynh đi với ta là được rồi.”

Ngụy Chước dĩ nhiên không từ chối, hai người vừa đi vừa trò chuyện, Hoa Tinh kể cho Ngụy Chước nghe diễn biến trận đại chiến với Huyền giới, lúc ấy Ngụy Chước không có mặt ở hiện trường, dù chuyện đã qua rồi, nhưng khi nghe kể lại tâm trạng vẫn khác thường.

Lúc hai người chuẩn bị về nơi ở của Hoa Tinh, thì Hoa Tinh đột nhiên dừng chân.

Ngụy Chước nhìn Hoa Tinh, còn tầm mắt của Hoa Tinh thì rơi lên bóng người dưới tàng mai.

Nơi họ đang đứng hiện tại cách Lăng Quang Tông không xa mấy, chưa kể rừng mai cũng là nơi mọi người ít khi lui tới, song đối với Ngụy Chước thì bóng người này dường như rất quen thuộc.

Y đã gặp người này, năm xưa khi còn bị giam ở Thập Châu y đã gặp đối phương rất nhiều lần, trong trận hòa hoãn ở khách điểm Phù Dung Đình thành, y cũng từng gặp cô ta một lần.

Người đứng trong rừng mai Không Thiên phái, chính là Hoa Chi.

Ngụy Chước nhìn chiếc bóng ở đằng xa mà bất giác cau mày, muốn cất giọng hỏi.

Nhưng Hoa Tinh đã lên tiếng trước, nàng nhìn đối phương rồi bước lên một bước, nhỏ giọng gọi với về mặt rồi rầm: “Tỷ tỷ.”

Trong rừng mai, Hoa Chi bỗng ngoảnh đầu nhìn sang Hoa Tinh.

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 99

Edit: Yunchan

Chẳng ai nói với ai lời nào, rốt cuộc phải để Ngụy Chúc khơi chuyện trước: “Sao cô lại tới đây?”

Trước đó y từng tới Đình thành nên cũng biết những gì diễn ra ở đó, Hoa Chi có liên quan tới Huyền giới, thế thì chuyện Không Thiên phái lần này cũng có vướng mắc với Hoa Chi.

Như hiểu được suy nghĩ của Ngụy Chúc, Hoa Chi nhìn đối phương rồi lắc đầu rũ mắt nói: “Tuy ta biết mình không phải người tốt lành gì, nhưng chuyện Không Thiên phái không liên quan tới ta.”

Ngụy Chúc chẳng quan tâm tới lời thanh minh của nàng ta, chỉ hỏi lại: “Cô tới đây làm gì?”

Hoa Chi còn chưa trả lời thì Hoa Tinh đã hiểu ra, nàng ngập ngừng hỏi: “Lúc Huyền giới xâm phạm Không Thiên phái, nơi nào cũng gặp hỏa hoạn, chỉ có rừng mai cạnh kiếm trì của muội là vẫn bình yên vô sự, chuyện này là do tỷ làm sao?”

Hoa Chi không phản bác cũng chẳng thừa nhận, Hoa Tinh nhìn chăm chăm Hoa Chi như muốn đọc được gì đó qua nét mặt, một lát sau nàng mới mỉm cười, thấp giọng nói: “Quả nhiên là thế.”

Hoa Chi nói với giọng nhạt nhẽo: “Hắn cũng là đệ tử Không Thiên phái, đã từng ở nơi này, ta không muốn nơi này thay đổi.”

Hắn là ai Hoa Chi không nói tên, nhưng Ngụy Chúc thì hiểu rõ, y đã từng gặp Hoa Chi bên ngoài khách điểm Phù Dung, chứng kiến mọi chuyện, và Hoa Tinh cũng biết, vì chuyện tình của Hoa Chi và Phong Điều Sở năm xưa từng là giai thoại nổi tiếng ở Mộ Thâm Viện, tình cảm giữa hai người từng là niềm ao ước của biết bao người.

Hôm nay, Huyền giới tấn công, tất cả đệ tử đều đổ về Không Thiên phái tương trợ, thậm chí thịnh hội đêm nay cũng được cử hành để nghênh đón các vị sư huynh sư bá, mọi người đều đã trở về, Không Thiên phái chưa bao giờ nhộn nhịp như thế, mà vào lúc náo nhiệt này Phong Điều Sở lại không thể tham dự, âu cũng có chút trống vắng.

Có lẽ Hoa Chi tới đây để thay mặt cho Phong Điều Sở.

“Tỷ tỷ.” Hoa Tinh than nhẹ, bước lên trước: “Muội muốn nói chuyện với tỷ một chút, được không?”

Hoa Tinh lui lại nửa bước rồi mới đáp: “Ta chỉ tới đây nhìn một lát rồi sẽ đi ngay.”

Hoa Tinh biết một khi Hoa Chi muốn đi thì chẳng ai có thể giữ được, nàng hơi chần chừ rồi hỏi tiếp: “Tỷ định đi đâu?”

“Từ khi ta bước chân khỏi Hoa gia thì chúng ta đã không còn là người thân nữa rồi.” Giọng Hoa Chi vẫn lạnh lùng không đổi: “Người nên nhớ điều đó.”

Hoa Tinh có vẻ thương cảm, nhưng đối diện với câu tuyệt tình của Hoa Chi nàng vẫn lắc đầu nói: “Có vài thứ bất kể tỷ không muốn tới đâu, bất kể tỷ có chối bỏ nó tới đâu, thì nó vẫn ở đó. Cũng như tỷ dù có tránh Phong Điều Sở tới mức nào thì y vẫn tồn tại mãi trong lòng tỷ, chưa rời khỏi dù một khắc. Tỷ cố tình tới nơi này, cản Huyền giới phá hoại Không Thiên phái, có phải chẳng trong lòng tỷ đã cho rằng mình sai rồi không?”

“Tỷ tỷ, tại sao tới tận bây giờ tỷ vẫn không dám nhìn vào lòng mình chứ?” Hoa Tinh nhìn thẳng vào Hoa Chi, nghiêm giọng.

Hoa Chi thoáng buông mắt, giữa khóe mắt đầu mày đượm đầy một nỗi, thế nhưng nàng ta vẫn im lặng lắc đầu, quay lưng định đi.

Hoa Tinh lại hỏi với theo: “Tỷ tỷ, muội phải đi đâu mới tìm được tỷ?”

Chân Hoa Chi khựng lại, lần này chỉ trầm mặc chốc lát đã lên tiếng trả lời: “Thập Châu.”

Ngụy Chúc nghe tới đây thì không khỏi cau mày, Hoa Tinh hỏi tiếp: “Vậy muội có thể thường xuyên đi thăm tỷ không?”

Lần này Hoa Chi không đáp lại, nhưng Hoa Tinh biết yên lặng chính là đồng ý. Nàng nhìn bóng Hoa Chi khuất dần mà tâm trạng khá lên đôi chút, vì ngăn cách bao năm cuối cùng cũng được tháo dỡ vào giờ phút này.

Tới khi bóng của Hoa Chi khuất dạng trong rừng mai, Hoa Tinh mới quay đầu nói với Ngụy Chúc bên cạnh: “Sao huynh không nói câu nào?”

Từ nãy tới giờ Ngụy Chúc chẳng hề hé răng lần nào, vừa rồi hay tỷ muội bận trò chuyện nên Hoa Tinh không thể hỏi, bây giờ Hoa Chi đã đi khuất Hoa Tinh mới có thời gian thắc mắc. Ngụy Chúc nhìn theo hướng Hoa Chi đi với ánh mắt phức tạp, thấp giọng nói: “Không có gì.”

Trước đây Ngự Chúc không hề biết quan hệ giữa Hoa Tinh và Hoa Chi, nên lúc nghe hai người nói chuyện y mới không tránh khỏi ngạc nhiên.

Nhưng có một số chuyện Hoa Tinh không hề biết.

Ví như cái chết của vạn sinh linh ở Đình thành, Hoa Tinh không thoát khỏi lên can, ví như rất nhiều chuyện đều do một tay Hoa Chi tạo nên, rồi ví như trận chiến ở Doanh Châu năm xưa cũng có Hoa Chi dự phần.

Những Ngự Chúc không định nói cho Hoa Tinh biết những chuyện ấy.

Đối với Hoa Chi, chuyện mà nàng ta làm ra có lẽ đã mang tới sự đau khổ lớn nhất cho bản thân rồi.

“Chúng ta đi thôi.” Ngự Chúc ngẫm nghĩ giây lát rồi nói tiếp: “Đi tới hồ... hồ gì đó...”

“Hồ Tinh Suong.” Hoa Tinh tiếp lời y, nhắc tới chuyện này nàng lại nhanh nhẩu tóm lấy tay Ngự Chúc, kéo y đi về một hướng khác trong rừng mai.

Hai bóng người khuất dần nơi đây, màn đêm dần buông xuống, và Không Thiên phái đã chào đón một đêm nhộn nhịp nhất trong mấy chục năm qua.

*

Ngất nổi có người thì vui vẻ hớn hờ, có người thì chẳng tài nào hưởng được không khí tung bừng.

Ví như cái người tự thọc cho mình hai nhát, bây giờ phải lê tấm thân thương tích đầy mình ở lì trong phòng, không thể ra ngoài uống rượu tán dóc với mọi người.

Mộ Sơ Lương ngồi trong phòng mà chán đến phát rầu, dựa vào giường đọc chừng nửa quyển sách thì lại nghe thấy tiếng pháo hoa nổ lép bép bên ngoài làm hấn ngồi mà chẳng yên, bèn bước thẳng xuống giường bắt chap trên ngực còn một vết thương vừa khâu, nằm xoài bên cửa sổ nhìn lên hoa lửa.

Khói hoa sắc sỡ che rợp cả bầu không, Mộ Sơ Lương chống cằm vừa nhìn vừa nhắm đếm trong lòng.

Đương lúc đếm tới cái thứ mười thì bên ngoài cửa sổ tiểu lâu đột nhiên vắng tới tiếng động nhẹ, một bóng người nhẹ nhàng khẽ khàng bước vào từ cửa sổ.

Mộ Sơ Lương mỉm cười, đang định nói gì đó với người đột nhập thì đã nghe thấy một mùi thơm xộc tới, hấn nhìn kỹ lại mới phát hiện trong tay người ấy đang ôm một bó hoa đào.

Vân Khâm chia bó hoa tới trước mặt Mộ Sơ Lương, sửa sang lại từng đóa cho ngay ngắn rồi mới nói: “Chẳng biết là vị tiên bối nào trồng loại hoa này nữa, Không Thiên phái tuyết rơi quanh năm suốt tháng nên hoa chưa từng nở lần nào, bây giờ nhờ Huyền giới thiêu cho một trận, rốt cuộc hoa đào cũng chịu nở.”

Nói rồi nàng cười khì, Mộ Sơ Lương lại thấy nụ cười với má lúm đồng tiền của nàng còn đẹp hơn cả hoa, nàng còn nói nhỏ với hấn: “Mọi người quen nhìn mai trắng, có nhiều người còn chưa từng thấy hoa đào bao giờ ấy chứ, bây giờ trên cây đào nở hoa ai nấy cũng hớn hờ, vừa uống rượu vừa ngắm hoa, muội nghĩ huynh không có cơ hội ngắm nên mới hái một bó về cho huynh xem đây.”

Mộ Sơ Lương nhận hoa, cũng cười hỏi: “Mọi người giải tán hết rồi sao?”

“Vẫn chưa, Thư sư bá nói y khó lắm mới có cơ hội uống rượu nên phải say cho quắc cần câu, lúc này đang kéo sư phụ với mấy vị sư huynh nhậu nhẹt ấy.” Vân Khâm lắc lắc đầu.

Dĩ nhiên Mộ Sơ Lương biết tại sao Vân Khâm lại tới đây lúc này, hấn ngược mắt lên nhìn Vân Khâm, hỏi: “Muội sợ ta ở một mình quá chán à?”

Lần này Vân Khâm không trả lời ngay mà chỉ ngó lảng chung quanh: “Muội đem bó hoa này cắm vào bình đây.”

Nói rồi nàng đoạt lại bó hoa từ tay Mộ Sơ Lương, cắm vào bình hoa trong nhà, chỉnh cho turom tất xong mới ngoái đầu lại, lúc này mới giật mình thấy Mộ Sơ Lương đang chống cằm nhìn mình đăm đăm.

Vân Khâm đón lấy ánh mắt hấn, sau đó nhoẻn miệng cười.

“Nghĩ lại thì nhiều năm qua muội có rất ít cơ hội ở riêng với huynh, chẳng cần lo gì, chẳng cần nghĩ gì.” Vân Khâm nói chậm rãi.

Nghe thấy câu này của Vân Khâm, lòng Mộ Sơ Lương cũng bồi ngùi, từ khi hai người quen biết tới nay dường như lúc nào cũng đi đôi với sóng gió, qua bao nhiêu năm mà thời gian hai người bình yên ở cạnh nhau dường như chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

May mà bây giờ mọi thứ đã qua đi, tương lai họ còn rất nhiều thời gian để bầu bạn với nhau.

“Sư muội.” Mộ Sơ Lương nường mảy nói: “Đi ta một chút được không?”

Lúc này hấn thật tình không thể không chê cái xác tàn này của mình, vì thương thể mà chỉ ngồi bên cửa sổ hóng gió một hồi đã chẳng còn sức để tự đứng dậy nữa.

Vân Khâm nghe vậy thì lật đật chạy lại dìu Mộ Sợ Lường về giường.

Nhưng về giường rồi Vân Khâm lại không thả tay ra ngay, Mộ Sợ Lường cũng không buông tay, hai người nhìn nhau, tay đan chặt, sau một hồi im lặng đối diện, Mộ Sợ Lường ngồi trên giường bỗng nâng mặt lên, đưa tay vòng qua cổ Vân Khâm kéo nàng cúi xuống.

Với tình trạng thân thể của Mộ Sợ Lường bây giờ hiển nhiên là có sức, nhưng Vân Khâm sợ mình ra sức khiến vết thương của Mộ Sợ Lường hở miệng, do đó đành phải chiều theo ý hắn.

Thế là nàng mắt thẳng băng, bị Mộ Sợ Lường kéo ngã xuống giường, sau đó môi chạm vào một cánh môi mềm mại khác.

Môi lưỡi quấn lấy nhau, trong phòng chìm vào yên tĩnh trong phút chốc, chỉ có gió ẩm thổi lùa qua ngoài cửa sổ thổi lay ánh đèn chập chòn trong phòng, hương hoa đào càng thêm sức nức.

Sau một thoáng dây dưa mặt Vân Khâm đã ửng đỏ, nhưng nàng vẫn nhìn người trước mắt chăm chú, như muốn đòi lại hết nhớ nhưng suốt năm mươi năm qua.

“Sur huynh.” Vân Khâm thở nhẹ, giờ tay lên chạm vào bên má Mộ Sợ Lường.

Trên môi Mộ Sợ Lường vẫn động ý cười, đáp khẽ một tiếng, tiếc là ngay khi hắn muốn hé miệng hôn tiếp thì tiếng gõ cửa đã vang lên.

Ngoài cửa vọng vào tiếng réo quen thuộc: “Tiểu Mộ, biết người chán nên bọn ta tới chơi với người đây!”

Vân Khâm “...”

Mộ Sợ Lường: “... Mấy người đi đi.”

Dĩ nhiên Vân Khâm biết Mộ Sợ Lường sẽ không đuổi người đi thật, nàng bèn buông hắn ra rồi đứng dậy mở cửa phòng, ngoài cửa là phu thê Sở Kinh Từ và Tô Tiệp, mặt mày Sở Kinh Từ cười tươi rói, nhìn không khí mờ ám trong phòng rồi quay sang nhìn Tô Tiệp cười thâm ý.

Vân Khâm có hơi sượng sùng, trái lại da mặt Mộ Sợ Lường thì dày cùi, nói tình bơ vớ với Sở Kinh Từ: “Người tới đây là để nhìn ta cười ngốc đó à?”

“Nào phải, chỉ tới đưa thuốc cho người thôi.” Sở Kinh Từ tiện tay đặt thuốc lên bàn, không cảm lòng được lại ngó sang Vân Khâm: “Cứ tưởng người chán nên mới định tới đây tán gẫu, ai ngờ người chẳng những không chán mà hình như còn đang bận.”

Mộ Sợ Lường nhìn y như cười như không: “Vậy bây giờ người về được rồi đây.”

“Tôi thì cũng tới rồi, ai lại vội đi chứ.” Nói đoạn Sở Kinh Từ bỗng ngửi thấy một mùi hương quen thuộc, nhìn xuống thì quả nhiên trông thấy mấy cành đào cắm trong bình hoa, y nhìn hoa mà không khỏi mỉm cười: “Xem ra là Vân Khâm cô nương tặng cho người nhỉ?”

“Ừ.” Mộ Sợ Lường đáp một tiếng, nghe vậy mắt Sở Kinh Từ hơi sáng lên, vừa cười vừa hỏi Vân Khâm: “Vân Khâm cô nương thích hoa đào sao?”

Vân Khâm không ngờ Sở Kinh Từ lại đột nhiên hỏi tới mình, vì sự thật là nàng chưa hề tiếp xúc với đôi phu thê này, chỉ biết họ là bạn cũ của Mộ Sợ Lường còn mang thân phận thần ma, khả năng còn cao cường mà thôi. Lúc này khi nghe Sở Kinh Từ hỏi mình nàng mới nhẹ gật đầu nói: “Không Thiên phải đồ tuyệt quanh năm, chưa bao giờ nở hoa đào, cho nên cũng muốn nhìn nó lâu hơn một chút.”

Sở Kinh Từ bật cười, rồi nhanh chóng chia tay về hướng Vân Khâm, trong lòng bàn tay đang nở ra một đóa hoa đào to lớn.

“Chuyện này không hề khó, ta có thể trồng cả một rừng đào ngay trong Không Thiên phải này, ngày ngày đều nở ho cho các đệ tử ngắm thỏa thích.” Sở Kinh Từ nhướn mày cười.

Vân Khâm ngó ra, hơi chưa hiểu ý đối phương.

Tô Tiệp đứng bên cạnh nhìn này giờ, lúc này mới hết nhịn nổi phải lên tiếng chen vào: “Năm xưa vì tới Ma giới tìm ta mà người này phải nương nhờ vào một đóa đào yên, sau đó chẳng hiểu sao lại tập thành tật xấu đi đâu cũng thích trồng hoa.”

Vân Khâm “...”

Dĩ nhiên Vân Khâm không muốn Sở Kinh Từ trồng hoa chút nào, nếu buộc phải có thì nàng chỉ muốn nhìn Mộ Sợ Lường trồng thôi, nghĩ rồi nàng bèn bưng chén thuốc mà Sở Kinh Từ mang tới lại gần Mộ Sợ Lường: “Sur huynh, uống thuốc thôi.”

Dù Mộ Sợ Lường có hờn phách của thần, nhưng cơ thể ỳ vẫn là phàm nhân, bị bệnh bị thương đương nhiên phải uống thuốc. Mộ Sợ Lường bèn uống một hớp từ cái thìa trong tay Vân Khâm, rồi mới nhận ra có gì đó hơi sai, cau mày nhìn sang Sở Kinh Từ: “Thuốc này không phải do Ngụy Chước kê?”

Sở Kinh Từ mỉm cười, khoanh tay nói: “Người có thể phân biệt được à.”

“Dĩ nhiên.” Mộ Sợ Lường đáp: “Phi Yên tới rồi?”

Khâm đứng im lặng ở bên nghe hai người trò chuyện, tới lúc này mới hiểu người Mộ Sơ Lương nhắc tới là ai.

Phi Yên, chỉ có một người mang cái tên này mà còn vô cùng nổi tiếng ở Trung Nguyên, đó chính là thiếu chủ của Cận gia trong bát đại thế gia, thân y thanh danh hiển hách ở Trung Nguyên, Cận Phi Yên.

Bát đại thế gia giao hảo xưa nay, cứ nhìn quan hệ của bọn Mộ Sơ Lương, Minh Khuynh và Sở Kinh Từ thì biết, và nếu Cận Phi Yên cũng là người của bát đại thế gia, còn cùng trang lứa với bọn Mộ Sơ Lương, thì dĩ nhiên cũng có quan hệ khá “Thấm thiết” với những tên còn lại.

Suy đoán của Vân Khâm chẳng mấy chốc đã được chứng thực, vì ngay khi Mộ Sơ Lương thốt ra câu ấy thì một tốp người nói cười rôm rả đã chen vào phòng, căn phòng vốn chẳng tính là rộng rãi giờ đây càng chật chội hơn, và trùng hợp thay trong toán người này có một người mà Mộ Sơ Lương vừa nhắc tới, thân y Cận Phi Yên.

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100

Edit: Yunchan

Cận Phi Yên là một nam tử còn khá trẻ, y mặc một chiếc áo bào vải tối màu, trông có vẻ sơ sài và lượm lặt, mái tóc dài cũng xộc xệch rối bời, nói thật nếu không có Mộ Sơ Lương giới thiệu thì dám Vân Khâm sẽ tưởng y là tên hành khất nào đó ở vệ đường cũng nên. Thật lòng khó thể ngờ được, một người thế này lại mang danh thân y nức tiếng Trung Nguyên.

Vân Khâm cứ tưởng rằng cái vị đệ nhất thân y Thập Châu Ngụy Chước nọ đã không giống đại phu lắm rồi, nhưng tới giờ mới biết hóa ra vị đại phu Cận Phi Yên này cũng không thể dùng đầu óc người thường để phán đoán được.

Đi cùng với Cận Phi Yên còn có nhóm Bạch Hoàng Chúc, truyền nhân của bát đại thế gia đã có mặt hết bốn nên bầu không khí cũng náo nhiệt hẳn lên, Vân Khâm đã hiểu Mộ Sơ Lương quá rõ, biết họ là bạn với nhau từ bé, bây giờ có dịp gặp nhau dĩ nhiên có nhiều chuyện muốn nói.

Quả nhiên, mấy người đi sau vừa thò chân vào cửa đã nói cười om sòm, Mộ Sơ Lương nhướn mày nhìn Cận Phi Yên, cười khề hỏi: “Là ai lỗi tên này ra ngoài?”

“Ta đây.” Bạch Hoàng Chúc cũng cười cười: “Lỗi hẳn ra ngoài được phải mất công lắm đấy, nhưng hình như lần này hẳn có chuyện nhất định phải nói với người.”

Mộ Sơ Lương không đoán được là chuyện gì, bèn ngoảnh sang Cận Phi Yên.

Cận Phi Yên buông tay nói: “Thật ra cũng chẳng phải chuyện khẩn cấp gì, ta chỉ muốn nói cho người biết, thứ thuốc mà người nhờ ta nghiên cứu năm mười năm trước ta đã điều chế được rồi.”

Mộ Sơ Lương nghe vậy thì nét mặt khê biến, Vân Khâm nhìn biểu cảm của hắn thì buột miệng hỏi: “Thuốc gì thế?”

Mộ Sơ Lương nhìn sang Vân Khâm, yên lặng hồi lâu mới nhỏ giọng giải thích: “Hơn năm mươi năm trước, khi Phong Diêu Sở mới trúng độc, ta đã từng tới chỗ Phi Yên cầu thuốc, hy vọng hắn có thể nghiên cứu ra một loại thuốc loại bỏ được độc tố trong cơ thể Phong Diêu Sở.”

Câu trả lời của Cận Phi Yên lúc ấy là không thể được, vì loại độc ấy vốn không thể giải.

Thế nên sau nhìn năm, Mộ Sơ Lương đành ký thác hy vọng vào Ngụy Chước. Nhưng điều khiến hắn bất ngờ là, dù qua rất lâu rồi mà Cận Phi Yên vẫn chưa từ bỏ việc nghiên cứu thứ thuốc ấy.

Mộ Sơ Lương không khỏi dời mắt về phía Cận Phi Yên, Cận Phi Yên bèn nói với giọng bất đắc dĩ: “Đó cũng là tính mạng của huynh đệ ta, ta mất nhiều thời gian hơn cũng đáng giá.”

Vân Khâm hơi ngần ra, rốt cuộc đã hiểu họ có tình tới đây là vì Phong Diêu Sở, nhưng trước đây không lâu Phong Diêu Sở đã gặp chuyện ở Dĩnh thành, Cận Phi Yên bỏ ra nhiều tâm lực để điều chế loại thuốc này, bây giờ Phong Diêu Sở lại không còn, chẳng biết y sẽ có tâm trạng thế nào nữa.

Nhưng chưa chờ Vân Khâm mở lời thì Cận Phi Yên đã nói tiếp: “Mấy hôm trước ta có tới Dĩnh thành, cũng đã tiện tay xách tên đó theo rồi.”

Nghe tới đây Vân Khâm bỗng sững sờ, nhìn chăm chăm vào Cận Phi Yên có mái đầu rối bời xơ xác, trái tim treo lơ lửng tới giờ mới đặt xuống được.

Chẳng riêng gì Vân Khâm mà Mộ Sơ Lương cũng ngần ra, ngồi dựa vào đầu giường, nhoen môi cười.

Khi ấy Phong Diêu Sở đối mặt với tuyệt cảnh, trăm đường đều khó giữ mạng, vậy mà bây giờ họ lại nhận được tin của hắn. Hắn còn sống, và còn có rất nhiều bạn.

Còn tin nào tốt hơn tin này đâu.

Mộ Sơ Lương và Vân Khâm đưa mắt nhìn nhau, đều đọc được sự mừng rỡ trong mắt nhau.

“Biết ngay nói cho người biết chuyện này thì tâm trạng người sẽ tốt lên mà.” Cận Phi Yên gãi đầu rồi ngáp dài: “Nhưng chuyện này ta không tính nói cho xú nha đầu tên Hoa Chi gì đó đâu, các người cũng không được nói ra, tên Phong Diêu Sở kia hiện phải tỉnh dưỡng, tuyệt đối cấm dùng dăng với nha đầu đó nữa.”

Dĩ nhiên những người ở đây đều biết ân oán tình thù giữa hai người họ, bất kể ra sao thì Phong Diêu Sở còn sống đã là may mắn lắm rồi, còn chuyện tương lai thì cứ gác lại đã, sau này để cho hai người họ từ từ giải quyết, còn bây giờ chẳng ai thích sinh ra rắc rối cả.

Báo chuyện Phong Diêu Sở xong thì nơi tổ chức tiệc đã dời địa bàn sang phòng Mộ Sơ Lương, ai cũng tranh nhau nói tới loạn hết cả phòng, mãi tới khi trời hừng sáng mọi người mới chịu về cho, chừa không gian thanh tịnh lại cho Mộ Sơ Lương và Vân Khâm.

*

Không Thiên phái giữ không khí nhộn nhịp này mãi tới nửa tháng sau, những người ở xa rốt cuộc cũng ra về, Không Thiên phái lại quay về với vẻ thanh bình của ngày xưa, Thư Vô Tri và Yên Lan vốn đã quy ẩn, lần này vì giải quyết khó khăn cho Không Thiên phái nên mới trở về, sau khi xong việc thì cũng nhanh chóng về lại nơi ẩn cư, không quan tâm tới chuyện Trung Nguyên nữa. Còn bên kia, Sở Khinh Từ và Tô Tiễn cũng báo phải về Ma giới và Thần giới một chuyến, thế là chẳng bao lâu cũng cáo từ, rời khỏi Nhân giới.

Tam môn thất phái và bát đại thế gia Trung Nguyên cũng lần lượt từ biệt ra về, dới sự tương trợ của mọi người rốt cuộc Không Thiên phái cũng được tu sửa lại nguyên vẹn, cũng may nhóm Mộ Sơ Lương và Vân Khâm tiền liệu được tai kiếp Huyền giới, nên mới bóp chết được kiếp nạn này từ trong trứng nước.

Thành thử nơi bị phá hoại nhiều nhất là hậu sơn của Không Thiên phái.

Hậu sơn Không Thiên phái vốn đã bị phá hoại một lần, lần đó là Thập Châu tấn công Không Thiên phái, Vân Khâm phải kéo Hoa Tình chạy tới sơn động ở sau núi, tình cờ phát hiện ra trận pháp do chương môn và đại sư huynh Mộ Sơ Lương để lại, Vân Khâm bèn khởi động trận pháp này để tạm bảo vệ Không Thiên phái.

Và cũng vì khởi động trận pháp ấy mà động Từ Yên ở sau núi bị phá sập.

Biến mất cùng nó còn có ảo ảnh mà Mộ Sơ Lương để lại.

Một Mộ Sơ Lương mới mười tuổi đầu.

Đối với Vân Khâm thì quá trình quen biết Mộ Sơ Lương khá là ly kỳ, Mộ Sơ Lương vẫn chưa biết lần đầu nâng trò chuyện với hắn không phải ở trên đảo Thập Châu mà là trong động Từ Yên, nghe Mộ Sơ Lương mười tuổi kể lại chuyện lúc nhỏ.

Lúc này đứng ở sau núi, nhìn các đệ tử Không Thiên phái nghiêm túc dùng thuật pháp tu bổ lại hậu sơn mà Vân Khâm bỗng nhớ lại quá khứ tới thất thần.

“Sư phụ, đây là chỗ nào thế, sao lại ra thế này?” Phượng Tuyền đã thành đệ tử Lăng Quang Tông, ngày thường luôn theo Vân Khâm tu hành, hôm nay Vân Khâm phụ trách tu bổ hậu sơn nên dĩ nhiên Phượng Tuyền cũng đi theo.

Vân Khâm nhìn đồng đồ nát trước mắt mà không khỏi bật cười: “Ban đầu chỗ này vốn là một cái sơn động, nhưng vì trận đánh với Thập Châu hơn năm mươi năm trước mà bị sập.”

“Sơn động?” Phượng Tuyền bắt đầu nổi hứng tò mò.

Vân Khâm gật đầu: “Là sơn động mà sư huynh tu hành.”

“À, con biết rồi.” Phượng Tuyền ngộ ra, cậu tới Không Thiên phái cũng được một thời gian, bản tính cũng nghịch ngợm nên đã sớm hỏi thăm thói quen và tính khí của mọi người, với bối phận của Vân Khâm khi xưng hô với các vị tông chủ khác thì phải là sư huynh sư tỷ, nhưng khi Vân Khâm trò chuyện với những người này thì bao giờ cũng kèm theo tên của đối phương, chỉ có một người là nàng chỉ gọi độc hai chữ “Sư huynh”.

Người đó chẳng ai khác ngoài Mộ Sơ Lương.

Vân Khâm cất bước đi về bên kia sơn đạo, Phượng Tuyền cũng lẻo đẻo bám theo nàng, hỏi tiếp: “Con nhớ vào lần đại hội Huyền Thiên thí, khi con rút Uẩn Hoa kiếm ra có người đã hỏi con là tại sao kiếm của Tiểu Mộ lại ở trong tay con.”

Cậu bước nhanh hơn vượt qua Vân Khâm, rồi ngửa đầu lên nói: “Uẩn Hoa kiếm vốn là của y, cho nên y cũng chính là người giao cho cha con thanh kiếm gãy trong rừng hoang năm xưa, và cũng là người sư phụ thích, đúng không?”

Trước giờ có quá nhiều chuyện xảy ra nên Phượng Tuyền không có cơ hội để tìm hiểu kỹ mối quan hệ này, mãi tới bây giờ mới có dịp hỏi, Vân Khâm

nghe mà chỉ cười cười, biết nhóc con này thích quậy phá nên cũng đành gật đầu nhận đại: “Ừ.”

Phượng Tuyền nghe xong câu trả lời thì cười toe.

Vân Khâm cũng bật cười theo: “Con cười cái gì hả?”

“Vui ă.” Hai người lại đi tiếp, bước chân của Phượng Tuyền có vẻ nhanh nhẹn hẳn lên, háy mắt nói với Vân Khâm: “Sur phụ đợi người đó lâu như vậy, cuối cùng cũng đợi được nên dĩ nhiên là chuyện vui rồi.”

Công tác tu sửa hậu sơn vẫn đang tiếp tục, nhưng chẳng có gì cho Vân Khâm phụ một tay cả, hai người đành đi men theo sơn đạo, chẳng bao lâu đã trông thấy một thiếu nữ đang chờ hai người ở dưới chân núi.

Có lẽ Cố Nhã đã đợi ở đây lâu rồi, khi nhắc thấy Phượng Tuyền xuống núi thì lật đật hươ tay la lớn: “Phượng Tuyền!”

Phượng Tuyền thật lòng không ngờ Cố Nhã cũng tới đây, cậu nghệt ra một thoáng, không cầm được nụ cười bên môi, nhanh nhẩu chạy tới trước mặt Cố Nhã, thế mà miệng vẫn còn lải nhải: “Nha đầu này không chịu ở yên trong môn phái, cứ thích chạy bừa khắp nơi.”

“Không muội muội tới tìm huynh sao, cũng một tháng rồi muội chưa được gặp huynh mà.” Cố Nhã lí nhí cãi lại.

Phượng Tuyền lại chẳng để tâm, chỉ nắm lấy tay Cố Nhã dắt đi, vừa đi vừa ngoái đầu nói với lại: “Sur phụ, vậy con... mang tiểu nha đầu đi dạo quanh môn phái một lát.”

Vân Khâm nhìn hai đứa nhóc rồi cười đáp: “Đi đi.”

Cố Nhã bị Phượng Tuyền kéo đi, đi chưa được bao xa thì sực nhớ tới một chuyện, bèn ngoảnh đầu lại nói với Vân Khâm: “A phải rồi Vân Khâm tiền bối, lúc con tới đây có gặp ba vị đường chủ của Thiên Cương minh, họ nhờ con giao phong thư này lại cho người.”

Vân Khâm nghe thế thì lên tiếng đáp lại rồi nhận lấy bức thư từ tay Cố Nhã, sau đó đưa mắt nhìn hai đứa đi khuất.

Bức thư của ba vị đường chủ Thiên Cương Minh gửi cho nàng rất đơn giản, chuyện Thập Châu còn chưa kết thúc được bao lâu thì đã đụng ngay rắc rối của Minh Khuynh và Huyền giới, thế nên bên ấy cần một câu trả lời.

Suy cho cùng thì Thập Châu bắt nguồn từ tổ tiên Tiêu gia, mà Vân Khâm lại là người Tiêu gia, nên dĩ nhiên chuyện này cần Vân Khâm ra mặt xử lý, ấy mới nói khó khăn lắm mới được bình yên lại, thế mà vẫn còn vài việc cần Vân Khâm lo liệu. Nếu như trước đây thì Vân Khâm sẽ xả thân vì nghĩa, nhúng tay vào ngay mà chẳng cần do dự, vì chúng đã thành thói quen của nàng, suốt năm mươi năm qua nàng bôn ba khắp nơi, thậm chí có tới mấy tháng cũng khó lòng quay về Không Thiên phái một chuyến.

Nhưng giờ thì khác rồi, bây giờ trong Không Thiên phái đã có thêm một Mộ Sơ Lương, Vân Khâm không muốn đi xa lâu như vậy.

Khi báo việc này với Mộ Sơ Lương, Mộ Sơ Lương lại đòi đi theo nàng, nhưng vì lo cho sức khỏe của hấn nên Vân Khâm không muốn hấn đi cùng với mình như trước đây, chỉ bảo mình sẽ mau chóng trở về, sau đó gói ghém hành trang rồi gọi bạch long ra bay tới Thập Châu.

Thập Châu hôm nay đã trở lại với dáng vẻ thanh bình, nhóm Vũ Thiện và Bách Lý Khinh đều đã quay lại Thập Châu, mà người đang chờ Vân Khâm nơi đây chính là Canh trưởng lão đã được bọn Vân Khâm cứu thoát năm xưa. Sau khi Canh trưởng lão được Vân Khâm và Mộ Sơ Lương cứu thoát thì đã ẩn náu ở Trung Nguyên, âm thầm điều tra chuyện Thập Châu, từng giúp Trung Nguyên rất nhiều trong thời điểm then chốt, sau khi trận chiến với Thập Châu kết thúc, Canh trưởng lão mới dẫn những bộ hạ cũ của lão đảo chủ trước đây quay lại Thập Châu, và Thập Châu như rắn mất đầu cũng do Canh trưởng lão đức cao vọng trọng chường quản từ đây.

Giờ đây quan hệ giữa Thập Châu và Trung Nguyên đã đổi khác hoàn toàn, Vân Khâm tới đây lần này chỉ để xác định tình trạng hiện tại của Thập Châu, sau đó báo lại cho Thiên Cương Minh mà thôi.

Chuyện này chẳng tốn quá nhiều thời gian của Vân Khâm, mà Vân Khâm cũng không ngờ được mình sẽ gặp lại người quen ở nơi này.

Đó là Phượng Vọng, là người của Mộ gia trong bát đại thế gia, cũng là thuộc hạ thân tín nhất của Mộ Sơ Lương.

Phượng Vọng ở lại Thập Châu cũng khá lâu rồi, qua hỏi thăm Vân Khâm mới biết hóa ra Mộ Sơ Lương đã đoán trước sau trận chiến Thập Châu sẽ thành đồng ngôn ngang, cũng đoán được chuyện này thế nào cũng đổ hết lên đầu Vân Khâm, cho nên trước khi trận chiến ở Thập Châu chấm dứt hấn đã lệnh cho Phượng Vọng dẫn người Mộ gia tới giúp đỡ, nhờ đó Thập Châu mới được tu sửa lại trong thời gian ngắn là thế.

Lúc biết chuyện này Vân Khâm đã kinh ngạc ra mặt, càng nhớ Mộ Sơ Lương đang chờ mình ở Không Thiên phái phương xa hơn nữa.

Dù có khoác vào lớp nguy trang hay không thì Mộ Sơ Lương vẫn luôn rất ôn hòa, nhưng sự ôn hòa của hấn khác với người ngoài nhiều lắm.

Đôi khi hấn sẽ không giang tay giúp đỡ vào lúc người ta cần nhất, mà vào lúc người ta còn chưa nhận ra mình cần gì đã đập bằng mọi phiền phức cho người ấy. Chính một Mộ Sơ Lương như thế đã trở thành vị đại sư huynh được Không Thiên phái tôn kính nhất, và cũng chính một Mộ Sơ Lương như thế đã khiến Vân Khâm phải nhớ nhung qua vô số bận xuân thu.

May mà đúng như lời Phượng Tuyền nói, rốt cuộc thì nàng cũng đợi được rồi.

Sau khi giải quyết xong mọi chuyện thì Vân Khâm muốn quay về Không Thiên phái ngay trong ngày, và trùng hợp sao Phuong Vọng cũng định ra về, Vân Khâm quyết định đồng hành cùng Phuong Vọng, đưa y về Mộ gia rồi bản thân mới về Không Thiên phái.

Tốc độ của bạch long siêu nhanh, sau khi tu vi của Vân Khâm tăng lên thì tốc độ của nó càng thần tốc hơn, chưa đầy nửa ngày Vân Khâm đã đưa Phuong Vọng về đến Mộ gia.

Thế nhưng về tới Mộ gia rồi Vân Khâm lại không đi ngay như dự định ban đầu.

Đứng ở trước cổng Mộ gia, ngắm nhìn trạch viện thế gia thanh danh hiển hách này, Vân Khâm đột nhiên nhớ tới những chuyện rất lâu trước đây.

Khi đó họ cùng nhau vượt qua khó khăn trùng trùng để tới được Doanh Châu, phải đối mặt với kẻ địch đáng sợ nhất của cả Thập Châu. Nàng công Mộ Sơ Lương đi mãi đi mãi trong mật đạo, con đường ấy cứ như chẳng bao giờ đi hết, lúc ấy lòng Vân Khâm thậm chí còn sinh ra một nguyện vọng, hy vọng con đường ấy thật sự không có điểm tận cùng.

Trong mật đạo u ám đó Mộ Sơ Lương từng kể với nàng vài chuyện.

Hắn kể khi mình còn bé cũng từng gặp một cái mật đạo thế này, mật đạo đó nằm ngay trong Mộ gia, đi sâu vào trong mật đạo chính là nơi luyện công trước đây của lão gia Mộ gia.

Hồi bé Mộ Sơ Lương cũng từng luyện công ở nơi đó.

Mộ Sơ Lương bảo rằng hắn còn để lại vài món đồ trong mật đạo, bảo là đợi lúc nào rảnh rồi thì Vân Khâm hãy đi lấy giùm hắn.

Khi đó Vân Khâm không đồng ý và cũng không suy nghĩ nghiêm túc về nó, chỉ coi đó là lời nhảm nhí sau cùng của Mộ Sơ Lương, nên nàng không muốn nghe và cũng không muốn nghĩ xa thêm.

Chuyện ấy nàng vẫn còn nhớ như in, nhưng cũng như lời ước hẹn cùng ngắm hồ Tinh Sương của hắn vậy, Vân Khâm nhớ đó nhưng không muốn đi chút nào, vì làm thế chẳng khác nào nàng đã chấp nhận sự thật Mộ Sơ Lương đã chết.

Thế là cứ co kéo mãi suốt năm mươi năm, tuy Vân Khâm đi khắp mọi nơi trong Trung Nguyên, cũng từng đi ngang Mộ gia rất nhiều lần, nhưng chưa bao giờ bước chân vào, đừng nói chi là bén mảng tới mật đạo của Mộ gia.

Mãi tới bây giờ, Mộ Sơ Lương sống lại, Vân Khâm mới nhớ tới chuyện này, mới bắt đầu thấy hiếu kỳ, chẳng biết thứ mà Mộ Sơ Lương giấu diếm năm xưa đến cùng là thứ gì.

Nghĩ tới đây Vân Khâm bỗng không cảm lòng được bèn gọi với theo Phuong Vọng đang sắp bước vào cổng.

Phuong Vọng quay lại nhìn Vân Khâm, quan hệ giữa Vân Khâm và chủ tử nhà mình Phuong Vọng đã biết rõ từ lâu, thế nên khi nghe Vân Khâm gọi y cũng nhanh nhẹn đáp lại: “Vân Khâm cô nương, có gì sai bảo?”

Vân Khâm lắc đầu cười: “Có thể dẫn ta vào ngó qua một lát không?”

Dĩ nhiên Phuong Vọng đáp ứng ngay lời thỉnh cầu này, lập tức dẫn Vân Khâm bước vào cổng Mộ gia.

Bạn đang đọc truyện *Vãn Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101

Edit: Yunchan

Mộ gia không hổ là thế gia đã có rất nhiều năm lịch sử ở Trung Nguyên, trạch viện của Mộ gia cực lớn, tuy năm xưa do không còn Mộ Sơ Lương nên Mộ gia đã xuống dốc dưới ánh mắt người ngoài, nhưng khi vào tới bên trong Vân Khâm mới biết đó chỉ là suy nghĩ thiên cận mà thôi.

Quảng thời gian không có Mộ Sơ Lương mọi sự vụ trong Mộ gia cũng được xử lý vô cùng gọn ghẽ, mà người xử lý tất cả chẳng ai khác ngoài Phuong Vọng.

Nghĩ tới đây Vân Khâm không khỏi nhìn Phuong Vọng lâu hơn, nhủ bụng thảo nào Mộ Sơ Lương tín nhiệm Phuong Vọng như thế, cũng khó tránh Phuong Vọng trung thành với Mộ Sơ Lương như thế, tình cảm giữa hai chủ bộc họ có lẽ không phải là thứ mà người ngoài có thể nói rõ trong dăm ba câu được.

Dĩ nhiên Phuong Vọng không biết suy nghĩ của Vân Khâm, y dẫn nàng đi dạo trong nhà một vòng, thậm chí còn ghé qua nơi ở của Mộ Sơ Lương. Lúc

Vân Khâm vào phòng Mộ Sơ Lương mới biết nơi đây được quét tước vô cùng sạch sẽ, như để nghênh đón Mộ Sơ Lương về nhà bất cứ lúc nào vậy.

Mà bên trong tủ còn đặt rất nhiều đồ lặt vặt, ví như thiết kiếm nhỏ xíu được đúc bằng tay, còn vài pho tượng gỗ nhỏ quai đi, có cái xiên xẹo cũng có cái rất tinh xảo. Vân Khâm nhìn thoáng qua là biết chúng được ai tạo ra, nên không cảm lòng được đứng ở cạnh tủ đánh giá một cách nghiêm túc.

Phương Vọng ở bên cười nói: “Những thứ này được thiếu gia làm hồi bé, còn khá nhiều thứ được thiếu gia giữ lại.”

Vân Khâm cũng mỉm cười, vừa theo Phương Vọng ra ngoài vừa nghe y bắt đầu bồi đắp mặt mũi của Mộ Sơ Lương, kể lại chuyện hấn chống đối Mộ lão gia lúc nhỏ, và rất nhiều chuyện phá phách khác nữa.

Vân Khâm biết Mộ Sơ Lương hồi bé rất bướng, cũng từng tưởng tượng trong đầu khá nhiều lần, nhưng khi chính tai nghe kể thì lại là chuyện khác, sau đó liền tưởng tới Mộ Sơ Lương đứng đần chứng chắc chẳng moi ra được một tật xấu nào hiện tại mà thấy thú vị hết sức.

Hai người đi một đoạn, cuối cùng cũng tới ngoài căn mật thất mà người Mộ gia luyện công, Phương Vọng dẫn nàng tới đây rồi không đi tiếp nữa, chỉ lắc đầu nói: “Nơi đây là cấm địa của Mộ gia, trừ lão già và thiếu gia ra thì không ai được phép đi vào, và ta cũng thế, nhưng Vân Khâm cô nương thì khác, ta nghĩ thiếu gia đã nói cho cô nương chuyện ở đây thì ắt hẳn bên trong sẽ có thứ thiếu gia mong cô nhìn thấy.”

Vân Khâm khẽ gật đầu, nói vài câu với Phương Vọng rồi quay gót bước vào trong mật đạo.

Mật đạo này khơi lại ký ức của Vân Khâm trên đảo Doanh

Châu, nó hệt như Mộ Sơ Lương đã miêu tả, hẹp dài và âm u chẳng khác nào mật đạo ở Doanh Châu.

Vân Khâm đi dọc theo mật đạo mờ tối, thi thoảng trên vách đá dọc đường sẽ thấp lên một ngọn đèn, hoa văn trên tường đá rất đẹp, trông như đã có tuổi đời rất lâu. Vân Khâm cứ đi mãi như thế, lắng nghe tiếng bước chân mình gõ cộp cộp bên trong mật đạo mà như quay lại cái đêm cổng Mộ Sơ Lương đi dò dẫm bên trong mật đạo Doanh Châu rất lâu về trước.

Chẳng biết phải đi bao lâu, rốt cuộc Vân Khâm cũng đi tới đầu cuối của con đường mờ tối.

Cuối con đường này có một gian thạch thất, so với mật đạo lập lòe ánh sáng thì nơi này sáng hơn rất nhiều, Vân Khâm im lặng bước vào trong, vì đã quen với bóng tối nên khi đối diện với ánh đèn sáng lóa trong phòng, Vân Khâm phải giơ hai tay lên để che mắt lại.

Rồi nàng nghe thấy một giọng nói, giọng nói đó khá quen, nhưng hình như không lớn thế này, nàng nghe giọng nói đó trên chóc: “Để ta đoán thử xem là ai tới nào, là Mộ Sơ Lương hay là đời sau của Mộ gia?”

Khi giọng nói kia dứt lời thì mắt cũng Vân Khâm cũng đã quen với ánh sáng, thế là nàng thả tay xuống để nhìn rõ toàn cảnh căn phòng và cả cái người vừa nói chuyện ấy nữa.

Tới khi thấy rõ rồi Vân Khâm bỗng ngẩn ngơ.

Căn phòng này nom rất quen, chỉ liếc sơ qua là Vân Khâm nhận ra ngay, vì vào lần đầu tiên Phong Điều Sở mờ tới Không Thiên phái đã dẫn Vân Khâm tới căn mật thất của Mộ Sơ Lương ở Không Thiên phái, hơn nữa còn kể cho nàng nghe bí mật và tuổi thơ dữ dội của Mộ Sơ Lương. Sau đó Vân Khâm đã bắt tay vào điều tra về Thập Châu từ căn mật thất ấy, và lại còn lợi dụng nói ấy để liên lạc với nội ứng, biết những chuyện sắp xảy đến cho Trung Nguyên.

Có lúc Vân Khâm còn ở lì trong đó cả đêm để đọc những bức thư mà Mộ Sơ Lương để lại và tin tức mà người ngoài truyền đến, thế nên đối với Vân Khâm nó là một nơi vô cùng quen thuộc.

Mà hôm nay, căn phòng đang bày ra trước mắt nàng này lại giống như đúc với căn mật thất mà Mộ Sơ Lương để lại trong Không Thiên phái, từ cách trưng bày cho tới cấu trúc.

Nhìn nơi này mà Vân Khâm hiểu ra ngay lập tức, nhũ bụng có lẽ Mộ Sơ Lương đã quen với căn phòng này nên lúc thiết kế mật thất ở Không Thiên phái đã bắt chước nguyên xi.

Nhưng thứ khiến Vân Khâm kinh ngạc không phải căn phòng này mà là cái người vừa lên tiếng.

Vì người đó chẳng phải ai khác mà chính là Mộ Sơ Lương.

Một Mộ Sơ Lương chỉ chừng mười tuổi, mi mục cực kỳ quen thuộc, chỉ khác chẳng vẫn còn mang nét non nớt, đáng đáp nhỏ nhắn của một đứa trẻ phần điều ngọc mài.

Vân Khâm nhất thời hóa đá.

Mà Mộ Sơ Lương mười tuổi cũng giật mình y hệt, nó nhìn Vân Khâm chòng chọc với nét mặt kinh ngạc, cứ tròn mắt nhìn như thế thật lâu mới hoàn hồn lại, rồi nhường mày cười nói: “Hóa ra là muội.”

Nụ cười này giống y đúc Mộ Sơ Lương mà Vân Khâm thân thuộc.

Nghe câu này thì hình như Mộ Sơ Lương phiên bản nhỏ biết Vân Khâm, còn Vân Khâm cũng từng gặp một Mộ Sơ Lương bản nhỏ tương tự thế này trong động Tử Yên ở hậu sơn Không Thiên phái năm mươi năm trước. Khi đó hai người trò chuyện với nhau một hồi, nhưng vì trận pháp hộ sơn Không Thiên phái khởi động nên động Tử Yên cũng sụp đổ, Vân Khâm những tưởng Mộ Sơ Lương bản nhỏ do Mộ Sơ Lương bản lớn huyền hóa ra đã mất rồi, không ngờ sau nhiều năm nằng lại được nhìn thấy nó lần nữa.

Thế nên Vân Khâm không cảm lòng được mà bật cười, nhẹ giọng đáp: “Là muội.”

“Đã lâu không gặp.” Ảo ảnh vớ lấy một cái ghế trong mật thất để ngồi xuống rồi lên tiếng chào hỏi Vân Khâm.

Vân Khâm vừa cười vừa nói với giọng nghiêm túc: “Muội với sư huynh thì ngày nào cũng gặp.”

Ảo ảnh khựng lại giây lát như nghe được tin chấn động, đứng bật dậy rồi nhìn chăm chăm Vân Khâm: “Muội bảo... ta còn sống?”

“Ừ.” Vân Khâm gật đầu đáp: “Xảy ra rất nhiều chuyện.”

Vân Khâm không nói ra ngay vì còn đang thắc mắc trong lòng, không hiểu sao ảo ảnh mà mình tận mắt nhìn thấy bị chôn vùi trong sơn động bề tan tành bây giờ lại hiện diện ở đây.

Và ảo ảnh đã giải thích thắc mắc của nàng ngay sau đó, nó tiện tay chỉ về một hướng rồi chỉ chỉ mình: “Năm xưa Mộ Sơ Lương không chỉ tạo ra một ảo ảnh, bản thân ta rất sợ buồn tẻ, lúc luyện công chẳng ai tán gẫu thật là chán tới phát rầu, thế nên ở mỗi nơi đều có một ảo ảnh để nói chuyện giải sầu.”

Rồi nó giang tay ra, vì Mộ Sơ Lương chính là nó, mà nó lại không hoàn toàn là Mộ Sơ Lương, nên lúc nói chuyện cứ lộn xộn mất trật tự, nhưng nó lại chẳng quan tâm chút nào, cứ nói tiếp: “Động Tử Yên có một ta, Mộ gia cũng có một ta, ta ở động Tử Yên mất rồi thì trí nhớ của nó dĩ nhiên cũng chuyển hết lên cho ta. Nếu bọn ta đều mất hết thì dĩ nhiên trí nhớ của bọn ta sẽ quay lại với Mộ Sơ Lương bản chính.”

Nói xong ảo ảnh nhìn Vân Khâm với vẻ mặt quái đản, háy mắt nói: “Có hiểu không?”

Vân Khâm “... Cái hiểu cái không.”

“Thôi bỏ đi.” Ảo ảnh xua tay, hỏi tiếp đề tài mà mình thấy hứng thú: “Rốt cuộc thì chuyện gì đã xảy ra, ta thế nào rồi? Tại sao chưa chết?”

Thế là Vân Khâm với ảo ảnh châu đầu vào nói hết những chuyện xảy ra năm mươi năm qua, mà mãi tới giờ này Vân Khâm mới biết tại sao Mộ Sơ Lương năm đó lại tạo ra ảo ảnh này để tán gẫu với mình.

Vì nói thật, Mộ Sơ Lương mười tuổi hơn bị om sòm.

Lúc Vân Khâm kể tới đoạn cao trào mình và Mộ Sơ Lương chiến đấu với các cao thủ trên đảo Thập Châu thì ảo ảnh gần như nín thở, mắt nhìn Vân Khâm chăm chăm, mãi tới khi nghe đến đoạn tình hình chuyển biến thì nó mới thở phào một hơi, nhướn mày cười: “Ta biết ngay mình thế nào cũng có cách xử chúng mày.”

Rồi lúc nói tới thân phận thật của Mộ Sơ Lương là Bắc cực Tử Vi đại đế của thần giới, ảo ảnh càng kinh ngạc tới trợn to cả mắt, nói với Vân Khâm bằng giọng khó tin: “Ta là thần? Ta mà là cái loại đồ chơi đó thật à? Ta lợi hại thế thật à?”

Vân Khâm “...”

Khi thấy Mộ Sơ Lương khôi phục thân phận Vân Khâm còn lấy làm kinh ngạc trong lòng, còn thậm chí lạ vì Mộ Sơ Lương bình tĩnh tới mức bất thường, bây giờ được chứng kiến phản ứng của ảo ảnh này, Vân Khâm đã đoán được sơ sơ lúc Mộ Sơ Lương trở lại làm thân nội tâm đã bão bùng tới mức nào.

Ảo ảnh đã nghe là không dùng được cứ quần lấy Vân Khâm hỏi tới, hai người nói mãi nói mãi tới mức tâm trí của ảo ảnh đều đổ dồn vào trong câu chuyện, gần như quên mất nhân vật chính là mình, khi nghe tới đoạn hai người gặp lại nó mới hoàn hồn lại, chớp chớp mắt nói với Vân Khâm: “Vậy là...”

Vân Khâm nhìn nó khó hiểu, hỏi nhỏ: “Sao?”

Ảo ảnh chỉ Vân Khâm rồi chỉ chỉ mình, hỏi: “Vậy là hai chúng ta... ở cạnh nhau? Chúng ta thành thân chưa?”

Chẳng hiểu sao khi nghe Mộ Sơ Lương mười tuổi hỏi vấn đề này má nàng lại đỏ lên, lắc đầu rồi thấp giọng nói: “Vẫn chưa thành thân.”

Ảo ảnh vẫn còn chìm đắm trong nỗi kinh ngạc của bản thân, bỗng qua một lúc mới lẩm bẩm nói: “Tuy có hơi lâu nhưng không ngờ Mộ Sơ Lương lại làm được thật...”

“Cái gì?” Vân Khâm nghe thấy lời ảo ảnh thì buột miệng hỏi.

Ảo ảnh nhào người qua chiếc bàn trong mật thất, rồi lôi từ đó ra một quyển sách nói: “Ta nhớ, lúc Mộ Sơ Lương vừa biết mình không sống qua ba mươi tuổi đã nổi giận, giận xong rồi cũng chẳng thay đổi được gì, nên đã bắt đầu lên danh sách những điều cần làm khi còn sống.”

Ảo ảnh giơ giơ quyển sách trong tay với vẻ rất chi là đắc ý: “Mục tiêu ta đặt ra lúc nhỏ, bây giờ đều thực hiện được hết rồi.”

Vân Khâm thật tình không ngờ Mộ Sơ Lương lúc bé còn có bí mật này, chỉ nghĩ khi ấy hẳn còn bé mà lại nhận được một tin sét đánh, nên thấy đau lòng mà thôi. Bấy giờ nhìn thấy bản ghi chép mà Mộ Sơ Lương bé nhỏ gửi tới bản thân mai sau, nhủ thầm đó chính là con đường hẳn phải đi trong tương lai mà lòng lại quặn thắt.

Vân Khâm nhìn quyển sách ấy mà thấp giọng hỏi: “Muội xem qua một cái được không?”

Ảo ảnh gật đầu, cười đắc ý: “Muội là nương tử tương lai của ta nên cứ việc đọc thoải mái.”

Vân Khâm bị một câu chẳng nề nang của nó chọc cho đỏ cả mặt, nhận lấy quyển sách rồi cúi đầu đọc từng câu từng chữ.

Phần lớn trong đó viết về trật tự thiên hạ, Trung Nguyên thái bình.

Vân Khâm nhớ Mộ Sơ Lương từng nói đây là trách nhiệm của Mộ gia và cũng là của đại sư huynh Không Thiên phái, từ rất lâu về trước Mộ Sơ Lương đã luôn bồn ba vì nó, cho tới giờ vẫn vậy.

Bên cạnh đó chỉ còn lại vài chuyện nhỏ nhặt lật vặt, ví như nhất định phải tới hồ Tinh Sương Không Thiên phái bơi thử một lần, nhất định hôm nào đó phải thừa dịp Mai Nhiễm Y ngủ mà viết bậy lên mặt y, rồi phải thả một quả lựu đạn vào trong cái lò luyện đan của Cẩn Phi Yên, phải tráo quyển sách mà phu tử Mộ Thâm Viện hay đọc thành Diễm Phương lục, đại loại thế.

Vân Khâm đọc mà cười ngất, tới khi đọc đến điều cuối cùng mới hiểu được ý của ảo ảnh.

Điều cuối cùng viết là, muốn khi mình còn sống có thể gặp được cô nương mình thích.

Chẳng biết lúc đó Mộ Sơ Lương nghĩ tới điều gì, có lẽ là do dự một lát sau đó lại dùng mực bôi mất hai chữ cô nương, sau đó ghi đè lên mấy chữ vừa bôi, đổi thành “Cô nương xinh đẹp”.

Vân Khâm “...”

Tâm tư thiếu niên quả là phức tạp nhạy cảm, nhất là vị sư huynh này của nàng.

*

Trong khi đó ở Không Thiên phái, Mộ Sơ Lương vốn là thần hồn tại thân nên dù bị thọc hai nhất kiếm vào ngực thì sau vài ngày điều dưỡng vẫn khỏe lại rất nhanh, hôm nay đã không cần ai dìu đỡ cũng có thể tự đứng dậy đi lại được.

Thành ra trong lúc đi lang thang, hẳn vô tình đi tới căn nhà nhỏ bên cạnh kiếm trì.

Ngụy Chúc trông khá nhiều được liêu bên ngoài căn nhà nhỏ, lúc này đang cúi đầu quan sát chúng, khi thấy Mộ Sơ Lương tới thì buột miệng nói: “Người khỏe lại cũng nhanh thật.”

Mộ Sơ Lương miễn ý kiến về vấn đề này mà chỉ tán gẫu mấy câu, lúc nói tới hành tung của Vân Khâm, Ngụy Chúc mới nói: “Ta nghe Canh trưởng lão truyền tin về bảo đáng ra hôm nay Vân Khâm sẽ trở về, nhưng hình như cô ấy gặp được hạ nhân của nhà người ở Thập Châu, cho nên đưa người đó về Mộ gia trước, chắc bây giờ còn đang ở Mộ gia.”

Nghe thế Mộ Sơ Lương mới đáp một tiếng, đang định nói thêm gì nữa thì lại sực nhớ tới chuyện gì, người bỗng cứng đờ ra, còn trút ra một tiếng thở dài thật khẽ.

Ngụy Chúc nhìn điệu bộ của hẳn thì ra về quan tâm: “Người bị gì thế?”

Mộ Sơ Lương giờ giọng rầu rĩ: “Ta thấy... hình như sư muội đã nhìn thấy thứ không nên thấy rồi.”

Ngụy Chúc: “???”

Bản thân hẳn lúc mười tuổi đích thị có một thứ không nên thấy, Mộ Sơ Lương thở than trong lòng, bây giờ chỉ mong mình đừng nói bậy bạ gì thôi.

Bạn đang đọc truyện *Văn Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102

Edit: Yunchan

Mộ Sơ Lương trò chuyện với Ngụy Chúc chẳng bao lâu thì quay về phòng mình.

Mấy ngày dưỡng thương này quả là chán vô cùng, lúc nhàn rồi Mộ Sơ Lương lại bắt tay vào sáng tạo bùa chú với chú thuật, hơn phân nửa đồ đạc trong phòng đều bị hấn cái tạo lại, vừa nhác thấy hấn về là bàn ghế này nọ đều thân thiết nhào tới, huyền ảo ảm ỉ.

Mộ Sơ Lương vội chặn bầy lũ mất khống chế này lại, bước thẳng tới ghế ngồi xuống, rồi lấy đầu ngón tay chấm ít nước trà, bắt đầu vẽ trận pháp lên bàn.

Chỉ chốc lát Mộ Sơ Lương đã vẽ xong trận pháp, nét mặt hấn đanh lại, đứng dậy dùng lòng bàn tay áp lên trận pháp kia, linh lực trong cơ thể được điều động, chẳng mấy đã khởi động trận pháp.

Trận pháp thoát cái phát ra luồng sáng chói lòa, rọi sáng cả gian phòng, trong vòng sáng lưu chuyển có một bóng hình đang từ từ xuất hiện, dần hình thành diện mạo.

Bóng dáng đó có đôi phần tương tự Mộ Sơ Lương, nhưng chỉ mới mười tuổi đầu, trên nét mặt còn mang theo non nớt.

Bóng dáng đó vừa xuất hiện trong phòng đã cong mắt cười với Mộ Sơ Lương, sau đó còn ngồi lên bàn, vênh chân chào hỏi: “Ờ, còn sống thật này, còn càng cao càng đẹp hơn nữa này.”

Mộ Sơ Lương nhìn trả lại nó với nét mặt tương tự, khoanh tay nói: “Là đẹp trai hơn hồi bé.”

Người bị trận pháp của Mộ Sơ Lương triệu hồi chính là ảo ảnh của bản thân hấn, cũng như ảo ảnh ở động Tử Yên năm xưa hay ảo ảnh trong mật thất Mộ gia đang nhiều chuyện với Văn Khâm hiện tại.

Ảo ảnh chắc chắn lười rồi mới chịu bỏ cái dáng khôi hài lại, nhào tới nói: “Ngươi lợi hại ghê, chẳng những sống lại mà còn hô biến thành thần, mau nói cho ta biết chuyện gì xảy ra đi!”

Nét mặt Mộ Sơ Lương có vẻ quái dị, không trả lời ngay mà ngồi xuống bên cạnh, nhìn ảo ảnh chăm chăm hỏi nhỏ: “Ngươi gặp sư muội rồi à?”

Ảo ảnh nhảy mắt trông rất là khoái trá: “Dĩ nhiên.”

“Nói gì?”

Ảo ảnh chống cằm suy tư một lát: “Chuyện gì nên nói thì đều nói hết.”

Mộ Sơ Lương hỏi tới: “Còn chuyện không nên nói?”

“Có gì không nên nói à?”

Mộ Sơ Lương: “...”

Điều này là nói hết luôn rồi.

Bản thân lúc bé ra sao chỉ có mình là hiểu nhất, bây giờ Mộ Sơ Lương chỉ hận không thể nhét mình lúc bé về bụng mẹ rồi cái tạo lại từ đầu, hấn nhìn ảo ảnh mà đau khổ ra mặt, hồi lâu mới lắc đầu thờ dãi: “Sư muội biết rồi có phản ứng gì...”

Ảo ảnh nghe Mộ Sơ Lương hỏi vậy thì lại cười: “Ngươi yên tâm đi, nàng khen chứ ngươi đẹp.”

Mộ Sơ Lương: “...”

Hay lắm, vậy là quyển sách nhỏ đó cũng bị sư muội đọc luôn rồi.

Mộ Sơ Lương cố nhớ lại năm xưa mình viết những gì, nhưng do quá lâu mà còn là chuyện từ hồi tám bé nên hấn chẳng tài nào nhớ nổi, thế là cũng đành bỏ qua.

Vậy mà lúc này hấn còn nghe ảo ảnh bỏ vào một câu: “Có điều tiểu cô nương đó mấy năm qua cũng thay đổi rất nhiều, ta nhớ hồi ta mới gặp nàng, nàng vẫn còn là một bé gái mà.”

Mộ Sơ Lương hơi ngần ra, nhất thời hiểu được hàm ý trong câu này, bèn quay ngoắc qua nhìn nó.

“Trước đây ngươi từng gặp muội ấy rồi?”

“Phải.” Ảo ảnh cười: “Nhiều năm trước ở trong động Tử Yên.”

Nói rồi nó chau mày, nghiêm túc nói: “Nói thế thì nàng dâu này là do ta tự tìm cho mình, ta đã nhìn ra từ sớm rồi mà, lúc ấy nàng đã thích ta, thích mãi tới tận bây giờ, thích bao nhiêu là năm.”

Mộ Sơ Lương sa sầm mặt, hồi lâu mới nói: “Khi đó muội ấy còn chưa gặp ta.”

“Đúng, nàng ấy còn chưa gặp ngươi mà lại đi thích ngươi, ngươi tin không?”

Mộ Sơ Lương trừng mắt nhìn ảo ảnh, rồi lời mạnh nó xuống, làm nó la í ới: “Ngươi tính làm gì!”

Mộ Sơ Lương nói tỉnh bơ: “Muốn biết chuyện khi đó thôi ấy mà, mau giao trí nhớ của ngươi cho ta.”

Ảo ảnh bất mãn: “Ngươi đối xử với bản thân thế mà được à!”

Mộ Sơ Lương cũng bất mãn y chang nó: “Còn ngươi hãm hại bản thân thế mà được à?”

“...”

Hai người nhìn nhau nín thinh, đều cảm thấy hình như mình hơi ngu.

*

Tối chạng vạng, khi ráng chiều trôi lững đặng trên nóc nhà và góc mái hiên Không Thiên phái thì Vân Khâm đã trở về.

Mộ Sơ Lương ngồi bên cửa sổ, nhìn bóng dáng xa xa đang đi về hướng này.

Hắn đã biết Vân Khâm nói gì với mình ở động Từ Yên, và cũng biết mình đã nói gì với nàng.

Hóa ra từ lúc ấy hắn đã biết được tâm ý của đối phương.

Hóa ra vòng vo luân chuyển, điểm bắt đầu lại ở ngay đó.

Vậy thì thâm tình đã trao tay, có lý nào cô phụ.

Mộ Sơ Lương đứng dậy đón nàng, trong mắt ánh lên ý cười, kêu khẽ: “Sur muội, muội về rồi.”

Trong lúc Mộ Sơ Lương nhìn Vân Khâm thì Vân Khâm cũng đang nhìn Mộ Sơ Lương, bây giờ nàng đã biết quá khứ và hiện tại của Mộ Sơ Lương, mai sau nàng còn có thể biết được tương lai của hai người nữa.

Chỉ nghĩ tới thôi đã thấy rất đáng mong chờ rồi.

~ Hết ~

Bạn đang đọc truyện *Vãn Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.